

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

HVER 8 DAG

EVER 8 DAG

Nr. 14. 14. Aargang.

5. Januar 1908.

Christiansborg Slot, saaledes som det saa ud før Branden. (Chr. Neuhaus fot.)

I det Aar, der kommer, vil vi se Christiansborg Slots Mure atter rejse sig. Vi bringer derfor her et Billede af Slottet, som det saa ud inden Branden, et af disse gamle sjældne Fotografier fra en Tid, hvor det ikke var hver Mands Sag at optage Billeder i fri Luft.

I de nordlige Højlande.

Af Kong Oscar II. af Sverig.

Hvis nogen sammen med mig vil foretage en Udflugt til Sognefjælds snedækte Høje, da er han velkommen, — men hurtigt, der er ingen Tid at give bort. Dagen gryer, og vi har lang Vej. Der er fem gode Mil til

Havkysten paa den anden Side Bjergene, og vi maa være der ved Aften-tid. En Nat derpaa i Bjergenes Sne vil ikke være hyggelig. Altsaa til Hest og af Sted!

Vi tage Afsked med den sidste Sæterhytte ved den melankolske Bjergsøs Bredder, og vi gør det ikke uden Bevægelse. Hvor fattig forekommer os ikke ved første

Blik denne lave Bolig og alligevel, hvor hjertelig og overstrømmende er ikke den Gæstfrihed, som den trætte

Vandrer møder hos Bjergenes Naturbørn.

Lunken Mælk, frisk Smør, saftigt

Rensdyrkød og et Par af disse uforlignelige Bjergforeller, som vi saa dem fange i Vandet lige for vore Fødder, det er i Sandhed en fortræffelig Kost. Vi fortærede disse Sager, der krydredes af den stærke Appetit, som Luften heroppe vækker til Live, og Nydelsen ved saadan et Maaltid overtræffes kun af Velbehaget ved Søvnens paa det bløde Leje af frisk, duf-tende Hø.

Den kønne Sæterpige i Gudbrandsdalboernes Nationaldragt bliver staaende paa Dørtærskelen, tilnikker os et venligt Levvel og ønsker os Lykke paa Rejsen, Pigen staar som vokset fast til Jorden og følger os med Blikket, indtil vi forsvinder bag den nærmeste Klippespids.

Nu gaar Vejen opefter. Snart forbi skummende Bjergstrømme, hvor man hvert Øjeblik tror at skulle rives ud i Bølgerne, snart over stejle Skrænter, hvor Døden kun er faa Skridt borte og lumskelig lurar paa den Vandrende, for at drage ham med sig i Dybet.

Vore smaa, modige Bjergheste, som forsigtig prøver sig frem, fører os stadig videre opad. Lidt efter lidt hendør Lyden af Kvægets Bjælder og Sæterpigernes Horn. En skarp Blæst stryger hen over Højderne og jager paa Flugt de sidste Minder om Menneskers Liv der nede i Dalen, deres Kamp og deres Kultur. Vi er allerede længst borte fra den Zone, hvor Mennesker kan bo. Nu har vi Klippenaturen for os, den omgiver os i sin fulde ærefrygtindgydende Majestæt og højtidelige Ensomhed. Lar-men af de rivende, af talrige Strømhvirvler afbrudte Elve, er den eneste Lyd, som endnu trænger gennem Stilheden. Men lidt efter lidt dør ogsaa denne bort, jo højere Vejen gaar op efter. Floden bliver bestandig mindre, og slut-telig viser den sig kun som en lille, vildt nedstyrtende og skummende Bæk, der jager fra Sten til Sten, fra Afsats til Afsats, imens den snor sine Sølvfurer i fantastiske Linjer.

Det har været en trist Morgen. Vi var indhyllede i fugtig, tæt Taage, men Bjergbrisen begynder nu at jage Skyerne frem foran sig og stadig at sprede dem mere over Bjergkammene. Endelig hvælver en blaa Himmel sig over os; gennem de aabnede Skyer strømmer Solskin ned paa Højsletten. Et lyst Solglimt, igen et, og et tredje — det bliver klart Vejr.

Et vidunderligt Syn. Foran os viser sig en stor Gletscher. Solens klareste Middagsstråler spejler sig paa Ismassernes glitrende Overflade. De lyner som et Smykke af de kostbareste Diamanter, de stråle grønne og blaa som den skønneste, Saphir. Alle disse forskellige Farve-spil faa tilmed de mangfoldigste Nuancer af de forbidragende Skyers vekslende Skygger.

Foran os og til højre ligger uoverskuelige Snemarker og Høje, og alligevel siger man os, at dette Aar har Snemængden været ualmindelig ringe. Allerede længst er vi kommet forbi den sidste, knap en Alen høje Dværgbirk. Vi naa nu til Snegrænsen, vi springe af Hestene og begynde som Skoledrenge at slaas med Snebolte. Luften minder os om en kold Foraarsmorgen i Stockholm, naar det blæser en Nordenvind. Men den har alligevel noget mere forfriskende over sig og er ganske fri for den bidende Kulde, der skaffer os Feber og anden Svaghed. Her véd man næppe, hvad Sygdom vil sige. Tvertimod føler man, at her hersker Sundheden uforstyrret, man indsuger den med hvert et Aandedrag. Som Blikket flyver frit ud over den uendelige Højslette, saaledes ind-aander Lungerne med Velbehag den rene Bjergluft.

Man bliver paa samme Tid glad og højtidelig til Mode. Tanker og Stemninger vokser med Højderne, udvides med Synskredsen, og Følelsen af Frihed er saa meget større, som før i den snævre Dal alt syntes trykket og tyngt af de udover hængende Klipper. Man føler sig saa fjern, saa fjern fra den Verden, i hvilken man ellers har bevæget sig, næsten rykket helt bort fra det jordiske Liv og pludselig stillet Ansigt til Ansigt med Naturens almægtige Skaber. Man erkender sin egen Dvergagtighed og Aftmagt. En Snesky — og man er begravet; en Taage, og man kommer bort fra den eneste med sparsomt spredte Smaastene angivne Vej, som fører til de fjerne Menneskeboliger.

Aldrig før har jeg modtaget saa overvældende Indtryk, maaske med Undtagelse af Øjeblikke under en Storm paa Havet eller ved Udsigten over Sahara fra Spidsen af Cheopspyramiden.

Da vi er højst oppe, møder vi en gammel Rensdyrjæger. Halvfjerdsindstyve Vintre havde drysset Sne i hans Haar, som kroner et stolt og oprejst Hoved. Støttet til sin grovt byggede, men sikkert rammende Bøsse, — saaledes stod han for os oppe paa en af Højderne. Tavs og alvorlig er hans Hilsen, og lige saa ubevægelig staar han vel endnu paa samme Plads, da han længst er forsvundet for vort Blik. Saaledes maa han tilbringe mange lange Timer, maaske hele Dage for at tjene sit tarvelige Brød. Men han er tilfreds med sin Lod, han kender ingen bedre. Dybt under ham ligger Verden med dens Overmættelse og Utilfredshed.

Ikke langt fra Bjergvejens højeste Punkt finder vi en lille Stenhytte, halvt forfalden, øde og lidet indbydende. Heroppe bereder vi os et jævnt Maaltid. Aldrig har de mest udsøgte Spiser i Slottet smagt mig bedre. Efter at vi har hvilet en hel Time, fortsætter vi vor Rejse med

fornyede Kræfter. Der er endnu godt og vel fem Timers Vej til Havet. Efter alt, hvad vi har set, tro vi ikke, at vi kan træffe paa en ny Klippeudsigt, som overgaar de andre. Men vi tage fejl. Foran os kommer de tre Skagatølstin, der til Syne, omtrent de højeste Bjergspidser paa den nordiske Halvø. Mere end 9000 Fod hæver de deres Toppe. De staa saa tydelige dér, som var de ganske tæt ved os, og dog er de en halv Dags Rejse borte. Mennesker er trængt frem til deres Fod, men ingen dødelig har endnu betraadt deres Top. Sneen kan ikke lægge sig fast deroppe, men bekranser hist og her Bjerget som en Slyngplante eller skjuler sig i en eller anden dybere Kløft, hvor Blæsten, Sneens eneste Fjende, har mistet sin Magt.

Vi staa paa Kanten af en Skrænt, hvorfra man paa særlig lyse Dage skal kunne se Havet, som breder sig uendeligt under vore Fødder. Idag er dog intet tydeligt at se; det er lyst nok, men Sollyset skærer os i Øjnene og indhyller Dybet i tindrende Glans.

„Vi skal vel ikke til Hest ned i den Afgrund?“ spørger jeg. „Jo, Du, der er vist ikke andet for at gøre,“ svarer med mageløs Ro min ærværdige Fører.

Uvilkaarlig sender jeg min Nakke en medlidende Tanke. Alligevel, jeg føler Blodet stige mig til Hovedet og beslutter at vove Farten, hvad der saa sker. I Virkeligheden har vi heller intet Valg. Vi maa passere denne eneste eksisterende Vej, hvis vi ikke vil lade den Skam sidde paa os at vende om. Altsaa fremad, det skal gaa — og det gaar!

Velbeholdne naa vi ned til Strandbredden i Aften solens sidste Straaler. De snedækte Bjerge, paa hvis Højder vi for kun faa Timer siden befandt os, spejle sig i Fjordens gennemsigtige Dyb.

Tibetansk Lægekunst.

Blandt Buddhas Præster, Lamaerne, indtager det medicinske Fakultet en fremragende Plads. De tibetanske Læge-Lamaer — thi kun indviede Præster maa øve Lægegerning — har nogle gamle Lægebøger, som danner Grundlaget for deres Viden og Praksis. Det er værd at lægge Mærke til, at al Medicin bruges i raa Tilstand, aldrig kogt, og at den samme Medicin aldrig forordnes en Patient to Gange. De medicinske Præste-Studente foretager om Sommeren daglige Udflugter for at finde Lægeurter.

Denne Søgen varer otte Dage; i de følgende fem Dage bliver Høsten efterset og sorteret. Den fjortende Dag faar hver Student saa et lille Herbarium med de vigtigste Lægeurter.

De øvrige Urter bliver tørrede, revne til Pulver, pakkede i smaa røde Papirspakker og er saa færdige til Salg i Apoteket. Urtemedicinen er den tibetanske Lægekunst's Specialitet, men foruden anvender den mange besynderlige Kure. Patienter med indvendige Lidelser maa saaledes sluge Kugler af Papir, der er beskrevet med hellige Bønner, eller Piller lavede af fromme Pilgrimmes møre Ben. Mod Mavesmerter faar den ulykkelige et Plaster af Jute, som er dyppet i Olie og saa stukket i Brand. Rheumatiske Smerter hindres ved at stikke Naale i de angrebne Legemsdele. — Den tibetanske Lægekunst er lidt haardhændet, men Patienterne har Tro til den — og de dør ofte i Troen.

Børn fra fjerne Egne.

Det yngste Japan.

Det unge Kina i Amerika.

Fra det inderste Afrika.

Indianer-Svøbelsesbørn.

BØRN ere dog Børn, enten de er fødte i det rige Hus eller i den fattigste Hytte, det maa man saa ofte sande. Men det samme kan føres endnu langt videre. Børn er dog Børn, under hvad Himmelstrøg de saa først har set Lyset. Alle vore Billeder viser dette saa tydeligt. Vi kender alle disse Barnetyper og disse Barneøjnes Udtryk fra vore egne Børn; de mærkelige Klæder — eller den fuldstændige Mangel paa Klæder — kan ikke faa en til at overse det evigt barnlige,

som aabenbarer sig hos de smaa, under hvilke Forhold de saa er voksede op — i Storstadens brogede Liv eller i Ødemarshens Hytte. Dette evigt barnlige, som gør dem uimodstaaelige, enten de saa er sorte, røde eller hvide.

Det røde Hus.

Det røde Hus paa Hjørnet,
det skæve dør, som hælder —
med Skiltet, som beretter,
at her er Hansens Kælder:

Hver Vaar, naar Himlen blaaner,
og Vintermulmet svinder,
det første glade Sollys
der over Karmen rinder.

Den første Stær i Landet
sig der paa Taget soler;
der køber man i Porten
de første blaa Violer.

Der er saa godt at sidde
og dvæle sødtberuset,
der er saa skønt at drømme
en Foraarsstund ved Kruser.

Der ser man over Gaden,
og lønligt Blikket raner
et Frøkenstil mellem
et Vindves Tulipaner.

Et Smil, som flammer, funkler
og blinker langt og straaler —
et Syn, en Aabenbaring,
som knapt mit Øje taaler.

Og blændet og fortryllet
en Helligdom jeg aner,
et Eden, ak, et lukket,
bag disse Tulipaner . . . .

Det røde Hus paa Hjørnet
der er saa skønt at drømme
saa godt en Stund i Vaaren
et stille Krus at tømme.

Edvard Søderberg.

Mørkt det er og silde —

Mørkt det er og silde,
Døren laast og lukt
alt i Huset stille,
hver en Lampe slukt.

Alle Linier blaane
hen i Luftens Blaa;
om den blanke Maane
Sølvringe staa.

Blomst og Ranke vifte
tyst i Vindens Sus;
Lys og Skygge skifte
om det øde Hus.

Og i Taagens dunkle
kniplingshvide Bræm
Stjernekllynger funkler
over Taget frem.

Denne smalle, vildsomt
overgroede Sti,
hvor min Skygge ilsomt
skynder sig forbi . . .

Alt fra fordums Tider
tryller mig som før.
Ak, en Fremmed skrider
jeg forbi din Dør —.

Edvard Søderberg.

Paa Teatrets Skræddersal.

DET var en Dag midt i December, jeg kom ud paa Kasino — ikke *i* Kasino, men *paa*; d. v. s. opad Bagtrappen, der fører til Paaklædningsværelserne og Kontorerne og alle de andre for Publikum utilgængelige Udenomsbekvemmeligheder.

Tiden midt i December er for Nogle Terminforretningernes, for andre Julepræsenternes. Men paa Kasino havde de hverken Stunder til at tænke paa at klippe Kuponer eller paa at pynte Juletræ. Det, de *der* klippede, var Silke og Fløjl

I Skræddersalen.

og Brokade, og det, de pyntede, var Dragterne til „Aladdin“.

Jeg stikker Næsen indenfor Døren til Teatrets Skræddersal. „Sal“ er ellers ikke Ordet. Man kommer mere til at tænke paa et Lukaf ombord. Der er saa lavt derinde, at man uvilkaarlig bevæger sig med fremstrakt Hovede, og saa trangt, at naar der skal prøves en Selskabsrobe, maa man lægge Enden af Slæbet ud paa Trappegangen for at se, om det har det rette Fald.

Men er Rummet lille, er Virksomheden stor. Der slaar mig i Møde en Varmebølge, som ikke alene skyldes Fyrbøderen og hans Kul, men ogsaa den feberagtig forcerede Travlhed, Kasinos Costumiére, Frk. *Mariane Karsten*, udfolder, og som hun har holdt gaaende gennem Uger og fortsatte med uformindsket Ildhu, lige til Førsteopførelsen 2. Juledag var overstaaet.

Hvad Frk. Karsten har haft om Ørene i forrige Aars sidste to Maaneder, kan ikke beskrives af de indviede og vanskelig tænkes af udenforstaaende. Under hendes Auspicier og for hendes Øjne er alle de ca. 350 Dragter, „Aladdin“ kræver, blevne til, hver Stump, hvert Stykke, paa selve Teatret, i det lille Skrædder-Lukaf og et Par tilstødende Hummere, hvor en halv Snes unge Piger har siddet bøjet over Sytøjet og hængt i, som om det var Pinse og ikke Jul, der stod for Døren.

Ligesom alle Dekorationerne til Stykket er splinternye, saaledes ogsaa alle de halvfjerde Hundrede Dragter til de optrædende. For at de kunde blive saa korrekte og maleriske som muligt, har Frk. Karsten, hvad Form og Snit angaar, holdt sig nær op ad *Hans Nicolai Hansens* bekendte Illustrationer til *Oehlsenschlägers* „Aladdin“, og desuden har den bekendte talentfulde Tegner *Valdemar Andersen* leveret en Række Kostumeskit-

ser til Teatret.

Men *Farverne*, der for Udstyret af et Stykke af denne Art er nok saa vigtige som Linjerne, — *deres* Valg og Sømmensætning er Frk. Karstens eget Værk og Ære, ligesom alle Dispositioner med Hensyn til Stofferne. Naar undtages Hjælmene, der er fabrikerede ude af Huset, er alt det øvrige, lige til Turbanerne, blevet til paa selve Kasino. De Smykker, Vaaben og brogede Stoffer, der skulde bruges, har Frk. Karsten indkøbt i Berlin paa en lille Rejse i Efteraaret sammen med Direktør *Fritz Petersen*. Alt, hvad der er gaaet med af Silke og Fløjl, er leveret af „Silkehuset“, Perler og lign. er købt hos Lazarus' Efterf. (Høffner), og en Del andre Sager er fra Olesen & Co. Arbejdet er, som man kan forstaa, ikke blevet mindre derved, at Frk. Karsten ikke altid kunde faa i Handelen netop

Paa Systuen, naar Direktricen er ude. Syersken prøver Kostumet.

særlig farvenuancerede Dragt! Man forstaar, at det kan gøre Hjernen hed paa den, der skal ud spekulere og holde Rede paa alle disse utallige Enkeltheder uden et Øjeblik at tabe Helheden af Syne. Og Enkelthederne er, naar man ser nær til, af en ganske forbløffende Nydelighed og Rigdom. Den der har haft Lejlighed til at tage f. Eks. Gulnares og Aladdins og Sultanens og de andre Hovedpersoners Dragter i Haanden og betragte dem paa

de Mønstre og Farvesammensætninger, hun vilde have; f. Eks. skulde der til en Mængde Dragter bruges gul- og brunstribet Silke; saadant var imidlertid ikke til at opdrive. Hvad gjorde man saa? Man købte Silketøj, der var brunt med hvide Striber, og dækkede saa disse med gule Silkebaand; den forlangte Farvevirkning var opnaaet, men det havde kostet Frk. Karsten og hendes Assisteret et kolossalt Ekstraarbejde og slugt en Masse Tid.

ganske nært Hold, maa imponeres af den fine Smag og Skønhedsans, der præger hvert, selv det mindste, det beskedneste Ornament. Og vel for en stor Del derfor virker Helheden

Man faar en Idé om, hvad der har skullet præsteres, naar man hører, at Aladdin selv alene optræder i 6 forskellige Dragter, Gulnare i 4, Nureddin i 3, at der skulde paa klædes 80 Slaver, 21 Drabanter, 25 Gildinger, 25 Slavinder, 25 Damer og Herrer i Sultanens Følge, og at der i et enkelt Opirin (Torvescenen) er ca. 120 Mennesker paa Brædderne, og i et andet (15. Afdeling) figurerer over 150 Personer paa Slotstrappen. Og hver af disse Personer skal have sin særlig gennemtænkte,

Direktricen, Frk. Karsten, prøver Kostume paa Gulnare, Frk. Diedrich.

saa rig og pragtfuld og dog saa harmonisk.

Til Slut et Par Tal, der kan oplyse, hvilke Masser af Stof en saadan gennemført Paaklædning af halvfjerdhundrede orientalske Personer kræver: Alene af Silketøj mener Frk. Karsten, at hun har brugt imellem 5 og 600 Alen, af Silkeplyds ca. 300 Alen, og til de 40 Slaver 200 Alen Attask. Og vilde man samle i en Pose alle de Pailletter, der er gaaede med, vilde denne komme til at veje sine 10 Pund!

Efter dette begriber man, at Dir kør Fritz Petersen har maattet ofre ialt ca. 25.000 Kr paa Udstyrelsen af „Aladdin“, og at Frk. Karsten, hvis Hjerne sydede af Maal og Mønstre og Prøvninger og Pasninger og Eksperimenter og Udregninger, og paa hvis Skuldre der hvilede saa og saa mange Hundrede Pund dyrebare Stoffer og Guld og Edelstene samt hele Ansvaret for „Aladdin“ Kostumerne, — i de sidste 2 Maaneder mere end én Gang har sendt en vemodig Tanke tilbage til den stille fynske Præstegaard, hvor hun opdroges uden at ane, at Travlheden paa Kasinos Skræddersal skulde blive hendes modne Aars altopslugende Passion.

STRAPONTIN.

Fredens Interesse, og at de europæiske Spøgelsssyner var grebne ud af Luften. Selv om den amerikanske Flaade begav sig til Stillehavs-kysten, var den fjernet over 4000 Sømil fra Japan, hvorimod den engelske eller den tyske aldrig er skilt mere end 2—300 Sømil fra hinanden. Dette giver et Indtryk af, hvor langt større og vanskeligere Forhold den amerikanske Flaade arbejder under.

I Løbet af de sidste ti Aar har de forenede Staters Flaade udviklet sig med Kæmpeskridt. Men endnu indtager England første Plads, som viort Billigere ser.

Dets Tonnage er 1,633,116, det vil sige to Tredjedel saa meget som de forenede Staters paa 611,616 Tons. Frankrig kommer som Nr. tre med 609,079 Tons, Tyskland som en fjerde med 529,000 og Japan som femte med 374,701.

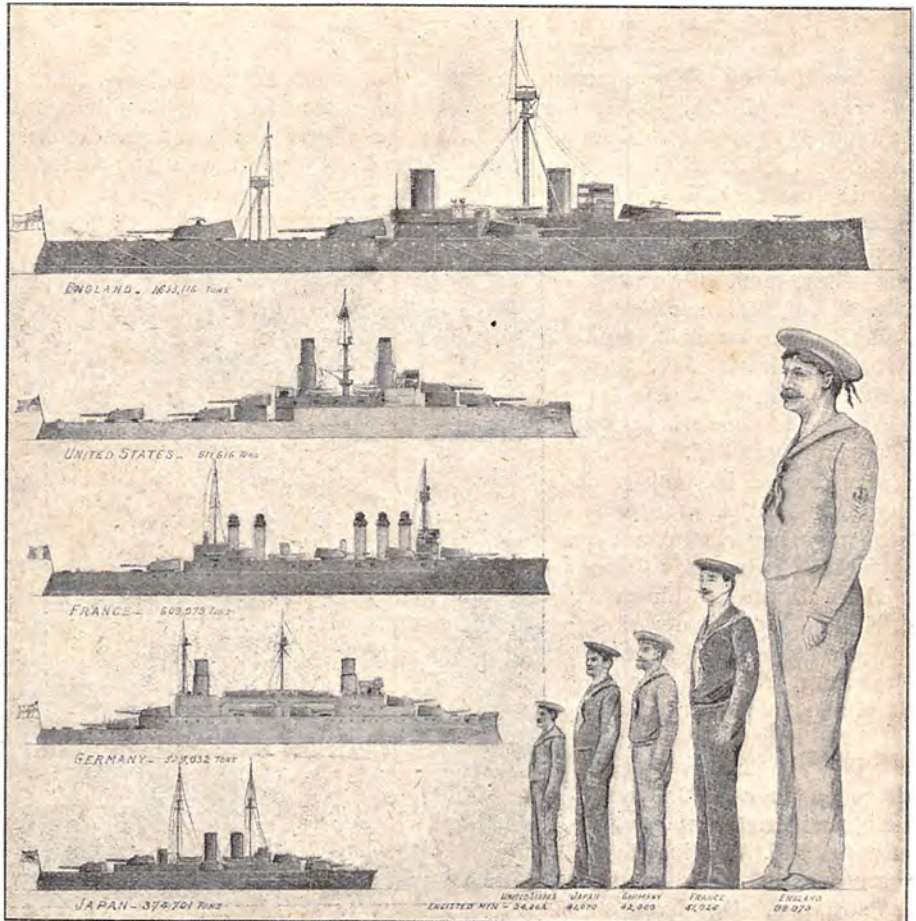

Edmund Evans.
Stillehav Flaadens Kommandant.

De største Flaader. Den amerikanske Flaade ser imponerende ud som den damper frem over Havet. Intet Under derfor, at Japanerne rystede ved Tanken om at faa den for nær, eller at hele

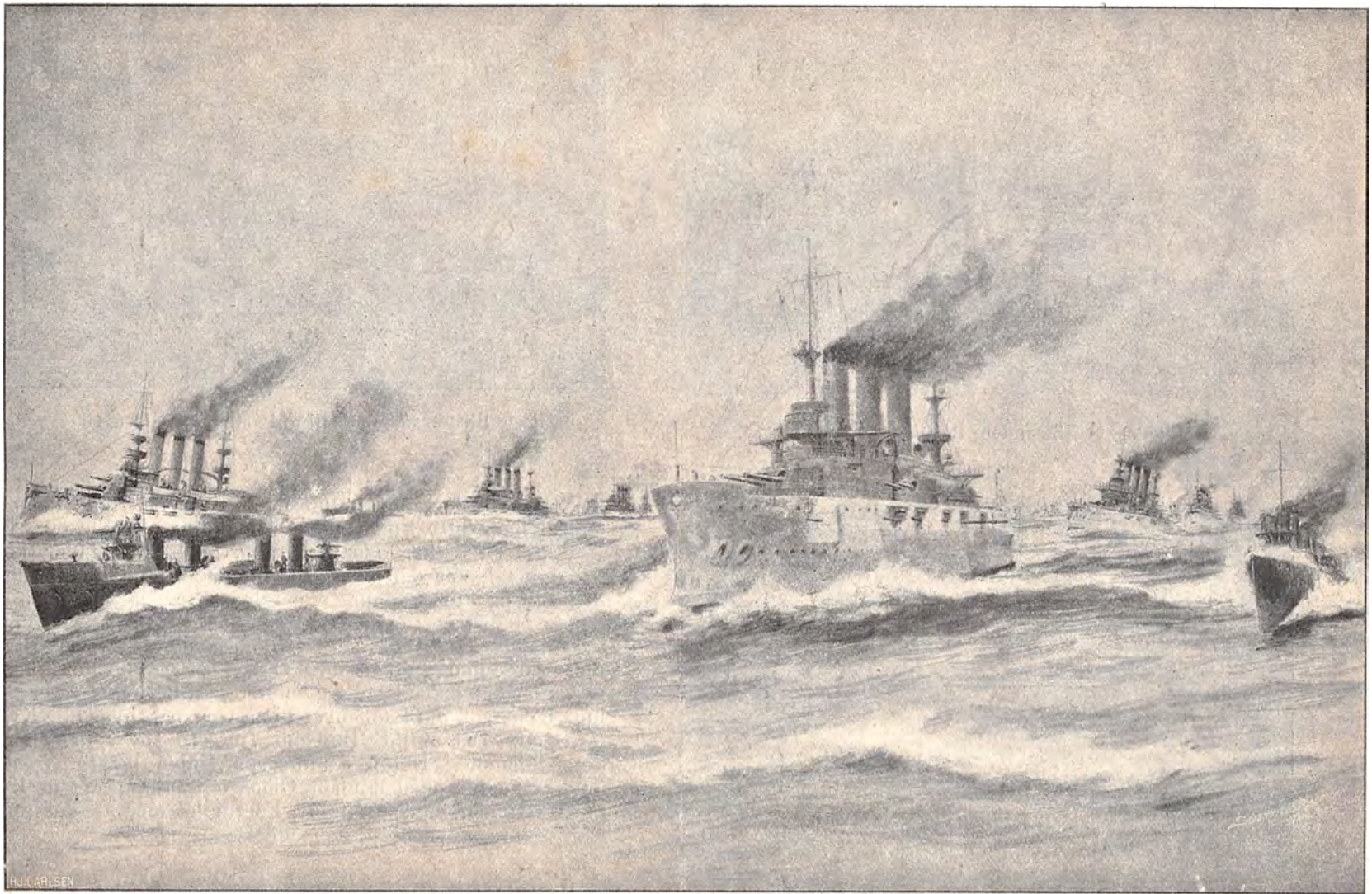
Verden fortable sig i Gissinger om Hensigten med at sende en saa stor Styrke til Stillehavet efter den nys overstaaede

Uoverensstemmelse med Japan. Det maatte betyde Krig eller dog Trusel om Krig. Men Amerikanerne hævdede roligt, at denne som alle store Månøvrer kun fandt Sted i

De store Flaader i Skibe og Mandskab.

Den store amerikanske Eskadre paa Vej til Stillehavskysten.

Juledag ved Stranden. Parti ved Klakring.

Birketræer med Rim. Parti fra Mellerup.]

Landsbyen i Sne. Parti fra Østjylland.

SAA kom den dog — Julesneen. Om end ikke dalende i fine, lette Fnug, mens Klokkerne ringede og Folk gik til Kirke. Nej, i skarpe, spidse Krystaller kom den fygende for den skarpe Østenvind. Men dog bringer den Liv og Julestemning over de sorte Marker med de nøgne Hegntræer. Og Sne hører der til Julen — som alle ældre Folk siger. Ja, selv vi unge synes, at i vor Barn-dom var Julen altid hvid. Og vi er glade for Sneen, selv om den ikke daler fredeligt og stille og lægger sig lunt og jævnt om Landsbyens Huse og paa hver lille Kvist og Gren. Det er dog Bud om Vinteren, og i den hører Julen hjemme. Netop i Vinterens Kulde og Is straalers Juletræets Lys med dobbelt Glans og Varme; det er Lyspunktet i den mørke Vinter, Forvarslet om, at det atter gaar frem mod lyse og solglade Dage.

Underlæger.

Undervisning i Tornyster-Pakning.

DER gik s'gu en Underlæge!
Den gamle Medicus vender sig om paa Gaden, staar stille og ler. Han mindes den Tid, da han selv legede Soldat. —
„Hvordan er det, du ser ud? Skal du til Maskerade?“ ler Skolekammeraten, og han stiller sig haanende op med skrævende Ben og begge Hænder i Bukselommerne. —

„Nej, er De Soldat? Det var morsomt!“ Damsens Stemning bliver straks venligsindet. Hun slaar Følge henad Gaden. En Menig hilser.

„Kendte De ham?“

„Nej, men det er jo hans forbandede Pligt at hilse. Man er jo en stor Mand — *Korporals Rang!*“ —

„Hva' mon han er? — Sikken en Smørstikker — den ku' je' nok li' aa ha.“

Drengene stjæler Dolken med Øjnene.

„Men sikken Diplomatfrakke han har paa“ Drengene ler.

Alverden ler.

Jo, det er lystigt at være Vaabendrager. Heldigvis kan Underlægerne selv le med. Thi de slipper jo billigt. Skal man aftjene sin Værnepligt, kan det ikke gøres paa mindre end 2½ Maaned.

Og Tjenesten er ikke særlig anstrengende; lidt Gymnastik. Ridning Fodbold, Marschøvelse er en gavnlige Motion for Folk, der til daglig er hjemfaldne til Bøger, Hospitaler og Laboratorier.

Og den anden Tjeneste er det umuligt at tage alvorligt. Hvem kan blive gnaven, naar det fremtilles som Livets alvorligste Opgaver at hænge Tøjet i en bestemt Orden paa bestemte

Knager, at huske at vende Bukserne og binde de røde Bændler om dem. NB. i en bestemt Højde fra Gulvet, og NB. efter at Lommerne er tømte, at rede Sengene saaledes, at Opslagene er rettede ind til højre osv.

Hvem kan med Alvor Timer igennem bevare Interessen for, at „Soldatens første Pligt er Lydighed“, eller „Alle Menige er Kammerater“, eller „Mange Sygdomme stamme fra Mave“, eller „Raahed er lige saa unødvendig i Krig som i Fred“. Undervisningen i „Tjenesteforhold“ og „Hæror-
dning“ afgiver mange komiske Momenter, selv

om Spørgsmaalene ikke er slet saa vellykkede som det klassiske:

„Hvor hedder hvem hvad?“ —

I Rytteriet hedder en *Kaptajn Ritmester*.

Og saa Eksamen! Jeg har været med til adskilligt af den Slags, men — I Hold paa 5 marscherer man op paa Geled. En træder

Underlægen i Funktion.

frem, gør stramt Ret med Huen i Haanden. 2½ Minut til hvert Spørgsmaal. Den næstel Kap-tajnen og Stabslægen og eventuelt Generallægen i Galla og med Alvorsminer overværer Komodien. Det er Folkeoplysningens Triumf. Dytige Folk, de Underlæger! Der er dog altid nogle Stykker, der bliver slaaet ned til tg., naar sandt skal siges.

Efter vel overstaaet Eksamen fordeles Underlægerne til de forskellige Afdelinger, til Rytteri, Fodfolk, Søbefæstning, og nu har de

deres gode Dage, *Amfibier*, som de er: Lønning og Uniform som Menige, Rang og Hue som Korporaler, Dannelse og Behandling som Officerer

Efter endt „Sommerferie“ hjemsendes de, Kandidaterne genoptager deres Praksis og de, der endnu er Studenter, drukner atter i Anatomistudiets Endeløshed eller Klinikkenes Tal-løshed.

Saa har de prøvet det med!

BEDUIN.

Den tyske Kejser i England. Blandt de tallose Billeder af Kejser Vilhelm, der er tagne under hans Ferieophold i England, hvor han værre end nogen Sinde blev jaget af Fotografer, er vort Billede interessant derved, at det viser, hvorledes Kejseren affyrer Geværet med den ene Haand, medens den lamme, venstre Arm hænger slapt ned.

„Bellmann“ paa Dagmartheatret. Vort Billede viser Johannes Poulsen som *Bellmann* i 2. Akt af Stykket af dette Navn, der skylder Forfatteren Stellan Rye og Komponisten Aug. Enna sin Til-blivelse, og som havde Premiére paa Dagmar-teatret anden Juledag.

Aggerholm som Julemand, den Skikkelse, hvori han anden Juledag begyndte en Række Oplæsninger af H. C. Andersens og Carl Ewalds Eventyr for Børn i Casinos Sal og derved vandt alle sine smaa Tilhøreres Hjerter.

Den unge Tenorsanger Aage Vang Holm, der fornylig debuterede paa det kgl. Teater i „Troubaduren“ og gjorde stor Lykke — især imponerede han ved med Lethed at klare det høje C.

Mærkeligt Skyts. Guld- og Sølvkugler blev som bekendt anvendte i Boerkrigen mod de engelske Officerer; men allerede tidligere ved Belejringen af Amadanagar blev den fjendtlige Lejr fra Byen beskydt med lige saa ædle Metaller. For at gøre Kuglene endnu mere virksomme, var der ridset højtidelige Forbandelser ind i Kuglerne. Den afrikanske Jæger og Forsker Selans skal i 60-erne have skudt Bjørne i Baluwajo med Guldkugler. Bly var nemlig en Sjeldenhed der, hvorimod der var fuldt op af Guld. Man prøvede da at støbe Kugler af det ædleste af alle Metaller, og de viste sig udmærket brugbare. Under Kampene paa Kachimis Grænse brugte de oprørske Hounzas Blykugler, hvori der var indstøbt Rubiner. Stenkugler brugtes som bekendt af Oldtidens Folk i deres Kastemaskiner; disse kunde kaste en Sten paa 160 Pund 1000 Skridt bort. Blykuglerne kendtes først mod Slutningen

af det 16de, Aarhundrede hvorimod Jernkugler allerede omtales i 1550. Trækugler blev anvendte af nogle af de spanske Tropper paa Kuba, medens de indfødte i Mashanaland lavede Kugler af Telegrastraade. I Armbrøstens Tidsalder havde man Kugler af Marmor, Ler og Bly. Da Bernerne stod foran Nidau, kastede de ikke blot Sten ind i den fjendtlige By, men ogsaa sømbeslaaede Bjælker, glødende Jerngenstande, Kedler og Fade, fyldte med Brændstoffer og dødt Kvæg, som skulde forpeste Luften for de belejrede. — Det ejendommeligste Skyts brugte dog Indbyggerne i den belejrede franske Fæstning Nancy, der var i Begreb med at blive udsultet af Fjenden. For at narre Fjenden kastede de alle deres sidste Fødemidler ud til de belejrede: Brød, Flæsk, Kartoffer, Kød, Mælk osv. Listen lykkedes; Angriberne drog slukørede bort.

Højesteretsassessor C. G. Schack er død, Født i Odense 1850, Søn af den bekendte Overretsprokurator S. 1891 Kontorchef i Justitsministeriet, gik derfra til Overretten og rykkede 1905 op i Højesteret. En repræsentativ, rigt begavet og afholdt Personlighed.

Professor K. A. Schneekloth fejrede d. 21. Decbr. sit 25-Aars Jubilæum som Bestyrer af den bekendte „Schneekloths Skole“, som hans Fader har stiftet. Har vundet Anerkendelse som en dygtig og nidkær Skolemand, der ofrer sig helt for sin Gerning.

Postmester Grosche i Charlottenlund fejrede fornylig sin 80-aarige Fødselsdag. Hr. G. var paa denne Dag Genstand for overordentlig Deltaelse, et Bevis paa, i hvor høj Grad han som Postmester og Stationsforstander har forstaaet at vinde sine Medborgeres Agtelse og Tilid.

Fhv. Lærer Anders Petersen fyldte fornylig 80 Aar. Oprindelig Væver, kom paa Jonstrup Seminarium; Lærer i Valløby i ca. 35 Aar. Kendt som Forfatter af Vallø Slots Historie, Køge Bys Historie, Skolestatistik, alle grundige og velskrevne Værker.

Præmie Nr. 9 paa 25 Kr.

Paa samme Maade, som denne Annonce

Edmund Hansens Piano - Magasin

Vingaardstræde 25

Sælger *fineste Pianoer med Garanti til enhver Tid, uden Udbetaling.*

Beløbet kan afdrages med 10 Kr. mdl.

i første Linie har Begyndelsesbogstavet *E* og Slutningsbogstavet *s* og i sidste Linie begynder med *B* og slutter med *l*, findes der i vore Annoncer i dette Nummer en Annonce, hvor de tilsvarende Bogstaver er

M **S**
d **e**

Find den, klip den ud, send den senest den 11. Januar under Mærket „Præmie 9“, „Hver 8. Dag“, Vingaardstræde 25, København. Af de indkomne Besvarelser trækker vi én ud, og den heldige faar tilsendt 25 Kr. kontant. Vinderens Navn findes i vort Nummer for 12. Januar.

Præmie Nr. 7 Den Annonce, der skulde findes i Nr 12, var fra Stormskadeforeningen „Ly“.

Vinder af Pengepræmien blev:

Forvalter R. Nyboe, Gentofte.

Bø. nekonkurrencen. Den Annonce, der skulde findes, var fra Aarhus Husmoderskole.

Vindere af Børnepræmierne, H. C. Andersens Børnestel, blev:

Aage Knudsen. Olfert Fischersgade 41. Ludvig Karsten. Fredensborg. Margot Philipson, Tordenskjoldsgade 24². Anna Madsen, Bjerregade 50 B Fredericia. Svend Plum, Jagtvej 213. Gerda Dencker, Kasted. Aalborg. Erik Langballe, Møborg pr. Bækmarksbro Ella Pedersen, Nørrebrog-de 58. Thyra Larsen. Storegade 50, Randers. S. Andersen, Carit Ellarsvej 16.

Udgvæl af: ODIN DEWEES. Redigeret af: C. C. CLAUSEN.

Mundens Pleje. De fleste saakaldte anti-septiske Tandmidler smykker sig med Urette med dette Navn, idet de næppe kunne tænkes at virke antiseptisk i den stærke Fortynding, hvori det anbefales at anvende dem.

Det Stof i Salubrin, hvorpaa dets udmærkede Virkning paa Huden i det væsentlige beror, anerkendes af alle Autoriteter paa dette Omraade som kraftig anti-septisk selv i stærk Fortynding. Salubrins store Anvendelse som Tandvand beror imidlertid ikke alene paa dets antiseptiske Egenskaber, men paa dets fortrinlige Virkning paa Huden i det hele og dets særegne Evner til at absorberes af Organismen og virke forfriskende.

En Theskefuld Salubrin til et halvt Glas Vand er det bedste, billigste og mest forfriskende Tandvand, der har den store Fordel at være af kendt Sammensætning, og at dets antiseptiske Virkning bevidnes af de mest fremragende Autoriteter. Ved dets velgørende Virkning paa Hudens Slimhinder bevarer det Tandkødet og dermed Tænderne.

Salubrin faas i de fleste Material-, Kolonial- og Parfumeforretninger i Flasker à 0,60, 1,10 og 2,00 Kr. Hver Originalflaskes følges af en Brugsanvisning, har Navnet Salubrin stemplet i Bunden og bærer Opfinderens, Dr. phil. P. Håkansson's Navn paa Etiketterne.

Craneboro-Mysteriet.

Storforbryderen Roachley danner i Paris sammen med Parlamentsmedlen Cruston, Mr. Eales og Rod Kenwood, der er med for første Gang, en Sammensværgelse mod Mr. Rattray, en stor Købmand i Craneboro. Kun Roachley kender Planen juld ud og sætter de andre i Arbejde. Rod Kenwood dirigeres til Craneboro; her bor han hos Familien Bowmar, hvis Søn og Datter er ansatte hos Rattrays. Rod udsponerer Rattrays Levevis og refererer alt til Roachley. Imidlertid forelsker han sig i Miss. Rattray, der allerede er forlovet med en ung Adelsmand, Hal Gregory. Rod løser sig derfor fra Sammensværgelsen, der dog gaar sin Gang. Rattray lokkes ud til et ensomt Hus, hvor han dysses i en dyb Afmagt. Han vaagner først længe efter i Florida, ukendelig og vansiret. I Craneboro hedder det sig, at han er rejst til London, hvorfra han vender syg hjem med en Sygeplejer. Hal Gregory har forelsket sig i en ung Dame, Constance Raycourt, besøger hende, men overraskes her af hendes Ægtefælle, hvis Eksistens han ikke anede. En Aften findes Mr. Rattray myrdet i sin egen Have. Rod betror Reporteren Mullabar, hvad han ved om Sammensværgelsen. Det viser sig, at den myrdede ikke er Rattray. Uden at tilstaa det for nogen genkender Rod den myrdede som Roachley, mens Hal genkender ham som Constance Raycourts Ægtefælle, og Mordvaabnet som Constances indiske Daggert. Da Rattray er forsvunden, falder Mistanken for Mordet paa ham. Ved Forhøret oplyser Doktoren, at det er den myrdede, han har behandlet som Rattray. Mallabar tager Ralph Bowmar til Hjælp. Politiet faar oplyst, at den myrdede er Mr. Raycourt, Mistanken falder nu paa Mrs. Constance Raycourt, hvis Daggert er funden i Liget.

Derfra gik Rod op til Hal Gregory, i Grunden uden at have nogen klar Forestilling om, hvad han vilde ham. Han fulgte en indre Trang; Politinspektørens Udsagn havde givet ham et svagt Haab om, at denne Rival ikke var saa farlig, som Rod havde troet. Og Tanken om, at Eleanor elskede Hal, foruroligede ham ikke synderligt. Han fandt imidlertid Lord Hathersfords Kontor lukket, men der var Lys i et Vindue i den øverste Etage, og man saa en Skygge bevæge sig. Rod dunkede da haardt paa Døren. Lidt efter kom Gregory selv til Vinduet.

„De arbejder sent,“ hilste Rod.

„Aah,“ svarede Hal, „vil De tale med mig?“

„Ja.“

Hal kom ned, lukkede Rod ind og lyste ham op ad Trappen til et tarveligt Værelse højt oppe.

„Sid ned,“ sagde Hal kort.

Rod satte sig med Shagpiben i Munden.

„Jeg er kommen for at tale med Dem om Miss Rattray,“ begyndte han.

„Om hvem?“ Hal rynkede Brynene.

„Og om Mrs. Raycourt.“

Hal blev mørkerød og sprang op som for at falde over Rod, men han beherskede sig hurtigt.

„Spørgsmaalet er,“ fortsatte Rod urokkelig, „hvem af dem er det, De vil have.“

„Hvad Fanden kommer det Dem ved?“

„En hel Del. Jeg elsker Miss. Rattray — hvorfor skulde jeg skjule det? Hun ved det og nu ved De det ogsaa. Men jeg fisker ikke en andens Mands Dam, som jeg en Gang har sagt Dem. Elsker De hende imidlertid ikke, men foretrækker den anden, saa er det en anden Sag. Hvad har De at svare paa det?“

„Intet,“ svarede Hal.

„De vil da ikke nægte Deres Bekendtskab med Mrs. Raycourt?“

„Jeg svarer ikke paa det.“

„Man siger, at De gifter Dem med Miss Rattray for Pengenes Skyld, men at De elsker den anden.“

„Det vedkommer ikke Dem.“

Rod smilede haanligt og forandrede Stilling, saa han sad lige Ansigt til Ansigt med Gregory.

„De er en Laban,“ sagde han roligt, „en nedrig og fordærvet Fyr.“

Disse Ord fremkaldte ikke det Vredesudbrud,

som Rod havde ventet, for Hal blev saa forbavset over Angrebet, at det tog Vreden. Men han glemte, at Kenwood ikke kendte de „formildende Omstændigheder“ ved Sagen.

„Hvad vedkommer det Dem — hvad Ret har De til at udspejle mine Handlinger?“

„Enhver hæderlig Mands Ret, som ser, at den Kvinde, han elsker, forhaanes.“

„Hæderlig Mand, som gaar under et falsk Navn! Desuden hverken den Dame eller jeg har noget med Dem at gøre.“

„Hvilken Dame?“ De taler om den Dame, som om der var en og ikke to.“

„De, gale, —“

„Ja, hvis der da kun er to. Det er jo ikke godt at vide med en Mand med saadanne østerlandske Instinkter.“

Nu brast Hals Taalmodighed. Han blev mørkerød i Ansigtet, og Aarerne i hans Pande svulmede. Men Rod var ikke tilfreds endnu, han vedblev med sin Spot: „Et Harem er jo ikke utænkeligt selv i London, men De kan ikke ægte to Kvinder uden at blive anklaget for Bigami.“

„Gaa ud“, raabte Hal hæst „Pak Dem, før jeg —.“

„Vær nu ikke noget Fjols, Gregory,“ sagde Rod urokkelig. „Hvis det kommer til en Kamp mellem os, bliver jeg den stærkeste. Men De kan ikke ægte dem begge. Hvis De tager Eleanor, maa De opgave den anden og vice versa. Nu er Valget jo blevet frit, før stod der en Ægte-mand i Vejen det ene Sted —.“

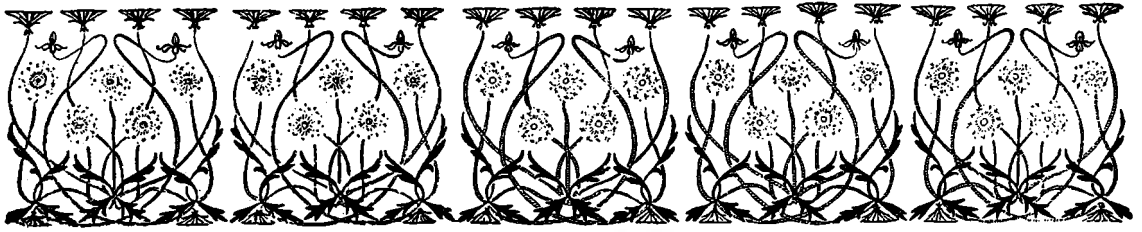
Hal blev pludselig dødbleg. Var Liget denticerret? Havde nogen genkendt Dolken? Men han sagde intel, røbede ikke sin Angst med et Ord, og Rod blev ved —

— „Jeg antager, at De elsker hende her og ikke Eleanor. Er det Penge eller Kærlighed, De vil foretrække?“

Hal svarede endnu ikke, skønt det sidste Spørgsmaal havde ramt haardt. Men nu rettede Rod det sidste Stød mod ham.

„Eller maaske er denne anden Dame af den Slags, som ikke tager det saa nøje med Legitimiteten.“

Hal sprang frem imod ham, men Rod trak sig lidt tilbage med en Latter. „Eller maaske vil hun hjælpe med at give Miss. Rattrays Penge ud. Et smukt Arrangement, saa bliver der jo Brug for dem begge.“

Dansk Industri.

STOLENDE paa, at elhvert Eksempel paa, at danske Virksomheder optager Konkurrencen paa Omraader, der hidtil var undergivne udenlandske Firmaers Eneherredømme, interesserer danske Læsere, beder vi Lederen af Firmaet „Dansk Industri,” St. Pederstræde Nr. 7, Hr. S. F. Steffens give os nogle Oplysninger om denne Forretnings Historie og Virksomhed:

Firmaet er oprindelig grundlagt 1873 af Hr. Steffens afdøde Fader, hvis Forretning i Pilestræde var kendt under Firmaet F. Steffens jun., medens Forretningens nuværende Specialitet, Vinduesudstyr og andet praktisk og iøjnefaldende Arrangement af Butiksvinduer, først optoges i 1902 ved Firmaet Dansk Industri under Hr. S. F. Steffens Ledelse.

Der maa, synes vi, kræves ikke ringe Arbejde og Opfindsomhed for at indarbejde en Branche, som Udlandet allerede har erobret. Hr. Steffens meddeler os da ogsaa, at det har kostet Aars Ihærdighed at bringe Virksomheden frem fra dens beskedne Begyndelse til dens nuværende Omfang. Men tilføjer han, jeg har da ogsaa foruden Glæden ved Forretningens Vækst faaet Aner-

kendelse af anden Art, j. Eks. Præmie under Udstillingen for den lille Industri i Marts 1906. Vi faar nu Lejlighed til at kaste et Blik paa Sagerne af de mange forskellige Apparater, der er indrettede for hver sin Genstand, de fint slebne Glashylder, Messing og Nikkelstativer osv., og vi genkender her Ting, som vi ofte har beundret i Strøgels Butikker, f. Eks. hos Silkehuset, Fonnesbech, Metropole's Skoløjsmagasin, A. Philipsen, Johs. Neje, Papirhandler J. Chr. Petersen, som man ser, første Klasses Forretninger, de forskelligste Brancher, og alle er de Kunder hos Firmaet.

Paa Forespørgsel fortæller Hr. Steffens os, at ogsaa i Provinserne har Firmaet en stor og tiltagende Kundekreds, der søger Forretningen i dens Egenkab af Skandinaviens eneste Specialfabrik i Branchen, og vi maa indrømme, at vi faar Indtrykket af, at Firmaet virkelig er konkurrencedygtigt, og kan vi dristigt anbefale Firmaet til enhver Forretningsmand, der sætter Pris paa en flot, tiltalende og tidssvarende Udstyrelse af sine Vinduer og Butikslokaler.

„Saa er du altsaa lykkelig gift! Men
 as nu paa ikke at komme under
 øffen.“ — „Hvor vil du hen. Jeg har
 traks ladet mig lave to Gadedørs-
 øgler.“

SENSE- MAGASIN DU WEST

- VESTERBROGADE 63. -

C. KONERDING & NIELSEN'S Symaskineforretning,

→ 6, Holbergsgade 6. ☒ Tlf. 24007 y.

Absolut bedste Fabrikat i alle Systemer til billigste
 Priser. Vore nye forbedrede Hurtigsvere have paa de
 større Systuer fortrængt alle andre Systemer.

Længste Garanti, Reparationer udføres. Brugte Maskiner
 tages i Bytte. Afbetaling indrømmes.

Reklamegenstande engros. Tlf. 307
Randers Skiltefabrik
 EMAILLE - GLAS - CELLOLUID - Skilte
 BLIK - OG - KARTON - - - -

Henkogt Rødspættefilet

fra Fabrik n Island, Isafjord, Island.

Islands første Fabrik for Henkogning af Fisk og Kød. De første Sendinger af
 Rødspættefilet 1, 2, 3 og 4 Pds. Gaaer er ankommen til Fabrikens Hoved-
 oplag: Niels Juelsgade 7. Tlf. 7107, hvortil alle Forespørgsler og
 Ordres nedes adresserede.

Chr. Fr. Nielsen & Co.

STANGERUP & LARSEN

Uhrkassemager & Gul smed. Uhrkasso-Reparationer udføres. Gamle Guld- & Sølv-
 Uhrkasser købes til højeste Pris. Send til Graabrødretory 6. Hurtig Af-
 regning. Telf. 29640.

Ingen bør købe Møbler

før De har aflagt et Besøg i mine Forretningslokaler, Gl. Konge-
 vej 124, Hjørnet af Bülowvej, den **sældste** og **største For-**
retning paa Frederiksberg, her forefindes der et Ud-
 valg som vil tilfredsstille enhver Smag.

Th. Schmidt.

Ferskvandsfiskeriet „Lild Mølle“
 TELEFON 26 O. S. NELLEMANN TELEFON 26
DAUGAARD
 Sættelisk og Ungel af Ørred og Karper til Udsættelse i Damme
 Spisefisk, Ørred, Karper og Suder leveres isfæriske som mindre Partier med Kort Varsel.
 Specialitet: Portionsørred

AMERIKANSKE
 PATENT-SPIRALMADRASSER
 er Nutidens solideste og behageligste
 Sengeleje, leveres til alle Jærn og
 Træseng og ere saa billige at enhver
 Familie kan faa dem. Fabrik og Udsalg:
 St. Hans Gade 30, ved Torvet.
 V. C. Larsen.

Handwritten logo for F. Rasch
 GRAABRØDRETORY 5.
 Telf. 5062.

Sofus Østerg

Raadhusstr.

Plej dit Ansigt og dit

med den nye an-
 elektriske Vibrat-
 stine, om kun for-
 min Klinik. Svej-
 gymnastik og Mas-
 fores ogsaa i H-
 en exam. Mass-

Julie Detlefsen, Frede-
 gade

OTTO ERIKSEN

GRAABRØDRETORY

Modebur

for Damer i Provinser
 Landet.

Kommissioner. Snitmøn-
 ger, Materiale til Kunstflid-
 arbejder. Prøver etc.

Olga Hoffmann-Ca
 Niels Juelsgade 11, 4. Sal. Tlf.
 (Tr. 10—1 og 6—7)

TAPETFABRIKK

Telf. 17 N. F.

GILDS

VIBORG

KONFEKT

HJEMMELAVET.

ST. KNUDSVEJ 6.

FRIDA JACO

Blandede Frimær

25 Mexico 8 a 12 -orter .
 25 Argentina mange forsk-
 -orte

100 Japan mindst 16 Sorte
 100 S. an i meget fin . . .
 100 Rusland " " " . . .
 100 Canada " " " . . .
 25 Ægypten " " " . . .
 25 Brasilien " " " . . .
 10 Haiti " " " . . .
 10 New Foundland " . . .
 10 China 1 og 2 C. . . . .

Prisliste gratis. Post-
 1. MÖLLER, Havnegade 55,

SLOTS HOTELLET, Randers.

Klasses Hotel og Restaurant. Største
 Udvalg af Froko-lætter, koncert hver
 aften. S. Madsen (tidl. Ov rkelmer paa
 Grand og Brockmann i Odense).

De danske Vin- og Konservesfabrikker.

J. D. Beauvais.

Grundlagt 1850.

Eldste og største Konservesfabrik i
 Skandinavien.

anbefaler

M. Rasmussen.

Kgl. Hofleverandør.

Asparges, Ærter, Grøntsager, Syltede
 Frugter, Frugtsafter.

Haaborg Likører og Frugtvine.

Kontor og Ekspedition Lyngbyvej 85. Telefon 6890.

Vibensgaards

Restaurations, Café. Telf. Str. 233. Specialitet: smaa varme Retter. Diner
 fra 1.25. Lokaler for større og mindre Selskaber. Harald Svendsen.

Ateller „CHIC“

Absolut fineste og billigste Fotografier.

St. Hans Torv 8.

Palmbl

Mavebi

OVERGAAR ALLE

Marselisborg Kost

Dimissionsberettiget, fuldst-
 ere Almenskole, optager
 alle Klasser. Pris 800 — 9
 Program sendes.
 Olaf Gudme

Nu gik Hal hen og tog en tynd Stok, men Rod var ham for hurtig. Med en rask Bevægelse vred han den fra ham, knækkede den og slyngede Resterne ud gennem Vinduet, saa man hørte Glasskaarene falde klirrende til Jorden.

„Nu gaar jeg,“ sagde Rod udfordrende og aabnede Døren. „Jeg giver Dem 24 Timer til at gøre Dem klar af Miss Rattray. Saa kan De ofre Dem helt til den anden — men, det er jo sandt, det havde jeg glemt.“ Han lukkede Døren fast og gik midt ind i Stuen.

„Hun trænger til Deres Hjælp, eller til Hjælp i hvert Fald og det hurtigt,“ sagde han roligt. „Hun er arresteret.“

„Arresteret!“

Hals Stemme lød, som om han var ved at kvæles. Hans vage forfærdelige Angst havde pludselig faaet fast Form.

„Arresteret,“ hviskede han igen.

„Ja — anklaget for Mord paa sin Mand. Og der er Formodning for, at hun skulde have gjort det, fordi — hun — havde — forelsket — sig — i — en anden.“

Rod saa skarpt paa Hals hvide, forfærdede Ansigt, mens han talte, saa gik han hurtigt bort, opfyldt af Medlidighed mere end af Vrede.

XXIV.

Fra Retslokalet.

I saadan en By som Craneboro med sine 370,000 Indbyggere, hvoraf Størstedelen levede for at tjene til Livets Ophold, et Mindretal for at dygne Penge sammen, men hvor de immaterielle Interessers Dyrkere var saare faa, maatte Rattray-Mysteriet vække levende Sensation. Og det gjorde det. Byen blev efterhaanden delt i Rattray'erne og Anti-Rattray'erne i Raycourt'erne og i Anti-Raycourterne. Constance Raycourts Arrest bragte Interessen til at kulminere. Naturligvis var der et helt Parti, der straks dømte hende skyldig og med Spænding imødesaa Hærettelsen — det var næsten udelukkende Damer. Men endnu flere holdt paa Damens Uskyldighed og fremsatte ivrigt Spørgsmaalet om, hvorfor Mr. Rattray var forsvunden? Et tredje Parti, det fornuftigste, rystede skeptisk paa Hovedet: „Den, der lever, faar at se.“

Forhørene over Mrs. Raycourt tog en Uge. Der sad Constance hver Dag, dødbleg, men uadtil rolig — forhærdet, som Anti-Raycourt'erne kaldte det — og saa Rettens Net snævre sig sammen om hende. Referatet af Forhørene tog 2 Spalter i Craneboro Mercury, saa Læserne maa nøjes med et Resumé af Hovedindholdet.

Sagen var simpelthen den, at den arresterede var den myrdedes Hustru, der havde haft en heftig Strid med den myrdede Dagen før Mordet. Det vigtigste Vidne, i hvert Fald det mest skæbnesvangre for Constance, var den Dame, hun kaldte Tante Mary. Paa dette Punkt tager v Tillflugt til Mercurys Spalter.

„Mary Withers sagde, at hun var Enke, hendes Mand var død for tolv Aar siden. Hun var Kusine til den arresterede og havde kendt den afdøde, men hendes Bekendskab med ham var kun tre Aar gammelt. Det lod til, at den afdøde havde antaget Vidnet som Selskabsdame for sin Kone og betalt hende en Løn derfor.

„Var den afdøde hyppigt borte fra hjemmet?“

„Meget hyppigt.“

„For lang Tid ad Gangen?“

„Det var forskelligt, somme Tider var det et Par Dage, somme Tider en Uge. Men han havde været borte i fjorten Dage, da han skrev til os om at rejse til Merstham.“

„Hvad var hans Forretning?“

„Det ved jeg ikke.“

„Var han velhavende?“

„Det ved jeg ikke.“

„Der var da ikke Mangel paa Penge?“

„Nej, dem havde han fuldt op af.“

„De saa den myrdede Mands Lig?“

„Ja.“

„Genkendte De det?“

„Ja, det var Ralph Raycourts Lig.“

„Hvordan gik det til?“

„Jeg læste en Beskrivelse af den myrdede i de lokale Aviser og af Vaabnet, han var myrdet med. Det var navnlig Vaabnet, som tiltrak sig min Opmærksomhed.“

„Naar saa De ham sidst i Live?“

„Aftenen før den Dag, han blev myrdet.“

„Hvordan var han da?“

„Han havde en Strid med sin Kone —.“

„Kan De beskrive denne Scene?“

„Ja. De var i Værelset ved Siden af.“

„I hvilket Værelse?“

„I vor Dagligstue paa „Kronen“ Merstham.“

„Vær saa venlig at fortælle videre.“

„Jeg sad i Værelset ved Siden af i Mrs. Raycourts Soveværelse og læste. Jeg sad der undertiden, da Udsigten var morsommere her end fra mit eget Værelse. Jeg troede, Mrs. Raycourt var alene, men pludselig hørte jeg en Mands Stemme og genkendte den som Mr. Raycourts.“

„Kunde De høre, hvad der blev sagt?“

„Nej, ikke straks, men efter nogle Minutters Forløb hævdede Mr. Raycourts Stemme sig i et Udraab, og jeg hørte et Slag. Jeg aabnede hurtigt Døren og saa ham slaa hende over Ansigtet med sin Stok. Da han saa mig, kastede han Stokken fra sig og gik ud af Værelset. Jeg gik hen til Mrs. Raycourt, men hun styrtede forbi mig ind i sit Sovekammer. Jeg hørte hende mumle: „Min Gud, han slog mig. Jeg dræber ham! Jeg dræber ham!“

„Fulgte De hende ind i Soveværelset?“

„Nej, hun laasede Døren og vilde ikke lade mig komme ind.“

„Saa De den Anklagede senere den Aften?“

„Nej, ikke før den følgende Morgen.“

„Hvordan var anklagede?“

„Akkurat som sædvanlig, men der var Mærke af Slaget i hendes Ansigt.“

„Kunde De se det?“

„Ja, det var meget tydeligt.“

„Talte hun om sin Mand den Dag?“

„Nej.“

„Gjorde De nogen Hentydning til den foregående Aftens Begivenheder?“

„Nej.“

„Røbede de Ord, De hørte mellem dem, noget om Stridens Aarsag?“

„Ja, Mr. Raycourt sagde, han havde grebet hende i en Elskovscene med en anden Mand, og han brugte et stygt Ukvemsord imod hende.“

„Kan De gentage det?“

„Det vil jeg meget nødig.“

„Vil De skrive det ned?“

„Ja.“

Mrs. Withers fik derpaa Pen og Papir og

Stationsforstanderen (til Manden, vis Næse er ildrød): „Træk Næsen I Dem, Mand, at Toget kan løbe ind. Jeg tror jo, det er Faresignal.“

VINHANDEL.
Eneforhandling for Danmark af **Daniel Crawford's Whisky**, enestaaende fin, blød og velmagende.
Løngangstræde 37. Telefon 17526 y.

Porcelainsmalings.
Elever modtages. Udmærket Undervisning.
Ingeborg Frederiksen, Istedgade 27, I S.

Fonografer.
Valser. Ny Optagelser.
Olsen. Farimagsgade 7.

Salon „HEDVIG“.
Klinik for Skønhedspleje. Vibrationsmassage, franske Bainsbade.
Valdemarsgade 2¹, Hj. Vesterbrogade 4.
Tlf. Vester 1581 x.

Fonografer 3½ Kr.
Grammofoner 20 -
Danske Valser 1 -
Plader fra 75 Øre -
20 Kr.
— katalog gratis. —
Johan Jensen, Odense,
Nørregade 35. — Telf. 1027.

LA FRANCE
Blomsterforretning. Alltid stort Udvalg i alsk. Blomster og Kranse.
1 Kl. Binderi. **Nørrebrogade 48.**
Telefon 16160 y. *Rich. Rasmussen.*

Haslev Seminarium.
I Forberedelsesklassen optages til enhver Tid baade kvindelige og mandlige Elever. 7 Seminarielærere leder Undervisningen. Gratis Undervisning i Tysk og Engelsk. Programmer tilsendes og Forespørgsler besvares af *Oscar Petersen*, Seminarieforstander.

Nørrebros Hindhede-Pensionat, Fælledvej 10,
bedes erindret. — Elever uddannes.

Lindved Petersen
Kompagnistræde 11.
Alt Slags læst Inventarium samt Vindues-Udstyr:
Butiks-Kaffemøller, Kaffebændere, Vægte, Øsere, Flaskekurve, Pulverglas, Sæbeskeer, Sukkerøkser etc.

ODENSE LYSBADEANSTALT.
Kurbehandling som paa Skodsborg Sanatorium til Fremme af Sundhed og Nydelse.
Jernbanegade 14 CHR. HANSEN

faas i vjellighed Kvaliteter fra Oplaget ved **Vilh. Hertz, Hertzstræde 10.** Hj. af Vandkunsten. Ren Borde-aux Rødvin fra 5 12 Fl. anbefales som en fortrinlig Bordvin. Forlæng Priskurant. Te

F.C. HØECKE
MODERNE · MØBELSNEDEKKE
Eleganteste og billigste Montering af Lejligheder.
Alltid nyeste Modeller.
114 · BLEGDAMSVEJ · -Tlf. 2

FUGLEBAKKEN.
Høj og sund Beliggenhed paa Frederiksberg. — Frederiksberg vender paa Fuglebakkens Veje. — I Vejene er der Ledninger Vand, Gas og Elektricitet. — Zone med Grunde til Villaer. — Grunde til heretages Beboelseshuse. — Zone langs den afstakne Linie med Grunde til Fabrikker. — Fuglebakkens Veje udmunder Alle, Østre Fasanvej og Godthaabsvej.
Nærmere ved Henvendelse til Hr. Overretssagfører **Chr. W. Store Kongensgade 21.**

Carl Smith's
Glas- & Porcellainshand
Vesterbrogade 68 (i 40 Aar i Nr. 34)
Stort Udvalg i Servantestel, Spisestel, Glasservice og Blom

AARHUS GALVANISERINGS-ANSTALT
— VED MAX KJÆLST & CO. —
modtager af Slags Jern og Jernarbejder i alle Dimensioner til Galvan
HURTIG EKSPEDITION · ELEGANT UDFØRELSE · BILLIGE PRI

Valby Svineslagteris
statsanerkendte Pølsefabrik har directe Udsalg
Frederiksholms Kanal 2 (Hj. af Vandkunsten).
Telefon 7303 & 7019.
Værnedamsvej 1. — Telefon 5947.
Nørrebrogade 190. — Telefon Taga 786 x.
Udsalgens forsynes hver Morgen med saavel Pølser som Flaasker
alle Affaldsartikler fra Svineslagteriet faas ligeledes hver Morgen
Rester af Paalæg billigt Fredag og Lørdag

STORMSKADEFORENINGEN, NÆSTVED
forsikrer Ejendomme overalt
KONGERIGET DANMARK
Agenter antagne

57 Vesterbros Folke-Tand-Klinikk
Farefri Bedøvelse iberegnet Tandudtrækning 5 Kr. Kunstige Tand
fra 20 Kr. Hølsøttet. Smertefri Tandudtrækning
Tandlæge L. Restorff,
Telf. Vester 162. **Vesterbrogade 57**

LYROPHONER
FONOGRAFER & HARMONIKAFER. ZITHERE.
DANMARKS STØRSTE LAGER I:
GRAMMOPHON — ZONOPHON & LYROPHONPLADER
VALSER FRA 75 ØRE PR. STK.
SYRENA — FONOGRAF m/ 10 VALSER 10 KR. PR. EFTERKØB
SKRIV STRAKS EFTER VORE ILL. KATALOGER.

„NORDEN“ A/S, VESTERBROG
TELEF. 5715. KØBENHAVN B. TELEGR.-ADR. „NORDEN“

L. C. JENSEN'S
Skræder- & Herreekviperingsforretning,
129, Amagerbrogade 129.
1. Klasses Herre- og Dameskræderi.
Kærdige Vinterfrakker fra Kr. 40,00.
Største Udvalg i engelske Klædevarer.

CEMENT-MURSTENS-MASKINE.

Dansk Patent Nr. 7184.
Enkel, original og praktisk Konstruktion. Stor Ydeevne, transportabel.
Fabrikation af Mursten er let og lønnende og egner sig saavel for Enkelmand som for Sogne og Mejerikrædse, idet man ved Beskaffelse af en Maskine ved en Arbejders Betjening vil kunne fremstille Egnens behov af Mursten.
Henvendelse til Patenthavende, repræsenteret ved **J. Raupachs Eff., Odder.**

S. Maretty, Vejle.
CYCLER EN GROS.
— Forlæng Priskurant. —

Absolut alkoholfr
Hoved-Depot **N.J. CLAUSEN** Herluf Trollesgade 25
Tlf. 3385.
Alle mine Kræfter har jeg faaet af at drikke
Slagelse Kraft-øl

Ligeved Østbanegaarden.
I det nye elegante **Diplomat-kvarter** bliver til **Oktober Flyttedag 1908**, eller før, store rummelige 7—8—9 og 10 Værelsers Lejligheder tilleje.
Til hver af Lejlighederne hører alle tænkelige Bekvemmeligheder, saasom **Centralvarme, varmt Vand, Svøvsuger**, flere Domestikværelser, **bombesikrede Brand- og dirkefri Bokse** til hver Lejlighed og meget andet.
Lejlighederne anvises fra Ejerens Kontor, **Trondhjems-gade Nr. 7 i Kælderen, Telefon 7915.**

CRANEBORO-MYSTERIET

skrev Ordet, hvorpaa Sedlen blev overgivet til Protokolføreren.

„Laa der noget til Grund for Mr. Raycourts Beskyldning?“

„Tilsyneladende ja, men jeg tro'r ikke, Sagen var alvorlig fra Mrs. Raycourts Side.“

„Omtalte hun det til Dem som en Flirt?“

„Hun talte ikke om det til mig.“

„Hørte De det da for første Gang under Trættten?“

„Nej, jeg havde set det udvikle sig.“

„Saa den Slutning om, at det ikke var alvorligt, er Deres egen?“

„Ja.“

„Havde De gjort Mr. Raycourt bekendt med Sagen?“

„Nej, han kom ind, mens den anden Mand var der.“

Det Vaaben, hvormed Mordet var udført, blev derpaa fremlagt for Vidnet, der erklærede at have set det mange Gange før. Mrs. Raycourt havde fundet denne indiske Daggert i München for 18 Maaneder siden og havde stadig haft den hos sig siden; hun brugte den som Papirkniv. Den Antikvitethandler, hun købte den hos, paastod, at den havde tilhørt Marie Antoinette. Bladet var knækket, men Mrs. Raycourt havde ladet et andet sætte paa. Hæftet var senere bleven vurderet til tre Gange mere, end Mrs Raycourt betalte for den.

„Naar saa De sidst Daggerten?“

„Dagen før Mordet om Morgen.“

„Det var altsaa før Striden?“

„Ja.“

„De saa den ikke senere?“

„Nej, jeg lagde da ikke Mærke til den.“

„Hvad mener De dermed?“

„Jeg mener, at det var en Genstand, som hørte til paa Mrs. Raycourts Bord, saa jeg behøvede ikke at lægge Mærke til den, selv om den var der.“

„Men hvorfor lagde De da Mærke til den om Morgen?“

„Fordi jeg laante den til at skære en Bog op.“

„Gav De Kniven tilbage til den anklagede?“

„Jeg lagde den tilbage paa Bordet i Dagligstuen.“

„Var den der efter?“ Striden mellem Ægtefællerne?“

„Det kan jeg ikke sige.“

Vidnet blev derpaa spurgt om Mrs. Raycourts Adfærd Mordaftenen. Mrs. Withers var taget til Craneboro tidlig paa Eftermiddagen med Pigen og overværede en Teaterforestilling, saa at hun først kom tilbage til Merstham Kl. 11.45 om Aftenen. Dagligstuen var da tom, og Døren til Mrs. Raycourts Soveværelse var lukket. Vidnet gik straks til Ro.

„Bankede De ikke paa Mrs. Raycourts Dør?“

„Nej.“

„Eller gjorde noget andet Forsøg paa at komme i Forbindelse med den anklagede?“

„Nej.“

„De kan altsaa ikke sige, om den anklagede var i sit Værelse eller ej?“

„Nej.“

Saadan lød Mrs. Withers Forklaring. Andre Vidner blev afhørte; af dem talte især Pigen og Hotelværtinden om Striden mellem Ægtefællerne, men der var en almindelig Uvidenhede om, hvordan Mrs. Raycourt havde tilbragt den skæbnesvangre Aften. Det lykkedes blot at konstatere, at hun kunde være gaaet ud og kommet tilbage uden at nogen, havde lagt Mærke til hende. Ingen havde set hende gaa ud eller komme ind, og mærkelig nok havde ingen været i Dagligstuen og set, om hun var der. Hun blev jo i Almindelighed opvartet af sine egne Tjenestefolk, sagde Hotelværtinden. I Almindelighed plejede hun og Mrs. Withers at spise til Middag Kl. 7, men den Aften var Dineren bleven sagt af. Dette Faktum lagde Retten stor Vægt paa. Ganske vist var der kun opgivet den Grund, at Mrs. Withers skulde ud, men det tydede paa, at Mrs. Raycourts Fraværelse skulde være en Hemmelighed.

Dog, alt dette talte jo blot for, at Constance kunde have begaaet Forbrydelsen; men det var jo ingen Bevis for, at hun havde begaaet den.

(Fortsættes).

EVER8 DAG

Nr. 15 14. Aargang.

12. Januar 1908

Nedlæggelse af Grammofonplader i den store Operas Kælder i Paris.

Forleden blev en Række Grammofonplader med de berømteste nulevende Sangere og Sangerinders Stemmer nedlagt i den store parisiske Operas Kælder. Nedlæggelsen fandt Sted i Nærværelse af Operaens Bestyrelse, efter at Pladernes Numre var hørte, blev de nedlagte i Jernbeholdere med et luftomt Rum, der blev indsat i et Jernskab. Dette Arkiv skal forøges hvert tyvende Aar; men de henlagte Valser maa først drages frem om 100 Aar.

„Nogle Dagbogsblade af en selvoplevet Nordpolstragedie“.

Eftertryk forbudt.

SCENEN er det Indre af et Blokhus, beliggende paa Spitsbergens Nordøstland, en af „Ryske Øer“, 80° n. b. ved Hinlopenstrædets Udløb til Polarhavet, der herfra strækker sig lige til Nordpolen. Blokhuset har tre Rum. Et Beboelsesrum med to Fag Vinduer og hvis Bohave bestaar af seks Standkøjer, anbragte to og to ovenover hinanden, et Komfur, et Træbord, et Par Træbænke og nogle Stole. Paa Væggene hænger seks Rifler, nogle Hvalroskølper, Flaaknive og fem Renspæske. Op til denne Stue støder et Proviantrum og et Rum med Skydeskaar i Væggene, indeholdende en Mængde Tønder, fyldte med Isbjørneskind, Sælkind og Spæk. En Hud af en meget stor Hvalros-Han med mægtige Stødtænder ligger udspredd paa Gulvet, og paa Væggene er slaet op til Tørring en Del Bælge af blaa og hvide Polarræve. Dette Rum benævnes „Spækhuset“. En almindelig Dør fører herfra ind til Beboelsesrummet, i hvilket befinder sig fire norske Ishavsgaster med Navnene Birger, Lars, Sigurd, Fridtjof Strømberg og en Dansker, Artiklens Forfatter. Det sjette levende Væsen er en tam, hvid Ræv i en Kasse. Skørbugen, Polarfarernes største Rædsel, er under Opsejling.

Søndag, 24de Maj 1903. Kl. 4 Eft.

Jeg er nu meget stiv i Undersenen paa højre Ben, kan daarlig bevæge mig og duer vel snart heller ikke til at sidde i en Baad. Benet har gulagtig Farve med blaa Pletter. Ægte Skørbrug. Det begynder at se sort ud for os allesammen. I de fire sidste Dage har vi spist kogte Grøntsager fire Gange om Dagen. Birger og Lars er endnu daarligere end jeg.

Mandag, 25de Maj.

Storm fra Strædet. Huset ryster. Isen begynder at rives bort fra Øen. Birger er yderst daarlig. Meget svækket. Lars er stadig Krøbling. I Dag skal der laves Bouillon til dem af en Stormaase. Strømberg er ogsaa syg, men kan gaa. Mit højre Ben er daarligere. Benet er trukket sammen, saa jeg kun kan sætte Tærne paa Gulvet. Om Morgenen er Kødets blødt; men efter en halv Times yderst pinefuld Gaaen op og ned, bliver det saa haardt, at et stærkt Tryk med en Tommelfinger intet Mærke efterlader sig. — Hvordan vil dette ende? Og hvor vil længes efter Forbindelse med Skipper Næssø og hans fem Mand paa den anden Side af Hinlopenstrædet. Men Strædet lader sig nu hverken befare med Baad eller Skib.

Tirsdag, 26de Maj.

Vesten Vind. Birger er daarligere. Lars ogsaa. Jeg er saa stiv i højre Ben, at jeg snart ikke kan gaa mere. —

Onsdag, 27de Maj.

Birger var meget daarlig i Nat med Smerter i Fod og Knæ. Fik efter eget Ønske fem Opiumsdraaber. Morfin har jeg i Pulver til Opløsning, men vil meget nødig bruge af det. Jeg selv gaar kun med yderste Besvær, men holder mig dog oppe. Lars og Strømberg er paa samme Stadium. Sigurd alene er rask. Men der er ikke den fjerneste Tvivl om, at Skørbugen tilslut gør det af med os allesammen. Barents og fem Mand døde af den paa Novaja. Syv Hollændere er bukkede under paa Jan Mayen. Og i 1872 strøg sytten Ishavsgaster i et Blokhus under Overvintringen syd for, hvor vi nu er i Isafjorden. De blev alle fundne døde i Køjerne undtagen den, der havde holdt længst ud. Han sad død ved et Bord bøjet over sin Dagbog. Jeg vilde se at holde længst ud for at kunne overlevere denne Dagbog til Spitsbergens kommende Befolkning.

Torsdag, 28de Maj.

Nordenvind. Koldt. En Del Storis er kommet ind. Strædet er lukket. Birger svinder Dag for Dag. Han var den første til at lægge sig, saa snart Køjerne i Huset var smækket op og var ogsaa den første, der fik Skørbugen. I et halvt Aar har jeg ført en evig Kamp med hans Dovenskab. Den ytre sig i Ulyst til Arbejde og Motion og en stadig Længsel efter Køjen. Med Revolveren i Haanden — ja! — jeg er end ikke vejet tilbage for at lade et Projektil fare forbi hans Hoved og op igennem Loftet og Taget — har jeg Gang paa Gang jaget ham op af Køjen. Men lige saa ofte har han søgt tilbage til den igen! — Da han saa virkelig blev syg og selv ønskede at komme lidt op, besvimed han imellem Hænderne paa os, og vi maatte lægge ham tilbage i hans Kiste. — For Køjen bliver hans Kiste. —

Fredag, 29de Maj.

Daarligere baade med Birger, Lars og Strømberg. Jeg selv bliver stivere og stivere Dag for Dag i Undersenerne af højre Laar og Læg.

Lørdag, 30te Maj.

Gennemgaaende daarligt med Helbredet. Strømberg er i Dag daarligere end ellers.

Søndag, 31te Maj.

Birger, Lars, Strømberg og jeg paa samme Stadium. Stadig ingen Udsigt til Forbindelse med de Andre. Sker det ikke i en nær Fremtid, gaar vi alle Døden i Møde. Men i alt Fald som Mænd. Noget friskt Kobbe- eller Bjørnekød kan alene redde os. En Bjørn! En Bjørn! Ti Aar af mit Liv for en Bjørn! I Mangel af fersk Kød spiser vi Grønsager; men Birger og Lars nyder desværre kun lidt. Jeg præker for dem Morgen, Middag og Aften, at alene de kogte Grønsager muligvis kan redde deres Liv. Men enten kan eller ogsaa vil de ikke forstaa mig. — Godt! — Vil de absolut ikke leve, saa faar de dø.

Mandag, 1ste Juni.

Koldt. Helbredstilstanden uforandret. Mit Ben er svært ophovnet; men jeg søger at holde mig oppe. Jeg er af den faste Overbevisning, at hvis jeg lægger mig, rejser jeg mig ikke mere. Intet fersk Kød. Ingen Fugl. Sigurd, Strømberg og jeg staar afvekslende ude i Spækhuset ved Skydeskaarene og spejder efter Stormaaser. Saa saare der viser sig en i Nærheden, skal den være sikker paa Gryden. Under disse Omstændigheder skyder ingen af os bom.

Tirsdag, 2den Juni.

Tilstanden uforandret. Jeg er begyndt at spekulere over, hvorfor jeg egentlig er sat her paa Jorden, og hvorfor jeg skal gennemgaa saa mange Lidelser.

Onsdag, 3die Juni.

Birger er i Dag mærket af Døden. Jeg saa det tydeligt; men sagde ikke noget til de andre.

Torsdag, 4de Juni.

Østen Storm. Koldt. Vi bliver daarligere Dag for Dag. Strømberg kan nu daarligt gaa. Jeg har Feber og Kuldegysninger. Det første Dødsfald indtraf Kl. 5½ Eftermiddag, da Birger udaandede efter fire Maaneders Lidelser. Sigurd og jeg var netop ved at vaske hans Liggesaar, hvad vi gjorde to Gange om Dagen. Saaret rødt og naturligt. Ingen Koldbrand. Han drejede sig selv om paa højre Side, og jeg tog den gamle Forbinding af og vaskede Saaret med lunkent Vand. Indgned det derpaa med Vaseline og lagde en Tot Sygevat over det. Jeg spurgte ham, om det gjorde ondt; men han benægtede det. Vi bandt da atter Haandklædet over Ryggen og Maven og drejede Birger rundt, saa han kom til at ligge paa Ryggen. Da kom der en uhyggelig Rallen fra Mave og Lunger, efterfulgt af to nye. Og Birger var død. Nogle Øjeblikke var vi som lamslaede. Saa gned vi ham over Lungerne og Hjertet. Strømberg, der

laa, stod op og hjalp til. Men Birger var og blev død. I Løbet af to Timer var Legemet koldt og Øjnene brustne. At begrave ham formaar vi ikke.

Fredag, 5te Juni.

Ingen Forandring.

Lørdag, 6te Juni.

Ingen Forandring. Mit højre Ben er meget smertefuldt. Det jager og stikker i det opsvulmede Kød. Mine Tænder er mærkværdigvis ikke løse endnu; men stanger jeg dem med en Tandstikker følger der smaa Stykker Kød med. Birger fik vi i Gaar ved forenede Anstrængelser klædt paa i hans bedste Tøj, hvorpaa vi lagde ham ud paa en Baare i Spækhuset. Hvem bliver nu den næste, der gaar til Nordpolens Brigade?

Søndag, 7de Juni.

Idag er det ni Maaneder siden, vi for første Gang laa her i Huset, 7de Sept. 1902, min 30aarige Fødselsdag.

Mandag, 8de Juni.

Tre Stormaaser til Middag gjorde godt. Lars fik først, hvad han vilde spise; men desværre er det vistnok for sent. Mit højre Ben er stadig meget pinefuldt.

Tirsdag, 9de Juni.

Lars ligger nu i Strømbergs Underkøje. Jeg selv har i de sidste otte Dage om Natten ligget paa Gulvet paa en Renspæk under det Fag Vinduer, der vender ind mod Øen. Mine Køjefjerdynner, som jeg gav Birger, da hans egne var blevne ubrugelige ved hans uvilkaarlige Udtømmelser, er nu ogsaa ubrugelige.

Fortsat om Aftenen Kl. 10.

N. V. Kuling. Lars er aabenbart snart paa sit yderste.

Onsdag, 10de Juni.

Første Dag jeg ligger. Forsøgte at holde mig oppe, men lige før Middag fik jeg desværre et mærkværdigt Knæk i Ryggen. Benene svigtede mig, og jeg sank om paa Gulvet. Var lige ved at slaa Panden mod Komfuret. Den prægtige Sigurd, der hjælper og steller saa udmærket for os, slæbte mig hen over Gulvet til min Plads paa Pæsken under Vinduet. Knækket gentog sig flere Gange, ogsaa medens jeg laa. Aldeles som om min Rygrad blev skaaret over med en Kniv. Meget smertefuldt. Er nu ganske hjælpeløs. Lars er meget daarlig. Han har ligget og jamret sig stille hele den foregaaende Nat. Det bærer tydeligvis samme Vej som Birger med os alle.

Torsdag, 11te Juni.

Lars er døde. Jeg selv har gjort mig for-
trolig med Tanken om Døden. Jeg frygter den
ikke; men jeg overgiver mig ikke uden Mod-
stand. Og jeg bliver ikke saa let at faa knæk-
ket. Kan dog endnu føre Dagbogen. Kl. 4 kom
en stor Isbjørne-Han ret uventet tæt hen til
Vinduet, hvorunder jeg laa, kiggede gennem
de nederste Ruder og fik straks Øje paa mig.
Sigurd og Strømberg, der var nogenlunde rask,
stod begge ved Komfuret og var ved at lave
Kaffe: „Der staar en Bjørn udenfor og ser ind
paa mig!“ sagde jeg. De rev begge deres
Rifler ned fra Væggen og sprang til Vin-
duet. Men da var Bjørnen drejet om Blokhuse-
t Hjørne. De gik da begge ud i Spækhuset
for at forhindre, at Bjørnen muligvis skulde
bryde ind og slæbe afsted med den døde Birger.
Medens de var dør, kom Bjørnen tilbage til
Vinduet, fik atter Øje paa mig og vilde da ind.
Den satte først højre Lab paa Ruden som for at
føle, af hvad Stof den var. Hvert Øjeblik ven-
tede jeg at høre Glasset klirre og føle Labben
i mit Hovede. Døden vilde da være kommet
hurtigere end af Skørbugen. Jeg forsøgte at
skubbe mig bort, men var hjælpeløs, lam i
Ryggen. Min Remingtonriffel, skarpladt, hang
paa Væggen lige for mine Øjne. Og ved Siden
af den min Larsenske Sælriffel med Staalspids-
kugle i Kammeret. Men jeg kunde ikke faa fat
i nogen af dem. I samme Øjeblik kom heldigvis
Strømberg og Sigurd ind gennem Døren fra

Spækhuset: „Aa! Knæk den Bjørn, Fridtjof!“
sagde jeg. Staaende overskrævs over mig med
venstre Fod under Vinduet satte han Riflen
lige paa Rudeglasset og trykkede løs. Ruden
splintredes. Men Bjørnen faldt død om. Jeg
lod straks noget Blod bringe ind og slubrede
den levrede Vædske i mig. Da det blæste
koldt igennem den aabne Rude, lod jeg Sigurd
slæbe mig hen i den anden Ende af Stuen
under Lars Køje. M n Ryg var af den megen
Ophidselse blevet helt gal. Det jog og stak i
den flere Timer. Lars døde om Aftenen Kl. 10.
Han lænede sig ud af Køjen, som om han vilde
sige noget til mig, men sank tilbage og døde.

Fredag, 12te Juni.

Lars er blevet klædt paa af Sigurd og Strøm-
berg og ligger nu ude i Spækhuset ved Siden
af Birger. Nu er det min Tur til at dø. Kan
dog endnu føre Dagbogen.

Lørdag, 13de Juni.

Daarligere. Men Tanken om Døden er mig
ikke afskrækkende. Jeg slipper sikkert for
mange Sorger og Skuffelser.

Søndag, 14de Juni.

Ingen Forandring.

Mandag, 15de Juni.

Ingen Forandring. . .

HENRY ETTE.

Tietgenbroen, der fører over den nye Personbanegaards Spor.

Tietgenbroen. I mange Aar har vi her i Køben-
havn lidt under de utaalelige Gadeoverskærin-
ger, hvor Bommene hvert Øjeblik gik ned og
standsede al Færdsel, medens Toget brusede
forbi. Nutidens Banegaarde graves halvt ned,
medens samtidig det omliggende Terræn hæves

noget. Derved kan den almindelige Gadetrafik
foregaa uhindret. I disse Dage er Tietgenbroen,
ad hvilken især megen Godstrafik vil foregaa,
bleven færdig. Den spænder over Indløbsspo-
rene til vor ny Personbanegaard sønden for
Frihedsstøtten.

Unge Kinesere forsøger sig i europæisk Komedie.

Danskere i Kina.

DET himmelske Rige kalder Kineseren sit Land, og den smukke Benævnelse er ingenlunde overdreven for store Dele af det umaadelige Rige, der ejer alle de ydre Bevingelser for at være et jordisk Paradis.

For os Evropæere har Navnet altid haft en

dobbelt Betydning. Naar vi taler om det himmelske Rige, tænker vi mindre paa den rige Natur end paa „det lukkede Land“, som Kina var og tildels er for Evropæere, der ønsker at fange Lykken udenfor Fædrelandets Grænser.

Vel kan en Evropæer leve nogenlunde trygt

i enkelte af de store Havnebyer. Men ogsaa kun nogenlunde. Thi Hadet til den hvide Mand med det faste, kolde Blik og Herskertrangen trives frodigt i Kineserens Bryst som Hirsens og Risens paa hans Marker. Og det gædes med giftige Ord fra skævejede Demagogers smalle, kloge Læber. „De hvide Djævle“, hvisler de, og de hadefulde Øjne gløder i fanatisk Ekstase, mens Tilhørernes magre Klør famler uvilkaarligt efter de sylspidse Knives udskaarne Hæfter.

Men kun ugerne opslaar Evropæeren sin Bopæl i det menneskerige Lands saa lidet kendte Indre. Her hører han altid det sagte Sus fra Hadets sorte Hav, og han ved,

En dansk Digter og hans kinesiske Kollega ved E termiddagstheem.

hvor pludselig dette Hav kan rejse sig i skæbnesvanger Vælde og i en Kæmpebølge opsuge ham og hans. Aldrig føler han sig sikker. Den mindste usædvanlige Støj — og han fatter instinktmæssigt om Kolben paa den langtrækkende Browning-Revolver, der sjældent eller aldrig forlader hans højre Jakkelomme.

Aldrig husede det ugæstfri Rige mange Evropæere. Kun faa Tusinde lever der nu, efter at de fleste af Stormagterne i letsindig Tillid til østerlandske Løfter har kaldt de militære Beskyttelseskorps hjem.

Danske har aldrig i nævneværdig Grad sat sig fast i det solrige Land. I vor saakaldte

Smør og Tændstikker, en Eksport hovedsagelig baseret paa derboende Evropæeres Konsumation. Særlig det danske Øl er blevet en skattet Drik derude.

I 1870—71 saa den kinesiske Regering gennem Fingrene med, at „Store Nordiske“, vor store Tietgens Søndagsbarn, nedlagde de undersøiske Telegrafkabler langs Kysten fra Wusung til Hongkong. Men først efter 1875, da Autoriteterne godkendte denne Nedlæggelse, bosatte Danske sig i nogen Udstrækning i Kina. Naturligvis hovedsagelig Telegrafister og Folk, der paa anden Maade var knyttede til vort store Telegrafelskab.

Danske Telegrafisters Juleaften.

Men trods dette talte den danske Koloni i 1900 kun 147 Medlemmer. I de sidste Aar er, vel nærmest som en Følge af „Det østasiatiske Kompagni“'s udvidede Virksomhed, dette Antal blevet en Del forøget, men mere end 300 Danske lever der næppe i Kina.

Danske, der har levet flere Aar i Kina, vel at mærke i dets sydlige Del, har vanskeligt ved at finde sig til Rette andre Steder. Hvad enten de senere er anbragte i København, Paris, St. Petersborg, Stockholm, Newcastle, eller hvor Telegrafelskabet har sine Filialer, længes de altid tilbage til de lyse

„glimrende Handelsperiode“ i Slutningen af det attende Aarhundrede gjorde vi forskellige Forsøg derpaa. Det lykkedes at oparbejde en kortvarig Forbindelse, men Handelen var forbundet med stor Risiko, baade for Mennesker og for Pengene, og foregik under store Besværligheder og hemmende Vilkaar, og Resultaterne svarede næppe til Anstrængelserne. I alt Fald døde den hurtigt hen. Den genoptoges under mere sikre og regelmæssige Forhold efter Freden 1842 i Nanking, ved hvilken Lejlighed fem Havne aabnedes for europæisk Skibs fart.

Men mange Danske var der ikke Anvendelse for derude. Den nøjsomme Kineser havde ikke Brug for danske Produkter. Han krævede kun lidt Ris og Karry og Opium for at være tilfreds, og de to første Ting forsyner hans eget Land ham med; Giftstofferne til „den sorte Røg“ skaffer Englands moralske Sønner ham. Danske kunde kun købe, og først i de senere Aar har vi kunnet oparbejde en spinkel Eksport af Øl,

og minderige Dage i Kina, hvor de levede som Fyrster. Tilværelsen er nemlig ikke overvættedes kostbar derude, naar man forstaar at indrette sig fornuftigt. Livsfunktionernes daglige Brændsel er billig, særlig i Sammenligning med vore hjemlige Priser paa Fisk, Kød og Frugt. Som oftest slutter en halv Snes Danske sig sammen og lejer et lille Hotel, hvorved de sparer en Mængde af de Tjenere, som Kastevæsenet, der skarpere end nogen evropæisk Fagforening begrænder hver Mands Arbejdsfelt, nødvendiggør i enhver Husholdning. Paa denne Maade bliver det højst 2 Tjenere pr. Mand — hvad der iøvrigt kan være nok!

Et af vore Billeder gengiver Spisesalen i et saadant privat Hotel, og det en Juleaften. Paa den Aften er Humøret ikke altid lige ægte, der gaar mellem Spøgen og Legene mangan vemoedig Tanke hjemefter.

AXEL B. GERFALK.

Bag Kulisserne i den store Opera i Paris. (Branger fot.).

Valdemar Price

Valdemar Price. Den gamle Balletdanser af Pricernes berømte Æt er død, 71 Aar gammel. En langvarig Influenza tog hans sidste Kræfter.

Valdemar Price var født 1836, Søn af Adolph Price, den berømte Pjerrottfremstiller, der sammen med Broderen, James Price, spillede paa Morskabsteatret i de Casortiske Pantomimer. Begge Brødrene Price fik deres Børn ind paa den kgl. Balletskole. Adolph Prices Børn, Juliette, Sofie og Valdemar, blev alle Balletten tro, hvorimod Broderens Børn med Undtagelse af Julius Price gik til Skuespillet. Denne Gren af Slægten er dog nu smukt repræsenteret ved vor Ballet af Fru Ellen Price de Plane.

Valdemar Price debuterede 1857 som Ditlef i „Valdemar“; men sin Førsteplads indenfor Balletten naaede han dog først ved Udførelsen af Valdemars Rolle. Fra da af var han selvskreven til alle de romantiske Elskerroller i de Bournonvilleske Balletter, og ingen har bedre forstaaet at give deres romantiske Sværmeri eller lystige Forelskelser Liv. Senere udviklede Price sig til en fremragende Karakterdanser som Bjørn i „Valkyrien“ eller Kong Svend i „Valdemar“. Med Valdemar Price forsvandt den sidste Romantikens ægte Ridder, da han efter et halvt Aarhundredes Teatervirk-somhed forlod Scenen. Siden da levede Price meget stille, væsentlig i Omgang med nogle faa Venner og Kammerater fra sin Theatertid.

Pieter de Hoogh: „Moderen“ i Kaiser Friedrichsmusæet i Berlin.

Af en lykkelig Mands Dagbog.

Berlin, den 24. Dec.

DET første, jeg opsøger i Berlin, er altid Pieter de Hooghs Billede af „Moderen“ i Kaiser Friedrichsmusæet. Det hænger i de gamle Nederlænderes inderste Værelse, helt inde i Hjørnet. Og jeg skynder mig forbi al den anden berømte Kunst, forbi van Eyckernes Alter, forbi Mesteren fra Flémalle, kun lige i Forbigaaende sender jeg et Nik til Georg Gisze og Hieronimus Holzschuher, til Muffel og Ambergers Karl V, end ikke Rembrandtstuen kan opholde mig; først naar jeg ser Sollysetskinne ind ad Døren paa Pieter de Hooghs Billede, standser jeg. Der er større Kunst til end dette Billede, hvor fortræffeligt det end er gjort, men intet af de andre Kunstværker kommer mig i den Grad personlig ved som dette Billede. Det er

en Del af mig selv, af mit Liv, det og jeg hører sammen, og mangen en Gang har vi talt til hinanden som gode fortrolige, gamle Venner.

Vi lærte hinanden at kende for godt to Aar siden. Det var en graa Regnvejrsdag, ganske som i Dag. Med lav Himmel og alting drivende af Regn. Ælte forneden og Væde foroven. Og jeg var knækket sammen, saadan som det nu og da kan times en Mand paa Rejse, hvor man ikke har sit daglige Arbejde at ty til. Man ved saa godt, at det hele ikke betyder noget, det er noget rent legemligt, man har maaske rejst for stærkt, set for meget, slidt for haardt paa sine Nerver og sin Mave, maaske faaet for lidt Søvn. Det hjælper ikke, at man siger sig selv alt dette, man er faktisk sjælelig syg, alle ens Tanker bliver graa og tunge og kredser om

ubehagelige Ting. Og man knækker pludselig sammen, ønsker sig blot hjemme, sammen med dem, man holder af, man er lige ved at gaa hen paa Hotellet og pakke sin Kuffert og gaa Nord paa. Men ikke en Gang det har man Energi til. Man knækker blot sammen i en rugende Melankoli.

En saadan regnsort Dag er det, jeg første Gang rigtig saa Sollyset vælde ind i denne Stue. Hvor godt end dette Fotografi er, giver det ikke nogen egentlig Forestilling om, hvor gyldent det Sollys er, der strømmer ind ad Døren, som den lille Pige aabner paa halvt, hvordan det fortoner sig hen over Gulvets grønne Fliser. Først kan Billedet synes ret mørkt uden for selve Solstriben. Men ser man længere paa det, gaar det en, som naar man træder ind i en halvmørk Stue, efterhaanden skelner man de enkelte Genstande klarere og klarere. Det hele er rent malerisk set saa udmærket gjort.

Det var dette Sollys, der først drog mig til Billedet, der den Decemberdag lyste ind i min egen Sjæl og i et Nu drev alle de fæle Tanker paa Flugt. Jeg var atter spændt og Herre over mine Tanker, jeg kunde jage dem væk, som jeg ikke syntes om, og kæle for dem, der var gode og lyse. Og derfor er jeg dette Billede taknemmelig.

Men siden da har vi levet os grundigt sammen. Jeg har staaet halve Timer ad Gangen foran det og gjort mig fortrolig med hver Enkelt i det. Og nu er Sollyset mig kun det

mindre væsentlige. Nu er Moderen og Hjemmet det, der gør mit Hjerter varmt.

Se paa denne Kvinde, som hun sidder og snører sit røde Livstykke og holder Snørebaandets Dup legende hen mod den lille i Vuggen. Saa fredelig og harmonisk, saa rolig og sikker paa sig selv. Bag denne glatte Pande huses der sikkert ikke mange Tanker, men de, der er, de er i Orden og redelige. Hun har sikkert aldrig været udenfor sin By, hendes Verden er Strædet, eller rettere kun Hjemmet. Men som hun ogsaa har holdt denne sin lille Verden vel i Orden. Lad kun Solen skinne ind, saa lyst den vil, den vil ikke finde et Støvgran i Krogene, ikke en Skjold paa Lysestagen eller Bækkenet. Og hendes lyse og bevægelige Sind gør, at Hjemmet aandeligt talt er lige saa vel holdt.

Hun er en god Hustru, man kan lægge Byrder paa hende, hun vil bære dem let og lige til. Hun er en god Moder, der føder et Kuld af sunde Børn og optugter dem vel.

Saadan skal Hjemmet være, bygget saa urykkelig trygt paa Moderen, den sunde, kloge, ligele.

Det og meget mere har jeg oplevet og tænkt og følt sammen med dette Billede af den gamle Mester. Mange fornøjelige og fortrolige Samtaler har vi faaet. Og den første, jeg besøger, hver Gang jeg kommer til Berlin, er derfor med god Grund min bedste Ven dernede, Solskinsbilledet i Galleriets inderste Værelse, Pieter de Hooghs „Moderen“.

Det Indre af en Jærnbanepostvogn ved Jule- og Nytaarstid.

Travlhed i Postvognen ved Jule- og Nytaarstid. Det er ikke lige rart at rejse med Jærnbanen ved Jule- og Nytaarstider. Forsinkelser er jo et permanent Onde. Og for Resten ikke blot herhjemme, men ogsaa ude i Europa. Men det er jo en ringe Trøst, naar man ser Kvarter efter Kvarter tabes undervejs, naar man regner efter, at nu kører det Sidetog, som man skulde have Forbindelse med, nu maa man sidde saa og saa mange Timer i en halvkold og uhyggelig Ventesal. Alligevel er det bedre at være Passager end Funktionær i Postvognen og i Pakvognen. Thi det Slid, der tages af disse Folk i Dagene omkring Jul og Nytaar er overvældende.

Hos Jesuiterne i Ordrup.

JESUITERNE har til alle Tider og i alle Lande haft Ord for at være gode og ivrige Opdragere. Ogsaa herhjemme har de rejst deres store Skole ude i Ordrup.

Vi ringet paa, Klokken lyder ligesom anderledes end andre Klokker, den synes at have en egen gejstlig Klang, men naturligvis er det kun os, der synes saa, fordi vi ved, den varsler om vort Komme til en verdensomspændende Ordens Skole. For

enhver kan se den. Gennem den kan Paterne se alt, hvad der foregaar i Parleuret. Den virker atter paa os som en Mindelse om den store eneste saliggørende, katolske Kirke, om Klostre og Munke.

Mens vi venter paa Pateren, betragter vi et Billede af Kammerherre Berling, Frederik den 7. og Grevinde Danners gode Ven, der paa sin Hustrus Tilskyndelse støttede Kollegiet med store Gaver.

Broder Lykke paa Skræddersalen, alle Drengenes bedste Ven. (Jul. Aagaard fot.)

Resten skal den Portner, der lukkede op for os, ikke rive os ud af Illusionen, det er nemlig en gammel, hvidskægget Munk, Broder Mousterle, der i mange, mange Aar ikke har været udenfor Klosters Omraade.

Saadan har jo i Aarhundreder Mænd sagt den store Verden derude Farvel og lukket sig inde i en lille snæver Verden, fordi de mente, at alt det derude ingen Værdi havde.

Gennem Vestibulen, der med sine Buer af røde Sten, sine Planter og Blomster tager sig stilfuld og fornem ud, kommer vi ind i „Parleuret“, den lille Stue, hvor Kollegiets Disciple maa modtage Besøg. Paa Væggen modsat Vinduet er der en lille Rude, halvt dækket af et Gardin, saa ikke

Pateren kommer, det er en ung, mørkskægget Mand i lang Kutte med sort Bispehue over en høj, rolig Pande. Og ved hans Side gaar vi gennem den store Bygnings Labyrinth af Gange og Korridorer, Sale og Stuer. Undervejs fortæller Pateren paa sit forsigtige, lidt ubehjælpssomme, men meget indsmigrende Sprog, der er ejendommeligt for tyske og franske Katolikker i Danmark, at Kollegiet omfatter to Skoler, én for fremmede

Børn, — der er Tyskere, Amerikanere, Russere, Islændere, — og én for danske Drengene, deriblandt en Mængde Protestanter.

Før i Tiden, da der kun fandtes én Skole, blev den drevet efter tysk Mønster, Eleverne undervistes kun en Gang ugentlig i Dansk, tilmed af en tyskfødt Lærer, der ikke var stivere i Dansken, end at han f. Eks. altid benævnedes Trækpapir for „Klappapir“. Naar Drengene rettede ham, sagde han uvægerlig hver Gang: „Jaj synes nu, at Klappapir er meget smukkere.“

Nu er Skolen en fuldtud moderne, dansk Skole, for en meget stor Del Kostskole. Af dens 240 Elever er de 104 faste Pensionærer. Men det ejendommelige ved denne Kostskole er det, at alt Arbejdet udføres af

Kollegiets Køkken, hvor alt Arbejde udføres af Mænd.

Mænd. De koger Maden, det er helt sært, at se et Køkken optaget af Mænd med hvide Forklæder paa, de lapper og syer, de gør alt husligt Arbejde. Det eneste Spor af Kvinder er den Jomfru Marie Statue, der findes i den store Læsesal, det saakaldte Studium.

Maaske den mest populære Mand paa hele Skolen er Broder Lykke, Skrædderen, der residerer paa Lingerisalen, hvor de vældige Stabler Linned ligger i sirlige Rader. Mangen en lille Fyr har listet sig op til Broder Lykke med beklemt Sind, naar Søndagstøjet havde faaet en fæl Rift, men er atter kommen springende glad ned fra ham, naar Broder Lykkes fine

Lappekunst havde bedret Skaden aldeles usynligt. Men han tager ogsaa sit Arbejde meget alvorligt: „Ack jo,“ siger han, „man mo jo vere lidt som en Mor for den armenJungen.“

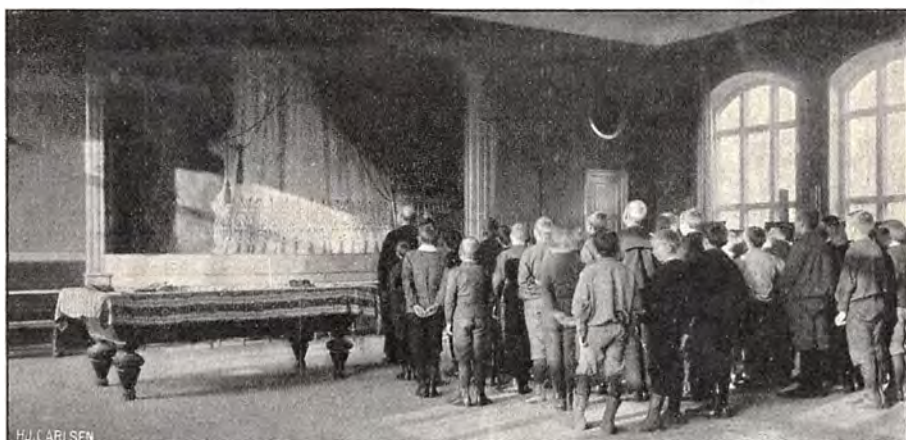
Og videre gaar vi gennem Gange og Sale, hvor Patere færdes i de lan-

ge Kjoler og med de ærværdige Bispehuer. Demægtige Sovesale er luftige og lyse, med et gennemført Et-Kammersystem. Hver Dreng har sit afdelte Rum med Seng, Servante m. m. Over de fleste af Sengene hænger Billeder af „dem derhjemme,“ og for manges Vedkommende betyder

„derhjemme“ jo noget langt borte, saa det kan nok af og til hænde, at Længslen bliver stor i de smaa Sind. Man søger da ogsaa at opmuntre Drengene efter bedste Evne. Eleverne opfører hyppigt Komedier i den store Festsal, der tillige benyttes som Musiklokale. Som de gode Opdragere de er, sørger

Jesuitenre paa St. Andreas Kollegiet for at følge med i vor Tids Skolereformer; de er jo kloge nok til at vide, at en moderne Skole ikke kan bestaa det foruden. Og det er mærkeligt at se, hvorledes de sædvanlige moderne Skolereformer her indgaar Forbindelse med de strængt katolske, klosteragtige Traditioner. Med sine fortrinlige Lokaler, sin gode Undervisning, de omfattende zoologiske Samlinger og sit Bibliotek staar Kollegiet paa Højde med de bedste pædagogiske Instituter, men alligevel synes det en, som er Luften tung af Røgelse, og ovre fra Kirken hører man de latinske Messer.

A. R.

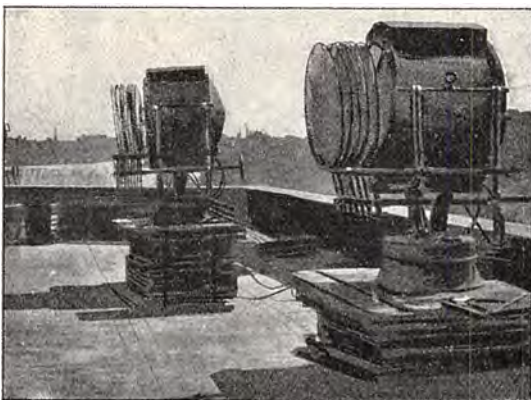

En Sangtime paa Teatersalen.

Frk. Diedrich og Hr. Reenberg i „Aladdin“ som Gulnare og Aladdin. (Reiffenstein-Hansen fot.)

Aladdin gaar for Tiden med fuld Æventyrypragt over Kasinos Brædder — og for fuldt Hus. Om det er Oehenschlagersudødelige, skønne Ord eller den usædvanlige Scenepragt, der gør sin Magt over Sindene gældende, skal vi ikke afgøre, men vi hælder til den sidste Antagelse. Hvem kan modstaa en saadan Udfoldelse af straalende Silke og ædle Stene, som Kasinos Kunstnere her bærer til Skue, og hvem kan modstaa Reenberg som den gudbnaadede Yngling med Appelsinen i sin Turban eller Frk. Diedrich i Gulnares huldeSkikkelse? Og flot er det hele sat op, det maa man indrømme. Den vidunderlige Have straalér æventyrligt i Carl Lunds Fremstilling, Frk. Karstens Kostumer breder Rigdom og Glans over Scenen, naar den fyldes af 150 Skuespillere og Statister i pragtfulde Klædebon. Men der arbejdes ogsaa stærkt bag Kulisserne. Maskinfolkene er røde og forpustede af Arbejdet. Aladdins Slot kom ikke rettidigt flyvende uden deres Hjælp.

De store Projektører, hvormed Niagarafaldet oplyses.

Niagara illumineret. Vi bragte i forrige Maaned et Billede af det store Vandfald oplyst ved Nattetid. Det er for Øjeblikket en af den ny Verdens største Seværdigheder. Lyset maa Faldet selv levere, dets nedstyrtende Vand omsættes i Elektricitet, og fra 34 mægtige Projektører kastes 350,000 Lys's Skær ind over Faldet. Vi bringer her et Billede af disse Projektører. De er forsynede med farvede Celluloidplader, saa Vandfaldet fosser snart hvidt, snart rødt, snart blaat eller gult eller grønt. Særlig det røde Vandfald er af en sært betagende Virkning.

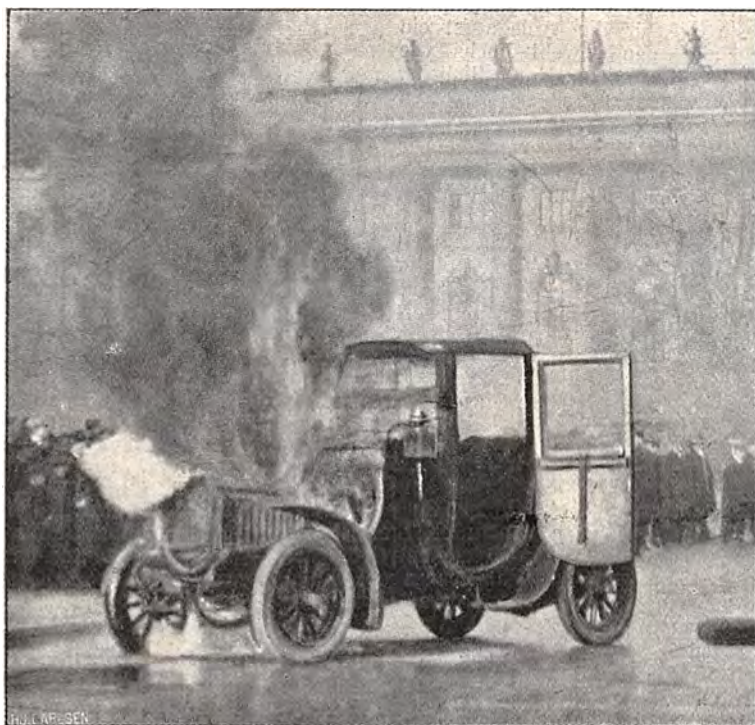
Menneskeabernes nye Hus.

BAGVED Huset for de tropiske Fugle har en af Zoologisk Haves Seværdigheder — Menneskeaberne — nu faaet deres egen Bygning. Den blev akkurat færdig i saa god Tid, at Julen kunde fejres i de nye Omgivelser, hvor Dyrene synes at befinde sig udmærket; men det er heller ikke saa underligt. Det nye Hus er nemlig udstyret med „alle Nutidens Bekvemmeligheder“. Aberne har smaa Stole, de kan tage Plads i, naar de kommer paa Visit hos hinanden, og fryser de, kan de svøbe sig ind i uldne Tæpper, der staar til deres Disposition. Ved et snildt Opvarmningssystem er der altid en bestemt Temperatur af 20 Grader Celsius i Dagrummet, medens Natrummets Var-

Zoologisk Haves nye, fortræffelige Hus for Menneskeaberne.

megrad til Stadighed er 25 Grader. Det er saaledes en meget behagelig Tilværelse, Aberne kan føre.

En eksploderet Automobil i Flamme.

Et Storstadsbillede. Automobilene præger endnu ikke Københavns Gadeliv. Endnu kan Folk vende sig om, naar Fremtidens Køretøjtøffer forbi Anderledes i Verdensbyerne. Selv om den endelige Type endnu ikke er funden, selv om Automobilselskaberne endnu har adskillige Børnesygdomme at overstaa, ikke mindst finansielle, og selv om det endnu volder Vanskeligheder at faa vænnet Folk til at køre Automobilene, er der dog ingen, der er i Tvivl om, at Droskehestens Tid snart er omme. At der ogsaa kan ske Uheld med Automobilene, især naar Chauffeuren er en noget uøvet Fyr, derom vidner vort Billede af Automobilene, der brænder i lys Lue.

Overlæge Frits Lange. Overlæge Frits Lange er død, 65 Aar gammel. Han hørte til en af vore saare faa aandsaristokratiske Familjer, hans Fader var den kendte vordingborgske Rektor, hans Moder, en Søster til Fr. Paludan-Müller, og

Overlæge Frits Lange,
Middelfart Sindssygeanstalt.

han havde to berømmelige Brødre, Kunsthistorikeren Julius Lange og Nervelægen Carl Lange. Der var i ham en gammel Slægts gode og høje Kultur. Et fint, kritisk Hoved, hurtigt og klart dømmende, en født Skribent, en gennemhuman Mand, en fortrinlig Menneskekender. Tillige en udmærket Administrator. Denne store Anstalt ved Middelfart, som han har ledet i over 20 Aar fra dens første Dag, kendte han ud og ind og styrede med en klog og human Myndighed. Som Sindssygelæge har han særlig beskæftiget sig med Arveligheden, og da særlig, som den fremtræder i de store Slægter.

Shahen af Persien. Persien har haft sin første

Forfatningskrise. Tvungen af de daarlige Finanser havde den afdøde Shah givet en fri Forfatning. Efterfølgeren saa ikke med blide Øjne paa denne Indskrænkning i det gamle Enevælde. Og støttet af de mere reaktionære Elementer søgte han at faa Bugt med Parlamentet. Det holdt imidlertid Stand, beskyttet af væbnede Folkemasser, og Shahen har nu maattet sværge paa Koranen, at han nøje vil overholde Forfatningen og ikke gøre Forsøg paa at genindføre den gamle Enevælde.

Muhammed Ali, Persiens Shah.

Rektor *S. Heise* i Viborg er fyldt de 70 Aar. Før han overtog Rektoratet ved Viborg lærde Skole, var han Overlærer i Roskilde. Foruden at være en elskværdig og dygtig Skolemand er han tillige en anset Historiker, en Autoritet paa sit særlige Omraade, Danmarks Historie i det 16. Aarhundrede, til hvis Belysning han har leveret en Række fortræffelige Arbejder.

Grosserer *Andreas Holmblad* døde Nyt-aarsaften. Hr. H., der var Indehaver af det gamle kendte Amagerfirma L. P. Holmblad, blev kun nogle og tredive Aar gammel. Hans uventede Død har vakt stor Delta-tagelse i vide Kredse. Han var en dygtig og afholdt Personlighed.

Observator *Torvald Köhl* fejrede den 1. Jan. sit 25-Aars Jubilæum som Borger i Odder. Født i Kbhvn., oprindelig Lærer, holdt i 70 erne astronomiske Forelæsnings i Kbhv., i tyve Aar Overlærer ved Odder Realskole; har siden viet sig helt til sit Yndlingsstudium, Astronomien, i sit Observatorium „Carina“ i Odder.

Stationsforstander *H. Petersen-Dan* i Vordingborg fejrede den 1. Januar sit 25-Aars Jubilæum som Stationsforstander. Han har tidligere været ansat ved Ham-merum, Sulsted og Olstrup Stationer og har altid forstaaet at gøre sig afholdt af sine Medborgere.

Provst *S. P. Koch* i Glostrup, har taget sin Afsked. Født 1837 i Voddes i Nordslesvig; Kandidat 1861, deltog i Krigen 1864. Efter nogle Aars Lærevirksomhed, sidst som Forstander for Folkehøjskolen i Brøns i Nordslesvig, indtil denne 1870 blev lukket af den prøjsiske Regering, Kapellan i Nykøbing F., siden 1876 Sognepræst og efter 1883 Provst.

Missionær *Hans Chr. Møller* døde forleden i Rønne, 63 Aar. Født i Neksø, oprindelig Smed. Blev først grebet af Præsten Trandbergs Forkyndelse, som han dog senere tog Afstand fra, brød med Folkekirken og dannede 1863 en Frimenighed. Hans Tilhængere kaldte sig „Møllerianerne“ og fandtes i mange Egne af Danmark. Hr. M. var en ejendommelig og helstøbt Personlighed.

Vinhandler *N. S. Dam* er død, 58 Aar gl. Landmandssøn fra Skanderborgegnen. Oprindelig Landmand, havde faret til Søs, grundlagde 1880 det ansete Vinfirma, der bærer hans Navn. Opvokset i Lars Bjørnbaks Egn var han stærkt politisk interesseret. Tog virksom Del i Velgørenhedsarbejdet og udfoldede selv en stor Godgørenhed. 1906 græsk Vicekonsul.

Fhv. Proprietær *C. Holstein* døde fornylig i St. Jørgensbjerg ved Roskilde 60 Aar gl. Dansk Jurist, senere Landmand; i 25 Aar Ejer af „Sindshvile“ i Tikøb Sogn, i hvis Sogneraad han var Formand i 12 Aar. Senere i 5 Aar Formand i St. Jørgensbjerg Sogneraad. Har begge Steder udført et stort kommunalt Arbejde.

Craneboro-Mysteriet.

Storforbryderen Roachley danner i Paris sammen med Parlamentsmedlen Cruston, Mr. Eales og Rod Kenwood, der er med for første Gang, en Sammensværgelse mod Mr. Raltray, en stor Købmand i Craneboro. Kun Roachley kender Planen jult ud og sætter de andre i Arbejde. Rod Kenwood dirigeres til Craneboro; her bor han hos Familien Bowmar, hvis Søn og Datter er ansatte hos Raltrays. Rod udsponerer Raltrays Levevis og refererer alt til Roachley. Imidlertid forelsker han sig i Miss. Raltray, der allerede er forlovet med en ung Adelsmand, Hal Gregory. Rod løser sig derfor fra Sammensværgelsen, der dog gaar sin Gang. Raltray lokkes ud til et ensomt Hus, hvor han dysses i en dyb Afsmagt. Han vaagner først længe efter i Florida, ukendelig og vansiret. I Craneboro hedder det sig, at han er rejst til London, hvorfra han vender syg hjem med en Sygeplejer. Hal Gregory har forelsket sig i en ung Dame, Constance Raycourt, besøger hende, men overraskes her af hendes Æglefælle, hvis Eksistens han ikke anede. En Aften findes Mr. Raltray myrdet i sin egen Have. Rod betror Reporteren Mallabar, hvad han ved om Sammensværgelsen. Det viser sig, at den myrdede ikke er Raltray. Uden at tilstaa det for nogen genkender Rod den myrdede som Roachley, mens Hal genkender ham som Constance Raycourts Æglefælle, og Mordvaabnet som Constances indiske Daggert. Da Raltray er forsvunden, falder Mistanken for Mordet paa ham. Ved Forhøret oplyser Doktoren, at det er den myrdede, han har behandlet som Raltray. Mallabar tager Ralph Bowmar til Hjælp. Politiet faar oplyst, at den myrdede er Mr. Raycourt. Mistanken falder nu paa Mrs. Constance Raycourt, hvis Daggert er funden i Liget. Hun bliver arresteret.

MEN der var andre Veje et gaa, og hvad man ikke havde opnaaet i Merstham, det lykkedes i Craneboro. Her var der nok, der havde set og talt med den smukke anklagede. Først den Konduktør, som havde taget hendes Billet ved Welgate-Stationen i Craneboro; saa en Droskekusk, som havde kørt for hende til St. Peters Kirke; og en Pharmaceut, der havde solgt Mrs. Raycourt kulsurt Natron; endelig et Pigebarn, der havde solgt hende en Avis, hvorfor hun havde faaet en Krone med Paalæg om at gaa hjem.

Constances Defensor gik hen til Skranken og spurgte hende, om alt dette var sandt. Constance nikkede blot. En Masse Mennesker havde set hende den Aften, og endnu flere kom strømmede til for at overbevise sig om, at de ikke havde set hende. Men det havde kostet Opdagelsesbetjenten stort Besvær at skaffe de fire til Veje, hvis Ud-agn havde nogen Vægt. Nu havde man altsaa Sikkerhed for, at Mrs. Raycourt havde været i Craneboro og ved St. Peters Kirken, men derfra til Raltrays Hus var der en god halv Mil; det var dog den lige Vej dertil fra Hovedbanegaargen. Inspektøren fortsatte sine Undersøgelser.

Paa hvad Maade vilde en Dame tilbagelægge denne Vej, spurgte Opdager Swayne sig selv. Hun kunde gaa, tage en anden Vogn eller køre i Sporvogn. Da hun havde Penge nok til sin Raadighed, var det rimeligt, at hun valgte en af de to sidste Maader. Forudsat, at hun havde i Sinde at begaa et Mord, var det dog rimeligere, at hun tog med Sporvognen. Han kunde ikke finde noget Spor ved at spørge Sporvognskonduktørerne, men saa sprang han Vejen over og fortsatte sine Undersøgelser omkring Aastedet. Her fandt han tilsidst Sporet igen. En Dame, der havde en Kiosk, kunde huske, at der var kommet en mørk, ung Dame, elegant klædt, ind i Butikken. Men det var rigtignok længe før den Tid, Mordet skulde have fundet Sted. Kioskdamen genkendte Constance Raycourt. — Saa kunde Opdageren ikke naa videre. Han havde ganske vist ikke bevist Constances Skyld, men han havde kastet Lys over Motivet, aabenbaret Truslen og Muligheden for Forbrydelsen og endelig godtgjort, at Vaabnet var hendes. Her var det Constances Sag at forklare Sagens Sammenhæng. Imidlertid vægrede Defensor sig ved at krydsforhøre de anklagede, og An-

klagen stod derfor foreløbig uimodsagt, og d Kort. Defensor havde paa Haanden, var ikke videre bevendte. Constance nægtede at give nogen Forklaring af sit Besøg i Craneboro, selv til ham, og i sit Hjerter ansaa han hende for skyldig. Saaledes sad Constance Raycourt i Varetægtsarrest, og Craneboros Indbyggere begyndte allerede at varsle om hendes blodige Død paa Skafottet.

XXV.

Rods Forelskelse.

Eleanor, klædt i en henrivende hvid Natdragt, hvorover der var kastet en løs Silkeslobrok, laa henslængt i en lav Kurvestol og varmede sine nøgne Fødder ved Kaminilden. Emily Bowmar knælede ved Siden af Stolen og børstede sin unge Frøkens dejlige lyse Haar, mens hun refererede alt, hvad hun havde „hørt“ i Dagens Løb.

„Mr. Mallabar — det er en Reporter, Frøken — han var der og Mr. Kenwood.“

Ved det sidste Navn saa hun skarpt paa Miss Raltray, om hun rødmede som altid, naar det Navn blev nævnt.

„De talte om Mordet, Frøken, og Ralph, det er min Broder, mente, at han kendte Manden.“

„Kendte Manden? Hvad for en Mand?“ udbrød Eleanor.

„Den myrdede. Men Mallabar troede, han tog Fejl, og Ralph sagde bagefter, at det troede han ogsaa.“

„Det maa han have gjort,“ sagde Eleanor. Men i sit stille Sind lovede hun sig selv at forhøre Bowmar ved første Lejlighed, og hun huskede nu, at han havde gjort en Hentydning til et meget mørkt Spor, da han for lidt siden havde bedt om en Uges Ferie.

„Mr. Kenwood er meget interesseret i Sagen,“ snakkede Emily videre. „Han fortalte mig, at han vilde uddanne sig til Privatdetektiv; men han er altid saa spøgefuld.“

Eleanor blev pligtskyldigst meget rød i Hovedet. Hun mente nok at kende Grunden til Rods store Interesse for Sagen; og netop fordi denne In'cresse glædede hende, blev hun vred paa sig selv. Hun kunde tilgive ham, at han elskede hende, men hun kunde ikke tilgive sig selv at elske ham.

(Fortsættes Side 368).

(Fortsættes Side 369).

Hintz & Co
Caracas Vanille Chocolate

Central-Hotel
Raadhushjuls 16. — Kjøbenhavn B.
Alle Nutidsbekvemmeligheder.
Moderate Priser.
Poul Møller.

ru V. Møllers iste Kl. Pensionat & Iddagsabonnement. Løvstræde 6.
Retter god kraftig Middag med Kaffe 55 ø.
Bringes ud af Huset. Fuld kost billig.

DANSK MADRAS CO.
Tlf. 107. Nykøbing F. Tlf. 107.

The American Bed Spring Factory.
Tlf. 330. Svendborg. Tlf. 330.
Specialfabriker i:
Senge, Madrasser, Barnesenge,
samt maskinstoppede Madrasser.
Amerikansk System.
Nutidens mest praktiske Sengeleje.

Marselisborg Kostskole,
Admissionsberettiget, fuldstændig højere Almenskole, optager Elever i alle Klasser. Pris 800 - 900 - 1000 Program sendes.
Olaf Gudme. Bestyrer.

G. J. Rich
Cigar- & Tobak-Import en gros.
Faas overalt. Special Mærke: „Tennis“ Faas overalt.
København K. 3 Stk. 25 Øre. Nygade Nr. 7.
En ekstra fin mellemskaaren Tobak er **G. F. Riels Portopieo,**
pr. Pund 2 Kr. 50 Øre.

SENGE-UDSTYR TIL ALLE PRISER
MAGASIN DU WEST
- VESTERBROGADE 63. -

I leverandører til H. Majestat Kongen af Englands Hof.

LEA & PERRINS' SAUCE

giver alle
KØDRETTER, SUPPER, FISK,
ØST, CARRY, VILDT, FJERKRÆ
OG SALATER

forøget Velsmag og er en udmærket pikant Tilsætning.

LEA & PERRINS' SAUCE er den originale og eneste genuine WORCESTERSHIRE og er tillavet efter den originale opskrift.

G. KONERDING & NIELSEN'S
Symaskineforretning,
6, Holbergsgade 6. Tlf. 24007 y.

Absolut bedste Fabrikat i alle Systemer til billigste Priser. Vore nye forbedrede Hurtigsyere have paa de større Systuer fortrængt alle andre Systemer.

Længste Garanti, Reparationer udføres. Brugte Maskiner tages i Bytte. Afbetaling indrømmes.

☉ Tegn Abonnement paa „Hver 8. Dag“.

De danske Vin- og Konservesfabrikker.
J. D. Beauvais. Grundlagt 1850.
Eldste og største Konservesfabrik i Skandinavien.
M. Rasmussen. Kgl. Hofleverandør.
Asparges, Ærter, Grøntsager, Syltede Frugter, Frugtsafter.
Faaborg Likører og Frugtvine.
Kontor og Ekspedition Lyngbyvej 85. Telefon 6890.

Vibensgaards Restauration, Café. Telt. Str. 233. Specialitet: smaa varme Retter. Diner fra 1.25. Lokaler for større og mindre Selskaber. **Harald Svendsen.**
Ateller „CHIC“ Absolut fineste og billigste Fotografier. **St. Hans Torv 3.**

Aften, S. Madsen (tidl. Over Grand og Brockmann i Od

J. P. Rasmussen
Bogbinder.
Graabrødretor
Telf. 5062.

- Blandede Frimær**
25 Mexico 8 à 12 Sorter .
25 Argentina mange forsk. Sorter
100 Japan mindst 16 Sorte
100 Spani n meget fin .
100 Rusland „ „ „
100 Canada „ „ „
25 Ægypten „ „ „
25 Brasilien „ „ „
10 Haiti „ „ „
10 New Foundland „ „
10 China 1 og 2 C. „
Prisliste gratis. **Por**
I. MØLLER, Havnegade 55,

Vinhandel.
Sofus Østerg
Raadhusstr

SALON de P
21 ØSTERGAD
PARISER MODEL H
Telefon 17634 x. **Jens Kjæ**

Marie Steffensens
Sultmønsterlegning, Tilsk Kjølesyning.
Helgolandsgade
Træffes Kl. 12-2.
AMERIKANSK
PATENT-SPIRALMADR
er Nutidens solideste og be Sengeleje, leveres til alle Træsenge og ere saa billige Familie kan faa dem. **Fabri**
St. Hans Gade 30, ved **V. C. Larsen.**

OTTO ERIKSEN

GRAABRØDRETOR

KONFEKT
HJEMMELAVET.
ST. KNUDSVEJ 6.
FRIDA JACO

TAPETFABRIKK
Tilføje
GILDSI
VIBORG

Indretning af Theatre for **LEVENDE BILLE**
Salg og Udlejning af Films. Da Kompagni, Holstebro. Telefon 1 Kosmorama.

„Moder siger, han er en Gentleman,“ fortsatte Emily, „skønt han er fattig. Men jeg siger det er ingen Skam at være fattig. Han behandler Moder og mig lige saa ærbødigt, som kunde det være Dem, Frøken. Og han vil saa gerne høre mig fortælle om, hvad jeg bestiller, og han spørger om Dem, Frøken.“

„De skulde ikke fortælle om os til fremmede, Emily.“

„Ork nej, Frøken, det gør jeg heller ikke. Men naar han spørger, maa jeg jo svare høfligt.“

Emily havde ikke noget udestaaende med den stakkels Hal, hun beundrede ham i Grunden; men det var Familiefølelsen, der gjorde hende til en tapper Forkæmper for sin Moders Logerende, og hun havde hurtigt følt, at Miss Rattray gerne lyttede til hendes Fortællinger om Rod og hans Fortjenester.

„Han ryger sin Pibe med Fa'r i Køkkenet, og han er saa rar mod Ralph.“

Saa dan blev hun ved, mens hun omhyggelig børstede løs paa sin Frøkens rige Haar. Hun smilede selv ved det indvendig, men udtil saa hun yderst alvorlig ud.

Emily var den første, der fortalte Miss Rattray om Constance Raycourts Arrestation.

„De fortæller, at han var hendes Mand,“ raabte hun, „og at hun har dræbt ham.“

Og hun fremlagde Mercury med Mallabars Skildring af Mysteriets sidste Fase.

Eleanor læste den korte Notiits og gav saa Avisen tilbage til Emily.

„Hvor er Deres Broder?“ spurgte hun.

„Han er rejst til London, Frøken.“

„Til London! Hvorfor?“

„Jeg ved det ikke. Mo'r sagde, han kom færdig hjem sent i Aftes, pakkede en stor Kuffert og forsvandt igen. Han sagde, at han rejste til London, det er alt, hvad vi ved.“

Eleanor trak Brynene sammen, hun spekulerede, hun anede, at denne Rejse stod i Forbindelse med det Spor, som Bowmar havde hentydet til. Men saa længe Ralph var borte, var det umuligt at faa det opklaret. Hun kunde dog ikke lade være med at tænke paa, om Ralphs Spor havde noget at gøre med Mrs. Raycourts Arrestation, eller om nogen af disse Begivenheder skulde kaste Lys over hendes Fa's Forsvinden. Det var en uhyggelig Uvisshed for Eleanor at leve i, og skønt hun udadtil forstod helt at beherske sig, angreb Sagen hende dog naturligvis stærkt. Hun følte godt, at Folk mistænkte hendes Fa'r om ikke for at være Morderen, saa dog for Delagtighed i Mordet. Mrs. Raycourts Arrestation havde vel forandret Anskuelsens Del, men Rattrays Forsvinden var jo stadig lige mystisk. Og denne anden Mand, som man talte om, og for hvis Skyld Mrs. Raycourt skulde have begaaet Mordet: Hvem var han? Var det hendes Fa'r?

Lady Gregory havde imidlertid nok at gøre med at udforske alt, hvad der naaede til Eleanor og holde det, der angik hende og Hal, borte. Selv var hun stærkt paa Tærne for at faa fuld Klarhed i Sagen med Hal og udspejle, hvor meget der laa til Grund for Eleanor's Rødmens ved Synet af Rod. Og hun fik snart en Lejlighed til at komme i Lag med Rod.

Scott Mallabar havde været tre Dage i London, saa vendte han hjem uden Ralph.

„Vi har gjort et Stykke Arbejde,“ sagde han, „men Bowmar skal nu uddanne sig til Detektiv. Jeg har givet ham et godt Spor.“

„Der fører hvortil?“

„Det skal jeg sige Dem, naar vi har fundet ud af det.“

De snakkede lidt sammen om Sagen, saa drejede Rod Samtalen ind paa et Forhold, der havde foruroliget ham stærkt i den sidste Tid.

„Sagen'er,“ sagde han, „jeg er løbet tør; jeg har skrabet Bunden i min Pengekasse.“

„Ikke flere Penge?“

„Nej!“

„Godt, jeg kan ikke laane dem nogle — vilde heller ikke, selv om jeg kunde. Men jeg kan give Dem Anvisning paa at tjene nogle.“

„De er en Engel i —“

„Ja vist, jeg er ikke den eneste, der skjuler et Par Vinger under en mere eller mindre lurvet Frakke. Har De en Selskabsdragt?“

„Ja.“

„Her i Craneboro?“

„Ja!“

„Tag den paa og tag ud til Victoria Hall i Broad Street. Der skal være en Primrose-Fest. Lav en Spalte med tyve Linier Navne paa Notabiliteter. — Den kan De jo faa hos en af Tjenerne — og hav den færdig til Kl. 11 $\frac{1}{2}$. Det vil De faa en Snes Kroner for. De maa være der Kl. 8 $\frac{1}{2}$.“

„Det er udmærket.“

Rod opdagede, at Primrose-Festen var en vældig Sammenkomst, der fandt Sted paa den fungerende Byraadsformands Bekostning. Modtagelsen fandt Sted i en mægtig stor Sal, op til hvilken der stødte en Række Smaaaværelser. Hele Craneboros Aristokrati og Bourgeois var samlet dér. En af Æresgæsterne var Parlamentsmedlem Cruston; det var den første, Rod fik Øje paa. De talte sammen, men undgik begge enhver Hentydning til Mordet. Da Cruston gik fra ham, saa Rod en ældre Dame vinke ham hen til sig. Cruston ilede straks over til hende.

„Hvem var det, De lige talte med?“ spurgte hun.

„Aah, Lady Gregory,“ drævede Cruston. „Det er en Journalist.“

„Han er en Gentleman,“ sagde hendes Naade kort.

„Aah, nej,“ svarede Cruston; „Han er ingen Ting — han bor hos en Arbejderfamilie, tror jeg, og tjener nøjsommelig til Livets Ophold.“

„Kære Mr. Cruston,“ Tonen var skarp, „Manden er en Gentleman, det ser man straks, og han er den mest velklædte i dette Selskab, naar jeg undtager mig selv.“

Cruston bukkede resignerende.

„Bring ham herhen og præsenter ham for mig,“ fortsatte Lady Gregory. „Han ser interessant ud.“

„Det gør mig ondt, at jeg ikke —“

„De? Aah, De er meget flink; men De har jo nok at gøre med at hilse paa Folk og gøre Dem behagelig for dem. Desuden holder jeg meget af nye Ansigter, og Dem har jeg set før.“

Med en lille misfornøjet Grimace forsvandt Cruston for at udføre Befalingen. Han fandt Rod:

„Halløj, Kenwood, der er en Dame, som ønsker at gøre Deres nærmere Bekendtskab.“

„Hvem og hvor er Frøkenen?“

„Det er ingen Frøken — hun er 60 Aar i det mindste. Jeg vilde ikke netop vælge hende til Brud, men hun er en meget indflydelsesrig Personlighed her. Hun sværger paa, at De er en Gentleman, og det den eleganteste i dette Selskab.“

„Sikken en Fantasi!“ lo Rod. „Hvad hedder Damen?“

VINHANDEL.
 Eneforhandling for Danmark af
Daniel Crawford's Whisky,
 enestaaende fin, blød og velsmagende.
 Langangstræde 37. Telefon 17526 y.

Porcelainsmaling.
 Elever modtages. Udmærket Undervisning.
 Ingeborg Frederiksen, Istedgade 27, I S.

LA FRANCE
 Blomsterforretning. Altid stort Udvalg
 i afsk. Blomster og Kranse.
 1 Kl. Binderi. **Nørrebrogade 48.**
 Telefon 16160 y. *Rich. Rasmussen.*

Købingen Motor
 for De har ind-
 hentet Tilbud og
 Oplysning om
 Petroleumsmotoren
DANMARK,
 der i Prisbillig-
 hed; Styrke og
 enkel Konstruktion overgaar alle til
 Stationer og Baadebrug.
 A/S **Rudkøbing Jernstøberi**
 og Maskinfabrik.

A. V. HANSEN.
 Elegant Udvalg af moderne **Børne-
 Dukke- og Legevoogne, Gyng-
 heste, Gynger, Barnemøbler**
 m. m.
Vodroffvej 22. (Hj. af Sveasvej).
 Telefon 1985.
 Filial: Tullingsgade 3, Tlf. Vester 1463.
 Største Reparations-Forretning i Danmark.

Køb altid
Alfa
Margarine.

Fotograf **MARIUS HOFFGAARD**
 anbefaler herved til det ærede Publi-
 cums Velvilje sine smukke og garan-
 tede holdbare Fotografier. Billige
 priser. **Gothersgade 21, Hj. af**
Rønnegade. Telefon 19,625.

Køb Deres Børnefodtøj
St. Kongensgade 86
 — N. O. Christensen —

Skive Skilteskæreri.
 Udfører smukke holdbare Facadeskilte
 af de fineste Billedskærerearbejde. Overslag
 og Tegning gratis. **I. Hvid, Skive.**

Ved den nu afsluttede Motorudstilling i
 Bergen Juli 1907 belønnedes

„Dan“ Motoren

— fra —

P. Jørgensens Maskinfabrik,
 Bragesgade Nr. 10, København,

med **Eneste Guldmedalje for danske Motorer.**

Leveres baade til **Land- og Skibsbrug.**
 Skriv efter Oplysninger og Katalog. Over 1700 „Dan“
 Motorer med 11,593 Hestekræfter er udgaaet fra
 fabrikken.

Klio -Fyldepenne. (Pris Kr. 3.00.)
 Føres af enhver Bog- &
 Papirhandler.
 Over
 1/2 Million i Brug.
 Faaes saavel med Gulden som med alm. Pen.
 Leveres 8 Dage paa Prove uden Købtvang.
 En gros. Nordisk Import Forretning. Fredericks.

Gl. Kongevej 140,
 Frokostretter 11—6 Middag 2 1/2—6.

Damefrisør-Salon
Valby Langgade 2
 anbefales de ærede Damer.
 FRISERING, CHAMPOING, MANICURE, ANSIGT
 HOVEDMASSAGE m. m.
Fru M. Møller-I.

Ligeved Østbanegaarden

I det nye elegante **Diplomatkvarter** bliver til-
ber Flyttedag 1908, eller før, store rummelige 7-
 10 Værelser Lejligheder tilleje.
 Til hver af Lejlighederne hører alle tænkelige Lej-
 meligheder, saasom **Centralvarme, varmt**
Støvsuger, flere Domestikværelser, **bombe**
brand- og dirk-fri Bøks til hver Lejlighed og
 andet. Lejlighederne anvises fra Ejerens Kontor, **Tromsø**
gade Nr. 7 i Kælderen, Telefon 7915.

Bekvemme Vogne.
 Mine overalt kendte billige,
 bekvemme Vogne
 Pris **110-135 Kr.**
 forsendes overalt, alle For-
 respørgsler besvares omg.

Vognfabriken, Aalborg, (A. M. Andersen)

FUGLEBAKKEN.

Høj og sund Beliggenhed paa Frederiksberg. — Frederiksberg
 vender paa Fuglebakkens Veje. — I Vejene er der Ledninger for
 Vand, Gas og Elektricitet. — Zone med Grunde til Villaer. —
 Grunde til heretages Beboelseshuse. — Zone langs den afstukne
 linje med Grunde til Fabriker. — Fuglebakkens Veje udmunder
 Allé, Østre Fasanvej og Godthaabsvej.
 Nærmere ved Henvendelse til Hr. Overretssagfører **Chr. W.**
Store Kongensgade 21.

Garderobeskabe af Jern med Metaltraadsnet

for Funktionærer i saavel større som mindre F
 og Fabrikker m. m. er meget at foretrække for
 Træ, optage ingen Plads, let at overse, yde
 mod Tyveri og Brandfare. Skabene leveres
 sammenbyggede i flere Rum. Prospektus op-
 sendes overalt. Skabe er leverede A/S Sch
 Arvé, De danske Sukkerfabrikker Orlogsværftet
 Kabelfabrik. **Telefon 2790.**
V. Fiedler, Ørstedsv

Pelsværk.

Stort Udvalg af elegante moderne
 Kraver, Muffer samt alt til Faget henh.
J. Holm, Bundtmager,
Kronprinsensgade 12.

Man skal drikke DUS

Generalrepresentant for Dan-
 mark, Finland, Norge og Sverrig.
N. Lorentzen, København.
 Vesterbrosgade 34. Telf. 9899.

5 Pd. Kaffe, 5 Pd. Kakao eller 5 Pd.
 ialt af begge Dele sendes franco.

Trods Kakaos enorme vedvarende
 Stigning sælger jeg endnu til 120—140
 og 160 Øre pr. Pd. garanteret ren Kakao.
 Ekstrafin Kaffe pr. Pd. 80—100, god 70 Ø.
Jens Nielsen, Randers.

Billardfabriken i Bo

Carambol, Caroline og amerikansk
 So. lidet og billigt. — III. Prisli

Tailor made Costu

S. NØDSKOU
 Nikolajgade 2, 2. S. Hj. af Ø
 Altid færdige Costumer i sn
 gode Stoffer fra 25 Kr., Blo
 Kr. Modeller fra Udlandet sa
 efter endt Afbenyttelser til
 pris og derunder. Bestill
 Kjoler og Selskabstoiletter

„Elite“
 Ægte
 Import
 Forlan

CRANEBORO-MYSTERIET

„Baronesse Gregory.“

„Ih, bevares!“ Lad os saa komme derind.“

„Værsgo, Mr. Kenwood, der er Plads til Dem her paa Sofaen,“ sagde hendes Naade efter Præsentationen og samlede sin Silkenederdel. „Jeg vil gerne tale med Dem, jeg keder mig og tror, at De er en af de interessanteste Mænd her.“

„Jeg er opfyldt af Beundring for Deres Naades Menneskekundskab,“ svarede Rod.

„De er Journalist, ikke sandt?“ begyndte Lady Gregory skarpt.

„Nej, desværre. Dette er kun en tilfældig Optræden. Ellers kommer jeg ikke Aristokratiet paa nært Hold. Jeg er Arbejder.“

„Med saadanne hvide Hænder?“ Lady Gregory pegede ironisk smilende med sin Vifte paa hans velplejede Hænder.

„Mine Hænder er —“

„Deres egne — ja, det formoder jeg. Jeg har hørt, at De bor hos Miss Rattrays Pige.“

„Hos Pigens Moder — ja.“

Deres Øjne mødtes, og de smilede begge. De forstod hinanden! de anerkendte hinanden som jevnbyrdige Modstandere.

„De kender Miss Eleanor Rattray, ikke?“

Spørgsmaalet kom ham noget pludseligt.

„Ja — jeg har truffet hende,“ svarede han tøvende.

Lady Gregory betragtede ham skarpt, men hans Ansigt var ubevægeligt.

„Eleanor er meget smuk“ fortsatte hun.

Rod saa hende lige i Øjnene. Den gamle Dames pludselige Interesse for ham havde alt-saa noget at gøre med Eleanor Rattray.

„Ja, hun er meget smuk,“ indrømmede han alvorligt.

„Hun er — hun skal være min Søns Kone.“

„Jeg har hørt det — man kan lykønske ham til Valget.“

Den gamle Naade betragtede ham ufravendt, hun havde valgt at gaa haardhændet til Værks for at faa ham til at røbe sig; men det var et afgjort Fejlgreb.

„Sig mig,“ udbrød hun pludselig, „hvorfor klæder De Dem ud som Arbejder?“

„Jeg er Arbejder.“

„Min kære Mr. Kenwood. Hvis De mener, at det i Grunden ikke kommer mig ved, saa sig det lige ud; men søg ikke at indbilde mig, at jeg har mistet min Dømmekraft.“

„Det smigrer mig i høj Grad at være Genstand for Baronesse Gregorys — Nys — Interesse.“

(Fortsættes).

EVER8DAG

Nr. 16. 14. Aargang.

19. Januar 1908

Holger Drachmann ved Gavlen af sit Hus paa Skagen. (Holger Damgaard fot).

Holger Drachmann.

HAN var den sidste, der *sang* i Danmark. De, der kom efter ham, og de, der kommer, vil digte og skrive Vers. Og Fremtidens Tungemaal er sikkert Prosaen, der følger sig bedst til vor strænge, videnskabelige Metode. Men han sang endnu, den sidste Sanger. Naar han i sine brede Rytmer talte om Landevejen og dens Kro, og den færende Svend, der strøg Skummet af Skægget og kyssede Ternen, naar han raabte ud over Lande om Manden i Brystharnisk og med Sværd i Haand, Høvdingen højt til Hest i Spidsen for de Hundred malmklædte Svende, saa lyttede man med Tro. Man lyttede til Ordernes Pragt, til Billedernes Glød, man fornemmede gennem dem Sommernattens blide Lys og Myrrhaduften fra Suleimas Kammer. Det var Sandhed og Virkelighed altsammen, Romantikken aandede i ham, den sidste Romantiker, den sidste Sanger.

Og saa levede han sit Liv, som det ham lystede. Han satte sin Hat, som han vilde, snart helt ned i Nakken, naar han skulde løfte Kruset, saa Bunden stod lige i Vejret,

Holger Drachmann til forskellige Tider af hans Liv.

Holger Drachmann til Søs.

og snart dybt ned i Panden, naar han tænkte. For denne Lyriker tænkte bedre og

hvor han var den

dybere, end Godtfolk gerne tror. Der var en Verden i hans Sjæl, det følede, sydende Kaos, hvoraf de funkende Stjærner fødes.

Mange Ord løber én i Pennen, nu da Telefonen melder, at Drachmann er død, mange Minder, megen Tak for mange Glæder. Men den bedste Maade at mindes ham paa, den, som Drachmann selv vil smile til frasin Himmel, er dog sikkert den, at man, naar Dagens Gerning er endt, tager et Bind af hans Digte ned fra Hylden, skænker en god og let Vin op i et smukt Glas, drikker, til man mærker, at Blodet synger muntert, og Virkeligheden er passende borte. Og saa lader staa med fulde Sejl ud paa Digtningens aabne, frie, brusende Hav, over mod Landet østen for Sol og Vesten for Maane, sidste fuldtro Fører.

C. C. CLAUSEN.

Jeg hader de Sandheder store og svære,
som opslaaes paa Stolper og Vægge;
jeg hader en Verdens-Berømtthed at være,
Guldernes Kæledagge.

Jeg elsker den Størhed, der byder sig Pokker
om Gyds og Moraleus Triumfer at maa;
mest elsker jeg dem, som by Kampen sig flotter:
de Fattige, Svage og Lmaa.

25 Oktbr. 1900 Holger Drachmann

En lille Mand.

HVAD han hed, vidste jeg ikke, men jeg saa ham hver Dag, Sommer og Vinter, lige uden for mine Vinduer eller sidde paa Trinet uden for min Dør og rode i Jorden med en Pind.

Han havde nemlig faaet Øje paa en vældig Myresværme en hed Solskinsdag, da han stak sin Pind ind under det gamle Trædortrin, og siden den Dag havde Huset en vis Interesse, der bandt ham til det og fik ham til at lægge sine Lege i dets umiddelbare Nærhed.

Det var en underlig lille Alvorsmand at se paa; hans Ansigt var utrolig snavset, og midt i Snavset lagde man Mærke til et Par store mørkebrune Øjne, der saa meget fornærmede ud.

Efter al Sandsynlighed havde han sit Hjem i samme Gade et Stykke fra min Gadedør, thi meget ofte kom han slæbende med Husgeraad, som hans smaa Hænder næppe havde kunnet bære ret langt.

Han saa ud til at være fire eller højst fem Aar, og hver Dag saa jeg ham strække sin Haand op mod Udtrækket paa min Dørklokke uden at kunne naa den, men i hans Ansigt læste jeg Overbevisningen om, at den Dag sikkert vilde oprinde, da han havde erhvervet sig den nødvendige Højde.

Jeg saa venlig paa ham og prøvede at henvende et Par Ord til ham, men ved hver Tilnærmelse vendte han mig Ryggen og tøfledede af; det gik dog saa langsomt, at det saa ud, som om han ventede paa at blive kaldt tilbage, mens den Fornærmelse, hans Ansigt sikkert udviste, næsten var at spore helt ud i hans Ryg og ned gennem hans tykke Hjulben.

En Dag kom han gaende med en Lampepudder i Haanden, midt ude paa Gaden.

Ved Siden af ham gik en anden lille Fyr i et Par vældige Bukser, hvis Bagdel næsten slog ham paa hans snavsede Lægge.

De satte sig paa Dørtrinet og talte sammen. Hvad de sagde, kunde jeg ikke høre, men kort efter rykkede de ud paa Flisestenerne og lod Benene hænge ned mod Rendestenen.

Lampepudderen blev dyppet og alle de nærmeste Sten fik en grundig Afvaskning.

Efter en Tids Forløb var det ikke morsomt mere, og de rejste sig. Jeg stod bag Gardinet, og nu saa jeg, at min lille Ven trak i den andens Bukser, saa de faldt ned over hans Ben; derefter dyppede han atter Lampepudderen i Rendestenen og begyndte at bearbejde hans Hale med et saa alvorligt Ansigt, som om det var en Livssag for ham at faa den gjort grundig ren.

Den anden ulykkelige Unge skreg og vilde

løbe sin Vej, men Bukserne holdt ham fangen; han faldt saa lang han var, og i det samme lukkede jeg Gadedøren op for at komme ham til Hjælp.

Da greb min Ven sin Lampepudder og benede af, saa hurtigt hans smaa Fødder kunde bære ham.

I lang Tid derefter kom han ikke i min Nærhed for at lege; kun af og til hørte jeg en svag Rumsteren paa Gadedøren og lidt efter smaa hurtige Træskoskridt ned ad Gaden; jeg formodede, at det var ham, der prøvede sin Arms Længde, hvad der ogsaa bekræftede sig, naar jeg lukkede Vinduet op og kiggede ud.

En Gang gik han paa Fortovet og skævede ind til mig; jeg nikkede, men hans Ansigt udviste den mest knusende Foragt overfor denne nedladende Tilnærmelse.

Saa var det en Vinteraften; jeg sad alene hjemme og havde det hyggeligt, da en ganske svag Ringen, der gjorde mig saa forunderlig angst, fordi den lød som en Sygs Kalden, fik mig til at lukke Gadedøren op.

Der var ikke et Menneske at se, og hvis ikke Knevelen i Klokken endnu havde vist en ringe Bevægelse, havde jeg sikkert troet at have hørt fejl.

Denne Ringen gentog sig flere Gange i Aftens Løb, men da der laa Sne paa Gaden, kunde jeg ikke høre noget Fodtrin, og paa min lille Ven ofrede jeg ikke en Tanke.

Dagen efter, medens det endnu var lyst, ringede det igen, og jeg skyndte mig ud. Kun faa Skridt fra Døren laa han, og ved Siden af ham laa en Kurv, hvis Indhold, Urter og Kartofler, var spredt over Fortovet.

Jeg gik hen og samlede baade Drengen og Kartoflerne op, tog Kurven i den ene Haand og ham i den anden og gik ind i Forstuen. „Naa, det er altsaa dig, der gør mig bange om Aftenen“ sagde jeg „jeg troede ikke, du kunde naa Klokken.“

Han saa foragteligt paa mig, men tav. „Ja, ser du“ sagde jeg „nu har jeg dig her og kan gøre med dig, hvad jeg vil; vil du nu love mig, at du aldrig vil gøre det mere?“

Beständig den samme Tavshed, bestandig det samme utilnærmelige Blik. Jeg følte min Underlegenhed og slog om for at hævde min Stilling overfor den lille Fyr.

„Enten melder jeg dig til Politiet, eller jeg giver dig et Par ordentlige paa Øret — hvad vil du nu helst have.“

Der gik ligesom en ubeslutsom Trækning over hans snavsede Gavyveansigt, og hans Øjne strejfede min Haand, der laa fladt ind mod

min Hofte; saa bukkede han sig og vilde tage Kurven, men rettede sig snart igen.

Det kostede ham øjensynlig Umage at bestemme sig, men pludselig strammede han sin lille Skikkelse op, og der kom næsten en Mands Udtryk i hans Øjne.

„Naa!“ sagde jeg opmuntrende, „hvad skal vi saa?“

Der gik et angstfuldt Drag over de smaa Læber, der skælvede ganske svagt, og hans Haand gled over den snavsede Kind som en Bøn om Tilgivelse for, hvad der vilde blive

budt den, men med en Stemme, der ikke bar ringeste Spor af Vaklen og med det samme foragtelige Blik afgjorde han Spørgsmaalet:

— „Giv mig de to paa Tæven“ sagde han og stod ret foran mig, med Hænderne langs Siden, og der var i det Øjeblik intet hos ham, der mindede om en lille Dreng uden netop hans Skikkelse. Hans Blik var et Menneskes, der længe har vaklet, men endelig sejret, og det dybe Aandedrag, der kom efter hans Ord, var Hvilen efter Kampen.

CLARA KOEFOED.

Scene af anden Akt af Fru Charlotte Eilersgaards „Jægermesterinden“. Hr. Helsengreen som Jægermesteren, Fru Neiiendam som Moderen og Fru Aggerholm som den unge Pige. (Reiffenstein-Hansen fot.).

Folketeatret opførte i Søndags for første Gang Fru Eilersgaards „Jægermesterinden“. Komediens modtoges med megen Velvilje af Publikum. Særlig de to første Akter rørte ved deres stilfærdige Menneskeskildring og deres almenmenneskelige Tragik. Ligesom i sine Romaner viste Fru Eilersgaard her sit nøje Kendskab til Provinsens Figurer, sin ædruelige og redelige Kunst. Og i de to sidste Akter var der saa meget godt Humør, saa mange fortræffeligt sete Morsomheder, at Komediens holdt sit Publikum i Aande til det sidste. Hertil bidrog ogsaa det gode Spil, ikke mindst for Hovedrollernes Vedkommende.

Den galante Monark.

Kong Leopold.

DET er atter haarde Dage for Belgiens muntre og galante Monark, den lvid-skæggede Gubbe, Leopold den Anden. Han har tilbudt den belgiske Stat Kongostaten, men paa saadanne Betingelser, at man er meget betænkelig ved at modtage Gaven. Man ripper op i alle de gamle Koloniskandaler, som især de engelske Blade har bragt, om Negrene, der blev piskede til at finde den røde Kautschuck og fik Hænderne skaaret af, naar de ikke bragte nok. Og det, at Kong Leopold med sine snart 73 Aar nu efter sin første Hustrus Død er en lykkelig Ægtemand til venstre Haand med den smukke Portnerdatter, Baronesse Vaughan, født Caroline Lacroix, der har skænket ham to Sønner, og at han i Fæjrglæde allerede har tildelt dem 30 Miljoner Francs, medens hans Døtre jages af Kreditorerne, og Dronning Marie Henriettes Diadem, som det belgiske Folk har skænket hende, kommer paa Auktionsbordet — ja, der er saa sandt nok af Stof for Alverdens Journalister og Karrikaturtegnere.

Man kan vel ogsaa nok sige, at Kong

Leopold ikke har baaret sig ganske forsigtigt ad. Tiderne er andre for Monarkerne nu end før. Folkene forlanger mere af deres Herskere. Og især forlanger de mere og mere, at deres Herskere ægteskabelige Liv skal være pleifrit. De store, muntre Monarker fra det 17. og 18. Aarhundrede, saasom en August af Sachsen, en Ludvig den XV og vor egen Frederik V, kan ikke trives i det 19. Aarhundrede og endnu mindre i det 20. Kejser Wilhelm er ved sin Hustrus Side midt i sin store Børnesflok Mønstreret for alle tyske Hjem. Og saadan forlanger man det Verden over.

Og i alle Tilfælde, vil man muntre sig paa Parises Boulevarder mellem *les vieux-marcheurs*, maa man ikke have et saa pragtfuldt hvidt Skæg som Kong Leopolds. Med det kan man ikke forsvinde i Mængden, ikke være inkognito. Et saadant Skæg er det samme som en Notits i alle de paagældende Blade om, at nu er den belgiske Monark atter i Paris, atter bag Kulisserne, atter i de dyre Restauranters Privatkabinetter.

Og man maa heller ikke, naar man hedder Leopold, være saa uforsigtig at gøre en smuk Dame sin Opvarthing, naar hun hedder Cléo; det er det samme som at udlevere sig selv til Øgenavnet.

Man kan heller ikke saa godt, selv om man er en strengt konstitutionel Monark, lade sine Ministre komme til Paris og holde Statsraad om vigtige Sager i en Boulevardrestauration.

Imidlertid, Kong Leopold har gjort det. Hans Blod har rullet raskt, han har i sine Aarer solt Daadskraften sprudle, og naar Forfatningen afstak ham meget snævre Grænser for hans Vir-

Kong Leopold paa Væddeløbsbanen.

Cléo de Mérode.

ken som Monark, har hans Handlekraft maattet have Afløb ad andre Veje.

Han hører til en kraftig Race, disse Koburgere, der i det 19. Aarhundrede er komne op, og som nu spiller en saa vigtig Rolle i Europa. Selv om Koburgerne ikke har været saa begunstigede af Lykken som et andet Herskerhus, der ogsaa først i det 19. Aarhundrede har naaet sin Glansperiode, Glücksburgerne, der nu sidder paa Tronerne i Danmark, Norge, Grækenland, som gennem en Dattersøn allerede regerer i Rusland og med Aarene ogsaa over England, maa Lykken dog i det forløbne Aarhundrede siges at have været Koburgerne god. De sidder inde med Belgien og Bulgarien, og de er giftede ind i Europas ældste Huse, en Koburger var Dronning Viktorias Gemal og dermed Fader til Kong Edward, i hvis Søn Koburgerne og Glücksburgerne mødes.

Ingen skulde have forudsagt denne Stigning omkring ved Aaret 1800. Thi da var Sachsen-Koburg et lille, dybt forgældet Land med en aarlig Indtægt af 70.000 Gylden og en haabløs Gæld paa 1,250,000 Gylden, hvorfor man maatte afstaa Land, saa der kun blev 18 Kvadratmil og 57,000 Mennesker tilbage. Leopolds Fader gik til Rusland og blev General og en tapper General. Senere giftede han sig i 1816 med den

engelske Tronarving, Charlotte Augusta, og havde saaledes Udsigt til at blive Prinsgemal. Hun døde imidlertid et Par Maaneder efter Brylluppet. Og i 1831 blev han valgt til Konge i den nydannede belgiske Stat og gjorde et godt Parti med Louis Philippes Datter. Han var energisk, klog, anvendte sine Penge til Fremme af Kunst og Videnskab, uhyre populær.

Leopold II har taget Kraften i Arv, som han har arvet Koburgernes store Næse, deres noget snøvlende Stemmelse og høje Statur. Han er en fortræffelig Finansmand, der ikke behøver at rødme for nogen amerikansk Trustkonger. Kunst og Videnskab har ikke interesseret ham synderlig, derimod Landets Handel saa meget mere. Derfor har han ogsaa interesseret sig for alle Opdagelsesrejser til Lande, der kunde blive Markeder. Han er Kolonialpolitikeren fremfor nogen blandt de europæiske Monarker. Kongostaten er hans Værk, han har dristigt vogtet sine Millioner paa den og sikkert set dem yngle dygtigt i den røde Kautschuks Land.

Og det er gaaet denne Købmand i stor Stil, denne Finansmand, denne Gründer med den stærke Appetit paa Livet, som det er gaaet saa mangen af de Gründere, der grundlægger en stor Forretning og en stor Formue, at det stille Liv ved Arnen, i Familjens ømme Kredse ikke lykkes for dem. Kong Leopolds huslige Liv har mest været Kiv og oprivende Scener, Ulykker og Familjestridigheder. Og medens andre Fi-

Baronesse Vaughan, født Caroline Lacroix, der har født Kong Leopold to Søner.

nansmænds huslige Liv dog for det meste forbliver deres private Domæne, er Kong Leopolds Husliv og hans Ulykker bleven kommenteret i Alverdens Blade. Man har talt ganske aabent om det kølige Forhold til Dronningen, som døde ensomt i Spaa, om alle Datterens Skandaler, Louise af Koburgs, der stiftede Gæld og holdt Elskere, skrev paa Veksler og blev spærret inde i en Sindssygeanstalt, flygtede derfra og anlagde Processer mod Faderen, denne 50-aarige Dame, der geraader sig som en 20 aarig. Den anden Datter var Stefanic, der blev gift med Rudolf af Østerrig og efter hans Død paa egen Haand giftede sig med den ungarske Greve Lonyay, hvilken Mesalliance Kong Leopold tog meget ilde op, og hvorfor han viste Datteren bort fra Mode-

rens Dødsleje. Ogsaa med den tredje, ugifte Datter skal Kong Leopold nu staa paa en spændt Fod, da hun afslog at mødes med Baronesse Vaughan. Hans eneste Søn døde allerede som Barn.

Saaledes har Kong Leopolds Liv formet sig: Held og Lykke i Forretningerne, mange Glæder udendørs, i Paris, i Monte Carlo, i Ostende og de andre berømte Spillesteder og Væddeløbsbaner, indadtil Ulykker og Spektakler. Og nu rinder der atter haarde Dage op for den gamle kraftige, hvidskæggede Monark. Man beskylder ham for at ville plyndre sine Døtre for at skænke til sin Alderdoms Sønner, og der forestaar haarde politiske Kampe i Belgien om Kongegaven, Kongo med dets røde Kautschuk.

ANTONIO.

Fru Tegner i „Fjernt fra Danmark.“ Juncker-Jensen fot.

Med det nye Aar har det Kgl Teater genoptaget Bournonvilles gamle Ballet, „Fjernt fra Danmark.“ Den hører ikke til hans bedste, men den interesserer ved sine mange og smukke Karakterdanske. Og den gav denne Gang den unge, smukke Fru Tegner, født Braunstein, Anledning til at komme frem i Ballettens første

Række. Hun dansede Rositas Parti med en sydlandsk Glød og Ynde, der var over hendes Dans den ægte spanske Kolorit.

Danse-Statistik. En tysk Statistiker har kastet sig over Dansens talmæssige Side. Han har udregnet, at man maa danse mindst fire Timer og ti Minutter Vals for at kunne det til Fuldkommenhed. Det vi sige, at man skal danse 50 Valse d. v. s. 5000 Valsetrin, 7000 Omdrejninger, 14000 Tempi og 42000 Fodbevægelser for at tilbagelægge en Strækning paa otte Kilometer og 750 Meter. Polkaen kræver ikke saa meget Arbejde; den kan læres perfekt paa 2 Minutter c: at den skal danses 23 Gange. I de 92 Minutter bliver der Tid til 4600 Polkatrin, 2300 Omdrejninger og 9200 Tempi, 18,400 Bevægelser med Foden, hvorved tilbagelægges fire Kilometer og 110 Meter. Inden for disse Grænser bevæger alle andre Runddansen sig, nederst staaer Cake-Walk.

Menneskets Hovedhaar. Et Menneske har gennemsnitlig 30,000 Haar paa Hovedet. Ethvert Haar, der er 10 Centimeter langt, kan bære en Vægt af 18 Gram. Altsaa kan et Menneskes 30,000 Haar bære over 180,000 Pund. Men Hovedbunden kunde rigtignok ikke holde til det. Der har til alle Tider været Akrobater, som hængende i en Trapez med Hovedet nedad har kunnet bære en fire-sem Mennesker i deres flettede Haar. Kineserne med deres lange fletninger kan dog præstere endnu større Kunststykker. Romerne var imidlertid klogere: de klippede Haarene af og lavede Tove af dem, som de brugte til deres store Krigsmaskiner. Ogsaa Japaneserne har draget sig Haarets Styrke til Nytte. De laver ogsaa Tove af dem — men kun af Kvindehaar. Disse Tove anses for hellige og bliver kun brugt til Flaaden i Krigstid.

Paa Kastelsgraven. Jul. Aagaard fot.

Paa Skøjter.

MENS Vikingerne tumler sig ude mellem Isblokkene og paastaar, det er den eneste rette Maade at nyde Kulden paa, er Flertallet af den københavnske Ungdom endnu af den Mening, at der er nok saa rart oven paa Isen. Ingen Sport er maaske heller sundere end Skøjteløbning, og ingen giver maaske en større

Nydelse end den, at skære gennem Luftens kolde Sus med lauge graciøse Sving over en straalende klar Isflade, at føle sig varm og frisk midt i den bitreste Vinterkulde. Det kan faa al Livsglæden og Livsfølelsen til at bølge op i en.

Og den Sport giver en Storby som København uhyre let Adgang til, saa snart

Frosten vil melde sig. Næsten helt ind til Byens Hjerte strækker Skøjtebanerne sig, og hver Forstad har sin Is-Tumleplads. Men Isen kalder heller ikke forgæves. Intet lokker et Barn saa stærkt som den glatte farlige Is; selv de bitte smaa vover sig ud, ofte blot for at vende grædende hjem. Og intet Sted trives den lette, legende muntre Flirt maaske bedre end paa Skøjtebanens glatte Flade i Vinterdagens faldende Lys.

Kagekonens Bod paa den kommunale Skøjtebane.

Vikingerne Svømmefest paa Helgoland,

Banen, hvor Svømningen foregik.

DET var da endelig noget nyt. At blive inviteret til Svømmefest midt i Vinterens Hjerte, mens der er Skøjteløb paa Søerne og Kjælkning i Ulvedalene. Man ordentlig gyser bare ved at tænke derpaa.

Det var naturligvis *Vikingerne*, der havde arrangeret dette raske Spillen-Halløj med en Vinter, der har givet os adskillige Beviser paa, at den mener det alvorligt. Det var Vikingernes djærve Flok, der i Søndags ude paa Badeanstalten Helgoland gik i Vandet i Folkets Paasyn trods Januar, Kulde og drivende Isflager.

Der er ikke saa faa graahaarede og Skaldepander mellem disse Helte. Men Ungdom er der alligevel, for selv de ikke helt unge i denne lille Skare har det, der er al sund Ungdoms rette Kendemærke, de klare Øjne og det herlige Vovemod, der springer lige ud i Livet.

Paa Hovedet ud!

Paa Broerne rundt om Bassinet stod vi Tilskuere i tykke Vinterfrakker med Fødderne begravede i Galoscher og havde ondt ved at holde Varmen. Vandet var fuldt af 3—4 Tommers Isflager og alle Brostolperne overisede.

Saa kom de løbende ud fra det varme Omklædningsrum, disse Vikinger. I almindeligt Sovekammerkostyme eller rettere i lidt mindre endnu. For de havde ikke andet paa end en gemen Badedragt.

Damerne kom først. Der var kun to, der deltog i Konkurrencen, skønt der er mange flere Skjoldmøer paa Helgoland. Men Resten holdt sig bly tilbage. De to dristige var Fru *Andrea Schmidt* og Frøken *Ørnberg*.

Idrætsforbundets Formand, Kaptajn *Fritz Hansen*, og Sportsjournalisternes Nestor, cand. teol. *Aabye*, sætter Væddeløbsurene i Gang — og Plump! Der piler begge Damerne af Sted gennem det grønne Saltvand, der

formelig lyser af Kulde. De klarer Strækningen med Bravur, og da de kravler i Land, overrækkes der dem Blomster.

Saa er det Herrernes Tur. „La' faldel!“ lyder en kommanderende Røst, og to og to i Følge staar Vikingerne paa Hovedet ud i Bølgerne. De arbejder, puster og stønner. De slider for Medaljerne og den af „Politiken“ udsatte Pokal. I en Baad ligger Bademester Hansen og agerer Redningsdamper. Han skal assistere, hvis nogen

Damerne i Udspring.

Den sejrende Dame, Fru Andrea Schmidt, som Skjoldmø

af Svømmerne faar Bræk paa Maskinen. Men der bliver ingen Brug for Hansens Assistance. Alt er all right! Og den populære Bademester indskrænker sig til at sende et Fyrværkeri af Brandere op mellem det taknemmelige Publikum.

Drengene er de sidste. De klarer 25 Meter under Jubel. Til Slut svømmer en af de ældste Vikinger fra Bassinet ud i Sundets Is og agerer Isbryder. Isbryderens Navn er Sagfører A. N. Petersen. Pokalen tilfalder Hr. Bankassistent Sendrup.

Bagefter er der Vikingefrokost paa Helgoland. Hvad det vil sige, ved kun de indviede.

Viceadmiral F. H. Jøhnke. Efter nogen Tids haabløst Sygeleje døde Viceadmiral Jøhnke d. 6. Januar.

Jøhnke var født København den 11. Maj 1837. 20 Aar gl. blev han Løjtnant i Flaaden og gjorde derefter en Mængde Togter, f. Eks. med Korvetten Heimdal til Vestindien 58—59.

Paa Fregatten

„Niels Juel“ deltog han i 1864 i Slaget ved Helgoland. Han var en dygtig Officer, til hvis Evner der knyttedes store Forventninger.

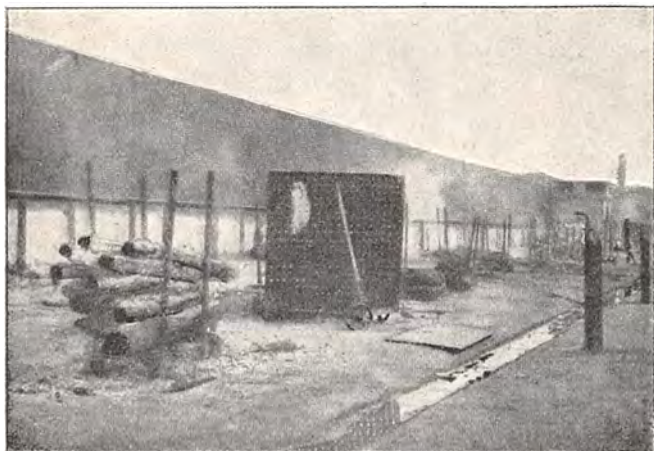
I 1870 oprettedes Flaadens Søminekorps og som Chef for det aktive Torpedovæsen gjorde Jøhnke sig meget fortjent af Marinen. Med uhyre Energi og Dygtighed fik han i Løbet af faa Aar det danske Torpedovæsen stærkt oparbejdet; Søminekorpset kom under hans Ledelse til at staa som en Mønsterinstitution. I 1885 blev han Kommandør og Chef for hele Søminekorpset, og i 1899 blev han med faa Dages Mellemlum forfremmet til Kontreadmiral og Chef for Orlogsværftet. Den 24. Juli 1901 fratraadte han denne Post for at overtage Marineminister-Portefeuillen i Ministeriet Deuntzer, som han beklædte til Nytaar 1905.

Jøhnke var en ejendommelig Personlighed. Hans Væsen var præget af et eget Sømandslune; han var vittig og slagfærdig og følte varmt for de smaa i Samfundet.

St. M.

Viceadmiral F. H. Jøhnke.

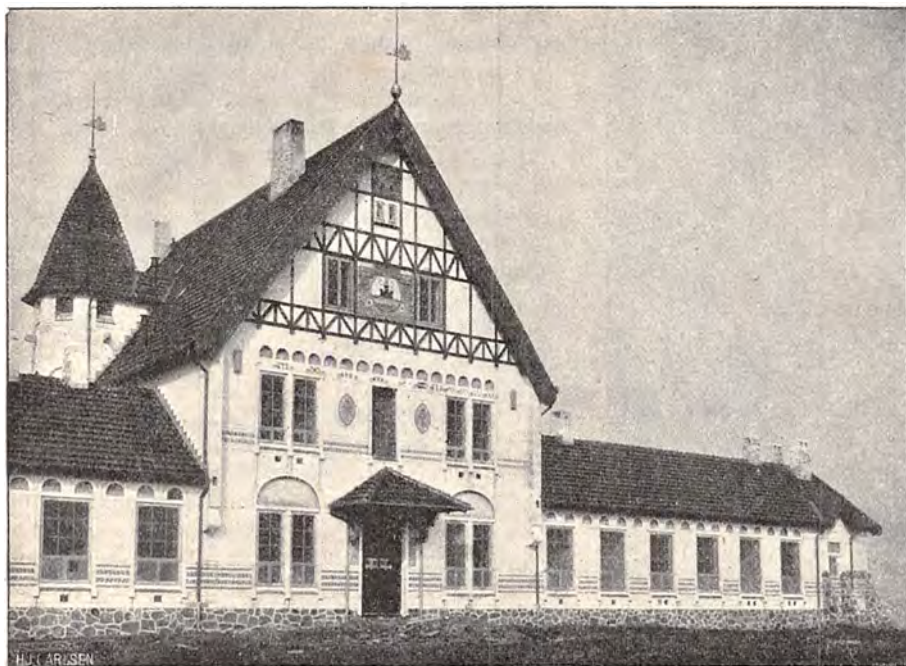

Hinduernes „Krematorium“.

Hvor Hinduernes Lig brændes.

Vort Billede viser en af de Pladser, hvor Hinduernes Lig bliver brændte. Fattigfolk maa nøjes med at blive brændte umiddelbart over Baalet, medens de, der har Raad til at betale for det, bliver lagt paa den Jernrist, der staar oprejst midt paa Billedet. Naar Baalet brænder stærkt nok, køres Risten paa sine Hjul hen til det og lægges ovenpaa Flammerne. I Løbet af ca. 3 Timer er Liget brændt fuldstændig til Aske. I al denne Tid mumler det tilstedeværende Følge uafbrudt deres Bønner.

Bygningskunst i By og paa Land. II.

Arkitekt Rosen: Sygehuset i Silkeborg.

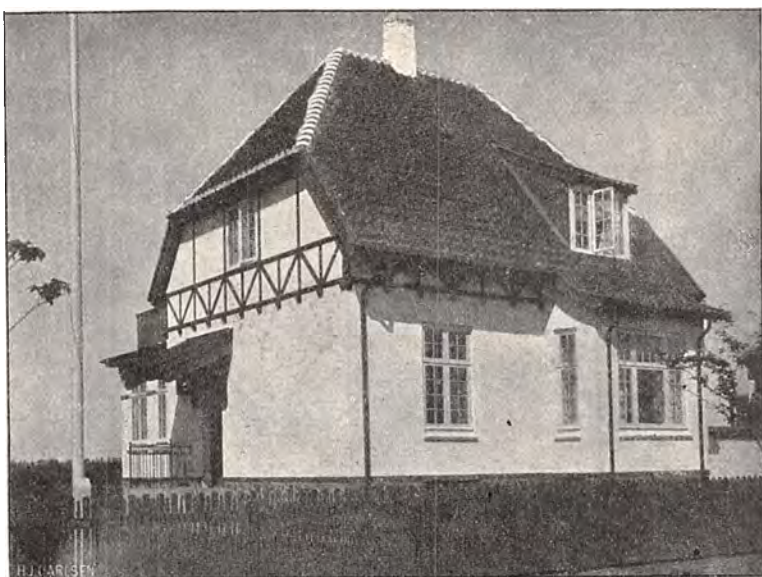
BYGNINGSKUNSTEN som kulturbærende Led adskiller sig fra de andre Kunstarter, Maleri og tildels Skulptur, derved, at den saa at sige er hver Mands Ejendom. At en Mand køber et daarligt Maleri og hænger det paa sin Væg, bliver hans Sag, befinder han sig vel ved det daarlige Selskab, vedkommer det ikke os andre; anderledes er det derimod med Bygningskunsten; enhver, der færdes i By eller paa Land, er delagtig i den Glæde og Øjenfryd, det er at se en smuk Bygning, ligesom han ogsaa er fordømt til at se paa den, hvis den er hæslig. Derfor har den, der bygger, et stort Ansvar overfor Samfundet, idet Bygningskunsten alle Dage har været en af de Faktorer, der har spillet Hovedrollen ved Bestemmelsen af et Lands Kulturtrin. Dette har gældt til alle Tider, saa langt tilbage, som Kulturen har sat sit Stempel, dog med Undtagelse af det 19. Aarhundrede, som man med god Grund har kaldt Smagløshedens Aarhundrede, og

til at bekæmpe den ved at gengive gode, moderne Bygninger, som de senere Aar har frembragt.

Gennem alle de rodløse Volter, Arkitekturen har slaaget i det forgangne Aarhundrede, har den nu taget Sigte paa et bestemt Maal i hvert Fald nord for Alperne, — idet den atter har begyndt at suge sin Hovednæring af sin egen

dette har saa godt som over den hele Jord sat sit Stempel lige fra Kejserens Slot til Bondens Hytte.

Den dybere Aarsag til denne Smagsdemoralisation vil det være for vidtløftigt at komme ind paa her. Hensigten med den Serie Artikler, „Hver 8. Dag“ har begyndt at fremkomme med om Bygninger i By og paa Land, er i de videst mulige Kredse at yde sit Bidrag

Arkitekt Rosen: Villa i Hjørring til 10,000 Kr.

Arkitekt Rosen.

smukke Bygninger i Provinsbyer og paa Landet; navnlig i Silkeborg har haert virket. Hans

Jordbund. Thi det har været det forgangne Aarhundredes store Ska-vank, at det har hentet sine Momenter fra al Verdens Riger og Lande og hverken helt eller delvis har forstaaet at fordeje disse.

Arkitekt Rosen, hvem de i Dag gengivne Bygninger skyldes, har foruden her i København, opført adskillige

smukke, hyggelige Sygehus viser, at han har haft det rette Blik for, at netop syge og lidende Mennesker trænger til Hygge og noget suukt at se paa. Sygehuse plejer ellers ikke efter den moderne Opfattelse af disse Bygningers Karakter at kunne betegnes som smukke og hyggelige; de afskrækker som Regel ved deres triste, fabriksmæssige Udseende.

Hans maleriske Vandtaarn i Silkeborg viser hvilken Pryd Vandtaarne kan og bør være for en By ogsaa ved at bidrage til at give den Silhuet. Den lille billige og beskedne Villa til ca. 10,000 Kr. vidner om, at Rosen ogsaa har Blik for, at den lille hyggelige danske Provinsbys Karakter bør bibeholdes.

CARL BRUMMER.

„Frisindet Ungdom“ afholdt forleden en italiensk Fest i sine stilfulde Lokaler, der af den unge Kunstner Otto Wennerberg var omskabt til et straalende, solfyldt Napoli med Udsigt over Vesuv og Golfen.

Forskellige Kunstnere, der i Aftenens Løb gav italiensk Musik og Sang til Bedste, — unge Italiafarere, der dansede Tarentella, — affældige Munke, der trak syngende gennem Gaderne, — alt bidrog i Forening med Strømme af den lette italienske Landvin til at gøre Festen til en afgjort Succes.

En Gruppe Deltagere fra „Frisindet Ungdom“s Nytaarsfest (Fot. Ch.s Adae)

Gehejmekonferensraad Ricard.

Gehejmekonferensraad Ricard er død, 77 Aar gl. I 1854 blev Hr. R. ansat som Volontær i Justitsministeriet. Allerede i 1866 blev han Departementschef, en Stilling, han beklædte til 1904, da han tog sin Afsked. Gehejmekonferensraad R. var Embedsmand med Liv og Sjæl — af den fine,

ganle Embedsmandstype. Lidt stiv og bureaukratisk, men arbejdsom, pligtopfyldende og korrekt til det yderste. Ved sin Personlighed har han øvet stor Indflydelse paa de mange, han i Aarenes Løb kom i Berøring med. Ogsaa udenfor Ministeriet har Hr. R. udført et stort og værdifuldt Arbejde paa flere Omraader; han var lige til sin Død Medlem af Straffelovskommissionen.

Med Gehejmekonferensraad Ricard forsvinder en Repræsentant for det 19. Aarhundredes mest tiltalende og fintdannede Embedsmænd.

Den afdødes fire Sønner er Revyforfatteren, Kontorchef F. Ricard, Teologen Olfert Ricard, Herredsfoged Ricard i Roskilde og Overretssagfører Ricard.

A. S.

Fanøboere holder i Nordby Fest for deres ny Gasværk. (I. N. Kromann fot.).

Det kommunale Fremskridt.

Det er altid „Hver 8. Dag“ en Glæde, naar det kan melde om et nyt kommunalt Fremskridt. Det kan synes saa prosaisk, og for dem, der er opvokset i de store Byer, ogsaa saa lidt dette, at en By nu faar Gasværk. Men lad os tænke os, hvad det i Virkeligheden betyder. Lad os tænke os vore Gader uden Lygterne, vort Køkken uden Gasapparatet, hvor man kun behøver at stikke en Tændstik til. Lad os tænke os Husmoderen eller Pigen, der maa op en Vintermorgen mindst en halv Time forinden for at gøre Ild paa Komfuret til Kaffe — saa begynder det at gaa op for én, hvad saadan et Gasværk betyder for hver enkelt i en By.

Og man forstaar, at en By som Nordby fejrer sit Gasværks første Dag med stor Fest, med Champagne og fejende Dans i Retorhuset, selv om Kulstøvet sagte hvirvles op. Disse Fanøpiger, der danser i deres smukke Nationaldragt, kan nok finde sig i en Smule Støv; næste Gang de skal vaske, varmer jo Gassen

Nordby, der nu har faaet sit Gasværk, er en af de ejendommeligste Byer i Danmark, som

Fanø i det hele taget er noget for sig selv. De røde Huse ligger næsten alle i Retningen Vest — Øst, for at byde den mindste Flade mod Vestenvinden. Gavlen ud mod Gaden er gerne malet i stærke Farver, grønt, hvidt, blaat. Dørkarme og Vinduesrammer er ogsaa holdte i kraftige Farver. Over det hele hviler der en næsten hollandsk Properhed og Pillenhed.

Forøvrigt er Nordby med sine 2,200 Indbyggere en livlig og driftig By med Skibsværft og nogen Industri, større end mangan Købstad og tillige mere velhavende. Disse Skippere, der er gaede paa Langfart, har gerne lagt sig noget op.

I en ledende Mand i Gasværkssagen, er Sogneraadformanden, Overlærer Poulsen, hvis Datter døbte det nye Gasværk i Champagne. Og Overingeniør Ortved har forestaaet Anlægget paa Skandinavisk Gasværks-Kompagnis Vegne, der i sidste Aar tillige har anlagt et Gasværk ved vort andet store Badested, Skagen. En Mængde af Landets ældre Gasværker sendte deres yngre Fælle en telegrafisk Lykønskning.

Lensgreve Frijs-Frijsborg.

Indenrigsminister Sigurd Berg.

Valgretsforliget. Om en af de Sager, som stærkest har bevæget den sidste Menneskealders Politik, den kommunale Valgret, blev der forrige Fredag sluttet et Forlig mellem Regeringspartiet, de Frikonservative og det forhandlende Venstre. Man enedes om i Fællesskab at stille en Række Forslag, hvis Vedtagelse kan betragtes som sikret. Om Forslagets Enkeltheder vil vi lade Politikerne kæmpe, og der vil blive kæmpet haardt og længe baade denne Vinter og den næste Sommer. Men udviklingsmæssigt set er det sikkert ikke de Bestemmelser, hvor-

or. Kampen kommer til at staa haardest, der er de interessanteste. Det er derimod de to Bestemmelser om Tyendets Valgret, og særlig om Kvindernes Valgret. Ved den første rykker en Klasse, der hidtil har været behandlet politisk som Pariaer, frem til Bestemmelsesret. Og Kvindernes Valgret er i Virkeligheden noget af en Revolution. Vi bringer her to Billeder, af Indenrigsministeren, under hvem Forslaget sorterer, og af Grev Frijs, der afsluttede Forliget paa de Frikonservatives Vegne.

Fra Snestormen. Den store Snestorm, der i forrige Uge med en her ret ukendt Voldsomhed gik over vort flade Land, voldte Banerne mange Besværigheder og mange Bekostninger med at rydde Sporene. Men af egentlige Uheld indtraf der kun et, Lokomotivet, der ved Frederikssund kørte ud i Mølleaaen. Lokomotivføreren maatte for at forcere en større Snedrive paa selve Banerainet sætte stærk Fart paa. Men paa Grund af Skinnernes Glatthed kunde han ikke bremse stærkt nok, og Lokomotivet sprængte Stoppebommen og for ned i Aaen.

Lokomotivet i Frederikssund der sprængte Stoppebommen og løb ud i Mølleaaen.

Etatsraad *William Haurowitz* er død, 60 Aar gl. Ledede i lang Tid Dahls Bryggeri i Trondhjem. Indtil 1900 Direktør for De foren. Brygg., en livskraftig og sprudlende Mand, dygtig Tekniker.

Sagfører, Justitsraad *Krarup*, Odense, er død, 61 Aar gl. Siden 73 i Odense, anset Sagførerforretning. En af Højres bedste Støtter, Byrådsmedlem, en elskværdig og afholdt Personlighed.

Aug. I. Wolff & Co.s Annoncebureau fejrer i Aar sit 50 Aars Jubilæum. Det stiftedes af August Isac Wolff. Søn af den højt ansete Videnskabsmand og jødiske Teolog, Professor, Dr. phil. Wolff. Bureauet indehaves nu af hans Nævø, Georg Warburg. Hr. Warburg har forstaaet at hævde dets ansete Stilling og bevare dets gode Traditioner.

Gartner *A. V. Bøving* fyldte den 5. Jan. 70 Aar. En af Faaborgs ældste Borgere. Tds ligere Gartner paa Grevskabet Hvedholm. Deltog med Hæder i Krigen 64.

Landfysikus *G. Schierbeck* har holdt 25 Aars Jubilæum. Født 1847 i Odense. Oprindelig i Gartnerlære. 1883—95 Fysikus paa Island. En af vore mest fremragende og højest fortjente Embedslæger.

Oberstløjtnant *Tycho Brøstrup* er død, 74 Aar gl. Var med i Krigen 64, hvor han forfremmedes til Premierløjtnant. Viede i de senere Aar Velgørenhedsarbejdet et betydeligt Arbejde.

Cand. phil., Lærer *Ferdinand Christensen* er død, 59 Aar gl. Rigt begavet, i Besiddelse af et ejendommeligt fint og hjertevindende Lune og af et indgaaende Kendskab til den danske Literatur.

Præmie Nr. 11 paa 25 Kr.

Paa samme Maade, som denne Annonce

Navnet paa Haarmidlet Vitaline er forandret til

„VICTORIA“

Grunden dertil er, at et udenlandsk Firma ogsaa fremstiller et Haarmiddel under samme Navn.

Vort Haarmiddel „Victoria“ (for Vitaline) har trods en beskedne Udstyrelse, ene og alene grundet paa dets enestaaende Egenskaber til at standse det stærkeste Haaraffald og til at fremkalde ny Haarvækst, naar der kun er mindste Spirekraft tilstede, fundet stor Udbredelse, ikke alene i hele Skandinavien, men fra hele Europa indkommer stadig Ordre derpaa, og derved fremkommer let Forvekslinger. Vort Haarvand „Victoria“ (for Vitaline) har en ganske anden Sammensætning end de udenlandske Fabrikat Vitaline. Prisen er 1 Kr. 50 Øre pr Flaske. Faas i alle vore Udsalg.

Parfumerie Breining.

i første Linie har Begyndelsesbogstavet *N* og Slutningsbogstavet *I* og i sidste Linie begynder med *P* og slutter med *G*.

findes der i vore Annoncer i dette Nummer en Annonce, hvor de tilsvarende Bogstaver er

O N
G 7.

Find den, klip den ud, send den senest den 25. Januar under Mærket „Præmie 11“, „Hver 8. Dag“, Vingaardstræde 25, København. Af de indkomne Besvarelser trækker vi én ud, og den heldige faar tilsendt 25 Kr. kontant. Vinderens Navn findes i vort Nummer for 2. Februar.

NB. Naar man kun sender den udklippede Annonce og Løserens Navn og Adresse samt lader Konvoluttan staa aaben og udenpaa skriver *Tryksager*, gaar Brevet som *Tryksager*, og Portoen er da i København kun 2 Øre og udenfor København 4 Øre.

Præmie Nr. 9 Den Annonce, der skulde findes i Nr. 13, var fra Munke Mølle. Vinder af Pengepræmien blev: Typograf *K. Eichert*, Tornebuskegade 1, 3.

Udgivet af: *ODIN DREWES.* Redigeret af: *C. C. CLAUSEN.*

EVER 8 DAG

Nr. 17. 14. Aargang.

26. Januar 1908.

Fru Hennings' sidste Rolle paa det kgl. Teater.

Fru Hennings som Moderen, *Fru Wedekind*, *Hr. Roose* som hendes Søn, Advokaten, og Debutanten, *Hr. Kai Lind*, som den vanartede Søn i *Felix Philippis* „Tunge Veje”. (Reiffenstein-Hansen fot.).
(Se Side 389).

Tabt og vundet.

DER lød en skarp Fløjten og et Skrig, Tærskværket standsede, og Folk styrkede forsædede til Hjælp.

Med stort Besvær lykkedes det at befri Husbonden, Chagny, ud af Maskinens Klør. Den ulykkelige snart jamrede sig, snart bandede han som en Prøjsler. Hans højre Arm var kun en blodig, uformelig Stump Kød, der endnu hang fast ved Skulderen med nogle blodige Pjalter.

Man bragte ham over i Stuehuset. Da Folkene gik over Gaarden med ham, kom Pigen, Jeannine, frem i Døren. Hun var bleven opskræmmed ved Maskinens pludselige Standsning.

„Hvad er der i Vejen?“

„Det er Husbond, der fik en Arm ind i Maskinen.“

Hun kom til, saa den blodige Arm og begyndte at hulke højt.

„Du tager dig det saamæn mere nær end jeg,“ sagde den saarede, han havde genvundet sin Sindsligevægt.

Man vilde lægge ham til Sengs, men det vilde han ikke høre tale om.

„Sæt mig i Lænestolen, lige for Vinduet.“

Han blev baaret ind i Stuen og anbragt i en stor, klodset Armstol, der var stoppet med Hø. Jeannine kom med Klude og vilde forbinde ham.

„Alt det er ingen Nytte til, min Pige. Bind blot en Klud stramt om deroppe og lad saa det være godt. Skynd dig hellere at sige til Jean om at spænde for og køre efter Doktoren. Og lad ham sige, at han maa komme før Solnedgang og save Armen af mig. Der er ikke noget at lappe paa dér.“

Saa sagde han til de andre: „Og gaa I kun til jeres Arbejde. Det er ingen Nytte til at sinke det, fordi jeg har en Arm mindre. — Lejen af Maskinen er saamæn høj nok i Forvejen!“

Da Jeannine og Folkene var gaaede hver til sit, satte Chagny sig til at tænke. Han var en stor og stærk Mand, som Smerterne ikke kunde overmande. Uheldet var alvorligt, og endnu mere Følgerne af det. Hidtil havde han ved et uhyre Slid og Slæb kunnet undvære en Karl undtagen lige i Høstens Tid, ellers hjalp han sig med en Dreng. Hans halvtredsindstve Tønder Land havde aldrig forskrækket ham. De to Hopper, som for Øjeblikket hvilede sig i Stalden, havde været lige saa utrættelige som han. Men for Fremtiden kunde han ikke mere føre Ploven som før. Han maatte se at faa fat i en stærk og dygtig Karl. Det var i det mindste 400 Kr. om Aaret. Hvordan skulde han pine dem ud af sin Jord?

Da han var naaet til dette Punkt i sine Over-

vejsler, blev han grebet af et heftigt Samvittighedsnag over ikke at have opfyldt et Løfte, han havde givet en døende. Det var hans Kone, der ikke havde villet dø uden med den Overbevisning at have ordnet alt paa bedste Maade, saa hendes Bortgang ikke skulde betyde Tab for deres fælles Ejendom. Under hele hendes lange Sygdom havde denne Tanke optaget og pint hende. Hendes Frygt var ikke dikteret af en Angst for, at Arven skulde blive spredt, for hun havde aldrig haft Børn, men udelukkende af en mærkelig primitiv og i Grunden berettiget Omhu for den Jord, hun havde viet sit Arbejde. Tilsidst havde hun fundet en Udvej, og i yderste Øjeblik sagde hun til sin Mand:

„Chagny, jeg har tænkt over det. Du er 30 Aar, Du kan ikke blive ved at være Enkemand, for det første fordi du er for ung, for det andet fordi et Hus uden en Kone er en daarlig Ting. Du maa gifte dig med Jeannine. Hun har været hos os i 10 Aar, og vi har aldrig haft noget at sige paa hende. Hun er ung, stærk og flink, og det opvejer rigeligt den Smule Penge, du maa- ske kunde gifte dig til. Lov mig at opfylde mit Ønske, saa kan jeg dø roligt.“

Chagny havde lovet det; men han havde stadig udskudt den endelige Indfrielse af sit Løfte. Han var slet ikke blind for Jeannines Dygtighed eller for hendes robuste Skønhed, men dog kviede han sig lidt ved at tage hende. Hans Ærgerrighed udmaalede i skønne Farver det lokkende ved at faa en Pige med Penge, saa han kunde udvide Bedriften, eller en Enke, der ejede en lille Gaard op til hans. Tre Aar var nu gaaede, uden at han havde kunnet bestemme sig til enten at indfri Løftet til den døde eller at bryde det.

Og nu, det fik hans Blod i Kog — enarmet, Invalid, duede han kun til at luge Roer. Hvem vilde nu gifte sig med ham. Ingen — ikke en Gang Jeannine. Han var henvist til at lade sin Jord dyrke af fremmede, Indtægten vilde gaa ned. Jorden tabe i Værdi, og hans Spareskillinger ryge i Luften. Den Arm blev ham dyr. Havde han dog blot adlydt den døendes Raad. Saa havde han dog haft Jeannine som sin Medarbejder, og det vilde have sparet ham mange Ærgrelser i Fremtiden. Men om hun nu ogsaa gik fra ham . . .

Jeannine kom ind i Stuen:

„Hyrdedrengen er taget af Sted, saa Doktoren kan nok være her inden to.“

Da hun saa Husbondens forknytte Ansigt, sagde hun trøstende: „De skal ikke ængste Dem for meget. Ulykken er vist ikke saa slem, som De tror, maaske kan Lægen redde Armen.“

Han saa paa hende, som hun stod der, stor og rank med de runde Arme i Siden; hendes Ansigt var saa medfølelse, men behersket som en Kvindes, der vil skjule sin Tristhed for ikke at røbe sine Følelsers Styrke. Og Chagny syntes, han saa hende rigtigt for første Gang, meget kønnere og mere indtagende, end han havde set hende før. Hans Anger voksede; Tanken optog ham saa stærkt, at han helt glemte sine Smertes.

„Det er ikke Ulykken, jeg tænker paa,“ sagde han oprigtigt og fortroligt, „det er Følgerne. Nu maa jeg betale mindst 400 Kr. for en Karl til at passe Driften. Og hvor skal jeg finde ham? Der eksisterer ikke en Karl, som jeg kan bruge, i 10 Miles Omkreds; de kan jo ikke en Gang lave en Pløjfure lige. — Det er forbandet!“

„Er det det, der er i Vejen?“

„Ja, det hele er forbandet.“

„De har slet ikke Lov til at sige saadan.“

„Aah, vist saa.“

„Det skal jeg vise Dem, Husbond.“

Hun gik ud.

Han drejede sig lidt i Stolen, men var lige ved at skribe højt af Smerte. Han saa ud ad Vinduet over Markerne. Der laa et godt Stykke Arbejde, inden alle de afhøstede Marker blev pløjet op, og her sad han og var ikke til noget. Hvem skulde pløje de lange Furer og hvem sprede Frøcornene over Markerne til ny Høst.

Pludselig hørte han en Vrinsken -- og saa Jeannines Stemme: „Høj, Graa, staa saa. Saa, saa Charlotte. Kom saa da!“

Hvad var det? Vilde Jeannine til at pløje. Det gik aldrig. Hun havde nok ofte prøvet for

Løjer. Ved en utrolig Kraftanstrengelse fik han sig løftet op i Sædet. Han strakte Halsen; ja, derude til højre saa han Jeannine med Forspandet i Færd med at pløje den første Fure i den haarde Stubbemark. Han blev underlig bevæget, febrilsk og tillige saa tung i Sindet ved at se, hvor godt det gik for hende. Snorlige og dyb drog hun Furen hen gennem Stubbemarken. Hun førte Ploven sikkert og støt, og nu og da lød det opmuntrende: „Naa, kom saa, Graa. Hyp, hyp Charlotte.“

Forspandet naaede Marken ned, saa vendte det og begyndte en ny Fure, stadig opmuntret af Jeannines Tilraab. Hun saa pragtfuld ud der bag Ploven; Ærmerne var smøgede højt op, og det lyse Haar stod i et Pur om Panden; det stærke Bryst var skudt frem og aandede stærkt.

Chagnys Øjne hang som fortryllede ved hende; pludselig løb der to store Taarer ned ad hans Kinder: „Du gode Gud, du gode Gud.“

Da Forspandet naaede til Markens Ende, havde Chagny med uhyre Anstrengelse faaet rejst sig og Vinduet skudt op:

„Hør, Jeannine!“ raabte han.

„Ja, Husbond. Kan jeg saa ikke pløje?“

„Jeg gør det ikke bedre selv, det er vist —“

Med underlig hæs Røst kom det: „Aah, du er en prægtig Pige, Jeannine. Det er Skade, jeg er kommet af med den Arm. Ellers vilde jeg bede dig om at blive min Kone.“

Hun greb fat i Plovens Haandtag, saa saa stort op mod ham og sagde med en Stemme der skælvede let:

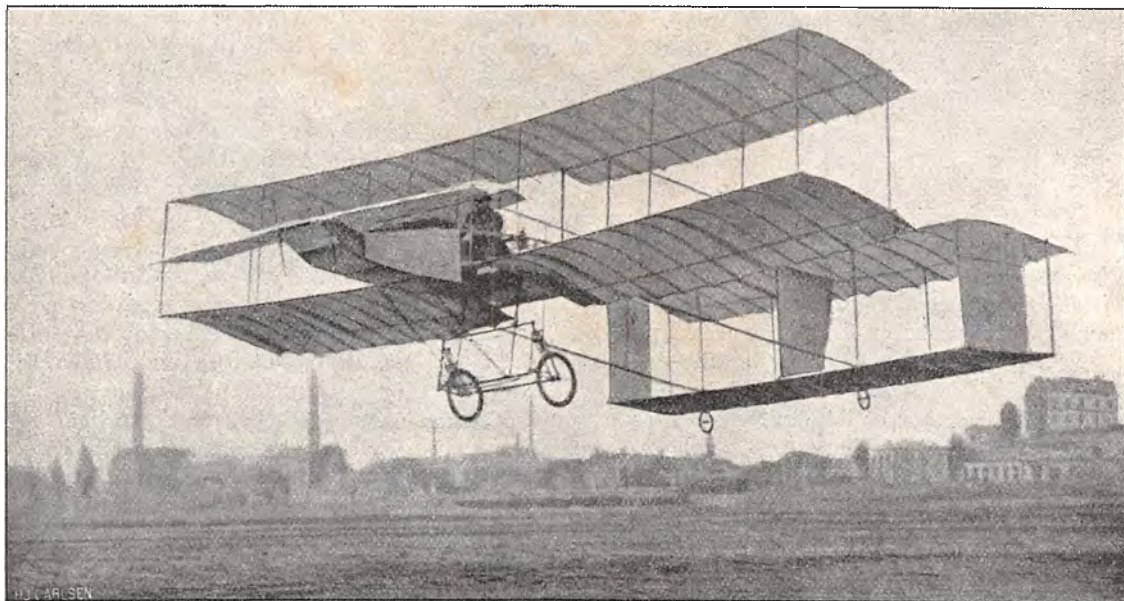
„Som De vil, Husbond. For den Arms Skyld kan det godt blive. De ved, der er altid to Arme til Deres Raadighed.“

„Tunge Veje“ paa det kongelige Teater. Fru Hennings gaar, medens hun endnu staar i sin fulde Kraft. Vi andre synes, det er altfor tidligt. Men stolt og fornem, som hun er, vil hun gaa, medens hun endnu føler sig stærk og skabende, hun vil nemlig ikke udsætte sig for det Forfald, som de andre ser, men som ofte er skjult selv for den, der ældes. Hun vil, ærekær og ærlig, ikke være Genstand for den Medlidenhed, der skrives paa en stor Fortids Kreditside. Og saa saa' man da i Søndags vor Nationalscenes ubestridte Fyrstinde lægge sit Scepter ned i en ædel og storstilet Menneskeskildring, denne Moder, den fine, kloge, der selv i Ulykken er saa rank og værdig. Og man tænker med Vemod paa, hvem der efter hende skal tolke alle de ophøjede og noble Følelser, den Hjærtens og Tankens Adel, som hun har givet Kød og Blod for vor Slægt.

Foruden dette Farvel bragte Aftenen tillige et Løfte for Fremtiden eller rettere en Ind-

frielse af et Løfte. Det var den unge Skuespiller Roose. De unge Skuespillere paa Stats-scenen maa gerne tjene længe for Lea og endnu længere for Rachel, det varer de lange Aar, inden de store eller de større Roller falder i deres Lod. Det er egentlig første Gang, Hr. Roose ret har haft Lejlighed til at vise, hvad han formaaede, hvor klogt og ærligt og sympatisk han forstaar at fremstille et Menneske. Der var over hans Spil en gennemkultiveret Intelligens, en jævn Naturlighed, ikke én falsk Tone, ægte ud i hver den mindste Bevægelse. Dog mangler endnu Hr. Roose den Bredde, som ene Rutinen kan give, den Given sig Fantasiens i Vold, som bedaarer. Hr. Roose ejer øjensynlig mere sympatisk Intelligens end Fantasi. Men som han er, er han blandt de første i den Ungdom, der gror op ved det kongelige Teater, en Kraft, som Teatret kan sætte sin Lid til, og som det i Tide bør stille de Opgaver, der giver Vækst og Øvelse.

Henri Farman.

Henri Farman flyver med sit Luftskib 1 Kilometer og vinder Prisen paa de 50,000 Frcs.

Henri Farman.

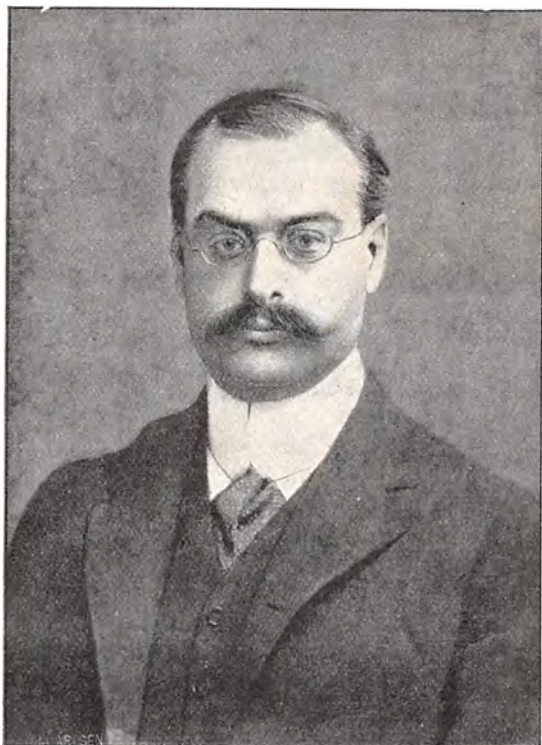
ARET 1907 bragte den styrbare Luftballons endelige Sejr, og det var det vigtigste, der hændte det Aar. Aaret 1908 har allerede bragt os en ny og betydningsfuld Sejr over Luften. Problemet Flyvemaskinen, der vender tilbage til sit Udgangspunkt, er faktisk løst af den unge Englænder Henri Farman. De to stridende Principer indenfor Erobringen af Luften, Ballonen, det, der er lettere end Luften, og Flyvemaskinen, det, der er tungere end Luften, har altsaa begge vist sig rigtige.

Allerede i November i Fjor foretog Henri Farman gentagende Forsøg, der lykkedes over al Maade. Han tilbagelagde i en Højde af 6 Meter 771 Meter i 52 Sekunder, hvilket maa svare til en Fart af op ad en 12 Mil i Timen. og slog derved langt Santos Dumonts Rekord. Men det, der nu er sket, er det, at Farman er gaaet op, har fløjet 500 Meter frem, har vendt, og atter har tilbagelagt de 500 Meter og er gaaet roligt og stilfærdigt ned paa sit Udgangspunkt, efter at have fløjet en Kilometer. Derved vandt han den udsatte Pris paa 50,000 Frcs. Vort Billede viser, hvorledes hans Flyvemaskine er bygget, to aabne Celler, forbundne ved et Bam-busstativ. Maskinen har 50 HK.

„Times“.

Verdens største Blad, der i 120 Aar har været i den samme Familjes Eje, skal laves om til Aktieselskab og har faaet en ny Forretningsfører.

Mr. C. Arthur Pearson, „Times“s nye Managing Director]

DET kunde synes for lidt til at beskæftige en Verdens Blade i Tekst og Billeder, at et gammelt Blad faar en ny Forretningsfører, et Ord, der i vort Sprog og efter vore Forestillinger nærmest svarer til det engelske *Managing Director*. Men forøvrigt dækker vort „Forretningsfører“ ikke den Magt og den Stilling, som *Managing Directors* ved Amerikas og Englands Blade indtager. Herhjemme er et Blad endnu dets Redaktør. Bladet startes gerne af Redaktøren, for at give Udtryk for en eller anden Idé, eller blot for at tjene Penge. Men det er ham, der er Bladet, paatrykker det sit Præg. Forretningsføreren er hans lønnede Underordnede. Og selv naar Bladet bliver et Aktieselskab eller startes af et saadant, Redaktøren er som Regel Førstemand, faar den højeste Gage, repræsenterer Bladet.

Og dog er der en Vending. Den store Verdens Forhold begynder at virke ind og forme om ogsaa herhjemme. Det er dyrt at starte et Blad og dyrt at holde det gaende. Arbejdsløb stiger, Husleje, alt; der er Blade, hvis Telegramregning nu er paa Størrelse med alle deres Redaktionsudgifter for ikke saa forfærdelig mange

Aar siden. Abonnementsindtægten bliver det mindre væsentlige, det, det kommer an paa, er Annoncerne. Den Mand, der kan sælge en Annonce og faa den godt betalt, er i Øjeblikket den værdifulde. Det gaar med Bladet som med al anden industriel Virksomhed i Øjeblikket, det er ikke, som for nogle Aar siden, Teknikkerne, der betales højst, det er Købmanden. Verden merkantiliseres. Det er let at se Farerne, særlig for et Blad, ved denne Udvikling, man maa ogsaa søge at bøde derpaa ved at sætte et endnu større Fond af Idéer ind i Bladet, saa Idéer og Penge kan holde hinanden i Balance, — i alle Tilfælde er det den Retning, Udviklingen saa decideret har ude i den store Verden.

Og nu har selv Verdens største Blad maattet bøje sig for den, „Times“, der hidtil kun har været i een Familjes Eje, arvet ned fra Fader til Søn i fire Generationer.

Og det er ikke blot det, der er sket. Men „Times“ er ikke blot Verdens største Blad, det er det eneste Verdensblad i egentlig Forstand. Selv om de Dage nok er forbi, da det alene kunde fremkalde en Krig, som Tilfældet var med Krimkrigen, har det den Dag i Dag Betydning, til hvilken Side „Times“ gaar. Thi „Times“ læses af alle de ledende Mænd i Evropa, det

John Walter I, Grundlæggeren af „Times“.

læses paa alle de store Bladredaktioner, det paavirker deres skrivende Mænd og derigenem utalte Millioner af Læsere

Det første Nummer af „Times“ udkom 1. Januar 1785 under Tittlen „*London daily universal*“

Register“, først i 1788 døbtes det om til „Times“. Det blev udgivet af Johan Walter, Bladdynastiets første Mand (1739—1812). Han var Søn af en Kulhandler, gjorde selv først Forretninger i Kul, tjente sig en Formue, satte den overstyr

John Walter II, den egentlige Udformer af „Times“.

under den amerikanske Krig ved Spekulationer og som Assurandør, maatte 1782 gaa Fallit, men en hæderlig Fallit, hvor Kreditorerne, efter at han havde søgt at blive Embedsmænd, satte ham i Vej som Bogtrykker. Og væsentlig som et Biprodukt, for at have noget at beskæftige sin Presse med imellem Bøgerne, startede han sit Blad.

Det var til at begynde med ikke synderlig anset. Hr. Walter var ikke fremragende Journalist, og han fik rigeligt med Mulkter og endog Fængselsstraffe. En Pressemand var den Gæng væsentlig, selv i England, en Personnage, som det var en brav Mands Pligt at faa klappet af, naar det blot lod sig gøre.

Men den egentlige Grundlægger af „Times“, af Verdensbladet saadan som vi kender det, den geniale Bladmand og Journalist, var Stifterens Søn, John Walter (1776—1847). Han skulde oprindeligt have været Præst, men i 1797 eller 98 tog Faderen ham op som Medhjælp i Redaktionen. Han gjorde „Times“ til det „uafhængige Blad“, uafhængig af Regeringen, uafhængig af Partierne, Bladet, der til enhver Sag tog Stilling efter Sagens egen Beskaffenhed, uanset hvem der bar den frem, hvem den kunde være ubehagelig for, drøftede den sagligt og grundigt og kun vilde Sandheden. Det var modigt gjort, og havde der paa „Times“ Redaktørstol siddet en mindre jernfast Mand, var det ikke gaaet. Det smagte ikke Partierne, der var vante til at raade over Bladene, og endnu mindre Regeringen. Den tog først sine Annoncer og sit

Trykkerarbejde fra Bladet og Trykkeriet. Walter lod det gaa, og senere, da Regeringen under et nyt Ministerium kom igen med sit Bogtrykarbejde, sagde han Nej Tak. Da det ikke hjalp, nægtede Regeringen at lade sine Parket-skibe og sit Postvæsen besørge „Times“ og dets Breve. Walter svarede med at anskaffe sine egne Skibe, sine egne Ilposter. Regeringen stoppede saa dets Korrespondancer ved Grændsen, f. Eks. i Gravesend. Walter brugte da Smuglere. Og han var den stærkeste. Publikum fik Tillid til denne uafhængige Avis, det abonnerede paa den, det sendte sine Annoncer til den.

Samtidig reformerede Walter Journalistiken. I 1807 sendte han den første flyvende Korrespondent ud til Tyskland, og efterhaanden har Bladet faaet sine Korrespondenter overalt i Verden. Det har sit Efterretningsvæsen uafhængigt af Telegrambureauerne. Han var ogsaa den egentlige Skaber af „den ledende Artikel“. Og „Times“ var det første Blad, der blev trykt ved Damp, den 29. Nov. 1814, noget, der vakte den største Opmærksomhed. I det hele søgte „Times“ at benytte alle de tekniske Fremskridt. Efter aarelange Forsøg skabte det sig sin egen Hurtigpresse.

Den fjerde Hersker i det Walterske Dynasti, Arthur F. Walter, der efter John III Død i 1894, har ejet Bladet, er en stilsfærdig Mand, der vel passer sit Blad, men er mere interesseret for Landvæsen. Kraften ebber ud i dette Dynasti som i andre Slægter. Konkurrencen vokser, „Times“ har haft forskellige Vanskeligheder.

Og nu træder den amerikanske Englænder til i Mr. C. Arthur Pearsons Skikkelse. Han er en endnu ung Mand, 42 Aar, men allerede med et Kæmpearbejde bag sig. Han begyndte ganske ung ved *Tit-Bits*, startede saa en Række Magasiner og Ugeblade som *Pearson's Weekly*, *Pearson's Magazin*, *Home Notes*, *Royal-Magazine*. Gik derpaa i Lag med Dagbladene, grundede *Daily Express*, købte *Standard*, *Evening Standard*, *Saint-James Gazette*, og nu har han erobret „Times“, det højeste og

Blowitz, „Times“s berømte Pariserkorrespondent

største en Bladhersker kunde drømme om. Han er Imperialist, Patriot af Chamberlains Skole, forøvrigt Sportsmand om en Hals, kort sagt en Mand af den moderne Herskertype.

Det er ikke Høvdingen, saadan som vi drømte om ham, da vi var tyve, og heller ikke den Type af Mænd, der nu staar vort Hjerte nærmest. Men det er vel nødvendigt for at danne Overgangen, for at gøre det voldsomme Arbejde, der maa gøres, naar en Tidsform føder en anden, større og lykkeligere forhaabentlig.

En Debut.

Nu, da det tynder stærkt ud i Storskoven paa Nationalscenen, er der god Grund til at fæste Blikket paa de unge, der skal løfte Arven. Vi har andet Steds omtalt Hr. Roosees værdifulde Ydelse i „Tunge Veje“; men der er ogsaa Grund til at omtale den unge Dame, som debuterede i Fru Blochs Rolle som Agda i „Johan Ulfstjerna“. Selv om Frk. Houlberg ikke helt magtede Rollen, var der mange

Løfter i hendes Spil. Hun har, som vort Billede viser, et kønt, udtryksfuldt Ansigt med et stærkt Blik, og hendes Organ er behageligt, mørkfarvet. I hendes Fremstilling virkede Agda stærkt ved sin Tro skyld og og sin friske Naturalighed.

Frk. Houlberg, som fornylig debuterede paa det kgl. Teater.

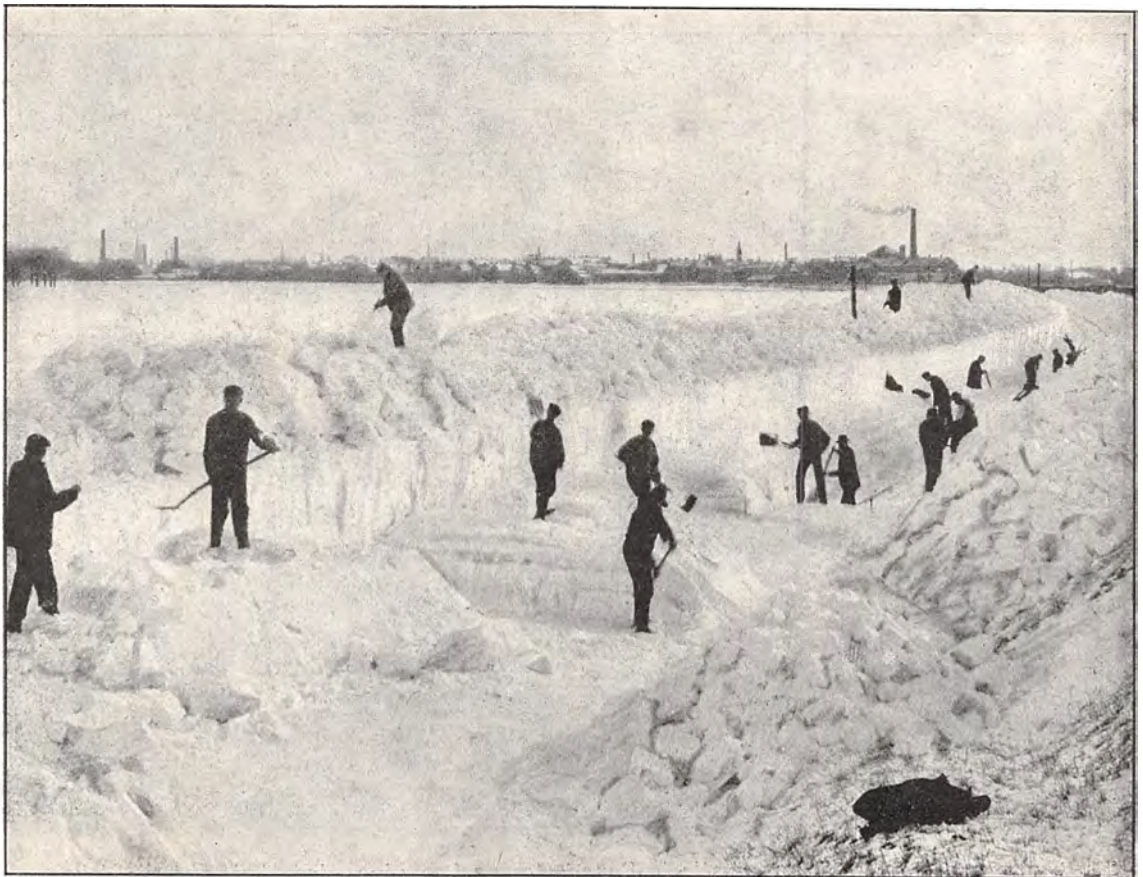
Brylluppet i Athen. Prinsesse Marie Bonapartes og Dronning Olgas Ankomst til Kirken.

Den store Vinter.

En Hjælpemaskine, der sidder fast i Sneen nærvæd Aarhus. (F. Petersen fot.).

Banelinien ryddes. I Nærheden af Odense. (H. Lønborg fot.).

SAA fik vi prøvet det en Gang — saadan en rigtig Vinter med fygende Snestorm, der skar gennem Klæder og Vægge, og som dyngede Sneen op i Bjerge, saa alle Civilisationens Dampbyrer stod hjælpeløse. Tykt og tæt, i Driver paa indtil 17 Fod, lagde Sneen sig over Jernbanelinien og om Husene. For et Par Dage standsede det travle Uden-dørs-Liv i det ganske Land — udenfor København. Der maatte Sporvognene nok for en Stund give tabt i Kampen med Vinteren — men næste Morgen laa Sporene igen fri, og Vognene skar susende af Sted mod den bidende Storm. Her inde kan Vinteren kun faa Overtaget for en kort Stund ved et Snuptag; men Landet over kan den endnu opkaste sig til Hersker for flere Dage. I Jylland, paa Fyn og Sjælland, overalt i det ganske Land sad Togene fast, og Hjælpe-maskinerne, der blev sendt ud, gik det tit ikke

Sneen læsses af. (Jul. Aagaard fot.).

bedre. Men da Stormen stilnede af, blev der grebet til Skovle og Spader af alle arbejdsledige Hænder, og saa maatte Sneen vige. Det er store Summer, saadan en Stump rigtig Vinter koster Kommunerne; men det er netop en af dens Lyssider, at alle de arbejdsløse faar Lov at tage fat og bringer Penge hjem til Varme og Mad — i Kulden.

Interiør fra den jødiske Udstilling i Industri'oreningen.

Den jødiske Udstilling. I Industriforeningen afholdes der i denne Tid en omfattende jødisk Udstilling. Den er væsentlig kommen i Stand paa den tidligere Overrabbiner, Prof. Simonsens Initiativ. Den rummer blandt andet en righoldig Repræsentation af jødisk Kunst, udenlandsk og indenlandsk. Men det, som man med særlig Interesse fæster Øjet ved, er sikkert de mange smukke Genstande, der bruges ved den jødiske Gudstjeneste.

Holger Drachmann paa Dødslejet. (Rolsted fot.).

En Sømandsdaad.

Kaptajn H. M. Schmidt,
der satte sit Liv til for at redde
den unge Axel.

rer af „Vesta“, der efter endt Togt med „Georg Stage“ i Marseille var paamønstret til „Ingeborg“.

„Ingeborg“ var paa Rejsen fra New Zealand

Vi bringer i Dag Billedet af en modig Mand, der satte sit Liv ind paa at redde et Menneske og satte det til derved. Det er Føreren paa den danske Bark „Ingeborg“ af Odense, Kaptajn H. M. Schmidt fra Dragør, og den unge Mand, som han ofrede Livet for, var Axel Godtfredsen, Søn af Kaptajn G. i Det Forenede, f. T. Før

til Sidney, da den blev paasejlet af den engelske Dampner „Arawatha“ og sank i Løbet af faa Minutter, hvorved otte Mand af Besætningen druknede.

Da Kollisionen skete, kunde Kaptejnen med Lethed have reddet sit eget Liv. Men han gik ned for at vække den unge Axel, fik ham ogsaa paa Benene og op paa Dækket og havde næsten faaet ham løftet ombord i „Arawatha“, da de to Skibe pludselig fjernede sig fra hinanden, og baade den kække Redningsmand og Drengen fandt deres Død i Bølgerne.

Det er os kært at kunne bringe et Billede af denne Mand, der paa fjerne Have saa modigt hævdede den danske Sømands Ære.

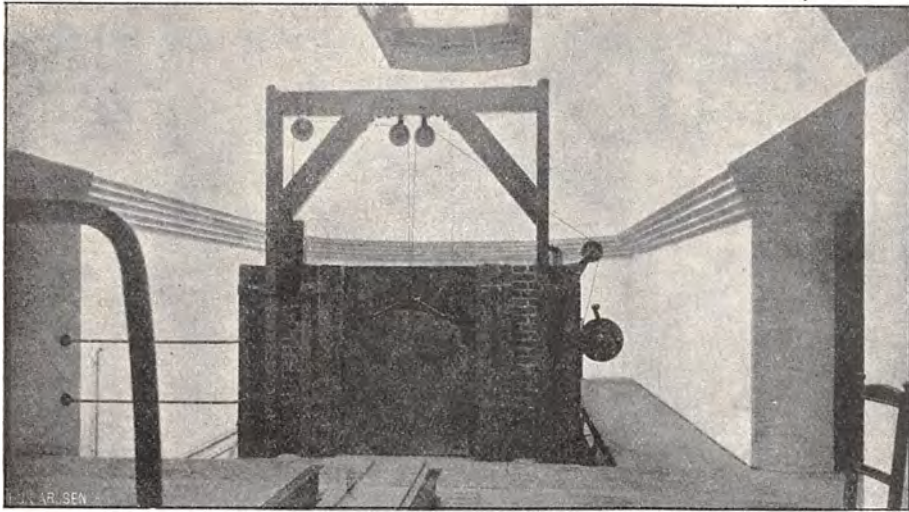

Axel Godtfredsen.

Det ny Krematorium.

Den store Ovn, der opvarmes til 1000 Grader.

der. I denne hvidglødende Hede smelter Zinkkisten hastigt og udskiller sig fra Asken, der ad et Skraaplan glider ned i en Beholder, hvorfra den opsamles og nedlægges i Urnen.

Bygmesteren, den unge Arkitekt Holger Jacobsen, har forstaaet at forene de kunstneriske

DET ny Krematorium paa Bispebjerg Kirkegaard er en smuk, teglstensrød, kuppelformet Bygning i romansk Stil. Gennem smaa, højsiddende Ruder af matgult, tykt Glas falder Lyset dæmpet ind i den store Urnehal, hvis hvide Hvælvinger bæres af støtte Piller. Oven over Urnehallen er Salen, hvor Sørgenhøjtidelighederne finder Sted. Deroppe er Lyset stærkt og blændende, Vægge, Gulv og Loft er kridhvide, medens de tunge og solide Bænke er af svært, mørkt Egetræ. Koret synger fra en høj Loggia, nedenfor hvilken Kisten skal staa. Den bæres af en, fra Salen usynlig, Elevator, saaledes at den kun synes at hvile paa selve de Træflader, der skydes helt hen til dens Sider. Naar Sørgenhøjtideligheden er endt, sænkes Kisten under Orgeltoner ganske langsomt, og idet den øverste Kant af Laaget svinder Tilskuerne af Syne, glider Træfladerne lydlost mod hinanden, saa at man intet mere ser til Kisten. Imens Følget spredes og ad en Trappe fra Salen kommer direkte ud i fri Luft, skydes Kisten nede i Kælderen ind i en vældig Ovn, der kan ophedes til 1000 Gra-

Skønhedskrav med praktisk Pladsøkonomi og gode Lysvirkninger. Der er en egenartet, dyb Alvor og Stemning over dette moderne Mausoleum.

A. R.

Krematoriet paa Bispebjerg Kirkegaard.

„Folket lader sig ikke længere tøjle. Det fordrer rasende, at Jomfruen skal dø.“
Bag Scenen under Opførelse af Schillers „Jomfruen af Orleans“.

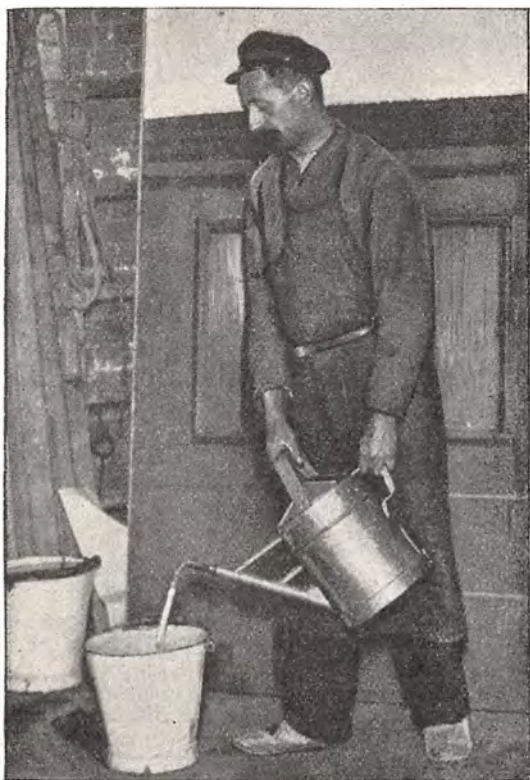
Scenens Illusioner.

TEAETRET er Illusionernes Arne; men der skal stor og inderlig Kunst til for at holde Illusionerne oppe hos Tilskuerne. Ikke hos de barnlige Sjæle, der selv kan fantasere alt det til, som mangelfuldt Spil og Udstyrelse lader tilbage at ønske. Men hos de teatervante, fordringsfulde, lidt blaserte. Og dog — selv de blaserte Sjæle hildes mod deres Vilje i adskillige Illusioner. Naar Folket i „Jomfruen af Orleans“ rasende fordrer, at Jomfruen skal dø, og Folkemassens kogende Forbitrelse høres fra Kulisserne, hvilken nok saa blaseret Tilskuer kan saa faa Billedet af disse fredelige Maskinfolk, der staar og læser utydeligt op af nogle ligegyldige Aviser — frem for sin Fantasi. Til Fremstilling af en saadan „Folkestemning“ stævnes alt, hvad Teatret raader over af Stemmemateriale, sammen. Til almindelige fjerne Hyldest- og Glædes-Stemninger skal der blot læses halvhøjt og uden Betonning. Men naar Ophidselsen eller Festrusen stiger, rykker hele Skaren nærmere, og Oplæsningen af de gamle,

mest forskelligartede Avisartikler bliver højere og mere udtrykksfuld. Men da saadanne Folkestemninger fordrer mange Mennesker, har man nu begyndt at optage „Stemningen“ paa Plader og reproducere den pr. Grammofon. Det er besparende og til en vis Grad illuderende, men i Længden bliver Folkestemningerne for ens paa denne Maade. Der er jo noget levende, personligt og evigt forskelligt over Maskinfolkernes „Folkestemning“, som gaar tabt ved Grammofonen.

En noget trættende Illusion at holde vedlige hos Tilskuerne er en Bæks Rislen; men det er ogsaa noget af det mest „lønnende“ Arbejde. Intet Kvindehjerte kan modstaa en Bæks sølvklare Rislen. Paa Scenen fremtrylles Bækken let ved et Par uregelmæssige Sølvstriber eller ved et smalt Hjul, der stadig drejes rundt. Og bag Scenen staar en Mand og hælder Vand af en Vandkande ned i en Spand; Vandkanden maa stadig holdes i samme Højde over Spanden for at frembringe den ensformige, harmoniske

„Melodisk pladsker den sølverne Bæk.“

Rislen — og det kan jo blive lidt trættende, naar Bækken risler to lange Akter igennem.

De mægtige manende Toner fra den høje Dom — er derimod meget lettere at gøre efter. En Arbejder i Filtsko gaar frem og tilbage og slaar med en Knevel paa en Gongen et stort Slag og to mindre for hvert Klokkeslag. Tidligere naaede man det samme Resultat, at stemme Publikum højtlidsfuldt, ved at slaar paa en Oste-klokke med tykkere og tyndere Stokke. I Familie med Klokkeklangen er Frembringelsen af Torden. En Kagekasse, der hænger ned fra Loftet, bliver i det afgørende Øjeblik behandlet af kyndige Hænder — og Tordenen ruller drønende ud over Teatret og breder uhyggesvanger Stemning; under Dødsstilhed dør den bort, fjernere og fjernere. Saa kommer Stormen farende, den piber og klapper — det er knirkende Silketøj, der er spændt ud over et Træhjul, som drejes rundt, jo hurtigere, des voldsommere bliver Stormen. Og Regnen, en rigtig Stormbyge trommer løs — blot ved at der ind i Hjulet lægges nogle Ærter, som under Drejningen slaar mod Silketøjet. Træerne paa Scenen ryster og skælver under Stormen — ved Hjælp af en lang, usynlig Traad, der dirigeres diskret af en øvet Maskinist.

Saa enkle er Naturkræfterne bag Kulisserne,

og saa stor deres Virkning. En flink Maskinist kan med Lethed spille Torden og Lyn, Storm og Regn, Bæk og Jernbanetog paa en Aften og saa endda faa Sol og Maane til at gaa ad de rette Veje. Paa den Maade kan han faa Publikum til at gennemleve alle de Stemninger, lige fra Angst til blød Betagethed, som Naturkræfternes forskellige Udtryk afføder i dets Sind. Imidlertid bliver alle disse Menneske-Naturkræfter mere og mere overflødige, Elektriciteten erstatter dem alle. Den Naturkraft kan frembringe alle de andre eller i hvert Fald Illusionen om dem, og den virker præcist som en Maskine. Ved dens Hjælp kan en enkelt Mand dirigere hele Scene-Naturen, ved Lyskastere kan han fremtrylle Regn og Sne, der falder og falder i hvide Fnug. Det tordner, regner og lyner elektrisk, Toget fløjter og bruser, Klokkerne klinger, Bækken risler, Solen straalr klart eller indhylles i Skyer, og Maanen kaster sit hvide Lys over Brædderne — alt dirigeres ved elektriske Knapper, Afrækkere og Lamper. Men endnu er det kun de største Scener, der kan tillade sig den Luksus, for det koster mange flere Penge end den kyndigste Flok Maskinfolk. Saa endnu en Stund faar de Lov at røre Naturkræfterne.

„Fra den ærværdige Domkirkes Taarn lyder de alvorsfulde Klokketoner ned.“

Craneboro-Mysteriet.

Storforbryderen Roachley danner i Paris sammen med Parlamentsmedlen Cruston, Mr. Eales og Rod Kenwood, der er med for første Gang, en Sammensværgelse mod Mr. Rattray, en stor Købmand i Craneboro. Kun Roachley kender Planen juld ud og sætter de andre i Arbejde. Rod Kenwood dirigeres til Craneboro; her bor han hos Familien Bowmar, hvis Søn og Datter er ansatte hos Rattrays. Rod udsponerer Rattrays Levevis og refererer alt til Roachley. Imidlertid forelsker han sig i Miss Rattray, der allerede er forlovet med en ung Adelsmand, Hal Gregory. Rod løser sig derfor fra Sammensværgelsen, der dog gaar sin Gang. Rattray lokkes ud til et ensomt Hus, hvor han dysses i en dyb Afmagt. Han vaagner først længe efter i Florida, ukendelig og vansiret. I Craneboro hedder det sig, at han er rejst til London, hvorfra han vender syg hjem med en Sygeplejer. Hal Gregory har forelsket sig i en ung Dame, Constance Raycourt, besøger hende, men overraskes her af hendes Ægtefælle, hvis Eksistens han ikke anede. En Aften findes Mr. Rattray myrdet i sin egen Have. Rod betror Reporteren Mallabar, hvad han ved om Sammensværgelsen. Det viser sig, at den myrdede ikke er Rattray. Uden at tilstaa det for nogen genkender Rod den myrdede som Roachley, mens Hal genkender ham som Constance Raycourts Ægtefælle, og Mordvaabnet som Constances indiske Daggert. Da Rattray er forsvunden, falder Mistanken for Mordet paa ham. Ved Forhøret oplyser Doktoren, at det er den myrdede, han har behandlet som Rattray. Mallabar tager Ralph Bowmar til Hjælp. Politiet faar oplyst, at den myrdede er Mr. Raycourt. Mistanken falder nu paa Mrs. Constance Raycourt, hvis Daggert er funden i Liget. Hun bliver arresteret; Vidneudsagnene gaar hende imod. Rod bliver Journalist, træffer Lady Gregory.

N EJ, men der er noget mystisk ved Dem, og det undlader aldrig at øve Tiltrækning paa en Kvinde." Og desuden, tænkte hun, hvorfor blev Eleanor rød, da hun saa ham?

"Jeg føler mig som Skurken i et Melodrama, men jeg er desværre ingen forklædt Jarl. Jeg er derimod en meget fattig Mand."

"Og jeg er en fattig Dame, og min Søn Hal er endnu fattigere. Hvad har det dermed at gøre?"

"Næ, saamæn", indrømmede Rod smilende. "Men er det bedst at være rig eller af god Familie?"

"Det er bedst at være begge Dele. Penge," sagde hun med et Suk, "er sandelig et stort Gode. Men De har jo givet 140 Kroner for det Sæt Tøj, De har paa."

"De er en Troldmand, Deres Naade. Det var akkurat Prisen — et Aars Spareskillinger."

"Det er meget for en Arbejder at ofre paa et Sæt Tøj."

Han trak paa Skulderen. "Sidst jeg saa Dem, havde De —"

"Naa ja, det var noget meget praktisk Tøj." "For hvis Skyld klædte De Dem saa pænt i Aften?"

Rod lo og bøjede sig ned for at tage den gamle Dames Vifte op fra Gulvet. "Jeg hørte, Deres Naade vilde være her," han bukkede.

"Ja, vist" afbrød hun. "Men ærlig talt — var det for Eleanor Rattrays Skyld?"

Hun lagde indtrængende sin Haand paa hans Knæ og saa ham stift ind i Øjnene. Rod smilede blot til hende med den samme urokkelige Aabenhed.

"Det var ikke at vente, at Miss Rattray under disse Forhold skulde indfinde sig ved en Fest. Tror De virkelig, Lady Gregory, at jeg er en farlig Rival selv for Hal Gregory?"

"Ærlig talt, ja,"

"Men hvad bringer Dem til at tro, at jeg er en Rival?" Hvor i al Verden havde den gamle Dame opsporet hans Hemmelighed? Det var latterligt, da hun slet ikke kendte ham. Mistænkte hun Eleanor for at elske ham? Det vilde være en meget interessant Forklaring. Hans Hjerte tog til at banke blot ved Tanken. "Det smigrer mig at høre, at De anser mig for farlig," fortsatte han; men i det samme kom

en aldrende, fyldig Dame hen for at hilse paa hendes Naade, og Rod tog Afsked.

Den følgende halve Time tilbragte Rod med at samle Stof til sin halve Spalte, saa begav han sig paa Vej til Mercurys Kontor.

"Det var jo en meget interessant Aften, jeg tilbragte der," mumlede Rod smilende hen for sig. "Min Kærlighedsaffære synes at vække Opsigt i det højeste Aristokrati."

XXVI.

Emily tager Aktiven.

Rod sad ved sit Vindu, da han pludselig saa Emily komme farende hen mod Huset, højrød i Hovedet.

I Stedet for at gaa ind til Forældrene bankede hun paa hans Dør og kom forpustet ind:

"Aah! Mr. Kenwood, jeg vil gerne tale med Dem. Jeg har noget at fortælle Dem," raabte hun og lod sig falde ned paa en Stol.

"Hvad er der dog? De har løbet alt for stærkt, har nogen forskrækket Dem? Her, drik lidt Sodavand? Hvad er der dog i Vejen?"

"Aa, der er meget i Vejen," begyndte hun; "men jeg ved ikke rigtig, hvad det er, eller om De kan gøre noget ved det."

"Ja, det ved jeg heller ikke, før jeg hører, hvad det er."

"De maa nu ikke tro, jeg har lyttet, for det har jeg ikke — jeg gør det aldrig. Men jeg kunde ikke undgaa at høre det. Og jeg er for Resten ligeglad, hvad De tror, for jeg synes, det var godt, jeg hørte det."

"Men kom saa med det, lille De."

"Hvorfor er der dog ogsaa kommet alt dette mystiske? Først Mr. Rattrays Forsvinden, og saa Mordet i Haven, og saa rejser Ralph til London, eller Guderne maa vide hvorhen, uden at give os nogen Besked. Og nu kommer denne Mand og forskrækker Miss Eleanor."

"Hvem gør det," afbrød Rod, "Hvad er det for en Mand?"

"Og Mr. Gregory forelsker sig i en anden Dame, som allerede har en Mand — og han siger til Miss Eleanor, at hendes Fa'r vil blive hængt, hvis hun ikke ægter ham —"

"Har Gregory sagt det?"

„Nej, den anden Mand.“
 „Hvad for en anden Mand?“
 „Mr. Cruston.“
 „Cruston?“
 „Ja. Men jeg tror, at De holder af Miss Eleanor, gør De ikke, Mr. Kenwood?“
 „Hvem har sagt Dem det?“
 „Aah, jeg har da selv Øjne i Hovedet, og De skulde ikke lade Døren staa vidt aaben, naar De kysser en ung Dames Fotografi —“

„Det har jeg ikke gjort.“
 „Har De ikke?“
 „Ladet Døren staa vidt aaben, nej.“
 „Den var da aaben, og jeg saa det, og at De puttede Billedet i den Skuffe. Og saa bad Mo'r mig om at støve lidt af herinde, og saa saa jeg, at det var Miss Eleanors Fotografi. Ja, for Mo'r sagde, jeg skulde lægge nogle Papirer ned i Skuffen —“

Rod smilede lidt onskabsfuldt.
 „Hvis De saa en ung Mand kysse Deres Billede, vilde De saa tro, at han var forelsket i Dem?“

„Jeg vilde synes, han var et godt Fæ at tage til Takke med Billedet, naar —“ hun stoppede brat.

„Naar hvad, Emily?“
 „Naar han sagtens kunde faa Lov at kysse det rigtige Ansigt, hvis han bad om det. Saa, nu er det sagt, og nu kan De tro det, om De vil.“

„Men, Emily —“
 „Jeg betror Dem der en Hemmelighed, men jeg ved somme Ting, som De ikke ved og ikke faar at vide, før De en Gang tager Mod til Dem og vover Forsøget. Mr. Gregory er ikke — han elsker ikke Miss Eleanor, og hun elsker ikke ham.“

„Hvor ved De dog det?“
 „Fordi hun elsker en anden og som en god Kristen kun har Rum for en ad Gangen. For Resten har hun aldrig elsket ham. Det var den gamle Dame, der fik dem smeddet sammen.“

„Hvad for en gammel Dame?“
 „Hans Moder — Lady Gregory.“
 „Naa, og hvem er den anden, ham, hun elsker, Emily?“

„Det er i hvert Fald ikke Mr. Cruston.“
 „Mr. Cruston. Ja, fortæl mig nu om ham. Hvad er det, han har gjort?“

„Elsker De Miss Eleanor?“
 „Men, Emily.“
 „Sig mig det, jeg maa vide det. For hvis De ikke gør det, vedkommer denne Sag Dem ikke, og saa vil jeg ikke staa og sladre af Skole om min Frøkens Anliggender til en fremmed.“

„De er en ærlig lille Sjæl. Forudsæt, at jeg gør det, hvad saa?“

„Gør De det?“
 „Ja — naar De absolut vil vide det.“
 „Og vilde De gifte Dem med hende?“

„Ja.“
 „Jeg tænkte det nok“ raabte Emily glad og klappede i Hænderne. „Jeg tænkte nok, De holdt af hende, skønt De ikke har mølet et Ord om det.“

„Men der skal jo to til at — begyndte Rod, men Emily afbrød ham.
 „Aldeles ikke. En, der har Øjnene med sig og et klart Hovede, er nok.“

Rod lo.
 „De skulde have tilføjet „og Penge i Lommen“, sagde han bittert, „men hvad var det med Cruston?“

„Ja, nu kommer jeg til det. Det var det

jeg kom for at sige Dem. Kender De Mr. Cruston?“

„Ja.“
 „Naa, jeg sad i Garderoben og syede. Den sløder lige op til Miss Eleanors' eget Værelse. Det blev indrettet, da Frøkenen kom hjem fra Institutet.“

„Jeg kan huske, De har fortalt mig det. Det er et langt Rum, delt i to Dele.“

„Ja, og det er kun delt ved en Trævæg, saa man kan høre alt, hvad der siges i det andet Værelse. Jeg hørte en fremmed Stemme i det andet Rum; det var en Mands, og han sagde: „Jeg ønsker at se Dem,“ — hvis det var alt, hvad han ønskede, havde han opnaaet det, for han var ikke blind, og det var fuldt Dagslys.“

„Men hvor ved De, at det var Mr. Cruston?“
 „Jeg saa ham jo,“ svarede Emily, og Rod nikkede og mumlede, at han havde glemt Nøglehullet. „Ja“ svarede Emily, „det var gennem Nøglehullet, men det var først senere, da jeg havde hørt hans Ærinde, at jeg kiggede ind. Straks vilde jeg hoste for at minde dem om, at jeg var der og kunde høre, hvad de sagde.“

„Og det gjorde De?“

„Nej, han begyndte saa hurtig at tale, at jeg ikke fik Tid, og saa turde jeg ikke. „Forbered Dem paa noget meget ubehageligt,“ sagde han. „Deres Forlovede er Dem utro.“ Saa begyndte jeg jo at lytte, og det skammer jeg mig ikke ved. „Han elsker en anden“ sagde han. „Det er kun Deres Penge, han vil have fat i.“ Saa sagde Miss Eleanor meget højt. „Den Sag kan jeg ikke forhandle med en fremmed.“ „Jeg er ikke en fremmed,“ sagde han, „jeg vilde netop gerne være Deres Ven, hvis De vil give mig Lov til det. Desuden, Deres Far —“ „Ved De noget om min Far?“ spurgte Miss Eleanor. „Jeg ved noget“ sagde han; „Mr. Rattray er i stor Fare.“ — „Er han syg?“ spurgte hun, og Manden svarede: „Nej, men der er Ting, der er farligere end Sygdom. Dog kan han frelses.“ „Hvordan?“ „Det skal jeg sige Dem,“ sagde Mr. Cruston; „men først maa vi tale om Mr. Gregory.“ Og saa fortalte han en lang Historie om en Dame i Merstham, som Mr. Gregory havde gjort Kur til. Er det sandt, Mr. Kenwood?“

„Det om Gregory og den anden Dame, det ved jeg ikke; men gaa nu videre,“ svarede Rod kort.

„Ja, da han var færdig med Historien,“ sagde Miss Eleanor. „Er det sandt?“ — „Det indestaar jeg for paa min Ære.“ — skønt Gud maa vide, hvordan det staar til med hans Ære. „Men tænk nu ikke paa det,“ fortsatte Mr. Cruston, „vi vil ikke tale mere om ham, men om Deres Far. Jeg kan frelse ham,“ sagde han, „og jeg vil gøre det, hvis —“ „Hvis hvad?“ spurgte Miss Eleanor. Og saa hviskede han noget, som jeg ikke kunde høre, men Miss Eleanor udbød straks: „Dem. Ægte Dem!“ — „Ja,“ sagde han saa flov, som havde han faaet et Piskeslag, „Hvorfor ikke? Jeg er en Gentleman.“ „En Gentleman“, sagde Miss Eleanor iskoldt. „Ja, enten jeg er det eller ej“, sagde han vredt, „maa De gifte Dem med mig, ellers skal Deres Fader ikke mere se Dagens Lys.“ Jeg lod min Svæske falde med et vældigt Brag, og han tog sin Hat og gik sin Vej efter at have sagt, at han kom igen næste Dag for at faa Miss Eleanors Svar.“

„Naa, og hvad saa?“

(Fortsættes).

Oberstløjtnant S. C. J. Eibe fyldte forleden 70 Aar. Indtraadte i Hæren 1856, del og som Løjtnant i Krigen 64, blev saaret og fanget i Kampen ved Arnkil Skov. Senere Lærer ved Elevskolen, Kompagnichef indtil 1890. Meget afholdt.

Vinhandler *Johs. Schrøder* fyldte forleden 70 Aar. Dansk Jurist, deltog i Krigen 64 og blev saaret paa Als. Forstander for BrøderupHøjskole; senere bosat i Kbhvn., hvor han har udført et stort Arbejde i den grundtvigianske Menigheds Tjeneste.

Sejlmager *C. Kempe*, Randers, er død, 70 Aar gl. Deltog i Krigen 64, toges til Fange, undløb og stillede sig atter i de Danskes Rækker. En ivrig Forkæmper for Højres Sag, en afholdt og agtet Borger.

Handelsagent *Vald. Thomsen* fejrede d. 25. Jan. sit 25-aarige Jubilæum som Formand for Københavns Handelsagenters Syge- og Begravelseskasse. I denne Stilling har hans samvittighedsfulde Arbejde skaffet ham stor Anerkendelse.

Pastor *Peder Jensen* ved Helligaandskirken er død, 27 Aar gl. Den unge Præst stod lige ved Begyndelsen af den Gerning, han syntes at have saa rige Evner for. Han var nygift.

Hr. *F. Petersen* er Formand for Vajsenhusianernes Understøttelses-Forening „Det gode Minde“, der d. 22. Jan. fejrede sin 50 Aars Stiftelsesfest. I denne Stilling har Hr. P. vundet stor Anerkendelse.

Hr. Fuldmægtig *M. Aug. Malling* ved Aarhus Hovedbanegaard er død, 59 Aar gl. Hr. M. var en pligt-opfyldende Embedsmand, der forstod at gøre sig afholdt.

Tømremester *Frederik Møller*, Randers, er død, 66 Aar gl. Hr. M. var i mange Aar Lærer ved teknisk Skole i Randers. Han var en dygtig Mand, der nød sine Medborgeres Agtelse.

EVER 8 DAG

Nr. 18. 14. Aargang.

2. Februar 1908.

Det sidste Portræt af Dronning Maud.

Danske Fængselsinteriører

af Sognepræst P. I. Broe.

I. En Desperado.

NR. 66 var Fængslets enfant terrible, ildelidt af Betjentene paa Grund af Opsætsighed, og altid i Klammeri med de andre Fanger. For hans Skyld var der ligefrem blevet oprettet en ny Afdeling, hvor han arbejdede sammen med to ualmindelig fredsomme Fanger. Den ene var Sædelighedsforbryder, den anden Plattenslager, der et Par Gange havde givet Partiet som Student og Klokker. Begge fandt sig med ualmindelig Taalmodighed i 66's talrige Overgreb. Men al Overbærenhed hjalp ikke, en Dag begik han en meget grov disciplinær Forseelse og blev sat ned i Kælderen „i Skyggen“, som det hedder i Fangesproget. Da han havde været der nogle Dage, gik jeg derned for at besøge ham. Betjenten lukkede Døren op med en Nøgle af sit store Knippe, og jeg traadte ind i den Celle, hvor de farligste Forbrydere plejede at hensættes. Den var høj og rummelig med Cementgulv og glat-slebne Vægge og et lille Gittervindue højt oppe ud mod Fængselsgaarden. Hele Møblementet bestod i en fastmuret Stol, et Kloset og en sammenrullet Køje, der om Dagen stod paa en Hjørnehylde, og om Aftenen gjordes fast i 4 Ringe i Væggen. Fangen gik op og ned af Gulvet. Han var blond og af Middelhøjde, slank, men ualmindelig muskuløs. Inspektøren havde ret træffende sammenlignet ham med en Panther. Ved min Indtræden standsede han og rettede sig militærisk, han var preussisk Desertør.

Saa begyndte vor Samtale. Han syntes ret godt tilfreds med at komme til at tale med mig og fortalte mig, hvor uretfærdigt han følte sig behandlet. Efterhaanden som han talte, blev han ivrigere og begyndte igen sin Gang op og ned ad Gulvet. Det var mærkeligt at se, hvorledes hans Følelser stærkt afspejlede sig i hans Ansigt, der fik et lidenskabeligt og hadefuldt Udtryk. Jeg forsøgte forgæves at berolige ham ved at forestille ham, at han ødelagde kun sin egen Fremtid ved at sætte sig op mod Fængslets Disciplin.

Den almindelige Fremgangsmaade overfor disciplinære Forseelser var ellers at straffe Fangen med Prygl. Men i dette Tilfælde blev det anset for hensigtsmæssigt at undgaa den korporlige Straf, og derimod lade 66 hendside en længere Tid i Kældercellen uden Arbejde.

Og ganske rigtig, 66 blev omsider bøjet. Naar jeg besøgte ham, fandt jeg ham undertiden siddende sammenkrøben paa sin Stol, hensunken i Grublerier. Han klagede over, at han kunde ikke sove om Natten, fordi han tænkte for meget om Dagen. Han savnede Afløb for sin

stærke Energi, han blev tungsindig som en lænket Ærn. I den Tid var det ham en stor Opmuntring med mine Besøg. Vi fik ligefrem flere hyggelige Samtaler. Saa sad jeg paa den fastmurede Stol, og 66 stod foran og svarede paa mine Spørgsmaal og fortalte om sin Fortid, særlig om den Tid, da han var preussisk Soldat. Det var jo rimeligt, at en Karakter som hans vilde støde an mod den stramme militære Disciplin, og han kom til et Straffekompani i Magdeburg. I de Skildringer, han gav mig af Livet ved et saadant Straffekompani, var meget interessante og viste rigtig den voldsomme Haardhed, hvormed Preusserne kuer de Opsætsige. Den halve Dag Skansearbejde med Trillebøren, den anden halve Dag Gymnastik og militære Øvelser. Sløj Kost og haard Behandling; var der en, der besvimeede under Arbejdet, saa et Spark i Siden. Mellem disse raa Soldater var der kommet en ung Officer, fortalte han, dømt for grov Insubordination, han maatte gaa med Trillebøren ved Siden af de andre. Saaledes talte 66 og jeg om mangt og meget. Selvfølgelig talte jeg med ham om Religionen, og han var ikke nogen helt uvillig Tilhører. Saa kom omsider den Tid, da han var færdig med sit Kældrophold og paany skulde op paa Arbejdssalen. Men et Par Dage efter var det galt igen, og jeg fik at vide, at 66 igen var flyttet i Kælderen paa Grund af Brud paa Disciplinen. Kort efter sendte han Bud efter mig, og da jeg kom, fandt jeg ham helt forandret, det var, som om han var bleven bange for sig selv og var kommen til at indse, hvor han var prisgivet sit voldsomme Sind. Nu vilde han paakalde Religionens Hjælp og Trøst. Han bad derefter Inspektøren om Forladelse og blev fritaget for videre Straf. Men 66's religiøse Vækelse varede ikke længe, bagefter var det, som om han skammede sig over sin Svagheit. Han var bleven anbragt paa en Sal, hvor han arbejdede ganske alene som Pakker for Firmaet Crome & Goldsmith, og han fortalte mig, at han havde tænkt paa at jage mig ud næste Gang, jeg besøgte ham. Da han var færdig med sine 8 Aars Tugthus, blev han ført til Wandrup, hvor en preussisk Feldwebel og to Soldater med skarpladte Gøveværer ventede paa ham. Jeg gik i Forbøn for ham hos de preussiske Myndigheder, og Straffen blev nedsat til 3 Aars strængt Militærfængsel.

II. Et godt Forsæt.

Paa den lille sorte Tavle uden paa Døren til Sygecellen stod skrevet med Kridt: Nr. 101,

II. Kl. Hvad for noget, den unge kraftige Tømrer, skulde han være bleven syg — det maa være Influenza. Jeg aabnede Døren med min Nøgle og traadte ind. Ganske rigtig, det var Influenza, man mærkede det straks paa den kvalme Dunst, der opfyldte den lille Sygecelle. Fangen laa og transpirerede under sine Uldtæpper, man saa blot et sortsmudset Hoved stikke frem. Paa en Træstol laa Fangedragten, den graa Trøje, de korte Bukser og de lange Uldstrømper. Paa et lille Bord stod en Flaske Kamfermikstur og Levningerne af Middagsmaden, en emailleret Skaal med Brødsuppe og et lille Stykke Flæsk. Jeg lod Døren til Gangen staa aaben for at forbedre Luften lidt, flyttede hans Tøj bort fra Stolen og satte mig til at tale med Manden. Det var ikke længe siden, han sidst blev løsladt, og nu var han kommen ind igen, dømt til 5 Aars Tugthus for Røveri. Nu var der rigtig Lejlighed til at tale sammen om dette lille Ophold i Friheden og den sørgelige Afslutning. Og han vilde gerne fortælle. „Da jeg sidst blev løsladt,“ fortalte han, „havde jeg virkelig et rigtig godt Forsæt. Jeg kom ned til Banegaarden, men der var Togforsinkelse paa Grund af Sne. Saa købte jeg mig lidt Chokolade at spise paa, der var netop en Automat paa Banegaarden, og derefter gik jeg lidt omkring i Horsens. Jeg skulde jo ogsaa have noget at drikke, og saa gik jeg ind i en Beværtning og drak to Bitterøller. Men jeg blev kold i Maven af al det Øl og spurgte derfor Værten, om han ikke havde noget, der varmede, men som man ikke blev fuld af. Han sagde, han havde en dejlig Portvin. Jeg fik mig da en

Portvinstoddy, som smagte udmærket, og derefter en til. Det gik dog noget til Hovedet, men det var ikke saadan, at jeg fejlede noget. Derefter gik jeg for at se, om Toget ikke kom. Jo, nu var det der, og jeg naaede Fredericia. Men i 3. Kl. Ventosal sad der nogle Snekastningsfolk og drak smaa Sorte, og de inviterede mig med, og saa gik det galt. Da jeg naaede København den Aften, var jeg helt salig, og de gode Forsætter var fløjne. Jeg traf snart de gamle Kammerater og begyndte det forrige Liv igen. Saa var der en Aften, vi laa ude paa Fælleden, da fik vi den uheldige Idé at overfalde en Uldhandler, som kom gaaende, og tage hans Penge og Sager fra ham. Derfor var det, jeg blev dømt for Røveri.“

Medens han talte, sad jeg og studerede Udtrykket i hans Ansigt, denne Blanding af Godmodighed, Forslagenhed og Ligebladighed, som saa ofte karakteriserer danske Forbrydere. Han tog sig ikke de 5 Aar saa nær, man kan vænne sig til alt her i Verden, ogsaa til at straffes.

Men den Slags Forbrydere kan rejses, naar de bliver omplantede i en hel anden Jordbund. Saa vidt jeg husker, fik Nr. 101 de to sidste Aar af sin Straffetid eftergivet og blev sendt over paa den anden Side Verdenshavet, og denne Omflytning til helt nye Forhold blev for ham til Oprejsning. Det gaar ham godt derovre, og han er nu en flink og hæderlig Arbejder. Skulde dette Blad muligvis falde ham i Hænde, lad det da minde ham om, hvad han er frelst fra, og bidrage til at forøge hans Taknemlighed mod Gud og Mennesker.

Kvindernes Repræsentanter paa den finske Rigsdag. Medens de engelske Kvinder kæmper med de mest drastiske Midler saasom at lænke sig fast til Gitteret og regulære Slagsmaal med de londonske Politibetjente, har de danske Kvinder ret ubemærket faaet kommunal Valgret ved det Valgretsforlig, der i forrige Maaned blev afsluttet mellem

Regeringspartiet, de Frikonservative og det forhandlende Venstre. Indrømmer man Kvinderne Ret til at bestemme med over en saa stor Kommunes Anliggender som Københavns, kan man ikke nægte dem den politiske Valgret. Og et Land er der i alt Fald i Europa, hvor Kvinderne har politisk Valgret og ogsaa Valgbarhed. Det er i Finland -- under dets nye, meget demokratiske Forfatning. Der kom ved sidste Valg en ret fyldig Repræsentation af Kvinder ind. De tilhører alle de finske Partier og stemmer i almindelige Sager sammen med deres Parti. Kun, hvor det gælder særlig Kvinde-spørgsmaal og alt vedrørende Børn, stemmer de gerne sammen som Kvinder.

De finske Rigsdagskvinder.

Det sidste Øjeblik paa Københavns Grund. (Holger Damgaard fot.)

Drachmanns Ligfærd.

PRAGTFULD som Drachmann selv, som hele hans Liv, pompøs som hans Digtning, var Drachmanns sidste Afsked med Kø-

benhavn. Igennem Byens fornemste Gade drog Ligoget, gennem et tæt, sort Espalier af dem, der endnu en Gang vilde vise Digteren deres Taknemlighed og Beundring, og af dem, som endnu en Gang vilde undre sig over denne underlige, høje Skjald, hvis Liv og hvis Død formede sig saa helt anderledes end andres. Til Tonerne af Thorvaldsens Sørgemarsch, der lød klart og stemningsfuldt op i den stille Vinterluft, satte Urnevognen sig i Bevægelse. Kridhvid med den hvide Urne med Digterens Aske, omgivet af pragtfulde Livets Blomster, og trukket af hvide Heste — fulgt af Hundreder af mørktklædte Mennesker, over hvis Hoveder vajede Hundreder af røde og brogede Faner, — blev Ligoget et Symbol paa den livsglade, Livet besyngende Digter, der tog Livets Symboler med sig til Gravhvelvingen paa den øde Kyst. Der var ingen aaben Grav eller Dump af en Kiste, der hisses ned af Graverkarlene — skøn og harmonisk var hele Færden. Skønnest var dog maaske det Øjeblik, da Skibet stævnede ud paa Vandet med Urnen, omgivet af Blomster og sænkede Faner, for at bringe den til det Sted, hvortil Digteren havde følt sig stærkest knyttet i dette lille snævre Land.

Urnevognen.

Fra Monte Carlo.

Udsigt over Monte Carlo.

FOR nogle Aar siden fik jeg et Rejsestipendium, som jeg besluttede at anvende til en Rivieratur i Februar Maaned.

I en mørk, regnfuld Nat suste Eksprestoget ind paa Banegaarden i Lyon, — 5 Minutters Ophold. — Som eneste Passager i en 2den Klasses Kupé laa jeg udstrakt paa den ene Sides Sæder og halvsov. Loftslampen var gaaet ud, og paa Grund af et 2 fr. Stykke havde Konduktøren ikke aabnet Kupédøren; der var saa dejlig mørkt og lunt, og jeg gad ikke rejse mig. Lige som Toget skulde til at gaa, blev Døren reven op, to Damer hoppede ind til mig, og i Lysningen udenfor skimtede jeg Silhuetterne af to Mænd, der under Latter og Raabet: „Adieu“ slog Kupédøren i, og Toget fo'r atter ud i Mørket.

Jeg rejste mig halvt op, og gav min Nærværelse tilkende ved en kort Hilsen, men det generede aldeles ikke Damerne, der begyndte at klæde sig halvt af. De lagde sig sammen paa den anden Sides Hyn-der, og kort efter hørtes dybe Aandedrag derovre fra. Jeg betvang min Lyst til at rive en Tændstik, og snart efter slumrede ogsaa jeg ind med Armene fast sammenslyngede over Brystlommerne. Ved Daggry vaagnede vi alle tre omtrent samtidigt, og Damerne ordnede deres Toilette, medens jeg diskret saa ud ad Vinduet.

Lidt efter var vi i livlig

Samtale ved en Morgencigarett, og de fortalte, at de vilde nyde Livet og prøve Lykken i Monte Carlo. Den ene „Lucie“ var en fuldendt Skønhed med en junonisk Skikkelse klædt i tarvelig Rejsedragt.

De steg af i Spillebyen og forsvandt med et „Au revoir“. Jeg kørte videre til Menton, mit Bestemmelsessted.

Jeg gjorde snart Bekendtskab med en ung, velhavende Svensker, der boede paa samme Hotel som jeg, og da han var lidt forlegen i det franske Sprog, inviterede han ofte mig, der snakkede løs, med paa sine Udflugter, og vi blev hurtigt gode Venner. Vi foretog smaa Sejlture paa Middelhavet langs den henrivende Kyst; spadserede til Grænsestationen, der laa i et snævert Klippepas ved Kysten med utilgængelige Kløfter og Takker ind mod Landet; her drøves sikkert romantisk Smugleri, og i den lille Grænsekro, hvor franske og italienske Toldere og Gendarmere nød deres Vin, fandtes lige saa sikkert ogsaa nok en „Carmen“. Undertiden red vi Æselsture op til Restauranter i Bjergene, hvor Røveriet bestod i det rædselsfuldeste Optrækkeri.

En 8 Dages Tid efter vort Bekendtskab tog vi sammen til Monte Carlo, ca. $\frac{1}{4}$ Times Jernbanekørsel. Terrasseformet laa de hvide, paa-ladslignende Villaer og Hoteller om den skønne Casinobygning, der, omgivet af de sjældneste Træer og Buske, viste sig i smeldende Solskin og fornem Tysthed og lidet forraadte, at her var Indgangen til Spillehelvedet. Før Indgangen til Spillesalene maatte jeg desværre afle-

Indgangen til Spillebanken i Monte Carlo.

vere min „Kodak“, da intet Billede maatte tages derindefra, og vi maatte nøjagtig opgive Navn, Adresse i Hjemmet, og hvor vi boede ved Reviéraen, før vi fik Adgangskort.

Midt i flotte, tæppebelagte Sale stod de fir-kantede, grønne Borde med Figurer og Tal paa Pladerne, Bankørerne (Croupiers) sad paa trappe-lignende Stole for Midten, i forreste Række langs Bordkanterne sad de professionelle Spil-lere med smaa Skemaer og satte Knæpenaale paa de udkomne Tal for at lave Sandsynlig-hedsberegning, og bag dem stod tilfældige Spillere, Tilskuere og Demimonedamer. Rundt

Samtale. Den unge, blege Spiller var en russisk Greve, han var brystsvag, Søn af en rig Gods-ejer. Min svenske Ven kom hen til os, og hun inviterede os til om et Par Dage at drikke Femthe hos sig: „Madame Halvé, Hôtel Etran-ger“, hvorefter hun forsvandt hen til sin Greve for at passe paa, at han ikke spillede „vildt“.

Til den aftalte Tid blev vi ført ind til Ma-dame Halvé. Hun og Veninden havde to Værelser sammen i elegant Hotelstil. Veninden var taget nogle Dage til Nizza. Md. Halvé optraadte med en naturlig Rutine som Værtinde og nød over-legent vor lidt generte Usikkerhed.

Midt i Februar begyndte Karne-valslystigheden. By og Folkeliv blev ukendeligt; Husene dekore-redes med Løv og Bloms'er, store Optog drog gennemGaderne, Hotellerne hjem-søgte af guitar-spillende Gade-sangere, og paa Torvene spillede og dansede Folk midt paa Efter-middagen. Con-fettien pudrede Kostymerne og kastedes fra Vin-duer og Balko-ner lignende et mangefarvet Snefog. Den Dag, det var tilladt at kaste med smaa Gipskugler,

Karneval i Nizza.

omkring gik konverserende Par og talte halv-sagte, der var en Toilettelegance med Silke-knitren, og der herskede en dæmpet stilfuld Stemning, der kun afbrødes af Croupierens skarpe Tilraab og Pengenes Klang.

Spillelenskaben mærkedes ikke ved Raab og Fagter som paa Børsen, men ved Ansigt-sfarvers Skiften og brændende Blikkes Begær.

I Roulettosalene raslede Søvel, i Trente & Quarantesalen Guld og Sedler.

Her lagde jeg straks Mærke til en ung, ele-gant Mand, der sad tæt ved Bankøren med en Bunke 100 fr. Sedler foran sig og i den ene Haand; han var bleg og hulkindet, stødhøstede af og til, og hans hule, dybtliggende, mørke Øjne stirrede brændende paa „Talon des car-tes“. Bagved ham stod „Lucie“ i sort Silke med Diamanter. Hun opdagede mig, jeg gav et lille Nik, og lidt efter promenerede vi i dæmpet

iførte man sig en hvid Overtræksdragt, tog Fægtemaske for Ansigtet og Gipspose med Ske ved Siden, og Kuglerne slog mod Ansigtstettet, som var man ude i et frygteligt Haglvejr. Om Aftenen var der Maskebal i Hoteller og offent-lige Lokaler til smaa og store Priser.

I en tarvelig Domino gik vi en Aften ind i et folkeligt Ballokale, hvor væsentlig Mentone-sere morede sig. Min Ven blev snart indtagen i en nydelig ung Monteneserinde og dansede hele Tiden med hende. En Times Tid efter kom han hen til mig og sagde, at vi maatte skynde os bort, hans Dame havde givet ham det vel-villige Raad at fortrække, da hendes Kæreste var vred. Da vi kendte tilstrækkelige Historier om, hvor løst Dolkene sidder hos de skinsyge Italienerne, forsvandt vi klogeligt.

Nogle Dage efter var der Blomsterkorso med „Bataille des fleurs“ i Monte Carlo. For 5 fr. sik-

rede vi os en Stol at staa paa i forreste Tilskuerrække.

I blændende Solskin drog det store, flotte Vogntog i symbolistisk Pyntning til smaa Formuer forbi os, en gammel Slotsruin, et Panserskib, en Kejserkrone o. s. v., hvorimod vore Gartneroptog er noget tarveligt Reklamepjuks. Størst Hyldest vakte en lille fin Vogn formet som en Svane og fuldstændig dækket af Violbuketter, forestillende det blaa Middelhav, trukken af to smaa hvide Heste. Paa Bukken sad en ung, bleg og mager Herre som Kusk, han var klædt som Sømand i de russiske Farver, og mellem Svanens brusende Vinger stod en statelig Skønhed i Dragt og Farver, der karakteriserede den franske Marine; koket smilende kastede hun ødselt Violbuketter til Publikum, der raabte: „Vive la France, vive la Russie“. Det var Md. Halvé med sin Greve. Vi købte en Kurv med Violbuketter og bombarderede hende, hvergang hun kom forbi. Ende-

lig tilkastede hun os nonchalant et Par Buketter, men med et naadigt, køligt Smil.

Ca. 14 Dage efter var der Karneval i Nizza. Da det kun var en halv Times Jernbanetur fra Menton, tog vi derhen, kørende forbi den idylliske lille By: „Villefranche“, i hvis dybe Bugt den franske Middelhavsflaade laa til Ankers.

Paa den flotte „Promenade des Anglais“ var der stort Optog, og her traf vi Md. Halvé's lille Veninde. Ved en Coffécream fortalte hun, at den russiske Greve havde faaet en stor Blodspytning efter Blomsterkorsoen i Monte Carlo, og at hans Fader, der havde opholdt sig i Paris, straks var kommen ned til ham. Md. Halvé havde omhyggelig plejet sin Ven, men da Faderen vilde have ham bort fra Monte Carlo, havde Sønnen skudt sig en Nat, han et Øjeblik var alene. Han havde efterladt et Brev til Md. Halvé, indeholdende en kostbar Diamantring, et Arvestykke, han altid bar, og som hans Veninde var meget forelsket i. Gr.

Amerikanske Børns Breve til Julemanden.

Breve til Santa Claus. Man taler saa meget om Amerikanernes Forjagethed og Nøgternhed. Men at der dogovre i den pengestrøbende nye Verden findes troskyldige og naive Børn, rigtige Børn, det er vort Billede et Vidnesbyrd paa.

nesker overtaget Julemandens Rolle, de aabner alle Brevene, og hvor disse vidner om Nød og smaa Kaar, opfylder de i Santa Claus Sted Børnenes Juleønsker. Paa denne Maade har de smaas Troskyldighed bragt Glæde i mange Hjem.

Det viser en lille Samling af de Masser af Breve til Julemanden, som det amerikanske Postvæsen hver Jul samler sammen. Her hjemme har vi vel nok alle læst en rørende Historie om et fattigt Barn, der skrev til Vorherre, men en saadan Tro paa Julemanden som den, de smaa amerikanske Børns Breve vidner om, vil vi vist lede forgæves efter. Og den Fantasi, Adresserne viser, er fornøjelig. Et Barn tænker sig Santa Claus i Grønland, et Par andre ved Nordpolen, en i Philadelphia osv. Tidligere blev alle disse Breve tilintetgjorte af Postvæsenet, men nu har gode Men-

Kanalen over Alperne.

Vi lever i en stærk Tid, hvor selv de urimeligste Opgaver synes løselige. Næppe har vi nogle Gange gennemført Alperne for at føre Ingenbaneskinne igennem dem, før en Ingeniør kom-

mer med Forslag om en Kanal over Alperne. Og vi studser ikke, vi forbaavses ikke, vi sætter os kun hen og regner Driftsomkostninger, Forrentning og Amortisation ud. Kan det betale sig, er vort

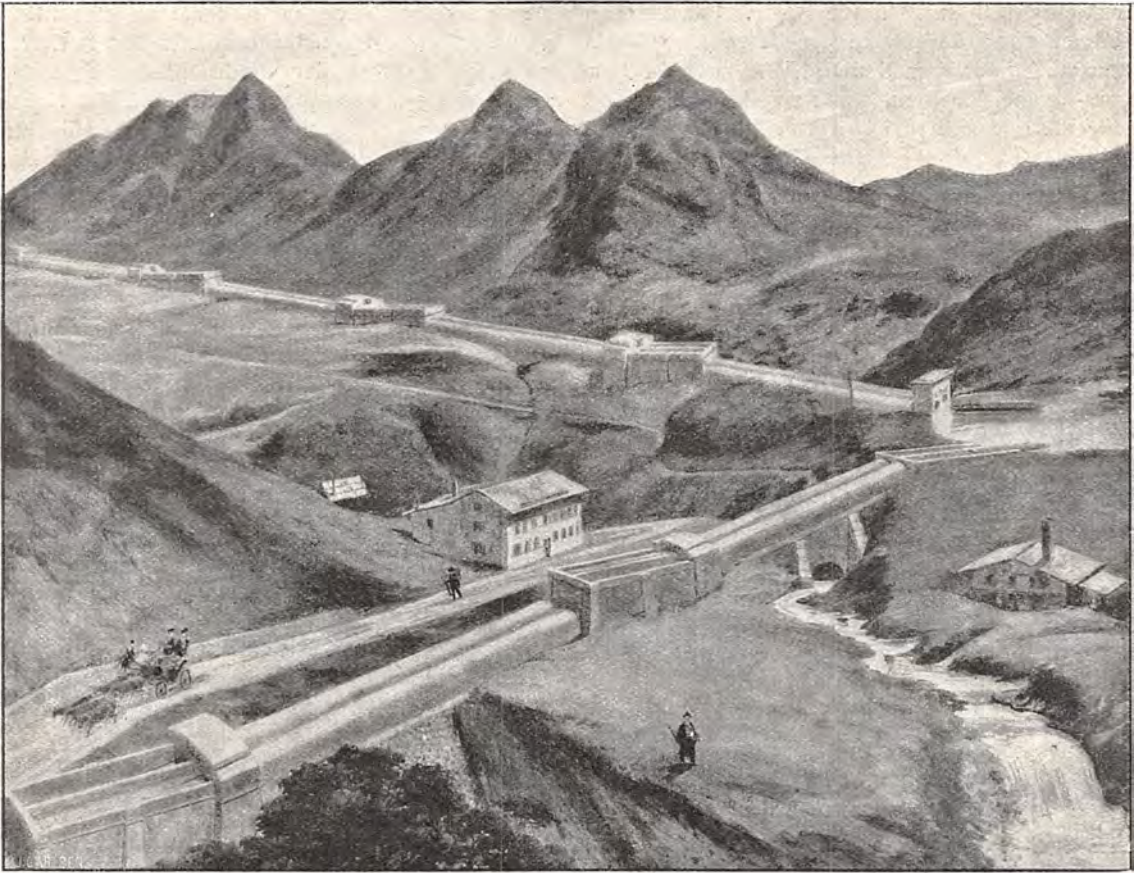
KANALEN OVER ALPERNE

Spørgsmaal slet ikke: Er det muligt? for det betragter vi som givet.

Ingeniøren hedder Pietro Caminada, han er en af vor Tids mest fremragende Vandbygningsteknikere. Hans Plan gaar i Korthed ud paa følgende: Fra Genua føres Kanalen op over Alessandria, hvorfra der gaar en Stikkanal til Turin, til Milano, derfra videre op til Comosøen, med en Sidegren un-

Bjergsiderne, overvinder store Højder, og synker atter ned mod Flodsengene. Norden for Splügen tager Kanalen nemlig Rhindalen og følger den over Bodensøen til Basel. Midt mellem Schaffhausen og Basel staar den gennem en Side-Kanal i Forbindelse med alle Schweiz's større Søer og Byer.

Alt i alt bliver Kanalens Længde 596

Den italienske Ingeniør Pietro Caminadas Projekt til en Kanal over Alperne, fra Genua til Basel.

tervejs til Lago Maggiore. Over Comosøen har man den naturlige Vandvej. Men nord derfor tager Alperne ret brat fat, og de store Vanskeligheder begynder. Caminada overvinder dem dels ved en Tunnel under Splügenpasset, hvor Kanalen naar sin største Højde over Havet, 1290 Meter, dels ved et særligt, sindrigt System af Rørsluser, mægtige Rør, forsynede med indvendige Slusepartier, hvor Vandet løfter Skibene, der her løber paa Skinner, op og ned af Bjergskraaningerne. Hvordan dette Rørslusesystem nærmere er indrettet, vil det være for vidtløftigt at skildre, nok er det, at ved Hjælp af det klatrer Skibene op ad

Kilometer, hvoraf de 230 falder sammen med allerede bestaaende Vandløb, 293 maa graves som aabne Kanaler, og de 43 bliver at udføre som Rørkanaler med Sluser, deraf igen de 15 Kilometer som en Tunnel under Splügen.

Omkostningerne vil blive c. 430 Millioner. Og kan de forrentes og amortiseres? Det er Spørgsmaalet. Schweiz er jo ikke noget Industriland. Der er jo allerede en Forbindelse med Middelhavet gennem en Rhin-Rhone-Kanal. Strander Projektet, bliver det derfor ikke paa Teknikerne, men paa Finansmændene.

Adam Poulsen. Fru Winding. Fru Anna Larssen. Fru Mathilde Nielsen. Fru Gerda Scheby.
Brechling. Rostrup.
Fru Agnes Henningsens „Den uovervindelige“ paa Dagmartheatret.

Hvor Danmark er Foregangslandet.

Den engelske Finansminister Asquith har bebudet, at Regeringen vil forelægge et Lovforslag om Alderdomsforsørgelse.

Gammelt Ægtepar i Alderdomshjemmet i Nykøbing F. (Oskar Johansen fot.).

DET vil blive det brændende Spørgsmaal i engelsk Politik i den kommende Tid: Forsorgen for de gamle. Ikke Fattigvæsenets med alle dets nedværdigende Følger, men den fulde Forsørgelse, paa samme Maade som Staten allerede forlængst har pensioneret sine Embedsmænd. Og i England hedder det da ogsaa *Old age pensions*. Arbejderpartiet har paa sin nylig afholdte Aarskongres krævet Spørgsmaalet fremmet, og Finansministeren Asquith har allerede erklæret, at Regeringen var rede til at tage Sagen op. Og i engelske Blade og Magaziner kan man i denne Tid læse

Morgenandagt paa Alderdomshjemmet i Nykøbing F. (Oskar Johansen fot.).

lange Artikler pro et contra. Der er naturligvis ængstede Sjæle, der mener, at Verden staar ikke til Paaske, hvis de gamle over 65 Aar — dér er det Meningen at sætte Aldersgrænsen — faar Pension. Man maner Athen frem, hvor Borgerne levede af Staten, og som Athen gik til Grunde, vil England gaa til Grunde af Egoisme og Mangel paa Fædrelandskærlighed. Man forstaar ikke rigtigt, hvordan det lykkes at komme til dette Resultat, men saaledes staar der at læse i Blackwood. Andre skræmmes ved Udgiften, som de anslaa til 400 Mill. Kr. aarlig. I alt Fald vil den blive omkring ved de 200 Mill.

Venerne af Sagen vil kunne hente mangt et godt Argument fra Danmark. Vi kan sige med Stolthed, at vi i Forsorgen for de gamle har været et Foregangsland. Allerede i 1891 vedtog vi vor Lov om Alderdomsunderstøttelsen. Og alt som Aarene er gaacde, er denne Lov bleven mere og mere humant udført af Kommunerne, Understøttelsernes Beløb er i en stadig og glædelig Stigning.

Det tillades Kommunerne, hvor Omstændighederne maatte tale derfor, at anbringe de gamle i særlig dertil indrettede Asyler og lignende Anstalter. Der er ikke mindste Tvivl om, at det for de gamle er bedst at komme paa et slikt Alderdomshjem, de passes bedre, faar

„I Tanker“.

oftest bedre Kost. Men for Kommunerne er det ogsaa ulige dyrere. I København er den gennemsnitlige Alderdomsunderstøttelse 200 Kr., medens hver af de c. 400 Gamle, der opholder sig paa Kommunens Alderdomshjem, koster c. 600 Kr. aarlig. Saa meget mere paaskønnelsesværdigt er det, naar Kommunerne dog paatager sig denne Udgift.

Vi har allerede bragt et Billede af Aldersdomshjemmet i Aarhus. Vi bringer i Dag nogle Billeder fra de gamles Hjem i Nykøbing paa Falster.

Hjemmet blev taget i Brug den 1. Januar 1901 og er senere udvidet, saa det nu kan huse 48 gamle. Bygningen staar Kommunen i 66,000 Kr. foruden Grunden. Beboerne har eget Værelse, og saa vidt muligt tillades det dem ved Indflytningen at medtage deres egne Møbler, noget de sætter megen Pris paa. I København, hvor man ikke har Eneværelse, er det ikke tilladt, og det er ofte de Gamle en Hjærtesorg at skilles fra deres Ting, disse Møbler, der hver har sin Historie, som er en Del af deres Liv.

Der er Festsal samt Ryge- og Konversationsværelse for Mændene. Desuden er der i hver

Etage en lukket Veranda, hvor navnlig Kvinderne residerer.

I det hele er Hjemmet indrettet paa det hyggeligste og med alle Nutidens Bekvemligheder, med elektrisk Lys, W. C. o. s. v. Beboerne faar deres gode Forplejning, og bliver de syge, passes og plejes de. Det er virkelig et Hjem, hvor de gamle kan have det godt i deres Livs Aften.

Og disse gamle Mennesker er da ogsaa veltilfredse. Fattiginspektøren, Hr. Christensen, der har skrevet en meget lærerig Afhandling om Hjemmet, slutter med at sige: „Det er ogsaa en Glæde og Tilfredsstillelse at se disse gamle Mennesker saa vel tilfredse, og mange har udtalt, at saa godt havde de ikke tænkt sig, at de skulde have det paa deres gamle Dage. Jeg har ved de Besøg, jeg aflægger hos de gamle, der bor privat i Byen, haft rig Lejlighed til at se, hvor elendigt og daarligt mange af dem bor, særlig de, der ingen parørende har, og man kan derfor ikke tænke sig noget større Gode for disse gamle Mennesker end at komme ind i et saadant Hjem.“

C. C. CLAUSEN.

Hvorledes man faar en Svanehals.

Hvorledes man faar en Svanehals. Vi Evropæere er tilbøjelige til at tro, at det kun er blandt de civiliserede Mennesker, man finder Modens Slaver. Men det er ganske galt. Selv i det sorteste Afrika underkaster de unge Neger-Herrer og Damer sig Torturer, som vore forfænge-

nok skal lære den at brykke sig. Jernringen skal helst sættes paa, naar Negeren er lille og saa stadig fornys; men Negerforældrene er ogsaa saa omhyggelige for deres Børns Fremtid, at de gør deres for at forskønne dem.

ligste Mode- dukker vilde gyse tilbage for — alene for at være „à la mode“. Blandt Negerherrerne paa Elfenbenskysten gælder en Svanehals for den skønneste Pryd, og de sorte Unger-svende har valgt en mere radikal Kur, end selv de stiveste høje Flipper kan præstere. Som vort Billede viser, lægger de en bred Jernring om Halsen, som

Vinterliv i St. Moritz.

Kronprins Christian vandt forleden første Præmie for Kælkning i St. Moritz.

Paa Ski.
Fra Vintersportslivet i St. Moritz.

I den kærmindeblaa Romantiks Tid sang Digterne om de æventyrlige, truende Bjerge, men de nærmede sig dem ikke mere end højst nødvendigt. Vor Tid er mere realistisk, mere praktisk, mere videbegærlig. Bjergene er ikke mere de ukendte truende Naturuhyrer — Menneskene er trængt ind i dem og har gjort sig fortrolige med deres Farer og Tilløkkelser. Ja, Bjerglandene som Norge og Svejts er nu store Vintersportspladser, hvortil Mennesker fra alle Egne søger hen. Ikke for at lune sig som i forrige Tider, hvor Rejsen om Vinteren altid gik fra de nordlige Lande til Sydens varme Sol, nej, netop op for at hæde og forfriske sig, fylde Lungerne med den stærke rene Luft.

Norge er Skiers og Slæders Hjemland — de varnødvendige Samfærdsmidler mellem de ensomme Fjeldbygder. Dér lærte Englænderne dem at kende, og som de Sports mænd, de er, overførte de dem hur-

tigt til Bjerglandet, deres Sommer-Eldorado, Svejts.

Svejts var allerede Turistlandet, hvor Bjergfolkene med den dem egne Udholdenhed havde bygget store flotte Hoteller helt op paa de høje Bjergtoppe, hvor Materialerne tit maatte føres op det sidste Stykke Vej paa Menneskeryg. I disse Hoteller blev nu Sæsonen udstrakt til Vinteren ogsaa, og Vintersæsonen blev ikke den mindst mondæne.

Blandt de mest søgte Vintersportssteder, hvor Folk fra alle Verdens Lande mødes, og hvor de kronede Hoveder flokkes, staar St. Moritz og Davos blandt de første. Det er det første Sted, det danske Kron-

prinsepar for Tiden gæster — af Hensyn til Kronprinsessens Helbred — og hvor de nyder al Vintersportens Fornøjelse og Friskhed i Selskab med den tyske Kronprins og Kronprinsesse, vor Kronprinsesses Søster, og den østrigske Tronfølger, Erkehertug Frans Ferdinand.

I tykke Uldswaters og i Pelsværk kælker

I Springet.
Fra Sportslivet i St. Moritz.

de ned af de fjerdingvejlange Kælkebaner eller staar paa Ski over Bjerg og Dal. Og det er herlige Omgivelser at tumle sig i — en stille, klar Luft med straalende Sol over de sneklædte, fantastisk formede Bjergskrænter, hvor de mørke Graner tegner sig mod Sneen.

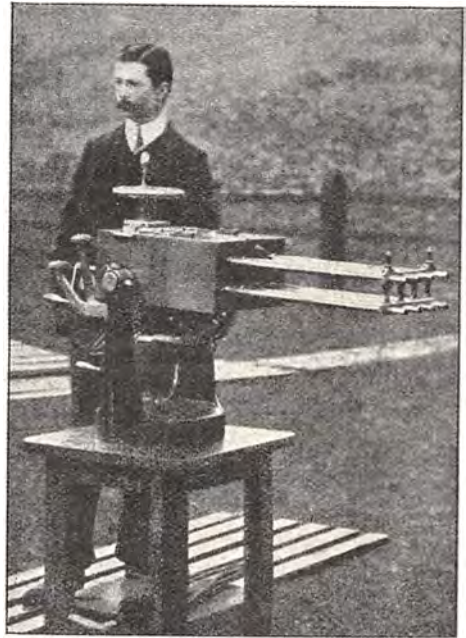
Men Sporten er ogsaa sat i System. Neden for de lange Kælkebaner holder Heste parate til at trække Slæden op, blot for at den et Øjeblik efter kan suse ned over den faste, funkende Sne med sin støjende, muntre Besætning.

Og der er mange Slags Sport at øve — Solen har blot altfor kort Magten, saa Timerne maa benyttes godt. Men for de raske er Skøjtølb i Maaneskin eller med Fakler jo ikke at foragte. Og Livet inden Døre de lange Aftener i de luksuøse Hoteller er heller ikke det mindst tillokkende. Stemningen er saa frisk og fornøjelig efter Friluftslivet og Søvnens vidunderlig dyb og tryk.

Et nyt Maskingevær er opfundet af den eng. Major Fitzgerald. Det har den Fordel fremfor de tidligere kendte aldrig at løbe varmt og kan derfor benyttes uden Ophold. Maskineriet

er yderst simpelt og let at betjene. Geværet kan forsynes med 8, 16 eller 32 Løb. Naar det har 32 Løb, kan det gøre 1800 Skud i Minutet.

Et nyopfundet Maskingevær.

Mellemdækspassagerer paa Vej tilbage til Europa. Middagsmaden uddeles.

Tilbage til Europa. Siden Amerikas Rigdomme opdagedes, har der stadig gaaet en tæt Strøm af Indvandrere fra den gamle Verden til den nye, saa tæt, at Landet maatte tage strenge Forholdsregler for at stoppe lidt op for Indvandringen. Men nu er vi Vidne til et enestaaende Fænomen: Strømmen har vendt sig, i store Masser strømmer de udvandrede tilbage. Forklaringen maa søges i de vanskelige Pengeforhold i Amerika; de har affødt Arbejdsløshed, og de nødlidende vender sig da til Moderlandet. Som vort Billede giver et Indtryk af det, vender de tilbage i tætte, modløse Skarer. Fattige og skuffede vender de hjem til Fædrelandet, som de forlod med frejdigt Mod og gyldne Drømme om Held og Lykke i det fjerne, forjættede Land. Den triste Virkelighed har nedslaaet deres Haab, det er kun Kravet om at spise og leve, der driver dem til endnu en Gang at gøre den besværlige Rejse over Oceanet.

Craneboro-Mysteriet.

Storforbryderen Roachley danner i Paris sammen med Parlamentsmedlen Cruston, Mr. Eales og Rod Kenwood, der er med for første Gang, en Sammensværgelse mod Mr. Raltray, en stor Købmand i Craneboro. Kun Roachley kender Planen jult ud og sætter de andre i Arbejde. Rod Kenwood dirigeres til Craneboro; her bor han hos Familien Bowmar, hvis Søn og Datter er ansatte hos Raltrays. Rod udsponerer Raltrays Levevis og refererer alt til Roachley. Imidlertid forelsker han sig i Miss. Raltray, der allerede er forlovet med en ung Adelsmand, Hal Gregory. Rod løser sig derfor fra Sammensværgelsen, der dog gaar sin Gang. Raltray lokkes ud til et ensomt Hus, hvor han dysses i en dyb Ajsmagt. Han vaagner først længe efter i Florida, ukendelig og vansiret. I Craneboro hedder det sig, at han er rejst til London, hvorfra han vender syg hjem med en Sygeplejer. Hal Gregory har forelsket sig i en ung Dame, Constance Raycourt, besøger hende, men overraskes her af hendes Ægtefælle, hvis Eksistens han ikke anede. En Aften findes Mr. Raltray myrdet i sin egen Have. Rod betror Reporteren Mallabar, hvad han ved om Sammensværgelsen. Det viser sig, at den myrdede ikke er Raltray. Uden at tilstaa det for nogen genkender Rod den myrdede som Roachley, mens Hal genkender ham som Constance Raycourts Ægtefælle, og Mordvaabnet som Constances indiske Daggert. Da Raltray er forsvunden, falder Mistanken for Mordet paa ham. Ved Forhøret oplyser Doktoren, at det er den myrdede, han har behandlet som Raltray. Mallabar tager Ralph Bowmar til Hjælp. Politiet faar oplyst, at den myrdede er Mr. Raycourt. Mistanken falder nu paa Mrs. Constance Raycourt, hvis Daggert er funden i Liget. Hun bliver arresteret; Vidneudsagnene gaar hende imod. Rod bliver Journalist, træffer Lady Gregory. Mr. Cruston frier til Miss Raltray med en mystisk Trusel om ellers at forvolde hendes Faders Død.

Ja, saa aabnede Miss Eleanor Døren og saa mig ligge der, og samle Sagerne op. „Emily,” sagde hun vredt, „var De herinde?” „Ja, jeg var, Miss,” svarede jeg. „Og hørte De det hele?” spurgte hun, og jeg sagde: „Ja Frøken, det gjorde jeg, og det var en forfærdelig Bunke Løgn, han opvartede Dem med,” skønt Himlen maa vide, hvad det er. Saa kastede hun sig ned i en Sto og brast i Graad. „Hvad skal jeg dog gøre? Hvad skal jeg dog gøre?” klagede hun, „Jeg har ikke en Ven i hele Verden.” „Jeg ved det ikke, Frøken, men jeg ved, hvad jeg vil gøre,” sagde jeg. „Er De der endnu, Emily?” sagde hun. „Ja, jeg er, Frøken, og De har da en Ven, og det er mig, og én til, og ham vil jeg nu gaa til.” „Ham? Hvem?” sagde hun. „Mr. Kenwood,” sagde jeg. „Emily, hvis De nogen Sinde igen —” „Ja, Frøken, De maa gøre ved mig, hvad De vil, for hænge mig kan De jo ikke, vi lever da i et frit Land, men jeg har besluttet det.” „Aah, Emily, gør det ikke, hvis de holder af mig.” „Det er netop, fordi jeg holder af Dem, at jeg gør det, og fordi der er en anden, som holder af Dem.” Og De skulde have set, hvor rød hun blev, Mr. Kenwood.

„Ja, havde jeg blot, Emily!”
„Naa. Han kan ikke hjælpe mig,” sagde hun. „Han kan da prøve” svarede jeg, „og han vil gøre det, for han elsker Dem, og det er mere, end nogen anden vil, nu Deres stakkels Fa'r er borte,” sagde jeg, „skønt han saamæn ikke har tænkt for meget paa hende, saadan han har baaret sig ad.”

„Og hvad sagde hun saa, Emily?”
„Hun sagde ikke noget; og nu maa De gaa med mig tilbage til hende.”

„Men, Emily, jeg —”
„Vil De maaske ikke hjælpe hende?”
„Jo, af al Magt.”

„Vil De da vente paa, at hun skal komme her paa sine Knæ?”

„Nej, men sæt nu, hun viste mig bort.”
„Har hun ikke vist mig bort, og jeg lever dog endnu?”

„Ja, Emily, jeg vil gaa med. Hvis hun kaster mig ud, staar det hele jo ikke værre end nu. Jeg skal aldrig glemme Dem dette, De lille, brave Pige.”

Saa drog de af Sted sammen.

Rod var tilbøjelig til at tage meget filosofisk paa alt, hvad der mødte ham; men han maatte dog tilstaa for sig selv, at han aldrig havde staaet overfor en lignende Opgave. Han kunde ikke tænke sig, hvordan Eleanor vilde tage imod ham, tænkte han paa Vejen til Raltrays Hus. Men fra hans Side skulde der ikke blive talt et Ord eller vist noget Tegn paa Kærlighed. Med Hensyn til Cruston, tænkte han, at han havde udtænkt et Kup for egen Regning, nu Roachley var død.

Da Emily meget brat førte Rod ind til Miss Eleanor, bukkede han blot uden saa meget som at række hende Haanden og sagde:

„Deres Pige fortæller mig, at De ønsker min Hjælp til — at De har et Problem for mig at løse. Jeg forlanger blot 25 Pund Sterling forud og senere 100 i det hele, hvis det skulde lykkes mig at løse Problemet.”

Rod syntes, det var en meget „smart” Façon at gribe Sagen an paa, i hvert Fald spillede han sin Rolle godt og skuffede selv Miss Eleanor — indtil hun saa ham i Øjnene og opdagede Komediespillet.

Men hun greb med Glæde den Rolle, han havde tildelt hende. Hun gik straks hen og skrev en Anvisning paa 25 Pd. Sterling, som hun gav Rod.

„Godt,” sagde han efter at have gemt Anvisningen, „lad mig saa begynde Forhøret.”

Han satte sig overfor hende med en Lommebog og en Blyant, og saa maatte Miss Eleanor give en Fremstilling af Crustons Besøg.

XXVII.

Nettet trækkes sammen.

En Morgen — ti—tolv Dage efter — kom Emily ind i sin unge Frøkens Soveværelse; hun saa meget nervøs og underlig mystisk ud. Hun syntes straks at ville meddele sig; men saa betænkte hun sig og gik i Lag med at lægge Frøkenens Tøj frem til Paaklædningen.

„Er mit Bad færdig?” spurgte Eleanor lidt søvndrukken.

„Ja, Frøken, og jeg har store Nyheder til Dem.”

Eleanor var straks lysvaagen, hun satte sig

op i Sengen og saa bleg og forfærdet paa Emily.

„Det er fra Mr. Kenwood,“ fortsatte Emily, „men jeg kan slet ikke forstaa det hele. Det er, lige som han ikke har Tillid til mig eller tænker sig, at Brevet kunde blive aabnet af en uvedkommende, som —“

„Hvad er det, Emily,“ afbrød Miss Eleanor, „er det et Brev fra Mr. Kenwood? Hvad skriver han? Har han opdaget noget?“

„Hør nu, Frøken, lige som det er. Han kom til mig og sagde: „Jeg tager til London paa Grund af dette Brev.“ — Og han viste mig Brevet. — „Men sig ikke noget til Deres Frøken om det, for at hun ikke skal blive skuffet.“

„Men han fortalte dig det,“ afbrød Miss Eleanor lidt skarpt.

„Ja, Frøken. Han sagde, jeg maatte hellere kende Brevets Indhold. Det var meget kort, og jeg kopierede det for det Tilfælde —“

„For hvilket Tilfælde?“ spurgte Eleanor irriteret.

„Jeg ved ikke nu. Men for Resten bad han mig om det. Maaske mente han, der kunde komme noget paa, og det er der rigtignok.“

Hun rakte Røds Brev til Eleanor, som læste det med rynkede Bryn:

„Hvis Mr. Kenwood skulde ønske at faa mere at vide om Mr. R., maa han møde i „Dog and Gun“ i Smethley Street, Hollaway, Torsdag Aften Kl. 10.“

„Ja, Frøken, det var det hele. Men Mr. Kenwood sagde: „Det er bedst. Jeg rejser, det er maaske noget, eller det er ingen Ting. Men som Sagerne nu staar, kan jeg hverken finde Ende eller Begyndelse paa det.“ Og nu er det over en Uge siden, han tog af Sted.“

„Hollaway er i London,“ sagde Eleanor tankefuld. „Men hvor kunde de vide, han interesserede sig for Sagen?“

„Hvem, Frøken?“

„Den, der skrev Brevet. Hvem har skrevet det Brev?“

„Der var inlet Navn under, Frøken.“

„Det er da ikke din Broder, der har skrevet det, vel?“

„Nej, det var ikke hans Haandskrift, Frøken.“

„Var det dine Nyheder?“

„Nej, Frøken, kun en af dem, men ikke den vigtigste. Se, nu for en halv Time siden fik jeg dette Brev,“ hun holdt et nyt Ark Papir op.

„Det var adresseret til mig, og der kan De læse det, Frøken.“

Eleanor læste:

Kære Emily. — Bed Miss Rattray om at møde ved Afviseren paa Korsvejen, en Fjerdingvej fra Wybunbury Church. Tag Tog til Manchester, Tog til Crewe, saa Vogn. Torsdag Kl. 10 Aften pr. Hun maa være alene. Jeg har vigtige Nyheder.

Roderick Kenwood.

„Er det nu ikke noget farligt Vrøvl,“ udbød Emily, „og jeg kan slet ikke forstaa Mr. Kenwood, at han stævner os ud til saadan et Sted langt borte. Jeg har da aldrig hørt om det. Manchester kender jeg, og jeg har ogsaa været i Crewe en Gang, der har jeg en gift Kusine, men Wybunbury har jeg aldrig hørt om.“

„Maaske,“ tænkte Eleanor halvhøjt, „maaske er Fa'r der.“

(Fortsættes).

Prokurator. Kreditforeningsdirektør *Ernst Frederik Weng* er død paa St. Josefs Hospital, 68 Aar gl. F. i Skanderborg, levede der hele sit Liv, og viede den mange af sine Kræfter. Virksomt Byrådsmedlem i 29 Aar, Leder i Byens Sparekasse. Landskendt som Politiker i Provisorietiden, Næstform. i Grundlovsværneforening af 1877, Landets første Skattemægter.

Herredsfgd. *G. Hansen* i Kolding er død, 61 Aar gl. Fra 1894 til 1903 var Hr. H. Byfoged i Mariager, hvor han forstod at gøre sig ualmindelig afholdt. Siden 1903 Herredsfoged i Kolding. Pligttopfyldende som faa ledede han sit Embede med stor Dygtighed. En meget konservativ Mand.

Direktør *G. Kragelund* i Randers, er død, 57 Aar gl. Haandværkersøn, Bydreng hos Købmand Guldberg, der tog sig af den opvakte Dreng og lod ham uddanne i sin Forretning. 26 Aar gl. Kbmd. i Houbjerg, startede 10 Aar efter Randers Dampbrænderi, som han med Dygtighed arbejdede op. Energisk Byrådsmedlem og afholdt Borger.

Fuldægtig i Finanshovedkassen *F. O. E. Olsen* fejrer d. 15. Febr. sit 25 Aars Jubilæum som Fuldmægtig, siden 1898 Ekspeditionssekretær. Den elskværdige og afholdte Jubilar har i mange Aar forestaaet Statskassens Afdeling for Indbetalinger, og store Summer er gaaet gennem denne betroede Embedsmands Hænder.

Jægermester *J. F. A. de Leth* er død paa Frederiksberg, 64 Aar gl. Tidligere Ejer af Koldbjerggaard ved Aarhus, men beskæftigede sig nu med Bladadministration.

Købmand, Konsul *Sabra* i Næstved er død, 57 Aar gl. Hr. S. spillede en betydelig Rolle i sin By. Han var svensk-norsk Vicekonsul og var Indehaver af en omfattende Trælastforretning.

Tandlæge *A. Kjær* i Næstved fejrede forleden sit 25-Aars Jubilæum. Uddannet hos sine to Brødre Prof. Vorlund Kjær og Tandl. Kjær, Svendborg, har han skabt sig en stor og meget anerkendt Praksis i Næstved.

Fhv. Landvæsenskommissær, Gaardejer *N. Nicolajsen*, Lumbsaas, er død, 75 $\frac{1}{2}$ Aar gammel. Hans Virksomhed havde bragt ham i Berøring med mange Mennesker, som satte [stor Pris paa ham.

Fhv. Bagermester *A. C. Larsen*, Odense, er død, 88 $\frac{1}{4}$ Aar gl. Hr. L. var Veteran fra Treaarskrigen og Odense Bys ældste Bagermester — den sidste, som havde aflagt Mesterstykke i sit Fag. Meget afholdt og kendt af alle i sin By.

Translatør, Dr. phil. *Jens Dankwart Schou* er død paa Københavns Sygehjem, 85 Aar gl. Hr. S. var kendt som Oversætter og Skolemand, bl. a. oversatte han Karl den femtendes Digte og modtog derfor Medaillen „Literis et artibus“.

Lærer *A. Pedersen*, Lind Skole v. Herning, fejrede forleden sit 25 Aars Jubilæum. Hr. P. er Søn af en i sin Tid kendt Skolemand, Lærer Pedersen i He; han har taget Familietraditionen op og med Iver og Dygtighed udfyldt sin Skolegerning.

Overassistent *I. C. Nyemann* er død, 44 Aar gl. Hr. N. var ansat ved Hovedbane-gaarden. Han var en dygtig og samvittighedsfuld Jernbanelmand og et elskværdigt og sympatisk Menneske.

EVER8DAG

Nr. 19. 14. Aargang.

9. Februar 1908.

Den myrdede Kong Carlos af Portugal.
(Se Side 424).

Med roligt Mod. —

Af Carl Krog-Møller.

SOLFALDSBAALET er slukt — Vinden er gaaet til Hvile langt borte over den fjerne Steppe — kun Floden rinder ustandseligt af Sted i sin hvileløse Længsel mod det store Hav.

Jeg vil i Aften — saaledes som jeg plejer — sætte mig ved Flodens Bred — se paa de strømmende Vande — og lytte til de tungsindige Røster fra de forbisejlende Skibe.

Langt ovre paa den anden Side af de blide Vande ser jeg intet andet end den evindelige Steppe — og alligevel sidder jeg her hver Aften og længes og ønsker mig derover, fordi det er paa den anden Side.

Naar Maanen dukker frem bag Steppens Rand, drukner Stjernerne i de sølvtækte Strømme. —

Der sænker sig en gennemsigtig Taage af Lys over den fjerne Bred — som et svævende Slør — derovre i Maaneskæret ligger Rostoshna Poljana med Taarn og Tinde — Tagene flimrer i Strømme af Sølv — og gennem den skælvende Sølvtaage skimter jeg Parken med de gamle, susende Kastanjer.

Og ud af det hvide Lys gror Minderne frem — saa fine og skære som Blomsterblades Drys over dunkle Havgange i Solfalds rødmende Glans. —

— Liden Anielka, du er der endnu — du er ikke rejst. Og vi tumler vore Heste over Steppen — over Hegn og Gærder — og naar du kom galt af Sted — da kom du til mig med dine Skrammer og Saar — og naar det gjorde ondt — pressede du dit Ansigt mod mit Bryst — thi du vilde jo aldrig græde — liden Anielka.

Saaledes sidder jeg Aften efter Aften — og mange Tanker kommer, vandrende med Minderne til mit Sind fra det fjerne — og en stor Sørngmodighed kommer og tier i mit Sind.

Den Gang, da man sendte liden Anielka bort til fremmede Lande, blev det min Kamp og min Stræben — at blive Herre over min Vrede og min Sorg — Herre over mig selv — de talte beroligende Ord til mig, som man taler til et Barn, for at det ikke skal græde — og de forstod ikke, at alt dette var mig intet — nu da jeg havde mistet det, som var alt.

Og som Aarene gik — blev jeg Herre — over mig selv — og andre — Herre over de Tanker, der kommer til mit Sind — — Herre over den Fred, der bor i mit Hjerte — — — Menneskene bøjer Hovedet og føler en sælsom Tryghed for den fjerne Fred i mine sorgfulde Øjne — og fryser dog i Skyggerne, der dvæler om min tause Mund. —

Og alt dette alene fordi jeg en Gang vil

vinde liden Anielka — — thi kun, naar jeg er Herre over mine Tanker — kan jeg se, naar Timen er kommen — Ja, jeg ved, at Timen skal komme — og jeg venter og ser. —

* * *

Jeg tror, jeg vil ride over til Magorskij i Dag, og han vil se undrende paa mig — der ellers aldrig kommer af mig selv — og jeg vil sidde og tale med ham — og tænke paa andre Ting — ja, dette er godt — jeg tror, jeg vil gøre det.

Jeg kommer over til Magorskij — og han skal netop ride ud for at røre paa sin tykke Person efter Middag — og tilsyneladende se efter sine Folk. Og se — det gik altsammen saa rart — vi red langsomt og mageligt henad Vejen — og jeg sad og hvilte mig saa jævnt i hans lune Gemytlighed — og var naaet til at tænke paa slet ingen Ting — da jeg med ét mærker, at han letter paa Hatten og hilser paa nogen langt borte — — — jeg vender mig bag hans Ryg — og ser — — — det er en Kvinde — og roligt som om jeg intet har set — spørger jeg ham — hilste du ikke paa nogen? —

Da han er kommen sig af sin Forbauselse over for første Gang i sit Liv at høre mig spørge om noget, faar han Snakketøjet paa Gled igen — — — Ja — men Menneske dog — kender du hende ikke — det er jo Anielka Karénina — der er kommen hjem — hun har jo været i Schweiz for at blive dannet — — her i Rusland har hun kun lært at ride — derfor kan hun ogsaa det til Gavns — — — — —

— men hvad er det dog han siger — Anielka Karénina — liden Anielka — min lille Barnebrud — du er kommen hjem igen — du — med de stille Øjne og den leende Mund — liden Anielka — du fo'r rundt paa Stepperne paa den flyvende Hest — over Hegn og Gærder som de vilde vilde Fugle — — — og om Vinteren — — naar Sneen knitrede under Slædens glidende Mejer — og der stod hvide Straaler af Damp ud af Hestenes Næsebor — mens Trojka-spandet fløj henover den hvide Flade — gennem den susende Blæst — da slog du Armene om min Hals, naar Slæden slingrede, og lo med din varme Mund mod min Kind — — — liden Anielka — mange Aar randt siden den Dag, da du rejste bort herfra — og lidt efter lidt groede en stor Ensomhed i mit Hjerte — saa umærkeligt, at jeg glemte Grunden dertil — — og nu er du kommen hjem — liden Anielka — — — — — Jeg ved ikke, hvad det altsammen var Magorskij sad og fortalte — han er vant til, at

jeg ikke hører efter — saa det forstyrrede ham ikke — men nu er det Aften, og Skyggerne rinder — — jeg vil sætte mig ved Flodens Bred — som saa ofte tilforn — drømme om alt det, som var, — og tænke paa Tiderne, som skal komme — — Se, saaledes er Livet — som de hvileløse, glidende Vande derude — eller som de Skyer under Himlen — ingen ved, hvorfra de kommer — eller hvor de drager hen — men nu dette — hun er kommen hjem — men er hun nu ikke bleven en anden i de fremmede Lande — en, jeg ikke kender og ikke forstaar — eller er hun endnu bestandig — — — liden Anielka — ikke ved jeg dette — — en stor Uro stiger i mit Sind — — men stille — stille — jeg maa være rolig og — se —

* * *

— Ja — liden Anielka er kommen hjem igen — men hun er ikke mere liden Anielka — ikke mere vil hun flyve over Steppen som den vilde Fugl fra de gamle Dage — og hun ser med et lidt frygtsomt Blik, naar jeg kommer jagende til Rostochna poljana paa min vilde Hest — men jeg tænker, hun bliver fortrolig dermed igen. Stundom gaar det som et fjernt Glimt over hendes Ansigt — naar vi sprænger af Sted sammen — og da kender jeg atter liden Anielka.

Unge Magorskij er kommen hjem — han er bleven vor stadige Ledsager paa vore Udflugter — og jeg tager ham med — fordi jeg ser, det glæder Anielka at høre paa hans muntre Pas-siar — men selv agter jeg ham ikke stort — han er ingen Mand — — der skal mægtige Klipper til at rokke min rolige Forventning til Timen, der skal komme.

* * *

Nu er der gaaet mange Dage — og ikke forstaar jeg endnu alt dette — men der er gaaet som et stort Sus af Sorg over mit Hjerte — Anielka er bleven forlovet med Magorskij — liden Anielka — min lille Barnebrud — saa har jeg dog alligevel mistet dig. — —

Men jeg vil være rolig og stærk — rolig, naar Timen er inde — stærk og stille — og jeg skal dog vinde dig — thi dette kan ikke være muligt.

I Dag rider jeg over til Rostochna poljana og lader som ingen Ting — intet skal kue Freden i mit Sind — Stilheden i mine Tanker — det vil altsammen komme til at gaa, som det skal — bare jeg vil — alt dette er jo intet — kun noget foreløbigt — for det, der skal komme — se — jeg er atter rolig — — —

* * *

I Dag var vi ude paa Floden — Anielka, Magorskij og jeg. Han havde taget en Jagtflint med, dersom der skulde komme Fuglevildt paa Skud.

Vejret var stille — Floden var spejlblank — og Dagen hældede.

Magorskij var ærgerlig over intet at have faaet paa Kornet — jeg mærkede, hvorledes han brændte af Begærlighed efter at vise Anielka sin Skydefærdighed — og jeg sad og var taus og saa ud over Floden. Pludselig trak en Volgahøne ud over Vandet — det var nu halvmørkt — men vi hørte dens tunge, flakkende Vingelag — indtil den med et blev synlig i en Rykstrøm fra Solfaldskyerne i Vest.

Saa hørte jeg et dæmpet Sæt — et Glimt og et Knald — og Hønen slog en Kolbøtte og faldt paa Ryggen ned i det blanke Vand, der tykt ringlede sig ud omkring Stedet, hvor den faldt.

Han blev lykkelig som et Barr — jeg nikkede til ham — — det var i Virkeligheden et smukt Skud — i det Halvmørke — — og Anielka saa paa mig med store, stolte Øjne — som om hun vilde sige — kan du se — han kan ogsaa skyde — — og se — jeg saa som i et Glimt ind i hendes Sjæl, — jeg som bestandig er stille og taus — og som er den, der kan se — jeg saa, at han trængte til at udmærke sig i hendes Øjne — — og jeg blev med et saa saare tryk og glad — — saa trak jeg langsomt paa Aarerne henimod Fuglen, der endnu af og til baskede svagt med Vingerne — han hældede sig ivrigt ud over Rælingen for at faa fat i den, der drev temmelig hurtigt af Sted med Strømmen — — Anielka sad i samme Side — Baaden tog paa at hælde stærkt — indtil den med et Sæt vendte Bunden i Vejret — — — Strømmen tog os straks — alle tre — — —

saa, hvad er dette — er det Timen, jeg venter — stille — stille — hen til Anielka — se — hendes hvide Kjole driver afsted dér forude i den lyse Dæmning — og dér er Baaden — jeg faar fat i den med den ene Haand og skyder den foran mig — mens jeg med lange Tag indhenter Anielka og faar hende op paa Baadens Køl.

Saa ser jeg hendes Ansigt i det døende Lys — men hun ser mig ikke — hendes Blik er rettet frem i Mørket — indtil jeg med et hører et langt, klagende Raab om Hjælp derude fra — det er Strømmen, der har taget ham, nu kan han ikke mere — da vender hun pludselig sit Ansigt imod mig, og hendes Blik er som én stor, fortvivlet Bøn om hans Liv, der bor i hendes Hjerte — — stille — stille — du er jo Herre — først og fremmest over dig selv — se — Timen er endnu ikke inde — men den skal jo komme en Gang.

Taus slipper jeg mit Tag i Baaden og svøm-

mer frem gennem Mørket — lidt efter hører jeg noget borte som et kvalt Suk — og jeg forstaar, at det nu er i yderste Øjeblik — jeg spænder hver Fiber i mit Legeme — og mine Tag bliver lange og rolige — jeg svømmer jo for al Livets Lykke — for liden Anielka.

Pludselig støder mine Hænder under Vandet mod noget blødt — saa sent er det, at han allerede er sunket et Stykke under Overfladen.

Saa — nu gælder det — stille — stille — bare stemme op mod Strømmen, og holde ham oven Vand — indtil Baaden kommer drivende med Anielka — han hænger ganske slap og livløs i mit Tag — dersom han dog alligevel — — — nej, rolig — rolig — man drukner ikke saa hurtigt — jeg maa raabe — at Baaden ikke usét glider mig forbi — — naa, dér kommer den sagte glidende ud af Mørket — lige imod mig —

Anielka hjalp mig med at faa det livløse Legeme op paa Kølen — mens jeg stadig svømmende ved Siden langsomt ledte den drivende Baad mod Land. Saa bøjede hun sig ned imod mig — slog sine Arme om min Hals og presede sit Ansigt mod mit Bryst — som liden Anielka, naar hun kom til mig med sine Skrammer og Saar.

Saaledes takkede hun mig for det Liv, jeg gav hende — jeg, som kunde givet hende mit eget — — — men jeg vil være tapper og klog — — Timen er ikke kommen — og jeg vil vente — rolig og sagtmodig — —

* * *

Og der er gaaet lang Tid — Magorskij skal have Bryllup med liden Anielka — Tiden gaar — og jeg ser ingen Udvej. De holder af hinanden — og begge holder de af mig — siden hin Aften paa Floden — hvorledes da skille dem ad — thi jeg vil jo vinde liden Anielka — gode Gud i Himlen, hvorledes skal alt dette dog ende?

Men jeg vil være rolig og stille — til Timen kommer — jeg er jo Herre — Herre over mig selv og min Sorg — og — jeg er Herre over min Svaghed. Han holder af mig — siden hin Aften, da jeg frelste hans Liv — men det bekymrer mig intet — naar Stunden er inde, da er min Vilje som Staal — — men om kort Tid holder de Bryllup — og jeg ser ingen Udvej — men stille — stille — alt dette er jo umuligt — kan ikke være muligt — liden Anielka — min liden Barnebrud — se — jeg er atter rolig og klog — — Herre —

* * *

Anielka og Margorskij var her i Dag i Slæde or at spørge om jeg vilde køre med dem til

Ballet hos Baranoffs. Jeg svarede nej — jeg vil helst køre alene med en Tjener — men det var godt, de kom, for jeg havde helt glemt det Bal — og naturligvis vilde min Fraværelse være bleven Genstand for alskens Drøftelse. Nej, jeg skal komme som sædvanlig tilforn med mine milde Øjne — og min rolige Mund.

Til sidst mindede jeg Magorskij om at spænde sine bedste Heste for Slæden og forsyne sig med Vaaben — Vejen gaar jo adskillige Verst gennem Skov — og Hjemturen om Natten — — — — — nu er det forbi — og jeg er glad derfor — for Anielkas Skyld — thi jeg har jo set, som hun har lidt —

Jeg ved ikke, hvad der er gaaet af Magorskij i Aften — men det var som om hans Ord bestandig hastede bort fra noget, hans Tanker var bundne til — — og han har drukket overstad meget — — som for at døde dunkle Røster, der maner fra Dybet. — Jeg er ængstelig for Anielka — nu kommer vi snart til Skoven — og hans Tilstand gør ham til en slet Kusk.

Jeg saa hendes Øjne, da hun steg ind i Slæden — — dybt inde bag den tilkæmpede Ro og Stolthed græd noget — — ja — noget saart og fint — som var det hendes Hjerte selv, jeg saa.

— Og dersom der skulde støde noget til — — — derfor har jeg jo taget mine Rifler med — saa formaar han intet — nu da Kulden ogsaa virker paa ham — — og der er mange Verst hjem. — — —

Derovre bag den hvide Steppe ser jeg Skoven som en sort Mur — naar vi har naaet den, er vi først Halvvejen — — lidt forude ser jeg Margorskij's Slæde — og bag mig hører jeg Tjenerens rolige Aandedrag — — Sneen lyser som Sølv i Stjernernes Skær — —

Men tys — hvad er dette — — stakkels liden Anielka — — nej, stille — stille — der er jo intet i mit Sind, der hedder Angst eller Vaklen — — og nu — — nu er Timen inde — min Vilje er saa skinnende haard som Staalet i mine Riffelløb — —, Sergius — vaagn op — tag Tømmerne — og rolig — ikke et Kny — — ikke sandt — du er jo tapper og rolig — — hører du det — derinde i Skovens Dyb — ikke et Sekunds Vaklen — hold dig tæt til Slæden dér — vore Heste er dobbelt saa hurtige som hans — men bliver de sky saa hold dem tilbage — hører du — — spænd dine Arme som Staal — — og nu mine Rifler — — vel — alt er i Orden — — Timen er kommen — og se — jeg er rolig og glad — min Vilje er højere og rankere end alle Mure — — saa — dér er de allerede — Sergius — for sidste Gang — hold dig tæt til Slæden dér — og rolig — husk paa, du er hos mig — min Kugle finder altid sit Maal — — saa — nu den første — — se,

der ligger den i sit Blod — — længe varer det ikke, før den er ædt — og de naar os igen — — men hvad er dette — store Gud — han har jo ingen Tjener med — hvem skal køre, mens han skyder — — se — dér styrter den første løs paa Magorskijs Slæde — jeg maa skyde tværs over Slæden — blot det gaar — nu springer den op ad den yderste Hest — det er en kæmpestor Djævel — hør — et Skrig — det var Anielka — hun, som dog aldrig vilde græde — nej — det maa briste eller bære — — naa, dér ligger den — saa — hans Heste er blevne sky for Ulvenes vilde Hyl — og Skudene — se — nu ligefrem flyver de afsted — Sergius — hurtigere — lad dem strække ud — kørt tæt hen paa Siden af dem — se — han har fuldstændig mistet Herredømmet over Hestene — Slæden slingrer hid og did — — aa — ved alle Djævlene — Margorskijs — dersom du — men stille — stille — se — der er tre-fire klar lige bag efter ham — her er min Magasinriffel — — nu Hænderne rolige — naa, det var de tre — nu farer Hestene blindt af Sted — — og Resten af Flokken er inde paa Livet af os — — hans Slæde slingrer ud og ind — — se — dér hælder den — — nej, nu vil jeg ikke længere — — Sergius — lige ind til Slæden — —

saadan — — jeg hælder mig ind over Anielka — og slaar mine Øjne ind i hendes — — og se — nu er det kommet frem — det dybe — jeg bare anede — ikke saa — i Gaarden hos Baranoffs — — se, Timen er inde — — — Magorskijs ligger slapt tilbage — Hestene sprænger af Sted for frie Tøjler — nu rolig — — nu gælder det — thi du er jo Herre over ham — det l yr — der ligger dér — lad ham gaa samme Vej som de andre, dine Kugler har naaet i Nat — saa løftede jeg Anielka op i mine Arme — — — da rejste han sig op med et Ryk — — jeg saa hans fordrejede, blodrøde Ansigt — og i samme Nu suste en Revolverkugle gennem Anielkas Haar og kløvede mit ene Øre — — — — da var det, som brast noget som en Maske over hendes Ansigt — alt det fremmede og ukendte — — hun slog Armene om min Hals — og pressede sin Mund mod min Kind — — mens Slæden suste af Sted paa de glidende Mejer — — — — Sergius — giv dem Tømmerne frit — mine Heste er hurtige som Steppens jagende Blæst — — og nu flyver vi af Sted for — liden Anielka — — bag ude hører jeg hans Hestes angstfulde Hvin og Ulvenes Hyl — — hist ovre i det fjerne skimter jeg Taarn og Tinder — Rostochna poljana — — — — —

Drachmanns Klit.

Holger Drachmanns Gravkammer paa Skagen.

Vennekreds af Kunstnere, som i Tidernes Løb samledes her. Paa Skagen fandt ogsaa Drachmanns egentlige „Højfærd“ Sted. Den var storstilet pompøs — Urnefærden ude mellem de marehalmstrittende Klitter — under en lysende Vintersol, der fik Bølgenes skumklædte Toppe til at glimre. Og saa „høj-satte de da Holger Drachmann“ paa den Strand, hvor han havde drømt sin Ungdoms Digterdrømme, hvor han havde skrevet sine Manddomsværker, og hvor han igen tyede op i sin isengraa Alderdom. Ved det Hav ingen kan besynge skønnere end han og imellem de Sømænd,

PAA Skagen levede Drachmann vel de lyseste Dage i Danmark, midt i den Befolkning af barske Sømænd, hvis Færd han beundrede og besang, og midt i den

hvis Daad ingen har besunget før ham. Drachmanns Klit — intet Gravmæle kunde staa kønnere til Skjaldens hele Liv og Virke. —

Portugal.

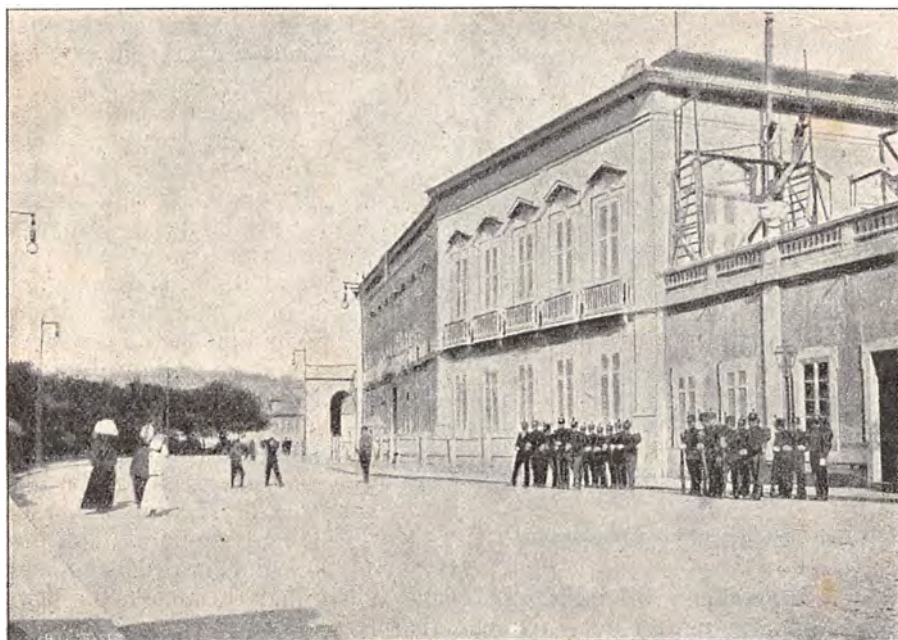
1885.

Prinsesse Helene. Grevinden af Paris. Hert. af Orléans.
(Hertuginde af Aoste). Prinsesse Louise. Dron. af Portugal.
Prinsesse Isabella (Hertuginde af Guise).

1907.

Hertuginde af Aoste. Prinsesse Louise. Dron. af Portugal.
Grevinden af Paris.

Vi bringer her to Billeder af Dronningen af Portugal sammen med sin Moder, Grevinden af Paris, og hendes Søskende, det ene taget for 22 Aar siden, det andet i Fjor.

Det kongelige Slot i Lissabon.

NETOP som Efterretningerne lød allermest beroligende dernede fra Europas sydvestligste Kongerige, nu skulde man atter tilbage til Forfatningen -- Landet var roligt, der var kun nogle faa Misfornøjede, som man puttede i Fængsel for en Sikkerheds Skyld -- kom Efterretningen om det frygteligste Attentat, Europa har set i mange Aar, ikke blot Kongen, men ogsaa Kron-

PORTUGAL

Den myrdede Kronprins Luiz.

prinsen skudte ned, myrdede paa aaben Gade. —

Det er vanskeligt for os heroppe at dømme om Forholdene i Portugal, om det i afvigte Maj var nødvendigt at foretage det Statskup, som Kong Carlos foretog i Forening med sin Premierminister Franco, eller ej. Men nødvendigt eller unødvendigt, den Lovløshed, som altid er Statskupets Følger, er nu slaaet ud i en blodig og forfærdende Daad. Og det bliver ikke gode Kaar, Dronningen faar at virke under som Formynder-ske for Kong Manuel II.

Ministerpræsidenten,
Diktatoren, Franco.

Fyens Stifts Læseforening, set fra Haven.

ment. Læsestuerne, hvor alle mødtes, Haven ned mod Aaen og ovre paa Øen, hvor Musikken de smukke Sommeraftener lød saa smukt. Foreningens Medlemstal er nu oppe over de 2000, dens Bibliotek forøges aarligt med 900 Bind, og Antallet af udlaante Bind er oppe over de 300,000. I Anledningen af Fødselsdagen har Foreningen udsendt et Festskrift, udarbejdet af Arkivassistent, cand. mag. William Norvin. Man maa paaskønne, at Foreningen har henvendt sig til en virkelig kompetent Mand med Udarbejdelsen. Det er desværre saa, at alle og enhver tror at kunne skrive Historie. Men ogsaa det er et Haandværk, der kræver den særlige og lange Uddannelse hos sin Udøver.

Det vilde være at ønske, at ogsaa andre Foreninger ved deres Jubilæer gik til de egentlige Historikere, der ene kan gøre Arbejdet forsvarligt.

Fyens Stifts Læseforening

1838—1908.

DER er for Odense By noget betegnende i det, at dens store Forening, den, der trives bedst og omfattes med størst Kærlighed, er en Læseforening. Thi Odense har tidligere og mer end nogen anden Provinsby været Børgernes By. Allerede i det 18de Aarhundrede var Odense en litterær By, den havde endog to Aviser, foruden Tidsskrifter, og mangt et smukt Bogtryk er udgaaet fra de odenseanske Pres-er. I denne gamle Kulturens By har Læseforeningen været det demokratisk forenede Ele-

Læseforeningen 1847.

Maglekilde-Petersen.

Maglekilde Petersen er død efter længere Tids Sygdom, 64 Aar gl. M.-P. var født i Ruds-Vedby, hvor hans Fader var Jernstøber, og kom i Lære hos Faderen. I 1866 overtog han Faderens Fabrik, men allerede et Aar efter flyttede han til Roskilde og drev der Jernstøberiet og Fabriken „Maglekilde“ til 1887, da han flyttede til

Kbhvn. og tog Borgerskab som Grosserer. Først i 1894 debuterede M.-P. som Forfatter med det første Bind „Maglekilde fortæller“, der straks skaffede ham stor Popularitet. Historien om den „meget lille Kat“ skabte et rent Slagord. Endnu sidste Jul kom et Bind „Maglekilde fortæller“. M. P. var en munter Mand, altid rede til en Spøg, bred og jovial, som man kun finder faa nu om Stunder, og en trofast Ven; han havde vundet sig mange Venner ved sine Bøger og paa sine Oplæsningsrejser Landet rundt.

Ambassade- raad Jules Hansen er 80 Aar gl. død i Paris. Hr. J. H. var Danmarks eneste Repræsentant i Krypto-Diplomatiets interessante Korps. Oprindelig Jurist, Fuldm i Hof og Stadsretten, blev Hr. H. 1864 udsendt til Paris for der at virke til Gunst for Danmark. Givet vægtige Bidrag til Diplomatiets Historie 1864-1899. Jules Hansens Navn er til ingen Sag knyttet med større Hæder end til Sønderjyllands.

Ambassade- raad Jules Hansen.

Før Ballet.

„Saa deler jeg det altsaa i to Fletninger“.

TIL Tonerne af „quand l'amour meurt —“ valsede den lille Baldame sig alt til og atter fra Aarets første Inklination; hun har nu leget Julen ud og danset sig lige ind i Sæsonens — og hvem ved vel hvis — Hjerte. Bringer man hende i denne Tid et Brev, snapper hun det hastigt, og hun kan næsten altid, førend hun endnu har aabnet det, udenpaa Konvolutten føle, om det er en Indbydelse; disse Kort, hvor hun kender dem og nyder dem! For hver ny Indbydelse, hun faar, stiger en forventningsfuld Glæde op i hende. Hun ser for sig de lyse Sale, lette, fine Dragter, som hvisler af Silke, og hun nynner hen for sig Valsens vuggende, bløde Rytmer. For hende er Balfaternerne de straalende, livsrøde Blomster i Vinterdagens hverdagsgraa Buket.

Og saa Forberedelserne! De er næsten ligesaa bedaarende for den unge Pige. Hvor er det ikke vidunderligt at give sig rigtig dejlig lang Tid til Paaklædningen, gaa stille til og fra igen tilbage i sin Stue, mens hun lægger frem hver bitte lille Ting, som hun skal have paa eller med; hvert Stykke fint, rent, duftende Linned, de sviklede, gennembrudte Silkestrømper, de smaa, fikse Sko, Handskerne, Skærfet, Langsjalet, alle disse fine, sarte Farver, brusende Chiffoner, parfumeduftende, spindelvævstynde Stoffer, der samlede paa den lille Kvinde giver et saa allerkæreste Hele. Hun selv pusler halvpaaklædt omkring derinde i sin lune Stue. For

„Ja, nu sidder den nydeligt“. (Jul. Aagaard fot.).

hvert af de daglige, tunge Klædningsstykker, hun tager af, er det, som om hun strøg noget af Hverdagen med dens Bekymringer og Arbejde af sig, og idet hun ifører sig sine fine, lette Stads, bliver hun en hel anden, en lille, henrivende Luksuskvinde i ungdommelig og skælmsk Ynde.

Og klæder flere unge Piger sig paa sammen, hvor springer da ikke Ordene muntert og let over Læberne. Om de faar „ham“ tilbords? Om Kjolen nu ogsaa virkelig klæder? Om man dog bare kan faa det tossede Haar til at siddel! Om Drosken nu blot ikke narrer En og kommer for sent!

Men midt i Ordstrømmens pludrende Væld standser den ene af dem og fører Haanden op for Brystet. Saa! der kommer den igen, denne gyselige Fornemmelse af Angst, denne Klemmen for Brystet og Hjertebanken. Irriterende

da ogsaa med den Balfeber, der uvægerlig indfinder sig hver Gang, hun pynter sig til Fest, og som varer, lige til første Vals er overstaet. Men Søsteren, der er roligere, tilbyder at sætte Haaret, „saa kan du bagefter fæste Blomsterne, for det kan du meget bedre end jeg.“ Og mens Kammen stryger lange og sindige Tag gennem Haaret, falder Hjertet til Ro; det slaar kun forventningsfuldt.

Stuen flyder af Baand og Vifter, Blomster, Tørklæder, Strømper og Skørter; paa Gulvet vrider sig et Par smaa, slidte, hvide Silkesko med lange, smalle Silkebaand, der krøller sig henad Gulvet. De er i Aften vragede for et Par nye, knirkende-vigtige Laksko og vilde dog saa gerne, saa gerne hen at danse endnu engang. Fortryllende Uorden, forventningsfuld Nynnen, saa tager den ene et Par vuggende Valsetrin henover Gulvet i Skørt og Underliv og med Haaret ned ad Ryggen, mens Søsteren formaner hende til dog at skynde sig, ellers kommer de virkelig for sent. Saa styrter hun hen til „noget“, der ligger udbredt over Sengen, putter Hovedet igennem det, bøjer den slanke Pige krop, saa at det falder ned over Hofterne i bløde Folder, og præsenterer sig

saa for Søsteren i den nye, klare Nederdel med de skinnende blanke Silkebaand.

Man er naaet til det højtidelige Øjeblik, da Blomsterne skal fæstes. Hun prøver først at sætte dem bag højre Øre, men saa ses de næppe forfra, og ses skal det! Hun fik dem jo sendt i Dag med Bøn om at bære dem i Aften; det er hendes Yndlingsblomster, og de er fra ham. Ja vist skal de ses! De skal straa og lyse højt paa Hovedet fremme foran Chignonen; derfra vil de nikke ham i Møde, saasnart hun kommer ind i Salen. Med nænsom Haand maa Søsteren løsne og fæste Naale og Kamme, bryde Stilken og vende og dreje Blomsten, mens Ofret selv følger Begivenhedens Gang i stadig Angst for, at Haarets smukke Fald skal blive ødelagt. Hun skælver af Utaalmodighed, og Spejlet ryster i den lille Haand, som holder det.

Og tilsidst staar de saa begge fikse og færdige

FØR BALLET

Baldamerne stiger til Vogns. (Aagaard fot.)

foran Spejlet og ser helt forundret glade derind. Men som de staar dér og ser og retter paa Sløjferne og skubber Bæltet lige, giver de sig til at le halvvejs genert til hinanden af lutter Balfeber og Spænding. De ser ti Gange paa Uret og løber til Vinduet for at spejle efter

Vognen og er næsten grædefærdige, da den ikke er der paa Sekundet. Endelig ruller den frem, et hastigt Farvelkys til Mo'r, „men krøl mig endelig ikke!“, ned ad Trappen i en Fart, og saa smutter de to smaa Baldamer hjerte-bævende ind i Drosken. AGNES REYM.

Togsammenstødet ved Bjerregrav. Et Sporskifte glemt — og Toget farer pustende og ødelæggende ind i det Tog, der allerede holder paa Sporet. I ens Fantasi dukker der straks blodige Billeder op fra Gentofte Ulykken. Men Sindet falder hurtigt til Ro, Bjerregrav-Ulykken hører til de ublodige, der kun voldter Jernbanerne Fortræd paa Materiellet — for en 50—60,000 Kr. siges der — og paa Godset for 10—15,000 Kr. Men alligevel giver Sagen een noget at tænke paa. Kun ved en ren Tilfældighed, kun ved at Toget løb noget langsommere ind og ved Lokomotivførerens Aandsnærværelse spares der Menneskeliv.

Fra Togsammenstødet ved Bjerregrav. (Olsen fot.)

Professor Chr. Blache.

Prof. Chr. Blache

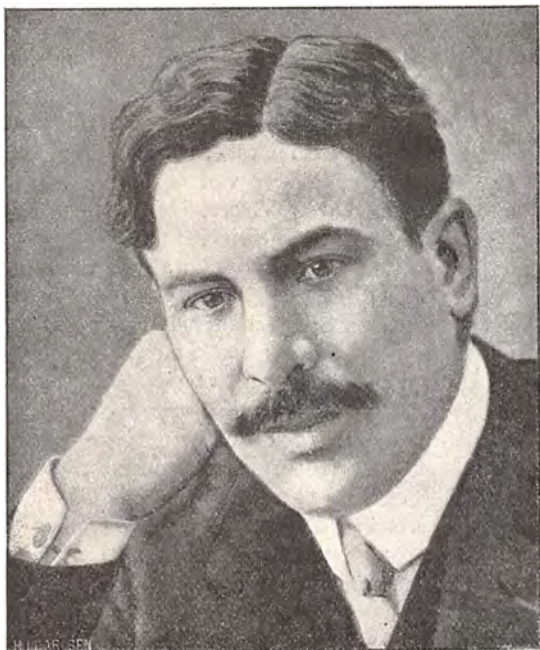
fejrede den 1. Februar sin 70-Aars Fødselsdag. Født i Aarhus, Søn af Rektor B., blev Student og gav sig i Skibsbyggerlære. Men 1861 kom han ind paa Akademiet, udstillede samme Aar første Gang og har siden udstillet hvert Aar. Professor B. er med Liv og

Sjæl Havets Fortolker. Der findes næppe noget Billede af Prof. B. uden Hav og Sø og frisk Skumsprøjt — eller dog i hvert Fald uden et Kig til Havet langt ude. Blache elsker Havet i alle dets Stemninger og med dets mangfoldige Luner, og han har søgt at fæstne dem paa Lærredet. Alle disse Lærreder er prægede af en ubestikkelig Ærlighed og Ædruelighed; Kunstneren har fundet Naturen saa rig og skøn, at det blot har været hans Maal at gengive den fuldt og sandt, ikke at udsmykke den. Og Prof. Blaches Kunst har stadig været i Udvikling, saa han nu staar blandt de bedste europæiske Sømaler.

Sangerne fra den hellige Høj.

Maurice Donnay, den gamle Montmartre-Sanger, er bleven Medlem af Akademiet.*

Maurice Donnay.

DET hændte for en fjorten, femten Aar siden, at en stor Kritiker i Danmark ved en Banket for en stor udenlandsk Kunstner gav ham det Raad: Bliv aldrig Professor! Ingen undgaar sin Skæbne. Nogle Aar efter var det Kritikeren selv, der blev Professor. Han bærer sin Tilskikkelse med Værdighed og med et Smil over sit Uheld. Der var en hel Periode her i Paris' mest letlevende og mindst højtidelige Del af Kunstnerverdenen, hvor der blev tampet bravt løs paa „Institut“ og „Akademi“, paa „Salon“, Musæer, Ordener, paa hele den officielle Kunst. Ak, ak, hvad er der ikke sket. Der er en, der har faaet det røde Baand, der er en anden, der er bleven Statens officielle Maler, en tredje, der har giftet sig et Palæ og en Formue til, en fjerde, der er Medlem af „Institutet“. Og kronedes dette ikke forleden Dag med, at *Maurice Donnay* blev valgt til Medlem af det samme ærværdige „Akademi“, som han værst af alle havde hudflettet og haanet. Nej, ingen undgaar sin Skæbne, og „Sangerne fra den hellige Høj“, Sangerne fra Montmartre, heller ikke deres.

Det var en hel Periode i Paris' Historie, og man maa sige, at den er forbi nu. Da den begyndte med „Den sorte Kat“ og „Klokkerne“, var Retningen ny, morsom, fræk og havde det Skær af Ungdom over sig, som virker fortryl-

lende. Nu mærker man lidt for meget Hensigten, nemlig Spekulationen, og bliver forstemt. Man skal ikke spille for længe paa samme Streng, især ikke i Paris og især ikke, naar Talentet kun er middelmaadigt. Af dem, der i sin Tid paabegyndte denne Kunstretning, er de bedste borte. Maurice Donnay sidder i „Akademiet“, *Villette* er officiel Maler, *Edouard Detaille* er Millionær og Medlem af „Institutet“, *Zavier Privas* har faaet Æreslegionens officielle Anerkendelse, Resten af de gamle er forsumpede; af de ny, der kom til, er der kun faa, der har Talent. Retningen er døende men Spor har den sat sig, og noget af en Skole var den. Det, der bar den oppe saa længe, var den muntre Respektløshed for alt i Samfundet. Nu kan det ikke nægtes, at Respektløsheden er sunken ned til blot at blive Platheder, Flovheder eller Gentagelser.

Respektløsheden! Da Maurice Donnay forleden Dag blev modtaget i Akademiet, var man uhyre spændt paa, hvordan han vilde klare sig med den Tale, hvori han skulde rose sin Forænger og prise Akademiet i det hele taget. Vilde hans Tale ikke komme til at skurre af Falskhed? Han skilte sig fra det paa en elegant Maade, thi han talte om sin afdøde Kammerat fra Montmartre *Allais*. Selv Akademiet smilede. Denne Respektløshed prægede alt, hvad der blev spillet, sunget og malet oppe paa Montmartre i den Periode; den prægede de politiske Viser, Parodierne, de smaa Revuer og Skyggebilledscenerne, til hvilke *Detaille*, *Villette*, *Candré* og saa mange andre Kunstnere, der nu er anerkendte og berømte, havde skaaret Billederne. Hvilke Historier fortælles der ikke fra den Tid. En rig Købmand i Paris efterstræbte Æreslegionen; han gav en stor Middag i sit Hjem for Ministeren X, og efter Bordet skulde et Par Montmartre-Sangere forlyste Gæsterne. „Slaa ikke for stærkt løs paa Regeringen,“ hviskede Husets Herre til en af Sangerne. Han nikkede og gav sig til at fremsige en Monolog om, hvordan man bliver dekoreret. „For at blive dekoreret maa man kende en Minister. Jeg sagde til mig selv: kender du ikke en Minister? Jo, bevares, det er jo sandt, jeg kender jo Minister X. Vi har siddet i Nazas Fængslet sammen.“ Ministeren, der havde haft Fingrene i Panama, rejste sig rasende og gik sin Vej. Ellers en anden Sanger, der sagde til Kong Edward: „De har moret Dem, Majestæt. Saa meget desto bedre. Det hænder Dem vel ikke ofte!“ Ved en Soirée hos Rottschild komplimenterede Madame Rottschild Skuespilleren *Mounet Sully* for hans Udførelse af Kong Ødipus. „Det var virkelig,

Maurice Donnay synger i „Den sorte Kat“.

som om jeg levede 2000 Aar tilbage i Tiden.“
„Jeg troede ikke, De var saa gammel,“ sagde

finder den?

ETIENNE.

Birkedommer *Ollgaard* i Frederiksborg Birk er død, 76 Aar gl. Assistent og Fuldmægtig i Kultusministeriet, 1872 Byfoged i Slagelse. derfra til Hillerød 1889, 1894 Birkedommer. Han var kendt og skattet som en overordentlig dygtig Embedsmand og et Menneske med rige personlige Egenskaber.

Frk. *Methea Hoffmann* fejrede forl. sit 25-Aars Jubilæum som Plejemoder ved det kgl. Blindeinstitut. Frk. H. har indlagt sig store Fortjenester af Blindsagen ogsaa ved sit Arbejde for Oprettelse af Hjemmet for arbejdsføre, blinde Kvinder og ved Udgivelsen af Tidsskriftet „Budstikken“. trykt med Punktskrift for de blinde.

Frk. *Anna Rosenørn* har fratraadt sin Stilling som Bestyrerinde af Værnehjemmets første Afd. Hun har med stor Dygtighed og megen personlig Opofrelse varetaget denne Gerning fra November 1889 og vundet sig mange Venner blandt de 576 unge Piger, som i den Tid har boet paa Hjemmet.

Kaptajn *Ed. Sidenius Brabrand* er død 79 Aar gl. F. i Mariibo, gik til Søs. 1867 overgik han til det nydannede forenede Dampskibsselskab. Førte forskellige store Skibe, som „Aarhus“, „Christiania“, tog sin Afsked 1900. Med B. forsvinder en af de gode gamle Sømandskikkelser, der var en Pryd for Standen.

Hver 8 Dags Aarbog.

Januar 1908.

Danmark. 7. Efter en hæftig Valgkamp sejrer den radikal-socialdemokratiske Liste ved Kommunalvalget paa Frederiksberg. 8. Folketinget træder sammen. Voldsom Snestorm over hele Landet med Afbrydelse af al Togforbindelse. 9—14. Hebrondebatten i Folketinget. (Den 13. ryddes Folketingets Tilhørerloge, hvilket ikke er sket siden 70erne). 10. Forlig om den kommunale Valgret. Regeringspartiet, de Frikonservative og de Moderater i Landstingets Udvalgenes om i Fællesskab at stille et samlet Ændringsforslag. 14. Drachmann dør paa en Klinik i Hornbæk. (21. Sørgehøjtid i Hornbæk. 25. Hans Urne føres fra Koncertpalæet til Toldboden, med Skib til Skagen. 26. Urnen nedsættes i Gravkammeret paa Drachmanns Klit). 17. Landstinget nægter Forslaget om en Telegrafbygning Overgang til 3dje Behandling. 23. 3dje Beh. af Toldloven i Landstinget. Efter Ordførerens, Heys, Udtalelser, Udsigt til et Toldforlig i Fællesudvalget. Københavns Kommune laaner 40 Mill. i Engl. til 4 pCt. 24. Folketinget behandler Forslaget om Anskaffelse af en Undervandsbaad.

— Der har mellem Rusland, Tyskland, Sverrig og maaske Danmark været ført Forhandlinger om *Østersøen*. Senere Forhandlinger mellem Tyskland, England, maaske Holland om *Nordsøen*. Forhandlingerne har haft en foreløbig Karakter, og hvad de egentlig er gaaet ud paa, er endnu ganske uklart. — Debat om Karl Larsens Udgave af Ibsens episke Brand. — Den store Udstilling 1913 drøftes under Forudsætning af dens Henlæggelse til Fælledparken. — Den høje Diskonto: 25. nedsætter Nationalbanken den fra 8 à 8½ til 7 à 7½ og 29. til 6½ à 7.

Norge. Det norske Storting aabnes: Berner Præsident, Gunnar Knudsen Vicepræsident; i Trontalen betones det, at Indtægterne er større end budgetteret og vil antagelig kunne dække Underskudet fra de nærmest foregaaende Aar. 24. Det norske Stortings Venstreforening vedtager et af 48 Venstremænd undertegnet Forslag om Foreningens Opløsning, og det besluttes at danne „Stortingets Venstreforening“. Gunnar Knudsen Formand.

Sverrig. 16. Kong Gustav aabner Rigsdagen. Der bebudes Forslag om en ny militær Straffelov, borgerligt Ægteskab; for at dække de øgede Militærudgifter foreslaas bl. a. en Forhøjelse af Sukkerbeskatningen. Finansloven ballancerer med 216 Mill., deribl. til Hæren 58½ Mill. og 27¾ til Flaaden. — Mange og store Betalingsstandsninger.

Belgien. Skal Landet modtage Kong Leopolds Tilbud angaaende Kongostaten?

England. 16. Finansminister Asquith erklærer, at Regeringens første store Lovforslag vil omhandle Alderdomsforsørgelsen. Englands Bank nedsætter Diskontoen fra 6 til 5. 20. Det engelske Arbejderparti kræver paa sin Aarskongres i Hull Alderdomsforsørgelses- og Arbejdsløshedsspørgsmaalet løst i den kommende Samling. De Konservative erobrer den gamle liberale Kreds Mid-Devon. 23. Englands Bank nedsætter Diskontoen til 4, Frankrig til 3 pCt. 29. Det engelske Parlament aabnes. — „Times“ bliver et Aktieselskab.

Frankrig. 13. Henry Farman tilbagelægger med sit Luftskib en Kilometer og vender tilbage til sit Udgangspunkt, vinder Deutschpræmien paa 50,000 Frcs. 21. Jaurès interpellere Regeringen om Marokko, opfordrer den til at befri Fr. for det marokkanske Æventyr. Imødegaaes af den tidligere Udenrigsminister Delcassé. 27. Udenrigsministeren erklærer, at Fr.'s Mission i Marokko er af forbigeaaende Karakter. Fr. vil ikke blande sig i de indre marokkanske Stridigheder. 28. Debatten slutter med Vedtagelse af en af Pichon godkendt Dagsorden.

Portugal. Gæring, mod Maanedens Slutning talrige Arrestationer. Regeringen forsikrer, at al er roligt.

Tyskland. 3. Harden dømt til 4 Maaneders Fængsel og Betaling af Procesomkostninger for Fornærmelser mod Grev Kuno v. Moltke. 10. Det preussiske Deputeretkammer afviser efter Opfordring af Fyrst Bülow de Frisindedes Forslag om Forandring af den preussiske Valglov. 12. Gadedemonstrationer i Berlin og andre Byer, blodige Sammenstød med Politiet. 21. Efter en Række store Møder af Arbejdere i Berlin Sammenstød udenfor Rigsdagsbygningen mellem de arbejdsløse og Politiet. 22. Interpellation i den tyske Rigsdag om Forandring af Valgretten i de enkelte Stater. Rigskansleren nægter at besvare den, forlader Salen, da man vedtager dens Fremme. 30. Debat i det preussiske Herrehus om Ekspropriation af Ejendom i preussisk Polen.

Afrika. Marokko. I Moskeen i Fez afsættes Abdul Aziz og Mulay Hafid udraabes til Sultan. Frankrig sender en ny Overgeneral, d'Amade (se Frankrig).

Amerika. 3. Blodigt Sammenstød i Vancouver mellem hvide og gule. — Roosevelt angriber Trusterne voldsomt. — Pengekrisen fortsætter, om end under mildere Former. — Stor Arbejdsløshed.

(Aarbogen for Februar kommer i Nr. 23 for 8. Marts).

Craneboro-Mysteriet.

Storforbryderen Roachley danner i Paris sammen med Parlamentsmedlen Cruston, Mr. Eales og Rod Kenwood, der er med for første Gang, en Sammensværgelse mod Mr. Rattray, en stor Købmand i Craneboro. Kun Roachley kender Planen fuldt ud og sætter de andre i Arbejde. Rod Kenwood dirigeres til Craneboro; her bor han hos Familien Bowmar, hvis Søn og Datter er ansatte hos Rattrays. Rod udspionerer Rattrays Levevis og refererer alt til Roachley. Imidlertid forelsker han sig i Miss Rattray, der allerede er forlovet med en ung Adelsmand, Hal Gregory. Rod løser sig derfor fra Sammensværgelsen, der dog gaar sin Gang. Rattray lokkes ud til et ensomt Hus, hvor han dysses i en dyb Afmagt. Han vaagner først længe efter i Florida, ukendelig og vansiret. I Craneboro hedder det sig, at han er rejst til London, hvorfra han vender syg hjem med en Sygeplejer. Hal Gregory har forelsket sig i en ung Dame, Constance Raycourt, besøger hende, men overraskes her af hendes Ægtefælle, hvis Eksistens han ikke anede. En Aften findes Mr. Rattray myrdet i sin egen Have. Rod betror Reporteren Mallabar, hvad han ved om Sammensværgelsen. Det viser sig, at den myrdede ikke er Rattray. Uden at tilstaa det for nogen genkender Rod den myrdede som Roachley, mens Hal genkender ham som Constance Raycourts Ægtefælle, og Mordvaabnet som Constances indiske Daggert. Da Rattray er forsvunden, falder Mistanken for Mordet paa ham. Ved Forhøret oplyser Doktoren, at det er den myrdede, han har behandlet som Rattray. Mallabar tager Ralph Bowmar til Hjælp. Politiet faar oplyst, at den myrdede er Mr. Raycourt. Mistanken falder nu paa Mrs. Constance Raycourt, hvis Daggert er funden i Liget. Hun bliver arresteret; Vidneudsagnene gaar hende imod. Rod bliver Journalist, træffer Lady Gregory. Mr. Cruston frier til Miss Rattray med en mystisk Trusel om ellers at forvalde hendes Faders Død. Emily kalder Rod til Miss Rattrays Hjælp. Et anonymt Brev kalder ham til London. En Billet fra Rod støvner Miss Rattray ud paa et øde Sted Kl. 10 Aften.

JEG havde ikke tænkt paa det. Frøken. Maaske er han der. Men Kl. 10 om Aftenen — ved en Afvi-erpæl — paa Korsvejen — Herrejemi. hvor det lyder uhyggeligt — og alene. Jeg vilde aldrig have troet, at Mr. Ken —

„Er det Mr. Kenwoods Haandskrift?“

„Ja, det er sikkert nok. Bare dog Ralph var kommen tilbage, saa han kunde tage med os.“

„Med os?“

„Ja, Frøken, os. Tror De, De faar Lov at at tage alene derud til de Korsveje og Kirkegaarde, saa tager De fejl. — Tager De derud, og det er maaske det rigtigste, for det kunde jo være Herren, saa tager jeg med. Det kan jo være, Herren ikke tør komme her; men jeg vil virkelig ikke have min unge Frøken til at gaa alene ud til de døde — og hvem det ellers er.“ Emily pudsede sin Næse med Eftertryk. Saa fortsatte hun: „Men det er jo allerede Onsdag, Frøken. Skulde vi ikke tage til Crewe i Dag — til min Kusine og faa noget mere at vide om denne Korsvej og Kirkegaard?“

„Det er en udmærket Idé, Emily,“ raabte Eleanor og sprang ud af Sengen med et Hop. „Nu mit Bad og lidt Frokost, og saa vil vi studere Togplanen. Hvad er Crewe for en By, Emily?“

„Det er den grimme By i Verden, Frøken. Den rigeste Mand tjener kun 400 Kroner om Ugen, sagde min Kusines Mand.“

„Er der et ordentligt Hotel?“

„Ja, der er nok et.“

„Saa tager vi af Sted i Dag.“

Det var et øsende Regnvejr, da de to unge Piger naaede Crewe, en tyk graa Regntaae hvilede over Byen, og forøgede den graa Kedsommelighed, der hvilede over den. De tog straks til Hotellet og fik et Værelse, og saa gik Turen til Emilys Kusine. Hun var en rigtig hyggelig lille Provinskone, der vidste Besked med alt og alle i flere Miles Omkreds, og hun kunde ogsaa fortælle dem om Wybunbury.

„Er det en stor By?“ spurgte Miss Eleanor.

„Ærlig talt, er det slet ingen By. Der ligger blot nogle Huse, mest Gaarde, og en Kirke.“

Hun var meget nysgerrig efter at vide, hvad de dog skulde i Wybunbury, men der forstod Emily at opfinde de mest plausible Grunde, da

hun var klog nok til at vide, at Hemmelighedsfuldhed blot vilde ægge hende.

Da de kom tilbage til Hotellet, fandt Eleanor til sin Forbavselse et Brev med Rods Haandskrift. Der stod blot: „En Vogn vil vende Miss Rattray Kl. 8 Torsdag Aften. Roderick Kenwood.“

„Men hvor kan han vide, vi er her?“ sagde hun og viste Emily Brevet.

„Og hvorfor kommer han ikke selv?“ tænkte Emily urolig.

XXVIII.

Den mystiske Ekspedition.

Eleanor vaagnede næste Morgen paa Hotellet i en underlig ængstelig Stemning. Hun havde kun sovet lidt — men baade vaagen og i Drømme havde hun følt sig underlig utryg, truet af en overhængende Fare. Hun kunde dog ikke rigtig gøre sig klart, hvad det var, hun frygtede. Hun vidste blot, at Ængstelsen hverken gjaldt Rod eller hendes Fa'r. Men hun vilde ikke se tilbage. Hun havde arvet ikke saa lidt af sin Fa'rs seje Gaaen-paa. Desuden syntes hun, det var hendes Pligt at tage Skridtet, hvis hun derved kunde faa noget at vide om sin Fa'r. Og hun havde før haft bange Anelser, som ikke var slaaede til — men rigtignok ikke saa mørke som denne Gang.

Hun og Emily delte Værelse, og da hun vaagnede, sov Emily endnu sødeligt. Klokken var lidt over otte.

„Emily,“ kaldte hun, „Emily!“

Emily fo'r op: „Er det sent, Frøken?“

„Nej, Klokken er knn otte; men vi bestilte jo Frokost til Klokken 9.“

Saa snart Frokosten var forbi, gik Emily over paa Stationen for at købe et Par Aviser. Hun kom imidlertid løbende tilbage uden dem: „Aah, Frøken, hvem tror De, jeg har set?“

„Set? Hvem?“ spurgte Eleanor; hun tænkte først paa Rod, saa paa sin Fa'r.

„Cruston.“

„Mr. Cruston?“

„Ja, ham og ingen anden, med en stor Rejse-

rem. Han kom ud af Toget fra London og gik ind i Restaurationen."

"Fa'r maa være der," sagde Eleanor. "Han sagde jo, han vidste, hvor han var. Hvad skal vi dog gøre, hvad skal vi dog gøre?"

"Bare Mr. Kenwood dog vilde komme selv? Hvad skal alt dette Hemmelighedskræmmeri og Skribleri til? Det er ikke noget godt, naar denne Cruston er med —"

"Fa'r maa være der," gentog Eleanor.

"Og saa skulde Mr. Kenwood vide det. Men vi maa tro paa Kenwood, for ellers —"

"Ellers hvad, Emily?"

Emily svarede ikke, hun følte til sin Lomme i Skjørtet; jo, der sad Ralphs Revolver, og hun skulde nok vide at bruge den. Hun smilede tilfreds.

"Ellers hvad?" spurgte Eleanor igen.

"Jeg tænkte paa, at Mr. Kenwood maaske vidste, at Cruston kom, og at det var derfor han havde sat det til i Aften. Maaske han holder Vagt og derfor ikke kan komme."

Men i Virkeligheden var der dukket en uhyggelig Tvivl til Rod og nogle halvglemte Ytringer op i hendes Sind. Cruston kendte Kenwood, og Kenwood Cruston, hvad om de var i Kompagni? Men hun afviste energisk Tanken, hun troede paa Rod — men hun vilde være forberedt paa alt.

De to unge Piger skyndte sig over paa Stationen og nærmede sig forsigtigt Restaurationslokalet; men Mr. Cruston var allerede borte. Emily gik hurtigt hen til Bnffetdamen.

"Er den Herr", der lige sad ved det Bord, gaet?"

Efter en Beskrivelse af Herrens Dragt oplyste Buffetdamen, at den Herre blot havde drukket en Whisky og var gaet igen.

"De kan vist finde ham ovenpaa, han spurgte efter en Drager og en Droske."

Paa Perronen mødte de en Drager, der først ikke svarede; men en Sølvmønt fik hurtigt hans Tunge paa Gled.

"Han fik en Vogn, og han er paa Vej til Wybunbury, det gav han mig selv Besked paa at sige til Ku-ken — det er en Køretur paa henvend til Mil.

"Han er taget til Wybunbury, Fa'r maa være der," mumlede Eleanor.

Emily erklærede kækt, at det var det værste Roderi, hun endnu havde været med til. "Men vi maa jo vente til Kl. 8 med at tage af Sted. Frøken, ellers slaar Mr. Kenwoods Beregninger jo fejl."

Og det indvilligede Miss Eleanor, skønt modstræbende i.

Det var en forfærdelig lang Dag at sidde og vente i ængstelig Uvished paa, hvad denne mystiske Ekspedition kunde betyde. Endelig ti Minuter før otte bankede Tjeneren paa Døren og sagde, af der var en Vogn efter dem.

"En Droske, mener De vel?" spurgte Emily.

"Nej, en Vogn med to Heste for; jeg har aldrig set den før."

"Heller ikke Kusken?"

"Nej, heller ikke ham."

"Lad mig gaa ned!" raabte Emily, og uden at høre paa Miss Rattrays Indvendinger for hun ned paa Gaden til Vognen.

"Er De Miss Eleanor Rattray?" spurgte Kusken.

"Hvorfor?"

"Det er Dem, jeg skulde hente."

"Og hvis det ikke er hende?"

"Det er hende, jeg skal have fat i, ikke Dem."

"Hvem har sendt Dem?"

"Mr. Kenwood."

"Det er rigtig nok, jeg skal sige det til Miss Rattray."

"Er De da ikke Miss Rattray?"

"Maaske — maaske ikke. Vi skal være færdige om fem Minuter."

"Vi," gentog Kusken; "men der maatte ikke være mere end en, jeg har kun Ordre til at hente en."

"Ikke desto mindre maa De tage to. To eller ingen."

"Ja, det maa De selv om; men der bliver Vrøvl om det."

"Det bliver vor Sag; men siger nogen noget til Dem, kan De svare, at jeg er Mand for ikke at køre ene, naar jeg vil have en med."

"Ja, det lyder s'gu til det," mumlede Kusken.

Saa gik Emily op for at hjælpe sin Frøken Tøjet paa og selv komme i det.

XXIX.

Korsvejen og Afviserpælen.

Det var en lang Køretur gennem et mørkt, tavst Landskab; kun med lange Mellemrum lyste Vinduerne i en enkelt Hytte eller Gaard i Mørket. De to unge Piger sad tavse og trykkede; med lange Mellemrum kom der en ligegyldig Ytring, tilsidst hørte det op. Da de havde kørt over en Time, stak Emily Hovedet ud ad Vinduet, men de kørte i en Allé med høje Træer, som gjorde Mørket endnu dybere. Pludselig udbød hun dog: "Dér er Afviserpælen og Korsvejen maa vel ogsaa være her. Det er dog et ækelt Sted." Saa mumlede hun noget misfornøjet om, at Mr. Kenwood dog ikke havde mødt dem, men havde ladet dem alene i hele dette Mysterium.

"Kan Du se nogen?" spurgte Eleanor.

"Nej, men der kommer en Lygte henne paa Vejen. Maaske er det Mr. Kenwood. Jeg kan høre Fodtrinene, kan De ikke, Frøken?"

Manden med Lygten var aabenbart paa Ud-kig efter dem; men det var ikke Mr. Kenwood. Det var en ældre, enøjet Mand. Da Vognen standsede, aabnede han Vogn døren og holdt Lygten ind i den. Eleanor for' tilbage med et Skrig.

"Hallo, der er jo to," udbød han, "hvad er det for noget?"

Emily hoppede rask ud: "Hvem er De, og hvor er Mr. Kenwood?" spurgte hun.

"Hvem er De og hvem af dem er Miss Rattray?"

"Det er mig," sagde Emily, følgende en pludselig Indskydelse. "Og De troede, jeg kom alene. Det er min Pige derinde."

"Hun maa tage tilbage," sagde Manden.

"Det kan der ikke være Tale om."

"Jeg tager kun mod en."

"De maa tage to."

"Det kan jeg ikke."

"To — eller ingen."

"Saa maa jeg gaa alene tilbage — jeg kan ikke tage to med; det er mod Ordren."

"Mod hvis Ordre?"

"Mod Mr. Kenwoods."

"Og Mr. Kenwood vover at give mig Ordre?"

"Ja, det maa De ordne med ham."

(Fortsættes).

Sognepræst *Chr. Michael Ammentorp* i Borrit ved Horsens, født 2. Januar 1838. Deltog som Reserveofficersaspirant i Krigen 1864, men hans Beskedenhed tillod ham ikke at søge om Erindringsmedaille.

Cand.jur., Grosserer *E. A. Wolff*, død 15. Januar 1908, deltog i Krigen 1864 som Intendant, var en Del Aar ansat i Landmandsbankens Hypotekafdeling, har skrevet „Tarak“-Vejledning om dette Spil.

Redaktør *J. A. C. Christensen*, „Fredericia Avis“, døde d. 27. Jan., 66 Aar gl. Siden 1880 har Hr. C. været Red. af Bladet, som han overtog 1891. Kom til Bladet 1869 som Redaktionssekretær. En jovial Personlighed.

Professor *Frederik Dahl*, født 23. Januar 1838 i Kbhvn., var fra 1870—98 knyttet til Universitetet som Prosektor ved patologisk Museum, var i nogle Aar Kommueløge i Kbhvn., er Censor ved medicinsk Eksamen.

Prof. *Lauritz Lebrecht Hommel* er død, 90 Aar gl. Prof. H. var en højt anset Skolemand, i mange Aar Bestyrer for Melchiorss Skole.

Læge *C. F. Garde* er død i Hellerup, 40 Aar gl. Hr. G. var i længere Tid konstitueret som Stadslæge i Aalborg.

Strand- og Sognefoged *N. M. Mikkelsen* i Lyngby Sogn, Hjørring Amt, fyldte d. 22. Jan. 70 Aar. Veteran fra 1864, kendt i vide Kredse, skattet som Medborger, beklædt en Mængde Æres- og Tillidsposter. Til hans gæstfri Hjem har ogsaa mange Københavnerne fundet Vej.

En af Vestkystens Helte, Strandfoged *Mads Klitten*, Skalleruppr. Hjørring, er død. Til Søs tjente han Redningsmedaillen ved at redde Menesker, der var i Fare, og til Lands var han knyttet til mange vigtige lokale Foranstaltninger, thi han var en Mand med Forstand og Energi.

Præmie Nr. 14 paa 25 Kr.

Paa samme Maade, som denne Annonce

Verdens bedste Hvidevare

Crystal

til alt Slags Linned

koster i Februar

28 Øre pr. Alen.

Larsen & Nielsen, Pilestr. 12.

i første Linie har Begyndelsesbogstavet *V* og Slutningsbogstavet *e* og i sidste Linie begynder med *L* og slutter med *2*,

findes der i vore Annoncer i dette Nummer en Annonce, hvor de tilsvarende Bogstaver er

N A S

Find den, klip den ud, send den senest den 15. Februar under Mærket „Præmie 14“, „Hver 3. Dag“, Vingaardstræde 25, København. Af de indkomne Besvarelser trækker vi én ud, og den heldige faar tilsendt 25 Kr. kontant. Vinderens Navn findes i vort Nummer for 23. Februar.

NB. Naar man kun sender den udklippede Annonce og Læserens Navn og Adresse samt lader Konvolutten staa aaben og udenpaa skriver *Tryksager*, gaar Brevet som *Tryksager*, og Portoen er da i København kun 2 Øre og udenfor København 4 Øre.

Præmie Nr. 12 Den Annonce, der skulde findes i Nr. 17, var fra Frkn. Nissen og Nielsen, Kerteminde. Vinder af Pengepræmien blev: Fru *H. Jørgensen*, Biens Allé 7, Sundby.

Udgivet af: ODIN DREWES. Redigeret af: C. C. CLAUSEN.

EVER 8 DAG

Nr. 20. 14. Aargang.

16. Februar 1908.

Attentatet i Portugal; det Øjeblik, da Vognen drejer ind i Arsenalgaden.

Dronningen staar oprejst i Vognen og søger at værne sin Søn, der allerede er ramt, medens Kongen er døende af sine Saar. Efter en Tegning i „L'Illustration“, sendt fra Lissabon af Albert Souza.

Festen er endt.

DEN sene Sommernat spiller sin lang-somme, bløde Vals for alle Strygere med Sordino paa de klingende Strengene. Natten er dyb og dragende i al sit slørede Lys. Det er, som om en d. rude et Sted bag Buskene nævner vort Navn, — eller er det ude paa den stille Villavej, hvor alt sover, eller er det et Sted derude paa en af Byens Gader, hvor sene Nattevandrere haster mod deres Hjem, eller er det langt, langt derude i den vide Verden, borte bag Bjergene?

Natten er stille. Men Tusinde Øjne stirrer ind i dens koglende Dyb, og Sjælene længes.

Festen er endt. Gæsterne er gaaede, deres glade Latter døet. Kun hviler endnu Duften fra Cigarerne og Cigaretterne og er ikke til at drive ud, skønt Vinduerne er aabne, og skønt Verandadøren staar paa vid Gab. Her staar han i den sene Nat, ene — ene. Ingen Mennesker snakker mere i Stjerne. Der er tomt, gabende, uhyggeligt tomt og ude i Køkkenet hjælper hans Hustru Pigen med at sætte alt paa Plads. Og inde i Soveværelset sover hans Barn, en lille Pige med gule Lokker og blaa Øjne, der titter saa uskyldsrent ud i Verden, denne Verden, som er Ondskab og Løgn, dette stakkels Liv, der blot er gyldne Drømme, som brister lig skøre Søhebobler.

Aa, hvor her er tomt. Hvorfor gik de alle-sammen. Deres muntre Tale fik ham til at glemme det, som er sket. De anede intet, de glade, tilfredse Gæster i hans, den velhavende Grosserer Bangs Hjem, thi han var konverserende som de andre og passede sine Værtpligter, for at Harmonien, den Harmoni, som er den glade, utvungne Fest i Sommernatten, ikke skulde brydes.

Og gamle Cordtsen stod op og talte for ham. Hvordan var det, han sagde? „Denne lykkelige Mand, hvis Livsglæde maa smitte enhver, som er sammen med ham.“

Aa ja, han havde været livsglad.

Han sugede begærligt Natteluften i sig. Den var krydret med Duften fra Havens Blomster. Han drak den ind, som vilde han beruse sig i den, glemme alt, søge at bilde sig ind, at han endnu var lykkelig. Der var intet sket, og alt var som før, ja, tilfald bedre. De daarlige Tider var ikke kommet. Han havde slet ikke skrevet den dumme falske Veksel. Alt dette hæslige var blot en ond Drøm, — men en gavnlig Paamin-delse. Han stod her i sit smukke Hjem. Han havde en Hustru, som han elskede, og en lille Guds Engel af et Barn. Hyggeligt skulde de have det, men ikke ødsle, ikke ødsle. Tiderne var knappe, og naar alt kom til alt, saa trive-vedes maaske Sundheden, Styrken, Livslykken

bedst, hvor Nøjsomheden var jordbunden. — Nej, nej, nej! Der var intet ondt sket. Ingen falsk Veksel, — umuligt, umuligt. — Han vilde jævne Vejen for sin Hustru, hæge og hygge om den dejlige Kvinde, han havde taget ind til sig, elske hende, være god mod hende. Og Barnet, — Barnet skulde vokse op og blive til et sundt og stærkt og lykkeligt Menneske. Og engang, naar han og hans Hustru var blevne gamle, da vilde hun komme til dem med Taa-rer i sine Øjne og takke dem for Tiden, som svandt, Barnetiden, Barnelykkens jublende Tid.

— Aa nej, det var for sent. Denne Sentimentalitet! Livet var ikke saadan, kendte ikke til Barmhjertighed, men foer brutalt frem og lagde øde.

Det var for sent. Ja, Festen var endt. Blodet jog som en heftig Bølge op gennem hans Legeme og hamrede derinde i Tindingerne. I de fugtigkolde Hænder krammede han det Brev, der var kommet med Aftenposten midt under den glade Fest, just som Gæsterne lo og støjede. Han var selv gaaet ud og lukke op, tvivlede ikke om, at det maatte ramle en skønne Dag. Men ingen mærkede noget paa ham, skønt han følte, han var bleg som et Lig. Og al den summende Talen, Sangen og Musikken dæmpede hans Lidelser.

Men nu, — nu var her grusuldt tomt. Aa, det var forfærdeligt at tænke paa. Hjemmet var ødelagt, Livet, hele hans Fremtid. Og to Mennesker, to uskyldige Væsner, trak han med sig ned i sit svimlende Dyb, det lille Barn og Hustruen, som han havde lovet Lys og Lykke.

Ganske ene var han, ganske ene. Ikke et Menneske fandtes, som kunde trøste ham, ikke et Skød han kunde skjule sit Hoved i, og hvor han kunde græde ud.

Jo, han vilde kalde paa sin Hustru, betro hende alt, trygle hende om Tilgivelse. Men vilde hun forstaa ham? Vilde hun ikke sparke ham bort som den, der havde ødelagt hendes Liv.

Tys! Hvad var det? Der lød Trin ude paa Vejen. Han skælvede. Var det Politiet? Tanken jog som en isnende Dolk gennem hans Hjerne.

Hvad var her at gøre? Han foer til Lampen og slukkede den, stod ganske stille, lyttede. Trinene derude blev tydeligere og tydeligere. Nu var de ganske nær ved. Han tog sig til Hjertet. De standsede ved Havelaagen. Herre Jesus!

Da raabte han gennem Stuerne, skærende, klagende: „Gertrud!“

Hans Hustru smækkede en Dør op derude og foer frem gennem Stuerne Halvmørke: „Er du syg“ spurgte hun, og Stemmen skælvede af Rædsel.

„Nej,“ svarede han og følte det, som om Sjælefreden atter gød sig gennem Aarerne for første Gang efter lang Tids Forløb.

„Det er — Politiet, som vil hente mig. — Jo, — jo, det er rigtig nok. Jeg har skrevet en falsk Veksel. Nu ved du det, Gertrud.“

Hun løb frem imod ham, stirrede ham ind i Ansigtet, sagde, at det var ikke sandt.

Saa ringede det paa Entréklokken. Og hun kastede sig om paa Divanen og borede hulkende sit Hoved ned i Puderne.

Han laa paa Knæ ved Siden af hende og strøg hende varsomt over det lyse Haar. Hans Stemme var stille og mandig blid.

„Sig, at du tilgiver mig,“ sagde han.

Krampagtigt slyngede hun sin Arm om hans Hals og knugede hans Hoved ind mod sit.

Det ringede atter paa Entréklokken.

Saa rejste han sig langsomt, tændte Lampen, og den Fremmede derude gik omkring Huset og stod i Verandadøren:

„Undskyld, er det Hr. Grosserer Bang?“ spurgte han.

„Jeg ved det,“ sagde Bang, idet han langsomt gik ud og tog sit Overtøj paa. Han kom atter ind, bøjede sig ned over sin Hustru og kyssede hende paa Panden.

„Vær stærk,“ sagde han til hende — og gik.

I Døren standseede han. Han syntes at kæmpe med sig selv. Saa sagde han med en Stemme, der rystede:

„Sig til lille Tulle, — at Fa'r er rejst.“

Og bort gik han i det slørede Sommernatskær sammen med den Fremmede.

AAGE BRODERSEN.

Professor Ludvig Schrøder.

Professor Ludvig Schrøder.

See, det var en Mand, om hvem man med Sandhed kan sige, at selv om han rent personligt bukkede under for Døden, lever han dog videre i Tusinders og atter Tusinders Liv, hans Sæd spirer og grønnes vide om Lande.

Jeg husker en Septemberdag i Aaret 1903, jeg rejste ovre i Jylland for at gøre Forstudier til sidste Del af „Danmarks Land“ i „Frem“. Og en Morgen spadserede jeg fra Vejen Station over til Askov for at besøge Ludvig Schrøder, for at se ham midt i den Gærning, han havde skabt. Og som vi gik rundt fra Stue til Sal, fra Bygning til Bygning, fra Bibliothek til Forsøgsmark, rundt i hele den lille Verden, der hedder Askov, og som var groet op fra intet, blandede der sig i Beundringen en stille Misundelse mod denne Mand. Endskønt, Misundelse er ikke Ordet; der klæber nu en Gang alt for meget daarligt ved det Ord. Og alligevel — jeg misundte den Mand, som han gik dér. Thi Livet var lukkedes for ham, det, han vilde, var bleven til Virkelighed og Handling. Han havde højest Livsmodet i vort Folk. Unge Mænd og unge Kvinder var gaaede bort fra Askov med hans Ord og hans Personlighed gemte i Sjælen, de havde taget dem med ud til Livets Arbejde. En havde dyrket et Stykke Hede op, en fordoblet sin Gaards Besætning, en blot sunget, naar Skyerne hang lavt. Men for dem alle var Livet blevet rige og lykkeligere gennem denne Mand. Han var vikelig en Konge, som han gik dér gennem sit Rige, en gammel, grænet Konge. Han havde hersket over Sjælene og Viljerne. Og Døden havde ingen Magt over hans Herredømme.

! C. C. CLAUSEN.

Hvordan Dagen gaar for Kong Edward.

Kong Edward ve i Kroningen.

DET er kun for Barnefantasi, at det at være Konge eller Dronning staaer som den højeste Lyksalighed. Og kun saa længe som Eventyrets Kongeskikkelser endnu ikke er fortrængte af mere virkelighedstro. Saa opdager man snart, at Kongestillingen er noget nær den møjsommeligste her i Livet — navnlig for Herskeren af et stort Rige. Og følger man en Hersker som Kong Edward gennem hans Arbejdsdag, saa undrer man sig blot over, at et Menneske kan staa det Liv ud i Længden.

Men Kongen maa ogsaa staa tidligt op for at naa gennem Dagens mange Pligter. Ja, der bliver ofte læst Telegrammer op for ham under hans Paaklædning.

Kongens første Arbejde om Morgenen er at gøre sin Post op. Og Posten løber ikke sjældent op til et Tusind Breve, der deles i tre Dele: Privatbreve, Forretningsbreve og blandede Breve, det vil nærmest sige Bønkrivelser og Tiggerbreve. Brevene af de to sidste Kategorier aabnes og sorteres dog først af Kongens

Kabinetsskretær, Lord Knolleys, som ogsaa lægger Planen for Dagens Anvendelse. Og denne Dagsorden er ofte udfærdiget Uger og Maaneder i Forvejen, saa hver Time, næsten hvert Minut paa Dagen er beslaglagt.

Beslag paa flest af Dagens Timer lægger de uendelige Repræsentationspligter; Hofnyhedspalten i Londonerbladene giver et Indtryk deraf. Kong Edward er saa levende interesseret for alle Rørelser og Fremskridt i sit Land, og han forsømmer sjældent nogen Lejlighed til at vise det. Handel og Industri, Kunst, Videnskab og Religion, alt kan paaregne hans Interesse. Og i flere Kulturgrene griber han selv ind. Han er saaledes Storkansler ved Oxford Universitetet og møder i denne Egenskab paa Universitetets store Festdage.

Ogsaa i Frimurerordenen har Kongen spillet en stor Rolle. 1868 blev han Frimurer, og 1875 valgtes han til Stormester af England, en Stilling, som han dog opgav ved sin Tronbestigelse. Men endnu møder Kongen ofte til Ordenens Fester.

Kongen har i mange Aar baaret Feltmarskalstaven — og de militære Repræsentationspligter, der paahviler ham, er utallige. Men han opfylder dem alle, og Hærens og Flaadens Udvikling ligger ham stærkt paa Sinde.

Ogsaa Landbruget har en Beskytter i ham. Han elsker det frie Liv ude paa sine Godser; lige saa fuldendt blændende en Verdensmand og Hersker han er i Londons Kongesale, lige saa jævn og naturlig en Godsejer er han ude paa sit Sommerslot. Han omfatter alt herude, baade Dyr og Mennesker, med en patriarkalsk Følelse. Han har en Gang udtalt: „Det er umuligt for en britisk Gentleman at leve paa Landet uden at nære den mest levende Interesse for Agerbruget, for Husdyrene, ja, for alt, hvaden Landmand har med at gøre.“

Som den store Sportsmand, Kong Edward er, staaer ogsaa Sporten hans Hjerte nær. Paa Sandringham er Stalden en Seværdighed, den rummer udmærkede Heste, som deltager i de store Epsom- og Derby-Løb. Og de Trofæer,

Kong Edward som Stormester i Frimurerordenen.

Kong Edward som Kansler for University of Wales.

Hestene har hjembragt, pryder Staldenes Vægge.

Men ogsaa Sejlsporten dyrker Kongen med Iver — og ved den aarlige Regatta ved Cowes er han en sikker Gæst.

Der sker overhovedet ikke noget i det mægtige britiske Rige, ikke en nogenlunde betydningsfuld For-

fremmelse af en Embedsmand, ikke en Flaaderevy, et stort Dyrskue, en Regatta, uden at Kongen ved det, og hvis han kan, tager Del deri.

I Løbet af Aaret 1906—07 har Kongen da ogsaa overkommet:

- 43 Byer besøgte (28 i England, 15 i Udlandet),
- 140 Statsraad med Ministre, Samtaler med Gesandter etc.,
- 8 Private Raad,
- 16 Grundstensnedlæggelser, Aabninger af Institutioner og Afsløringer,
- 14 Stats-Banketter,
- 12 Hær- og Flaade Revyer og Parader,
- 6 Besøg paa Udstillinger etc.,
- 4 Hofkurdage,
- 12 Besøg ved Væddeløb,
- 42 „ i Teatre,
- 1 Særlig Galla Hoffest,
- 1 Særlig stort Hof-Garden-party.
- 50000 Breve og Dokumenter,

Naar man ser denne officielle Ramme om Kongens Liv, og saa betænker, hvilke Krav der stilles til ham som Privatmand, og hvor meget han udretter, som ikke kendes officielt, og den Tid, han dog kan faa tilovers til Sport, Rejser o. l., forstaar man, at Kong Edward maa være en yderst flittig Mand. Som Aarslisten 1906—07 antyder, gjorde Kong Edward mange og store Rejser i det Aar. Han var i Kronburg for at møde den tyske Kejser ved Marienbad, i Norge, i Paris, senere to Maaneder uafbrudt paa Rejse, igen i Paris o. s. fr. Og paa alle disse Rejser maa alle Rigets Tarv passes som i London.

Man forstaar, at en saa optaget og „officiel“ Mand maa elske det rolige Landliv og den magelige Hjemmedragt. Og Kong Edward er ikke gladere, end naar han turer om i Sandring-

hams Park i Knæbenklæder og Sportshue med sin Yndlings-Bulldog Peter. Men netop paa Klædedragtens Omraade spiller Kongen jo en Foregangsmands Rolle. Alle Kongens forskellige Værdigheder kræver ogsaa et Utal af Dragter. Det kan da ikke undre, at den „officielle“ Garderobe alene anslaaes til at koste flere Hundredtusinde Kroner aarlig. Men netop som „civil“ er Kongen jo „Europas bedst klædte Mand“, hvis Klædningsstykker kopieres paa det pinligste.

Kong Edward er uhyre populær. Netop i Kraft af at være „Englands første gentleman“ i sin hele ydre Optræden er han det. Han forstaar at tale med alle, at vinde Folk af alle Samfundsklasser, og han er altid rede til at yde Hjælp, naar der trænges til den. Desuden har han udmærket Øje for Folks ejendommelige Sider og forstaar at værdsætte dem. —

Endelig er Kong Edward en godgørende Mand, og paa det Punkt har han en varm og ivrig Hjælper i sin Dronning. De staar i Spidsen for mange velgørende Institutioner, og de har ofte ved deres Eksempel vist Englands Rigmænd Vejen. V—e.

Kong Edward som Stormester af Malteserordenen i dens Ordensdragt.

Det store Krach.

Grundejerbanken paa Gammeltorv.

UVEJRET er drevet over, Staten og de store Banker har garanteret, der ligger Penge nok til Udbetaling, og følgelig vil Folk ingen Penge have. Naar de staar godt til fire eller fem Procent, er det dog altid bedre end Strømpeskiftet, der ingen Renter giver.

Uvejret er ovre, men Følgerne vil mærkes dybt og længe. Dels af alle de Forretningsmænd, der var inde med den paa-gældende Bank, der havde Kassekredit eller Penge staaende der, som maaske stod og skulde bruge dem til Veksler og Arbejdsløn og nu stødte paa en lukket Gitterport, naar de kom for at hæve deres eget, som nu maatte ty til Venner eller „Menneskevenner“. Og dog er den dybeste og mest uheldssvangre Følge af disse Krisedage ikke de Vanskeligheder, der direkte er voldt Forretningslivet.

Men Tilliden er svækket for lange Tider. Det er naturligvis fortræffeligt, at Staten og de øvrige Banker garanterer Sparerne deres Indskud.

Men, at en stor Bank, med Millioner og atter Millioner Aktiekapital, med de mest ansete og rige Mænd i sit Bankraad, én Dag kau bebude Millionfortjeneste, stort Udbytte, store Henlæggelser og Af-skrivninger, Bonus til Indskyderne med mere og saa et Par Dage efter ganske rolig lukke sin Gitterport, det er det frygtelige, det, der vil bringe alle de smaa, der sparer sammen til Alderdommen, til

Men det skete ikke straks og ubetinget og helt ud, som det burde være sket. Det var først, da Krisen truede med at gribe endnu mere om sig, at man gjorde det, der burde være sket straks i Bankernes egen Interesse. Hvem siger, at man garanterer næste Gang? Sparerne vil i lange Tider ikke gaa med den Tryghed til Bankens Disk, som ønskeligt er, Pengene er blevne ængstelige.

Dog end ikke det er den mest hær-gende Følge af disse Dages Begivenheder.

Foran Grundejerbankens lukkede Gitterport Fredag den 7. Februar.

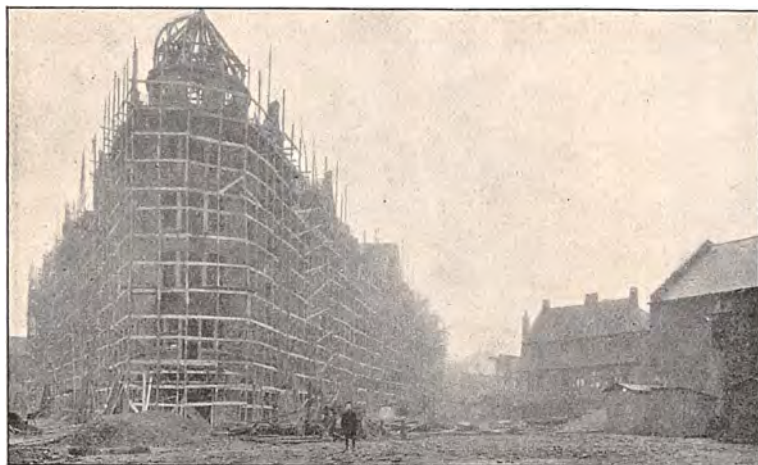

Den Heinske Telegrafbygning, som Grundejerbanken var interesseret i, og som Landstinget nægtede at erhverve for Staten.

Børnenes Opdragelse og Udstyr eller blot til en Nødskilling mod de onde Dage, til forfærdede at spørge: Er vi i Danmark, i det lille, flade Bondeland, det hæderlige Husmandsland? Eller er vi helt andre Steder henne. Hele den gamle, solide Købmansmoral rejser sig i Vrede mod dette, den, der i sin gammeldags Enfold har holdt paa, at et Ord er et Ord, og man skal svare enhver sit.

Og det maa man fordre og fordre med Alvor og Vilje, at Staten gennem Love sikrer os mod en Gentagelse af dette. Der er i de senere Aar herhjemme hændet saa meget, der klarligen viser, at der er noget raadtent i den danske Stat, for at citere Hamlets mistrøstige Ord. Og naar Ondet ikke kan ryddes ud ved privat Hjælp, ved den private Hæderlighed,

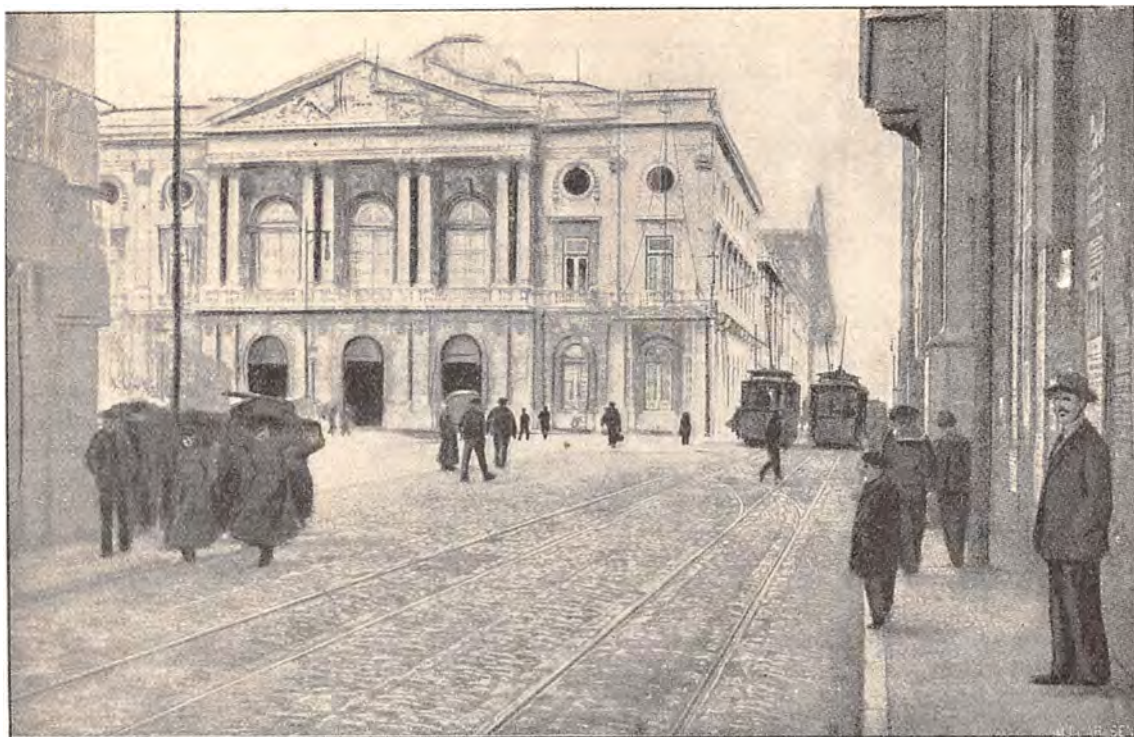
Nybygningerne i Christian IX.s Gade, det gamle Møntergade-Kvæter, som Grundejerbanken finansierede.

maa Staten træde til med en Lov. Aktieformen er Nutidens og Fremtidens Form, men Ansvarret maa da ogsaa der være lige saa effektivt, som naar den enkle Mand staar i Spidsen for sin egen Forretning og hæfter med alt sit for den. Ja, endnu stærkere. Thi i sin egen Forretning øder man dog som Regel kun sit eget, men i Spidsen for et Aktieselskab er det Tusinder og Millioner af andres Penge, der sættes paa Spil. Derfor maa vi have en Aktielov, der lægger Ansvarret, hvor Ansvarret bør ligge. Thi før vender Tilliden ikke tilbage.

Mercator.

„En Indskyder?“

Gaden, hvor Attentatet fandt Sted, dér hvor Sporvognen holder.

Attentatet i Portugal.

Dom Manuel II, Konge af Portugal.

Læreren da Silva, der først fyrede paa Kongen.

DET synes, som skal det lykkes den modige og handlekraftige Dronning at sikre Tronen for sin yngste Søn, Dom Manuel. Hendes djærve Færd i Attentatets frygtelige Øjeblikke har sikret

hende en Verdens Sympati. Og den resolute Maade, hvorpaa hun brød med Fortiden, med Francos Diktatur, og fik dannet et Samlingsministerium under Admiral Ferreira d'Amaral har sikkert bidraget til at berolige Stemningen i Landet og hæmme den republikanske Rejsning, som man frygtede.

Slutningsscenen af „Willemoes“ paa Folketeatret. Reiffenstein-Hansen fot.
Frk. Thorberg Sommer, Hr. Albr. Schmidt, Hr. Helsingreen, Hr. Johannes Nielsen, Hr. P. Reumert.

„Brødrene Hansen“ paa Dagmarteatret. 3. Akt. Reiffenstein-Hansen fot.
Fru Winding. Hr. Johs. Poulsen. Hr. Malberg. Frk. Karen Poulsen.

Billedhuggerinden Nielsine Petersen i sit Atelier.

Billedhuggerinden Nielsine Petersen.

SKULDE man dømme efter vore Ordener, er vi danske ikke nogen galant Nation. Franske Kvinder kan faa Æreslegionens Kors

men ikke en Gang Sølvkorset kan her fæstes paa en Kvindes Bryst. De gamle Konger, der indstiftede vore Ordener, har vel ogsaa nærmest haft krigerske Bedrifter for Øje, i alt Fald Mandsgærnninger. Og vor Historie har jo ingen Jeanne d'Arc. Men naar nu Kvinderne faar kommunal Valgret i en nær Fremtid og politisk i en ret overskuelig, vil der ganske sikkert blive en Storm paa Ordenskapitlet. Og hvorfor egentlig ikke? Enhver af os kender Kvinder, der ved stort, almengavnligt og uegennyttigt Arbejde har fortjent Ærens Kors bedre end mangen Mand, som det nu bliver til Del.

I de senere Aar er dog Kvinderne ogsaa begyndt at komme en Smule med. Medaljen: Ingenio et arti er nu falden i nogle faas Lod. Ganske vist, det er kun en Udmærkelse, der kan gives Kvinder, der udmærker sig kunstnerisk, og der er meget, meget andet Kvindelarbejde, der kunde fortjene sin Dekoration.

Medaljen Ingenio et arti, Forsiden.

Bagsiden til Ingenio e arti.

Den sidste Kvinde, der har faaet Ingenio et arti, er Billedhuggerinden Nielsine Petersen. I Forvejen var hun fransk Officier d'Academie og havde den russiske Fortjenstmedalje i St. Anna Ordenens Baand.

Vi træffer Kunstnerinden i hendes Atelier, vatindpakket, tæppeindhyllet. Ingenio et arti kan i alt Fald ikke bruges som Amulet mod Nervegigt i Armene. Og hun maa derfor nøjes med at se en anden Kunstner udføre Detaillerne i hendes Arbejder. Men saa snart hun har faaet nogle Bestillinger fra Haanden, deriblandt en Dronning Alexandra i Bronze og to Buster i Marmor af Christian IX og Dronning Louise til

det græske Kongepar, gaar Rejsen sønden paa til Roms Sol og Varme — til Bedring for Gigten.

Rundt om i Atelieret ser vi Frøkenens Værker, den grublende Hamlet, Orpheusstatuen, den ynglingslanke, luthspillende Troubadur, Ismaël-figuren, der vrider sig i Dødsvaande og fører Haanden til det saarede Bryst. Paa et Broncerelief drager Jeftas Datter sin fra Kriegen hjemvendte Fader i Møde, fulgt af unge, glade Terner. Og paa Kavaletterne i Atelierets Midte knejser Udkast og færdige Buster af vort gamle Kongepar.

A. R.

Faxinge Sanatorium

aabnes i disse Dage for 120 brystsyge Mænd. Det har kostet ca. 1/2 Million Kr., der er skaffet til Veje ved den ringe Afgift, Andelsbøderne aarligt giver af deres Malkekøer og Slattesvin, men Driften er overtaget af Sanatorieforeningen. Sanatoriet, der ligger i en bakket og skovrig Egn tæt ved Præstø, ledes af Dr. Ostenfeldt, tidligere ved Vejleford Sanatorium.

Faxinge Andelssanatorium i Faxinge ved Præstø.

Kammerherre Meldahl.

de Udenlandsrejser og var som faa inde i de forskellige Stilperioders Udvikling. Valgtes 1858

Kammerherre, Professor MelJahl er død, 80 Aar gl. Født i Kbhvn., hvor Faderen var Jernstøber. Arbejdede i Jernstøberiet, blev saa Murer. Besøgte samtidig Kunstakademiet og erhvervede 1853 den store Guldmedalje. Kmh. Meldahl havde foretaget en Mængde

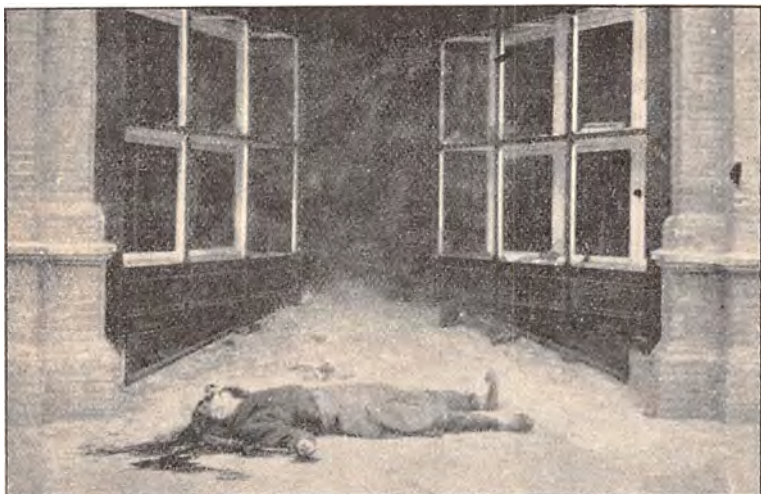
til Medlem af Akademiet, hvor han spillede en betydelig Rolle. Fra 1873—90 var han Kunstakademiets Direktør. Men Kmh. M. gjorde sig ved sin Energi, store Arbejdskraft og overlegne Personlighed ikke blot gældende i Kunstens Verden. Fra 1866—93 havde han Sæde i Kbhvn.s Borgerrepræsentation. Han nedlagde sit Mandat som en Protest mod Godkendelsen af M. Nyrops Plan til det nye Raadhus.

Som Arkitekt udfoldede Kmh. M. en betydelig Virksomhed. Hans to Hovedværker er Genopførelsen af Frederiksborg Slot og Bygningen af Marmorkirken. Desuden har han opført og restaureret en Mængde Slotte og Herregaarde: Bernstorff, Rosenborg, Kronborg, Pederstrup og Frijsenborg og mange andre Bygninger som Blindeinstituttet, Raadhuset i Fredericia, Thinghusene i Aalborg, Randers og Reykjavik. Endelig udfoldede Kmh. M. en betydelig literær Virksomhed. Han fik mange Beviser paa Anerkendelse i Form af Ordener, Kors og Titter.

V—e.

„Liv kræver Liv“.

Illustreret med Amatørfotografier.

En Kineser, der er myrdet, fordi han stod sig godt med Missionærerne.

ALLE kender vi det kinesiske Sprog, i alt Fald fra de mærkelige Skriftegn paa vore The-Pakker og fra den mindre pæne Omtale, som vor Skoletids Lærere gav det. Tør man tro, hvad de fortalte os, er det alle Rædsels Rædsel. Dets Ord er talrigere end de københavnske Rotter, det er mere indviklet end Madvigs latinske Syntaks, sværere at udtale end en syv dobbelt russisk Konsonant og mere snørklet end de sindrige Udskæringer i de kinesiske Elfenbensæsker, der stadig er vort etnografiske Musæums berettigede Stolthed.

Tro nu ikke, at Kineseren ynder unødvendigt Omsvøb i alle Livets Forhold. Saa langt fra! Vor gule Broder er i Besiddelse af en yderst nærig Natur, og han har forlængst opdaget, at Omsvøb ikke alene ofte *forvansker* en Sag, men altid *fordyrer* den. Derfor hader han Bogholderi. Han sælger kun mod Kontant eller mod andre Varer. Er han saa velhavende at have flere Forretninger, leverer han hver Morgen sine Bestyrere saa og saa mange Pund af den eller den Vare. Bestyrerne betaler kontant og maa sørge for, at de vejer saadan ud, at de faar den betalte Vægt ind igen. Som oftest skal de endda faa en fiks lille „Overvægt“ ud af det — en Overvægt, hvis kontante Udbytte klinger i deres egne Lommer.

Ogsaa i Administrationen har den gule Mand indført en ikke almindelig Kortfattethed. Vore Billeder fortæller lidt om det. Et af dem er et blodigt Vidnesbyrd fra en af de mange Uroligheder i Efteraaret. Den myrdede Stakkel havde fraterniseret med kristne Missionærer, og Følgen blev et dødbringende Knivstik i Makken.

Missionærerne gjorde Henstillinger til den lokale kinesiske Øvrighed. Og denne tog Affære efter den ligefremme Regel: Liv kræver Liv!

Øvrigheden finder en Synder. Det er ikke saa vanskeligt. Men det er ikke altid givet, at vedkommende Synder forøvede netop det Mord, som han straffes for. Men har han ikke gjort sig skyldig i det, saa har han nok en Del anden Forbrydelse paa Samvittigheden, er Øvrighedens ikke videre humane Betragtning. Og den holder ham ikke længe i Fængsel. Det koster Penge til Føde og Fangevogter, og

den Slags Udgifter er uproductive og skys som Følge heraf.

Der gøres kort Proces med Forbryderen. Med kynisk Mangel paa Følelse, til Skræk og Advarsel for andre Forbrydere, udføres en kinesisk Execution paa aaben Gade.

Vort Billede viser den. Den Dødsdømte knæ-

En kinesisk Henrettelse. (Tilhøjre ses Skarpretterens højre Een. Fotografen, der har været mere nervøs end den dødsdømte Synder, har ikke faaet helc denne vigtige Person med paa sin Plade).

ler i Gadesnavset. Ydmygt bøjer han sit syndige Hoved, en Rakkerknægt holder hans bundne Hænder, og i Overværelse af en gulbukset og bebrillet Mandarin og en Hob Nys-

gerrige, hugger Bødlen sit Sværd igennem Synderens blottede Hals.

Og saa volder han ikke Øvrigheden mere Hovedbrud og flere Udgifter.

AXEL GERFALK.

Docent Adolf Hansen. Med Docenten i Engelsk, Adolf Hansen, er en af de stille, noble, beskedne Mænd i Landet gaaet bort, en af de dygtige, bramfri Arbejdere, der gjorde deres Arbejde retskaffent og sanddru. Man kan i vanskelige Øjeblikke, hvor

Docent Adolf Hansen.

der staar altfor meget Kvalm af smaa Døgnets Mænd, synes, at der er altfor faa af disse Mænd af det lødige Malm, og naar en af dem dør, kan man føle det som en stikkende Sorg. For den store Offentlighed var Adolf Hansen kendt som en fin og forstaaende Oversætter af Shakespeare og Byron og andre af den engelske

Litteraturs Stormænd. Men Landet over sidder der ogsaa mangan Mand og Kvinde, som han har været Lærer for paa Universitetet, og som han har vidst at knytte rent personligt til sig ved sin altid redbonne Hjælpsomhed, sin Karakters Trofasthed og sin Sjæls kyske Renhed.

Rodin: Den fortabte Søn.
En af Glyptotekets sidste Nyerhvervelser.

Miss Gladys Vanderbilt og hendes Moder.

Det sidste amerikansk-europæiske Milliardærbryllup.

Atter en amerikansk Arving og en amerikansk Formue gaaet til Europa for at opforgylde et gammelt, men afskrabet Adelskjold. Men stærkere og stærkere rejser Stemningen sig i Amerika mod de gode Penge, der gaar ud af Landet. Man fordrer Udførselstold paa Formuer, der ved Giftermaal gaar til Europa. Og selv om det maaske hører til de fromme Ønskers Verden, har Folkestemningen denne Gang dog været saa stærk, at den tvang Milliardærerne til at fejre Miss Gladys Vanderbilts Bryllup i største Stilhed — men dog en „største Stilhed“, hvor Toiletternes Pragt og Ædelstenenes Mængde kunde faa det gamle Europas kronede Kvinder til at blegne af Misundelse. Selv de største Civillister kan nu en Gang ikke tage det op med en amerikansk Milliardærs Aarsindtægter.

Craneboro-Mysteriet.

Storforbryderen Roachley danner i Paris sammen med Parlamentsmedlen Cruston, Mr. Eales og Rod Kenwood, der er med for første Gang, en Sammensværgelse mod Mr. Raltray, en stor Købmand i Craneboro. Kun Roachley kender Planen fuldt ud og sætter de andre i Arbejde. Rod Kenwood dirigeres til Craneboro; her bor han hos Familien Bowmar, hvis Søn og Datter er ansatte hos Raltrays. Rod udsponerer Raltrays Levevis og refererer alt til Roachley. Imidlertid forelsker han sig i Miss Raltray, der allerede er forlovet med en ung Adelsmand, Hal Gregory. Rod løser sig derfor fra Sammensværgelsen, der dog gaar sin Gang. Raltray lokkes ud til et ensomt Hus, hvor han dysses i en dyb Aftmagt. Han vaagner først længe efter i Florida, ukendelig og vansiret. I Craneboro hedder det sig, at han er rejst til London, hvorfra han vender syg hjem med en Sygeplejer. Hal Gregory har forelsket sig i en ung Dame, Constance Raycourt, besøger hende, men overraskes her af hendes Æglefælle, hvis Eksistens han ikke anede. En Aften findes Mr. Raltray myrdet i sin egen Have. Rod betror Reporteren Mullabar, hvad han ved om Sammensværgelsen. Det viser sig, at den myrdede ikke er Raltray. Uden at tilslaa det for nogen genkender Rod den myrdede som Roachley, mens Hal genkender ham som Constance Raycourts Æglefælle, og Mordvaabnet som Constances indiske Daggert. Da Raltray er forsvunden, falder Mistanken for Mordet paa ham. Ved Forhøret oplyser Doktoren, at det er den myrdede, han har behandlet som Raltray. Mullabar tager Ralph Bowmar til Hjælp. Politiet faar oplyst, at den myrdede er Mr. Raycourt. Mistanken falder nu paa Mrs. Constance Raycourt, hvis Daggert er junden i Liget. Hun bliver arresteret; Vidneudsagnene gaar hende imod. Rod bliver Journalist, træffer Lady Gregory. Mr. Cruston frier til Miss Raltray med en mystisk Trusel om ellers at forvalde hendes Faders Død. Emily kalder Rod til Miss Raltrays Hjælp. Et anonymt Brev kalder ham til London. En Billet fra Rod støvner Miss Raltray ud paa et øde Sted Kl. 10 Aften.

Ja, det skal blive ordnet en Gang, alt dette Rod med Korsveje og Afviserpæle. Naar blot jeg havde Mr. Kenwood her?"

„Men jeg kan ikke staa her hele Natten og parlamentere med Dem — vil De med?"

„Og hvad saa med min Pige?"

„Hun maa gaa tilbage; hun kan ikke faa Vognen. Der er en Mils Vej til nærmeste By. Eller hun kan ligge under Hækken, der kommer nok en Vogn denne Vej."

„Hun kan ikke gaa alene tilbage. Saa maa De vende tilbage uden mig. Farvel."

„Det vil gøre Mr. Kenwood ondt."

„Han maa se at blive god igen. Hvorfor kommer han ikke selv?"

Nu sprang Kusken ned fra Bukken og hviskede lidt med Manden. Resultatet var, at Manden med Lygten sagde: „Naa, saa sæt Dem da ind, begge to; men bliver der Vrøvl, maa De tage Ansvar."

De kørte igen en halv Times Tid, saa drejede Vognen gennem en Port ind i en stor, brølgt Gard. Emily stak Hovedet ud, mens Eleanor paa hendes Befaling holdt sig tilbage. Emily havde taget Sagens Tøjler i sin Haand, og Eleanor havde gladelig fjøjet sig i det. Emily gik helt op i Rollen, til Eleanor sagde hun:

„Emily, bliv siddende lidt, mens jeg faar at vide, hvor vi er."

„Ja, Frøken," svarede Eleanor i en underlig Tilstand mellem hysterisk Graad og Latter.

De holdt foran en stor gammel Bondegaard, hvoraf man kun svagt kunde skelne Omridset. Huset saa ganske forladt ud. Emily stillede sig op ved Siden af Vognen og ventede paa, at Kusken kom ned. Selv Emilys Mod sank i disse Forhold, og Eleanor, som dog sikkert havde ventet at møde Rod her, blev stærkere end nogen Sinde grebet af den Uhyggefølelse, som hun havde kæmpet med det sidste Døgn.

Saa kom Manden med Lygten til.

„Hvor er Mr. Kenwood?" spurgte Emily og samlede al sin Energi.

„Inde i Huset," sagde Manden i en overbevisende Tone.

„Saa skaf ham herud!"

„De maa gaa med ind til ham."

„Jeg gaar ikke derind," sagde Emily afgjort.

„Jeg gaar ikke et Skridt videre. Mr. Kenwood har sendt Bud efter mig, nu er jeg kommen her, men saa maa han komme Resten af Vejen og møde mig her."

„Men —"

„Aah, De er en meget veltalende Ven af Mr. Kenwood. Men jeg mener, hvad jeg siger."

Kusken havde imidlertid spændt fra og var gaet bort med Hestene, saa Lygtemanden var ene med Emily. Og hun holdt sig rank i sin Frøken-Værdighed og talte med aristokratisk Tonefald — nærmest efter Lady Gregory, den eneste Adelsdame, hun kendte.

„Min kære Mand" sagde hun myndig, „her bliver jeg, til Mr. Kenwood kommer til mig. Hurtig ind med Dem og hent ham ud. Jeg er ikke vant til at give mine Ordre to Gange, og jeg skal nok klage over Dem til Mr. Kenwood."

Manden tav ganske stille og overvejede, han saa ingen Udvej til at tvinge det stædige Pige-barn. Saa gik han ind i Huset.

„Saa, Frøken," hviskede Emily aandeløst ind i Vognen, saa snart han var forsvundet, „kom nu ud, vi maa skynde os."

„Men, Emily —"

„Kom nu blot, Frøken. Det er galt fat her, er jeg bange for. Og hvorfor har Mr. Kenwood ikke mødt os?"

Eleanor kom stille ud af Vognen, Emily lukkede de sagte Døren, og saa løb de af Sted ind i Mørket mod en Gruppe Udhuse og Stakke, som grupperede sig om Stuebygningen.

„Kan De affyre en Revolver, Frøken?" spurgte Emily.

„Jeg har aldrig prøvet, saa jeg tror det ikke," lød Svaret.

„Naa, det kan jeg, Ralph har lært mig det. Jeg sigter ikke saa særlig godt, men jeg kan ramme en Mand, naar han ikke er for langt borte."

„Men De har jo ingen Revolver, Emily?"

„Jo, jeg har, Frøken. Det er Ralphs. Jeg lod Far lade den, og her er den. Men jeg er saa nervøs, jeg haaber ikke at komme til at skyde nogen ved en Fejtagelse. Men Frøken, hvor De ryster, De besvimer da ikke for mig?"

„Nej — jeg fryser bare."

„Det bliver nok godt altsammen, Frøken, for

jeg kan jo ikke sige, det er det. Jeg havde blot Lyst til at se Mr. Kenwoods Ansigt, før vi gik herfra.“

XXX.

I Mørket.

De to unge Piger famlede sig frem i Mørket, og det lykkedes dem efter en Del Besvær at naa ud mellem Stakkene og Udhusede til Gaardens Udkant. Her var ogsaa mørkt og stille, men i det yderste lille Hus var der Lys i Vinduene, hvoraf der var to forneden og et foroven. Et af de første var stærkt oplyst, men der var rullet ned, og man saa Skyggen af de lange Gardiner tegne sig paa Rullegardinet. I det andet var Lyset uroligt flakkende, som af et Tællelys.

„Jeg havde Lyst at kigge derind,“ hviskede Emily.

„Men der er jo rullet ned,“ svarede Eleanor og saa uvilkaarlig paa det stærkest oplyste Vindue.

„Nej, ind ad det andet, svarede Emily.

„Nej, pas paa, de kan let se Dem.“

„Aah nej, der er et Træ lige uden for Vinduet, saa der er mørkere end her, vent et Øjeblik“ — og før Eleanor kunde svare, havde Emily listet sig bort.

Ventetiden var forfærdelig lang for Eleanor, hun vidste ikke, om hun havde ventet fem eller ti Minutter eller en halv Time, hun følte det som en Uendelighed at staa der alene i Mørket, angst for at røre et Lem for ikke at røbe sig.

„Hvor De blev længe borte“, modtog hun Emily.

„Aah, Miss Eleanor,“ var Emilys hviskende Svar, baade Stemmen og hendes Greb i Miss Eleanors Arm talte om virkelig Rædsel.

„Hvad er der, hvad har De set?“

„Oh, Miss Eleanor — Mr. Kenwood — kom og se!“

„Er han — ?“

Men Emily trak af med hende gennem Mørket, hen foran Vinduet.

„Der er en fremspringende Kant, sæt Foden paa den, saa skal jeg holde Dem.“

Eleanor saa ind i et lille, tarvelig møbleret Værelse med store, gamle hestehaarsbetrunkne Møbler, paa Væggene var der gamle krøllede Billeder fra illustrerede Blade. Men Eleanors Blik fæstede sig straks ved en bestemt Ting: en Mand, der sad i en stor Egetræstol foran Kaminen og stirrede ind i dens Gløder. Manden var Rod Kenwood, og han var bundet paa Hænder og Fødder med tykke Reb, for Munden var der bundet et Haandklæde, og han saa forsømt, ubarberet og mismodig ud. Det var ligesom en magnetisk Kraft tvang Røds Blik hen mod Vinduet, mod Eleanors Blik, og han saa hendes Ansigt fuldt belyst der ude i Mørket. Hun følte, at han havde set og genkendt hende; hun kunde se det paa hans Blik og paa den Trækning, der gik gennem ham. Men i det samme trak Emily hende ned.

„Hvad er der, Emily?“

„Hyss! Frøken.“

„Vi maa bringe ham Hjælp, Emily. Kom, vi maa finde nogle gode Folk og bringe ham Hjælp.“

„Ja, hvis der er nogle ordentlige Mennesker her.“

Lidt længer fremme stødte de paa en høj Vold, som de ikke kunde komme over.

„Vi maa tilbage til Gaarden,“ sagde Eleanor.

„Vi maa finde Landevejen. Har Du Revolveren, Emily? Kom, lad os skynde os.“

De gik tilbage ad den Vej, de var komne, hen til den smalle Sti mellem to Udhusede Gavle. Saa standsede de, der hørtes Stemmer fra Stuehuset, som kun laa nogle Alen borte. Saa blev Hoveddøren slaet op, og et stærkt Lys faldt ud over Gaarden. En Mand kom ud med en Lygte i Haanden. Men han saa ikke de unge Piger; han aabnede blot Vognøren og saa, at Vognen var tom. Med et Udraab for han ind i Huset. Et Øjeblik efter kom han ud med en anden Mand. Ved Synet af ham trykkede de to unge Piger sig uvilkaarligt sammen.

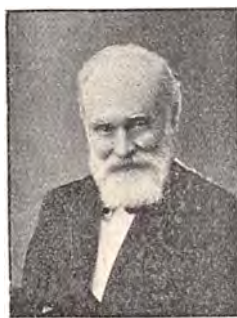
(Fortsættes).

Fhv. Toldforvalter Chr. Nielsen i Nykøbing F. fylder den 10. Febr. 90 Aar. Oprindelig Underofficer, deltog i Trearskrigen. Tog Officerseksamen, 1852 Afsked, gik til Toldvæsenet, Toldforvalter i Holbæk 84—91. Ras og livsglad som en 50 aarig Mand.

Fuldmægtig Vilh. Gregersen fyldte den 15de Februar 70 Aar. Hr. G. har i 56 Aar arbejdet hos Firmaet A. C. Gamél. Mens Forretningen har udvidet sig og skiftet Chef, har Hr. G. samvittighedsfuldt passet sin Gerning og gjort sig afholdt af sin Chef, sine Kolleger og af den store Handelsverden.

Sadelmagermester H. Christoffer Jensen fyldte fornylig 80 Aar. Hr. J. deltog som frivillig i Krigen 48 under Stagemeyer og Helgesen. En i alle Maader retskaffen og god Borger.

Malermester M. P. Svendsen fejrede den 6te Febr. sit 25-Aars Forretnings-Jubilæum. Hr. S. har i Aarenes Løb beklædt mange Tillidshverv indenfor sit Fags Institutioner.

Skibsreder *Adolf Carl* er død, 60 Aar gammel. Overtog sin store Skibsrederforretn. efter sin Fader; fornyede og udvidede den Handelsflaade, der hørte under Aktieselskaberne, Carl, Gorm o. Skjold til at omfatte 12—14 Dampere. Form. for Skibsrederforening n. En rank og energisk Personlighed.

Generalmajor *A. W. v. Gerlach* fejrede fornylig sin 95-Aars Fødselsdag. I 1905 holdt Hr. G. 75-Aars Officers-jubilæum. Har deltaget med Hæder i begge Krige, tjent fire Konger og levet under fem. Lige afholdt af Foresatte og Underordnede.

Sproglærer cand. jur. *Fr. Aug. Mohr* er død, 65 Aar gl. Anset Lærer i Tysk, var i en lang Aarrække ansat ved Officersskolen. Hans Navn er især kendt fra den udmærkede tyske Ordbog, han udarbejdede sammen med afd. Prof. Nissen.

Ellen Henriksen, hedder denne 14-aarige unge Pige, der har modtaget Redningsmedaljen for i Aug. Maaned at have reddet en Karl fra at drukne. Den unge „Redningsmand“ er Datter af Bestyrer Henriksen, Klostermose pr. Helsingør.

Bankdirektør *Alstrup*, Skive, fyldte forleden 80 Aar og er vel saaledes Landets ældste fungerende Bankmand. Han er virksom og interesseret og varetager foruden sin Bankvirksomhed en Stilling som Forligsmægler.

Oberstløjtnant *I. Fr. Brandt* er død, 65 Aar gl. Deltog i Krigen 64, var med at forsvare Als. Opr. Teolog, opgav det for at træde ind i Hæren. En helstøbt og sympatetisk Mand, en anset Militær.

Kommandør *H. I. A. Hagen* er død, 80 Aar gl. Hr. H. var Landets ældste Embedsmand, lige til sin Død arbejdede han i Statens Tjeneste. En samvittighedsfuld og afholdt Personlighed.

Postmester *Fjældgaard*, Faaborg, er afgaaet ved Døden den 4de Febr., 63 Aar gl. Hr. F. var en dygtig Embedsmand og en anset Borger.

Præmie Nr. 15 paa 25 Kr.

Paa samme Maade, som denne Annonce

VIGGO BRODERSEN
AABOULEVARD 25^{III}

Systematisk Uddannelse i Klaverspil
af Elever paa alle Standpunkter.

i første Linie har Begyndelsesbogstavet **V** og Slutningsbogstavet **N** og i sidste Linie begynder med **a** og slutter med **r**,

findes der i vore Annoncer i dette Nummer en Annonce, hvor de tilsvarende Bogstaver er

V
T

m
K

Find den, klip den ud, send den senest den 22. Februar under Mærket „Præmie 15“, „Hver 8. Dag“, Vingaardstræde 25, København. Af de indkomne Besvarelser trækker vi én ud, og den heldige faar tilsendt 25 Kr. kontant. Vinderens Navn findes i vort Nummer for 1. Marts.

Præmie Nr. 13. Den Annonce, der skulde findes i Nr. 18, var fra Kåre Teilmanns Gymnastikinstitut. Vinder af Pengepræmien blev: Frøken *Rossing*, Bondethinget 14, Roskilde.

Udgivet af: ODIN DREWES. Redigeret af: C. C. CLAUSEN

FIVER8 DAG

Nr. 21. 14. Aargang.

23. Februar 1908.

Finansminister Vilh. Lassen
(Juncker-Jensen fot.).

Dødsattesten.

Tro du mig, der sker adskillige Mord her i Landet mellem Aar og Dag, som hverken Politiet eller vi andre faar mindste Nys om! Hvor mange gamle Aftægtsfolk ude paa Landet f. Eks. tror du ikke, der ganske stille af kærlige Hænder hjælpes over i Evigheden, naar det trækker for længe ud med deres med Længsel ventede Død?" . . .

Den Talende var min gamle Klassekammerat og Ven fra Studenteraarene, nu praktiserende Landlæge i Jylland, Ejnar Halberg.

Da han for ca. 20 Aar siden tog sin medicinske Eksamen og jeg min juridiske, skiltes vore Veje, som det saa ofte gaar, og vi havde kun i Ny og Næ hørt og set noget til hinanden.

Nu var jeg paa en Embedsrejse i Jylland, og da jeg tilfældigvis kom igennem den Landsby, hvor min gamle Ven praktiserede som Læge, havde jeg ikke kunnet modstaa Fristelsen til at aflægge ham et lille Besøg.

Ved Middagsbordet havde Samtalen drejet sig om et endnu uopklaret Mord der paa Eggen, der havde sat Befolkningen i den største Ophidselse, og da vi sad ude paa Verandaen og ved vor Kaffe og Cigar, fortsatte Dr. Halberg:

„Ja, der sker mange mystiske Ting, som ingen nogensinde faar noget at vide om! . . . Vi Læger faar undertiden i vor Gærning Lejlighed til at ane . . . forstaa mig vel, ane Forbrydelser. Men naar man ikke har sikre Beviser, saa . . .“

Han rynkede Brynene let og legede nervøst med den tømte Kaffekop foran sig.

„Man skulde virkelig tro, at du selv havde oplevet noget af den Slags . . .“ sagde jeg smilende og saa' op paa ham.

„Aa, ja . . .! Det har jeg for den Sags Skyld ogsaa. Jeg har virkelig en Gang spillet en Rolle i et Forbryderdrama — rigtignok en mindre tiltalende Rolle! . . . Naa, det er nu snart tyve Aar siden, det skete, og kan det mere dig, skal du gjerne faa hele Historien. Du bliver i saa Fald den første, jeg betror dette Ungdomsæventyr til — med Undtagelse af min Hustru, naturligvis . . .“

Det kunde vel være et Aarstid efter at jeg havde taget min medicinske Eksamen,“ begyndte Doktoren sin Fortælling, „jeg havde lejet mig en lille 3-Værelses Lejlighed ude paa Frederiksberg, besøgte Kliniker og Hospitaler om Formiddagen og sad om Eftermiddagen som en Edderkop i sit Spind og ventede paa Patienter. En Novemberaften — Klokken kunde vel være mellem 8 og 9 — sad jeg hyggeligt og læste i min Konsultationsstue, da jeg pludselig

blev revet ud af min Læsning ved en stærk Ringen paa Entréklokken.

Jeg tog Lampen, gik ud og lukkede op

Foran mig stod en ung, høj, kraftigt bygget Mand.

Han var velklædt — med et vist udenlandsk Snit over Klæderne — men gjorde dog nærmest Indtryk af at tilhøre Haandværkerstanden.

Hans ungdommelige, glatragede Ansigt med de skarpe, energiske Træk, der saa' endnu skarpere ud i det stærke Lampelys, gjorde ved første Øjekast et ret tiltalende Indtryk, men der var et skummelt og ligesom truende Udtryk i hans mørke Øjne, der fik mig til uvilkaarligt at træde et Skridt tilbage.

Regnvandet drev af hans lange Frakke og dryppede fra den lille flade, skotsktærnedede Hue, han havde paa Hovedet.

„Er det maaske Doktor Halberg?“

„Ja.“

„Vil Doktoren være saa venlig at følge med og udfærdige en Dødsattest over en Mand, der er død igaar. Han har ingen Læge haft . . . de nærmere Omstændigheder skal jeg fortælle Doktoren paa Vejen. Han skal føres til Kapellet i Aften for at begraves i Morgen. Det haster derfor med Dødsattesten, og Doktoren maa undskylde, at jeg ulejliger Dem paa denne Tid af Aftenen!“

Naa, jeg var sandt at sige ikke meget for at følge med en fremmed saa sent paa Aftenen i det uhyggelige Vejr; men en ung Læge har ikke Raad til at være kræsen i Valget af Tid og Klientel. Jeg gik derfor ind i min Stue, stak en Dødsattest til mig, slukkede Lampen og laasede min Dør.

Nede paa Gaden holdt en lukket Droske.

Jeg gik ind i Vognen, og efter at min Ledsager havde vekslet et Par Ord med Kusken, sprang han ind efter mig og satte sig paa Sædet lige overfor.

Paa mit Spørgsmaal om, hvor vi skulde hen, nævnede han Navnet paa en Gade, jeg ikke kendte, men som jeg antog hørte til et af de mange nye Kvarterer.

„Og nu, Doktor, er det vel bedst, at jeg sætter Dem lidt ind i Forholdene!“

I Vognens Halvmørke kunde jeg kun dunkelt skimte min Ledsagers Ansigt, men saa' dog, at det udtrykte stærk Sindsbevægelse.

„Det er min Forlovedes Plejefader, der er død, og — mellem os sagt — en gemener Skurk og Slyngel har aldrig levet! I de 15 Aar, han har været Enkemand, har min Kæreste været hos ham som hans Adoptivdatter. Han havde Penge nok, men gerrig var han . . . og ond mod min Kæreste! Tit og mange Gange,

naar han kom beruset hjem . . . . for drikke gjorde han ogsaa . . . . har han slaaet hende . . . . pint og plaget Sjælen ud af Livet paa hende.

Naa, never mind! Nu er han død og kan ingen Fortræd gøre mere. For tre Aar siden lærte jeg hans Plejedatter at kende, og vi blev fo lovede. Jeg er Maskinist af Haandtering og jeg rejste til Amerika for at bane mig en Vej dér.

Jeg sidder nu i en god Stilling derovre, og forleden Dag kom jeg herhjem for at hente min Kæreste. Men den gamle satte sig med Hænder og Fødder imod det . . . . rasede og skjældte og truede med at gøre hende arveløs.

Imorgen bliver han begravet, imorgen Aften rejser jeg tilbage til Amerika med „Norge“, og om 14 Dage, naar alle Formaliteter med Boet og Arven er klarede, kommer min Kæreste over til mig, og saa holder vi Bryllup!⁴

— Vognen havde hele Tiden kørt med stærk Fart, og jeg kunde mærke, at vi fra Hovedgaderne var kommen ind i et mere folketomt og øde Kvarter. Omsider holdt Vognen udenfor et stort 4-Etages Hus.

Det saa' snavset og skummelt ud, og Gaden gjorde Indtryk af at være i et Fattigkvarter.

— Jeg famlede mig efter min Led-ager op ad den snavsedde, mørke Trappe.

Paa fjerde Sal lukkede den unge Mand os ind i en lille, mørk Entré, der førte os ind til en rummelig to-Fags Stue til Gaden.

Ved første Øjekast blev jeg slaaet af den paafaldende Forskel der var paa Værelsets forholdsvis velhavende Udstyr og det tarvelige, fattige Indtryk, Huset havde gjort paa mig.

— I en Sofa ved Vinduet sad en ganske ung, blond og ret køn Pige.

Hun støttede sit blege, forgrædte Ansigt paa sine Hænder og rokkede nervøst frem og tilbage.

Paa en Seng i Stuens Baggrund laa den afdøde, dækket af et Lagen op til Halsen.

Hovedet var utildækket, og et hvidt Tørklæde var bundet ned om Hagen, for at forhindre Ligets Underkæbe i at synke ned.

— Jeg gik hen til Sengen og foretog de sædvanlige Undersøgelser for at konstatere Døden.

Det var en midaldrende, korpulent Mand med raa og grove Ansigtstræk.

Iøvrigt var der intetsomhelst paa Liget, der kunde tyde paa, at Manden ikke var død en naturlig Død.

„Hvornaar døde han . . . .?“ spurgte jeg, og vendte mig om imod den unge Pige.

Hun løftede Hovedet og vilde til at svare, men et Blik fra Kæresten fik hende til atter at synke sammen.

„Min Kæreste fortæller, at han kom sent

hjem i Aften . . . . stærkt beruset som sædvanlig. Han klagede over Smærter og Sting i Brystet, da han gik til Ro, og imorges, da hun kom ind til ham, laa han død i Sengen.“

— Naa, der var ingen Grund for mig til at tvivle om hans Udsagn. Jeg længtes efter at faa en Ende paa hele denne Historie og salte mig derfor til at udfylde Dødsattesten. Jeg manglede kun at sætte mit Navn under, da jeg tilfældigvis saa op, og mit Blik faldt da paa en lille rød Plet paa det Tørklæde, der var bunden om Ligets Hoved.

Jeg ved ikke, hvad det var for en Idé, der fik mig til endnu en Gang at gaa hen til Liget. Pletten var øjensynligt en Blodplet.

Jeg skubbede Tørklædet lidt til Side, og lige oven i Issen, mellem de tynde, spredte Hovedhaar saa' jeg et lille 4-kantet Hul i Huden, der, saavidt jeg kunde se, gik dybt ned.

I et Øjeblik stod det hele mig klart.

Der var sikkert begaaet et Mord her.

Forbitrede over den gamles stædige Modstand havde den unge Mand eller hans Kæreste eller vel rettere begge i Forening dræbt den gamle Mand, efter at han i sin berusede Tilstand var falden i en tung Søvn, ved at slaa et Firtommersøm eller lignende gennem Hovedskallen paa ham og ind i Hjærnen.

— Alt dette fo'r som et Lyn igennem mit Hoved.

Da jeg vendte mig om efter atter at have skubbet Tørklædet tilbage paa dets Plads, saa' jeg den unge Pige staa midt paa Gulvet med opspilede, forfærdede Øjne og Ansigtet præget af den dybeste Rædsel.

Den unge Mand stod ved Bordet, ligbleg, med rynkede Bryn og et bestemt, truende Udtryk i Ansigtet.

Ingen af dem sagde et Ord.

„Jeg kan ikke underskrive denne Dødsattest . . . .“ sagde jeg, saa køligt som det var mig muligt, „jeg har en Formodning om, at denne Mand ikke er død en naturlig Død, og det er derfor min Pligt . . . .“

Videre kom jeg ikke.

Den unge Mand traadte et Skridt frem imod mig, og jeg saa' nu, at han havde en Revolver i Haanden.

„Hør nu, Doktor!“ . . . . hans Stemme var hæs, og hans Læber dirrede . . . . „vi maa og skal have den Dødsattest i Aften, for at den gamle Skurk kan komme i Jorden i Morgen. Derfor bliver De nødt til at underskrive den . . . . nu straks, forstaar De! De har med et fortvivlet Menneske at gøre, og De slipper ikke levende ud af denne Stue, førend jeg har Dødsattesten med Deres Underskrift under. . . .! Tænk paa Deres Stilling her! Ingen aner, hvor De er, og inden De bliver savnet og funden, saa er jeg langt borte!“

DØDSATTESTEN

Jeg indsaa', at Slynglen havde Ret. Jeg var fuldstændig i hans Magt, og han saa' mig ud til at kunne gøre Alvor af sin Trusel.

Jeg trak derfor paa Skuldren og satte mit Navn under den iøvrigt udfyldte Dødsattest.

„All right!“ . . . . han tog Attesten, saa' nøje paa den, foldede den sammen og stak den i Lommen.

„Og nu maa jeg maaske have Lov til at gaa . . . .?“ sagde jeg koldt og rejste mig for at tage min Hat.

I det samme følte jeg mig bagfra omslynget af et Par kraftige Arme, et Tæppe blev kastet over Hovedet paa mig, og trods min Modstand blev jeg i et Øjeblik bunden paa Hænder og Fødder.

Jeg hørte utydeligt Stemmer omkring mig, Trampen af Fødder, og mærkede, at jeg blev baaret ned ad Trappen og kastet ind i en Vogn, der kørte af Sted i fuld Fart.

Hvor længe jeg kørte af Sted paa denne Maade, har jeg aldrig senere rigtig kunnet gøre mig klart. Jeg maa være falden i Afsmagt paa Grund af den mangelfulde Luft under Tæppet og har rimeligvis ligget bekvemt i flere Timer.

Da jeg kom til mig selv igen, befandt jeg mig, saavidt jeg kunde se i det Halvmørke der herskede, i et Kælderrum, et Pulterkammer eller lignende.

Jeg var ikke længere bunden, men fandt mig liggende paa et Par snavsede Madrasser et Hjørne af Rummet.

Det maatte være op ad Dagen, for et svagt Lysskær trængte ind imellem Sprækkerne paa et tilskoddet Vindue.

Jeg var stærkt forstumlet og ør i Hovedet, og det varede en Stund, førend jeg var i Stand til at klare mine Tanker.

Hvor jeg var, anede jeg ikke, men at jeg endnu var i Byen, kunde jeg slutte af den fjærne Vognrummel, jeg stadig hørte.

Min Stilling var baade til at le og græde over. Saa meget forstod jeg, at det var Meningen at holde mig afspærret og forhindret fra at gøre Anmeldelse til Politiet, indtil Begravelsen var vel overstaaet og min Ven Maskinisten paa Vej til Amerika.

Trods min Harm og Forbitrelse over den Fælde, jeg var lokket i, indsaa' jeg snart, at der ikke var andet for mig at gøre, end taalmodigt at finde mig i mit ufrivillige Fængsel.

Ud paa Aftenen hørte jeg Støj udenfor, en Nøgle blev stukket i Laasen og drejet om, og jeg hørte Skridtene af en Person, der hurtigt fjærned sig.

Jeg sprang op, fandt Døren aaben og kom ud paa en Gang, hvorfra en Trappe førte op til en Baggaard. Fra Gaarden kom jeg hurtigt ud paa Gaden.

Det var sent paa Aftenen — Gaden var mørk og folketom.

Jeg mærkede mig Husets Nummer og Udseende, og paa det nærmeste Gadehjørne saa' jeg, at jeg befandt mig i en af de smaa Gader i det nye Kvarter bag Diakonissestiftelsen — altsaa ikke langt fra min egen Bopæl.

Kort efter var jeg hjemme — til stor Glæde for min Værtinde, der var begyndt for Alvor at blive bange ved min lange Udeblivelse.

Min første Tanke var naturligvis straks at gaa til Politiet; men jeg var alt for medtaget og forstumlet til at foretage mig noget den Aften, og allerede næste Dag forekom det mig mindre nødvendigt at rode op i hele denne mystiske Historie.

Den Rolle, jeg selv havde spillet deri, forekom mig ogsaa mindre tiltalende — derfor tav jeg og har tiet indtil nu!“

„Og du hørte aldrig senere noget til Maskinisten og hans Kæreste?“ spurgte jeg.

„Jo, det gjorde jeg . . . . nogle Maaneder efter fik jeg et Brev, stemplet Illinois, Amerika, men iøvrigt uden nærmere Stedsangivelse og uden Underskrift.

Konvoluten indeholdt en 100-Dollars Seddel og et Brev af omtrent følgende Indhold:

„Højstærede Hr. Doktor! Min Hustrus og min bedste Tak for Deres — rigtignok ufrivillige — Hjælp! Takket være Arven efter min Kones Plejefader sidder vi i en solid og agtet Stilling og med en lys Fremtid for os.

Hvad Deres Formodning om en unaturlig Død angaar, saa vil jeg sige Dem, at jeg aldrig nogensinde med en saa rolig Samvittighed og med saa stor Tilfredsstillelse har brugt Hammer og Søm, som . . . . ja, De forstaa mig nok!“ . . . . — —

De 100 Dollars kunde og vilde jeg naturligvis ikke beholde. De forekom mig alt for meget at være Blodpenge, og jeg skænkede dem derfor til Fattiggassen.“

— Doktoren tav og tændte sin Cigar, der var gaet ud under hans Fortælling.

„Det var altsaa en ren Tilfældighed, at dette Mord blev opdaget, og — som jeg før sagde dig — der kommer adskillige myrdede Mennesker uhævnede i deres Grav, og der gaar mangan en Morder frit og uantastet omkring her i Landet.“

H. B.

Kongen af Portugal som Maler. Den myrdede Kong Carlos var ikke blot, trods sin Tykkelse, en passioneret Jæger og en øvet Sejlsportsmand, han var tillige Kunstner. Hvert Aar var han mellem Udstillerne paa den portugisiske Charlottenburg, og som det fremgaar af den Række Gengivelser, der i disse Dage offentliggøres i Alverdens Blade, har han været mere end en begavet Dilettant. Han yndede især Friluftsmotiver, hentede fra Søen eller oppe fra Bjergenes Skov-egne, han malede gerne Bønderne og deres Liv. Men at Kongen ogsaa kunde gengive et smukt og forfinet Kvindehovede, viser noksom denne Tegning.

Tegning af den myrdede Kong Carlos.

Kongens Lig bæres i den med Glaslaag forsynede Kiste fra Ligvognen op til Kirken. (Branger fot.)

Spøttrup.

Det er paa Tale, at Staten skal overtage eller bidrage til Bevarelse af den gamle, middelalderlige Gaard.

DEN adelige Bygningskunst begynder først ret sent her i Danmark. I alt Fald er de Mindesmærker, vi har tilbage af den, væsentlig fra nyere Tid. Om det ældre minder kun nogle halvtjævnede Voldsteder, hvor der end ikke i Grunden er levnet ret meget af Mur-

vi faar de smukke Herregaarde, der endnu er det danske Landskabs Pryd, de røde Renaissancegaarde med Sandstensornamenterne og Gravene omkring. Da havde Adelen faaet Penge ved Inddragelsen af Kirkegodset, den havde efter den kuede Bonderejsning faaet Krammet

Spøttrup, set vest fra. Det store Porttaarn med Vægtergangen i Muren foroven. (Hude fot.).

værk. Det er ikke som længere Syd paa, hvor Borg nikker til Borg rundt om fra Bjergetopene.

Det hænger sammen med, at Adelen herhjemme i Middelalderen slet ikke havde Raad til at bygge. Naar man undtager enkelte rige og ætstore Mænd, har Hovedparten af vor Adel, alle disse Navne, som der nu ligger Glans over, været Bønder, der ikke havde Raad til at bygge for Evigheden. En Borg har, naar det kommer højt, været et Taarn, sikkert opført af slet brændte Sten, ellers var der vel mere tilbage deraf. Det har kun været ganske enkelte, der havde Raad til at bygge mere, og selv deres er slettet ud af Jordens Overflade.

Det er først ind i det 16de Aarhundrede, at

paa sine Bønder. Europæisk Kultur begyndte at trænge ind i den før ret rustificerede Adel. Og saa var den endelig bleven bang. Og det var maaske ikke mindst det sidste, der overvandt Nærigheden, saa man satte sine Penge i Bygninger, der ikke gav Rente, frem for at anbringe dem i mere og mere Jordegods eller laane dem ud mod gode Pantebreve og høje Renter til Venner og Slægt.

Men Skipper Klemens havde jaget de Oxer og Gjøer og Rosenkrantzer og Seefelder og Juuler en forsvarlig Skræk i Livet. Han havde svedet deres gamle straatækte Gaarde af, nu byggede de med faste Mure og Tegltag og brede Grave, saadan en Gaard kunde en Bondehob ikke overrende paa en Dags Tid, den kunde

Køkkeninteriør under Spøttrups mægtige Hvælvinger. (Hude fot.).

holde en Belejring ud, til der kunde komme Hjælp rundt om fra Godtfolk paa Gaardene.

Og den store Byggetid i Danmark kommer.

Der er kun én stor dansk Gaard, der er ældre end denne Renaissancens frodige Byggetid. Det er Spøttrup oppe i Salling, ude ved Kaas Bredning. Skipper Kl. mens, denne af dansk Bygningskunst ellers saa fortjente Mand, skulde efter Sagnet have afbrændt Spøttrup. Havde det været sandt, vilde det unægtelig have formindsket hans Fortjenester af dansk Bygningskunst. Men der er paa Gaarden intet, der tyder paa, at det er sandt. Og den var ogsaa for godt befæstet til, at Skipperen skulde kunne tage den i det Jag, han havde. Den havde dobbelte Grave og dobbelte Volde, af hvilke den inderste var 15 Alen høj og gik helt op til Tagskægget. Og selv om man kom over den, laa Gaarden der endnu med sin stenhaarde Firkant, sine

høje, tre Alen tykke Mure med de smaa Vinduer og sine Skydeskaar. Tre Fløje, forbundne mod Vest med en Mur, foroven forsynet med en Vægtergang og midt paa støttet af et massivt Portaarn. Selv om det var lykkedes Skipperen og hans Folk at forcere Porten eller klavre over Muren og komme ind i den indre Gaard, var man endnu lige vidt. Thi op i Huset kunde man kun komme gennem to snævre Trappeaarne, lette at forsvare. Og naar man tøvede i Gaarden, kunde Husets Folk overdænge Angriberne med Kugler og Sten og sydende Vand.

Ja, saadan en fast Gaard var en Guds Velsignelse i onde Tider.

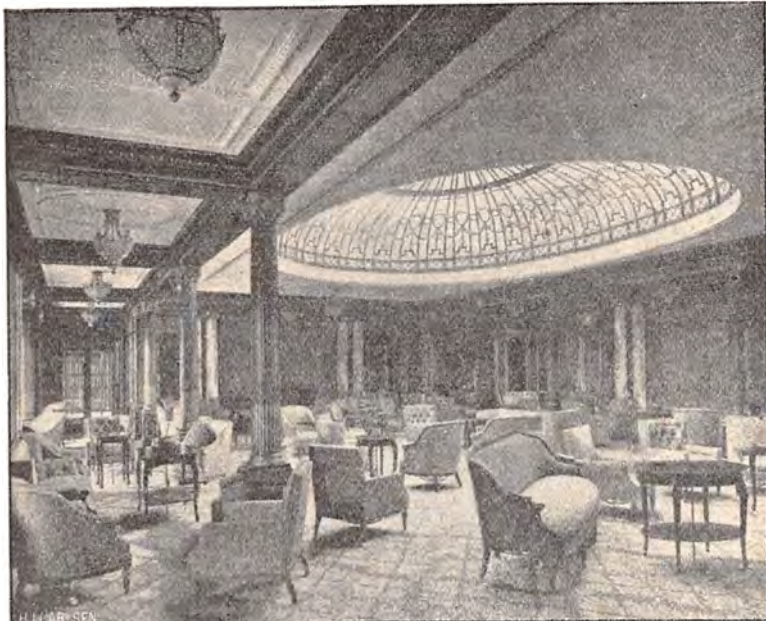
Hvem, der havde bygget den, ved vi ikke. Men den hørte ind under Viborg Bispstol, maaske har en forudseende Bisp ladet den opføre til Støtte for Kirkens udstrakte Ejendomme i Salling. Og det er ogsaa mest sandsynligt, at et Bispeembede, der havde noget at tage af, har kunnet magte Bekostningen ved denne Gaard fremfor Enkeltmand.

Gaardens Skæbne har været andre gamle Gaardes, Forringelsens, Uforstaaelsens Ødelæggelse. Taget er forfaldent, Vind og Frost har

skærnet Stenene. Dog Naturen har gjort mindst ondt. Der var en Ejer i forrige Aarhundrede, der sprængte Nordfløjens Indre med Krudt, — de gamle Hvælvinger var for stærke til Hakken — for at indrette Brænderi. Og store Vinduer er huggede ind for at skaffe Lys og Luft i de smaa Stuer, som Nutidsmennesker har skilret af inde i de gamle Haller, hvis Krydshvælvinger spændte fra Mur til Mur.

Forlængst burde denne Gaard have været erhvervet for Staten, været ført tilbage til sin oprindelige Skikkelse. Men nu er det alter alvorlig paa Tale. Til Foraaret rejser Kultusministeren og Direktør Møllerup derover, og Resultatet bliver forhaabentlig at Gaarden gaar over i det offentlige Eje. Thi det er den eneste Gaard i vort Land, der kan give os en Forestilling om, hvordan Livet har været levet paa en middelalderlig Gaard. ALONSO.

De store Luksusdampere.

En af Første-Klasses Salonerne om Bord i „Mauretania“.

I de sidste Aar er det ene Skib vældigere og pragtfuldere end det andet løbet af Stabelen i de store Lande. Som de triumferende i Kapløbet staar dog Søsterskibene „Lusitania“ og „Mauretania“, af hvilke det sidste jo endnu bærer Første-Prisen baade med Hensyn til Størrelse og Hurtighed. Det har en Tonnage, der er 300 Tons større end Søsterskibets. Dets uhyre Dimensioner er nøjagtigt: Længde 790 Fod; Bredde 88 Fod; Dybde 60 Fod og 6 Tommer; Tonnage 33,000 Tons; Oprift 37 Fod 6 Tommer; Rumfang 46,640 Tons.

Naturligvis er alle de nye Resultater paa Skibsbyggeriets Omraade bragt i Anvendelse paa „Mauretania“. Og utallige er de Forsøg, der er anstillet af Fagmænd for at naa det ypperste Resultat. Der blev saaledes konstrueret en fuldstændig Model $47\frac{1}{2}$ Fod lang, paa hvilken man prøvede de forskellige Fremgangsmaader. Det var navnlig Fordringen om, at Skibet skulde kunne „gøre $24\frac{1}{2}$ Knob i Timen i normalt Vejr“, der gav Anledning til en Mængde Forsøg med den bedste Anvendelse af Drivkraften og af de letteste og dog stærkeste Metaller. Der er saaledes anvendt store Mængder af det fineste strækkelige Staal. Og Dobbeltbunds-systemet med vandtætte Skodder er bragt til stor Fuldkommenhed. Men Resultatet er ogsaa blevet, et Skib, der trods sin uhyre Størrelse virker smukt og harmonisk i alle sine Linier, og et Skib, som selv i den stærkeste Fart rejser et forholdsvis svagt Køl-

vand. „Mauretania“ har syv Dæk; og tænker man sig disse syv Dæk lagt ved Siden af hinanden, bliver dets Fladerum større end Kapitolets i Washington.

I Skibets indre Udstyrelse er der ingen Luksus sparet. De 560 Første-Klasses Passagerer, som Skibet har Rum til, disponerer over de fem øverste Agterdæk, der staar i Forbindelse med hinanden ved elektriske Elevatorer. Alt Træværket her er af fransk Valnøddetræ og udført i italiensk Stil fra det 16de Aarhundrede.

Spisesalene er i Eg, holdte i Frants den 1stes Stil med pragtfulde Udskæringer. Loftet løfter sig op i en høj Hvælving, hvis øverste Del er af Glas. Om Aftenen oplyses Rummet af elektriske

Lamper, der, anbragte oppe over Glashvælvingen, frembringer en meget smuk Lysvirkning. Oppe i Hvælvingen løber en Balustrade, der bæres af kanellerede Mahogni-Søjler.

Biblioteket er holdt i Birketræ med et rosa Smyrnatæppe over hele Gulvet og brokadestrukne Sofaer og Stole. Men Værelsets største

Et Hjørne af en Dagligstue paa „Mauretania“.

DE STORE LUKSUSDAMPERE

En Kahyt i „Mauretania“.

Tiltrækning er dog en aaben Kamin af hvidt Marmor; i Spejlet over Kaminen har man endda Udsyn gennem Glasdøren over den smukke Korridor, der løber 350 Fod i hver Retning.

En af første Klasses Ejendommeligheder er Rygesalonen, hvis ene Del er omdannet til et stort Hjørne til at dase i efter Middagen. Det er opfyldt med de mest indbydende Sofaer og Lænestole, der staar saadan paa Kryds og tværs, at det hele er som skabt til at danne fortrolige Hjørner og hyggelige Kroge.

Sidst, men ikke mindst, maa fremhæves Kahytterne, der er indrettede paa at rumme fra en til tre Passagerer. Deres lækre, blændende Renhed og lyse Farver virker beroligende og forfriskende paa Sjæl og Legeme.

Naturligvis er første Klasse Skibets Clou,

men den samme Komfort i lidt enklere Udstyrelse forefinder de 375 Anden-Klasses Passagerer.

Ogsaa tredje Klasse er meget smukt og tiltalende udstyret. Spisesalen er 84 Fod lang og 10 Fod høj med Plads til 330 Personer. Og med Hensyn til Ventilation og Lys er alle Klasser ens stillede; paa 10 Minutter kan Luften fornyes over hele Skibet. I Kahytterne kan Temperaturen altid kontrolleres efter Passagerens Hoved, idet der baade kan tilføres varm og kold Luft efter Behag.

Man skulde synes, at Livet paa saadan et svømmende Palads var yderst tillokkende, og for Hundreder af Mennesker staar Overfarten paa en saadan Damper da ogsaa som Højdepunktet af menneskeligt Velvære.

At de Summer, der forbruges paa saadan et Skib, er uhyre, siger sig selv. Vi hidsætter et Budget, der giver et Indtryk af de Summer, der omsættes paa en saadan Luksus-Rejse over Atlanten:

Udgifter (i Francs):

Renter af Kapital	28,000
Amortisering	51,250
Lønninger	50,500
Service og Værktøj	25,000
Levnetmidler	100,000
Kul	125,000
Havneafgifter	25,000
Vand, Olie etc.	15,000
Forsikring	30,000

Ialt Francs.. 449,750

Indtægter (i Francs):

Passagerer	700,000
Varer	12,500
Indtægt paa Vin og Cigarer	12,500
Statstilskud	58,750

Ialt Francs.. 783,750

Overskudet af en Amerikarejse frem og tilbage kan altsaa til Trods for de uhyre Udgifter beløbe sig til 334,000 Francs. P. M.

Justitiarius Ingerslev i Kriminalretten fyldte forleden de 70 Aar. Stammende fra en af de gamle, ansete og dygtige Slægterovre paa Randerseggen, gik hans Embedsbane over Indenrigsministeriet til Kriminalretten, hvis Justitiarius han blev i 1888. Enhver, der er kommen i Berøring med den noble, gamle Herre, vil have modtaget et Indtryk af gammeldags Retsind, af selvstændig Karakterfasthed, parret med et varmt Hjerte for dem, som han i Embedsmedfør har maattet tildele Samfundets Straf. Medens Kriminalrettens Personel ofte har skiftet — det langt overvejende Antal af dens Medlemmer er for Øjeblikket Mænd i 40'erne — har den gamle Justitiarius været Bæreren af den Kontinuitet, der er saa nødvendig for en Ret. Han har været det faste, blivende Punkt. Og der er heldigvis al Udsigt til, at Retten endnu i en lang Aarrække vil kunne nyde godt af hans Dommerindsigt og store Erfaring.

Justitiarius Ingerslev.

„Hvilket Land har de skønneste Kvinder?“ „Danmarks Svar“ i „The illustrated London News“.
Tegnet af Wilmshurst.

Danske Skønheder set med engelske Øjne.

THE ILLUSTRATED LONDON NEWS“ bringer en Række Billeder af Kvindetyper fra Alverden under Overskriften „Hvilket Land har de smukkeste Kvinder?“ I sidste Nummer findes „Danmarks Svar“. Det er tegnet af Tegneren Wilmshurst efter Fotografier, forestillende sceniske Skønheder, sendte til Bladet af „Hver

8. Dag“s tidligere Redaktør, Hr. Georg Kalkar. At Fru Anna Larssen er blandt disse, er selvfølgelig. Derimod er det ikke lige let at genkende de andre i den engelske Tegnere Gen-givelse. Men han har gjort dem saa smukke, at vi har al Grund til at være ham taknemlig for „Danmarks Svar“.

Gamle Zinck døde i Mandags, 83 Aar gammel. „Hver 8. Dag“ har oftere skildret hans Kunst og hans Liv. I Dag nøjes vi derfor med hans Billede.

En ejendommelig Stranding.
Oppe ved Hirshals er der bygget en lang Mole ud i Vesterhavet. Den hjælper Fiskerne til flere Fiske-dage, og nu har den ogsaa bidraget til at redde Men-neskeliv. Barken „Argen-tina“ drev i den haarde Storm forleden hjælpeløs langs Vestkysten. Der var ikke andet for end at sætte den paa Land et Sted, hvor Redning var nogenlunde mulig. Man satte den da ind paa Hirshalsmolen, og Fiskerne bandt Reb om sig, gik ud paa Molen og reddede den 10 Mands Be-sætning.

Barken „Argentina“, der strandede paa Hirshals Mole. (Franz Christensen fot.)

I Vuggestuen. Fra Kvindehjemmet i Læssøesgade. (Jul. Aagaard fot.).

Kvindehjemmet i Læssøesgade.

SAADAN en stor By som København kan undertiden synes én en Molok, der fortærer og knuser Mennesker og Menneskeskæbner. Fra det hele Land drager den Menneskene og deres Haab til sig, men oftere viser den sig som en Jævnkyst, paa hvilken der strandes, end som en god og sikker Havn, hvor Livsfartøjet fortøjes trygt og lunt.

Godt da, at der i denne By er Mennesker,

der med Arbejdsvilje og ukueligt Mod har taget Kampen mod Nøden, mod den moderne Molok op.

En af disse tapre er Fru Vibeke Salicath, hvem Kvindehjemmet i Læssøgade skylder sin Oprettelse. Det, hun saa og saa rigtigt, var, at det ikke blot var Manden, der en Nat kunde staa uden Tag over Hovedet. Det er ganske vist som Regel først Mændene, der bliver hjemløse.

Vagabondnaturen stikker dybere i dem. Men alt som Kampen for Livet bliver haardere, smuldrer Hjemmet, der synes Kvinderne medfødt, synes at være en uløselig Del af deres eget Jeg, ogsaa bort mellem Hænderne paa dem. Der staa pludselig en Kvinde en kold Vinternat paa Gaden uden det, hvortil hun kan hælde sit Hovede. Maaske ovenikøbet en Kvinde med et Barn.

Og det var disse Kvinder, der havde lidt Skibbrud, eller som endnu kæm-

Unge Mødre pusler deres smaa paa Kvindehjemmet i Læssøesgade.

KVINDEHJEMMET I LÆSSØESGADE

pede i Broddet, som Fru Vibeke Salicath vilde hjælpe. Hun havde allerede meget andet filantropisk Arbejde bag sig, havde virket for „Herberg for Hjemløse“, havde høstet Erfaringer og betalt Lærepenge. Og efter en ihærdig Agitation lykkedes det hende i 1902 at faa stiftet et Herberg for Kvinder paa Graabrødretorv. Og saa stærk var Trangen, saa stor Tilstrømningen, at man allerede næste Aar maatte se sig om efter større Lokaler, og for 33,000 Kr. erhvervede man da den Ejendom i Læssøesgade, hvor Hjemmet nu er til Huse.

Der øves i dette Hjem en mangesidig og opofrende Virksomhed, bødende paa de forskellige Arter af Nød, som Samfundet kan udsætte Kvinder og Børn for.

Der er Folkekøkken, hvor Kvinder og Børn kan spise sig to Retter god og kraftig Middagsmad for 24 Øre, hvor de kan faa en Kop Mælk eller The, Kaffe eller Øl med Brød for 8 Øre. Desuden kan Smaakaarsfolk hente Middagsmad der. I 1906 udleveredes der 42,754 Portioner Middag.

Der er dernæst Gæsteafdelingen, hvor Kvinder kan faa en ren og god Seng for 16 Øre pr. Nat. Der er Værneafdelingen, hvor enligt stillede Kvinder kan bo midlertidigt for 5 Kr. om Ugen, deri indbefattet Lys, Varme og Vask, og

hvor ugifte Mødre kan opholde sig et Par Maaneder før Fødslen og sy lidt til sig og Barnet. Der er Ammeafdelingen, hvor Moder og Barn kan blive i den første Tid, indtil det lykkes at skaffe Moderen en Plads og Barnet en Pleje.

Og endelig hører der til Kvindehjemmet en Vuggestue, hvor der daglig sendes en 30 Børn hen i Alderen fra fire Uger til fire Aar, de der er for smaa til at komme paa Asylet, mens Moderen gaar paa Arbejde. For 30 Øre faar Barnet Dagen lang en omhyggelig Pleje og en rigelig Kost. Det er en ret trælsom Gærning at være Moder for saadan 30 Smaapuslinger. Spædbørnene er endda ikke de vanskeligste, men de Smaa, der lige kan begynde at stavre om, skal nok vide at lægge Be-lag paa Plejemoderen, Fru Nyboe, og hendes unge Medhjælperskers Opmærksomhed og deres Kræfter. Og dog er der over Fru Nyboes Ansigt et lysende Smil, det straalende mildt over hele hendes Væsen og fortæller om et varmt, kærligt Menneskehjertes trofaste Arbejde for en god Sag.

I det hele faar man det Indtryk, at Hjemmet ledes af Mennesker, der føler varmt for dem, det er gaact ilde eller, som det holder haardt for, og som sætter al deres Kraft og al deres Indflydelse ind paa et samfundsnyttigt Arbejde.

AGNES REYM.

Kremotruppen prøver. (Jul. Aagaard fot.).

Selv da Bankkrisen var paa sit højeste, var Cirkus Variété fyldt til sidste Plads. Det skyldtes væsentlig Kremotruppen. Bedre Gymnastik er der ikke set herhjemme. Der var over disse Præstationer den fuldkomne Sikkerhed og Elegance, den Opfindsomhed og den Fart, som kun findes hos det fuldkomne i sin Art.

Craneboro-Mysteriet.

Storforbryderen Roachley danner i Paris sammen med Parlamentsmedlen Cruston, Mr. Eales og Rod Kenwood, der er med for første Gang, en Sammensværgelse mod Mr. Raltray, en stor Købmand i Craneboro. Kun Roachley kender Planen fuldt ud og sætter de andre i Arbejde. Rod Kenwood dirigeres til Craneboro; her bor han hos Familien Bowmar, hvis Søn og Datter er ansatte hos Raltrays. Rod udsponerer Raltrays Levevis og refererer alt til Roachley. Imidlertid forelsker han sig i Miss. Raltray, der allerede er forlovet med en ung Adelsmand, Hal Gregory. Rod løser sig derfor fra Sammensværgelsen, der dog gaar sin Gang. Raltray lokkes ud til et ensomt Hus, hvor han dysses i en dyb A/magl. Han vaagner først længe efter i Florida, ukendelig og vansiret. I Craneboro hedder det sig, at han er rejst til London, hvorfra han vender syg hjem med en Sygeplejer. Hal Gregory har forelsket sig i en ung Dame, Constance Raycourt, besøger hende, men overraskes her af hendes Ægtefælle, hvis Eksistens han ikke anede. En Aften findes Mr. Raltray myrdet i sin egen Have. Rod betror Reporteren Mallabar, hvad han ved om Sammensværgelsen. Det viser sig, at den myrdede ikke er Raltray. Uden at tilstaa det for nogen genkender Rod den myrdede som Roachley, mens Hal genkender ham som Constance Raycourts Ægtefælle, og Mordvaabnet som Constances indiske Daggert. Da Raltray er forsvunden, jalder Mistanken for Mordet paa ham. Ved Forhøret oplyser Doktoren, at det er den myrdede, han har behandlet som Raltray. Mallabar tager Ralph Bowmar til Hjælp. Politiet faar oplyst, at den myrdede er Mr. Raycourt. Mistanken falder nu paa Mrs. Constance Raycourt, hvis Daggert er junden i Liget. Hun bliver arresteret; Vidneudsagnene gaar hende imod. Rod bliver Journalist, træffer Lady Gregory. Mr. Cruston frier til Miss Raltray med en mystisk Trusel om ellers at forvolde hendes Faders Død. Emily kalder Rod til Miss Raltrays Hjælp. Et anonymt Brev kalder ham til London. En Billet fra Rod støvner Miss Raltray ud paa et øde Sted Kl. 10 Aften.

KAN Du se ham, Emily?“
„Ja, det er den Mand, som blev myrdet af sin Kone — Raycourt.“
„Er Du vis paa det, Emily?“
„Ja, Frøken, det er ham. — Lad os komme bort.“

De listede tilbage gennem Mørket, saa hurtigt de kunde komme af Sted. De hørte „den myrdede Mand“ raabe: „Hej, Cruston, Eales, hurtigt, Fuglene er fløjne. Den ene tager Landevejen til den ene Side, den anden til den anden. Jeg undersøger Gaarden her — kom med den Lygte — i en Fart. Der er ingen Tid at spille; men de kan ikke være komne langt bort.“

Bag ved Uthusene kom de to unge Piger ind i en Indhegning, omgivet af en høj Tjørnehæk, og de listede stille af Sted i Skyggen af den. Emily var forrest; da hun havde gaaet en Snes Skridt, snublede hun i noget underligt blødt, tungt noget og faldt. I næste Øjeblik følte hun en Haand for sin Mund og en anden om sin Hals, og en Stemme hviskede: „Rører De Dem, dræber jeg Dem. Jeg vil Dem ikke noget ondt; men skriger De, kvæler jeg Dem.“ Samtidig dukkede en anden Skikkelse op i Mørket, slog et Tørklæde om Eleanors Hoved og Skuldre, og hindrede hende derved i at skriige op over Emilys Forsvinden.

XXXI.

Hare og Hund.

Værtshuset „Dog and Gun“, Smethley Street, Holloway, var ikke saadan at finde i en Fart, Selv de londonske Droskekuske, som dog ellers ved god Bæsked paa Gader og Stræder, havde Vanskelighed ved at finde den.

Rod var da heller ikke taget lige derud. Som en Forberedelse havde han besøgt Ralph Bowmar, der boede oven over en Butik i Cowden Tower og, som Scott Mallabar sagde, fulgte sit eget Spor. Ham forelagde Rod den mystiske Skrivelse. Ralph sagde blot: „Jeg vil tage med Dem, hvis jeg maa. Men jeg vil ikke ses, jeg følger Dem blot derhen og gaar saa min Vej.“

Rod samtykkede; saa drog de af Sted, og efter uendelige Omveje til Smedley Street, Swatley Street og Smithson Street kom de endelig til den rigtige „Dog and Gun“.

Det var et lille Hotel med en meget lidt indbydende Façade. Ralph kørte bort i Drosken — dog kun til Enden af Gaden — og Rod gik alene ind i Skænkestuen, der var opfyldt af mangehaande Dufte. Værten, der var i Skjorteærmer, saa meget lidt velvillig til ham, indtil han sagde, at han var kommen for at træffe nogen.

„Er det Mr. Kinwood?“ spurgte Manden interesseret.

„Ja, det er mit Navn.“

„Værsgo' og gaa op ad Trappen, første Dør paa venstre Haand. Der er tre Døre, men det er den til venstre —“

Rod gik op ad Trappen med en underlig Fornemmelse, halvt i Forventning om, at Mr. Raltray skalde møde ham paa Dørtærskelen. Manden i Værelset var imidlertid en absolut fremmed, en ældre Mand med graat Haar, et tjavset Skæg og kun et Øje.

„Hallo!“ raabte han, da Rod traadte ind.

„God Dag.“ svarede Rod.

„Bliv her et Øjeblik,“ sagde den enøjede saa, og til Rods Forbavselse for han ud af Døren, som han lausede efter sig.

Efter fem Minutters Forløb var han tilbage.

„Jeg beklager at have maattet lade Dem vente,“ sagde han. „Er De Mr. Kenwood?“

„Ja.“

„De er kommen for at — ja, hvorfor er De kommen?“

„Jeg vilde først gerne vide, hvem De er,“ svarede Rod.

„Naa, De er kommen for at vide noget om ham,“ fortsatte den anden, „hans Navn begynder med R.“

„Ja, hvor er han?“

„Ja, han er ikke her. Kender De hans Haandskrift?“

„Jeg har set den.“

„Ligner dette her den?“ Han tog en krøllet Lap Papir op af Lommen.

Rod tog Sedlen og betragtede den nøje.

„Ja, det ligner den meget.“

„De ser, hvad han skriver: Bæreren heraf er en Ven — følg hans Anvisninger. — C. R.“

„Ja, det ser jeg. Maa jeg spørge, hvad er denne Vens Navn?“

„Ja, vist saa, hvorfor ikke?“

„Naa, hvad er det saa?“

„Sanders — Jonathan Sanders. Har De aldrig set mig før?“

„Det tror jeg ikke.“

„Aah, De vil nok lære mig at kende, naar vi ses igen. Vi skal gøre en lille Rejse sammen.“

„Skal vi det?“

„Ja — det skal vi.“

„Hvorhen og hvordan?“

„Først til Waterloo Station — i Droske.“

„Og saa?“

„Det kan vi tale om senere. En Ting ad Gangen — og først skal vi nu til Waterloo.“

„Hvornaar skal vi rejse?“

„Det kan jeg ikke sige, maaske snart, maaske lidt senere.“

„Ikke i Aften?“

„Nej — ikke i Aften.“

„Naa, saa vil jeg —“

„De maa blive her i Nat. De maa ikke gaa ud. De kan sove der paa Sofaen, og —“

„Hvad Fanden mener De med det? Jeg skal gøre det og maa ikke det. Hvem har givet Dem Myndighed over mig?“

„Jeg har ingen Myndighed over Dem,“ svarede den enøjede blidt. „De kan tage tilbage til Craneboro i Aften, hvis De vil, men jeg tror ikke, Miss Rattray vil blive glad for at se Dem saa.“

„Miss Rattray! Kender De Miss Rattray?“

„Nej, jeg har aldrig set hende. Men hvis De nu tager tilbage til hende, vil hun synes, at en ung Mand, som straks opgiver en Sag ved den første Modgang, er ingen Mand. Og den unge Gregory —“

„Hold dog op med alt det, og sig mig, hvem og hvad De er.“

„— Har maaske angret sine Fejl,“ vedblev den enøjede uforstyrret. „Skal jeg faa fat i en Droske?“

„En Droske?“

„Ja, De kan lige naa Toget fra San Pancras og komme til Craneboro endnu i Nat.“

„Jeg vil ikke tilbage, om saa dette fører mig lige i Djævlens Gab.“

„Smaa Slag, min unge Ven.“

I det samme blev der banket paa Døren; den enøjede lukkede op, og en lille Dreng kom ind med et Brev.

„Er det til mig?“ spurgte Mr. Sanders.

„Det er til den enøjede Blok i „Dog and Gun,“ svarede Drengen.

Den enøjede godkendte aabenbart Titulaturen; han rev Brevet op.

„Naa, her er Besked, vi skal rejse i Morgen Formiddag 10,10 fra Waterloo.“

Rod rejste sig hurtig og gik hen mod Døren.

„Halloj, hvor skal De hen?“ raabte Sanders.

„Efter Drengen; jeg vil gerne vide, hvem han har faaet det Brev af.“

„Som De vil; men forlader De dette Værelse, kan De ikke mere vende tilbage. De kan tage tilbage til Craneboro, som jeg har sagt; men at blive her vil ikke sige at farte rundt paa Gaderne efter rødhaarede Dreng.“ —

Rod adlød ham med et Smil. „De vil nok gerne mystificere mig, og jeg er her jo for det samme. Sover De her?“

„I dette Værelse? Nej, mit Værelse er paa den anden Side Trappen. Se, der er Laas og

Slaa paa Døren, og De har vel en Revolver?“

„Ja.“

„Saa er De jo sikker nok. Det er rigtigt at være forsigtig paa fremmede Steder. Det kan være hæderlige Folk —“

„Kender De dem her?“

„Nej, jeg har aldrig i mit Liv været her. Men jeg vilde lukke min Dør forsvarligt og lægge Nøglen under Hovedpuden.“

„Tak for Raadet,“ lo Rod.

Med Toget 10,10 tog de næste Dag fra Waterloo-Station og ankom til Hazlemere efter halvanden Times Forløb. Rod fandt, at den enøjede var en meget fornøjelig Rejsefælle, meget underholdende, undtagen naar Talen drejedes hen paa Emnet Rattray. Fra Hazlemere kørte de et Par Mil ind i Landet og kom til en henrivende Landsbykro, hvor en ung, frisk Kone med to rundkindede Børn aabenbart ventede dem. Der laa et Brev til den enøjede. Da han havde læst det, rakte han det til Rod. Det lød:

„Jeg er ikke i Sikkerhed her; de er paa Spor efter mig. Bliv her, til jeg telegraferer min Adresse. C. R.“

„De kender Skriften?“ spurgte den enøjede.

„Ja, det er Mr. —“

„Navne er overflødige. Naar tog den Herre af Sted?“

„Mr. Brown, mener De? — Aah, i Gaar Morges. Han sagde, De skulde have hans Værelse — der skulde sættes en Seng ind til.“

„Det er godt!“

„Hvad er han bange for?“ spurgte Rod senere.

„Jeg ved det sandelig ikke?“

„Er det for Politiet?“

„Jeg kan ikke sige det.“

„Har han da myrdet Raycourt?“

„Hvem er Raycourt?“

„Aah, det er dog for groft, og De vil bilde mig ind, at De ved saa meget om Craneboro?“

Sanders syntes et Øjeblik forvirret, saa sagde han, at han ganske vist havde set Raycourts Navn i Mordberetningerne.

„Dræbte han ham?“ spurgte Rod.

„Hvem?“

„Rattray?“

„Brown, mener De.“

„Naa, saa Brown.“

„Jeg ved det ikke.“ —

Først tre Dage efter, om Mandagen, fik de deres Marschordre. Rod var meget bekymret og tilbragte mange søvnløse Timer uden at faa mere Lys i Sagen. Han var overbevist om, at Mr. Brown var identisk med Mr. Rattray, men ellers var alt ham uforstaaeligt. Han blev meget glad, da der kom et Telegram fra Brown, som kaldte dem til Glaswyddlyn, Colwyn Bay.

De rejste hele Dagen. Kl. syv naaede de Colwyn Bay, et henrivende Badested ved Wales' Kyst.

Hotelværten, hvor de tog ind, meddelte dem, at Mr. Brown først kom tilbage dertil om Lørdagen.

Det var et frygteligt Slag for Rod — alle disse Dage gik jo hen til ingen Nytte.

„Har Mr. Brown da ikke været her?“

„Jo, han rejste i Morges og sagde, at han ikke kunde komme tilbage før Lørdag; men De kunde blive, hvis de vilde, i hvert Fald betalte han for Værelser til Dem Ugen ud.“

„Saa bliver vi vel, Mr. Kenwood?“ sagde den enøjede.

(Fortsættes.)

Dr. med. *Heerfordt*, har gjort sig fortjent af sine Kolleger ved den Dygtighed og Takt, hvormed han har ført Underhandlingerne om Lønforbedringer for Lægerne ved de københavnske Hospitaler med Kommunalbestyrelsen til et lykkeligt Resultat. Der knyttes i videnskabelig Henseende store Forventninger til den unge Videnskabsmand, som allerede har gjort sit Navn kendt i Europa ved sine lægevidenskabelige Arbejder.

Prof., Dr. phil. *S. M. Jørgensen* har taget sin Afsked fra Universitetet og polyteknisk Lærestalt. I over 40 Aar Forstander for Lærestaltens kemiske Laboratorium, som Hr. J. har ledet mønsterværdigt, og hvor han har faaet Indflydelse paa alle nulevende Kemikere. Verdensberømt som Videnskabsmand, produktiv videnskabelig Forfatter.

Den bekendte Gymnastiklærerinde, Frk. *Thora Schram-Nielsen* er død i en meget ung Alder. Ved den internationale Gymnastikfest i Antwerpen 1903, hvor dansk Kvindegymnastik vakte saa stor Begejstring, blev der tilbudt Frk. Sch-N., en af Poul Petersens bedste Elever, Ansættelse ved Antwerpens største Gymnastikinstitut. Frk. S.-M. modtog Tilbudet.

En af Frederikshavns ældste og mest ansete Borgere, Blikkenslagermester *J. W. Petry*, er afgaaet ved Døden. „Gamle Petry“, som han kaldtes, sad inde med en Mængde Tillidshverv, bl. a. var han Formand for Haandværkerforeningen, og hans Død vakte Sorg i hele Egnen. ..

Præmie Nr. 16 paa 25 Kr.

Paa samme Maade, som denne Annonce

Største Lager i Norden af

Parfumer & Toiletteartikler.

Parfumerie Breining

Østergade 26 (City).

i første Linie har Begyndelsesbogstavet *S* og Slutningsbogstavet *f* og i sidste Linie begynder med *Ø* og slutter med *y*,

findes der i vore Annoncer i dette Nummer en Annonce, hvor de tilsvarende Bogstaver er

J
b

S
t

Find den, klip den ud, send den senest den 29. Februar under Mærket „Præmie 16“, „Hver 8. Dag“, Vingaardstræde 25, København. Af de indkomne Besvarelser trækker vi én ud, og den heldige faar tilsendt 25 Kr. kontant. Vinderens Navn findes i vort Nummer for 8. Marts.

Sagfører *Hagensen*, Nykøbing M., døde d. 12. Febr. i en Alder af 60 Aar. Hr. H. var Medlem af Nykøbing Byraad og beklædte flere andre offentlige Tillidshverv.

Købmand *Ch. Neble*, Stubbekøbing, døde d. 12. Febr. Hr. N. var født i Kbhvn. 1847, men kom faa Aar efter til Stubbek., hvor han i mange Aar har drevet Forretning. Stærkt kommunalt interesseret valgtes Hr. N. til en hel Række Tillidshverv, som han varetog med Iver.

Præmie Nr. 14. Den Annonce, der skulde findes i Nr. 19, var fra Nollen Petersen, Aarhus. Vinder blev: Hr. *Otto Hansen*, Korsgade 47^ø. København.

Rettelse. Ved en Fejltagelse kaldtes Forfatteren til vor Novelle i Nr. 19 „Med roligt Mod“ Krog-Møller i Stedet for Krag-Møller.

Udgivet af: ODIN DREWES. Redigeret af: C. C. CLAUSEN.

EVER 8 DAG

Nr. 22. 14. Aargang.

I. Marts 1908.

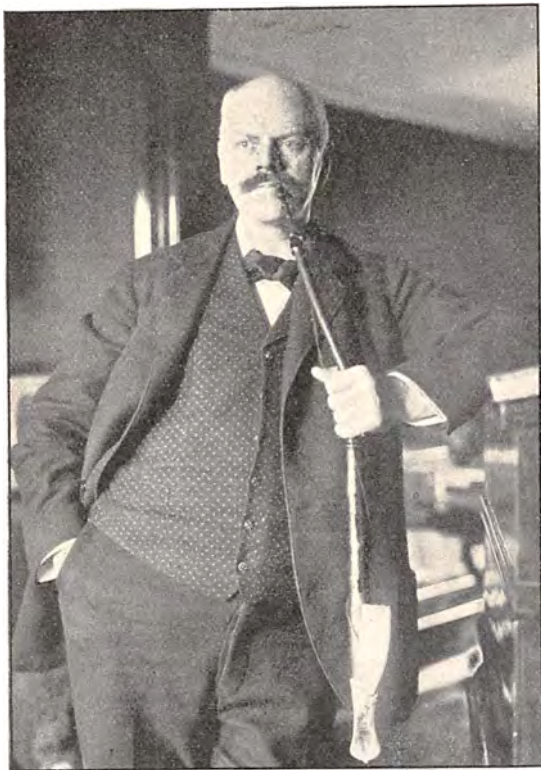
Carl Ewald i sin Have. (Jul. Aagaard fot.).

Carl Ewald.

KUN én Gang har jeg set Carl Ewald hjemme i hans egne Stuer, sammen med sin Kone og sine Børn om det runde Familjebord. Jeg havde truffet ham saa ofte og faaet mangan en morsom og æggende Passiar med ham paa Gader og Veje, paa Kaféer, her og dér, hvor vi mødes i vore Dages København. Vi havde vel talt sammen om det meste af, hvad Mennesker i vor brydsomme Tid kan tale om. Og desuden kendte jeg ham jo fra hans Bøger og hans Journalistik. Og alligevel, jeg vilde ikke have kendt ham, hvis jeg ikke en Martsaften for et Par

Aar siden havde set ham hjemme i hans eget Hus, den gamle Villa, der var bleven tilbage med sin Have midt inde mellem høje Kaserner derude, hvor Banen skærer Nørrebrogade.

Den Aften saa jeg, at denne Mand, der var bleven udskreget og angrebet som Hjemmets Ødelægger, som Nedbryderen og Opløseren, var en Hjemmets Mand, som jeg maaske næppe kendte nogen anden. Der er jo heller ingen anden dansk Forfatter, der i den Grad som han har skildret sit Hjem, sin Kone — lige til det virkelige Kælenavn, hvorunder hun gik i Fa-

Carl Ewald ved sin Skrivepult. (Jul. Aagaard fot.)

miljen — sine Børn. Og de, der ikke kendte Grunden, har talt om Ublufærdighed, om, at han skrev, fordi han manglede Stof og saa maatte skrive om Hjemmet. Og saa var Grunden den ganske simple, at han skrev om det, hans Hjerte strømmede over af, det, der optog ham stærkest til alle Døgnets Timer.

— Som han holdt af Børn! Det er ikke for ingen Ting, at han er bleven vor største Æventyrdigter næst efter H. C. Andersen. Trappegangen i hans Hus hang fuld af Børnetøj, og Gulvet flød med Træsko, det lød som fra alle Sider med klingre Barnestemmer. Han har sikkert ikke digtet mange Linjer i den ophøjede Ro, som visse Digtere forlanger, men han har saa til Gengæld ejet den Inspirationens Kilde, der springer ud fra klare Barneøjne, som fødes blot af et Ord, sagt paa Barnets egne og morsomme Maade.

Han var vidunderlig alsidig, tapper og stridslysten og veg og blød, Digter og Journalist, bred og knap, moderne og fordybende sig i Fortiden, pillen med Ord og ligeegyldig med dem, munter og mild, spillende midt paa Døgnets Kaféfortov. Men nu, da han er død, synker det

altsammen bort, og jeg mindes ham kun som dette ene, Hjemmets Mand, Børnenes Mand.

Og det var ogsaa gennem Hjemmet og Børnet, han blev ramt til Døden. Jeg mødte ham en Morgen paa Gaden, nogle Uger efter, at hans ældste, nygifte Datter var død i Barselseng. Jeg havde hørt, han havde taget sig det nær. Men aldrig havde jeg set en Mand blive ældet saa pludseligt. Det var en Olding, der hilste over paa mig fra det andet Fortov, en gammel Mand, et magert, indfaldent Hovede paa en tynd, slunken Hals, en Mand uden Modstandskraft, hvis Sygdom kom til, paa Forhaand mærket til Døden, han, der før havde været saa stærk og sund og livslysten.

C. C. CLAUSEN.

Nyt Højskolehjem i Hjørring.

Det nye Højskolehjem i Hjørring. P. Olsen fot.

KIRKELIGT Samfund for Hjørring og Omegn, der stiftedes 5. Februar 1904 med det Formaal at virke for kristelig og folkelig Oplysning, har haft en saa god Vækst, at det allerede har kunnet rejse sin egen statelige Bygning.

Smaapengene.

Nu var Frandsen en gammel Mand. Han og Konen havde slidt ærligt med at opdrage fire Sønner og lige saa mange Døtre, og deres Haar var blevne hvide i Kampen for det daglige Brød.

Frandsen havde en lille Butik i en af Byens Smaagader, og han handlede med alt, hvad Fattigfolk trænger til i det daglige, lige fra Kul, Bønner og Petroleum til Mælk, Fløde og alle Slags Hvedebrød.

Det havde bestandig været Konens Sag at holde Kunderne til Butikken. Hun var lige saa mildt smilende og talende, som han var barsk og ordknap, og hun forstod med et Par venlige Ord at bøde paa de Mangler, der nu og da kunde være ved deres Varer, mens han mødte Kundernes Besværinger med et kort: Synes de ikke om det, er Varerne mine og Pengene Deres — hvorefter de i Reglen forlod Butikken i Vrede.

Det var imidlertid kun hans ydre Væsen, der saaledes kom frem overfor fremmede og tildels overfor Børnene.

Dem var han en streng Fader, og mangel Gang i Løbet af Dagen rev han Kasketten af sit Hoved og langede en af Drengene et Slag, naar det ikke gik, som det skulde, men overfor sin Kone var han blød og kærlig og levede egentlig hver eneste Dag i dyb Taknemlighed mod hende, fordi hun havde taget ham.

Han havde tjent som Karl hos en Vintapper, og hun havde været Stuepige. Køn havde hun været, og Butikssvendene havde ikke Øjnene fra hende, saa snart hun viste sig; derfor havde Frandsen aldrig et Øjeblik nærret det ringeste Haab for sig og den Kærlighed, der spirede frem i hans ærlige Bondehjerter og Dag for Dag voksede sig stærkere, men han var alligevel altid tilrede for at hjælpe hende, og et Smil af hendes milde Øjne eller et venligt Ord var nok for ham at leve paa i lang Tid.

Hun havde det ellers ikke godt med sin Frue, og hun besluttede at søge en anden Plads. Den Dag, hun skulde rejse, friede begge Butikssvendene til hende, med lige lidt Held, men da hun skulde sige Farvel til Frandsen, forsøgte han at skjule sin Bedrøvelse ved ikke at lukke sin Mund op; han bare trykkede hendes Haand, saa det rigtig smertede.

Det maatte nu alligevel være et Sprog, der lod sig oversætte, for Aaret efter blev de gifte, men aldrig et Øjeblik glemte Frandsen, at den lille fine Pige blev hans

— at hun af fri Vilje laa i hans Favn, og at hun fødte ham alle de Børn, der kostede hende saa grusomme Smerter.

Nu var Aarene gaaet, og de var begge gamle. Konen havde faaet Svaghed i Benene efter alle Børnene, saa hun tilsidst ikke kunde passe Butikken, men et Par Gange om Dagen stak hun alligevel sit hvidhaarede Hoved ind af Døren og nikkede til ham.

„Hvad vil Du, Mor?“ spurgte han hver Gang, og hun svarede bestandig det samme: „Jeg vilde bare se Dig, Far,“ og saa trippede hun op igen.

Børnene var alle ude for at tjene deres Brød, men om Søndagen kom de hjem, og saa var der Uro i Huset. De fortalte og de sang — de brødes og de spillede paa Harmonika — alt imellem hinanden, og Dagen var som en Festedag, hvor alt, hvad der havde hygget Hjemmet og fredet det, blomstrede som ingen Sinde.

En Søndag Aften vilde Frandsen gaa tidlig til Sengs, for han var træt. En af Sønnerne hjalp ham med at hænge hans Tøj op, mens han omhyggelig undersøgte Pengene i sin Portemonnæ.

„Du, Carl! spring ned i Butikken og byt den 25 Øre,“ sagde han til Sønnen, idet han lagde Pungen fra sig, „men tag en Svovlstik med, der er Kobberpenge i den lille brune Æske.“

Carl spurgte forbavset, hvorfor han vilde have Smaapenge nu, da han skulde i Seng.

„Jo, ser du, min Dreng — Mo'r har jo aldrig haft mange Penge mellem Hænder, og der var alligevel saa ofte en eller anden lille Ting til Jer, hun gerne vilde have. Bede mig om noget, gjorde hun nødig, men hver Aften, naar jeg var gaaet i Seng, tog hun et Par Ører af min Pung og lagde dem i en Æske. Hun tænkte ikke, at jeg mærkede det, og Pengene var jo i god Forvaring hos hende, men jeg har vidst det i alle de Aar, og jeg har altid sørget for, at hun fandt, hvad hun søgte. I Aften har jeg ingen, og jeg kan ligefrem ikke undvære at ligge her og kigge paa hendes smaa travle Fingre gennem mine sammenknebnede Øjenlaage.“

Carl gik ned, og den gamle fik Smaapengene, som han gemte i Pungen, og Pungen blev lagt i Bukselommen. Saa sagde han god Nat til Sønnen, der gik ind til de andre, som sad omkring Bordet og spillede Kort, og da Klokkeren blev ti, gik hver af Børnene til sit.

Den gamle Kone begyndte at sætte Stolene paa Plads. Engang imellem maatte hun hvile sig, for hun blev kortaaudet ved den mindste Bevægelse, og da hun bukkede sig for at tage et Kort op, som var faldet paa Gulvet, var hun næsten ude af Stand til at rejse sig igen. Hele Dagen havde hun mærket noget underligt i Brystet, men naar man har faaet otte Børn, er man vant til lidt af hvert, og hun vilde for alt i Verden ikke ængste nogen ved at klage sig.

Hun opgav at rydde op og gik hen mod Sovekammerdøren, som hun forsigtig aabnede. Frandsen laa og kneb Øjnene sammen, og hun gik som sædvanlig hen til Knagen for at hente sine Smaapenge i Mandens Lomme. Nu havde hun ikke Børnene at spare til mere, men Forretningen var ikke, hvad den havde været, og det kneb for Frandsen med alt, hvad der gik den ringeste Smule over det strengt nødvendige; derfor var hun vedbleven med sit uskyldige daglige Tyveri.

Hun havde netop faaet fat i Pungen, da hun følte som en Sitren ned gennem den ene Side af sit Legeme, samtidig med at hun ganske uvilkaarlig sank ned mod Gulvet. I et Nu var hendes Mand ude af Sengen, og der laa hun med store skinnende Øjne uden at kunne røre sig og uden at kunne faa et Ord over sine Læber.

Mange Kræfter havde han ikke, men hun var ikke tung, og han fik hende baaret hen til Sengen, hvor han lagde hende omhyg-

gelig, mens hans gamle Hænder rystede af Angst, og store Taarer trillede ned ad de furede Kinder.

Uafbrudt søgte hendes Øjne den gamle Mand, der stod raadvild foran hende. Forlade hende for at hente Hjælp, turde han ikke, og han vidste ikke Raad for det forfærdelige, der havde ramt dem.

Da faldt hans Øjne paa Pungen, som hun bestandig holdt fast knuget i Haanden, og ganske stille gik han hen og løsnede de kolde Fingre.

„Lille Mo'r,“ klagede han, „lille Mo'r! Jeg vidste det godt, og jeg vilde ikke undvære det en eneste Dag. — Du maatte jo saa gerne, saa gerne gøre det — — jeg vidste det jo.“ —

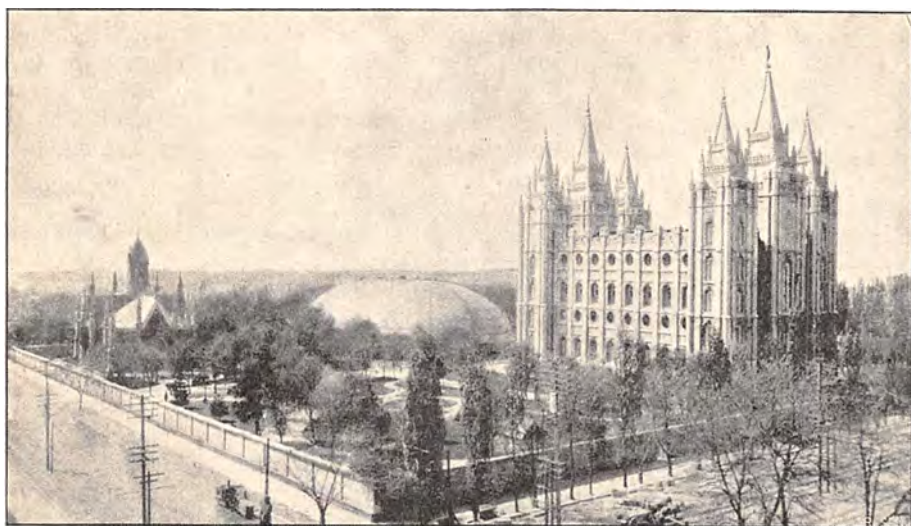
Der gled ligesom et lille Smil over den Syges Ansigt, og den gamle Mand klappede hendes kolde Kinder.

„Hvad tror du, det kan være, lille Mo'r? Kan du slet ikke sige noget? — Aa, i Jesu Navn! Hvad skal jeg dog gøre?“ —

Men hun blev koldere og koldere, og hendes Øjne sank trætte i, mens hendes ene Haand holdt fast om hans Haandledd og hele hendes lille Legeme rystede som i Feber.

Den gamle Mand sad ganske stille; han turde ikke tale til hende eller røre sig, men da Dagen brød frem, sad han endnu med hendes kolde døde Haand, og paa Tæppet ved Siden af hende laa Pungen med Smaapengene.

CLARA KOEFOED.

Det pragtfulde ny Mormontabernakel i Saltsøstaden.

Mormonernes nye Tabernakel. Trods Lovene mod Flerkoneri trives Mormonismen fortræffelig i Saltsøstaden.

ligt. Dens Missionærer drager Europa rundt og gør de fleste Steder en rigelig Høst. Hvor underligt det end lyder, selv de unge Piger lader sig i Hundredvis omvende til Joseph Smiths og Brigham Youngs Lære. Og intet viser maaske bedre Mormonismens Herredømme over Sindet end det prægtige

Kunstner-Millionærer.

Kunstnere, som Amerika har gjort til Millionærer.

Enrico Caruso. Verdens berømteste Tenor, der aarlig faar en Gage af 1 Million.

HELE Danmark ryster overvældet eller indigneret paa Hovedet ved Tanken om, at saa unge Mennesker som Brødrene Poul-

sen eller Skuespiller Reenberg faar 12,000 Kr. i aarlig Gage — og de gamle velmeritere-

de Skuespillere, der hele deres Liv har øvet deres ypperste Kunst for ikke en Gang det halve, sukker misundeligt. Kunstens Kaar har bedret sig.

Men hvad Under, at Amerika

dog staar som det lokkende Æventyrland. Der betales en Sanger som Caruso med 8000 Kroner for en eneste Aften, og der sluttet Kontrakt med ham for fire Sæsoner med en Millions aarlig Gage. Selv om han rejser med Følge af tre Tjenere, en Sekretær og en Pianist og beslaglægger otte Værelser i de første Hoteller, lykkes det ham dog ikke at bruge mere end 1500 Kroner om Ugen — saa bliver der altsaa endda ca. 920,000 Kroner tilovers af et Aars Indtægt. Og dertil kommer saa Honorarer for at synge ind i Gramofonen og for at optræde ved de amerikanske Millionærers Fester — og det er ikke smaa Summer.

Det er da heller ikke faa evropæiske Kunstnere, Amerika efterhaanden har gjort til Millionærer. Ingen af Evropas største Stjerner har kunnet modstaa Guldkalvens Fristen. Sarah Bernhardt indspillede paa en Tourné gennem Nord- og Sydamerika paa et Aarstid en Million

Coquelin som Cyrano de Bergerac.

Sarah Bernhardt, der forrige Aar tjente en Million Francs paa en Tourné i Amerika.

Eleonore Duse, der ved sit Gæstespil i Amerika fik 5000 Kr. for hver Forestilling.

Adelina Genée, den unge danske Balletdanserinde, som for Tiden gør stor Lykke i Amerika.

Francs i Overskud. Og det er ikke blot i Penge, Amerikanerne viser deres Beundring, ogsaa med Bifald, Presseros og Sympatitilkendegivelser er de ødsle.

Ogsaa Madame Réjane hyldede de stærkt, om end det ikke blev saa meget i Penge. En

kort Turné i Nordamerika indbragte hende dog en god kvart Million.

Coquelin den ældre var ogsaa en af Yankeeernes Yndlinge. Han naaede op til 8000 Kroner pr. Aften, medens Eleonore Duse lod sig nøje med 5000, skønt hendes Spil vandt hende lige saa mange Beundrere som Sarah Bernhards.

Men ogsaa

Geraidine Farrar, den fejrede Sangerinde ved Berliner-Hofoperaen, som i Amerika fik 4000 Kr. pr. Aften.

Jan Kubelik, den berømte Violinvirtuos, der i tre Maaneder indspillede sig en kvart Million.

Komponisten *Mascagni*, der som Dirigent tjener 8000 Kr. pr. Aften.

den tyske Kunst kan Amerikanerne gøutere. Berliner-Hofoperaens Skønhed, Geraldine Farrar, fik 4000 Kroner for hver Aften,

hun optraadte, og hendes Skønhed lod ikke de amerikanske Hjerter uberørte. For Øjeblikket slaar disse Hjerter heftigst for den danske Balletdanserinde fra Londoner-Balletten, Adelina Genée. Hendes enestående Gratie og Lethed henriver alle Sind, og hendes vævre Ben følges Aften efter Aften af Tusinder af beundrende Blikke. Pressen strømmer over af Ros — „Adelina Genée er uovertræffelig“ — og Miss Genées Kasse af Penge; blot Genklangens faar alle Danmarks unge Balletdamer til at drømme urolige, dejlige Drømme. — — —

Men det er ikke blot Scenens Børn, der henter Guld og Berømmelse hinsides „den store Dam“ — ogsaa Musikkens Dyrkere finder klingende Paaskønnelse derovre.

Pietro Mascagni og Giacomo Puccini faar 8000 Kr. for hver Aften, de optræder som Orkesterdirigenter. Den unge Violinist Jan Kubelik indspillede i tre Maaneder en kvart Million paa sin Violin. Og Pianister som Moritz Rosenthal og Harald Bauer fik fornylig 7000 Kroner for hver Aften, de optraadte, — 30 Koncerter i Træk. Det bliver jo ogsaa til Penge.

Det er uhyre Summer, Amerika ofrer paa at skaffe den højeste europæiske Kunst til deres Hjemland. Med Stolthed kan Amerikanerne pege paa en hel Række af første Rangs Kunstnere, som først i Amerika fik det virkelige økonomiske Udbytte af deres Evner og Arbejde. V—e.

Den italienske Udstilling.

I Industriforeningens store Udstillingssal afholdes i disse Dage en righoldig og alsidig italiensk Udstilling. Den er væsentlig kommen i Stand paa Initiativ af Italiens energiske Konsul i København Hr. Valdemar Glückstadt, der har sat et stort Arbejde ind paa den. Og bagude i Salen har vor Kogekunsts to fornemste Repræsentanter, Frkn. Nimb, indrettet et skuffende Osteri, hvor Citroner og Appelsiner gløder i det mørke Løv, og hvor Carl Lund har malet Neapels blaanende Golf ind i vore Vinterdages Mørke.

Frkn. Nimbs Osteri paa den italienske Udstilling, hvor der serveres italienske Retter. (Jul. Aagaard fot.).

Norsk Vinterlandskab. (Janssen & Co. fot.).

Norsk Vintersport.

Vi Danske har al Anledning til at misunde Normændene deres Vinter. Mens vi søper rundt paa sølede og snavsede Gader, er Reglen i Norge de klare Frostdage med høj Himmel og glitrende Solskin.

Og dermed er Forudsætningen givet for Norges rige Vintersportsliv. Det kan være al Ære værd, at nogle dumdristige „Vikinger“ af begge Køn svømmer Kapsvømning i en Rende, hugget i Isen. Det er ogsaa af det gode, at mange unge løber paa Skøjter, og nogle morer sig med Slædefart paa „Djævebakken“. Men det har utvivlsomt større Betydning for et Land og dets Befolkning, naar alle — lige fra bitte smaa Puslinger til halvhundredaarige Mænd og Kvinder (Kongeparret inklusive) — tumler sig i det fri, saa snart Lejlighed byder sig. Det giver gode Lunger og kraftige Muskler. Og det giver vel ogsaa Aandsnærværelse og Selvstændighed i Sindet.

Det er en stor Fornøjelse en Vintersøndag at se Livet i Kristianias Omegn. Overalt træffer man Mennesker, der i godt Humør, flokkevis eller Par og Par, drager af Sted paa Ski. Men særlig paa Vejene til Frognersæteren rører Livet

sig muntert. Mange tusinde Mennesker bevæger sig fra Holmenkolbanens, „Trikkens“, Endestation opover, Tilskuere, Skigængere og Agende paa Opfarten i en broget Blanding. Tempoet er langsomt; thi stadig maa der gives Plads for dem, der paa Ski eller Kjelke suser nedad i en uendelig Række, borende sig frem gennem Menneskemængden.

„Akebakken“ er ikke som her hjemme en enkelt Bakke paa et Par Hundrede Alen; nej, Kilometer efter Kilometer gaar Farten ned ad de bugtede Skovveje, fra Frognersæteren næsten helt til Kristiania Selvejerkørsel i flyvende Fart. Hvor Svingene er særlig bratte, som paa den proptrækkerformede Vej, der er døbt „Korktrækkerne“, er der rejst stejle Bræddevægge, paa hvilke man kører op — næsten vandret i Luften.

Nogle Skiløbere vælger den samme Rute. Andre øver sig paa at „staa i Hop“, og andre igen gaar paa Langfart mange Kilometer ind i „Nordmarken“, nydende Friheden, Ensomheden og den storstilede Skønhed.

Det er „Holmenkolrendene“, der har gjort den norske Vintersport berømt. Og Nordmæn-

„Korktrækkerne“. (H. Abel fot.).

en national Festdag; Skolerne lukker, vistnok en Del af Butikerne ogsaa. Hele Kristiania er paa Benene, og paa hele Vejen ud til Holmenkollen gaar Menneskene saa tæt som til daglig paa „Karl Johan“.

Et Hop paa Ski er i sig selv meget imponerende: ca. 40 Meter med en Faldhøjde som fra 3. Sal, men selve denne Konkurrence, denne Kraftprøve, vil altid for Udlændinge, der ikke er særlig sagkyndige, være af mindre Interesse som en underordnet Side af Sagen.

Det er ikke Enkeltmands Virtuositet, men Allemands Duelighed, vi her-

dene omfatter dem da ogsaa med hellig Begejstring. Den Dag, da Hovedløbene foregaar, er hjemme kunde ønske fremelsket.

BEDUIN.

Trillinger. Det er et ualmindeligt Fotografi, vi her bringer.

Trillinger er ikke Hver-Dags Gæster og endnu sjældnere er det, at en Fotograf er til Stede for at forevige Begivenheden. Disse tre vel-skabte og levedygtige Drengene kom til Verden i en Arbejdsmands Hjem ovre i St. Jørgensgade i Odense, hvor der var fem Børn i Forvejen. Fotografiet blev taget to Dage efter Fødslen.

Trillinger i Odense. (Jul. Folkmann fot.).

Faraos Mumie afdækket.

Af de Konger, som har regeret i Oldtidens Ægypten, og hvis Navne man i Skolen majsommeligt indkapslede i sin Hjerne, tegner ingen sig saa tydeligt som den Faraos, med hvem Moses førte sin lange Kamp om Israe-

Menephtah, Moses' Faraos. Den sidst fundne Mumie.

liternes Udfrielse fra Fangenskab i Ægypten. Og dog kendte man ikke stort andet til ham end netop hans haarde Tyranni over Israliterne, hans Forsonlighed, da han endelig giver dem Lov til at drage bort, og hans hastige Angren Tilladelsen, hans Forfølgelse af Israeliterne og hans Hærs Undergang i det røde Hav.

Men nu 3000 Aar efter møder denne Faraos, Menephtah, Søn af den store Ramses II, op i fuld konserveret Stand og sætter os i Stand til at drage mange betydningsfulde Slutninger om hans Liv og Personlighed.

Det er den engelske Professor Elliot Smith, som den 8de Juli 1907 bragte Faraos Menephtahs balsamerede Legeme frem til Dagens Lys – ud af de mangfoldige tynde Lin, der i Aartusinder havde omsluttet det. Mumien var fundet af M. Loret i 1898 i Amenhotep II's Grav ved Bab el Muleuk i Theben og blev i 1900 bragt til Musæet i Kairo. Paa den simple Kasse, som omsluttede Mumien var indskrevet: Menephtah, Konge af Øvre- og Nedre-Ægypten; men ogsaa uden det havde det været muligt at konstatere, at denne Mumie hørte til samme Gruppe som Ramses II og Seti II.

Da Hovedet af den „høje Mumie“ endelig

var helt befriet for de uendelige lange Lin, og Brystet kom frem, opdagede man, at Mumien var plyndret for sine kongelige Emblemer; der var endnu Mærker af disse og af Tyvenes Fingre. Endelig laa Mumien helt afdækket. Man saa da, at Moses' Faraos ved sin Død var en korpulent, glatraget gammel Herre, lidt over Middelhøjde, aldeles skallet og kun med en Hugtand i Overmunden. Ansigtet har været markeret med en stor Ørne-Næse, en lang Hage og tynde Læber. Der var Ting – f. Eks. den stærkt foldede Hud og de svage Aarer – der tydede paa, at hans sidste Dage har været pinefulde nok, og

Tandløsheden borger jo for, at Faraos i sine sidste Aar har maattet give Afkald paa mange af Bordets Glæder.

Med Hensyn til Dødsmaaden er det umuligt at konstatere noget bestemt. Imidlertid synes Fundet af Mumien at modsige Biblens Beretning om, at Faraos druknede i det røde Hav. Biblens Beretninger er da heller ikke helt klare paa dette Punkt.

3000 Aar er gaaede. Memfis og Theben er forlængst faldne, Osiris, Horus, Ammon Ra og alle de gamle ægyptiske Guder er kun Navne uden Indhold, men Faraos har indtil nu staaet oprejst i sin Grav, ventende paa, at Osiris skulde kalde ham.

Ramses II's Mumie. Menephtahs Fader.

En strandet Kutter slæbes flot af Redningsdamperen „Ægir“. G. Winther fot.

En ejendommelig Bjergning. En af de nye Fiskerkuttere er strandet i Taagen, men saa langt inde, at Mandskabet selv har kunnet springe i Land. Senere har Havet kastet den op paa Stranden. Og nu er Redningsdamperen i Færd med at slæbe den flot. Først løftes Kutteren, der efterhaanden har boret sig godt ind i Sandet, op ved Dunkraft, derpaa lægges den paa et Under-

lag af Bjælker med Glidere, en Staaltrosse lægges om, og Damperen ude paa Havet haler til. Billedet giver en udmærket Forestilling om disse moderne, store Kuttere, der har afløst de gamle Fiskerbaade, og som i Fremtiden helt vil omforme vort Fiskeri og gøre det mere indbringende. Og det viser, hvor stort og mægtigt Havet er. Selv i Magsvejr er Bølgen i Broddet mandshøj.

Kaffevognen. Allerede for to Aar siden stiftedes ovre i Aarhus Kaffevognsforetagendet og slog straks an. For en Gangs Skyld maatte Hovedstaden nøjes med at blive Nummer to. Men nu har „Danske Kvinders Kaffekompani“ faaet to Vogne etableret, en i Gasværkshavnen, og en ved Absalons Statue paa Højbro. Formaalet er naturligvis gennem en god og billig varm Drik, til den ringe Pris af 8 Øre, at modvirke Spiritusforbruget, der jo endnu trods alle Afholdsbestræbelser er ret trist stort i vort Land. Og Arbejderne ude i Havnen benytter da ogsaa i høj Grad Lejligheden til at styrke sig ved den duftende, dampende Drik. Derimod synes Amagerkonerne og Skovserne ret tilbøjelige til at tage deres Forsyning af Kaffe i de omliggende Kældere, hvor de i Aar har været vant til at søge. Men ogsaa Højbrovognen har dog daglig Fremgang i sin Omsætning. Vognene selv er saa simpelt og praktisk indrettede som muligt, en stor Kaffekeddel hænger i en Vandbe-

En af de nye Kaffevogne paa Højbroplads.

holder, under hvilken der brænder et Primusapparat, saaledes at Vandet, men ikke Kaffen, kan koge. Det var i høj Grad at haabe, at Ideen kunde slaa an, og vi, særlig da rundt om paa Byggepladserne og Arbejdspladserne, kunde faa flere Vogne.

A. R.

Paa Studenterkarnevalet under Opførelsen af Pantomimen. (Jul. Aagaard fot.).

Det store Karneval.

Lørdag den 22. Febr. Kl. 9 $\frac{1}{2}$ Aften.

HR. REDAKTØR! Jeg havde ikke et Øjeblik troet, at det virkelig var Deres Mening, at jeg skulde skrive om Karnevalet.

Den Dag, da jeg fortalte Dem, at nu var jeg fyldt mit tyvende Aar, og dog havde jeg aldrig været til et rigtigt Karneval, og De saa sagde, at De vilde sende mig en Billet mod, at jeg

skrev om, hvordan en københavnsk Dame morede sig paa sit første Karneval, nu havde De set nok af ældre og yngre Herrers Referater, troede jeg, det var deres Spøg. Og da jeg i Gaar Morges fik Billetten sendt blot med de Ord: Mor Dem, som man ene kan more sig, naar man er de tyve, faldt det mig heller ikke ind, at De vilde kræve Genæld. Og saa kommer nu i Eftermiddags, da vi spiste til Middag, en officiel Forretningsmeddelelse, trykt ganske som Faders Meddelelser, med Telefonnumre og Kontortid, om, at De ventede Manuscript med første Post Søndag Morgen, da

Om Formiddagen i Tivolis Koncertsal under Forberedelserne til Karnevalet.

Trykkeriet skulde have det Mandag Kl. 8. Og jeg, der har sovet én Time i Nat og hele Dagen har været i Aktivitet uden en eneste lille Lur, — jeg har aldrig oplevet en Dagen-der-paa som i Dag, den Tur ud over Langelinje, jeg kan slet ikke sige Dem, hvordan det var. Solen skinnede, Menneskene var saa smukke og gode, og naar en Herre saa paa mig, saa jeg ham fast og frejdigt ind i Øjnene, jeg vilde ikke have gjort det i Gaar, og jeg gør det ikke i Morgen, men endnu i Dag var jeg under den fuldstændige Forvandling, som Karnevalet er,

jeg skal til at skrive, bliver det borte til ingen Ting eller til smaa bitte Ting. Tak for Billetten. Hilsen, Deres forb. —]

JEG har læst i en gammel Skildring af Venedig, at i Republikkens gyldne Dage varede Karneval dér det halve Aar. Maaneder igennem ofrede de pragtlystne, stærklevende Adelslægter Formuer for at kunne beruse sig i Karnevalets bakkantiske Festlarm paa Piazzaen, under aaben Himmel. Og henover de maanebelyste Kanaler gled sorte Gondoler, hvori Stadens dejligste Kvinder, prægtigt klædte i

skønne, farverige Stoffe, lod sig besnære af Nattens og Måskens koglende Stemmning.

Her hjemme sneede det i Nat, og Karnevalet varede kun nogle faa, altfor faa Timer inde i en lukket Sal. Og alligevel var det nær ikke bleven til noget. Prins Karneval er en sydlandsk Hersker, han er flot vant med Penge, og naar hans Regeringstid falder ind med Krach og Kurser, tager Mændene mod ham

I den kendte Kørnenske Teaterforretning, hvor saa mangen Karnevalsgæst lejer sit Kostume.

vi smaa, undselige, nordiske Piger bliver jo helt andre under Prins Karnevals Regimente, frejdigere, dristigere. Jeg kendte slet ikke i Nat det Bourgeois, som jeg dog er gaaet i Skolen sammen med, groet op Side om Side med, levet hele mit lange, tyveaarige Liv sammen med. Eller var det blot mig, der morede mig saa vidunderligt, at jeg syntes, at hele Verden var en anden? Endnu i Dag synes jeg, den er en anden, jeg synes, der sidder en Skælm i alle Dammers Øjne, og de kan dog ikke alle have været til Karneval i Nat. Og for hver Herre, der ser paa mig, tænker jeg, var han mon mellem dem, jeg dansede med i Nat? — Nu er det gaaet, som det sikkert ikke sjældent gaar Damer, Brevet er bli ven altfor langt, og nu, da jeg skal til at skrive paa Referatet, føler jeg mig træt. Jeg beder Dem derfor pænt se med milde Øjne og stor Overbærenhed paa mit Referat. Jeg har moret mig vidunderligt, jeg synes, jeg kunde fortælle en Masse om det, og nu, da

afvisende og køligt med bankbékymrede Miner, og selv Kvinderne, der plejede at storme ham glædestraalende i Møde, turde i Aar knap hviske om ham i Mørkningskrogene, end sige gøre Forberedelser til at møde ham. Han var lige ved at rejse fra os igen, flov og forsmaaet, men indhentedes saa i sidste Øjeblik af livslystne Studenter og deres danseglyde, smaa Veninder, der *vilde* danse alt Penge og Bankvrøvl tiltrods.

[Hr. Redaktør! — Nu er Klokken 11 $\frac{1}{2}$, og Pigen sidder oppe og venter paa at bringe dette Brev i Postkassen. Selv om hun har faaet mere Søvn end jeg sidste Nat, har hun dog nu en lang Dag bag sig, og hun har ikke haft mine Minder at bære paa og holde sig oppe ved. Jeg *maa* snyde Dem, for Pigens Skyld. Jeg kan ikke lave noget Referat. De skriver om Hundred lette Linjer. Hvad ved jeg om, hvad Hundred Linjer fylder.

Og lette. Det, som jeg der har siddet og skrevet sammen og streget i og skrevet og strøget, har taget mig saa lang Tid og er saa tungt, som var det Indledningen til en Stil hos Frk. Zahle. Dér har nemlig ogsaa jeg lært at sætte mine Tanker om i Skrift. Og Pigen har allerede to Gange været inde og spurgt, om Frøkenen dog ikke var færdig.

Jeg kan dog ingen Ting skrive af den simple Grund, at jeg egentlig ikke forstaar et Ord af det hele. Var det virkelig mig, der var saa overstadig glad i Nat, og var det Frk. Inger S. og Fru Betty P. og alle de andre nydelige og adstadige Damer fra Første-Salene og Villaerne, der i Aftes fløj fra Arm til Arm med sødt

smilende Munde og blide Øjne. Var det os nøgterne, der straks sagde Ja til ethvert Tilbud om Champagne af en ukendt Maske og som drak det med Hovedet kastet tilbage og secnde Herren dybt ind i Øjet.

Blot en Ting. Hvor var Glassene grimme. Glædens boblende Vin kan dog ikke drikkes af saadan nogle tykke, stygge Glas.

Men ellers var det vidunderligt. Jeg har aldrig moret mig som i Nat. Og maaske gaar jeg aldrig til Karneval mere. Thi jeg er med mine tyve Aar dog gammel nok til at kende Gentagelsens Skuffelse.

Deres forb.

BERTHA G.

Craneboro-Mysteriet.

Aa, jeg ved dog ikke. Dette her synes mig i Længden lidt irriterende og forvirrende. Det minder nærmest om Hare og Hund over en stor Strækning. Og jeg begriber ikke Meningen med det, det maa jo være meget kostbart for Dem. De betaler jo hele Gildet, med mindre jeg skal udnyttes bag efter."

"Nej, det er jo Mr. Brown, der betaler alt det."

"Gør han det? Nu vel, jeg vil tage med denne Gang endnu, men saa er det ogsaa den sidste, ellers tager jeg tilbage til Craneboro!"

"Selv med Fare for at skuffe Miss Rattrays Haab?"

"Trods alt, ja."

"Jeg har jo sagt Dem, De kan rejse, naar De vil."

"Jeg er ked af at trække Landet rundt som en fangen Bjørn med en —"

"Med en enøjet Mand til Bjørnetrækker? He —. Ja, De kan jo tage tilbage nu, hvis De vil."

"Nej, jeg vil endnu tage denne Tørn med." Endelig Onsdag Aften kom der et nyt Telegram fra Mr. Brown.

Brown. Peate Farm, Wybunbury, nær Crewe.

"Af Sted til Wybunbury?" spurgte Rod.

"Ja, paa Øjeblikket!" lød Svaret.

XXXII.

Roachley.

Rejsen fra Colwyn Bay til Crewe var forholdsvis kort. Først en Time i Toget, saa en Køretur gennem et Landskab saa fiadt som en Tallerken, men med meget Skov. Peate Farm selv var en gammel Farm, der laa halvt skjult bag store Trær; men en skarp Iagttager opdagede snart, at Gaarden ikke mere blev drevet som Farm. Da Vognen nærmede sig, fik Rod Øje paa en Mand, der stod i Døren og ventede dem.

"Du gode Gud!" raabte Rod, "han har

Ogsaa et Brev til os. Kan De ikke se, han har et i Haanden, Sanders?"

Rod kastede sig højt leende tilbage i Sædet. "Aah, vær blot rolig," sagde den enøjede. "Deres Latter lyder saa hysterisk."

"Aah, mere end det. Jeg er ved at blive ldiot af denne Trækken rundt. Jeg havde Lyst til at dræbe denne Fyr. Kender De ham?"

"Ja, jeg gør."

"Naa, det var da altid en Straale Haab i dette Vildnis af Mysterier."

Idet Vognen svingede op for Huset, sprang Rod ned og fo'r hen mod Manden paa Dørtrinnet.

"Mr. Brown er vel rejst herfra i Morges, ikke sandt? Kom nu med den sædvanlige Lektie. Har De ikke et Brev til os der i Haanden?"

"Nej, det er blot et Stykke Papir, jeg samlede op fra Gulvet. Hvad mener Herren?"

"Jeg mener blot, at hvis Mr. Brown igen er rejst videre, vil jeg straks gaa til Stationen og tage til Craneboro med næste Tog?"

"Mr. Brown er her ganske vist ikke, men han kommer i Morgen."

"Er det virkelig sikkert?"

"Aldeles bestemt."

"Det lyder utroligt; jeg troede, at Turen nu gik til Syd-Afrika eller Ceylon. De ser troværdig nok ud, min gode Mand; men jeg kan nu alligevel ikke tro, hvad De siger, at Mr. Brown skulde have opgivet at gøre mig til en ny Jerusalems Skomager. Sig mig, har Mr. Brown ikke betalt for os her til næste Fredag?"

"Mr. Brown ejer Huset her."

"Og hvor længe har han gjort det?"

"Saa længe jeg har kendt ham."

"Og det er —?"

"Til Oktober syv Aar."

Rods Ansigt udtrykte en saa levende Overraskelse, at Mr. Sanders brast i Latter.

"Naa, men maa jeg ikke komme ind i Huset?"

"Jo, det er jo derfor, De er kommen hertil," svarede Manden paa Dørtrinnet.

Husets Indre var hyggeligt, men meget tar-

veligt. Mahognimøbler med Hestehaars Betræk og prydede med Antimacassær, og Værelset bar Præg af at beboes af en Mand, der holdt af at have Tingene lige ved Haanden. I det næste Værelse var der dækket Bord: Koldt Bord med mange Retter og Vin.

„Naa,“ sagde Sanders, „det ser jøtiltalende ud.“

Han og Rod satte sig til Bords. Da den fremmede var gaaet ud af Stuen, spurgte Rod, hvem han var.

„Det er Mr. Browns Tjener og Husholder. Der er ingen Kvinder her; han og en anden Fyr besøger alt.“

„Hvor er den anden?“

„Formodentlig ude med Mr. Brown.“

Det var det sidste, Rod senere klart huskede at have hørt. I det samme førte han sit Glas, hvori Sanders havde hældt Rødvin, op til Munden, og alt, hvad der senere var foregaaet med ham, havde han kun en meget svag Fornemmelse af. Han kunde ikke huske, at han var faldet i Søvn eller vaagnet op igen; men han kunde klart huske, at denne Sætning var udtalt ved det dækkede Bord i fuldt Dagslys, og at i det næste Øjeblik, hvor han havde Bevidsthed om, hvad der foregik, sad han i en Stol, og det var mørk Nat. Han sluttede altsaa, at han havde sovet eller været besvimet i Mellemtiden. Han prøvede at rejse sig op, men opdagede saa, at han var bundet til en stor Ege-træs Armstol med tykke Reb, og Resultatet af hans fortvivlede Anstrengelser for at slippe løs var blot, at han rev sine Ankler og Haandledd til Blods.

„Sanders!“ raabte han, „Sanders, hvor Fanden er De?“

Men ingen svarede. Han hørte kun Ekkoet af sine Raab blive kastet tilbage. Saa tav han lidt.

„Gaaet i Fælden,“ mumlede han og begyndte igen at raabe og bande.

Pludselig gik Døren bag ham op og en Mand traadte ind med en tændt Lampe i Haanden, som han satte paa Bordet; derpaa forsvandt han igen uden at tage Notits af Rods Spørgsmaal og Beklagelser. Men blot fem Minuter efter blev Døren igen lukket op, og en traadte ind, gik rundt om Bordet og stillede sig op foran Rod med Ryggen til Kaminen.

„Goddag, Kenwood,“ sagde han blidt. „Det glæder mig at se Dem. Velkommen til Peate Farm.“

Rod sad som lynslaaet, forstenet og stirrede med stive, rædselsfyldte Øjne paa den talende.

„Roachley!“ raabte han endelig hæst, „Roachley!“

„Ja, mig og ingen anden,“ svarede den anden.

„Jeg troede, De var — jeg troede, De var —“

„Død — ja, det tænkte jeg nok. Ja, alle kan dø, men en dygtig Mand maa kunne komme til Live igen.“

Rod tog sig sammen med en Kraftanstrengelse. De havde altsaa fanget ham her for at straffe ham for hans Forræderi. Det gøs i ham ved Tanken, men han søgte at beherske sig. Han tænkte paa Eleanor, saa vendte han Hovedet op mod Roachley:

„De er i alt Fald et materielt Genfærd,“ sagde han roligt, lidt ironisk. „Men hvem var den myrdede Mand?“

„Han hed jo Raycourt, ikke? Og blev myrdet af sin Kone? Et nyt Argument mod Ægteskabet. Vi to har klogelig undgaaet den Fare.“

„Hold mig uden for.“

„Nej, i dette Tilfælde kan jeg roligt tale for os begge.“

(Fortsættes.)

Frk. *Christine Buchardt* kan d. 1. Marts fejre sit 25-Aars Jubilæum som Sygeplejerske paa Kommunehospitalets 2den Mandsside. Altid sjælden trofast og interesseret i sit Arbejde har hun gjort sig fortjent til sine Overordnedes og Patienters Agtelse og Paa-skønnelse.

Meteorologen *Hans Nielsen* døde paa sin 69aarige Fødselsdag d. 12. Febr. Opr. Skolemand. 78—85 Lærer i Bergen, derefter i Aarhus, bestyrede Hinnerup Realskole fra 89—1900. Senere anstillede han for Kbhvns. Observ. astronom.-meteorol. Iagttagelser dels paa Himmelbjerget, dels paa Sophienholm ved Tølløse, i Anl. af det paatænkte nye Statsobservatorium.

Overgraver *Horn*. Sct. Petri Kirkes gl. Overgraver, er død, ca. 80 Aar gl. F. i Mecklenborg, opr. Skomager, kom for 32 Aar siden til Kbhvn. og i Petri Kirkes Tjeneste, hvor han var meget afholdt af Menigheden. En jovial Mand med stor psykologisk Sans.

Forpagter *Th. H. Ulrik*, Rosendal, døde d. 15. Februar, 63 Aar gl. F. i Hobro. Søn af den bekendte Fysikus Ulrik, tog Landbrugs-eksamen, var i 35 Aar Forpagter af Rosendal. En fremragende Landmand, der beklædte en Mængde Tillidshverv og var ualmindelig afholdt.

Kaptajn *P. R. M. v. Nissen* døde d. 12. Febr. i Fredericia, 81 Aar gl. Gjorde Page-tjeneste under Chr. VIII. Deltog som Prmlt. i Krigen 49—50, i Slagene ved Fredericia og Isted. 63 ansattes Hr. N. som højstkommanderende ved Korsør Søbatteri til sin Afsked 64.

Fhv. Operasanger *Christophersen* fyldte nylig 70 Aar. I svunden Tid fik Hr. Ch. mange unge Hjerter til at banke, naar han med mægtig Røst foredrog „Postillon en Lonjumeau“, og endnu har den syvtiaarige Sanger kraftige Toner i sin Strube.

Lærer *Th. Knudsen* fyldte forleden 80 Aar. Blev dimitteret fra Snedsted Seminarium 47, Lærer ved Holsteinsminde og Flakkebjerg, senere i Haarbølle paa Møen. Hr. K. røgtede sin Gerning med Dygtighed. Deltog som frivillig i Trearskrigen.

Kantor *N. P. Rosenstand*, fhv. Lærer ved Børgerskolen i Saksøbing, er død. 68 Aar gl. Over 40 Aar var Hr. R. knyttet til Skolen i S. som en dygtig og interesseret Lærer. Ved sin Trofasthed og Elskværdighed vandt han sig mange Venner.

Provst *H. S. Vilstrup* til Borris-Faster i Vestjylland er død, 72 Aar gl. Hr. V. var den her i Lardet længst fungerende Provst, og det Embede, hvori han døde, har den Krarup-Vilstrupske Slægt beklædt i tre Slægtled, ialt i 113½ Aar

Kammerherre *W. O. v. Zepelin* fyldte forleden 90 Aar. Den gamle Oberst deltog med Hestgarden i Felittoget 48 og med Husarerne i 64; han gjorde sig begge Krige bemærket ved sin Tapferhed.

Guldsmed *S. A. Hald* er død i Kolding, 76 Aar gl. F. i Haderslev. Deltog som Frivillig i den første Krig. Drev i mange Aar betydelig Forretning i Haderslev, beklædte adskillige Tillidsposter. Varm Patriot, nobel Karakter.

Proprietær *Rørbeck*, Topholm, er død, 82 Aar gl. Hr. R. var en dygtig Landmand, der forstod at vinde sine Medborgeres Tillid; han beklædte en Mængde offentlige Tillidshverv, i 33 Aar Direkør for Frederiksværk Sparekasse.

Præmie Nr. 17 paa 25 Kr.

Paa samme Maade, som denne Annonce

Det nordiske
 Nodestikkeri
Vodrofvvej 6 :: Kbhvn.

Eneste Nodestikkeri i Norden. Udfører alt Nodestik efter Bestilling.

i første Linie har Begyndelsesbogstavet *D* og Slutningsbogstavet *e*, og i sidste Linie begynder med *f* og slutter med *g*,

findes der i vore Annoncer i dette Nummer en Annonce, hvor de tilsvarende Bogstaver er

D **e**
o **e**

Find den, klip den ud, send den senest den 7. Marts under Mærket „Præmie 17“, „Hver 8. Dag“, Vingaardstræde 25, København. Af de indkomne Besvarelser trækker vi én ud, og den heldige faar tilsendt 25 Kr. kontant. Vinderens Navn findes i vort Nummer for 15. Marts.

Præmie Nr. 15. Den Annonce, der skulde findes i Nr. 20, var fra Vordingborg Seminarium. Vinder blev: Hr. *I. P. Petersen*, Rysegade 40 G. København.

EVER 8 DAG

Nr. 23. 14. Aargang.

8. Marts 1908.

Indenrigsminister Sigurd Berg.

der har ført de vanskelige Forhandlinger med Højre om den kommunale Valgret og gennemført den dybtindgribende Lov i Landstinget i den af Regeringen ønskede Skikkelse. (Jul. Aagaard fot.)

Ringen.

Af Leo Larguier. Avtoriseret Oversættelse af Josephine Aarbye.

I lang Tid havde der ikke været nogen Uenighed eller Strid at bilægge mellem Beboerne i Saint-Aube-les-Pins, og Retssalen var i en ynkelig Forfatning. Dommerbordet var flyttet ud og blev benyttet af Kommunalbestyrelsen. Det eneste, der var tilbage i Salen, var en Buste af „Republiken“, som, ganske tildækket af Støv, stod paa en Konsol paa den ene Væg mellem to tomme Lampeholdere og en Flagstang, som Flaget var rullet op omkring. I et Hjørne laa Stabler af kulørte Glas, til Brug ved Illuminationer og en, omhyggelig indpakket, Bunke Fyrværkerisager, man havde glemt at afbrænde Aaret iforvejen.

Gennem en ituslaet Vinduesrude trængte Provences sunde, friske Luft ind, og Vinden satte Spindelvævene med de store Masser af døde Fluere i uafbrudt Bevægelse.

Det var tydeligt at se, at Politimesteren, Hr. Denis Combel, aldrig kom derind. Han læste Klassikerne nede under de skyggefulde Træer i sin Have, og han skrev Vers, der blev stærkt applauderede ved Festmaaltider. Naar han ikke var i Nabobyen Avignon, tog han sig ogsaa med stor Interesse af sine Bistader, der lignede smaa Negerkolonier, hvor de sorte Arbejdere Dagen igennem var travlt beskæftigede.

Det var maaske det milde Klima, der bidrog til, at Folk i den Egn ikke var melankolske eller gnavne, men begrænsede deres Fornødheder efter deres Formuesomstændigheder. Enhver passede sit, og hvis de unge Mennesker paa Valgdagen drak lidt for meget og kom op at skændes, afgjorde de selv om Aftenen deres Mellemværende ude i den lille Fyrreskov, hvor Maanen bleg og sølvhvid kastede sit Skær ned over de ranke, duftende Stammer.

En Dag, da Politimesteren tilfældigvis kom ind i Retslokalet, fandt han dog, at det var altfor forfaldent, og syntes, at det mere lignede et Pulterkammer end en Retssal.

Det blev enstemmig vedtaget i Byraadet, at der skulde anvendes halvtreds Francs paa Istandsættelsen, og Murere, Snedkere og Glarmesteren gik i Gang med Arbejdet.

Men Skæbnen, der ofte spiller Menneskeheden et Puds, vilde, at netop den Dag, da Salen laa i et sandt Kaos af Kalk, Grus og Gibs, var der en Sag, der skulde for Retten.

Efter et Øjebliks Betænkning opfordrede Politimesteren de to, som kom med deres Klage, til at give Møde hjemme hos ham næste Dag, Søndag Formiddag, Klokkeren elleve præcis.

Gennem sin Husholderske vidste han allerede Besked om den Strid, han skulde afgøre.

Rosine Aubettes havde faaet en Ring af Prosper Bartelan, før han blev taget til Rekrut.

Da hans Tjenestetid var ude, kom han tilbage; men onde Tunger beskyldte Rosine for at fjase med andre, og Prosper vilde ikke vide mere af hende at sige, men forlangte sin Ring tilbage — en Ring, der havde kostet tolv Francs og var købt hos Urmager Mahistre paa Fontainepladsen sidste Markedsdag.

Rosine vilde ikke give Ringen tilbage, og saa kom Sagen for Politimesteren.

Søndag Formiddag kom Prosper Bartelan, efter Aftale, hen til Hr. Combel, som sad nede under sit Kirsebærtræ og halvhøjt læste i en af sine Yndlingsforfattere.

Prosper havde Søndagsklæderne paa, og da Rosine ikke endnu var i Sigte, besaa han Haven. Politimesteren, der havde lagt et Kirsebærblad som Mærke i sin Bog, passiarede venligt med ham og spurgte ham til Raads angaaende et Træ, der var halvt fortæret af Larver.

Klokken halvtolv kom Rosine endelig.

Hun var ganske blond. Hun havde et nydeligt lyseblaat Liv paa, hvori Ærmerne sad saa stramt, at man tydelig kunde se hendes kraftige, runde Arme.

Om det var Undselighed over den Sag, der forelaa, eller om det var den højrrøde Parasol, der gav hendes kønne, unge, solbrændte Ansigt et Purpurskær, var ikke let at vide.

Hun havde ingen Hat paa, kun en stor, hvid Baandsløjfe smykkede det lyse, krusede Haar.

Politimesteren saa hen paa Prosper og bemærkede, at han blev ganske bleg. Deraf sluttede han, at Sagen ikke vilde blive vanskelig at ordne, og skønt den fortræffelige Denis Combel ikke havde megen Erfaring i Hjerteanliggender, saa havde han dog læst og gennem sine Venner hørt om særlige Kendetegn paa, at to Mennesker holdt af hinanden.

„Du bliver smukkere Dag for Dag, Rosine,“ sagde Politimesteren, idet han hilste paa hende.

Saa kløede han sig forlegen i sit graa, krusede Skæg.

„Naa, hvad er der saa i Vejen, siden I trænger til min Hjælp? Sæt Jer nu her under Kirsebærtræet, der dufter anderledes godt end i den kolde Retssal, hvor der altid lugter af Mug; og fortæl mig, hvad I har paa Hjerte? . . . . Naa, er I saa komne til Sæde?“

Ingen af dem kunde faa Munden paa Gled.

„Hr. Politimester,“ begyndte endelig Rosine, „Hr. Politimester — — —“

„Ja, mit Barn,“ svarede Dommeren.

Men Rosine tav igen, lige saa rød i Kinderne,

som de modne Kirsebær, der i store Bundter hang over hendes Hoved.

Prosper sad og drejede sin Hat mellem Hænderne.

Combel tog atter Ordet.

„Jeg ved det hele fra Marinette. Det er en Ring, det drejer sig om, ikke sandt? Om en Ring, som Rosine ikke vil give tilbage. Jeg kan naturligvis dømme hende dertil, men jeg vil dog først høre Prosper's Mening derom.“

Og Politimesteren saa skælmisk hen til den unge Fyr, der sad saa tæt ved den smukke Pige, at hendes hvide Nederdel næsten dækkede hans Sko.

De saa ud som et Par Forlovede, der var bleven overraskede midt i en Omfavnelse, og Situationen lod til at genere dem alle tre, da Politimesteren pludselig fik Øje paa sin Husholderske, der kom ud af Døren, bærende paa én Dug og en Kuvert.

En Idé fo'r ham gennem Hovedet og bragte et Smil frem om hans Mund.

Husholdersken kom ganske ugenert hen og bredte Dugen ud paa et Stenbord, der stod ved Siden af hendes Herre.

„Hvad har De til Frokost i Dag, Marinette?“ spurgte han.

„Jeg har syltede Oliven, Herre,“ sagde den gamle Pige, „saa har jeg en Omelet, en Høne og Salat. Desserten hænger deroppe,“ tilføjede hun og pegede paa de røde Kirsebær.

„Det er godt. Tag nogle flere Æg til Omeletten; de Unge her spiser Frokost med mig. Bagefter taler vi om deres Proces.“

Og han gik selv hen og hentede to Kurvestole, og derefter gik han i Kælderen efter en Flaske Vin, medens de to sad ganske forvirrede og ikke vidste, til hvilken Side de skulde se.

Da han kom tilbage sad de lige overfor hinanden, synligt optagne af at betragte Græsplænen, hvor Smaafuglene hoppede om mellem de fine, hvide Margueriter — —

De satte sig til Bords under Kirsebærtræet.

Solen kastede sine gyldne Straaler ned paa Dugen, og naar Grenene ved det mindste Vindpust bevægede sig, saa det ud som om Guldstykker dansede hen over Bordet.

Rosine sad paa højre Side af Politimesteren, Prosper paa venstre.

Ved Maaltidets Begyndelse var de to Unge ikke saa lidt forlegne; men efter Stegen og nogle Glas af den gamle Burgunder fik de Munden paa Gled og glemte vistnok deres Trætte; thi de betragtede hinanden med straalende Øjne, som om de først nu havde lært hinanden rigtig at kende.

Naar Rosine, idet hun drak, bøjede Hovedet

lidt tilbage, betragtede Prosper gennem Glasset og den røde Vin hendes smaa, friske, hvide Tænder, og han følte, hvor hurtigt hans Puls slog, da han samtidig bemærkede et hastigt Glimt i hendes halvt tillukkede Øjne.

Politimesteren bød selv Retterne rundt, fyldte deres Glas og Tallerkener og var helt veltilfreds over at rede sig ud af den vanskelige Sag paa denne Maade.

Fra en af de nederste Grene faldt et Kirsebær lige ned paa Rosines bare Hals. Hun udstødte et lille Skrig og greb samtidig efter den straalende Frugt.

En Bi summede rundt i Prosper's tomme Glas; de morede sig derover og over en Mængde Bagateller af lignende Slags.

Hr. Denis Combel bad Rosine om at servere Desserten.

Smidig og gratiøs steg hun op paa Stolen og strakle Armene op efter Grenene, og snart dryssede Kirsebærrene ned fra Træet.

Prosper betragtede den kønne, unge Pige, der leende kastede de røde Bær ned til dem; Solen lagde en gylden Glans over hendes rige, blonde Haar, og hele hendes indtagende, ungdommelige Skikkelse tegnede sig skarpt mod Træets mørke Baggrund.

Nu kom Marinette med Kaffen, og Politimesteren tog sin Pibe frem og sagde:

„Naa, kære Venner, skal vi saa tale lidt om den Proces — —?“

Da han intet Svar fik, vendte han sig mod den unge Mand og spurgte:

„Er det dig virkelig saa magtpaaliggende at faa den Ring tilbage — —? Rosine, ræk mig din Haand, den, hvor Ringen sidder paa — —“

Den unge Pige rakte sin venstre Haand frem. Trods hendes Arbejde i Køkken og Kælder var den dog fin og velskabt. Paa Ringfingeren skinnede den gyldne Fæstensring med en blaa Sten i.

„Tag den saa af hendes Haand,“ sagde Politimesteren til Prosper.

Den unge Fyr greb Rosines Haand, der laa mellem Kirsebærrene paa den hvide Dug, og da de to Hænder omsluttede hinanden, lignede de disse Venskabssymboler, som findes paa Skrivepapir, der benyttes af unge Elskende.

Politimesteren mærkede nok, at der ikke længer var Brug for hans Mægling, hvorfor han paany aabnede sin Bog dér, hvor Kirsebærbladet var lagt som Mærke.

De to unge Mennesker tog takkende Afsked med Hr. Combel, og da de, Arm i Arm, gik ud af hans Have, fremsagde den gamle Pebersvend ganske sagte for sig selv nogle gamle provençalske Vers, der talte om Blomsterduft, Fuglesang og ung Kærlighed.

I en af de billige Opiumshuler i London, hvor man for 4 Kr. kan købe sig nogle Timers Salighed.

Fra Londons Opiumshuler.

De store Verdensstæder er Menneskelivets Brændpunkter, hvor alt menneskeligt naar sit højeste og sit dybest fornedrede. Her bygger de forskellige Nationer Temppler for deres Guder som for deres Laster. I London ligger Kincernes Pagode op ad Opiumshulens uhyggelige Dyb. Men medens Kineserne faar Lov til at være ene om deres Gudsdyrkelse, trænger Europæerne ivrigt ind i deres lokkende Lastens Huler, i Opiumsrestauranterne, for at faa Del i de kogende Drømmesyner.

Disse Opiumshuler ligger i Whitechapel, i Nærheden af Dokkerne. Som Drømmeoaser ligger de i denne Ørken af Armod og Elendighed, Oaser, hvor de af alle Guder forladte kan købe sig en Times Glemsel og Fred, en Times lyse funkende Drømme borte fra Dagliglivets Slid og Nød. Men foruden de mange smaa Opiums-

huler, der næsten alle er hemmelige og ligger inde bagerst i Kineserhusene, og hvor der maa et Løsen til for at komme ind, drives der nu ogsaa i London tre Opiumshuler i stor Stil. Den bekendteste af dem er en meget fashionable kinesisk Restaurant i Limehouse, hvis Indehaver hedder Wong. Her behøves der ingen anbefaling for at komme ind. Man banker blot paa en Dør i det mørke Hus, der før var Lagerrum for et stort Importfirma, og den aabner sig gæstfrit. To Kinesere modtager Gæsterne med dybe Buk og fører dem gennem en „paa kinesisk“ udstyret bred Gang til en Sal, der kun gaar under Navnet den „kinesiske Restaurant“. Den er hver Aften Samlingsstedet for en talrig Kreds af Londons „upper ten“, og i de kinesiske Ballonlampers Skær udfoldes en rig Toiletternes Pragt. Her serveres originale kinesiske

Ved Indgangen til den fine Opiumshule, hvor en Rus koster 20 Kr.

Retter, dog tilberedte efter europæiske Ganers Smag. Men kun de færreste af Gæsterne her aner, hvad der foregaar i Etagen oven over. Gaar man derop, finder man den kinesiske lette Stil afløst af al Orientens Yppighed. De kinesiske Tjenere heroppe er aldrig i Tvivl om, hvad Gæsten ønsker. De fører ham straks ind i et lille overdaadigt udstyret Rum, nærmest som et yppigt Soveværelse, men Sengen erstattes af en lav blød Divan betrukket med Silke og med mange bløde Puder. Vægge og Loft er betrukne med tykke Silkestoffer og Tæpper. Gulvet dækket med tykke Tæpper, der sluger enhver Lyd. Lydløst glider Tjeneren ind med Rygerekvisiterne, et kunstfærdigt indlagt Ryge-rør, Naalen til at berede Opium'en med og en Olielampe. Stangæsterne tilbereder altid selv deres Opium, men for de nye Gæster tager Tjeneren Affære. Mens Gæsten tager Jakken af og gør sig det mageligt paa Divanen, laver Kinamanden Piben til. I en lille Beholder har han

tykflydende Opium, deri dypper han Naalen og drejer den hurtigt, for at der ikke skal blive for meget hængende ved den, saa stikker han den lynsnart ind i Lampens Flamme, mens han stadig drejer den, for at Vædsken ikke skal dryppe af. Opium'en stivner til en lille Kugle paa Enden af Naalen, og den udbreder en egen gennemtrængende Duft. Kuglen bliver saa rullet rundt, hvorved den mister nogle af sine giftige Bestanddele, og endelig lægges den ind i Pibe-hovedet. Saa er Piben i Stand. Røgeren fører Mundstykket til Læberne og holder Pibe-hovedet med Opiumskuglen over Flammen, samtidig dirigerer han Opium'en med Naalen, saa det alt udsættes for Ilden. Opium'en fordamper, og Røgeren indsuger Dampen med Næse og Mund. Begyndere sluger gerne Dampen hurtigt, men Fagmænd indsuger den i lange, dybe Drag. Naar Piben er brændt ud, tilberedes en ny, indtil Røgeren beruset synker hen i salige Drømme. Det tager 5—10 Minutter at tilberede en Pibe, men kun 30 Sekunder at ryge den. Og for den Nydelse betaler man hos Wong 20 Kr. foruden rigelige Drikkepenge til Tjeneren

Ellers er der jo ogsaa nok af billigere Opiumshuler, hvor der i tarveligere Omgivelser kan drømmes lige saa skønne og livsalige Drømme for — 4 Kr. V—e.

Generalmajor, Kammerherre Henrik Castenschjold døde d. 19. Febr., 90 Aar gammel. Kmh. C. var født i Slagelse, kom paa Herlufsholm, 1831 Landkadet. Gennemgik den militære Manège og tog Eksamen ved den kgl. Veterinærskole. Med en Eskadron til Sydholsten 45 for at gøre Polititjeneste, men mættede rejse til Kbhvn. under Oprøret, da de andre Soldater gik over til Fjenden. Deltog i begge Krige og blev her stadig anvendt i forreste Linje, da han var tapper og raadsnar frem for nogen. Deltog i den første Krig i Slaget ved Kolding og ved Svinsager og i en Rytterfægtning ved Aarhus, senere i Istedslaget og desuden i 19 Forpostfægtninger. Efter Krigen Ritmester. I 64-Krigen blev Kmh. C. Forpostkommandør foran Dannevirkestillingen og senere foran Dybbølstillingen, hvad der atter gav ham rig Lejlighed til at udmærke sig. Efter Freden Major, 67 Oberst og Chef for Gardehusarregimentet, hvilkens Stilling han beklædte i 15 Aar. Kmh. C. haandhævede Disciplinen med stor Strenghed, men udenfor Tjenesten var han altid velvillig, og hans underordnede satte ham højt.

Generalmajor Henrik Castenschjold

Den internationale Fægte-Assaut i d'Angleterres Palmehave. Mr. Mahaut fægtende med Franskmanden Mr. Chevilliard. (Marius Christensen fot.).

Mr. Mahauts Fægte-Assauter er bleven et aarligt tilbagevendende Led i vor Vintersæson. De er bleven et Stævne af Københavns eleganteste Publikum i vort eneste europæiske Rum, d'Angleterres Palmehave. Vil man se dette Tout Copenhague i al sin Glans, gives der næppe nogen bedre Aften dertil. Litteratur og Videnskab er ganske vist saa godt som slet ikke

repræsenterede og Kunsten kun lidt, men Adel og højere Bourgeoisi møder op i tætsluttede Rækker, hvor de smaa Ordner blinker diskret paa Kjolens Opslag, og hvor lyse, nedringede Aftentoiletter fremhæver den københavnske Kvindeskønhed, der er langt mere straalende og bedaarende, end vi i vor altfor store Beskedenhed er tilbøjelige til at tro.

Svitzer's 75-Aars Jubilæum.

Direktør Heckscher.

En af de store Virksomheder, der rækker langt ud over vort Lands Grænser, Em. I. Svitzer's Bjergnings Entreprise, fejrede den 7. Marts sit 75-Aars Jubilæum. Grosserer Em. I. Svitzer begyndte 1833 med to smaa Sejlskibe. Før havde man ladet Hav og Storm slaa Skibene

itu og Stedets Fiskere havde i deres Aftenbøn takket for den gode Stranding. Nu ejer Svitzer, der er bleven Aktieselskab, en hel Flaade af Bjergningsdampere, Lægttere, Løftepontoner; og helt ud til Atlanterhavet og ind i Middelhavet bjerger det. Em. I. Svitzer døde i 1886, 83 Aar gammel, og Kaptajn O. Heckscher fortsætter nu den store Virksomhed som Direktør for Aktieselskabet.

Hr. Johannes Poulsens Debut som Skuespiller i Birkerød Skole. I Billedets kvindelige Figur, Gelsomine „Medgift og Modgift“, vil man let genkende Hr. Johannes Poulsens Træk.

Gustav Wied og Frue med Holger Drachmann. Fotograferet af en Kelner i Hotel „Prinsen's Gaard i Roskilde.

Det udmærkede Brødrepar, Adam og Johannes Poulsen, har i disse Dage kunnet fejre deres 10-aarige Skuespillerjubilæum. De debuterede nemlig i 1898 ved en Skolekomedie paa Birkerød Kostskole. At de har haft udmærkede Forgængere som Debutanter dér, fremgaar af, at ved Birkerød Skolekomedie optraadte Dr. Mantzius første Gang. medens Hostrup og Chr. Mantzius sad nede mellem Tilskuerne. Senere traadte Hr. Martinus Nielsen sine første sceniske Trin paa denne Skole-scene. Der er gaaet Sagn om, at Prof. Emil Poulsen skal have været meget lidt tilfreds med sine Sønners Præstationer. Men det beviser kun for en Gang mere. hvor vanskeligt og utaknemlig en Kunst — Spadoms-kunsten er.

Gustav Wied. Hvis ikke en af Wieds Venner havde sendt os dette Billede, vilde vi naturligvis aldrig have omtalt, at Gustav Wied er fyldt de 50 Aar. Hvorfor i Alverden skal vi Mænd fortælle, hvor gamle vi er blevne. Jeg kender en Mand, der i Aar fylder de 40, men han er villig til at sværge paa, at han kun er 18. Og han er kun 18. Det er i Virkeligheden med os Mænd ganske som med Kvinderne, at vi er ikke ældre, end vi selv vil og kan holde Udsendet af. Og det er ogsaa kun i Henhold til en tvivlsom Daabsattest, at Wied er fyldt de 50. Han er meget, meget yngre.

Den engelske Portrætkunsts Guldalder.

Mens dette skrives, er det kun endelig afgjort, at den engelske Udstilling kommer, ikke derimod hvilke Billeder den vil omfatte. Vi bringer her en Artikel om den glimrende Periode i engelsk Malerkunst i Almindelighed og skal senere yderligere illustrere den ved Gengivelser af nogle af dens berømteste Værker.

Reynolds: „Hertuginde af Devonshire og hendes Barn“.

DET utrolige er sket: en udsøgt Samling af engelske Malerkunsts berømteste Værker, uerstattelige Arbejder (for hvilke Forsikringssummen er ikke mindre end 15 Mill. Kr., og af hvilke et enkelt har opnaaet et — for-gæves — Bud paa 900,000 Kr.) er ankommet til København og vil om faa Dage være tilgængelig for Publikum. Det er sket under Uvilje fra Billedejernes Side, under Verdens Forbavselse og Misundelse og for Tysklands Vedkommende næsten under Raseri, og naar det overhovedet er blevet muligt, skyldes det ikke blot Generalkonsul *Faber*, der har fattet den dristige Plan og set Vejen, han skulde gaa, men først og fremmest Dronning *Alexandra*, uden hvis personlige Indgriben det aldrig var lykkedes. Billederne ejes jo hovedsagelig af Englands for-

nemme Adelsstand og stormægtige Millionærer, der af Hensyn til Kejser Wilhelm har sendt deres Skatte til Berlin, men til daglig gør Adgangen til dem saa besværlig for ikke at sige umulig, at mange engelske Kunstelskere nu har benyttet Lejligheden til at lære deres eget Lands Kunst at kende ved en — Berlinerrejse.

Selv om det, som det desværre synes nu, da disse Linier skrives, ikke lykkes at faa alle Berlinerudstillingens Malerier herop, selv om vi maaske endda maa savne de to berømteste: *Gainsboroughs* „Den blaa Dreng“ og *Reynolds’* „Hertuginde af Devonshire“, selv da har vi den største Grund til at glæde os over en Begivenhed, der ikke blot skaffer os en betydelig Kunstnydelse, men tillige er egnet til at forøge Respekten for dansk Kultur.

Beechey: Lille Mary.

Paa Udstillingen vil man se nogle Repræsentanter for engelsk Landskabskunst, nemlig nogle af *Turners* lystilbedende Billeder, men størst Interesse vil dog de udstillede Portrætter frembyde.

Stærkt paavirket af *van Dyck's* fornemme og stilfulde Kunst udviklede den berømte engelske Portrætkunst sig. Vilde man nævne et bestemt Aarstal, skulde det være Aaret for det engelske Kunstakademis „The Royal Academy“s Stiftelse, 1768. Skolens to berømteste Kunstnere, *Reynolds* og *Gainsborough*, hørte til denne Kunstanstalts Stiftere, men der var Konkurrence imellem dem, begge ønskede at portrættere den fornemme Adel, og det faldt derfor vanskeligt for *Gainsborough* at se roligt paa, at *Reynolds* blev valgt som Præsident. Han benyttede en tilfældig Anledning til at bryde med Akademiet og polemiserede, selvfølgelig under Iagttagelse af alle Former, med Konkurrenten. „Den blaa Dreng“ var et Indlæg i denne Strid. *Reynolds*, der studerede Kunstens Theori (og

endog skal have ødelagt italienske og hollandske Mesterværker ved at skrabe Malingen af dem for at opdage tekniske Hemmeligheder, som han troede var gaaet tabt) havde paastaet, at en blaa Farve kunde ikke være fremtrædende i noget Billede. *Gainsborough* malede da som det mest eklatante Modbevis en herlig, slank og aristokratisk Yndling i en skinnende blaa, gammeldags Dragt og skabte derved et Kunstværk, der er engelsk Malerkunsts berømteste, omend ikke ypperste. I kunstnerisk Værdi vil f. Eks. *Reynolds* „Hertuginde af Devonshire“ kunne tage Kampen op med det. Desværre eksperimenterede begge Kunstnere lovlig letsindigt med Farver o. l. for at finde den mest fuldendte Teknik, og Tiden har ubarmhertigt straffet dem med en delvis Ødelæggelse af mange af deres Billeder.

Karakteristisk for alle engelske Portrætter er en elegant, korrekt og aristokratisk forfinet, men samtidig kraftig Tegning og Farvegivning. Modellerne idealiseres, og der kommer ikke sjældent noget sødladent over Billederne. Dette gælder navnlig for Kunsten omkring Aar 1800, da *Thomas Lawrence* skabte mange vandle, højtbundrede Værker, men ogsaa saa fortræffelige Portrætter som „Grevinde Blessington“ og det berømte Billede af Miss Elisabeth Farren, der kan ses paa Udstillingen. Han blev for-

Gainsborough: Den blaa Dreng.

kælet i endnu højere Grad end i sin Tid Reynolds. 9 Aar gammel blev han opdaget som Vidunderbarn; det hed sig, at han var i Stand til at kopiere selv de vanskeligste Malerier. 12 Aar gammel var han allerede en søgt Portræt-

den engelske Portrætkunst. De avancerer til Hovedpersoner i Familien og portrætteres i ideal Fremstilling som smaa Prinsesser og Eventyrprinsere. Reynolds allerede malede et Utal af saadanne fortryllende Skabninger med

sjælfule Øjne, og Beechey valgte Børnene som Specialitet, portrætterede dem i ensom Majestæt i Slottets Park, i fri Luft altsaa, gengav dem ydmygt i deres ophøjede Guddommelighed med Mamelukker, Kyse og det hele.

Mandigere end alle de ovenfor nævnte Kunstnere, mindre yndet af Samtiden, men sat i Højsædet af Historiens Dom var Skotten Henry Raeburn, hvis djærve Malemaade taaler Sammenligning med Frans Hals og Velasquez.

Før Midten af de 18. Aarhundrede eksisterede ingen national engelsk Malerkunst. Ganske vist var Kunsten, navnlig Portrætkunsten, vel anset, men Kunstnerne importerede man; det var Mænd som Hans Holbein d. Yngre og van Dyck, der vandt Guld ved at tilfredsstille Esterspørgslen. Naar undtages Hogarth, der har sikret sig et Navn i Kunsthistorien, mindre ved kunstneriske Evner end ved satiriske, huskes næppe der ere et eneste Navn

Gainsborough: „Hertuginde af Devonshire“.

maler, og snart blev han hele den fornemme Verdens Afgud, saa meget mere som han var i Besiddelse af mange selskabelige Talenter.

Noget af samme Karakter, men en varmere, mere sanselig, har George Romneys Billeder, af hvilke der findes særdeles mange paa Udstillinger, saavel forelsket malede, skønne Kvinder som selvbevidste, forkælede Smaabørn. Interessen for Børnene er karakteristisk for

paa en „indfødt“ Maler. De her nævnte Kunstnere har altsaa tilført deres Land intet mindre end en hel ny Kulturværdi. Om man noget Steds kan tale om „Skole“, er det her. Trods alle individuelle Forskelligheder er det overalt den samme, lidt tørre, akademiske Stil, der gaar igen. Modellerne er alle yderst velopdragne Mennesker, der paa det nøjeste følger Etiketten, intet kender til Lidenskab eller i hvert Fald

véd at beherske den, og ikke aner, hvad det mere moderne Begreb, „Kampen for Tilværelsen“, er. Kun et poesiforladt Nutidsmenneske kunde falde paa at reagere mod disse Billeders

Forherligelse af Rigdommens Sorgløshed ved at tænke paa Modsætningen, Fattigdommens Lidelse.

TH. LIND.

„Vennelyst“s Brand.

„Vennelyst“.

venlig Tanke. Naar alt kommer til alt, var den maaske Landetsskønneste Sommerpavillon.

Nu gjorde en lidt stærkt ophedet Kakkellovn Ende paa dens unge Liv, og da det høje smukke Udsigtslaarn omsider var en glødende Minaret og langsomt sank imod Jorden, medens det drejede sig en halv Omgang i Dødsøjeblikket, da var der maaske alligevel en Kende Vemod i de skingrende Hurraraab, hvormed Ungdommen, i Overværrelse af ca. 30,000 Aarhusianere, hilste Ødelæggelsen. Sct. Cl.

A AARHUSIANERNE fryder sig saare — Lørdag Nat brændte nemlig den over hele Landet kendte Pavillon i Sommer-Etablissementet „Vennelyst“.

Den var skøn. Den skyldtes ogsaa Christiansborgs Bygmester *Thorv. Jørgensen*, som forresten er født i Egnen ved Aarhus. Men lige saa prægtigt, den laa i Landskabet, ligesaa grufuldt var den indrettet, baade for Publikum og Betjening.

Imidlertid — alle de Hundredtusinder, der har været indenfor dens Vægge siden den Dag, da Købmand *Hans Broge* — alle Jyders Stolthed — indviede den en fin Sommermiddag i 1898, alle de vil nu alligevel sende den en

„Vennelyst“ efter Branden. (Nolken Petersen fot.).

Hver 8 Dags Aarbog.

Februar 1908.

Danmark. 3. Det af Industriforeningen nedsatte Udstillingsudvalg holder Møde og godkender i det hele en af Arkitekt Arne Petersen udarbejdet Plan til en Udstilling paa Fælled. Kammerherre Meldahl død. 6. Bankkrisen begynder. Grundejerbanken, der faa Dage forinden havde offentliggjort, at den havde et Overskud paa 2 Mill., vilde give 5 Proc. til Aktionærerne foruden Bonus til sine Indskydere, udsender om Aftenen en Erklæring om, at den standser sine Betalinger. I 1906 havde Banken udvidet sin Aktiekapital fra 10 til 20 Mill. Emissionen var dog mislykkedes, særlig at faa Aktierne ind paa Pariserbørsen, og Banken laa inde med 11—12 Mill. af sine egne Aktier. De fire Hovedbanker, Nationalbanken, Privatbanken, Landmandsbanken og Handelsbanken, holder et Møde uden Resultat. 7. De fire Banker holder et Møde, hvori Finansminister Vilh. Lassen deltager, og udsteder en forsigtig og utilstrækkelig Erklæring om, at de „saa vidt muligt vil give Grundejerbankens Indskydere Lejlighed til at erholde deres Kontrabøger og Indlaansbeviser belaaente med en forholdsvis Del af Beløbet“. Grundejerbankaktier gaar ned i 10. Der indsættes en Likvidationskomité for Grundejerbanken. Prof. Ludvig Schrøder, Askov, dør (begr. 14). 8. Detailhandlerbanken, der ogsaa har udvidet stærkt og ligger inde med $4\frac{1}{2}$ Mill. af sine egne Aktier, bliver, da dens Aktier paa Børsen falder 25 Proc., om Aftenen Genstand for et Run af Sparere. 9. Møde paa Foranledning af Finansministeren i Finansministeriet. Staten og de 5 Hovedbanker (Laane- og Diskontobanken kommer til) paatager sig en fuld Garanti, foreløbig paa 20 Mill., for Fordringer paa Grundejerbanken og Detailhandlerbanken, Staten de 10 Mill., Bankerne de andre 10. Bankkomiteen af 9. Feb. dannes til nærmere at ordne de to Bankers Forhold. 10. I Bankkomiteens Erklæring hedder det, at Detailhandlerbankens Forretninger „fortsættes indtil videre“. Dens Aktier gaar ned fra 80 til 44. Paa Grund af Tørke i Australien og paa New Zealand gaar dansk Smør i England stærkt op. 11. Dansk Smør noteres til 136—142 Sh. 12. Grundejerbanken genaabnes. Finansministeren forelægger Forslag om Bankgarantien (vedtaget 13. af Folket., 14. af Landst.). 14—15. Den kommunale Valgret vedtages ved 2. Beh. i Landst., Højre undlader at stemme. 17. Skuespiller Otto Zinck død. 19. Smørret gaar op i 155 Sh. 23. Carl Ewald dør. 24. Højre erklærer ikke at ville stille Ændringsforslag til 3. Beh. af den kommunale Valgret. Det stiller sine Medlemmer frit ved den endelige Afstemning. 25. Den kom-

munale Valgret vedtages i Landst. med 32 St. (Regeringspartiet, Frikonservative, Moderate og Provst Petersen af Højre) mod 29 (Højre, 4 Socialdemokrater, Brandes). Af Højre svarede Admiral Carstensen og Oberst Rambusch: Stemmer ikke, og Kammerherre Hage var syg. Smørret falder stærkt, dansk Smør noteres til 136—140. Mange engelske Kunder er gaaet over til Margarinen. 26. Den store Jærnbanelov vedtages ved 2. Beh. i Folket. 27. Udvidelsen af Esbjerg Havn vedtoges ved 2. Beh. af Folket. 28. Den islandske Kommission begynder sine Møder.

Norge. 6. Forfatter Vilhelm Krag bliver Chef for det norske Nationalteater. 11. Den norske Integritetstraktat offentliggøres. Den tyske, franske, britiske og russiske Regering anerkender og forpligter sig til at respektere Norges Integritet; hvis den trues eller krænktes af en hvilkensomhelst Magt, forpligter de sig til med de Midler, der maatte anses for at være skikede dertil, at yde Støtte til Beskyttelse af Integriteten. Traktaten er sluttet for 10 Aar. 21. Statsminister Løvland angiver som Regeringens Politik i størst mulig Udstrækning at sikre Landets egne Indvaanere Udnyttelsen af Produktions- og Kraftkilderne. Regeringen tilhører Venstre og vil fortsætte Venstres Linje. Socialdemokratiets Opfattelse af Ejendomsretten og Samfundsordenen samt af Forsvaret udelukker en Samvirken med dette Parti.

Sverrig. 1. Regeringen fremsætter Forslag om en Dampfærgeforbindelse mellem Trelleborg og Sassnitz. 18. Det ny dramatiske Teater indvies med Strindbergs' Mester Olof. 22. Den forhenværende Statsminister Staaf fremsætter i 2. Kammer en Interpellation angaaende Aalandsøerne. Der har gaaet Rygter om, at Rusland vilde benytte Forhandlingerne om Østersøen til at faa ophævet Bestemmelsen i Parisertraktaten af 1856 om, at Aalandsøerne ikke maatte befæstes. Fra Aalandsøerne kan en Flaade naa Stockholm paa 3 Timer. Den 17. havde Rusland dog erklæret, at det aldeles ikke havde haft til Hensigt at befæste Aalandsøerne. 25. 250-Aarsdagen for Roskildefreden fejres.

England. Ved et Suppleringsvalg i den tidligere liberale Kreds i Southhæford vælges en Unionist med 1000 St. Flertal. 24. Flaadebudget er vokset fra 31.419.000 Pd. St. til 32.319.000 Pd. St. Hærbudgettet er paa 27.459.000 Pd. St., 300.000 Pd. St. mindre. 26. Undervisningsminister

Mac Kenna fremlægger et nyt Skolelovsforslag, Stats- og Kommuneskolen skal udvikles, saa de i videst muligt Omfang kan overflødiggøre Kirkeskolerne. Religionsundervisningen indskrænkes til Bibelkundskab. 27. Finansministeren forelægger et meget radikalt Forslag til Beværterlov. Beværtningernes Antal skal stærkt indskrænkes. Købet af „Times“ synes endnu ikke gaaet i Orden. En Kreds af Pengemænd har sikret Bladet foreløbig.

Frankrig (se Afrika).

Italien. 24. Den tidligere Minister Nasi dømmes af Senatet for sine Svindlerier til 11 Maaneder og 20 Dages Fængsel, i de første fire Aar skal han anses for uduelig til Statstjeneste. Overalt paa Sicilien fejres han som „Folkets Velgører“, i hans Valgkreds Trapani rejses hans Broncebuste foran Raadhuset.

Portugal. 1. Kong Carlos og Kronprins Luiz myrdes med Karabinskud, da de i aaben Vogn vender hjem fra Slottet Villa Vicosá, paa Hjørnet af Praça do Commercio og Arsenalgaden. Kongens anden Søn, Manuel II., saares let. Dronningen viser en heltemodig Optræden. Kongens Morder, Dasilva, og Kronprinsens Morder, Dacosta, dræbes straks tillige med en tredje uskyldig. 2. I Statsraadet, hvori de monarkiske Førere deltager, indgiver Diktatoren Franco og de øvrige Ministre deres Afskedsbegæring. 3. Under Admiral Ferreira dannes et Samlingsministerium, hvori baade Regeneradores og Progressister tager Sæde. Belejringstilstanden proklameres i Lissabon, talrige republikanske Førere arresteres og transporteres til Afrika. 9. Kongen og Kronprinsens Lig bisættes. Den ventede republikanske Regering udebliver. Konge-

dømmet dog svagt. Man har besluttet sig til at vende tilbage til Forfatningen, og nye Cortes skal vælges i April. Franco forlader Portugal, begiver sig til Italien.

Rusland. I Finland afløses den tidligere meget yndede Generalguvernør Gerhard af General Bekmann, en reaktionær Militær, mest kendt for sit haarde Regimente som Militærguvernør i Kurland. Medens Gerhard forlod Finland under Fakkeltog og Fester, frygter man en Genoptagelse af Bobrikoff-Kursen. 20. General Stössel dømmes til Døden.

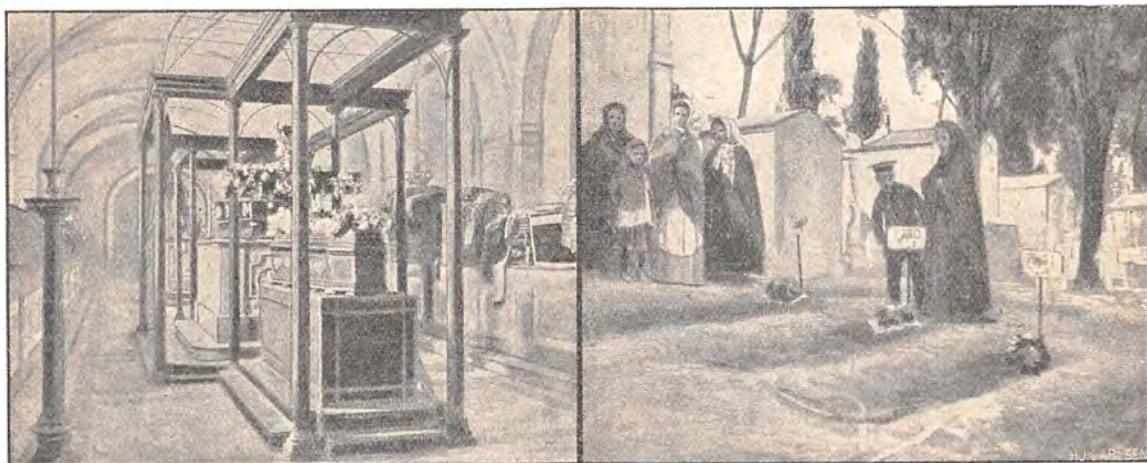
Tyskland. 27. Det preussiske Herrehus vedtager under stærkt Pres med 143 St. mod 111 det polske Ekspropriationsforslag i den af Regeringen ønskede Skikkelse.

Østerrig. Rygter om Konflikt med Rusland paa Grund af Østerrigs Planer om at bygge nye Baner paa Balkanhalvøen.

Afrika. I Marokko har Franskmandene stadig Vanskeligheder: 2. lider de et mindre Nederlag ved Dar Ber Reschid, og 19. et alvorligere ved Settat. d'Amade kritiseres stærkt, Frankrig forbereder sig paa at sende Forstærkninger. Spanierne besætter Marchica for at gøre en Ende paa Smugleriet.

Amerika. Roosevelt stempler i sit Budskab til Kongressen Trustmændene som samvittighedsløse, lejede Røvere, i det hele i de voldsomste Ord. — Thawprocessen slutter med, at Harry Thaw erklæres for ikke skyldig paa Grund af Sindssyge.

Asien. 28. Shahan af Persien Genstand for et Bombeattentat. Han frelses ved, at han ikke benytter sin Automobil, men en af de følgende Vogne.

De myrdedes og Mordernes Grave.

Dramaet i Portugal. Oppe i Kirken San-Vincente er Kong Carlos og Kronprinsens stedte til Hvile med et gammelt Hofs hele Glans. Og ude paa St. Johannes Kirkegaarden ligger Kon-

gemordernes lave Tuer. Imidlertid valfarter det menige Folk til disse fattige Grave i et Tal, der spaar ilde for det portugisiske Dynastis Fremtid.

Craneboro-Mysteriet.

Rod forstod den Trudsel, der laa i Roachleys Ord, men han lod sig ikke mærke med sine uhyggelige Anelser.

„Er Mr. Rattray her?“ spurgte han.

„Nej.“

„Kommer han her?“

„Heller ikke.“

„Men hvorfor er jeg her?“

„Hvorfor De er her? Fordi jeg ønskede Fornøjelsen af Deres Selskab. Det er saa længe, siden vi har set hinanden. Men af Grunde, De vist selv kan gætte, sendte jeg Dem ikke nogen højtidelig Indbydelse i mit eget Navn. Jeg tog Rattray som nom de guerre, og Valget viste sig jo heldigt. Jeg beklager, at jeg hverken kunde møde Dem i Hazlemere eller i Colwyn Bay, men —“

Hvad er Meningen med denne lille Komædie?“

„Hvad for en lille Komædie?“

„Denne vilde Jagt Landet rundt.“

„Aah, simpelt hen den, at jeg ønskede Dem bort fra Craneboro og endnu ikke var færdig til at modtage Dem i Wybunbury. Men jeg haaber, at den lille Udflugt morede Dem; jeg glædede mig selv over at arrangere den for Dem og Sanders.“

„Og nu er jeg her altsaa, hvad saa?“

„Ja, det er et Problem,“ sagde Roachley tankefuld. Jeg har maattet love mine Venner ikke at dræbe Dem. Forgæves paaviste jeg, at De var en Forræder, og at Dommen over den Slags fra Arilds Tid har været Døden — de vilde ikke høre noget om det.“

„Det rører mig dybt,“ indskød Rod ironisk.

„Aah, det er ikke af Kærlighed til Dem, det var af Frygt for deres egne Nakker. De vidste jo ikke, hvor meget De havde fortalt, sagde de, eller om De ikke vilde blive savnet.“

„Havde jeg bare fortalt meget mere,“ fo'r det ud af Rod; han fortrød inderligt, at han aldrig havde nævnet hverken Cruston eller Eales til Mallabar.

„Ja, vist,“ svarede Roachley. „Imidlertid, de stemte imod Drab, og jeg maatte love ikke at gøre det. Men nu har jeg jo spekuleret paa en Methode til at holde mit Ord efter Bogstaven, men faktisk bryde det.“

„Hvorfor ikke et Ulykkestilfælde?“ sagde Rod med en meget naturlig Latter.

„Netop, der vilde nok være stødt en Ulykke til, hvis jeg ikke havde andre Midler til min Raadighed. De ved, jeg er noget af en Kemiker; jeg har givet mig lidt af med den sorte Kunst — med Medicin og Toxikologi. —“

„Gift — ja, men det —“

„Er Døden, vilde De sige, og De maa ikke dø. Men jeg ejer en Mikstur, — jeg ved ikke, hvad den er lavet af — som kan opfylde mit Ønske. Dens Virkning er sikker, og der er ingen Modgift. Jeg prøvede den paa Deres Ven, Mr. Rattray —“

„Lever han?“

„Jeg aner det ikke; dog ved jeg ikke, hvorfor han ikke skulde gøre det —! Men det var Miksturen. Faar man tilstrækkeligt af den, ødelægger den Hjernen, udsletter Hukommelsen, gør nærmest Ofret til Idiot; men det skader ikke de lavere Livsfunktioner. En Dag faar De denne Mikstur, og jeg fører Dem, lad os sige, til Piccadilly. Man spørger Dem, hvem De er, De ved

det ikke, hvor De kommer fra, eller hvor De skal hen, og De ved det ikke. En Doktor erklærer Dem for gal, De bliver puttet ind i et Galehus — dermed Basta!“

„Er Mr. Rattray da i et Galehus?“ spurgte Rod rædselsslagen.

„Jeg ved det ikke. Maaske. Den Dosis, jeg gav ham, var temmelig mild, saa Virkningen kan maaske hæves i Tidens Løb.“

„Hvor er han?“

„Jeg ved det ikke. Jeg gav ham Giften, som jeg vil give Dem den, og lod ham føre bort. Saa table jeg ham af Syne, saa jeg ved ikke, hvad der blev af ham, det interesserede mig ikke.“

„Nu husker jeg det,“ sagde Rod, „De var Townsend i Carnette-House.“

Roachley rynkede Brynene og saa mørkt paa Rod. Saa trak han paa Skulderen: „De understreger Nødvendigheden for mig til at tage mine — Forholdsregler,“ sagde han truende.

„Og hvis jeg nu vægrer mig ved at tage Giften?“

„Aah, jeg er en gammel Praktikus. Den skal ikke tages, den kan sprøjtes ind ved et lille Stik i Armen hver Dag i en Uge. Og saa maa der holdes Diæt, saa Virkningen ikke svækkes, saa er De — eller rettere sagt, De er ikke mere. For en Mand, der ikke ved, hvad han hedder, er jo ikke til.“

Han gik og overlod Rod til sine uhyggelige Betragtninger over den Fremtid, han havde udmalet for ham.

XXXIII.

Lady Gregory griber ind.

Hal Gregory sad en Aften paa sit Kontor og arbejdede. Pludselig bankede det paa Døren, og en fremmed Mand traadte ind, lagde et lille Brev paa Bordet og gik igen uden at sige et Ord og uden at svare paa Hals Spørgsmaal. Den blaa Konvolut var uden Adresse. Hal rev Brevet op, der laa en lille Lap Papir i det, beskrevet med en Haandskrift, han ikke kendte. Da Hal læste Underskriften, blev han meget rød. Sedlen lød:

„De kunde have frelst mig, om De vilde.

Hvor er De, og hvorfor ikke et Ord? Hader De mig, fordi jeg ikke fortalte Dem om min Mand? De fik mig til at elske Dem, derfor tav jeg for at faa den dejlige Time. Var det saa stor en Brøde, at De vil lade mig blive dømt til Fængsel, maaske til Døden? Hvis De siger mig, at det var det, vil jeg dø, skønt jeg er uskyldig. Jeg vilde møde Døden med aabne Øjne og kysse dens Læber, hvis De sagde mig det, men De har ikke talt.“

Constance.

Hal blev aldeles mystificeret ved dette Brev. Siden den Aften han havde set Ralph Raycourts døde Ansigt, havde han været et Bytte for Tvivl og Samvittighedsnag. Han søgte at overbevise sig om, at Constance var uskyldig, men inderst inde troede han paa hendes Skyld. Og da han vidste, at Striden mellem Ægtefællerne var opstaaet paa Grund af ham, betragtede han sig selv som den egentlige Morder og som Skyld i alle hendes Lidelser. Men han havde ikke

Fhv. Stationsforstander *O. A. G. Rambusch* fyldte forleden 90 Aar. Den gamle Stationsforstander, der er Fader til Landstingsmd. R., modtog fornylig Dannebrogsmændenes Hæderstegn.

Stationsforvalter *A. Skafte*, Vestervig Saftstation under Nakskov Sukkerfabrik, fyldte d. 28. Februar 80 Aar. Den gamle, ansete og agtede Hædersmand, fejrede i Fjor 25-Aars Jubilæum.

Grosserer *V. Holm*, tidligere Medindehaver af Firmaet Jacob Holm og Sønner, døde forleden, 72 Aar gl. Hr. H. var en meget anset Repræsentant for et af vore fineste Handelhuse.

Forfatteren *Anton Gaardboe* er død. Lærer i Høgholt Skole i Vendsyssel, kendt Historiker, har skrevet flere topografiske Bøger. Hans sidste Bog handler om Himmerlands-Rakkerne.

Murermester *S. K. Lund* fyldte forleden 70 Aar. Hr. L. der har været Medl. af Voldgiftsretten og forsk. Udvalg i Lauget, er ogsaa Medl. af Best. for „Lærlinge- og Plejehjemmet“.

Fhv. kgl. Skovfoged *Sigismund Bruhn* er død, 93 Aar gl. 1841 konstitueredes Hr. B. som Skovfoged ved Strøgaards Vang, hvor han forblev til sin Afsked 85. Beklædte mange Tillidsposter.

Fhv. Skovopsynsmand *Ole Hansen*, Hørsholm, er død, 78 Aar gl. Fra 1859—1902 havde Hr. H. gjort Tjeneste ved Statsskovvæsenet. Stifter af „De kgl. danske Skov og Jagtbojntes Forening“.

Krigsassessor *O. Jørgensen* fejrede fornylig sit 25-Aars Jubilæum som Formand for „Underofficersforeningen af 1870“. Hr. J. beklæder forskellige andre Tillids hverv.

Krigsassessor *Helbig* fyldte den 26. Febr. 70 Aar. Hr. H. har i mange Aar været Kasserer for Vaabenbrødrene og Sekretær for det kgl. Skydeselskab.

Smedemester *I. Høier*, Maribo, er død, 79 Aar gl. Han var i 17 Aar Medl. af Maribo Ligningskommission og Medlem af Maribo Byraad.

Detailhandler *Chr. Hansen*, Saksjøbing, fyldte forleden 80 Aar. Hr. H. deltog bl. a. i Istedslaget. En af hans Sønner er Direktøren for Detailhandlerbanken, Hr. H. P. Hansen.

Sygehuslæge *Th. V. Møller* i Rudkøbing har nylig fejret sit 25-Aars Jubilæum som Læge. Hr. M. har med Energi ofret sig for sin Lægegering.

FIVER 8 DAG

Nr. 24. 14. Aargang.

16. Marts 1908.

George Romney: „Præstens Datter“.

Som yderligere Illustration til vor Artikel i forrige Nummer om den engelske Malerkunsts Guldalder bringer vi her en Gengivelse af et Maleri af Romney.

De tre Grevinder.

Oplevelse i Berlin.

DET var rent tilfældigvis, jeg den sene Kveld i Vinstuen traf de tre russiske Grevinder. Og den ene var blond, og de to var mørke. Det er alt, hvad jeg nu kan berette om deres Udseende. Der var noget ubestemmeligt ved dem. Snart noget af Drøm og Duft og Halvmørke, som kom de fra Orienten, snart noget af Europas klare, frække Dag.

Men slig de kunde imponere alle, de kom nær. Og slig de kunde snyde de brave tyske Handlende, der var imponeret af Grevinderne og deres magesløse Fremtræden.

Men lad mig ligesaagodt begynde med Begyndelsen.

Jeg var kommen til Berlin, og jeg var fuld af gode Forsætter om at være flittig; aa, et helt Arbejdsorgie skulde stande! En liden Bog uroede mig, den sang i mit Indre som en liden sentimental Vise. Dens Personer tittede frem i Klæder, som man brugte dem for hundrede Aar siden. Jeg saa dem alle for mig. Tydeligst saa jeg en ung Pige med unge bløde Træk, men med heftigt Aandedræt. Kort sagt, jeg var i Færd med „Stenbænken“.

Jeg sad tidt oppe om Natten og skrev. Blev jeg sulten, gik jeg ind i en liden Vinstue, hvor man fik deilig Ærtesuppe med Svineører. Den Ret styrkede. Og Vinstuen var saa stille. Man kunde forfølge sine Tanker. Og hver Midnat kom en gammel, blind Mand derind og spillede Citar. Slige dirrende Toner den Citar havde! Slig natlig Stemning de skrøblige Melodier spredte. De sang om noget, som var hændt for saa længe siden, om noget, som var dødt og aldrig kom tilbage.

Der var ogsaa en anden, som man maatte lægge Mærke til, men han kom sjeldnere. Han var en profetisk udseende Mand, med langt, langt Skæg og stirrende Øjne. Og han var doctor philosophiæ, meget lærd hørte jeg endogsaa — men gal. Ja, vildere Antagelser og Gisninger end hans har jeg aldrig fornummet. Nu og da — ikke sandt? — tænker vi Mennesker absurde Tanker. Vi gør Krumspring, saa vi ler af os selv. Men vi gaar ikke hen paa en Café og breder dem ud for alle. Men han bredte dem ud. Han snakkede højt med sig selv, saa alle hørte derpaa . . . Og hele Tiden snoede han det lange Profetskæg. Han havde sikkert en Verden af barokke Tanker inde i sit Hoved. Og tidt var der Glimt af skarp Logik i hans Tale . . . indtil Glimtet sluktes i Kaos. Han havde maaske forløftet sig engang. Han havde svimlet og var styrtet udfor. Nu og da tog han sig til sit Hoved, som værkede det dér.

Ja, slig var det i den lille Vinstue. Den muntre Verden laa mange Gader borte. Der i de store, lyse Caféer var Glæden og Vinen og Kvinderne og den hidsende Zigeuner Musik. Her sad blot en stille, flittig Poet og en gammel blind Citar-spiller og en forrykt Filosof med brutne Drømme og forvirrede Tanker.

Men en Nat aabnede Døren sig, og der bruste et lystigt Selskab ind. Tre unge deilige Damer, mørke, sære. To Herrer fulgte dem. Men se! den ene af Herrerne var jo Czekerer Hugo A., som jeg kendte . . . Og slig de funkede alle fem af Fest og Ungdom, af Storstadnatten og dens Glæde. Og Vin vilde de have. Champagne naturligvis. Og vi tre Alvorsmænd, som sad i Caféen før — de lagde slet ikke Mærke til os, de gav os Fanden med Fedt paa. De sad saamæn ikke og fantaserede og digtede og filosoferede.

Men se, der fik jo Hugo A. alligevel Øje paa mig. Sidste Gang jeg saa ham var i København, saa nu vilde han neppe tro sine Øjne. Først da jeg nikkede, sprang han op og kom hen til mig og var henrykt: Var det mig? Var det virkelig mig? Jeg maatte komme over til hans Bord. Damerne var Verdens morsomste og elskværdigste. Og desuden Verdens dejligste, det saa jeg jo. Hvem det var? Jo, det var tre russiske Grevinder. Jo ved Gud! proskriberede af de revolutionære . . . og derfor landflygtige. Deres Godser stod i Fare for at ødelægges af oprørske Bønder, kolossalt rige var de . . . De var sandelig af den højeste Adel.

Ja, hvem kunde modstaa saa megen Fornemhed og Dejlighed? Kortsagt, jeg gik til deres Bord.

— Nu kom nogle Timer saa festlige, som jeg sjelden har levet dem. De tre Russerinder straaledede af et eiendommeligt, mørkladent Temperament. De talte, de sang, de blev bedrøvede, de blev henrykte, de købte Roser af en fattig Blomstersælgerske, de fik den blinde Mand hen til Bordet og lyttede til hans Citar med store melankolske Øjne, de svarede Filosofen paa hans barokke Ideer. Ak, Herregud, hvor vakre Kvinder ofte ellers er fattige: de løber grisk efter den sidste Mode, de vil ha' „Enkevalsen“, de rynker paa Næsen af alt, som ikke er fra sidste Basar. Men disse havde Overflod. De gik med paa alt sjeldent, alt udsøgt; men de var Gudskelov heller ikke fra Europas firkantede Byer. De var fra det store Rusland, hvor de uendelige Stepper findes, hvor Volgafloden rinder højtidelig og bred som Ganges, hvor alt er anderledes end hos os . . .

— Jeg fik Indbydelse til at besøge dem. De holdt aabent Hus for Venner og Venners Venner. Og altid var de fulde af Liv og Fest. Hm, de maatte vel være rige, adelige Damer. De seks store Saloner, hvori de gik om, var deilig monterede . . . selvfølgelig, de maatte være rige, adelige Damer i Landflygtighed. Jeg troede det, og jeg troede det ikke. Nøiere udtrykt: kom nogen en vakker Dag og sagde: „Nu ved jeg ganske bestemt, at de er baade Grevinder og Millionærer,“ vilde jeg sagt: „Ja, det har jeg nu hele Tiden tænkt.“ Men kom nogen i Steden og meldte: „Grevinderne er arresterede for Bedrageri, for Tyveri! har forresten aldrig været Grevinder!“ Saa vilde jeg ha' raabt: „Ja, det havde jeg nu en Mistanke om hele Tiden!“

Men sagt endnu engang: hvor de var fra Rusland! fra andre Byer end Europas Men, hvor deres fremmedartede Alvor og heftige Latter lod os usikre. Hvor de kunde føre sig stolt og afvise taktløs Optræden. Men hvor der af og til kunde komme noget frem hos dem af Gadetøsen fra et Smug, noget i deres Væsen, noget i deres Smil. Noget giftigtsødt, fortærende . . . som de hvide Piger har, der i Verdensbyerne skyder op under Gadelygterne, og hvis røde Læbers Smil taler om Fattigdom og Glubskhed . . .

Jeg spurgte Czekeren Hugo A. en Kveld: „Hør nu, kære Ven, naar vi to snakker sammen, saa ingen hører det: hvem er vore kjære Vertinder igrunnen?“ Han svarte dæmpet: „Jeg ved ikke. Men jeg tror, det Hele er Svindel.“ Han fortsatte: „Du ved, naar en reiser en Del, træffer en jo mange Grever og Hertuger, som nærmere beset er hm . . . saa som saa. Og vore Veninder! Jeg tror, det revner en vakker Dag. Jeg har min Skomager her i Gaden. De skylder ham svært mange Penge. Før var han idel Jubel over at have faat „Fyrstinderne“ til Kunder. Sidste Gang, jeg besøgte ham, var han mismodig. Han vilde gerne stoppe Kreditten; men han turde ikke. De skyldte ham for meget. Og han haabed jo, at de betalte. Han fortalte mig en hel Del om dem. Og jeg har hørt om dem andetsteds fra ogsaa . . . saa jeg har omtrent Oversigten.“

„Naa, lad mig faa den.“

„Jo ser du. For noget som halvandet Aar siden kom kørende en gammel Herre til Huset her. Han bad Portneren om at vise sig Lejligheden i 2. Etage, som netop var ledig. Portneren viste ham Lejligheden. Og Herren nikked jo, den kunde passe. Og han afsluttet Kontrakten straks. Betalte med en stor Pengeseddel og mange mindre. Betroet tilslut Portneren, at det ikke var ham, som skulde bo i Lejligheden, men tre russiske Grevinder „af den højeste Adel“, landflygtige, efterstræbte paa Liv og

Formue af de „revolutionære Proletarer!“ I Slegt med Zaren!!

Vel, den tyske Portner gik baglænds af Ærbødighed, og i mange Dage fortalte han i alle Butikker og paa alle Knejer hemmelighedsfulde Ting om de fine Folk, som nu skulde bo i Huset, mens han raslede med en Tusindmarkseddel og mange mindre Sedler.

Og to Uger efter kom de tre Grevinder kørende i en stor Ekvipage, og hele Kvarteret kikkede efter dem: se der kommer det . . . Og de næste Dage kom Masser af Breve fra Kvarterets Handlende: fra Bager, Snedker, Skomager, og fra alskens Købmænd, som bad Grevinderne om den Gunst at faa være de Højbaarnes Leverandører. Og de var snille, Grevinderne. De købte ind for Fode! Og lod melde, at grundet paa Revolutionen og de urolige Forhold i Rusland var Pengene at erholde et Aar fra Dato. Ikke før og ikke senere. Lod sig underhaanden forlyde med, at til dem kom ikke Pengene i Smaaportioner . . .

Selvfølgelig . . . man var enig. Man gik gladelig med paa, hvad deres Naader bestemte.

Og saa begyndte Festens Tid. Grevinderne gjorde Bekendtskaber viden om og indbød til sine Saloner. Og der kom en Mængde. Der kom Bojarer og Baroner og Generaler (jeg garanterer ikke for deres Egthed). Der kom Generalkonsuler for eksotiske Stater og Sydhavsoer Djævelen i Vold, der kom Guvernører fra Stater, hvis Navn havde Klang af: Hu hu! Bu hu! Lu lu! Der kom en sortmasket, italiensk Pianist, som sagde sig at være „en Fætter af Mascagni“. Der kom kort sagt Fanden og hans Oldemor.

Og der kom Damer af samme Art. Polakinder, Englænderinder, franske Damer — alle med Eventyrblod i sig, mange dejlige nok og ikke just Mors bedste Børn.

„Alt i Alt,“ vedblev Hugo A., „jeg har aldrig moret mig bedre end hos Grevinderne. Der er da Dampen oppe.“

„Merkelig nok, at det kan gaa saa længe,“ bemærket jeg.

„Javel,“ svarte Hugo A. „Men nu gaar det ikke fuldt saa glat mere. Man begynder at bli' urolige. Kreditten hos de faste Leverandører hører op. Naa, endnu glider det; de andre Handlende, som ikke blev bønørt før, kan bruges. Thi de første holder endnu Mund. De vil ikke tale om Muligheden af, at de kanske har ta't Fejl, de tror endnu en Smule paa Rigdommen. Og de ser saa mange fine Folk komme til Soiréerne. Hvad Virkning gør det ikke, naar Guvernørerne fra Bubu og Lulu kommer kørende med store Hanefjerdusker i Hatten. Aa jo, det gaar endda en Tid.“

— — —
Det gik endda en Tid. Jeg rejste bort og

kom tilbage et halvt Aar efter. Var sikker paa, at nu var Festen forbi, gik med bange Anelser til Huset og ringte paa i anden Etage. Nogen kom og lukkede op. Og jeg saa et Mirakel: min Ven Hugo A. Han lo og førte mig ind. Alt var som før. Jeg hvisket ham i Øret ganske glad: „saa det holder virkelig endnu?“ „Ja, det holder . . . den sidste Krampe . . . Vældigt Gilde iaften . . . Skynd dig hjem og klæd dig i Gala!“

Jeg gik hjem og klædte mig om. Da jeg atter stod i Grevindernes Værelser, var der alt folksomt. Mange nye Gæster, jeg aldrig før havde set . . .

Der blev ingen tung Pause før Souperen. Det knaldet i det fjerne, og lidt efter bares Champagne om. Og Mascagnis Fætter spillede Døgnetts sidste Melodier, og der nynnedes rundt om. Lidt efter gik vi tilbords, og hele Souperen var som et muntret Brus; det knitret af underfundig Glæde. Tonen var, hvad jeg vilde kalde skurkagtig, forsoren, galgenhumoristisk; men Tonen var rig. Den jublet, den runget. Alle havde kastet Masken. Disse „Bojærer“ og „Generaler“ og „Guvernører“ — om de var ægte eller falske, Skurkeljæs havde de allesammen. Og de lo hverandre op i Ansigtet, de bekendte Kulør. Pirater, Spillefugle, Svindlere! Det klapret som Dødningeben og Kastagnetter. Dansen gik fyrig og fin. Jeg fra mit alvorlige, brave Norge, hvor den Slags Eksistenser ikke kan tænkes, jeg svimlet en Smule, jeg maatte med Skam at melde drikke mig paa en Pisk. Men saa gik det storartet. Jeg saa den tøjlesløse Elegance, den gratiøse Frækhed, og jeg syntes, de var ganske flinke, disse tre Grevinder, til at bruge Adelskab og Titler og Skræner, som Godtfolk vilde ha' det, sandelig havde

de kastet det hele i Ho'det paa Pøblen som broget Konfetti, og der stod den store, dumme Mob og bukket . . . „Hm, vi bli'r snydt; ingen Penge, men de tre Grevinder af den højeste Adel, i Slægt med Zaren. Man maa ta' Hensyn.“

„Men imorgen,“ hvisket Hugo A. mig i Øret, „vil Fogden komme og rydde Palæet. Vore Grevinder vil forsvinde i Nat.“

Javist. Stemningen var trods al Galskab noget som: „Forbi! . . . aldrig mere!“ Se der stod de smukke Damer og skød i Knas det hele. De sigtede med en Art Salonrifler, en underlig Mellemtung af Revolver og Riffel. Der hørtes smaa Knæk; Billeder, Møbler, Statuer sagde „Knæk! Knæk!“ Og der glimtede Taarer i Damerens Øjne, og de skreg af Brutalitet og Glæde. Og nu var Grevinderne borte og Tøsen var fremme. Ansigterne var fine og unge, men Øinene var Caviar.

Lidt efter rullede en Vogn bort. Og der faldt Stilhed over Resten, de forduftet lidt efter lidt . . .

— Jeg boet dengang i et internationalt Pensionat i Neue Wilhelmstrasse 2. Jeg var sandt at sige lidt urolig de næste Dage. Et eller andet kunde maaske hænde. Jeg kunde jo kaldes til Vidne eller lignende. Men jeg bragte ingen Uro i den elskværdige Frau v. Ehrenthals Hus. Russerinderne saa jeg ikke mere. Rimeligvis holder de nu stor Salon i Wien eller Buda-Pesth eller Paris. Og de er nok for slue til at holde paa for længe. De vil nok i Tide trække sig ud af Spasen. Maaske de tilslut gifter sig med en eller anden Guvernør fra Kaluluh eller Niam-Niam.

THOMAS KRAG.

Fyrstelige Gengangere.

Dette Billede forestiller ikke, som vore Læsere straks vil være tilbøjelige til at tro, den tyske Kejser paa Kommandobroen. Det er kun en ganske almindelig Skorstensfejer, Max Nitschke, fra den lille By Langenbilau i Schlesien. Men Ligheden er jo forbausende, og Skorstensfejeren har allerede erhvervet sig et Navn derved. Herhjemme fra husker vi jo den falske Czar, Manden, der lignede Kejser Alexander III paa en Prik, og som vistnok endte paa en Galeanstalt, troende sig at være Enehersker over alle Russer. Kong Edward skal i sin Hofetat have en Mand, der ligner ham slaaende, og som den praktiske Mand, Kong Edwarder, skal han undertiden benytte sig af denne Lighed til at lade sin Genganger modtage Folkets Hyldest paa Rejser og Køreture, medens Kongen selv nyder sin Fred og Ro. Ja, ogsaa vor nuværende Konge har sin Genganger gaende rundt paa Københavns Gader.

Dagmar-teatret illumineret Jubilæumsaftenen. (Holger Damgaard fot.)]

Dagmar-teatret fejrede forrige Lørdag sit 25- aarige Jubilæum med Opførelsen af Cyrano de

lyge Natte-Fotografi er da i alt Fald noget nyt.

Bergerac med Prof. Martinius Nielsen i hans gamle Glansrolle. Der er allerede sagt og skrevet saa meget om, hvad Dagmar-teatret har betydet for dansk dramatisk Litteratur og dansk Skuespilkunst, at vore Læsere sikkert er trætte. Vi nøjes derfor med at bringe en Gengivelse af Teatret Jubilæumsaftenen. Dette vanske-

Hvert Aar den sidste Lørdag i Februar finder den ejendommeligste Auktion Sted i vor ellers paa Auktioner saa rige By. At man holder Skovauktion ude paa Landet, er der jo ikke noget at bemærke til, men at man holder Auktion over Kvasbunker, Rafter, Fagotter og kløvet Favnebrænde af Bøg og Lind og Birk midt inde mellem

Fuldmægtig Hugo Carstensen holder „Skovauktion“ i Frederiksberg Have.

Kasernerne, synes ret besynderligt. Men ogsaa i vore Parker maa der jo skoves; der er Træer, der ældes og raadner, og der er dem, der maa falde, for at Ungskoven kan gro op. Og saa har vi Auktionen der, hvor københavnske Tømmer-

handlere og Omegnens Bønder fra Rødovre, Vigerslev og de andre Bondebyer vesterpaa samles og byder, medens den uforlignelige Auktionarius driver Budene langt op over Vurderingspriserne.

Civita d'Antino.

I Anledning af Kunstforeningens Udstilling.

Isnende kold er Dagen og skønhedsforladt og graa
— snavsede Huse og Gader, hvorhen man vender Øjet.
Men i Civita d'Antino er Himlen høj og blaæ,
og Solen sidder deroppe og ler saa evig fornøjet.

Her i det blege Norden er Mismod en daglig Gæst:
graa er den Luft, vi aander, og graat er det Sind, vi arver.
Men i Civita d'Antino er Livet Glæde og Fest
med sælsomt duftende Blomster og straalende Lys og Farver.

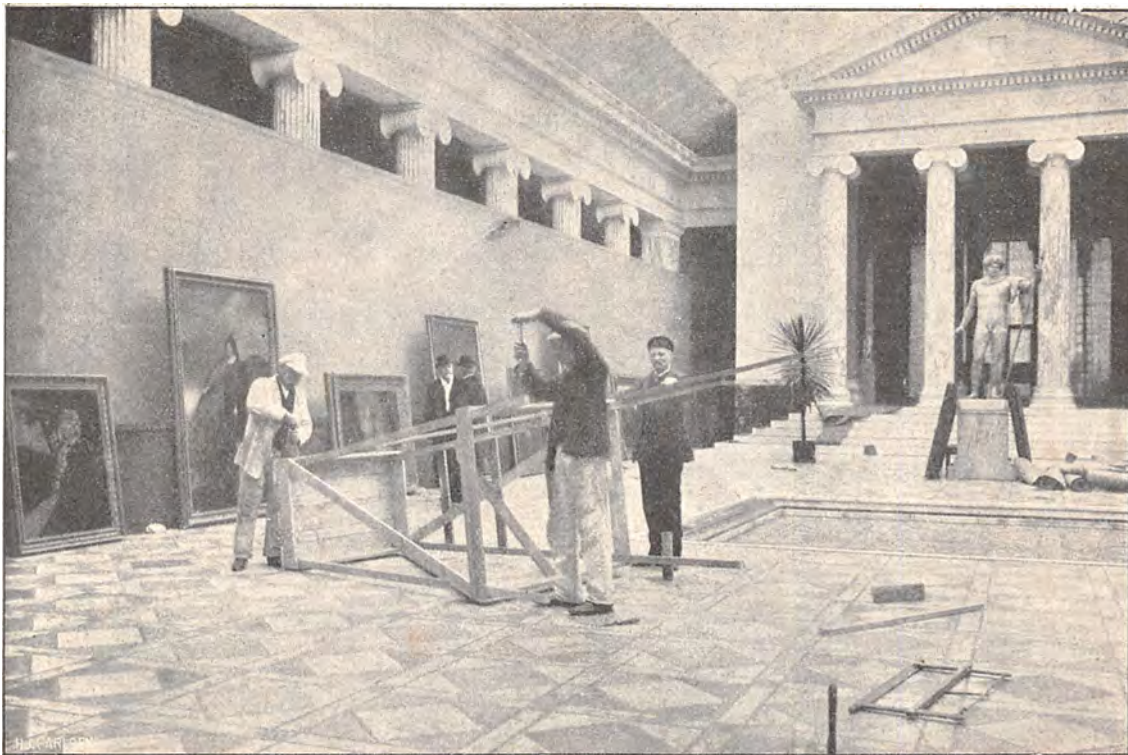
Derhen jeg flygted saa ofte, naar Dagen var grim og graa,
naar Himlen og Jorden prøved et kraftigt Livtag derude.
Og paa de blaanende Højder gik Tidens Urværk istaa
— jeg glemte at lytte til Regnen, der slog mod den duggede Rude.

Livet, lærer de Kloge, er idel Løgn og Bedrag
— Blændværk, Blændværk det hele. Saa lad os Øjnene lukke
og stævne ad Drømmenes Veje bort til den solblaa Dag.
Paa denne syndige Klode blev ingen rig af at sukke.

Ja, byg dig i Fantasien den Skønhedsverden, du vil,
og blæs saa baade de store og smaa Profeter et Stykke.
Selv om du nøjsomt ønsker, slaar Livet dog ikke til,
og hver, der lever paa Jorden, har lige Ret til dets Lykke.

P. C. V. HANSEN.

Den engelske Udstilling under Ophængning. Jul. Aagaard fot.

Saa kom de da, alle disse vidunderlige Kunstskatte, der ellers hænger gemte i fornemme Riddersale og i Rigmænds Palæer.

Og Udstillingskomitéens to Kunstnere, d'Hrr. Prof. Henningsen og Tuxen, som ses i Baggrunden af vort Billede, fik travlt med at lede Ophængningen af de berømte Kunstværker.

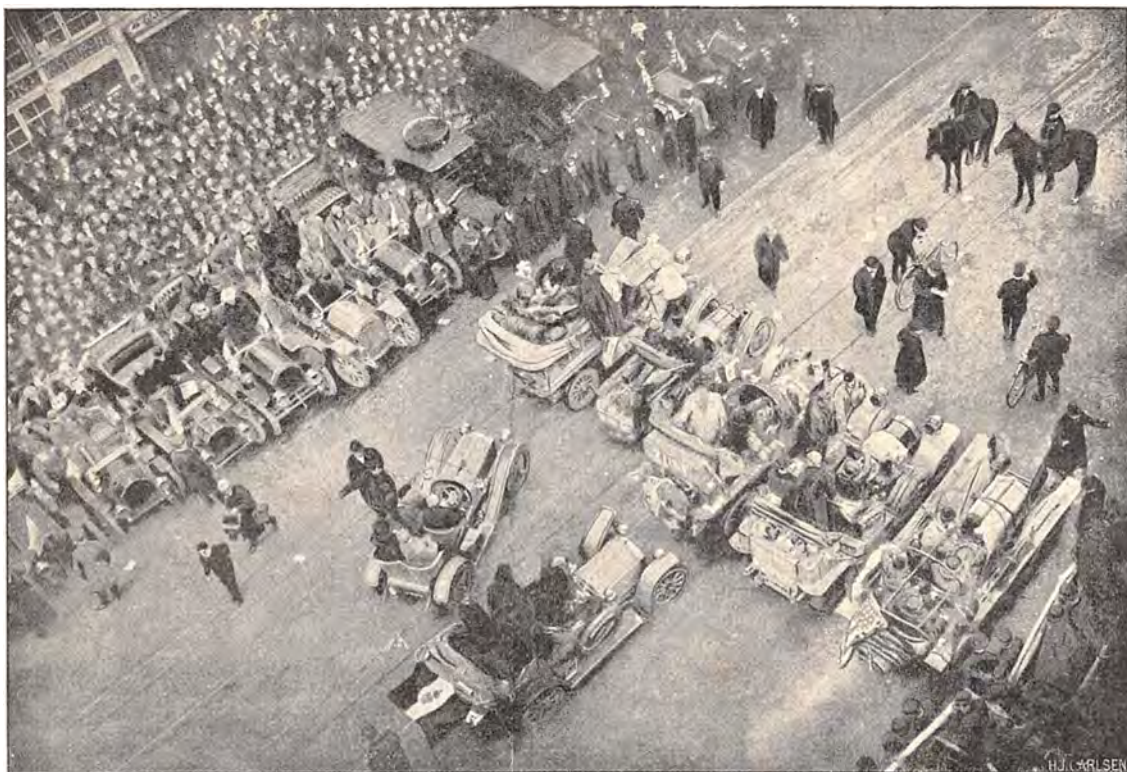
Naar disse Linier læses, vil allerede Hundreder af Mennesker have staaet overfor de gamle Kunstskatte, som maaske aldrig oftere naar op til vort ublide Himmelstrøg. Og forhaabentlig vil da de lykkeliges Blik aabnes for den Genialitet, der har gjort disse Billeder saa værdifulde.

Peder Willemoes' Fødehus i Assens. Burcharths fot.

Willemoes Hus.

Det er i Aar 100, Aar siden den unge Helt, Peder Willemoes, gik i Døden med sit Skib „Prins Kristian“, bukkende under for Englændernes Overmagt, ud for Sjællands Odde. Vi bringer her et Billede af hans Fødehus i Assens, den smukke Bindingsværks-gaard paa Østergade, stammende fra det 17de Aarhundrede, med sit smukke Træskærerarbejde i Barokstil, en af de bedst bevarede Ejendomme i vore Provinsbyer.

Starten i Automobilløbet New-York-Paris.

Peking-Paris syntes os i Fjor en Bedrift af hidtil uanet Størrelse. Men allerede i Aar er vor hurtige Tid ved at slaa sin fjorgamle Rekord. Den 12. Februar startede fem Automobiler paa New-Yorks Broadway for at køre, ikke gennem ét Fastland, men hele to, gennem tre Verdensdele. Det var den amerikanske Automobil Thomas, den tyske Protos, den italienske Züst og de to franske de Dion og Motobloc. (En let sjette Vogn udgik hurtigt.) Allerede det første Stykke af Vejen, de 1685 Kilometer fra New York til Chikago, tog gennem Bjærge og Sne 14 à 15 Dage. Og der er endnu ca. 17,000 Kilometer tilbage.

Malerskolen.

Der gik forrige Aar et Stykke paa Folke-teatret, der vistnok ligefrem hed „Malerskolen“, i alt Fald forestillede første Akt en parisisk Malerskole, hvor Professoren kommer, gaar fra Staffeli til Staffeli, kritiserer, viser, gør Detailindvendinger.

Ogsaa vor By har sine Malerskoler. Der er Statens egen Malerskole, Akademiet paa Charlottenborg, og der er de forskellige frie Skoler, oprettet af Kunstnere.

Det er fra en af de sidste, vi i Dag bringer et Par Billeder, Dorphs Malerskole, paabegyndt for 20 Aar siden af N. V. Dorph og nu ledet i Fællesskab af ham og hans Frue. Der er i Atelieret kun Plads til en 16—17 Elever, og Begæret efter at komme ind paa Skolen er altid langt større. Derfor sigter og vrager det udmærkede Kunstnerpar. Det tager kun de Elever,

hos hvem de tror at spore Talent, og kun dem, der allerede har det mest elementære bag sig. Man begynder ikke her som paa Akademiet med at tegne efter det døde Gibs, men gaar straks i Lag med den levende Model.

Der er netop nogen Model, da vi træder ind i Atelieret. Og Luften er tung af den stærke Kakkellovnsvarme, som er nødvendig for Model-lens Skyld, af Olie og Terpentin. Men gennem de skraa Ruder falder Solstraaerne ind over Salen og giver Interiøret Glans, lægger et gyldent Skær over de unge Kvinders Haar, saa det straaer gyldent over de blaa Arbejdskitler, og kæler for Model-lens Lød, der faar et kraftigt, varmt Bronceskær.

I en vid Kred om Model-lens staar de unge Mænd og Kvinder, travlt og interesseret optagne. Kridtet skratter paa Bøttepapiret, ellers

MALERSKOLEN

Paa Dorphs Malerskole. Jul. Aagaard fot.

ikke en Lyd. 17 Par malende Øjne flytter sig, spændt iagttagende, fra Modellen til Papiret, og fra Papiret til Modellen, og 17 malende Hænder ansætter, drager Streger og Strøg. Ser man rundt paa Staffelierne de 17 forskellige Studier af samme Figur, kunde man næsten fristes til at tro sig hensat til et Spejlkabinet, hvor jo ogsaa en Figur ses i de forskelligste Stillinger.

Saa lyder pludselig Ordet Frokost midt i Arbejdstravlheden, og med en næsten aandsforstyrende Fart skifter hele Sceneriet. Staffelierne skubbes til Side, Malerkasserne klappes sammen, Smørrebrødspapir knitrer, Thekopper rasler, Passiaren hopper kaad og springsk fra Mund til Mund. Man grupperer sig om en Forhøjning paa Gulvet, ler, fortæller, bytter Smørrebrød,

Frokostpause paa Malerskolen. Jul. Aagaard fot.

driller hinanden, kort sagt, holder Frikvarter som Skolebørn.

Af og til benytter en af de unge Kunstnere, der har en forbløffende Kopieringsevne, Frokosttiden til at optræde for sine Kammerater som Oplæser, Visesanger eller Skuespiller.

Tonen paa Malerskolen er hjertelig, kammeratlig som faa Steder. hvor mange unge Damer arbejder sammen; kan hælde det er de mandlige Kammeraters Tilstedeværelse, der støtter Solidariteten og opretholder Enigheden. —

Som de, der har set Malerskolen paa Folke-teatret, vil huske, er en Malerskole ikke en Lærer paa et Kateder, der sidder og passer paa. Det er en Skole i Frihed, hvor Læreren kommer en Gang eller to om Ugen og ser Arbejdet efter. Og saadan ogsaa her. Hr. og Fru Dorph kommer hver to Gange om Ugen en Times Tid og gaar Elevernes Arbejder igennem. Det er i disse Timer, at den frugtbare Paavirkning fore-

gaar. Ikke saaledes, at Lærerne kreerer en bestemt Skole mellem deres Elever, tværtimod søger de at lade enhver Individualitet vederfares sin Ret. De unge Kunstnere kan ikke blive trætte af at rose deres Læremestre for den Iver, hvormed de ligefrem *haler* Personligheden frem hos hver Elev, søger at forstaa hvers særegne Opfattelse og hjælpe hende eller ham til at give den det ejendommelige Udtryk. Og som bekendt er Elever ikke de daarligste Bedømmere af Lærere.

Malerskolen har netop sine Elever i disse frodige Aar, hvor Indtrykkene virker stærkt, hvor Personlighederne antager Form. disse Aar, hvor endnu intet er stivnet og hæmmer Grøden, de lykkelige og de vanskelige Overgangsaaer. Og da er det godt at leve i frugtbart Kammeratskab, under gensidig Paavirkning og under Røgt af et forstaaende Lærerspar.

INGA MEYER.

Spionprocesserne.

FRANKRIG har set en ny Spionproces, Tyskland har en paa Stabelen, Italien en anden, Østrig en tredje. Ved Krigsrettens Dom i *Toulon* blev Marineløjtnanten *Benjamin Ullmo* dømt til Degradation og til livsvarig Indespærring i en Fæstning. Det var Maximum, man kunde give ham i Fredstid, og Dommen vil, hvor haard den er, af mange synes forlignende. Men det er ikke Ullmo selv, der er det interessante Moment i denne Proces. Han var en Fyr, der havde soldet sin Fædrenearv op og som nu, halv ødelagt af Opiumsrygning og jaget af Kreditorer og en Kvindes Pengebegær, blev drevet ud i en af de afskyeligste Forbrydelser. Det er selve Omstændighederne ved hans Forræderforsøg, der fængsler Interessen. Thi under de forudgaaende Forhør over Ullmo blev der oplyst en Side af Sagen, der lader En faa et Blik ind i den frygtelige Raaddenskab, der hedder Staternes Spionage, Kontraspiration og Spionbureauer. Et eneste er nok til at lade En faa et Øjekast ind i denne Pøl: da Ullmo ikke kunde blive enig med Direktøren for det tyske Spioneringsbureau i Bryssel, var det denne samme Direktør, der angav Ullmo til den franske Regering. Da Ullmo blev arresteret for Pengeafpresning mod det franske Marineministerium, havde man længe været klar til at tage ham. Man manglede kun det haandgribelige Bevis.

Der er næppe den Militærmagt i Europa, der ikke har sine Spioner i en anden Stat.

Stærkest udviklet er dette Forhold vel mellem Tyskland og Frankrig og mellem Rusland og Tyskland. Det gamle System: at sende Spioner ind i Nabolandet for at faa noget at vide, er forladt som forældet og for farligt. Man etablerer Spioneringsbureauer tæt ved Grænsen, og herfra engagerer man Nabolandets egne Børn til at begaa Spioneringen, der altsaa bliver til Fædrelandsforræderi. Tyskland har sine Bureauer i Köln, Bryssel og Turin. Frankrig har sine i Bryssel, Zürich og Turin. Og disse forskellige Landes Spionagedirektører kender personlig hinanden, omgaas, snakker om Forretningerne og udtusker maaske nu og da nogle Efterretninger, som de saa hver for sig kan slaa Penge paa hos de respektive Regeringer. Forretning er Forretning, og de Herrer Direktører er ikke udprægede Gentleman. Hver Slags Mennesker til sit Arbejde. Under Processen spurgte man Ullmo, hvorledes han var kommen i Forbindelse med det tyske Spionkontor i Bryssel. „Jeg tog drop med Toget,“ sagde han naivt. „De kendte altsaa Adressen?“ „Den kender enhver Underofficer og Officer i Frankrig,“ svarede han. Han har sikkert Ret. Hvert Spionbureau ved nøjagtig Besked om hvert Lands Officereis personlige Forhold, om han er for-gældet, om han er paa Jagt efter Penge, om han kan antages at ville sælge sin Sjæl og Samvittighed, og for hvor meget han vil sælge den. Hvilken forfærdelig moralsk Pestsmitte udgaar der ikke fra disse Spionkontorer! Og vé den,

der gaar i Nettet for én Gang. Han bliver hængende der for bestandig, han er uhjælpelig fortabt. Man ved, at et Spionkontor ofte betaler højt for en Efterretning, som det i aarevis har kendt. Hvorfor? For at bringe Offeret, Forræderen til at gaa videre. „Nye Efterretninger, vigtige Efterretninger, min Ven, eller . . .!“ Og man viser ham Koncepten til et Angiverbrev til hans Regering. Der er kun én Vej at gaa, og den fører i Løbet af kortere eller længere Tid til Fortabelsen. Da Ullmo forlangte en Millon for at røbe et

Signalsystem, som den tyske Spionchef *Bachmann* i Bryssel meget vel vidste, den franske Marine skifter

jævnlig, undertiden med et Aar, ofte med 14 Dages Mellemrum, lo han ad den naive Sjæl. „Bedre Nyheder, min Ven! Bedre Nyheder, eller . . .!“ Og da Ullmo ikke vilde, men foretrak at forsøge en Pengeafpresning mod sit eget

Land, angav *Bachmann* ham. Han vilde statuere et Eksempel. Fremtidige Spioner vil vide at lystre.

Ullmo selv gjorde paa ingen Maade noget ubehageligt Indtryk. Man syntes mere i ham at se en Mand, der af Fataliteten i en frygtelig Kvindes Skikkelse og halvt ødelagt af Opium er bleven dreven mod sit Maal, mod Undergangen, Forbrydelsen, Døden. Man fortæller fra Toulon, at der var Øjeblikke, hvor der var

dødsstille i Retssalen. Man tænke sig, hvad dette vil sige i det højroastede og larmende Sydfrankrig. Nogle var maaske grebet af den frygtelige Tragik i hans Skæbne, bevægede i det Øjeblik, da Ullmos gamle, graahaarede og fædrelandskærlige, bretonske Underofficerer med opspilede og spørgende Øjne saa paa deres unge, tidligere Chef. Men andre tænkte maaske længere bort, tænkte maaske paa, hvor det er forunderligt, at de samme Samfund, der bestandig præker det syvende Bud og straffer

Ullmo for Krigsretten, medens hans Advokat taler. Branger fot.

dets Overtrædere, at de samme Samfund, der advarende raaber Vé over den, fra hvem Forargelsen kommer, at disse samme Samfund offerer Millioner for at skabe Naboens Børn om til Tyve mod deres Land og vække Forargelsen.

Hvem var i Grunden værst? Judas eller Farisæeren med de 30 Sølvpenge?

ETIENNE.

Fru Krums Genoptræden.

Fru Gerda Krum i „Den lille Pige med Svovlstikkerne“. Reiffenstein-Hansen fot.

SOM den fejende, glade Enke dansede Fru Gerda Krum sig ind i alle Københavneres Hjerter, under Enkens straalende Tegn havde hun forladt Byen for at lægge det øvrige

friskt og hjertevindende var ægte nok, [og Fru Krum har kun Grund til at glæde sig over den Magt, hun endnu har over Københavnerens Hjerter.

Hvad en Nutids-Hersker kan more sig med.

I de fjerne central-asiatiske Riger lever Herskerne endnu et mægtigt Slaraffenliv. For at faa Tiden til at gaa finder de da paa alle mulige mærkelige Fornøjelser. Emiren af Bucchara har i sin Regeringstid ladet bygge en Labyrinth for at lege Skjul i den med sine Hoffolk. Da den transkaspiske Bane var bygget, blev han saa begejstret for de russiske Sovewaggoner, at han lod et Værelse i Slottet udstyre som dem og i lang

Tid [tilbragte Nætterne der. Naar Emiren er i særlig godt Humør, foranstalter han Spisevædekampe. Hver af Hoffolkene faar serveret et Fad Pillaw c: Ris med Bedekød, og den, der bliver først færdig, faar en Rubel. For at gøre Striden spændende er der blandet fine, skarpe Bensplinter i Maden, som hindrer de konkurrerende i at sætte fuld Fart paa. Og det sker ofte at en maa gaa fra — med en Bensplint paa tværs i Halsen.

Land for sine Fødder.

Og nu, et langt halvt Aar efter, træder hun igen frem paa Casinos Brædder i den fordringsløse

Ramme som den lille Pige med Svovlstikkerne, vel ikke den Rolle, der klæder hendes Kunst bedst.

Men Casinos Publikum genhilste sin Yndling med en Begejstring, der lød lige hjertelig fra Parket til Galleri.

Blomsternegenede ned over den lille fattige Pige i den kolde Vinternat —

Gensynsglæden fandt Udtryk, der fik Teatret til at ryste. — Og Glæden over at se Fruen lige saa smuk som før og høre hende synge lige saa

Ventetiden fordrives. Udenfor Alléenbergs Fastelavnsmandag.

Fastelavnsmandag Bevis nok for.

Og Børnene — de tumler sig i Dagens enestaaende Lovløshed og rasler og synger sig Penge sammen til mange Boller og Biografteaterbilletter. Især da naar de opdager, at „Biografen“ giver Chokolade, som „Napoli“ gjorde Fastelavnsmandag. Saa bliver der Stimmel. 2500 Børn, mere og mindre udklædte, tropede op for at bænkes ved Alléenbergs gæstfri Borde. Hold efter Hold drog de ind og tømte Bollekurvene og Chokoladekanderne. Og de ventende forlystede sig med at raabe Hurra for de ædle Givere og slaa Katten af Tønden paa tomme Ølkasser. Saadan gik Tiden, til deres Tur kom, og efter Chokoladen lød Hurraraabene endnu mere jublende.

Fastelavnsløjer. Hvor ældre Folk er kedsommelige med deres Jeremiader over Tiden og dens Omkiftelser. De synes aldrig, Traditionerne kan holdes nok i Ære, naar de ydre Former forandrer sig, som om ikke netop Forandring er Tidens Lov. Og saa forsvinder de gamle Skikke jo slet ikke i Hovedstæderne, tværtimod, de tages op som en lille Adspredelse i Livets rastløse Fart, om end i moderniseret Skikkelse og maaske mest af Børnene, der endnu har Tiden til deres Raadighed. Men hvem har Tid eller Lyst nu til at ride rundt i Fastelavnsdragt fra Morgenstunden af og samle Boller i Hundredevis. Og dog foragtes Bollerne ikke — det er Bagerforretningernes Stimmel.

Et fornemt Hjørne. Fra de 2500 Børns Chokoladegilde paa Alléenberg.

Generallæge Laub.

Generallæge Hieronymus Laub, Chefen for Hærens Lægekorps, fyldte den 4. Marts 70 Aar. Laub er et gammelt Lægenavn, en af Slægtens Ahner, Dr. Georg Laub, fik 1578 Vaabenbrev af Kejsler Rudolf II, men i Begyndelsen af det 18. Aarh. kom Slægten til Danmark. Generallæge Laub er dog Bispesøn, hans Fa'r var den ansete Viborg-Biskop. Efter sin Embedseksamen 64 blev Hr. L. straks ansat som Underlæge i Hæren, han gjorde Tjeneste under Krigen og udmærkede sig. Senere blev Hr. L. Læge ved almindeligt Hospital, 74 Korpslæge i Hæren, 80 Overlæge, 95 Stabslæge og 1902 Generallæge. I denne ansvarsfulde Stilling har Hr. L. indlagt sig store Fortjenester ved Forbedring af hele Hærens Lægevæsen og gjort sig meget afholdt ved sin store Elskværdighed og sin fine, elegante Personlighed.

Craneboro-Mysteriet.

Hal havde rejst sig; han stirrede paa sin Mo'r med en Blanding af Rædsel og Angst. Lady Gregory besvarede hans Blik med et roligt Smil.

„Du tror, hun elsker dig; men det er en dejlig Kærlighed, som vilde drage dig nedad. Vilde du bringe hende her hjem til mig — lige fra Fængslet?“

„Ti stille for Guds Skyld — før du har sagt det Ord, som aldrig kan kaldes tilbage.“

„Alt, hvad jeg siger her, er uigenkaldeligt.“

Hal gik op og ned i Værelset, saa standsede han foran sin Mo'r: „Nu gaar du med mig til Politiet i Craneboro for at sige, hvad du ved?“

„For at sætte denne Kvinde i Frihed — aldrig; ikke før du har ægtet Eleanor.“

„Det gør jeg aldrig.“

„Saa taler jeg aldrig.“

„Saa offentliggør jeg det — fortæller det alt sammen. Du vilde maaske nægte det?“

„Absolut. Hvis du ikke forinden havde giftet dig med Eleanor. Her har jeg fundet en yndig ung Pige til dig med Penge. Og jeg ved, hvad det vil sige at være fattig. Men desuden, du er bunden til hende ved dit Æresord, og kunde du se frem i Tiden, aldrig vilde du betænke dig et Øjeblik paa at vælge mellem Eleanor og hende. Du skylder mig, din Mo'r, alt hvad du er — men du er en Mand, og jeg kan ikke tvinge dig. Dog tro blot ikke, at jeg nogen Sinde hjælper dig til det andet.“

„Hun er uretfærdigt anklaget.“

„Det kan jeg ikke gøre for — jeg anklagede hende ikke — hun gav selv Grund til det. Hun fortjener det, fordi hun forlod sin Mand — og ti Gange mere, fordi hun kastede sig i Armene paa dig.“

Der var nogle Øjeblikkes spændte Tavshed; ingen af dem brød den. Saa gik Hal mørk og truende ud af Stuen.

„Han ligner sin Fa'r,“ sagde hun. „Naar han er mest vred, er han roligst. Var jeg en Mand, havde han slaaet mig. Jeg maa se Mrs. Raycourt og tale med hende. Maaske kan jeg købe hende ved at skaffe hende Friheden.“ —

XXXIV.

En Autobiografi.

„Jeg antager,“ sagde Roachley med en undertrykt Latter, „at De ønsker, De aldrig havde set mig.“

„Det er jeg ikke sikker paa,“ svarede Rod smilende. Han tænkte, at hvis han ikke havde set Roachley, havde han formodentlig heller aldrig set Eleanor.

„Hvorfor tror De, at jeg vilde have Dem med i Sammensværgelsen?“ spurgte Roachley og betragtede Rod skarpt.

„Af Taknemmelighed vel, fordi jeg frelste Dem fra de to, der overfaldt Dem.“

„Det er aldeles galt. Taknemmelighed kunde aldrig faa mig til at indlade mig paa en vovet Plan, end sige at forandre en Plan, jeg en Gang havde lagt. Nej, om igen.“

„Saa antog De vel, at jeg kunde blive en god Forbundsfælle“ — forsøgte Rod sig.

„En god Forbundsfælle,“ raabte Roachley med en skraldende Latter. „For Deres For-

stands Skyld? Nej, ærlig talt har jeg aldrig næret Illusioner i den Retning.“

Rod blev meget rød. Saa lo han igen og sagde: „Saa opgiver jeg det.“

„Det var, fordi De hed Bevington.“

„Vidste De det?“

„Ikke straks, men senere. De kaldte Dem Roderick Kenwood, Deres Fa'r's Døbenavn og Deres Mo'r's Pigenavn.“

„Har De kendt min Fa'r og min Mo'r?“

„Nej, men det var ikke svært at konstatere. Og det gav hele mit Foretagende en ny Tilløkkelse, som er mig mere værd end Pengene selv. Det blev en Hævnaakt. Hør nu: Deres Fa'r havde en Broder, som døde først og efterlod Deres Fa'r 60,000 Pd. St. Seks Aar efter døde Deres Fa'r og efterlod Dem —“

„Minus et Par Tusind,“ afbrød Rod. „Det hele, jeg fik, var min Mo'r's Penge, henved 2000 Pd. Sterling.“

„Akkurat — med andre Ord kun en Tredivtedel af det, De ventede. Men hvem havde faaet alle disse Penge, hvem gjorde Boet op?“

Rod havde altid hørt, at hans Fa'r havde spillet og drukket Pengene op, og det havde han troet.

„Ja, hvem var løbet med Pengene?“ fortsatte Mr. Roachley. „Ikke nogen anden end Deres Ven, Christopher Rattray.“

„Aah!“

„Ikke nogen anden, paa Ære. Rattray har i sin Tid haft sine Fingre i mange Ting. Han lavede ikke alle sine Penge i Craneboro. Han var i Virkeligheden den største Aagerkarl i Kristenheden.“

„Du gode Gud!“

„Han var Elyah Hoskins, han var „The City and Suburban Bank“, han var „Storbritannien og Irlands Hypotekforening“, „Den gensidige Laane- og Hjælpekasse“ og et halvt Dusin andre Institutioner; det var alt sammen ham. Og Deres Fa'r, skønt han var en stor Jurist, forstod Rattray dog at forlokke ham, trække ham ved Næsen og røve ham. Da De nu var Bevingtons Søn, saa jeg ved at benytte Dem en Udvej til at spille den Rolle som Anklager, Dommer og Bøddel, som det er min Passion at ville spille. Det var slet ikke af Interesse for Dem, men blot fordi det tilfredsstillede mig at spille Skæbne, at faa Dem gift med Rattrays Datter og pumpe Faderen for de Penge, han havde røvet fra Deres Fa'r. Men ellers var min Plan om at malke Rattray meget ældre, og jeg tog kun Dem med, fordi De var en Søn af Bevington.“

„De er en stor Skurk.“

„Sikke noget Snak, min kære Ven. At plyndre en Aagerkarl er en Kærlighedsgerning eller blot et Udslag af Selvopholdelsesdriften, Naturens inderste Instinkt.“

„Kendte De min Fa'r? Var De hans Ven?“

„Jeg kendte ham, men var ikke hans Ven. Han førte en Gang en Sag for mig — meget dygtigt — han fik mig frikendt. Men jeg betalte ham godt, saa vort Mellemværende var klart.“

Han saa paa sit Ur.

„Jeg venter fremmede om en halv Times Tid, men imidlertid kunde jeg have Lyst til at fortælle Dem hele Historien, De er jo person-

lig interesseret. Og jeg ved, at det kommer ikke videre.“

Han lo sagte, saa fortsatte han:

„Jeg kaldte mig jo Roachley, men egentlig har jeg ingen Ret til dette Navn. Imidlertid jeg har intet andet, jeg er et navnløst Væsen. Min Fader var Lord Renishane, min Mo'r var Made-moiselle Margot Revillars, en en Gang berømt Danserinde i Paris. Jeg burde hedde Lord Renishane som min Far's ældste Søn, men som illegitim Søn var jeg jo udelukket derfra. Min Herkomst fik jeg først at vide, da jeg var 18 Aar, da var begge mine Forældre døde, og jeg fik udbetalt 10,000 Pd. Sterling som Fædrenearv. Saa rejste jeg ud for at se paa Verden. Og det gik mig ikke daarligt; jeg blev aldrig nogen fordærvet eller lastefuld Fyr; men jeg nærrede paa Forhaand et luende Had mod Samfundet, fordi det havde nægtet mig mine retmæssige Titler og Godser. En Fætter til mig havde arvet alt det, der tilkom mig, og jeg svor at hævne mig paa ham. Fætteren var en Mand paa 30 Aar, repræsentativ, Verdensmand, men degenereret, en Spiller og Dranker. Jeg lagde mine Planer — ja, De husker vel Renishane-Sagen. Alle hans Penge blev mine eller spredtes til andre. Nogle vandt jeg i Spil, andre stjal jeg fra ham, og Resten hjalp jeg ham at give ud. Jeg lokede, fristede, drev ham til Udskejelser og Forbrydelser. og naar jeg ogsaa hjalp ham til at undfly Rettens Arm, var det blot for at lade ham synke ned i den dybeste Ulykke og Nød. Saa skød han sig. Renishane-Titlen var dermed ude af Verden. Jeg samlede mine Stumper sammen — for Sejren havde været kostbar — og gjorde op, at jeg havde 20,000 Pd. endnu. Saa begyndte jeg at se mig om efter en Karriere. Jeg tænkte paa Politik, dens Intriger og Kneb fristede mig. Havde jeg levet i det femtende Aarhundrede, var jeg bleven Kardinal og formodentlig endt som Førsteminister. En Richelieu og jeg har meget til fælles. De har læst de „Tre Musketerer“; Aramis deri, Præst af Profession, Soldat ved et Tilfælde og Intrigemager af Instinkt, naar han op, til at blive Jesuiternes Hovede og endelig Hertug og Grande i Spanien. Jeg er en moderne Aramis, men dem er der ikke Plads til i engelsk Politik. Der raader Respektabiliteten, for en uægte Søn af en Pariserdanserinde er der ingen Vej ind. Da jeg var 26 Aar, forelskede jeg mig. Hun elskede mig; men Faderen, der var en stor Person udi egen Indbild-

ning, hørte lidt om min Fortid og smed mig ud. Vi blev ved at staa i Forbindelse med hinanden, men Kærligheden maa have gjort mig dum; han fangede mig. Paa Maaneder efter blev hun gift med et adeligt Vrag og døde to Aar efter, da hun havde bragt et elendigt, aandsvagt Barn til Verden.

Saa vendte jeg mig mod Faderen; og det betragter jeg som mit Livs Mesterværk. Detaillerne er ligegyldige: men tre Aar efter Datterens Død blev Faderen stævnet for Retten. Jeg havde løjjet, stjaalet, bagvasket ham, og det Net, jeg drog om ham, var ikke til at slippe uden om. Fire Maaneder efter blev han dømt til syv Aars Tugthus, — en mild Straf for Mord paa sin Datter — uden at han havde begaaet nogen Svig, skønt der var Beviser nok paa det. Da fire Aar var gaaet, blev han sindssyg og døde 18 Maaneder efter i et Galehus. Det var haard Retfærdighed — men ubestridelig Retfærdighed.

Men hun havde ogsaa en Bro'r, som holdt med os. Han anede ikke, at jeg havde været med til at styrte hans Fader i Ulykke, men Ulykken ramte ogsaa ham. Jeg traf ham senere i Færd med at slide sig op i en londonsk Forretning. Jeg hjalp ham, og vi forandrede hans Navn til Eales. De kender ham. Han er ikke min Forbunds-fælle, men han har aldrig svigtet mig. De, Kenwood, er den første, der har lært mig, at Troløshed er lige saa uundgaaelig som Tyfus og Lungesot. Saa er vi nede ved vor egen Tid. Jeg besluttede at vie mit Liv til at spille Hævnerens Rolle, til at være Retfærdighedens Haandhæver. Jeg opsporer Forbrydelserne og hævner dem. Og der er en lang Liste. For Tiden er der Sir Charles Diamine, som havde to Børn med en tarvelig, men elskelig lille Bondepige, som han ødelagde og forlod. Og saa Christopher Rattray.“

Han tav lidt og stirrede stift ind i Ilden.

„Men hvem var den Mand, som —?“ begyndte Rod.

„Som blev myrdet i Craneboro,“ afbrød Roachley. „De troede vel, det var mig?“

„Det var jeg sikker paa.“

„Men han blev jo genkendt af sin Kone, og jeg har aldrig været gift.“

„Nej?“

„Nej.“

Roachley rejste sig og stod og smilte hen for sig

(Fortsættes.)

Flv. Lærer *Fr. Vilh. Ingemann* i Horreby er død, 65 Aar gl. Hr. I. var en landskendt Forkæmper for Husflidssagen og viede den mange af sine Kræfter.

Såbefabrikant *Hans Kjøer* i Aarhus døde fornylig paa sin 72-aarige Fødselsdag. Hr. K. var en fremragende Forretningsm., særlig anset og skattet for sin ubrødelige Hæderlighed og Retsindighed.

Justitsraad *N.F.L. Petersen*, Hovedkasserer i Kbhvns. Hovedkasse, har fra 1. Maj 1908 taget sin Afsked efter et ualmindelig langt Virke i Kommunens Tjeneste. Hr. P. er 82 Aar.

Sygeplejerske Frk. *Laura Bilfeldt* fejrede forleden sit 25-Aars Jubilæum som Sygeplejerske paa Kommunehosp. Frk. B. har udfyldt sin ansvarsfulde Still. med Dygtighed og Interesse.

Gaardejer *Kjøer*, Vrønding, er død, 80 Aar gl. En kundskabsrig og ivrig radikal Politiker, om hvem G. Brandes i 86 sagde, at han var hans Overmand i Sundhed, hans Ligemand i Dannelse.

Flv. Hotelejer *M. F. Næsted* døde forl. i Skanderborg. I ca. 50 Aar indtil i 90-erne ejede Hr. N. „Hotel Vinhuset“ i Næstved. En trofast Højremand, der interesserede arbejdede for Partiets Sag.

Læge *Perch Smith*, Rødby døde fornylig. Siden 1883 havde S. praktiseret i R., hvor han havde skabt sig en stor Praksis og var meget afholdt. Mdl. af Sundhedskomm. og Værgeraadet.

Købmand *R. P. Overgaard*, en af Aarhus mest kendte Forretningsmænd, Ligningskommisær, døde forl., 52 Aar gl. Bestyrelsesmedl. i Centralorganisationen af jyske Detailhandlere.

Veksellerer *Aron R. Henriques* døde d. 29. Febr., 84 Aar gl. Hr. H. var en Søn af Stifteren af det bek. Veksellererfirma *R. Henriques jun.*, hvortil hans Livsgering var knyttet. Ualmindl. anset og afholdt.

Maskiningeniør *Fred. Kjøer* fejrede d. 1. Marts 25-Aarsdagen for sin Ansættelse i „Det forøenede Dampskibsselskab“s Maskininspektion. F. i Horsens 1859. Modtog mange Beviser for Anerkend.

Kaptajn *C.G. Clausen* døde fornylig, 46 Aar gl. I 12 Aar var Hr. C. Fører af eng. Dampsk., i ca. 10 Aar Skibsfører af „C.K. Hansens“ Dampere til 1906. C. vandt stor Anerkend. som en overlegen Skibsfører.

Godsforv., Justitsr *H. N. C. Damkier* døde d. 1. Marts, 67 Aar gl. Dsk. Jurist, blev 1868 Godsforv. v. Stambuset Gammelkøgegaard. Form. for Køge Landdistriktsraad, Medstift. af Køge Landbobank.

HVER 8 DAG

Nr. 25. 14. Aargang.

23. Marts 1908.

Den sidste Sne. Jul Aagaard fot.

Det var forhaabentlig Vinterens Farvel. Nu lægges vi mod Foraar og Grøde, mod bristende Knopper og den evige Naturens Genfødelse. Smuk er Sneen, som den ligger over den hvide Skov, men hundredfold smukkere dog Grenen, naar den løves grønt.

Hvorledes Barney Tod solgte sine Svin.

Efter det Engelske.

DEN følgende lille Tildragelse, for hvis Sandfærdighed Forfatteren vil indestaa Læserne, kan maaske gøre lige saa skikkelige og godtroende Folk som Barney Tod lidt mere forsigtige, saa at de ikke fæster Lid til, hvad hvilken som helst velklædt Person, der er skaaren godt for Tungebaandet, maa finde paa at fortælle dem.

Barney Tod havde længe beklædt en meget underordnet Stilling i Samfundet, men han var yderst sparsommelig, og da han yderligere var saa heldig omtrent i Fyrretyveaarsalderen at arve lidt efter en Slægtning, opnaaede han endelig en uafhængig Stilling ved at forpagte en Gæstgivergaard i en lille By midt i England. Til Gæstgivergaarden hørte en Overflødighed af Stalde og Gaardsrum, og Barney besluttede sig efter nogen Overvejelse til at bygge Svinestier paa den overflødig Plads for at spekulere i Svin. En Snes Stykker blev købt, de bleve plejede paa det omhyggeligste Sommeren over og solgte med en passende Fordel inden Jul. Det følgende Aar, det var netop i Fjor, gøtoges Eksperimentet efter en større Maalestok.

Det var Midsommerdage, i Fjor altsaa, og Svinene blev mere og mere trinde Dag for Dag. En skøn Aften tog en velklædt Mand med meget forekommende Manerer ind i Gæstgivergaarden og bestilte Aftensmad og Værelse. Der gik samfulde tre Dage hen, inden Barney fik Lejlighed til at sige andet til sin Gæst end: „God Morgen, Sir“, thi den fremmede Herre var ude hele Dagen og kom først hjem Klokken seks om Eftermiddagen for at spise til Middag. Ingen vidste rigtig, hvad han tog sig for i Byen; kun John, der pudsede hans Støvler, kunde give den Oplysning, at han hver Dag tog med Jernbanetoget.

Da Barney Fjerdedagen efter den gaadefulde Fremmedes Ankomst røg sin Aftenpibe, medens han gottede sig over sine fede Svins pudserlige Indfald, følte han pludselig et Klap paa Skulderen. Han vendte sig om og saa Gæsten, der meget venlig sagde: „Jeg havde aldrig tænkt mig, Hr. Vært, at De drev en saa stor Forretning med Svin!“ Under den saaledes indledte Samtale hørte Barney til sin store Forundring, at hans Gæst var intet mindre end Svinehandler i det store; han rejste Landet rundt og opkøbte store Partier Svin, som han pr. Jernbane sendte afsted til Byen L., hvor de levende Varer bleve slagtede og røgede. „Kender De Scratchley?“ spurgte den Fremmede, og Barney kendte godt Scratchley. „For fjorten Dage siden købte jeg tredive Stykker af ham. Kender De Boables?“ Barney kendte ogsaa godt Boables. „Ham gav

jeg en Anvisning paa 78 Pund og 10 Shilling forrige Mandag.“ Barney spidsede Øre. „Vi to kunde maaske slaa en Handel af, ikke sandt?“ sagde Gæsten, og Barney ansaa det paa ingen Maade for at være en Umulighed, at de to kunde komme til at handle med hinanden. „Lad mig høre i Morgen, hvor meget De vil have for hele Partiet.“

Den følgende Dag nævnedes Barney sin Pris. Den Fremmede lo, tog sin Frakke paa Armen og gav sig paa Vejen til Jernbanestationen, idet han kun sagde: „Vi to kan nok ikke handle med hinanden.“ Barney klædede sig i Hovedet og begyndte at overveje, om han dog ikke skulde have forlangt en lille Smule for meget.

Om Aftenen, da Gæsten havde spist til Middag, drejede Samtalen sig atter om Svinene; men denne Gang var det Barney, der begyndte Samtalen. Han nævnedes en lidt lavere Pris, men den Fremmede rystede paa Hovedet. „Det nytter ikke, at vi taler mere om det,“ sagde han; „saadan som Priserne er for Tiden, vilde jeg ikke tjene en Halvkrone. Lad os tænde en Cigar og drikke et Glas Grog og saa tale om noget andet.“

Barney talte vel ikke mere om Handelen, men han tænkte desto mere paa den, og jo mere ligegyldig Gæsten viste sig overfor Forretningen, jo mere opsat blev Værten paa den. „Medens jeg husker det, lad mig faa min Regning i Morgen tidlig,“ sagde den Fremmede, idet han tog et Lys for at gaa op paa sit Værelse, „jeg maa afsted med Elleveetog.“

„Det drejer sig jo blot om en Ubetydelighed, lad os se at faa slaaet den Handel af,“ var det første, Barney sagde til sin Gæst den paafølgende Morgen, efter at have tilbragt en temmelig søvnløs Nat. „Ja, jeg skal endnu en Gang gaa ud og se paa Dyrene, og saa lade Dem vide, hvor meget jeg kan give,“ var Svaret. Efter Frokosten gik begge ned i Svinestierne. Barney raslede utaalmodig med de Smaapenge, som han havde i Bukselommen. „De er rigtig nok lovlig slem ved mig,“ ytrede den Fremmede, efter endnu en Gang at have set paa Dyrene, „og de Svin er ikke det værd, som De forlanger for dem; men, lad gaa, Handelen er sluttet. Faa dem nu blot straks hen til Stationen, saa skal jeg skrive en Anvisning.“

Tre Timer efter var den Fremmede og Svinene borte, og i Barney's Brevtaske laa der en Anvisning. Barney var i fortræffeligt Lune, saaledes som Folk altid plejer at være, naar de mener at have gjort en rigtig god Forretning; men det gode Lune varede ikke ret længe, thi den paafølgende Nat vaagnede han pludselig

med en forfærdelig Mistanke om Anvisningens Ægthed, og han sov ikke mere den Nat.

Skønt hans Kone om Morgenens gjorde Nar af ham og hans Mistanke, tog Barney med Jernbanetoget til Byen L., hvor Anvisningen, betalbar til Ihændehaveren, var trukket paa en af Bankerne.

Ved sin Ankomst til L. fik Barney straks at vide paa Stationen, at der den foregaaende Dag var kommen en Drift Svin som øjeblikkelig var bleven dreven videre af to Personer, der ventede paa den. Jernbanebetjentene kendte imidlertid ikke noget til de to Personer, lige saa lidt som nogen kunde give mindste Undretning om, hvor Svinene var bleve af. Barney gik derpaa lige hen til Banken og præsenterede skælvende sin Anvisning. En Kontorist gav sig til at blade i en mægtig Hovedbog, talte et Øjeblik med en anden Kontorbetjent og kradsede derpaa et Par Ord op paa Anvisningen, som han alvorlig overrakte Barney, der, rystende over hele Legemet, læste følgende uhyggelige Paategning: „Utilstrækkelig Folio“.

„Men hvis De ikke kan lade mig faa alle mine Penge, kan De da ikke give mig, hvad De har?“ stønnede Barney.

„Paa den Maade gør vi ikke Forretninger her,“ var det venlige Svar, „vi kan kun henvisse dem til Udstederen af Anvisningen.“

Med den ulykkelige Anvisning i Haanden gik Barney ud paa Gaden. Han følte sig stærkt fristet til at rive den Lap Papir i tusinde Stykker, men under Vejs mødte han en Politibetjent, til hvem han betroede sig. „Det kommer ikke mig ved,“ svarede denne; „men derovre gaar netop en Opdagelsesbetjent, til hvem De kan fortælle Historien, om De ellers har Lyst dertil.“ Barney fulgte det givne Raad, og da han havde gjort Opdagelsesbetjenten bekendt med sit Uheld, ytrede denne: „Man bliver saa rusten i Halsen af at tale.“ Man gik selvfølgelig ind i en Skænkestue og satte sig til Ro med nogle flydende Varer foran sig. „Jeg løber hen i Banken et Øjeblik,“ sagde Opdagelsesbetjenten, da han havde overvejet Sagen, „bliv siddende her og tal ikke til nogen om Anvisningen.“

Kort Tid derpaa kom han tilbage. „De er ikke den eneste, som den Fyr har taget ved Næsen,“ sagde han, „der er i den sidste Uges Tid blevet præsenteret tre Anvisninger, der har faaet samme Paategning som Deres. Det synes, som om Deres Herre for to Maaneder siden traadte i Forbindelse med Banken, hvor

han deponerede fem hundrede Pund; men der er siden blevet trukket saa stærkt paa denne Sum, at der nu kun er fem og haltredsindstyve Pund tilbage. Jeg er bange for, at Deres Anvisning ikke er mere værd end det Papir, hvorpaa den er skreven.“

Modløs bestilte Barney mere Øl. Opdagelsesbetjenten tog sig eftertænsksom en Slurk. Pludselig knipsede han med Fingrene: „Har De otte Pund hos Dem?“ spurgte han den forundrede Barney. „Ja, jeg har ti,“ var Svaret. „Opvarter, bring Papir, Pen og Blæk!“ raabte Politimanden, og da det forlangte var bleven bragt, sagde han til Barney: „Skriv nu paa dette Stykke Papir: Behag at modtage otte Pund, der skulde sættes paa Mr. —'s Konto.“ — Barney gjorde, hvad der blev sagt ham. „Gaa nu hen i Banken,“ sagde Opdagelsesbetjenten, „aflever Papiret, betal otte Pund og kom saa tilbage igen.“ Hvis nogen havde sagt til Barney, at han skulde staa paa Hovedet midt paa Torvet, saa havde han bestemt prøvet derpaa, saa omtagede vare hans Sanser. Efter ti Minuters Forløb kom han tilbage. Han gav sig til at røge en halv Snes Minuter uden at mæle et Ord. Klokken slog tolv. Politimanden lagde Piben fra sig og sagde til Barney: „Mr. Tod, gaa De nu blot hen i Banken, saa skal De nok faa Deres Penge.“

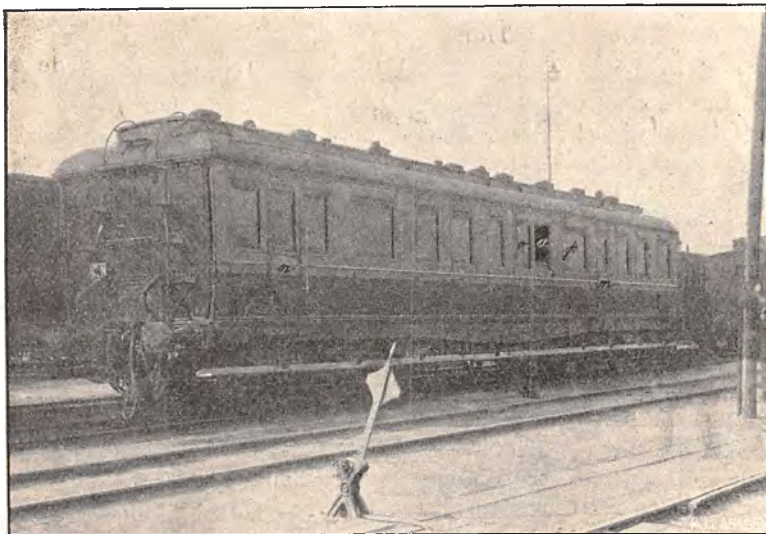
Barney kunde ikke faa Spor af sund Sans i alt dette; men da han havde lystret hidtil, vedblev han at lystre, skønt han ikke kunde lade være at spørge sig selv, om Opdagelsesbetjenten ogsaa virkelig var ved Sans og Samling. Der gik atter en halv Snes Minuter, men saa kom Barney tilbage, straalende af Glæde: „Jeg har faaet dem!“ jublede han, „men sig mig dog, hvordan kan det være gaaet til?“

„Jo, det skal jeg sige Dem,“ svarede Politimanden, „Svindlerens Konto i Banken var fem og haltredsindstyve Pund, og den Anvisning, som han gav Dem, lød paa tre og tredsindstyve Pund. Det faldt mig ind, at De kunde faa Deres Anvisning honoreret, naar De betalte Forskellen mellem de to Anvisninger, nemlig de otte Pund. Det er da slet ikke saa vidunderlig vel?“

„Det har vi gjort godt, det kommer til at gaa ud over ham selv,“ udbrød Barney, „og jeg taber kun et Par Pund, det bliver det hele. Lad os nu faa en saa god Middag, som man kan opdrive her i Byen.“

Fotografien i Politiets Tjeneste.

Illustreret med Gengivelser af Politiets Fotografier i Anledning af Scipidos Attentat paa Prinsen af Wales 4. April 1900.

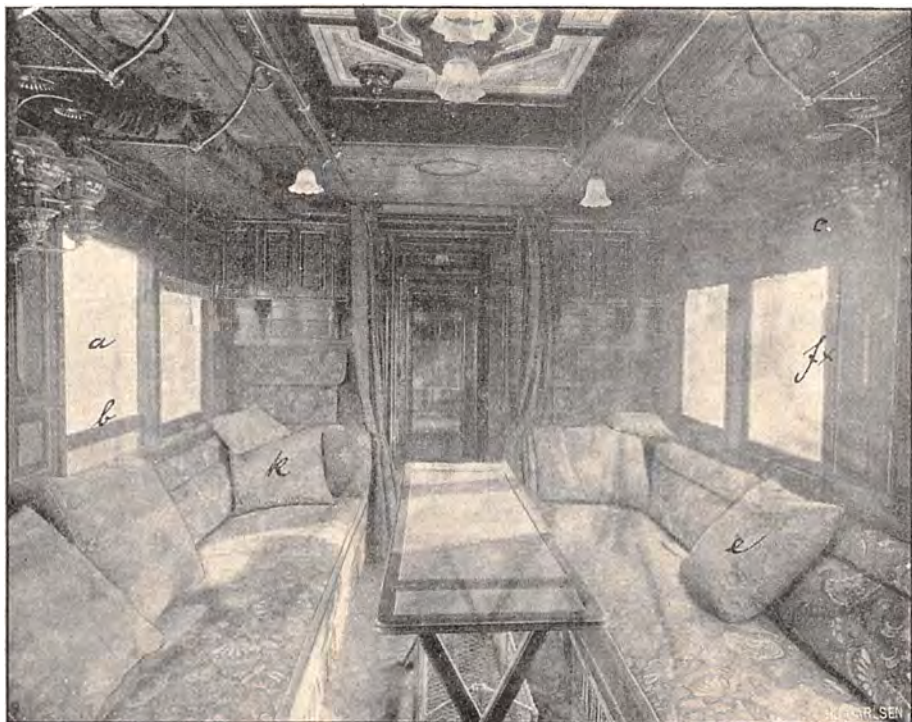

Salonvognen, mod hvilken Attentatet blev forøvet. *a.* Det aabne Vindue, hvorigennem Attentatet skete. *m.* Den Dør, ad hvilken Prinsen steg ind umiddelbart før Attentatet. *n.* Mr. Howards Dør. *o* og *p.* To Vinduer, der foruden *a* hører til Salonen, i hvilken Prinsen befandt sig.

have den nøjagtigst mulige Forestilling om Gerningsstedet. Men selv den udførligste og bedste Prolokol, optaget af de bedste Iagttagere paa Stedet selv, selv de mest udtømmende Vidneudsagn kan ikke anskueliggøre saa levende og fuldstændigt som et Fotografi. Et eneste Blik paa det kan forklare meget mere end mange Ord. Og hvor nøje end de Politimænd, der undersøger f. Eks. et Mord paa Stedet, mærker sig Ligets Stilling og alle de Hundred andre Detaljer, er Hukommelsen dog en mangelfuld Opbevarer. Den fotografiske Plade husker derimod aldrig forkert. Og selv den mest kyndige Opdager kan overse noget, som er ringe,

Vi har tidligere behandlet dette Emne, for saa vidt angaar Fotografering af Forbrydere og Bertillons interessante Metode til at fotografere Lig og Forulykkede. Vi vil i Dag særlig beskæftige os med Fotograferingen af Gerningsstedet.

Det er en selvagt Sag, at det baade for Forundersøgelsen, for Forhørene og for Domsforhandlingen, særlig i Lande med Juryer, er af den største Betydning at

Det Ind:re af Salonvognen, *c.* Det Sted, hvor Kuglen ramte, af Fotografen betegnet som en hvid Prik. *e.* Prinsens Plads. *f.* Det Punkt, hvortil Prinsens Hovede skønnes at have naaet. *k.* Admiral Stephensons Plads.

men alligevel er af afgørende Vigtighed. Men Fotografiet tager alt med, stort som smaat. Desuden er det i de fleste Tilfælde umuligt at bevare et Gerningssted ret længe i den Tilstand, hvori det var under Forbrydelsens Udøvelse. Kun det øjeblikkelig optagne Fotografi fæstner Situationen for Evigheden.

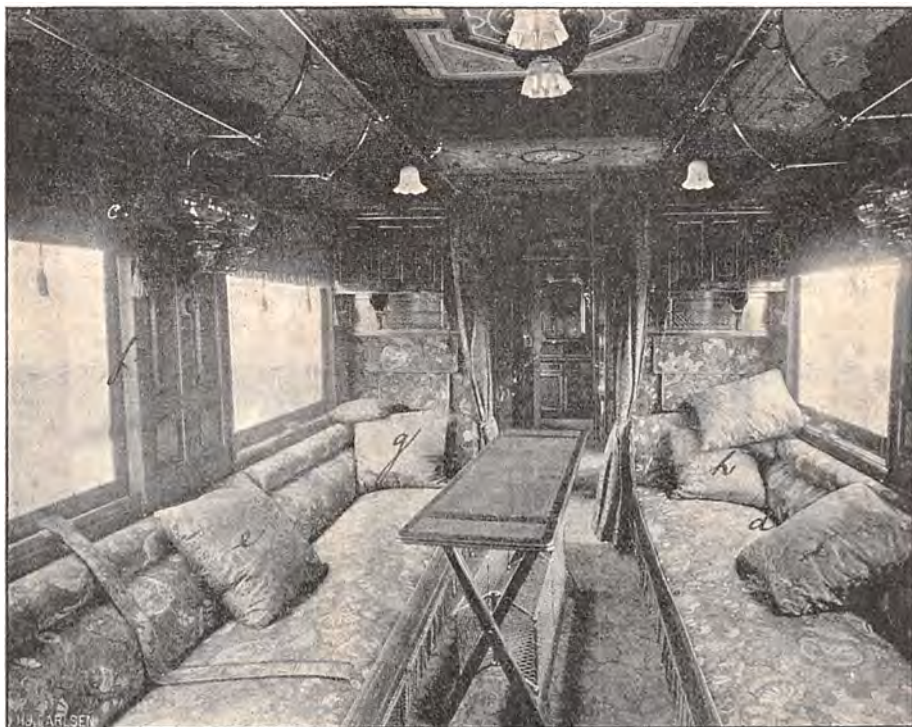
Særlig hvor det drejer sig om mørke Rum, som Kældere, hvor det menneskelige Øje, selv understøttet af kunstigt Lys, har ondt ved at orientere sig og opfatte alt, er Fotografiet af den største Vigtighed. Naar Magniumsliset er trængt ind i de dunkleste Kroge, gengiver den fotografiske Plade alt lige saa tydeligt som det, Solens Lys falder klart og gennemtrængende paa.

En saare vigtig Ting ved alle Forundersøgelser er Sporene af Fodtrin, af Hjul. Man kan maale et Spor, man kan tage Gipsaftryk af det, men altsammen er det langt fra saa godt som et Fotografi. Man holder Apparatets Objektiv saa nær

ned til Sporet som muligt, og senere forstørrer man Fotografiet op til den naturlige Størrelse. Og selv længe efter at Vejr og Vind har udslettet det oprindelige Spor, har man i Fotografiet et saa levende Vidne, som saa, man ned i det frisktraadte Spor, man kan studere det og gøre Iagttagelser, drage Slutninger lige saa godt som i den Jord, der først optog Aftrykket af Forbryderens Fod. Og ofte kan disse Sporstudier føre til Opklaring af Mysteriet. Et Spor er nemlig en meget karakteristisk Ting. Alene den Maade, hvorpaa et Menneske sætter Hælen, er ofte saare betegnende. Og Fodtøjets Form, dets Spids, dets Inder- og Yderlinjer, er altsammen talende Vidnesbyrd. Et Gangspor er let at kende fra et Staaspor, ved det sidste bliver Spidsen af Foden sjælden trykket af. Og af Sporets Størrelse kan man drage Slutninger

om Legemsbeskaffenhed og Køn, af Fodtøjets Beskaffenhed, af Hælens og Snudens Form kan man slutte sig til den paagældendes sociale Stilling, hans Erhverv, hans Formuesforhold. Saa meget kan der Uger, Maaneder, ja, Aar efter læses ud af Sporfotografiets uudslettelige Billede.

Tidligere var en kriminel Sag saa og saa mange beskrevne Ark, maaske ledsagede af nogle Corpus delicti. Men nu indtager Fotografierne en stadig voksende Plads, forklarende og

d. Det Sted, hvor Kuglen fandtes. g. Prinsessens Plads. h. Hofdame Miss Knollys Plads. i. General Stanley Clarks Plads.

uddybende Rapportens og Forundersøgelsens skrevne Ord.

Vi bringer her nogle hidtil ikke offentliggjorte Fotografier, der ledsagede den Rapport, som Københavns Politi afgav angaaende Attentatet paa Prinsen af Wales den 4. April 1900 i Bryssel. Italieneren Scipido affyrede da et Skud mod den Salonvogn, som Prinsen lige var steget ind i.

Vort første Billede giver Vognens Ydre, Vinduet, hvorigennem Skuddet gik, og Døren, som Prinsen var gaaet ind ad.

Det andet Billede viser Vognens Indre, Stedet, hvor Prinsen sad, Pladsen, hvor hans Hoved maatte antages at være, og det Sted, hvor Kuglen ramte.

Og endelig ser man paa det tredje Billede det Sted, hvor Kuglen fandtes. Man havde for-

gæves ledt efter den paa Rejsen fra Bryssel herop. Vort Politi fandt den ved en simpel Række af Følgeslutninger. Naar Kuglen kommer fra Vinduet i den givne Retning op mod det med c mærkede Sted, vil den kastes tilbage

op mod Loftet og derfra slynges ned mod det modstaaende Sæde. Og man fandt den paa det Sted, hvor man ad fornuftsmæssig Vej kunde sige sig selv, at den maatte være.

ANTONIO.

Journalist Chr. Hansen.

Journalist Chr. Hansen. „Gamle Chr. Hansen“ er død. Han maa vel have været ung en Gang langt borte i forrige Aarhundrede, men saalænge det nuværende Kuld af Journalister kan huske, har Chr. Hansen været „gamle“. Han sad oppe i Folketingets Loge som Referenternes Fløjmand, altid paa sin Plads, selv naar de kedelige og lokale Talere havde ryddet Logen og jaget Journalisterne ned til Kælderens Kaffe og L'Hombre,

altid refererende upartisk og sagligt. „Berlingske Tidendes“ Referater er derfor sikkert det solideste Billede af, hvad der blev sagt i Folketinget. Om de tillige er det fuldstændigste Billede er noget andet. Milieuet, de smaa Hændelser, de dramatiske Episoder, alt det, der giver Liv og Farve, var ikke Chr. Hansens Sag. Han var ikke Skildrer, han var Referent, Referent og ikke andet. Men han var ogsaa den sagligste, grundigste, mest upartiske Referent, der nogensinde har haft en Blyant i Haanden. Dertil en god Kammerat, der interesserede sig levende for Journalisternes Kaar og særlig gjorde et stort Arbejde for deres Alderdomsforsørgelse.

havde ryddet Logen og jaget Journalisterne ned til Kælderens Kaffe og L'Hombre,

Frk. Jenny Roelsgaard i „Huset i Orden“.

Frk. Bjerre Jensen i „Husarer“. Wieghorst, fot.

DET er prisværdigt, som Aarhus Teater har evnet at arbejde sig opad, Sæson efter Sæson. Mest skyldes denne Kendsgerning maaske, at *Benj. Petersen* stadig har forstaaet at knytte de rette kunstneriske Kræfter til sin Scene.

Her et Par Billeder af Teatrets to Førstekræfter paa Spindesiden: Frk. Bjerre Jensen som en bedaarende Fru v. Fahrenheit i „Husarer“ og Frk. Jenny Roelsgaard i „Huset i Orden“.

LOUIS.

Troels-Lund.

Kristi Himmelfart. Efter et Billede i en dansk Postille 1576.

kommer hjem, oplagt til at læse, falder min Haand uvilkaarlig om den Læderryg, der samler Troels- Lunds Bind.

Man kan naturligvis sige, at en saadan personlig Bekendelse ikke betyder stort, men jeg faar saa trøste mig med, at jeg der er i Flok og Følge med et Publikum saa stort og trofast, som ingen anden Historiker kan opvise det. Først kom disse 14 Bind i stateligt Udstyr, trykt i Oplag, større end historiske Bøger plejer. Saa samledes de i Aarene 1903—5 i Folkeudgaven, der gik i det efter vore Forhold svimlende Antal Eksemplarer, 8000. Og nu blot et Par Aar efter, kommer den store illustrerede Udgave med over 2000 Billeder.

Levede det 16de Aarhun-

Man kan gøre en Ting ved Troels-Lunds „Dagligt Liv i Norden“, som man ikke kan gøre ved nogen anden nulevende Historikers Værk, man kan en Aften, naar man kommer hjem og vil læse en Times Tid, gaa hen til sin Boghylde og tage et eller andet af disse 14 Bind frem, sætte sig hen i sin Stol, lade Bogen falde op, hvor den vil, og saa give sig til at læse der. Saa-dan gør man kun ved Klassikerne, ved den store Litteratur, den, man er fuldt fortrolig med. Og maaske viser intet bedre, at denne høje, smukke, hvidnede Mand, der endnu gaar saa spændig og fornem om paa vore Gader og i vore Parker, allerede er Mester Klassikernes Laug.

Nu kan jeg jo sagtens skrive nogle af de Lovord, som disse Dage siges i alle Aviser og Ugeblade om Troels-Lund som Digteren, Sprogfornyeren, Levendegøreren, jeg kunde maaske ogsaa finde paa et eller andet nyt rosende og rammende Tillægsord. Men jeg synes ikke, jeg for mit personlige Vedkommende kan sige andet og bedre end dette simple og jævne, at naar jeg

drede, dette Renaissancens brogede Aarhundrede i vor Historie, allerede for os gennem Troels-Lunds malende Ord, vil det nu leve dobbelt anskueligt, da det samtidige Billede knytter sig til Ordet.

C. C.

Loftskammer, hvor Lørdagften de ugifte Døtre tog mod Frierbesøg. (Fra en gammel norsk Bondegaard, nu opstillet i Lillehammer).

Fra den engelske Kunstudstillings Aabningsdag Kongen og Dronningen forlader Udstillingen.
I Baggrunden Brygger Jacobsen. Rolsted fot.

To Venner. Vinterbillede fra Søllerødgaards Skov. Collin fot.

Bygningskunst i By og paa Land. III.

Arkitekt Warming: Købmand Ditlevsen's Gaard i Kalundborg.

SOM jeg i min forrige Artikel sagde, har Arkitekturen Verden over i de sidste tre Fjerdedele af det forgangne Aarh. været et Sammensurium, et Rodsammen fra alle Tider og fra alle Egne af Kloden; ægyptisk, græsk, romansk, gotisk osv. lige ned til Empire imellem hinanden. Vil man spørge, hvad der har bevirket, at man pludselig finder paa at anvende al Verdens Stilarter, medens tidligere Arkitekturens Udvikling har gaaet sin rolige Gang, og den ene Stilart udviklet sig af den nærmest foregaaende, maa Svaret blive, at det for en stor Del skyldes Fotografien og Jernbanen. Gennem disse to Faktorer har man pludselig faaet let Adgang, altfor let Adgang til at faa Kendskab, men ganske vist kun et meget flygtigt Kendskab, til al den Arkitektur, der findes. Og saa har man uden Kritik og uden andet Kendskab til de forskellige Stilarter end den, dette let købte Studium har givet, overført de fremmede Elementer, raa og ufordøjede, til Lande og Steder, hvor de aldeles ikke pas-

ser, og hvor de selvfølgelig maa danne en skrigende Disharmoni mod deres Omgivelser.

Det siger sig selv, at man ikke pludselig gennem en Generation eller to kan trænge ind i alle Tiders Stilarter og i deres Aand og Kerne, som det hver for sig har kostet Aarhundreder at udvikle; det er blevet og kan kun blive Parvenukunst.

Hvad der her gælder for Arkitekturen, gælder i lige saa fuldt Maal for den med Arkitekturen nøje knyttede Kunstindustri. Kunsthaandværket har i saa Henseende fulgt nøje Trop med Arkitekturen, den ene Dag laver man et Renaissance møbel, dennæste et gotisk, den tredje et Empire osv. Under disse for Arkitektur og Kunsthaandværk saa sørgelige Forhold er det intet Under, at de gik ud af Bevidstheden som kulturbærende Led

Gaar man gennem en dansk Provinsby, vil man have rig Lejlighed til at gøre sig bekendt med den Vandalisme, hvormed forrige Aarhundrede har hærget disse smaa, hyggelige Byer;

Arkitekt Warming: Bager Mørck's Ejendom i Hørsholm.

hvor der tidligere stod et stemningsfuldt Bindingsværks-Hus fra Renaissance eller et af de smukke danske Barok- el. Empirehuse, vil man nu finde et „italiensk Renaissancepalads“ eller et „gotisk“ do. med Taarn og Spir, og saa disse ulyksalige Parvenutaarne, som har hærget det ganske Land, som ikke har mere i en dansk Provinsby at gøre end en indisk Pagode paa Akropolis ved Athen. I mange Tilfælde har Bygmesteren været naiv nok til i sit Parvenuhus at indmure et Relief af den nedrevne Bygning uden at ane, at han dermed har sat sig et lidet ærefuldt Monument, som Efterverdenen ikke vil bringe ham Tak for.

Man maa være de Bygmestre taknemmelig, som ved det gode Eksempel viser Vejen til det bedre. De to Bygninger, der gengives i Dag, skyldes Arkitekt Warming. Den i Kalundborg opførte Købmandsgaard er en Pryd for sin By,

den er i god Harmori med den danske Provinsbys Karakter, og det er Pointet for den, der bygger i Provinsbyen. Butiketagen med sine smukke, eliptiske Buer er godt organisk forbunden med de øvre Etager, — det, som ellers er de moderne Forretningsbygningers Anstødssten, er her lykkelig overvundet. Som Regel er de moderne Butiksvinduer firkantede, skarpt skaarne Huller, og de øvre Etager bæres af tynde Jernsøjler og Jerndrager, saa at det for Øjet ser ud, som om hele Huset med sine svære Murmasser svævede i Luften. At dette giver slet Arkitektur, siger sig selv, ligesom det ogsaa giver en slet og uskøn Indramning for de udstillede Varer.

Huset i Hørsholm er holdt i samme Aand som det i Kalundborg, men mere beskedent. Med sine hvide Mure svarer det godt til det landlige idylliske Hørsholms Karakter.

CARL BRUMMER.

Gunnar Knudsen og Løvland.

Den norske Krise. Kong Hakon har som parlamentarisk Konge haft sin første Ministerkrise. Ministeriet Løvland vilde kun blive siddende, hvis det fik en absolut Majoritet, og da det kun fik 60 Stemmer mod 63, indgav det sin Afskedsbegæring. Det blev derpaa overdraget Gunnar Knudsen at danne det ny Ministerium.

Maling af Møbler og Fremstilling af imit. Gyldenlæder til Frederiksborg Slots Genopførelse efter Branden 59. Men Forr.s egentlige Felt var de store Dekorationsarbejder, som udførtes f. Eks. paa Frederiksborg Slot og i det kgl. Teaters Foyer. Men Hr. S. sled sig hurtigt op i utrætteligt Arb., og i 86 tilbød han sine yngre Kolleger, Vilh. Hansen og Chr. Nielsen, der allerede i 79 havde etabl. en Forretn., som gik godt frem, at overtage den store Bedrift. Dermed skabtes en Virksomhed, der i sin Art er en af Nordens største. De to unge Chefer knyttede nye Grene til Forretn., saaledes Fabrikation af Silketapeter og malede Efterlign. af gl. Gobeliner, Fremstilling af ægte Gyldenlæder og sidst Glasmaleriet. Nu beskæftiger Firmaet 100 Svende og 10 Lærlinge. Rundt om paa Slotte og Herregaarde i Danm. og Sverrig og paa Kbhvns. Raadhus findes der Prøver paa Firm.s dekorative Kunst. De to energiske Chefer kan kun med Tilfredshed se tilbage paa de svundne Aars Arbejde.

Maler-Firmaet Bernh. Schrøder, Nielsen og Hansen fejrede d. 11. Marts sit 50-Aars Jubilæum. Grundlæggeren, Hr. Bernh. Schrøder, arbejdede som ung i Udlandet. Efter sin Hjemkomst udførte han Dekorationsarbejderne paa „Alhambra“ og fik Aaret efter sit Mesterstykke antaget af det kgl. Akademi. I 58 grundlagde Hr. S. sin Forretning; han havde en udpræget Sans for at bryde nye Baner inden for sit Haandværk og efter 10 Aars Forløb beskæftigede han 50 Svende. Paa Gammelholm indrettede han Værksted for

Wilh. Hansen og Chr. Nielsen.

De russiske Jøder i København.

SELV om „den evige Jøde“, den rastløst vandrende, er en Sagnfigur, er han dog et Symbol paa den jødiske Race og dens Vandringer i højere Grad, end man skulde tro. Selv i et Land som Danmark er der kun faa jødiske Familjer, der kan føre deres Slægt mere end tre Generationer tilbage her i Landet, ved Oldefaderen møder man oftest et: Indvandret.

I vore Dage er det især den russiske Jøde, der vandrer.

Forholdene for Jøderne i Rusland er for

tion tager Fart; alene til Danmark er der i de sidste tre Aar flygtet ca. 1500 russiske og polske Jøder.

Det mosaiske Samfund her i Byen har sit eget Skolevæsen, sin egen Fattigkasse og Alderdomsunderstøttelse, saaledes at alle disse fremmede ikke kommer til at koste Københavns Kommune det mindste. Desuden er langt over Halvdelen af de jødiske Flygtninge, som kommer hertil, kun Passanter paa Gennemrejse til oversøiske Plad-er. Den jødiske Hjelpekomité

har i Løbet af de sidste tre Aar 12 Gange indsamlet Penge blandt velstaaende Jøder i Danmark. Af de 71,000 Kr., som disse Indsamlinger indbragte, er kun en meget ringe Del brugt til de her bosatte, fremmede Jøder, naar der f. Eks. var Sygdom i Hjemmene. Langt den største Del af Beløbet ergaet med til Dampskibsbilletter og Haandpenge for dem, der skulde videre

Indvandrede russiske og polske Jøder i den jødiske Hjelpekomités Kontor. Jul. Aagaard fot.

Tiden værre end nogensinde, fordi de russiske Politimyndigheder har taget Beboelsesretten for Jøder op til Revision. Efter ældre russiske Love var nemlig Jøderne henvist til særskilte Kvarterer i nogle bestemte Byer; kun ganske enkelte Købmænd af første Gilde og særlig kunstfærdige Haandværkere kunde opnaa Tilladelse til at søge Bolig udenfor Ghettoerne. Men gennem Tiderne listede Jøderne saa smaat uden om disse middelalderlige Love og bosatte sig udenfor de skarpt afgrænsede Linjer og troede sig nogenlunde trygge, indtil Forfølgelserne i de senere Aar og nu Revisionen kom over dem, krævede Beviser for deres Ret til at bo der og der, truede dem, modtog Bestikklser for at skaane deres Liv, berøvede dem deres Arbejde og Handel og endte med at jage Hundreder af ulykkelige Familjer med spæde Børn og svage gamle Bedsteforældre fra Hus og Hjem.

Og da er det, at den vældige Jøde-Emigra-

ud i Verden. For at gøre Landgang i England skal Familjeforsørgeren have 5 Lstr. for sig og 2 Lstr. for hvert af Familjens Medlemmer.

Af dem, der bliver i København, tager de allerfleste først Bolig i Pilestræde, Gl. Mønt- og Aabenraa-Kvarteret. Men naar Manden faar Arbejde, søger de andre og bedre Lejligheder. Størstedelen af de indvandrede er Skomagere, Skrædere, Smede og Vævere, enkelte Handelsfolk, men kun faa Bygningshaandværkere. Ude i Hørsholm og Kastrup, omkring de store Væverier og Klædefabriker, har der efterhaanden samlet sig smaa Kolonier af jødiske Familjer, hvis Forsørgere har Arbejde paa Fabrikerne. De er i Reglen arbejdsomme, ædruelige og intelligente Mænd med skarpt udprægede politiske Meninger.

Ganske interessant er det at se, at Fagforeningerne regner med de indvandrede Jøder som faste Arbejdere paa Pladsen, og derfor

I det jødiske Gæstgiveri, hvor de Landflygtige søger til.

Stammens Splittelse hindrede en selvstændig, karakteristisk, jødisk Kunst i at komme til Verden. Men disse Skuespil er virkelig ejendommelige, sammensatte som de er af Komedie, Tragedie, Opera, Melodrama og religiøse Ceremonier og opførte i det tysk-jødiske Blandingsprog, der tales af alle Jøder.

Mærkeligt, som Semiterne har bevaret deres orientalske Præg og Sammenholdsfølelsen! Hvor i Verden to Jøder træffer hinanden, vil de kunne forstaa hinanden og føle sig forbundne ved en Art Frimurerskab.

har henvendt sig til „Jødisk Tidsskrift“s Redaktør, Læge Louis Frænkel, og bedt ham oversætte til „Jiddish“, den jødisk-tyske Jargon, der skrives med hebraiske Bogstaver, et Brev til jødiske Arbejdere, hvori Fagforeningerne lader sige, at de gerne modtager dem her i Danmark, siden Magthaverne i deres Hjemstavn har jaget dem fra Hus og Hjem, men at de henstiller til dem at holde Fagforeningens Priser og Vedtægter for Arbejdstiden.

Den naturlige Intelligens hos disse Folk er i Reglen stærk, de er meget lærelystne, har en kvik Forstaaelse og en hurtig Opfattelsesveje.

Her i København har de jødiske Arbejdere allerede to Læselokaler, et i Læderstræde og den nylig oprettede Toynbeehal i Vingaardstræde, hvor der er russiske, jødiske, polske og tyske Aviser, Fagtidender og Bøger, og hvor der desuden en Gang ugentlig holdes Foredrag.

For at kunne opretholde og mulig udvide Bogsamlingen fik Arbejderne den fortræffelige Ide at opføre Komedier paa „Jiddish“ og derved indspille den nødvendige Kapital.

Disse Jiddish-Komedier er egentlig de eneste eksisterende, specielt jødiske Kunstprodukter. Der er jo nemlig det ejendommelige i Jødernes Kulturhistorie, at naar de geniale af dem skabte Kunst, saa bar denne det respektive Hjemlands og ikke den jødiske Races særegne Præg.

Her i København har en landflygtig Russer, Wielewzki, aabnet et jødisk Gæstgiversted, hvor al Mad tilberedes efter Forskrifterne, og hvor Opslag, Madsedler o. l. er affattede paa Jiddish. Wielewzki var Købmand i Bielostok ved Vilna, hvor Jødekvartererne for nogle Aar siden plyndredes, og han flygtede saa hertil efter for-gæves at have prøvet Landgang i Amerika. Nu samles der i hans Gæstgiveri hver Dag en broget, højt talende, stærkt gestikulerende Skare af unge Arbejdere, Familjefædre og Kvinder med Børn. Man tror, idet man træder ind, at de alle skændes; men efter et Øjeblik's Ophold iblandt disse Folk ses det snart, at de øjensynlig er i bedste Forstaaelse med hinanden, og man husker saa blot det ene, at disse Mennesker er Orientalere og i forbavsende Grad har bevaret deres Racepræg igennem Aarhundredreder.

AGNES REYM.

Brudstykke af en Skrivelse fra de danske Fagforeninger til de fremmede Jøder, oversat paa „Jiddish“ og skrevet med hebraiske Bogstaver.

Københavns første kvindelige Chauffeur. Reiffenstein-Hansen fot.

— som oftest ved at efterligne de andre

Metropoles Fremskridt, yderst sjældent ved at tage Initiativ til noget nyt. Nu et Aar efter de andre evropæiske Storbyer præsenterer den sin første kvindelige Chauffeur. Og naturligvis, for alle dem, der ikke har været i Paris og køret med Chauffeusen med de otte Børn og det smukke Familieliv, har det jo al Nyhedens Tilløkkelse at give sig ind under vor egen Fremskridskvindes Ægide. Selv paa de mere blaserte kan den kvindelige Chauffeurs

Den første kvindelige Chauffeur. København gør stadig kraftige Tilløb til at blive en Storstad

tillidsvækkende, energiske Person vist virke tilløkkende.

Hvilket Snobberi er der dog ikke indenfor Teaterverdenen, og hvor sidder det dog fast? Hvor længe varede det ikke, før man vilde anerkende, at Kasino, Folketeatret og Dagmartheatret var rigtige Teatre.

Det kongelige Teater var Teatret, „at gaa i Teatret“, var at gaa paa Kongens Nytorv, de andre var Secondteatre. Det var først under Riis-

Knudsens Ledelse af Dagmartheatret, at man fik dannet det nye Ord: Privatteatrene. Og nu er ogsaa Forstadsteatrene rykkede frem. Paa Nørrebro har Vilh. Petersen og Frederik Jensen virket, paa Frederiksberg har Emil Wulf skabt et fornøjeligt Operette-teater. Og nu har ogsaa Sønderbros Teater i

„Pigernes Jenser“ paa Sønderbros Teater. Oluf Borup fot.

Victor Wulff, fundet Manden, der med meger Opfindsomhed og stor Energi sætter dets Folkekomedier i Scene. Der er over det unge Teaters Forestillinger et godt Humør, en ufortrøden Gaaen paa, der Aften paa Aften samler fuldt Hus.

Craneboro-Mysteriet.

De var en stor Tosse, Kenwood," sagde han, "at lade den Chance gaa fra Dem; men endnu større, fordi De vilde tage Kampen op med mig. Men det sidste Kup synes at lykkes udmærket, og naar Miss Rattray er lykkelig gift med Cruston —"

"Aldrig — det sker aldrig."

"Jo, det gør. De havde faaet hende, havde De ikke sveget os. Nu har jeg imidlertid taget mig den Frihed at skrive i Deres Navn, Kenwood, til Miss Rattray."

"De —"

"Ja, jeg skrev til hende om at møde Dem her, da De havde fundet hendes Fa'r."

"Usling, elendige —"

"Der er kun en Udvej for Dem. Hun maa ægte Cruston for at frelse Dem."

"Giv mig fri. Aah, jeg vil dræbe Dem, hvis De en Gang endnu kommer inden for min Rækkevidde."

"Det tvivler jeg ikke om. Men Miss Rattray er allerede paa Vej herud, hun tilbragte sidste Nat i Crewc, og Vognen er allerede kørt for at hente hende."

Det bankede paa Døren.

"Kom ind!" raabte Roachley, "er det Dem, Sanders?"

Det var den enøjede Mand med en Lygte i Haanden.

"Den unge Dame er kommen — og hun har Pigen med. Men hun siger, hun vil ikke gaa ind, før hun har set Mr. Kenwood."

"Naa, de har Mistanke. Gaa og kald paa Eales og Cruston, og sig, de skal holde sig rede. De spiller Kort her oven over."

Han stod et Øjeblik og saa stift paa Rod. "Det er vist i hvert Fald bedst at forhindre Dem i at raabe højt."

I det samme var han henne hos Rod og viklede hurtig et Tørklæde om hans Mund. Saa satte han sig og ventede paa, at Sanders kom igen.

XXXV.

Modstanderne mødes.

Vi forlod Eleanor og hendes Pige i Hænderne paa de mystiske Angribere, der pludselig var dukket op i Mørket. Et Øjeblik efter saa de Roachley med Lygten styre lige ned imod dem, saa der blev ikke Tid til Forklaring. De to Mænd kravlede paa alle fire hen for at møde Roachley i den snævre, mørke Gang mellem Længerne. Med et Slag blev Lygten slaaet ud af hans Haand og han selv grebet ved Armene med et jernhaardt Tag. En Revolver blev sat for Tindingen af ham

"Rolig, eller jeg fyrer," lød en truende Stemme.

"All right, Gentlemen," svarede Roachley blidt, "jeg er saa stille som en Støtte. Men vil De ikke følge mig hen til Huset?"

"Jo, det har vi i Sinde," sagde en af Angriberne, "men undersøg nu først hans Lommer."

"Her er en Revolver," meldte den anden.

"Stik den til Dem. Lad os saa faa ham under Armene, og saa tilbage til Huset."

Toget drog henimod Døren, de unge Piger

fulgte stille efter i Mørket. Da de naede hen i Lyset fra Vinduerne, udstødte Emily et Raab:

"Men Ralph, er det dig?"

Roachley betragtede nu sine Fangevogtere og sagde:

"Ja, min Sandten, det er Scott og Bøwmar."

"Ærbødigste Tjener," sagde Journalisten, og saa drog Processionen ind i Stuehuset.

"Hvor er Værelset?" spurgte Journalisten.

"Foretrækker De et bestemt?" spurgte Roachley med høflig Ironi.

"Ja, det, hvor Kenwood opholder sig —"

"Saa?"

"Hvor er det?"

"Det ved jeg ikke."

"De lyver."

"Godt, saa afslaar jeg at vise Dem det."

"Og hvis jeg saa skyder Dem?"

"Med største Fornøjelse."

Mallabar vendte sig til Eleanor:

"Luk den Dør op, og se —"

"Det er i det Værelse derhenne!" raabte Emily nu, "jeg saa ham gennem Vinduet."

Hun løb til Døren, men den var laaset.

Roachley lo højt. "Det skal jeg huske Sanders, at han har laaset Døren."

"Hvem er Sanders?"

"En Ven af mig," svarede Roachley.

I det samme lød der et Skud bag ved dem.

Det var Eales, der ubemærket var kommen listende. Han havde en Revolver i hver Haand. Roachley benyttede sig af den øjeblikkelige Forvirring til at rive sig løs og raabte: "Fyr, Mand, fyr. Skyd efter Benene!"

Men Eales fik ikke Tid til at adlyde Ordren. Og det var Emilys Skyld. Hun greb en gammel Urtepotte med en vissens Geranium, der stod paa et Bord ved Siden af hende og sendte den af al Kraft i Hovedet paa Eales, saa han styrtede om paa Stedet.

Mens Mallabar stadig holdt sin Revolver mod Roachley, sagde han til Emily: "Saml Skaarene op og bind hans Ben."

Han og Ralph sikrede sig Eales' Revolvere. Emily gjorde, som Mallabar sagde, og de rullede ham hen i et Hjørne. Saa kom Turen til den laasede Dør. Først laasede Mallabar dog Udgangsdøren: "Der kan være flere ude," sagde han.

"Det er der," svarede Emily.

Gennem Nøglehullet i den laasede Dør lød pludselig en Stemme:

"Jeg er bevæbnet, hvis De aabner Døren, skyder jeg."

Roachley lo igen: "Jeg tænkte det nok."

"Det er vel Sanders," sagde Mallabar. "Pas nu paa den anden Fyr, medens jeg —"

Han bukkede sig ned og kiggede ind ad Nøglehullet, men det var ikke meget, han saa. Da hørtes en Støj ude fra Indgangsdøren og Roachley raabte: "Pas paa. Her er Fjender inde. Gaa ind den anden Vej og skyd" — saa blev han afbrudt ved, at Mallabar greb ham om Halsen. Manden havde dog aabenbart hørt Besked og var gaaet om til den anden Indgang.

"Jeg tænker paa —" begyndte Scott Mallabar, men pludselig holdt han inde, og et Øjeblik efter knaldede et Skud i Værelset. Virkningen var uhyre. Ralph dingled over mod Væggen, og det knagede og bragede i Træværket over deres Hoveder. Da Røgen havde spredt sig

lidt, stod Ralph lænet mod Væggen med en blodig Stribe fra Munden ned over Halsen, og midt i Stuen laa Parlamentsmedlem Cruston i Dødskamp.

„Et godt Skud,“ sagde Roachley anerkendende.

„Ja,“ svarede Journalisten smilende. „Nu synes jeg, der var talt saa meget derom, saa det var paa Tide at begynde.“

„Og Bowmar. Han blev ogsaa ramt?“

„Kun strejft; det er ubetydeligt.“

Roachley knælede ved Siden af Cruston: „Nej, han er ikke død, blot saaret i Benet, og han har brækket Armen i Faldet. Sanders!“ raabte han, „kom her ind.“

Den laasede Dør blev straks aabnet, og Sanders traadte ind.

„Tag Dem af Mr. Cruston. Lad blot Eales ligge, til jeg giver Dem Besked. Og saa, mine Damer og Herrer, skal vi saa besøge Deres Ven — han er her inde.“

De kom ind i Stuen, hvor Rod sad bunden, men det varede ikke længe, før Emily havde faaet løst hans Baand. Mallabar gjorde straks en Runde i Værelset. I den ene Ende var der et tomt, gammeldags Skab. Saa gik han hen og saa ind til Sanders, der endnu puslede med den bevidstløse Cruston.

„En Erobring for Dem,“ sagde Roachley til Mallabar og pegede paa Rod. „Og nu da Deres Søgen er endt, lad os saa skilles —“

„Endt!“ raabte Journalisten. „Aldeles ikke, vi er først ved Begyndelsen. Det er slet ikke for Kenwoods Skyld, vi er kommet herhen, men for Rattrays.“

Et gaadefuldt Smil krusede Roachleys Læber.

„Ja, saa staar De rigtignok ved Begyndelsen. Men hvilket Spor ledte Dem herhen?“

„Et Spor, der begyndte i Carnette House med Mr. Townsend.“

„Men hvem var da den myrdede Mand?“ spurgte Roachley, „hvis Kone —“

„I hvert Fald ikke Townsend, for han havde

Deres Øjne, men det havde den myrdede Mr. Raycourt ikke.“

„Saa Bowmar virkelig det?“ Roachley bed sig i Læben. „Det er den gamle Fejl at undervurdere sine Modstandere,“ mumlede han.

„Ja, noget Genfærd er jeg ikke,“ fortsatte Roachley, „skønt Kenwood tog mig for det.“

„Ja, det gjorde vi med,“ faldt Emily ind.

„Nej, men hvor er Mr. Rattray?“ spurgte Mallabar.

„De tror maaske, jeg dræbte ham?“ spurgte Roachley. „Det er latterligt; men Kenwood her kan fortælle Dem Historien. Og De maa finde Ofret, før De kan arrestere Morderen. — Men jeg vil hjælpe Dem paa Sporet,“ sagde han og saa hen paa Eleanors hvide, forfærdede Ansigt. „I dette Skab her har jeg Dokumenter og Breve fra Mr. Rattray.“

Han gik hurtigt over til Skabet og laasede dets Dør efter sig. Saa hørte man en Støj, en Knagen og en fjern Banken — og alt blev stille.

De fire Lidelsesfæller ventede tavse et Par Minuter. Saa gik Mallabar hen til Skabet. Det var laaset. Ralph løb til Døren, den var ogsaa laaset.

„De har lukket os inde. Men hør, hvad er det?“

Mallabar smilte ondt: „Det er en Automobil, og den kører bort. Men vi maa have det Skab her op, før de faar hentet Hjælp!“

Rod og Ralph havde imidlertid arbejdet paa at faa Døren op, blot for at finde det tilstødende Værelse tomt og Døren dør lukket. Den fik de dog let op; men baade de saarede og den raske var undflyet. De havde dog ham i Skabet tilbage, trøstede de sig med. Og de gav sig nu til at bearbejde Døren med alle Redskaber, saa den endelig gav efter. Skabet var imidlertid ogsaa tomt. Bagvæggen var en Dør, og ad den Vej var Roachley sluppen fra dem.

(Fortsættes).

Bankdirektør *I. W. Palludan* i Varde er Landets ældste fung. Bankdirektør, 83 Aar gl. Hr. P. er endnu rask og aandslivlig. Veteran fra 48-50; drev tidl. Købmandsforretning i Varde

Forpagter *J. Friis*, Lille Næstved, fyldte d. 7. Marts 70 Aar. Hr. Fr. har haft stor Betydning for det dsk. Landbrugs Fremme. Fader til Kvægavlforeningerne, Form. for Statstyreskuekom.

Oberstløjtnant *H. Nysted* er afgaaet ved Døden, 78 Aar gl. Hr. N. var Veteran fra den sidste Krig, hvor han kæmpede tappert.

Afdelingsingeniør *S. M. Andersen* ved Statsbanerne er død, 49 Aar gl. Indtraadte i Statsbanernes Tjeneste 81. 89 Afdelingsingeniør. Udf. et stort Arb. som Leder af Kystbaneanlægget og i Jernbanek.

Fhv. Havnefoged, Inspektør, *J. F. Olsen*, ved Sæetatens Enkebolig paa Christianshavn, fyldte forl. 80 Aar. Veteran fra Trearokrigen, deltog i „Galathea“s berømte Jordomsejling 45—47.

Organist *C. C. Olsen*, Næstved, fejrede fornylig sit 25-Aars Jubilæum. Hr. O. er ikke blot Virtuøs paa Orgel, men ogsaa paa Violin, og hans Spil har skaffet ham stor Anerkendelse.

Konsul *C. P. Lund*, Rønne, er Form. for „Rønne Skipperforening“, som forl. fejrede sit 25-Aars Jubil. F. 55, til Søs 14 Aar gl., tog Skibsførereks. Siden 89 Forretning i R. Mange Tillidshverv.

Fhv. Sognepræst *I. Erlandsen* er død 85 Aar gl. F. 1823 i Ringsted, oprindelig Lærer ved Kbhvns. Kommuneskolevæsen, men tog 1855 teol. Embedseksamen.

Pastor emeritus *L. Romer*, tidligere mangeaarig Præst ved Vor Frelzers Kirke i Horsens døde forl. paa Frederiksberg, 85 Aar gl. Hr. R. havde været en nidkær og afholdt Sjøalesørger.

Skibsreder *H. H. Carl*, Romø, døde i Febr., 86 Aar gl. F. paa Romø 1821, beg. i sit 8nde Aar at sejle paa Grønland. Skibsfører nogle og tyve Aar gl. til 78, da han bosatte sig paa Romø.

Købmand, Byrådsmedlem *P. Hansen*, Saks København, en af Lollands mest kendte og ansete Forretningsmænd, døde forl., 43 Aar gl. Hr. H. var et energisk og initiativrigt Byrådsmedlem.

Landinspektør, Afdelingskonduktør *C. Meldal* fejrede fornylig sit 25-Aars Jubilæum i Kommunens Tjeneste. H. M. modtog mange Beviser paa Anerk. fra sine Kolleger og overordn.

alg af til Landbrugslotteriets anden Serie 1ste Klasse er begyndt. Lotteriet gør omærksom paa, at senere tiltrædende villere skal betale for de foregaaende rækninger. Det er derfor i Spillernes

Samtlige Gevinster i forrige Klasse udkom paa nær en eneste, som faldt i Lotteriet paa en ikke fornyet Seddel.

Over en Million Husdyr ædes aarlig af Ulve i Rusland.

onde Aander til.
Den almindelige Spørv kan flyve 90 Kilometer i Timen.

Et eneste Orangeiræ kan bære 1800 Frugter.

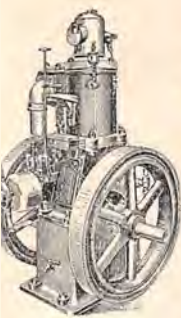

Den ægte fine parfumerede af ca. 40 Læger anbef.
Kasinol
25 Øre pr. Stk. 1/2 Liter overalt
Sæbe
N. N. Blumensadts Fabr. Odense.

Central-Hotel
Raadhushedsplads 16. — København B.
Alle Nutidsbekvemmeligheder.
Moderate Priser,
Poul Møller.

Ægte Hindhede-Pensionat.
Udmærket Pension efter Dr. Hindes Metode anbefales. Pris 17 Kr. Maaned. Frk. P. Christensen, Toldvej 2, 1. Sal tv., Hj af St. Kongensg.

ud. Kramper & Jørgensen, Horsens.

Motoren "GIDEON" anbefales af alle Brugere som den bedste. Tilkendt mange UDMÆRKELSER og FØRSTE PRÆMIER.
Katalog sendes gratis paa Forlangende.

ASTA
PARISER MODEMAGASIN
Nye Modeller udstillede i Damehætte.
Bredgade 8. Telf. 28025 y.

ANSONS STEMPELFABRIK
NY ØSTERGÅDE 2
TF 354 MÆRKEPLADER
GNETER DØRPLADER HAANDTRYKKERIER

Den gensidige Landbo-Sygeforening.

Foreningens Formaal er under Gensidighed at yde sine Medlemmer fri Læge efter eget Valg, fri Medicin efter Recept og frit Sygehus og Operation. Medlemmerne vælger selv Bestyrelsen. Foreningens Reservefond andrager 54,000 Kr. **Forlang Lovene tilsendt. Agenter antages.**

Kontor: Vesterbrogade 68, 1., København.

København, i Januar 1907.

Forretningsudvalget.

I den nyopførte 3dobbelte Hjørne-Ejendom,

Ny Carlsbergvej, Enghaveplads og Enghavevej,

3—4—5 Værelsers Lejligheder med Gæsteværelse, Karnap, Balkon, W. C., Bad, elekt. Lys. Anvises fra Kontoret i Ejendommen. Telf. vester 1074 x. Privat Telf. H. 351.

• Tegn Abonnement paa „Hver 8. Dag“.

Ingen bør købe Møbler

før De har afagt et Besøg i mine Forretningslokaler, Gl. Kongevej 124, Hjørnet af Bülowvej, den ældste og største Forretning paa Frederiksberg, her forefindes der et Udvalg som vil tilfredsstille enhver Smag.

Th. Schmidt.

Henkogt Rødspættefilet

fra Fabriken Island, Isafjord, Island.

Islands første Fabrik for Henkogning af Fisk og Kød. De første Sendinger af Rødspættefilet 1, 2, 3 og 4 Pds. Daaser er ankommen til Fabrikens Hovedoplag: Niels Juulsgade 7. Tlf. 7107, hvortil alle Forespørgsler og Ordres bedes adresserede.

Chr. Fr. Nielsen & Co.

Vibe-Hæstrups Leder-Creme gjør Fødtøjet blankt og leverer Lederet

De danske Vin- og Konservesfabrikker.

J. D. Beauvais.

Grundlagt 1860.

Ældste og største Konservesfabrik i Skandinavien.

M. Rasmussen.

Kgl. Hofleverandør.

anbefaler

Asparges, Ærter, Grøntsager, Syltede Frugter, Frugtsafter.

Faaborg Likører og Frugtvine.

Kontor og Ekspedition Lyngbyvej 85. — Telefon 6890.

Vibensgaards

Restaurations, Café. Telf. Str. 233. Specialitet: smaa varme Retter. Diner fra 1.25. Lokaler for større og mindre Selskaber. Harald Svendsen.

Sælger „OMIC“
Elevaver: C. JENSEN.

Absolut fineste og billigste Fotografier.

St. Hans Torv 3.

LA FRANCE
Omsterforretning. Altid stort Udvalg i afsk. Blomster og Kranse. Kl. Binderi. Nørrebrogade 48. Telefon Nora 160 y. Rich. Rasmussen.

Vejlefjord Sanatorium for Brystsyrge.

Første Klasses Sanatorium med alle Nutidens Bekvemmeligheder og Kurmidler. Kurpris 4½—8 Kr. dgl. Nærmere ved Henvendelse til Overlægen Professor Saugman.

ODIN MALT EXTRA
Tilvirkning kontrolleres af medicinske autoriteter. Kun Malt og Humle anvendes.
Bedste eksisterende Maltpræparat. Ingen Surrogater. Overgæret, Skallefri. Læs de røde Omslag paa Flaskerne!

SALON de PARISER
21 ØSTERGÅDE
PARISER MODEL HAAR
Telefon 17634 x. Jens Kjær

2 Personers G
Pris 135 Kr., med aksel 155 Kr.

Mine over hele Landet kendte 2 Typer af Vognsmaa Heste anbefales.

Vognfabriken Aalborg, A. M.

Blandede Frimærker

- 25 Mexico 8 à 12 Sorter . . .
  - 25 Argentina mange forsk. Sorter . . .
  - 100 Japan mindst 16 Sorter . . .
  - 100 Spanien meget fin . . .
  - 100 Rusland " " " " . . .
  - 100 Canada " " " " . . .
  - 25 Ægypten " " " " . . .
  - 25 Brasilien " " " " . . .
  - 10 Haiti " " " " . . .
  - 10 New Foundland " " " " . . .
  - 10 China 1 og 2 C. " " " " . . .
- Prisliste gratis. Portobetalt.
I. MØLLER, Havnegade 55, K.

OTTO ERIKSEN

GRAABRØDRETOR

Vinhandel.

Sofus Østergaard
Raadhushedsstr.

Racekaniner

tilbyder Avls- og Ungdyr af bedste
 erende, færdigede Stammer indenfor Racerne
 "Beveren" og "Argente de Champagne"
 med højeste Udmærkelse paa saavel Udlandets som Indlandets
 Hovedudstillinger. I 1907 alene 78 Æres- og 1ste Præmier.
 Prislister og Regnskaber over Kaninholdets Rentabilitet.
 Der kan til enhver Tid besøges
Laus Juncker
 Danmarks praktiske Kaninavlereforening
 Dansk Kanin Eksportforretning
RUP · ULSTED ST.

"PRAKTISK KANINAVL"
 udførlig Vejledning i
 rationel og landøkonomisk Kaninavl.
 Pris: Kr. 1,35.

PH. KGL. MUNDKOK FREITAG
 38 ST. KONGENSGADE 36.

Tlf. 1877.

Diners og Soupers leveres i Hjemmene,
 kraftig Mad, smukt anrettet, moderate Priser.

Fraskilt
 frit overalt
 for 10 Kr.

Andersen, Bispensgade, 8
Aalborg

Prisværdigheden.

1383 y. Vesterbrogade 45.
 Udførelse 75 Øre. Medicinske
 lander fuldstændig Haar-
 ner Skæl. Ansigtbade med
 af Vibrations-Massage
 sker, sorte Hudorme, Filly-
 v. Generende Haarvækst fjer-
 od. — Al Slags Haararbejde.

Et lander Andersen

Drikke Dus

Lucien Cigaret
 gne, Reims.

Generalrepresentant for Dan-
 mark, Finland, Norge og Sverrig.
 N. Lorentzen, København,
 Vesterbrogade 34. Telf. 9899.

Opmærksomhed

min Salon for Tailor-made,
 agter og Selskabs-Toiletter.

S D. HØJSTED
 terbrogade 25.

smittefri
addiseret
Mælk

1/2 Fl. 10 Ø. pr. 1/2 Fl.
 Faas overalt.

Københavns
Røghættefabrik

Min velanbefalede Røghætte,
 som opvokset paa
 Prøve og med Garanti
 haves altid paa Lager.

Julius S. Præden,
 Landkvarner 53,
 Tlf. 514 51.

Ladies and Gentlemen!

Ønsker De at lære det bedste Engelskø?
 Undervisning i Elevens Hjem. Paa
 Spadsereture eller i Skolen, Enetimer
 og Fællesundervisning.

Herbert S. Conroy,
 Vesterbrogade 3, 3. Telf. 26565 y.
 (Panoptikonbygn.) Portneren anviser.

Salon „HEDVIG“.

Klinik for Skønhedspleje. Vibrations-
 massage, franske Bensinbade

Valdemarsgade 2¹. Hl. Vesterbrogade
 Tlf. Vester 1581 x.

STRANDBY KLÆDEFABRIK
ESBJERG
 Jernstærkt Drengeløj fra 1,25 pr. Al.
PRØVER GRATIS

F. CASSE,

PISEFABRIK. LAGER AF
 SPADSERESTOKKE. —
RAADHUSSTRÆDE 5.

RANDERS SØLVVAREFABRIK.

Alfred Tvenstrup. Telf. 267.
 Selekrands og Ørens I Eg,
 Bøg, Laurbær & Palme.

FR. HASLE,

AARHUS.
 LILLE TORV 6. Tlf. 284.

Husk min
 prisbeløn-
 nede Lever-
 postei i
 Daaser.

Slagteriforretning og kommunal
 kontrolleret Pølsefabrik
 anbefales.

F. C. JACOB,

GLASTEKN. VÆRKST.,
 HAUSERPLADS 14.
 Eneste Fabrikationsted for
 Thermometre i Danmark.

V. Fiedler. Fabrik
 af Have- & Gravgelændere.

MORKE MØLLE!
Flormel
 er
 det bedste.

Bordeauxvine

af udvalgte Aargange til direkte Afskib-
 ning i 1/2 & 1/4 Oxhøfter fra

Jean Schalburg & Co.,
 335, Boulevard de Candéran,
 Bordeaux.

Tilbud og Prøver ved Henvendelse
 direkte til Firmaet i Bordeaux eller til

Joh. Fr. Schalburg,
 Stormgade 8. København.

Antikvarboghandler

JEPPE POULSEN

Fiolstræde 19
 — udsælger efter Flytning —
 Størstedelen af det store Lager
 kolossalt billigt

NESTLÉ'S
BØRNEMEL
 for Smaabørn og Voxne.

Koldt & Jespersen, Bredgade 21, Mezzaninen

Modemagasin. 1ste Kl. Dameskrædderi.
 Telefon 8132. Forretningen aaben 9—6

O. M. Mortensens
Møbelforretning.
 Stort Udvalg af Spisestue- Daglig-
 stue- & Sovekammermøbler.
Griffenfeldtsg. 41.
 — Telefon Nørre 338. —

BAD Vesterbrog. 36.
 Alle Slags Bade.
 Hjemmebade leveres overalt i
 Byen. Telefon Vester 148 x.

Danske Fonograf-

Vals er de bedste,
 i Brugen de billigste.

Enestaaende i Velklang og
 Holdbarhed.

— KATALOG GRATIS. —
 Komplet FONOGRAM
 med 6 Vals er tils. Kr. 10. —

Dansk
Fonograf-
Magasin
 Amagerortov 16. Tlf. 6636.

MØBLER.

Moderne udførte.
 Moderate Priser.
 Fuld Garanti

Anbefaler **P. A. Ørnberg,**
 Møbelfabrikant,
Holbergsgade 20.

LINOW & LIEBING

○○○○ ODDER. ○○○○
 Elektriske Installationer fo-
 Lys og Kraft, Pumpeanlæg
 W C. og Badeværelser, fo-
 større og mindre Gaarde
 Tilbud og Overslag gratis.

Emil Olsen, Gothersgade 17
 — Specialitet: Lødværer. —

AARHUS
HUSMODERSKOLE.
 Grundig Undervisning i alt Husvæsen.
 Program sendes. Indmeldelser modtages
 M. JESPERSEN.

Gartnerens Frugtudsalg ved

G. H. Espersen, Pilestræde 40.

Byens billigste Frugtudsalg.
 Stort Udvalg i alle Frugter.
Ring op Telefon 19588.
 Værene bringes overalt.

„FLIPPEN“

er Vesterbros mest velassorterede Cravats & Herre-
 lingerimagasin, anbefales det ærede Publikum.
 Altid Nyheder! Prima Varer! Billige Priser!
 Telf. Vester 376 x. — **Ark. K. Hintz, Løvedgade 12B**

A. M. Sørensen's Etabl. for Rejseffekter

& fine Lødværer. ◇◇
 Hovedvagtsgade 2. Tlf. 5360, vis-a-vis D'Angleterre.

Kioskerne Gl. Kongevej 123 og Vesterbrogade 133

anbefales til Konfirmationen. Elegante Festtelegrammer i stort Udvalg
 Al Budtjeneste besørges. Aabent alle Helligdage. **Hans Nielsen**

Bdr. Olsen's Møbelmagasin

anbefaler sig med hele Udstyr. Til Selskabsbrug udlejes Borde og Stole
 Telef. 3853. **Adelgade 16.** Telef. 3853.

HVER 8 DAG

Nr. 26. 14. Aargang.

29. Marts 1908.

Photographische Gesellschaft, Berlin.

John Hoppner (1738—1810): Børnene Godsæl. Tilhører Pierpont Morgan.

Vi bringer her en Gengivelse af et af den engelske Udstillings mest beundrede og mest typiske Billeder. Selve Udstillingen er bleven den Sukces, som det var at forvente, og det danske Publikum har al Grund til at være de Mænd taknemlige, der med stor Indsats af Tid og Penge skaffede os denne Samling Billeder af den store Kunst herop.

Wilkinsons Held.

Oversat fra Engelsk af S. Juel-Nielsen.

Med Haanden over Øjnene og holdende sin Hest i Tømmen stod Konstabel Wilkinson af det kgl. ridende Gendarmeri og stirrede ud over Sletten. Solen bagte, og Sveden trillede ned ad Konstablens Kinder. Ikke en Lyd høstes.

„Dette er som Helvede“, mumlede han og smed sig ned i Skyggen af sin Hest. „Jeg kan ikke ryge, intet Vand er her, ingen Ting at spise, og Sporet har jeg tabt.“

Solen kravlede langsomt, langsomt af Sted. Endelig begyndte den at rødme mod sin Nedgang. Hesten stod stadig taalmodig og ubevægelig; men hist og her fløj en Fugl op. Pludselig gav det et Sæt i Manden, han rejste sig og lyttede.

„Det var et Skud,“ hviskede han og stirrede ud i Tusmørket, der sænkede sig. Der lød lette Hovslag. „Læg dig ned, Andy, saa, saa.“ Hesten rullede sig om i det høje Græs med en lav Vrinsken og laa saa stille. Nogle Antiloper kom springende mod dem, blev Hest og Rytter vær og var borte med det samme.

Det blev hurtigt helt mørkt. Saa høstes Lyden af Stemmer, først svagt, saa stærkere: „Laramie! Laramie?“ sagde Stemmen.

Wilkinson lyttede anspændt, „Laramie. Det er mine Mænd. Det kan da kaldes Held.“

Han lagde sin ene Haand haardt ind imod Hestens Mule og listede med den hen mod Buskene, hvorfra Stemmerne kom.

„Ogsaa Fanden til Uheld,“ naaede Stemmen ud til ham, „at du skulde fejle det Dyr; det var jo lige paa Skud. Ingen Ting at spise har vi, og ikke andet end raaden Whisky at drikke og 60 Krikker at passe paa.“

„Lad nu være med at skælde ud“, svarede en anden Stemme, „tænd Baal, mens jeg ser efter Ponnyerne, maaſke der saa kommer et Dyr paa Skud.“

„En lille Flamme blussede hurtigt op og belyste Ben Laramies kraftige Træk. Det var Forbryderen, Krybskytten, Hestetyven, ham, Wilkinson var sendt ud for at fange — ham, som saa mange før ham havde jaget — altid forgæves.

„Tom“, kaldte Laramie, „hvor blev den rødtrøjede Fyr af?“

„Sidst jeg saa ham, red han Syd paa i fuldt Firspring.“

„Det var en god Idé af mig at gaa samme Vej tilbage, som vi kom?“

„Ja“.

„Hvem mon det nu er, der jager os? Sidst var det Dunn, kan du huske ham, Tom?“

Saa blev Laramie ogsaa tavs, og Wilkinson

hørte kun de stjaalne Hestes Vrinsken og Stampen og sit eget Hjertes Slag. Han overtænkte, hvad der var at gøre. Han slap Hesten og listede endnu nogle Skridt nærmere til Buskene.

Da hørte han den andens Stemme igen. Det var en kraftig bygget, skægget Mand med en Revolver ved Bæltet, som talte.

„Der er kun en Ting at gøre, overraske dem nu, mens de snakker. Det gælder jo hele min Fremtid,“ tænkte Wilkinson. Han saa Revolveren efter, holdt den parat, krøb saa lidt fremad og stod pludselig lige for de to Hestetyve:

„Hænderne op og det straks!“ raabte han.

Toms Hænder fløj op, Laramies kom mere tøvende.

„Nu vel, De er stærkest væbnet af os. Her er min Skyder.“ Han tog ned til Bæltet efter Revolveren.

„Rører du den, skyder jeg,“ raabte Wilkinson.

„Godt Ord igen,“ Laramie smilede bittert. „De har gjort det godt af en ung Konstabel at være.“

Wilkinson fandt to Knive, to Revolvere og en Læderrem med en Blykugle i deres Bælter.

„Værsgo, Folkens, sid ned,“ sagde han, da han havde lagt Vaabnene i en Dyng.

„Hvad hedder De Konstabel?“ spurgte Laramie.

„Frank Wilkinson.“

„Har De været længe i Politiet?“

„Kun to Aar.“

„De vil snart blive berømt, hvis De fortsætter, som De har begyndt, ikke, Tom?“

„Det er sikkert nok det,“ indrømmede Tom. „Men sig os nu, var det ikke ved et Tilfælde, De overrumplede os?“

„Jo, ærlig talt; men det er det Held, som en Gang maatte times en af os. I har gjort det af med saa mange af vore Dreng i de sidste Aar.“

„Sandt nok, Konstabel, og Dem var det gaaet ligan, hvis — —“

De laa lidt i Tavshed. Saa kom Samtalen i Gang. Pludselig kom det fra Laramie:

„Hør, Konstabel. Vi kan jo alligevel ikke komme herfra, før det bliver lyst, og De maa vaage for at passe paa os. Jeg kunde have Lyst til at høre, hvordan De er havnet herovre i det vilde Vesten. Fortæl os Deres Historie, saa fortæller vi vores til Gengæld.“

„Min er der ikke noget ved“ — sagde Wilkinson lavt — „men jeg vil fortælle den for at høre jeres. Men husk, at alt, hvad I fortæller, bliver senere brugt imod Jer.“ Laramie samlede et Baal, og da Flammerne slog op i Mørket,

begyndte han af sig selv at fortælle — det var, som han dreves af en indre Trang. Wilkinson betragtede hans Ansigt, belyst af Flammernes stærke Skin, og han blev slaæet af Trækkenes Skønhed og Karakterfuldhed.

„Jeg blev født i Ny-England,“ fortalte Laramie, „for 32 Aar siden. Min Mor døde, da jeg var lille, og min Far lod mig sejle min egen Sø. Jeg saa ham sidste Gang, da jeg var fem Aar. Han betalte for mit Ophold, ellers mærkede jeg ikke noget til ham. Jeg gik i Skole og fik der Lyst til at studere. Jeg læste flittigt.

17 Aar gammel kom jeg ind ved Universitetet. I Studereaarene forelskede jeg mig i den dejligste Kvinde — for mig — i hele Verden, og kort efter giftede vi os. Jeg havde hele Tiden faaet en Understøttelse til at læse; den var stor nok, til at vi begge kunde leve af den; men saa snart vi giftede os, holdt den op — uden Varsel, uden Grund. Den Bankier, der havde betalt mig Pengene, nægtede at give nogen Oplysning. Jeg havde endnu ikke min Eksamen, — og leve maatte vi — saa rejste vi herover. Bess, det er min Kone, og jeg tog til Texas, der fik jeg Arbejde i en Fabrik. Alt gik godt nogen Tid, saa kom Ulykken. Arbejderformanden slog mig en Dag, jeg slog igen, saa trak han Kniven, jeg slog ham ned, dræbte ham. Saa maatte jeg flygte med Politiet efter mig. Resten kender De.“

Laramie holdt inde, og der var Tavshed en Stund. Saa sagde Wilkinson: „Hvor er Deres Kone nu?“

Tom saa op: „Vær nu ingen Tosse, Ben. Vi er tagne, men hun skal da ikke prisgives.“

„Konstabeln vil hende ikke ondt, og han kunde ikke finde hende, om han vilde. Men kom nu med Deres Historie, Konstabel.“ —

„Den er kort og kedelig. Jeg er ogsaa født i Ny-England. Jeg havde alle Muligheder liggende aabne for mig — men forspildte dem alle. Nu er jeg taget herover for at vise, jeg dog duer til lidt. Min Mor er den eneste, der endnu har lidt Tro til mig. Gaar det mig godt, tager jeg hjem til hende. Det er hele min Historie.“

„Aldrig været i Pølen?“ spurgte Laramie kort. — „Naa, det kan jeg se, De har. Hvorfor?“

„Det er jo lige meget, ikke?“

„Aah, jo, maaske.“

Kort efter viste det første lille Dagsskær sig i Østen, og Taagerne steg som tynde, flagrende Gevandter.

Laramie rejste sig op og Wilkinson med. Da han havde faaet fat i sin Hest, sagde han: „Vi har ikke noget at spise, saa lad os hellere komme af Sted straks. — Det gør mig ondt, men jeg maa give dem disse paa.“

Et Par Klik og de to Hestetøve var kædede sammen med Haandjern.

„I kan godt ride, hvis I kan holde Hestene saa tæt sammen.“

„Tak, Konstabel,“ sagde Tom.

I det røde Solopgangsskær satte de tre Ryttere sig i Bevægelse, forrest Fangerne, bag ved Konstabeln. Saa gik det i jævnt Trav over Prærien. Da de havde redet en Stund, hørte de Lyden af rappe Hovslag og saa noget sort komme farende hurtigt imod dem.

„Holdt! Stig af! Lig ned!“ kommanderede Wilkinson. Fangerne adlød.

„Men det er jo en Kvinde,“ mumlede Konstabeln hen for sig, da Rytteren kom nærmere.

Ben Laramie for op: „Tom, det er Bess!“

„Staa stille eller jeg skyder,“ raabte Wilkinson.

Nu var Kvinden ganske nær, Hesten under hende pustede og stønnede. Da hun sprang af den, rullede den døende om paa Siden, og Kvinden sank i Knæ af Udmattelse.

„Charlie! Charlie!“ stønnede hun.

Laramie viste paa sine Haandjern: „Bess, lille Bess, hvad er der, er det Drengen?“ sagde han kærligt.

„Ja, han dør, han dør. Han ligger og kalder paa dig hele Tiden. Du havde sagt, du kom i Gaar; — jeg ventede og ventede, — men tilsidst kunde jeg ikke holde hans Kalden ud mere. Jeg har redet næsten hele Natten —“

Først nu saa hun Wilkinsons røde Trøje.

„Og du — Ben — er det for sent, er du fanget?“ Hun sank om med Øjnene vidt aabne, stirrende paa Konstabeln.

Laramie saa ogsaa hen paa ham. „Maa jeg tale med min Kone?“ hviskede han. Wilkinson nikkede.

Saa godt han kunde for Haandjernene og med Toms Hjælp, løftede Ben sin Kone op og understøttede hende.

„Ja, lille Bess, jeg er bange for, det er for sent.“ Hans Legeme rystedes af en Hulken, men der var ingen Taarer i hans staalgraa Øjne. „Hvordan er det gaaet til med Drengen?“

„Han legede cow-boy i Gaar, saa faldt han ned mellem Hestene. En af dem slog ham. Aah, Ben, det er saa forførdeligt at se ham. Han dør, jeg kan høre ham kalde. — Aah, jeg har altid følt, det maatte komme. De Heste har taget alt fra mig — min Dreng —, og nu for Hestenes Skyld har Politiet taget dig.“

Da hun tav, blev der en tung Tavshed. Saa sagde Laramie med en underlig hæs Stemme:

„Wilkinson, vil De tage mit Ord for, at jeg skal møde i Regina-Barracks inden 30 Timer, og lade mig gaa til min Dreng — for sidste Gang?“

Bess stod aandeløs med sine brændende Øjne fæstede paa Wilkinson.

Konstabeln steg langsomt af Hesten.

„Gaa! Jeg tager Deres Ord. Og husk, hvad det betyder for mig.“ Han tog Haandjernet af Laramie.

„Gud velsigne Dem, Konstabel! Ben skal være der til Tiden. Rid, Ben, alt hvad du kan. Du maa ikke komme for sent. Jeg kommer bag efter.“

„Nej, tag min Hest,“ Wilkinson njalp hende i Sadlen, „og sig til Laramie om at tage den med tilbage!“

Nogle Øjeblikke efter var de smaa sorte Punkter langt borte. Wilkinson vendte sig til Tom og søgte at smile, men det lykkedes ikke.

„Jeg er kun en Hestetyv“ sagde Tom, „men jeg har kendt mange Slags Mænd, og De er den bedste Mand, jeg har truffet.“

Han rakte Haanden ud, og Wilkinson tog den. Saa red de tavse videre lige til Aften.

Da Natten kom, lagde de sig ned paa Prærien, men Sulten plagede dem, saa de sov kun lidt. Ved Solopgang red de videre og naaede Regina-Barracks henimod Middag. Wilkinson afleverede Tom til Vagten, saa ham blive vejjet, maalt og indespærret, saa aflagde han Rapport til Afde lingskommandanten.

„Fandt Laramie og en Mand kaldet Tom med de stjaalne Heste ved Watson Creek. Tog dem til Fange og Hestene.“

Saa holdt han inde.

„Hvor er de?“ kom det kort og skarpt.

„Hestene afleverede til den vagthavende Officer; Manden kaldet Tom til Vagten.“

„Godt. Og den anden? Men saa tal dog, Mand!“

„Jeg lod ham gaa, Sir.“

„Hvad gjorde De? Er De gal?“

„Lod ham gaa, Sir,“ gentog Wilkinson tonløst. Officeren betragtede ham i rasende Bestyrtelse.

„Maa jeg spørge, siden hvornaar har en Konstabel faact Myndighed til at frigive Fanger? Svar mig!“

„Maa jeg fortælle de nærmere Omstændigheder?“

„Ja, men skynd Dem. Naturligvis er han løbet fra Dem. Og De vidste, det var den Mand, vi har jaget i fire Aar.“

Wilkinson berettede knapt og klart, hvad der var sket. Officeren gik urolig op og ned; da Wilkinson holdt inde, stillede han sig foran ham.

„Og De venter, at jeg skal tro alt det Væv. Gaa og kald den vagthavende Officer herind.“ Da denne kom, sagde han: „Før Konstabel Wilkinson over i Vagten og pas godt paa ham. For dette, min fine Ven,“ fortsatte han til Wilkinson, „vil koste dig seks Maaneders mørk Arrest og Afsked fra Gendarmeriet.“

Wilkinson fulgte Officeren som i en Drøm, uden en klar Tanke i Hovedet, over Kaserne-

gaarden til Vagtstuen. Pludselig opstod der Tumult i Gaarden; Wilkinson saa sig om. To Heste kom jagende mod Barakken, paa den ene hang der en underlig knækket Skikkelse, der havde den frie Hests Tøjler om Armen. Wilkinson for henimod ham til Trods for Office-rens Raab. Da han fik fat i Hesten, gled Rytteren, det var Laramie, af i hans Arme, og Konstabeln saa Blodet sive ud af et Hul i Nakken.

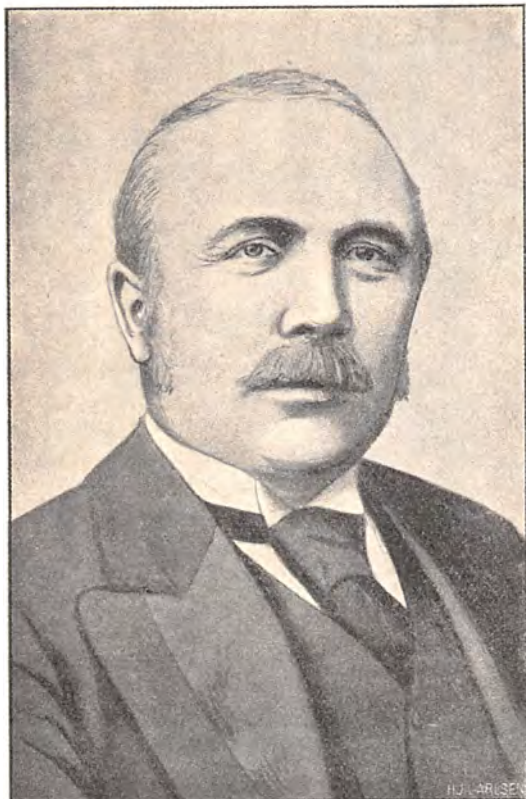
Laramie saa paa ham med sine bristende Øjne: „Jeg — jeg — kom til Tiden. Jeg havde en Kamp med Politiet fra Woods Mountains; men jeg slap fra dem, for jeg var bange for — for, — at De skulde komme for Krigsretten.“ Hans Stemme var nu kun en Rallen. „Jeg kom — saa hurtig jeg ku — kunde.“ Hans Hoved sank ned, han var død. —

Fremtidens Klokkehæt kaldte den lille Pariserinde sig, der mødte i ovenstaaende Karnevalsdragt. Og hun kom som en Advarsel i rette Tid. Netop nu lyder Parolen fra Paris, Klokkehættens Saga er endt. „Klokken“ har som ingen anden Hat tiltalt alle Damers Smag. Klokkehættens kunde bruges i alle Størrelser, i alle Udstyrelser, blød og stiv, bugnende af Pynt og Fjer og ganske enkelt, prunkløs, den kunde anbringes paa alle Steder af Hovedet, gav i det hele Fantasien Raaderum — og sjældent har en Hat saa længe holdt sig eneraadende. Derfor gør Pariserinderne nu ogsaa en lille Revolte mod Modens Bud, og Klokkehættens har kulmineret.

Campbell-Bannermann.

Sir Henry Campbell-Bannermann.

ENGLANDS Premierminister ligger syg, maa-ske syg til Døden. Og hans Sygdom har skabt ham en Popularitet i alle den engelske Befolknings Lag, ogsaa iblandt hans Modstandere, som han aldrig ejede, saalænge han var rask og rørig. Thi han var ikke den fødte, den blændende, Manden, der blot behøvede at vise sig, for at alles Øjne skulde rettes paa ham, og alle Hjertes flyve ham imøde. Han var Arbejderen, den tungt arbejdende, Slideren, den hæderlige og ubestikkelige, altsammen fortræffelige Egenskaber, men ikke dem, der skaber den store Popularitet, ikke dem, der taler til Fantasien. Og det er kun dem, der kan sætte et Folks Fantasi i Bevægelse, der bliver dets beundrede Helte, dets populære Mænd.

Hans Hustrus Død har gjort sit til hans Sygdom, han har aldrig forvundet Tabet af hende. Men det er dog Arbejdet, der har slaet ham ned i en Alder, hvor engelske Politikere, dette mærkelig længelevende Folkefærd, endnu regnes for at være i deres bedste Aar.

Det er lykkedes en Mand som Balfour med sit evige Golf, Sport og Selskabelighed at give Englænderne det Indtryk, at Førsteministerposten næsten er en Sinecure. Men han er en

af de lykkelige Undtagelser, som forstaar at arbejde haardt og at drive guddommeligt. Men til disse lykkelige hører Campbell-Bannermann absolut ikke. Til Trods for det indtagende Smil, der kan opklare hans Træk, og hans altidparate Spøg, der ikke lader ane Trætheden, er han en Slider, som arbejder fra aarle Morgen til sen Aften og næsten aldrig har et Øjeblik for sig selv. Og om ydermere ikke forstaar at lade andre arbejde for sig. Han skrev helst hvert Brev med egen Haand, dikterer kun nødt. Og hvad det vil sige for en Mand med en Premierministers Korrespondance, er ikke vanskeligt at fatte.

Han udformer ogsaa sine Taler til de mindste Detailler og føler sig kun rolig, naar han ved, det fuldstændige Manuskript ligger i hans Lomme, saa han i Nødsfald kan gribe til det. Og netop derved bliver den repræsentative Virksomhed med de talløse Taler saa byrdefuld for ham.

En Dag for Englands Premierminister kan se saaledes ud: Vækket Kl. 7 $\frac{1}{2}$, gennemgaar Skrivelser paa Sengen. 8,15 Bad, 9 Frokost. 9,30—1,30 Korrespondance, ofte afbrudt. 1,30 Lunch og samtidig Drøftelse af politiske Sager med sine Kolleger i Ministeriet. 2.30 Raadslagning med sin Gartner. 3—7,30 Forberedelser til en Tale, ofte afbrudt. 7,30 Omlædning til Middag, Ankomst af et Bud med Brev fra Kongen, 8 Middag, 9 Svar paa Kongens Brev, Gennemlæsning af de vigtigste Steder i Bladene, 15 Privatbreve, skrevne med hans egen Haand, dikteret Svar paa 50 Breve, gjort Studier til en Tale. I Seng Kl. 12,30. — Og det er endda en rolig Dag, tilbragt hjemme. Tænk saa paa de Dage, hvor Parlamentet, hvor Møder, hvor Ministerraad, hvor Rejser optager den tungt arbejdende Mand.

Hans Karrière har overrasket mange, maaske ikke mindst ham selv. Han hører ikke til nogen af de gamle, ledende politiske Slægter, han var født snarere til Forretning end til Politiker. Han stammer fra Skotland. Der levede i Glasgow to Brødre Campbell, der begge var ansatte i en Forretning der. En Dag kom en bekendt Foredragsholder til Byen og holdt et Foredrag: Forretningsmoral. Deri drog han stærkt til Felt mod de gængse Forretningsprincipper. f. Eks. at man udstillede Varen til en Pris i Vinduet, men altid forlangte mere for den i Butikken. Det rigtige heri slog de to Brødre. Det lykkedes dem at skaffe sig et Laan til at begynde en Forretning efter det helt ukendte Princip: bestemte Priser paa Varerne. Forretningen gik udmærket, den ene Broder blev Lord Profos i Glasgow, den anden blev den hovedrige James

Campbell-Bannermann i sit Arbejdsværelse.

Campbell, Fader til Premierministeren. Han forøgede sine Rigdomme ved at ægte en rig Grossererdatter fra Manchester, Miss Bannermann. En af hendes Slægtinge efterlod hele sin Formue til Henry Campbell paa den Betingelse, at han tog Navnet Bannermann. Saadan kom Sir Henry til sit lange Navn, som nu er kendt hele Verden over, og i Tilgift fik han 50,000 Pd. Sterling i aarlige Rentepenge.

Selv begyndte han i sin Faders Forretning og var saare tilfreds med sin Gerning, indtil han pludselig blev næsten tvunget ind i det politiske Liv. Da han var 32 Aar, blev der nemlig tilbudt ham en Kandidatur til Parlamentet. Han sagde først Nej, saa lod han sig overtale og faldt med 500 Stemmers Minoritet.

Men det opmuntrede ham kun. Det var en Familiedyd i den Campbellske Familie ikke at vige tilbage for Hindringer, og i 1868 kom han ind i Parlamentet. Da han indtog sit Sæde før-

ste Dag, fortæller hans Kolleger, at han gjorde det med et muntert Smil og et roligt, veltilfreds Udtryk uden mindste Nervøsitet. Og sin Jomfrutale holdt han saa klart, behersket og uantastet, at Mr. Gladstone straks efter kom hertil ham, rystede hans Haand og sagde: „Unge Mand, De har Mod i Dem til at blive en stor Mand: De vil naa langt.“ Det var Gladstones Seerøje, der opdagede den Personlighed, der var at bygge paa i Campbell-Bannermann, og som saa ofte saa han rigtigt.

Der er hos Bannermann ikke Spor af den Magtærgerrighed eller Havesyge, som driver Politikere frem, men der er det ukuelige Retsind, den dygtige Pligtopfyldenhed og den ranke Mandighed, som ikke løber fra sit Ord. Det banede ham Vejen til Førsteministerposten.

Campbell-Bannermann er ingen stor oratorisk Begavelse. Han har ikke den flammende Veltalenhed, der river kritikløst med, heller ikke den elegante Form, der gør de gamle Ord nye; men hans hele Fremtræden er præget af hans kloge og stærke Personlighed. Han siger det, han vil, og han staar ved sine Ord, det føles igennem dem, og det overbeviser Tilhørerne.

Det er ogsaa disse Karakteregenskaber, der har bragt ham frem til Førerpladsen for det liberale Parti, efter at det var mislykkedes for den uligere mere begavede, men langt mindre karakterfaste Lord Rosebery, at løfte Arven efter Gladstone. Kun ved hans Takt, hans rolige Klogskab, hans ubestikkelige Retsind lykkedes det at bringe Partiet over de onde Aar og atter frem til Magten.

Og nu ligger Sir Henry syg, maaske dødsyng, slaaet ned af Arbejdet. Den trofaste Slider, der slider sig op i et stort, uegennyttigt, offentlig Arbejde.

ALONSO.

Haitis Operettehær passerer Revu.

Haiti.

Haitis Præsident, den 80-aarige Neger, Nord-Alexis.

sindstyrevaarige, snu og grusomme Neger, der for Tiden residerer i Haitis trætomrede Regeringspalads, kom selv til Styret i 1902 ved den Revolution, der styrtede Forgæn-

Atter er der Revolution paa Haiti. Nummer hvad, siden Republikken blev proklameret i 1804, ja, det er et eller andet stort Tal, som ingen rigtig ved, men det er godt henne i Tallenes

Række. Præsident Nord-Alexis, den fir-

geren, Tiresias Simon-Sam. Nu vilde Haitis tidligere Gesandt i Paris, Antenor Firmin til Magten, i Januar rejste han Oprøret, men det mislykkedes, og de slagte tyede til fremmede Konsulater, der nægtede at udlevere dem til Nord-Alexis' Hævn. Da Præsidenten ikke kunde faa dem udleveret, kølede han sin Blodtørst ved den 15. Marts om Natten at lade 27 Borgere, der mistænktes for at være Firminister, slæbe ud af Sengene og skyde. Og senere er der kommet flere Ofre til.

Haitis Hær bestaar væsentlig af Generaler og nogle faa Menige. Generalerne kan ikke lide de generende Støvler, derfor bærer de Sporerne paa den bare Hæl. Man kan altid faa Bugt med Haitis Hær, naar man blot kaster en Haandfuld Sølvpenge i Grams, saa vil Generaler og Menige slaas bravt om dem i Skarnet. Flaaden bestaar af seks smaa Skibe af ganske samme operetteagtige Karakter.

„O. T.“

„Fra Tvangsen“: Et Par gamle Svende. Skomageren lægger Begplaster paa.
Jul. Folkmann fot.

Sted, hvor Samfundet prøver at sætte Skik paa Landevejens farende Svende, naar de paa en eller anden lemfældig Maade kommer i Konflikt med Lovene om Betleri og Løsgængereri. [Saa dan som det allerede var tænkt, da Bygningen rejstes i 1752 under Frederik den Femtes landsfaderlige Styre. Paa en Vægtavle ved Siden af Indgangsdøren hedder det:

NYE Tider, nye Titler!
Det gaar med Bøgernes Navne som med Menneskenes. De fleste glemmes hurtigt. Kun et enkelt udvalgt bevares gennem Tiderne.

Hvem læser nu mere H. C. Andersens Romancer, og hvem husker det sære hemmelighedsfulde „O. T.“, hvormed han for godt og vel en Menneskealder siden satte Læseverdenen i Spænding?

O. T.

Der var noget af Æventyrets Duft baade over den Person, der bar de mystiske Bogstaver paa sin Skulder, og over det Hus, de sattes i Forbindelse med.

De, der har læst den store Æventyrdigters „Mit Livs Æventyr“, ved, hvilken fremtrædende Plads „Odense Tugthus“ indtager i hans tidligste Oplevelser og i hans barnlige Fantasi. Den lange graa Bygning i Sancta Klaras Gade gemte saa meget underligt. Naar han sammen med sin Moder var paa Besøg heromme, kunde han høre Skotrokkens snurrende Lyd ud fra de Rum, hvor Fangerne arbejdede, og Skrig fra „de gales“ Celler fyldte ham med en egen rædselsfyldt Uhygge.

Nye Tider, nye Titler!

O. T. er ikke længere Odense „Tugthus“ — efter Ordets almindelige Betydning. Den lange graa Bygning er nu en Tvangsarbejdsanstalt for Odense og Svendborg Amter. Et

„Et dobbelt nyttigt Huus, som dobbelt Nytte bringer;

Det lærer flittighed og Betleriet tvinger.
Vor store Friderich, vor Konge eye god
Paa begge deele har saa viislig raadet bod.“

Naa, om der er „raadet bod“ saa fuldkomment, som dette Vers angiver, kan vel være mer end tvivlsomt. Maaske nok Frygten for „Tvangsen“ afholder enkelte fra en alt for aabenlys Betlen. Men paa adskillige andre virker Arbejdsanstalten med en dragende Magt. Naar Somren gaar paa Hæld, og det bliver ond Tid for Landevejens frie Fugle, er der ikke saa faa, der paa Spekulation laver lidt Hummelejtregere. Saa har de dog Husly for Vinteren. De tager deres „tre Maaneder“ som et lidt kedeligt, men nødvendigt Rekreationsophold. Naar Foraaret smiler paany, gaar de igen ud i deres vagabonderende Tilværelse. Der er derfor ogsaa mange „Gængere“ paa Arbejdsanstalterne. Som oftest fredelige og godmodige Mennesker med en slap Vilje. Mennesker, der rimeligvis i ni af ti Tilfælde har daarlig Arv og daarlige Samfundsforhold at takke for deres lidet glædelige Tilværelse. De bøjer sig for Skæbnen, tager Livet — baade Friheden og den tvungne Indespærring — som noget, der nu en Gang hører med og ikke kan være anderledes.

Her et Eksempel:

En Fange staar faa Dage, før han skal „hjem-sendes“ og pusler med en Espalierplante. Saa kommer der en Opsynsmand til, og Fangen siger saa:

„Ja, nu skal den nok klare sig en Tid. Bare I nu kan holde Liv i den, til jeg kommer igen!“

Dette „igen“ var gaaet ind i hans Bevidsthed som noget ganske selvfølgeligt.

Har en Fange befundet sig vel paa en Anstalt, tyer han da ogsaa — næsten rent instinkt-mæssigt — tilbage til den paagældende Landsdel,

man med. Og saa er der jo Fritider. Som nedenstaaende Billede viser, anvendes Fritiden ret forskelligt. Nogle faar sig en „Seks-ogtres“. Og skønt „vi har jo ikke noget at spille om“, har Spillet dog sin Interesse. Ogsaa for dem, der ser til. — Andre pusler med forskellige Smaaarbejder — som at lave Skibe —, og naar de kommer ud, kan de da gjerne hugge sig en Skilling paa det Arbejde.

Heldig er den, der paa Anstalten kan komme til Arbejde, han er oplært ved, som f. Eks. Sko-

„Fra Tvangsen“: I Middagstiden. Jul. Folkmann fot.

naar Efteraaret nærmer sig. Han ved, at de „tre eller flere Maaneder“ staar for Haanden, og han vil tilbage til det samme Sted.

Og selv paa en Straffeanstalt kan Livet da ogsaa frembyde sine muntre Episoder. I alt Fald paa de humant ledede. Paa Arbejdsstuerne er der gjerne en eller anden vittig Svend med Humør i Livet, som kan fortælle en Historie. Naturligvis er Arbejdet ikke al Tid opmuntrende. Der er fornøjeligere Beskæftigelser her i Verden end at slaa Sten, banke Tæpper eller klistre Papirposer. Og det regelmæssige Arbejde er selvfølgeligt for disse ellers frie og løse Eksistenser i sig selv en Plage. Men ogsaa det tager

mageren paa det første Billede. Men saadan Virksomhed drives kun „til Husbehov“. Og for de fleste er Arbejdet det „Tvangsarbejde“, som Anstaltens Navn angiver. Og om just dette Arbejde „lærer flittighed“ er vistnok et stort Spørgsmaal.

Maaske en kommende Tid atter kan bringe en ny Titel. Ikke blot paa det gamle „O. T.“, men paa Tvangsarbejdsanstalterne i det hele. Men med Titlen skulde ganske vist følge et nyt Indhold. Før det sker, bliver disse Anstalter ikke de „Forbedringshuse“, de er bestemte til at være, og før vil der næppe kunne siges at være „saa viislig raadet bod“.

A. NORDAHL-PETERSEN.

Fra Foreningen „Helga“s Drachmann-Fest i „Neergaards Hall“ i San Francisco.

En af „Hver 8. Dag“s amerikanske Venner har sendt os dette Billede, der viser, hvordan man, saa langt dansk Tunge lyder Verden over, har fejret den største Sanger, der i vor Tid har spillet paa det danske Sprogs Instrument. Festen blev afholdt i „Neergaards Hall“, som er opført efter det store Jordskælv, og hvor den livlige danske Forening „Helga“ mødes Minde-

festen blev et af Glanspunkterne i San Francisco Danskernes Historie. Folk stod pakket udenfor paa Gaden, og hver Plads var optaget længe før Adgangstid. Et særligt Indtryk gjorde det, da Digterens Fætter, Hr. Carl Stæhr, der i 40 Aar har levet i England, Frankrig og Amerika, stod frem og takkede paa Slægtskabets Vegne.

Professor Frantz Henningsen.

Professor Frantz Henningsen

døde pludselig Fredag den 20. Marts ramt af et Hjerteslag. Født 1850 gennemgik H. efter at være bleven Student Kunstakademiet, hvor han arbejdede under Vermehren. Udstillede første Gang 1877 og vakte hurtig Opmærksomhed ved sine træfsikre Genrebilleder. Drog kort efter til Udlandet, hvor han arbejdede under Bonnat i Paris, derfra til Spanien, hvor han tilegnede sig større malerisk Friskhed og en varmere Kolorit. Prof. Henningsen vandt sig efterhaanden stor Popularitet ved sine Genrebilleder, der ofte talte til Hjertets primitiveste og mest almenmenneskelige Følelser, saa deres Indhold kunde finde Forstaaelse i alle Samfundslag, saaledes „En Begravelse“ og „Hos Pantelaaneren“, der begge hænger i Nationalgalleriet. Ogsaa hans Billeder af Landalmuens Liv og af københavnsk Gadeliv som „Amalienborg“ med Vagtparaden og mange „kendte“ Ansigter vil bevare deres Folkeyndest gennem lange Tider. Som Illustrator besad H. fremragende Evner. I 90 blev H. Medlem af Akademiets Plenarforsamling, 93 Medlem af Akademiraadet og afløste Carl Bloch som Professor ved Modelskolen. I den sidste Tid havde H. sat al sin Kraft og Energi ind paa at skaffe den engelske Udstilling herop, og han naaede netop at glæde sig over, at hans Arbejde kronedes med Held.

„Tove“ paa Dagmar-teatret. Scene af 2. Akt. Reiffenstein-Hansen fot.

„Valsedrømme“ paa Casino. 2. Akt. Reiffenstein-Hansen fot.

Indiske Fyrster, deres Rigdom og Magt.

JUVELER og funklende Stene i Dynger, straalende Silke og guld-indvirkede Stoffer, Hære af Slaver, sorte og hvide, med mægtige Paafuglevifter, Marmorlotte og al Tusind og en Nats Ødselhed og Pragt, saadan er vi vante til at tænke os de indiske Fyrster, om hvis uendelige Rigdomme vi har hørt svimlende Beretninger. Og endda er Forestillingen

Maharajaen af Patiala i en skarlagensrød Fløjskaabe, broderet med Perler og ædle Stene til en Værdi af flere Millioner Kr. Men de løse Kæder og Halsbaand af Diamanter og Ædelstene repræsenterer en mange Gange større Værdi.

om de Rigdomme, Østens Herskere ejer i døde Skatte, ikke overdreven. Men Billedet af en indisk Fyrstes Liv i Vellyst og Lediggang passer ikke helt mere. Ogsaa ovre i det fjerne Indien stiller man nu større Krav til Herskerne.

Den mægtigste Hersker i Indien er Nizam'en af Haidarabad i Syd Indien. Hans Rige tæller elleve Millioner Indbyggere.

Den mest oplyste og intelligenteste blandt Indiens Herskere er utvivlsomt Gaikwaren

af Baroda, Maharaja Sir Sayaji Rao. Han har mere end nogen anden Hindu-Fyrste arbejdet paa at højne Ungdommens Opdragelse og fremme Folkets Vel. Han har et klart Hoved og en utrættelig Kundskabstørst, og han har foretaget en hel Række Rejser til Europa og Amerika for at sætte sig ind i alle Kulturens Fremskridt og overføre de bedste af dem til sit Land. Han har da ogsaa gennemført fri Skoleundervisning for alle Børn i sit Rige, og hans Reformers Efterligninger i de andre indiske Stater. Han har endog skrevet en kort kritisk Afhandling: „De indiske Fyrsters Opdragelse“. Og selv har han sendt en af sine Sønner til et College i de forenede Stater. Han styrer sit Rige beundringsværdigt, og han bestræber sig for at give Folket større kulturel Udvikling og modne det til større Frihed.

Den af de indiske Fyrster, der maaske gjorde sig bedst ved den store „Durbar“ i 1903 under Kong Edwards Besøg, var Maharajaen af Kashmir. Han hersker over en af de største og folketætteste Stater, og Perlen i hans Rige er den dejlige Kashmir-Dal, hvorfra de rige indiske Tæpper og de antike Kaschmirshawler er spredte ud over Verden. Hans Telte, der i 1903 var opslaaede lige ved Delhi, var betrukket med disse pragtfulde Stoffer. Tre hundrede Heste og hundrede Vogne samt 8 Elefanter og lige saa mange Kameler førte hans 1400 Mennesker store Følge fra Kashmirs Bjerge op til Sletten om Mogul.

Men ogsaa Fyrsten af Rajputana og Maharajaen af Gwalior gav ved denne Lejlighed en Forestilling om Indiens Rigdom og Pragt — med deres overdaadige Følge, der talte Snese af Elefanter og Ryttere i Hundredetal. Og den Have, som Maharajaen lod lægge omkring sit Hovedtelt, var med sin pragtfulde Vegetation af Palmer og Blomster og sine Marmorfontæner saa underskøn, at den konkurrerede med Æventyrhaverne om hans gamle Kongeborg.

De indiske Paladser giver ved deres uhyre Størrelse et Indtryk af Fyrsternes Rigdomme. I de rigeste Fyrsters Slotte finder man Østens og Vestens skønneste Frembringelser og Kunstsager ophobede med en Ødselhed, som aldrig har set sin Lige i Europa. Og Hundreder af Tjenere og Tjenerinder staar rede til at lyde Herskerens Bud. Staldene er fulde af pragtfulde Heste med ædelstensfunklende Seletøj og Sadler. Ved festlige Lejligheder møder Elefanterne frem, malede og med høje, guldskindende Taarne paa de skarlagensrøde Silkedækkener. Og Indiens glødende Sol faar alle Ædelstenene, alt Guld og Silken til at straa med en egen varm, forførende Glans.

Fire unge Prinser af Patiala. Patiala er den næstsørste af Staterne i det nordvestlige Indien.

hvor der blev lavet Mad til hver sin Rangklasse inden for Fyrstens uhyre Hofetat.

I et Marmorbassin i Skibet var der Vand fra Ganges, saa Hindu-Rajaen paa hele Rejsen kunde bade sig i Ganges hellige Vand. Og Fyrstens Gavmildhed stod i godt Forhold til hans Prægt-udfoldelse, saa man forstaar, at der kunde rulle 3—4 Millioner Kroner paa den Fart.

De unge Fyrstesønners Opdragelse er en Ting, der ligger de indiske Fyrster stærkt paa Sinde, og deres Interesse herfor er yderligere vækket ved Gaikwarens Skrift. Der bygges Skoler for de unge Fyrster, hvor de skal udvikles til at tage deres fremtidige Pligter op. Men endnu staar disse Skoler ikke højt nok, saa de unge Prinser bliver lit sendt til Europa for at faa den sidste Politur. — e.

Skal Fyrsterne rigtig more sig, hidses Elefanterne, disse vældige Kolosser, op ved at sultes, og i hele Hoffets Nærværelse bliver de saa førte mod hinanden til en rasende Kamp — en barbarisk Sport, som for tre hundrede Aar siden var Mogul-Herskerens Yndlingsfornejelse, og som hans Efterkommere endnu ikke helt er vokset fra, selv om den nu øves i Smug.

Det Udslag af de indiske Fyrsters Pragt, der maaske har gjort det stærkeste Indtryk paa Europa, var vel den Rejse, Rajaen af Jajpur foretog i 1902 for at overvære Kong Edwards Kroning. en Rejse, der kostede en 3—4 Millioner Kroner. Han havde ejet en særlig Dampet til sig og sit Følge. Skibet havde seks forskellige Køkkener,

En Sal i Maharajaen af Udajpurs Palads. Alle Møblerne er af slebet Glas. Maharajaen af Udajpur nedstammer fra Buddha selv.

Craneboro-Mysteriet.

De er nu langt borte i Automobilien; men for Cruston maa det være en drøj Tur.“

Efter en Tur gennem de øde Stuer holdt de tre Mænd en lille Raadslagning, der endte med den Beslutning at skynde sig bort fra Stedet, da de ikke opnaaede noget ved at blive der. Roachley vilde dog ikke vende tilbage dertil, saa længe de var der, og Rattray var det, efter Rods Fremstilling, forgæves at søge her. Forøvrigt gav Rods Referat af Roachleys Ord dem et nyt Syn paa den forsvundne Mr. Rattray.

Emily og Eleanor havde imidlertid opholdt sig i det tilstødende Rum. Efter endt Raadslagning kom Herrerne nu ind til dem. Og de gav sig alle paa Vej tilbage til Crewe.

XXXVI.

En dygtig Taktiker.

Imidlertid havde Lady Gregory heller ikke været ledig, Constance var jo en Hindring paa Hals Vej til et rigt Giftermaal, som maatte ryddes til Side, og Forholdet til Miss Eleanor maatte genorettes.

Lady Gregory, der forstod at opnaa alt, hvad hun rigtig satte sig i Hovedet, fik en Samtale med Lady Constance. Den varede kun seksotte Minuter, men den var helt privat, hverken Vogteren eller Dommeren overværede den. Og Sagens senere Forløb viser, at Lady Gregory havde opnaaet, hvad hun vilde.

Fra Fængslet lod hun sig køre hen til Rattray, hun vilde tale med Eleanor. Men Miss Rattray var bortrejst, blev der sagt, og Lady Gregory gik da op i hendes Værelse for at skrive en lille Billet, som hun sagde. Og hun havde Lykken med sig. Det første, hun saa, da hun traadte ind i Værelset, var et halvt Dusin Breve, og øverst et med Hals Haandskrift. Det var det Brev, han havde talt om. Det var et Øjeblikks Sag for Lady Gregory at lade Brevet forsvinde i sin Taske. Og hun betænkte sig ikke. Saa skrev hun nogle Linjer til Eleanor og gik saa lige saa rolig og værdig, som hun var kommen. Hun aabnede ikke Brevet; det var jo ingen Nytte til, og Lady Gregory skelnede skarpt mellem nødvendige og unødvendige Overgreb og Indiskretioner.

Nu havde hun ordnet det med Constance og Eleanor. Nu stod kun Hal tilbage, og han var i Øjeblikket i London hos Lord Hatherford. Hun vidste, som hun sagde, intet om Eleanors Rejse eller Grundene til den, men hun mødte paa Pletten ved det Tog, Eleanor kom med.

„Hal har været i en forfærdelig Ængstelse for Dig,“ sagde hendes Naade ømt. „Hvorfor betroede du dig dog ikke til os, dine nærmeste Venner?“

Eleanor mumlede noget uforstaaeligt; men Lady Gregory sparede hende al Forklaring.

„Hvis du dog blot vilde give min kære Dreng Ret til at beskytte dig og dele dine Bekymringer med dig — fortsatte hun — „tænk paa, om I ikke skulde fremskynde jeres —“

„Aah, nej, nej, ikke nu, da alt dette hænger truende over os,“ afbrød Eleanor heftigt.

Men Lady Gregory blev ved med sine Ængstelser og Hals' Fortvivlelse. —

Imidlertid var Hal virkelig i en fortvivlet og pinefuld Sindstilstand; men alle hans Tanker drejede sig om Constance. Han vidste, at Moderen ikke veg en Tomme fra sit Ord, og Constance kunde dog ikke dømmes uskyldig. Men hvad hjalp det, at han fortalte Sandheden, naar hans Mo'r saa benægtede alt. Constance maatte blive firkendt.

Da Hal vendte hjem, mødte hans Mo'r ham straks med:

„Jeg har været hos Eleanor i Dag. Stakkels Pigebarn, hun er i en frygtelig Situation. Du skulde bare set, hvor bleg og forgrædt hun saa ud — og hun sagde, hun var bange for, at du ikke elskede hende mere, og at det var fordi du naerede en frygtelig Mistanke til hendes Fa'r.“

Hal iagttog sin Mo'r skarpt; men hendes Ansigt røbede intet.

„Hun har jo faaet mit Brev,“ sagde han hæst.

„Det har hun ikke. Hun talte da ikke om det; det er din Ligegyldighed, der har smertet hende. —“

„Hvis jeg blot kunde tro dig.“

„Tro mig, min egen Dreng? Det behøves ikke, gaa du og spørg hende selv! Faa hende til at bestemme Bryllupsdagen. Du kan ikke trække dig tilbage; hun tror paa dig — du kan ikke forlade hende i hendes Nød?“

Hal sprang op og gik frem og tilbage i Værelset.

„Hvis Eleanor ikke giver mig fri —“ begyndte han.

„Du kan ikke spørge hende, naar du ved, hun elsker dig og er ulykkelig og alene. Du har bedt hende om at blive din Kone, og du kan ikke som en Mand af Ære trække dig tilbage.“

„Ja, men Mo'r — vil du saa tale?“

„Om den anden? Min kære Dreng, jeg har talt, hun er borte.“

„Borte?“

„Ja, hun blev løsladt — læser du da ikke Aviserne, og hun er rejst til London og Dover. Jeg hørte fra hende fra Dover.“

„Det er din Skyld, Mo'r?“

„At hun blev fri? Ja, det antager jeg.“

„Du har jaget hende bort.“

„Jeg, min kære Dreng? Enhver Kvinde, der var bleven behandlet som hun er, vilde da forlade England for stedse. Og hun rejste uden et Ord. Hun har kun leget med dig.“

Hendes Naade sejlede triumferende ud af Stuen.“

XXXVII.

En Konference.

„Spil er en afskyelig La-st,“ mumlede Roa halvhøjt, han kom ud af Spillesalen med Haanden fuld af Sedler og Guldmønter; „men det er anden Gang Fru Fortuna viser mig sit huld-salige Aasyn. Fire Tusind tre hundrede og tredive Francs for et Femfrancsstykke er ikke til at kimse af; og det var det sidste af de fem, Mallabar laante mig. Jeg vil sende ham dem i

Aften, hvis blot han ikke faar et Slag. Lavet-sur-mer er det mest forbandede lille Hul i Belgien, men mig har den været god.“

Rod var rejst fra Craneboro, da han hørte, at Hal og Eleanor talte om Bryllup. Emily havde givet ham Vished; men hun var vred.

„Det er Deres egen Skyld altsammen,“ sagde hun. „Havde De talt, som jeg sagde til Dem, var dette ikke sket.“

Hun græd — dog mere af Ærgrelse end af Medfølelse med Rod.

„Lille Emily, kan De dog ikke forstaa, at med 36 Shillings i Lommen kan man ikke fri til en rig Pige. Nej, jeg har ikke andet Valg end at rejse ud og arbejde eller tage Livet af mig. Men det sidste lader jeg nok være med. Jeg tager til Amerika. Farvel, De har været en lille tapper Pige, og har gjort hvad De kunde. Naar jeg bliver rig, sender jeg Dem et Par Diamant-Ørenringe. Skriv til mig og lad mig vide, hvordan det gaar her.“

Først tog han til London, derfra til Fastlandet, og nu finder vi ham altsaa i Lavet-sur-mer med Haanden fuld af Penge.

„Nu maa jeg tage en Bestemmelse,“ tænkte Rod. „Lad os nu se. For to Dage siden saa jeg Eales i Bryssel, og jeg fulgte efter ham hertil. Han tog ind i et Hotel og bestilte tre Værelser — et af dem til en Invalid — formodentlig Parlamentsmedlem Cruston. De skal komme i Morgen; Eales tog tilbage til Bryssel for at hente de andre. Men jeg bliver her — og forandrer blot mit Navn. Det er godt at være en født Sprogmand. Monsieur Javette, født Rod Kenwood, er en fuldendt Franskmand — det er godt for noget at tale flere Sprog. Og nu er Finanserne jo i Orden. Men jeg maa skifte mere end Navn. Nu vil jeg være Tysker med hvidt Skæg og hvid Paryk og han skal hedde Herr Hetzenfeldt. — Men saa er der jo Raycourts Kone. Hvad Pokker bestiller hun her? Hvad har hun at gøre med Roachley? Alt det maa jeg se at finde ud af.“

Rod reiste til den nærmeste By inde i Landet og fik hvad han behøvede til Forklædningen. Men det kostede 150 Francs, det var et

Hul i Gevinsten. Som en aldrende Herre vendte han tilbage til Lavet-sur-mer og tog ind i en billig Pension hos en Enke.

En tre-fire Dage efter laa Rod ved Stranden, da han saa Eales og Roachley komme ned imod Stedet. Eales skød en Rullestol foran sig; i den sad Cruston, ynkelig at se til. Rod slentrede om bag en Klit og lagde sig paa dens Top, saa han selv var skjult, men havde Udkig over hele Stranden. Forresten var han jo stadig forklædt, men Roachley havde skarpe Øjne. Han tænkte, at der maatte være noget bestemt, der førte de sammensvorne ned paa det øde Sted af Strandbredden, for det var frygteligt at køre Vognen der, Hjulene sank dybt ned i Sandet, saa de tit maatte løfte Vognen op.

„Her er Stedet,“ sagde Roachley. „Her kan der ikke komme nogen fra Byen, uden at jeg ser dem, og saa længe der er Flod kan der ingen komme fra den anden Side. Og selv om der var én, der vilde, kunde han ikke. Jeg har givet ham Draaber, der nok skal holde ham rolig de første otte Timer.“

„Jeg maa ogsaa tro, det var nødvendigt at komme herhen, for hver Nerve i mig smerter af den Køretur.“

„Aah, mine Hænder er slidt i Stykker,“ faldt Eales ind, „saa jeg ved ikke, hvem af os, der har det værst.“

„Jeg vilde da gerne bytte,“ afskar Cruston ham.

„Det var ikke for at skændes, vi kom herhen,“ endte Roachley Diskussionen. „Denne her Candroin — — —“

„Candroin? Hvad er der med ham? Er det ham, du har givet Draaber?“ spurgte Eales forundret.

„Ja. Hvem han er? Mrs. Raycourts Spion. I ved, at hun har den fikse Ide, at en af os har myrdet hendes Mand — og hun bruger denne Candroin til at udspejde os.“

„Sikken en lille Havgasse.“

„Men naar De har givet ham Draaber, hvorfor skulde vi saa herud? Saa sover han jo sikkert nok.“

(Fortsættes.)

Præmie Nr. 21 paa 25 Kr.

Paa samme Maade, som denne Annonce

Det nordiske

Nodestikkeri

Vodroffvej 6 :: Kbhvn.

— — —

Eneste Nodestikkeri i Norden. Ud-
fører alt Nodestik efter Bestilling.

i første Linje har Begyndelsesbogstavet *D* og Slutningsbogstavet *e* og i sidste Linje begynder med *f* og ender med *g*,

findes der i vore Annoncer i dette Nummer en Annonce, hvor de tilsvarende Bogstaver er

L t
b r

Find den, klip den ud, send den senest den 4. April under Mærket „Præmie 21“, „Hver 8. Dag“, Vingaardstræde 25, København. Af de indkomne Besvarelser trækker vi en ud, den heldige faar tilsendt 25 Kr. kontant. Vinderens Navn findes i vort Nummer for 12. April.

Præmie Nr. 19. Den Annonce, der skulde findes i Nr. 24, var fra kgl. Hof-Møbelfabrikant *C. B. Hansen*. Vinder af Pengepræmien blev: Frk. *Karen Nielsen*, Sagasvej 8, St. De fem Eks-trapremier tilfaldt: Enkefru *Marie Babe*, Torsgade 32², Telefonarbejder *Martin Martinsen*, Nygaards Tverv. 4¹, Frk. *Karen Ramer*, Købmagergade 52¹, Frk. *Therese Lybecker*, Mynstersvej 10 og Fru *A. Rützou*, Lundsgade 5, Kbhvn.

Toldforvalter, Løjtnant *H. G. F. Afzelius* i Gedser er død, 56 Aar gl. Hr. A. var en elskværdig Mand, der havde gjort sig afholdt i sin Virkekreds.

Apoteker *Axel Wengel*, Ringsted, fejrede d. 25. Marts sit Apoteks 100 Aars Jubil. Hr. W.'s Bedstefader overtog Apoteket 1812, og siden har det været i Slægtens Eje.

Købmand *Hans Joh. Grønbech* i Hasle døde d. 7. Marts, 57 Aar gl. En af Bornholms mest kendte Mænd, tidl. mangeaarigt Medl. af H.'s Byraad, Direktør for Hasle Bank.

Justitsr., Overretssagf. *William Lund*, en af Kbhvn.'s ældre og mest agtede Sagførere, døde 10. Marts, 65 Aar gl. Hr. S. havde drevet Sagførerforretningen siden 72.

Overretssagfører *F. A. Hartmann*, er død, 65 Aar gl. Hr. H. var en Søn af „Gamle Hartmann“, en sympatisk og anset Personlighed med rige Evner, ogsaa paa Musikkens Omraade.

Kapt. *Schroll*, Lykenssæde, en af Fyens mest ansete Landm., fyldte forl. 70 Aar. Beklædte mange Tillids hverv indenf. Landbr.s Organisationer, Forf. til „Om Bogføring i Landbruget“.

Rodemester *A. Meyer*, Frederiksberg, er død, næsten 70 Aar gl. I 25 Aar var Hr. M. Ejer af Axelvold, Halland, og gjorde et stort Arb. som Foregangsmand i Landbr. I 17 Aar Skatteopræver paa Frbg.

Kgl. Skovfoged *J. D. Christiansen* har efter 40 Aars Tjeneste i Statens Tjeneste taget Afsked, 69 Aar gl. Var med i Krigen 64. Hr. C.'s Gerning har altid været præget af Dygtighed og Energi.

Fabrikant *Hans Christoffersen* i Holeby er død, 63 Aar gl. Nedsatte sig 77 som Smed i Holsted, 82 i Holeby. Opfandt 92 sin Kodrenser, der er kendt langt udenfor Danm. Hans Fabr. en af de største.

Hr. Pastor lic. theol. *Th. Hansen*, Østrup, fyldte d. 11. Marts 70 Aar. Hr. H. har udf. et stort Arb. som Stefansagens dygtige og varmtfølede Talsm., fortjent af Diakonisse-, Sømands- og Børnes.

Pastor *Gaudentius Schmiderer* fejrede d. 12. Marts sit 25-Aars Jubil. som Præst i den kat. Kirke. F. i Løfer i Salzburg, kom 98 til Danm. En ivrig Forkæmper for den katolske Kirke.

Forhv. Lærer *Karl Vinther* i Næstved, en i grundtvigske Kredse højt skattet Mand, er død, 79 Aar gl. Form. for „Kirkel. Samfund af 1898“s Afdeling for Sydsjælland.

En Specialforretning i elektriske Lysekroner.

Interiør fra Aage Havemanns Efterf.'s Lager, Boldhusg. 2, Hj. af Admiralg.

sluttede sig til ogsaa at føre elektriske Kroner, Staalampere, Ampler etc. etc. I Udstillingslokalerne *Boldhusgade 2, Hjørnet af Admiralgade*, vil man derfor altid forefinde et smukt Udvalg af meget smagfulde Modeller i Krystal, i Kobber, i Messing og særlig i Jern. De fleste Modeller er udførte efter egne Tegninger, og forefindes saavel ganske billige som dyrere Lysekroner og Lamper etc.

Skulde man nævne noget af det, der særlig er betegnende for vor Tid, vil man uvilkaarlig i første Række fremføre det elektriske Lys. I vore Dage, hvor Elektriciteten Dag for Dag vinder mere og mere Indpas i alle Lag af Befolkningen — paa Grund af dens Prisbillighed — er de dertil nødvendige Belysningslegemer: Lysekroner, Staalampere, Ampler etc. naturligvis bleven en meget stor og vigtig Artikel. Det var da ogsaa i Erkendelsen heraf, at Chefen for det bekendte engros Firma i elektriske Artikler *Aage Havemanns Efterf.*, Hr. Grosse-
 rer Chr. A. Olsen, for et Par Aar siden be-

Det kan derfor altid lønne sig ved Anskaffelse af elektriske Lysekroner etc. at aflægge et Besøg hos *Aage Havemanns Efterf.*, da man derigennem vil kunne overtyde sig om, hvad der paa dette Omraade kan bydes.

Interiør fra Aage Havemanns Efterf.'s Lager, Boldhusg. 2, Hj. af Admiralg.

H. Steensens Margarinefabrik.

Da Margarinefabrikationen for nogle Aar tilbage tog sin Begyndelse, saa saa det ikke ud til, at Margarine skulde komme til at spille saa stor en Rolle, som det nu er Tilfældet. Ifølge Statistikken solgtes der sidste Aar her i Landet ca. 50 Millioner Pund Margarine, og Salget stiger Aar for Aar, efterhaanden som de gamle Fordomme mod Margarinen

I den sidste Tid har Fabriken ved Siden af de overalt bekendte „Stjerne Mærker“ bragt nogle nye Kvaliteter i Handelen under Navn af „Ceres“ Margarine og „Dansk National“ Margarine, disse Kvaliteter fremstilles efter en ganske ny Fabrikationsmaade og er i Besiddelse af en ganske særlig fortrinlig Smag og Aroma, og i den korte Tid, de er blevne fabrikerede, har

Indregistreret
Varemærke.

Indregistreret
Varemærke.

forsvinder hos Befolkningen. — En af de første Margarinefabrikker i Danmark, er H. Steensens Margarinefabrik A/S i Vejle, som ogsaa er en af Landets største Fabrikker i denne Branche.

Siden Fabriken for ca. 20 Aar siden begyndte Fabrikation af Margarine, er den bleven udvidet den ene Gang efter den anden, intet Offer er skyet, for at hævde Fabrikens Devise: „H. Steensens Margarine er altid den bedste“; de nyeste Maskiner anskaffes, og fineste Raastoffer anvendes.

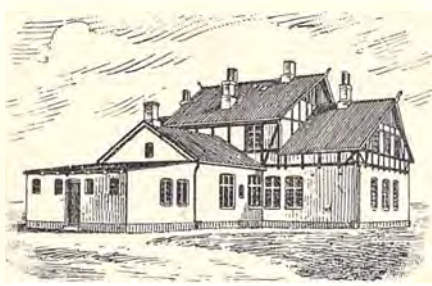
de været Genstand for stor Efterspørgsel.

Endelig maa nævnes Fabrikens sidste nye Mærke „Dana“ Margarine, for hvilket er indregistreret ovenstaaende Varemærke.

„Dana“ Margarine er den absolut fineste Margarine, der overhovedet kan fremstilles, den tilfredsstillende alle Fordringer med Hensyn til Smag og Stegeevne, den har i kort Tid vundet Indpas i mange Hjem, hvor det erkendes, at det bedste i Længden er det billigste.

Syge- og Rekonvalescenthjemmet „Solhøj“.

Syge- og Rekonvalescenthjemmet „Solhøj“.

gunstigste Betingelser. Og selve Hjemmet er praktisk og udmærket indrettet. Fru Seiersen har i ca. 12 Aar beskæftiget sig med Sygepleje og kender den tilbunds, desuden er der til Hjemmet knyttet Læge og særlig Sygeplejerske. Patienterne kan faa kyndig Bade- og Massagebehandling, Sol- og Vandbade, og Ernæringen kan indrettes fuldstændig efter Patientens Læges Forskrifter.

Foruden „Solhøj“ fortsætter Fru Seiersen inde i Horsens By sin ansete Bade- og Massageklinik, Hestedamsgade Nr. 9, der blev anlagt for ca. 10 Aar siden. Det var den første, der i Provinserne begyndte paa elektrolytisk Behand-

I Forfatteren Laurids Bruns' sidste Bog „Hjemmet“, skildrer han paa sin næsten visionære Maade, hvorledes det oprevne Bymenneske bliver lykkeligt og glad ved at vende tilbage til Naturen, ved at føle sig ét med den. Det er derfor en sund og forstandig Tanke, der har bragt Fru Seiersen til at lægge sit nye Syge- og Rekonvalescenthjem ud i de smukke og landlige Omgivelser ved Horsens Fjord, ti Minutters Gang fra Hundslund St. og en halv Times Jernbanekørsel fra Byen, paa et højt, luftigt, solrigt Sted, med vid Udsigt over Fjorden, helt over ad Fyens Kyst til, omgivet af Granplantager og smilende unge Frugthaver. Der er ingen Tvivl om, at de, der trænger til Hvile og Sundhed, her vil faa de bedste og

Venteværelse.

Massagebehandling og Sygegymnastik.

ling. Den er stadig udvidet. Virksomheden omfatter Sundhedsbade af alle Arter, elektriske Karbade, Nauheimerbade, Fyrrenaalsbade, Gytjebade, Kvækerbade, tyrkiske Bade, halvruussiske Bade, Medicinalbade, Varmluftsbade osv. Endvidere svensk Sygegymnastik samt Ansigtspleje og Fodpleje. Det er en hel Række plagsomme Lidelser, som man der kan søge Lindring for, saasom Neuralgi og Gigtlidelser, Forstoppelse og kroniske Mavelidelser, Hjerte- og Lungelidelser, anæmiske Tilstande, Lamheder og Holdningsfejl m. m. Kliniken har været Genstand for rosende Omtale i den samlede Horsenspresse.

Det er saaledes en stor og omfattende Virksomhed, der her er groet op ved en Kvindes Initiativ og Dygtighed.

En Livs Essents. Det kan jo ikke nægtes, at vi ikke omgaas vor Mave og vore Nerver med den Omhu, som vi burde anvende paa disse Dele af vort Legeme, af hvilke vort hele Velbefindende dog i saa høj Grad afhænger. Vi overfylder vor Mave, vi gaar til altfor mange og tunge Middage, vi giver den mere Alkohol at overvinde, end den egentlig har godt af. Og vi

slider paa vore Nerver i den Dag for Dag haardere Kamp for Tilværelsen, og endnu mere slider vi paa dem, naar Arbejdet er endt, og Forlystelselivet begynder. Selve den haarde daglige Kamp fører det med sig, at vi er mere opsatte paa Forlystelser end vore nøjsomme Forfædre.

Men hvorom alting er, vi slider for haardt baade paa vore Mave og vore Nerver. Og vi maa derfor have kunstige Midler for at bringe dem i Orden, til at faa Maven til at virke normalt, til at genoprette Appetiten og bringe Nerverne i Ro. Der findes i saa Henseende adskillige Midler, og et af de bedste er den af Hr. S. Madsen i Aarhus fremstillede *Nephthys Livs-Essents*. Denne diætiske Bitteressents har, som det fremgaar af talrige anbefalinger, indsendte af begejstrede Brugere, den fortræffeligste Indvirkning paa Organismen. Nydt to à tre Gange daglig i Vand forøger den Velværet, øger vor Arbejdskraft. I Løbet af kort Tid har den da ogsaa vundet stor Udbredelse, grundet paa sine fortræffelige Egenskaber. *Nephthys Livs-Essents*en kurerer ikke alle mulige Sygdomme, saaledes som de udskregne Universalmidler paastaas at kunne det, men at den kan vække den sunkne Appetit, bringe Maven i Orden, styrke og berolige Nerverne, er sikkert og givet; det er vist ved mange Erfaringer.

N.

Vi har gentagende omtalt, hvordan Nykøbing F. er en dygtig Fremskridtskommune, hvordan kloge og energiske Mænd paa Næringslivets forskellige Omraader har arbejdet. Hvad Reklameringen og Skiltevæsenets saa vigtige Kunst angaar, er Hr. J. Dichmann, Indehaveren af Skilte- og Fanefabriken „Norden“, Foregangsmand. Han har rejst, set sig godt om i Udlandet og er kommen hjem med Idéer og Energi. Paa Udstillingen i Fjor i Nykøbing lagde man Mærke til en morsom og stilfuld ægyptisk Restaurant, det var Hr. Dichmanns Værk. Han kunde gøre det ægte, fordi han havde besøgt Ægypten, han kender dette Øst, han har siddet i Ørkensandet og ridset de gamle Kongegrave med deres fantastiske Figurer ned paa Papiret, han har besøgt Hellas' gamle Byer, som han i det hele har gennemrejst og studeret de Lande, hvor de forskellige Stilarter har deres Udspring. Derfor har han ogsaa faaet en betydelig Forretning i dekorativ Maleri, hvis Udførelse vidner om Stilkorrektthed og Farvesmag,

Desuden har han indført nye og smagfulde Typer i Skilte, han laver smukke, dekorative Glaslofter, ejendommelige imiterede Blyindfatinger, i det hele alle de smukke og fikse Ting, der pryder den moderne Forretning og det moderne Hjem.

N.

Indgangen til J. Dichmanns Skiltefabrik Nykøbing F.

Nærum Kostskole.

Kostskoler bliver mere og mere almindelige her i Landet, den ene oprettes efter den anden, og der er utvivlsomt ogsaa Brug for en hel Del af den Slags. Af forskellige Grunde er det jo ofte saadan, at det maa betragtes som en Fordel for Børnene, at de kan anbringes udenfor Hjemmet under fuldt betryggende Forhold i alle Henseender. Opholdet paa Kostskolerne skal jo for det første kunne skaffe Eleverne den almindelige Skolekundskab — og dette vil en Kostskole egentlig kunne bedre end almindelige Dagskoler derved, at Lærerne og Bestyreren færdes Dag ud og Dag ind sammen med Eleverne, hvorved en langt inderligere og mere dybtgaaende Paavirkning bliver mulig — men det

skole, som vi nedenfor bringer et Billede af. Imponerende ligger den i det bakkede Terræn ved Nærum mod Vest op imod Søllerød, midt imellem Holte og Skodsborg, ved Nærum Stationen paa Lyngby—Vedbæk—Banen. Endnu er der kun én Bygning, men det er Meningen, saa snart Forholdene tillader det eller kræver det, hvad der synes allerede nu at være Tilfældet, da at opføre en egentlig Skolebygning — den Bygning, vi viser paa Billedet rummer foreløbig baade Skolelokale og Beboelseslokale for Bestyreren, nogle af Lærerne og de boende Elever. Naar Skolelokalerne bliver overflyttede til en særlig Skolebygning, vil den nuværende Bygning helt blive anvendt til Beboelse, og der vil da kunne rummes godt 20

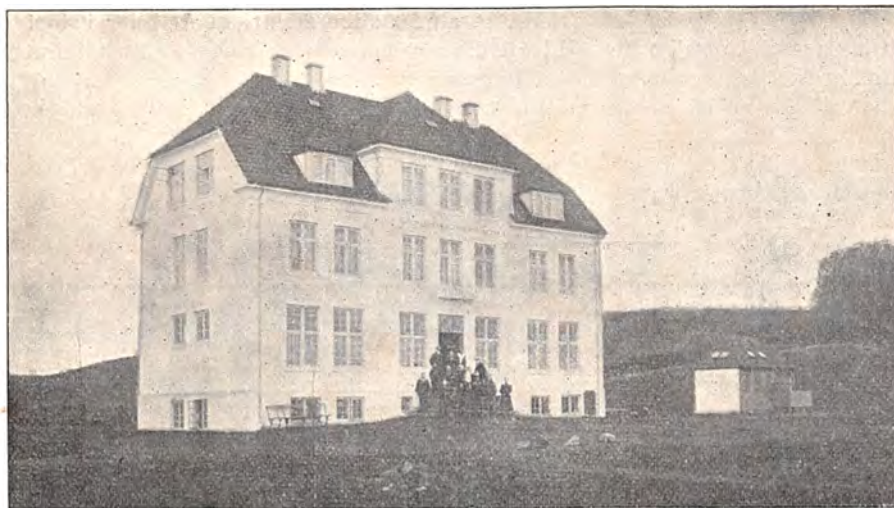
Kostgængere i den Bygning. Flere mener Bestyrerne — der er to, d'Hrr.

cand. mag. A. Krogh og A. L. Thornberg — ikke, at de vil have i én Bygning, idet de paastaar, at flere Traade vil en enkelt Mand ikke kunne have i sin Haand eller rettere i sit Hoved. For at Skolen rigtig skal kunne være et

Hjem for de Børn, der betros den, og dette er Maalet, som smukt er udtrykt i det Motto, der staar paa Hovedfacaden: „Glad

Barndom, dygtig Manddom“ — maa Lederne, siger de nemlig, kunne følge hvert eneste Barns Udvikling og være fuldt inde i dets Forhold baade paa Skolen og i Hjemmet, og det er umuligt for én Mand med mere end ca. 20 Elever. Det er da Meningen at bygge en lignende Elevbygning, naar det bliver nødvendigt, hvor en gift Lærer eller Bestyrer skal være Familiefader, saaledes at der vil blive praktiseret en Slags Cottagesystem, hvad der i alle Tilfælde kan se meget plausibelt ud, særlig naar man ser paa vore andre Kostskolers Forhold.

Kostskolen ved Nærum har sikret sig 5 Tdr. Land og kan jo aabenbart faa betydelig mere, hvis det bliver nødvendigt at udvide endnu stærkere; og at dette maa blive nødvendigt, kan man kun ønske de to unge fremadstræbende, dygtige Pædagoger, der staar i Spidsen for den.

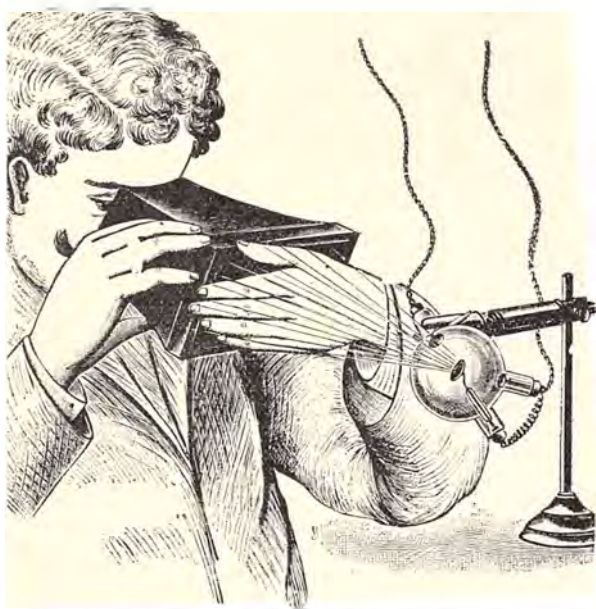

Nærum Kostskole.

skulde ogsaa lære Eleverne, hvorledes et Menneskeliv kan fyldes med Interesse for noget større og mere, end dette lette overfladiske Liv, som Nutidens Storstadsliv medfører. Vort Folk er jo mange Gange blevet beskyldt for at være et Grinebiderfolk, og til at forandre et saadant Træk vil næppe noget være mere virksomt, end et sundt, regelmæssig ordnet Liv under Forhold, hvor man kun paa Afstand hører Døgnlivets Grin, men søger at finde og opelske Interessespiren i Barnesjælen. Et nyt Menneske, der forlader en saadan Institution med Øjnene aabne for, at der er mere at leve for og at interessere sig for end Revupremierer og Sportssejre, vil sikkert staa meget bedre rustet til at optage Kampen for Livsstillingen, end de Københavnerbørn, der ser og hører Fa'r og Mo'r tale om saadant som noget saare vigtigt.

Endnu i Aar er atter oprettet en ny Kost-

Apparat til Röntgenforsøg fra „Edystone“, Holsteinsgade 11.

Der kunde skrives en interessant Legetøjets Historie om, hvordan de historiske Begivenheder præger Legetøjet, hvordan f. Eks. en stor Krig mangedobler Fabrikationen af Tinsoldater.

Men endnu interessantere er det at se, hvorledes de moderne Opfindelser, hvordan Damp-

maskinen, Jernbanerne m. m., overføres i Legetøjsformat.

Naturligvis er hele den moderne elektriske Bevægelse ogsaa gaaet over i Ungdommens Leg og Adspredelse. Og der er ingen Tvivl om, at dette elektriske Legetøj, der slutter sig til Undervisningen i Skolerne, er af stor opdragende Betydning.

Man kan derfor forstaa, at der kan bygges en hel elektrisk Forretning væsentligt paa slige Artikler for den modnere Ungdom. Det er lykkedes for Hr. P. Pedersen, der ude paa Østerbro i Holsteinsgade 11 har oparbejdet en alsidig og velforsynet Forretning netop med den Slags elektriske Ting. Man kan faa alt lige til Apparater til traadløs Telegrafering. Ogsaa til Undervisningsbrug har Hr. Pedersen en stor Omsætning. Og da de fleste af de Artikler, han fører, er eget Fabrikat, er de baade billige og solide. — Tillige fører Hr. P. almindelige elektriske Artikler i stort Udvalg. Enhver kan selv indlægge sig Høstelefon og Ringeapparat, da Tegninger og Vejledning altid staar til Raadighed. Og endelig paatager Firmaet sig selv elektriske Installationer hele Landet over til billige Priser. Illustreret Prisliste sendes gratis.

HVER 8 DAG

Nr. 27. 14. Aargang.

5. April 1908.

Dr. Mantzius som Thorvaldsens Fader i Bergstrøms: „Det gyldne Skind“.

Fra Mønnegaarden.

En gammel Historie.

Min Ven, Gilius Myr, gammel Vestlandsmand og Jæger, sagde en Kveld til mig, mens vi skød Ænder fra Baad bag en mørk Holme der vester:

„Se, hvor vond Fjorden ser ud herfra. Den er Bly. Ja se heromkring. Skodden ligger ligesom altid paa Lur i Horisonten.

Har du set Naturen indover Land. Den er rig, men forunderlig uhyggelig, ligesom og Menneskene er anderledes end andre Steder. De er saa faamælte. De gaar om mellem hverandre og har noget at sige og tier.

Naa, kanske det er mig, som ser det slig, fordi jeg ved om noget underligt, som hændte paa en Gaard heromkring. Mønnegaarden hedder den. Ja, den Gaard skulde du se. Saa slap du at snakke om „disse evindelige firkantede Fiskerhytter“ — — — Sorenskriver Mønne boede der. Og Konen. Gammel Mand og ung Kone. Det gik galt fortaas.

„Jasaa?“

„Javel. Det gik rent galt. Ikveld har vi ikke Tid. Men en Gang ved Dag skal vi ro derhen. Saa skal du faa se et Hus, som de ikke har Mage til ved Kristiania. Du, som altid skælder ud vore vakre Fiskerhytter. Du, som altid skal have det saa stort med svære Byer og Huser og sligt.“

Nu havde jeg slet ikke sagt, hvad Gilius vilde paadutte mig. I Højden havde jeg sagt, at nogle vakre Villaer vilde klæde Fjordbredden. Men jeg svarede bare:

„Jeg vil gerne se Mønnegaarden.“

„Javel; og det, som hændte der, skal du faa høre af mig. Jeg har faaet vide det af min Gudmor, som havde tjent der. Hun døde nylig. Hun gik i Barndommen paa Slutten. Ellers havde hun vist ikke fortalt det.“

„Var det noget om Sorenskriveren, som boede der engang?“

„Det var noget om Sorenskriveren.“ Gilius nikked. „Ingen fik vide, at han tog Livet af sig selv og Fruen — — — og at det nok var med Fruens gode Vilje, han gjorde det.“

Gilius Myr nikked paa Ho'det som den, der ved god Besked.

„Men slig gik det til,“ sagde han. „Det var ikke Hjerteslag, som Doktoren fik det til. Naa, han var Husets Ven — — —“

„Fortæl, hvad du ved, Gilius Myr!“

„Jeg faar da probere. Ja, Sorenskriveren var jo velstaaende lige fra Vuggen af. Og han havde i mangfoldige Aar drevet paa med Udenlandsrejser. Først da han var henved tres, gifted han sig med en ung Pige — — — ja saa men, med en pur ung Pige. De leved lykkelig sam-

men. Ingen mærked andet. Og en Gang om Aaret — det sagde min Gudmor —, kom et Skib forbi, og Kaptejnen derombord var en ung, kæk Mand, som nok havde været forlibt i Fruen, men som ikke havde maattet faa hende, fordi han ikke var fin og rig nok. Og han lod altid Skuden ligge nogle Timer, medens de roed ham i Land paa Besøg hos Sorenskriverens. Og han var altid hjertelig velkommen, og min Gudmor saa, hvordan Skriveren altid tog imod ham som allerbedst, og hvor vakkert han ved Bordet fyldte Kaptejnens Glas og klinked med ham. Ja, det hændte endog, at Kaptejnen, naar han kom, fandt Fruen alene, eftersom Skriveren i Embeds Medfør var paa Rejse. Og de sad frit sammen, Kaptejnen og den unge Sorenskriverfrue, og de gik i Skog og Have sammen, til den Stund, Kaptejnen maatte rejse. Og naar Skriveren kom hjem, fortalte Fruen ham det hele, at nu havde Kaptejnen været der . . . og han var fornem og høflig som altid og sagde, at det rigtig var kedeligt, at han ikke havde været hjemme.

Et Aar fødte Fruen en Søn til Verden. Sorenskriveren var meget lykkelig, ja, Jordmoderen paastod, at han græd af Glæde.

Og Tiden gik.

Et Aar udeblev Kaptejnens Skib. Baade Sorenskriveren og Fruen talte om Udeblivelsen og begreb den ikke. Men en Dag kom Sorenskriveren hjem, gik hen til sin Hustru og sagde med bedrøvet Stemme:

„Vor Ven er død, Valborg, forlist paa Havet.“ Hans Frue blev staaende foran ham, stiv og bleg, og i næste Na sank hun om i svær Besvimmelse. Da studsede den gamle Herre. Han bøjed sig og løfted skælvende sin Frue op og bar hende ind paa hendes Seng. Hun laa syg nogle Dage, men kom sig jo op igen. Hun var saa stille nu. Hendes Mand klapped hendes Haar: „Stakkels Valborg, hvor du dog elskede den Mand, og hvilken brav og dydig Kone du dog har været, at du altid holdt din Elskov i saa haard en Tømme.“

Og Skriveren var fra nu af endnu hensynsfuldere end før, som bebrejded han sig, at han havde taget hende til Ægte, naar hendes Hjerte dog tilhørte en anden.

Nu voksed deres Søn op og blev en stor Gut, og han ligned ikke Faderen, snarere Moderen — — — eller til syvende og sidst lignede han ingen af dem. Naar han kom som en Vind gennem de stille Stuer og raabte i ung, hensynsløs Glæde, saa kendte Sorenskriveren sig fremmed og afmægtig lige overfor denne

sin Søn, og mange Gange rysted han undrende paa Hovedet.

Sorenskriveren troede engang saa sikkert, at hans eneste Søn skulde følge i hans eget Spor og studere Lovkyndighed. Men der kunde neppe tænkes noget, der passede den unge Fyr mindre. Han viste overhovedet ingen Lyst og Evne til Studeringer. Og en Dag kom han stormende ind og raabte med unge, blanke Øjne:

„Far! Mor! Jeg vil være Sjøkaptejn.“

„Du skal holde ved paa Skolen,“ svared Sorenskriveren stille og mut, „og du skal forsøge at være flittig.“

„Jeg orker ikke Skolen længer, Far.“

„Du skal desuden være mindre højroestet, særlig naar du taler til din gamle Far.“

Men Gutten lystred ikke. Han var urolig, og blev end uroligere. Og næsten hver Dag roed og sejled han, og han fortalte Forældrene, at Sjømand vilde han være og ingenting andet.

Sorenskriveren var nu en meget gammel Mand og svag i mange Maader. Han blev tausere og tausere med Alderen. Og naar hans Søn kom larmende, sad han endnu tausere end ellers. Og naar Gutten gentog sin Bøn om at blive Sjømand, kunde det hælde, at den gamle Herre saa paa sin Frue, som sad stille og bleg og ikke saa igen.

En Sommer laa et stort Skib udenfor paa Fjorden. Det kom vistnok langvejs fra. Det vugged sig sort og tungt paa Bølgerne. Den Dag, det skulde lette Anker, kom Gutten ind i Værelset, hvor Forældrene sad. „Idag rejser jeg,“ sagde han bare. Han stod der og ligned — hvem? hvem?

„Rejs bort!“ Sorenskriveren skreg det ud. „Rejs bort! Du er ikke min Søn. Hvad har jeg med dig?“

Gutten gik. Den gamle Herre saa paa sin Hustru: „Han er ikke min Søn. Jeg mente det.“

Hun svared ikke et Ord.

Gutten rejste. Moderen fulgte ham ombord. Hun var dødbleg som den, der følger noget kært den sidste Vej. Hun gik tilbage til det store Hus og lukked sig inde paa sit Værelse.

Fra nu af saas hun og hendes Mand sjeldent. Og naar de saas, var de begge blege og stumme. De gik om som Skygger. Han var altid den forekommende, som hans Sæd var, lod hende gaa først, tiltalte hende kavalermæssig og høflig.

Men en Dag saa en af Tjenerskabet, at hun knæled for ham og rakte Hænderne mod ham, som bønfuldt hun ham om noget. Hvad hun bad om, hørtes ikke.

Paa var det en Kveld, tidlig paa Sommeren. Sorenskriveren havde ladet en Flaske Vin tage op af Kælderen, en Flaske fin gammel Vin af den Slags, der blot brugtes ved de store Fester. Han og hans Frue sad udover Kvelden og drak af den Vin. De blev siddende længe. Da Forvalteren kom forbi Huset langt over Midnat, brændte Lampen endnu.

Og da Husets Stuepige kom ind i Dagligstuen om Morgen, saa hun til sin Forundring, at hendes Herskab sad endnu i sine Lænestole. Solen skinned gennem alle Vinduer, Verandadøren stod aaben, og i Haven stod alle Æbletræer i Flor. Midt paa Bordet stod en gul, søvrig Lampe og brændte. Hun nærmed sig, og pludselig skreg hun. Herren og Fruen var saa blege og sad der saa underligt. De var døde begge.

Doktoren blev hentet. Han saa dem an, og ingen ved, hvad han tænkte. Han sammenkaldte dem, som hørte Gaarden til, og forklared den omhyggelig, at deres Herskab var død af Hjertelammelse. Og naar Husdoktoren sagde det, forstod jo Tjenerskabet, at det helst skulde være saa, og kanske de ogsaa havde sine egne Tanker; men ingen af dem sagde til sin Dødedag andet end det, Doktoren havde meddelt dem. Men min Gudmoder fortalte noget, som er godt at faa Forstand af: Doktoren stak nok Tungen forsigtig i Vindraaben, som var igen i et af Glassene, og bagefter tørred han Tungen med sit Lommetørklæde.

Se, det er Historien fra Mønnegaarden. Der er nok Ting i Historien, som jeg ikke fik med, og ingen kender hver eneste Ting kanske. Men det var bra Folk, Sorenskriveren og Fruen, sagde min Gudmor — — —

Gaar en langt ud, Rævetangen forbi, saa kan en i klart Vejr se deres Hus. Gud ved, hvem som bor der nu. Jeg tror ingen. Ingen Lyd høres, som har med Liv at gøre, bare Sjøen langt borte. De grønne Skodder er for. Det er li'som et Menneske, der ikke vil se mere, men som har lukket Øjnene i.“

— — — — —
Ja, slig fortalte Gilius Myr sin Historie.

THOMAS KRAG.

Et Tronskifte i Afrika.

Kong Adjiki Toffa udraabes til Konge. — Kroningen sker ved, at den franske Guvernør sætter en Generalshat paa hans Hoved.

Kong Toffa er død! Kong Adjiki level! Dette Raab, som vi kender fra alle de monarkiske Stater, har lydt nede i den lille franske Vasalstat Porto-Novo paa Guld-kysten. Og et Regeringsskifte er gaaet for sig under højtidelige Ceremonier — Ceremonier, der dog kan synes os at nærme sig Karikaturen ret stærkt.

Afdøde Kong Toffa II. havde gjort Frankrig ret store Tjenester, han havde allerede i 1882 givet sig ind under dets Beskyttelse og støttet det i Kampen mod Dahomey. Alligevel var det Formynderskab, som den stærke mente det fornødent at føre over den svage, ret skarpt, og Kongen protesterede flere Gange kraftigt, saaledes sendte han for nogle Aar siden en Nevø til Frankrig med en ypperlig formet Beklagelse, der dog, ligesom de foregaaende, forblev — uden Resultat. Mere Held havde Kong Toffa som Ordensstifter. I 1892 havde han lavet en Orden, Bénin, hvis Insignier bestod i et smukt hvidt Emaillékors med sorte Stjerner

med et Ordensbaand i lyseblaat og Guld. Hvordan denne Hersker, der ikke en Gang kunde skrive sit eget Navn, har undfanget Idéen til en af de skønneste Ordener, er en Hemmelighed, som Kongen har taget med sig i Graven. Men Efterfølgeren fortsætter forhaabentlig Ordensuddelingen til Glæde for forfængelige Franskmænd — den giver saa godt i de sorte Kongers Kasse.

Den 7de Februar døde Kong Toffa II., og allerede næste Dag blev det kongelige Lig i sin Stads-karosse, der var kronet med Kongehatten og blev trukket af 20 kraftige Negre, ført til sit sidste Hvilested. 30,000 trofaste og sørgende Undersaatter dannede Ligtoget — og Naturen har jo udstyret dem med den fornødne Sørgedragt, der blot kompletteredes af et mørkebrunt Skørt eller Sjørnf. Men midt i den mørke Skare lyste den europæiske Kolonis hvide Klæder; alle Europæerne blev baarne i Bærestole i Sørgetoget. Indfødte Soldater med Geværløbet pegende mod Jorden dannede Spalier.

To Dage efter førte den samme Karosse, blot befriet for Sørgefloret, den ny Konge til Guvernørens Bolig, hvor Kroningen fandt Sted i Folkets Paasyn. Den nye Konge, Adjiki Toffa — det er „den retfærdige“ —

bar sit kongelige Skrud med medfødt Værdighed: paa det bronzebrune slanke Legeme blot et kort mørkt Skørt. Han gik frem til Guvernøren, der stod omgivet af sin Stab af Officerer og Embedsmænd — og Kroningen fandt Sted. Den bestod i,

at Guvernøren satte en let hvid Kalot paa Kongesønnens krøllede Haar og derpaa en trekantet, funk-lende hvid Generals-hat. Det er de kongelige In-

To af den afdøde Kong Toffas Ministre.

Den afdøde Kong Toffa i sit Audiensgemak.

Is- og Sne-Automobiler. Et halvt Aarhundrede frem, og Automobiler — til Lands og til Vands — og Luftskibe vil blive de vigtigste Samfærdselsmidler. Hveranden Dag kan der noteres et virkeligt Fremskridt i Automobilens eller Luftskibets Udvikling, og saa hører man endda ikke noget til de mangfoldige smaa Forbedringer, som de stadige Experimentere resulterer i.

Ogsaa Polarforskningen tager Automobil i sin Tjeneste. Mylius-Erichsen havde sin Bil med. Og i denne Vinters Sne har Dr. Charcot, der i August drager ud for at naa Sydpolen, eksperimenteret med en Automobilsæde, ved

signier. Adjiki var Konge og kunde for Fremtiden bære den altfor overbroderede, straalende Uniform, som hans Fader havde anskaffet sig til højtidelige Lejligheder.

Med kongelig Værdighed vendte han sig til sine Undersaatter, der i Tusindtal sad paa Hug om Guvernørboligen — for at præsentere sig for dem i sit Herskerskud. Og Undersaatterne hilste ham i tavs Beundring. Ikke et af Negeransigterne røbede Tanker, Tanker om de humane Fremskridt deres Stamme havde naaet, eller Tanker om Fortidens Kroninger med Menneskeofringer og andre uhyggelige Ceremonier. Tause og tilfredse, men ganske flegmatiske overværede de deres Konges Kroning uden at give en Lyd fra sig — — —

Saadan tager de traditionelle Regentskifte-Ceremonier sig ud, omsat paa afrikansk Negervis — blot uden den traditionelle Undersaatternes Hyldest. Og dog ser de sorte ganske anderledes kritikløst og ærbørdigt op til deres Fyrste end Nutidens Evropæer, for dem er han stadig den af de højere Magter udvalgte og af de onde Aander frygtede Hersker, skønt hans Magtomraade er saa stærkt beskaaret ved den franske Overhøjhed.

V—e.

Dr. Charcots Is- og Sne-Automobil, med hvilken han haaber at naa Sydpolen. Branger fot.

Hjælp af hvilken han haaber at naa den Pol, som hidtil har undgaaet de dristige Opdageres Efterstræbelser.

Forberedelser til Prinsesse Marias Valmuefest. — Paa Carl Lunds Malersal oven over Trinitatis Kirke. Jul. Aagaard fot.

Hans Broge.

Jeg har kun én Gang set Hans Broge, og da var han allerede en af Alder og Sygdom mærket Mand. Men selv om jeg ikke havde vidst, hvem han var, vilde jeg dog have lagt Mærke til ham. Der var over ham dette ubestemmelige, som der er over Mænd, der er vant til at byde, at føre og have Lykken med sig. Han havde denne rolige Sejerssikkerhed, som de Mænd faar, der i et langt Liv har set meget grønnes og gro under deres Hænders Røgt. Og hans Tale gjorde Indtryk af den samme Harmoni, den samme rolige Overlegenhed, parret med den Mildhed, som Aarene giver. Der har vel sagtens været de Ungdoms og Mandomsaar, denne Stemme har haft barskere Klang, men dog har han sikkert hørt til de Mænd, som Livet har forment sig nogenlunde rundt og let for. Han blev tidlig Herskeren, som de andre villigt underordner sig, fordi han indgød dem Tryghed; naar han havde taget Ansvaret i sin faste Haand, var alt godt. Hvad han i Enkeltheder har udrettet, hvordan han har været med i hvert Fremskridt i sin Hjemby, hvordan han har virket for det jyske Landbrug og ved sin lykkelige Evne arbejdet By og Land sammen, har vi før fortalt om. Her sænker vi Fanen for Høvdingen, der har levet sit Liv med Hæder.

Hans Broge.

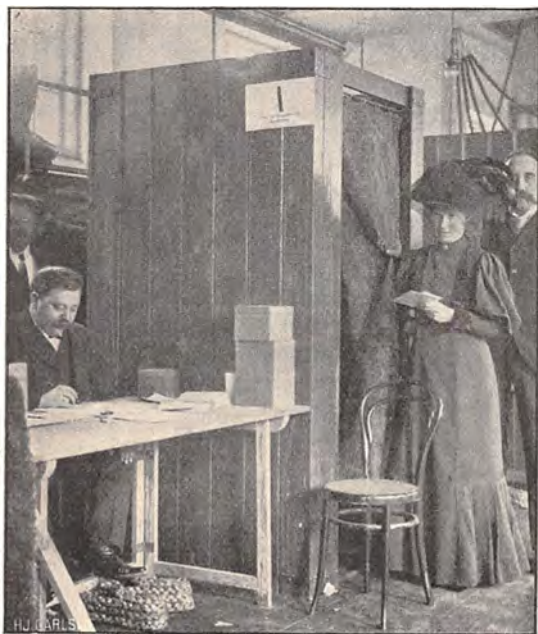
Kvinderne stemmer.

Foran Valgstedet paa Howitzvej. Jul Aagaard fot.

HJÆLPEKASSEVALGET paa Frederiksberg var det første, store Valg i Hovedstaden, hvor Kvinderne havde Valgret, første Gang, de kunde smutte ind bag det blomstrende Forhæng til det hemmelige Rum, der hidtil havde været som en Art Jomsborg, kun tilgængeligt for Mænd.

Der var en helt festlig, næsten en galant Stemning over Valget. Solen skinnede, det var en af disse straalende tidlige Foraarsdage, som i Aar er undtes os. Og Humøret var højt som

En af de ny Vælgere gaar ind i det hemmelige Rum.

Himlen. Maaske blev dette Valg ikke taget saa højtideligt, som de allerivrigste bebrillede, kortklippede Stemmeretskvinder af den gamle Skole kunde have ønsket det. Mangen en Kvinde har sikkert sat sit første politiske Kryds med et Smil og en fuldkommen Uforstand om „Sagens Realitet“, for at bruge et rigtigt Mandfolkeudtryk, hun har mest af all været optaget af det nye, denne politiske Premièreforestilling, hvor hun selv agerede med. Men samme principfaste Damer faar trøste sig med, at der skulde adskillige Valg til, før Mændene ret kunde siges at være med.

Og der er noget smukt i dette, at se Mand og Hustru komme Arm i Arm til Valgstedet. Og som Damernes lysere Dragter pyntede op i al denne sorte, mandfolkelige Ensformighed, der ellers karakteriserer et nordisk Valg. — I alle Tilfælde, det var en historisk Dag, Kvindernes første, store Valgdag i København. A.

Pastor Johs. Clausen, Vonsild, er afgaaet ved Døden i en Alder af 65 Aar. Pastor C. var en af de mest udprægede Personligheder i vort kirkelige Liv. Opr. Medstifter af Indre Mission og en nær Ven af Vilh. Beck, nærmede han sig senere mere den grundtvigske Retning, uden helt at slutte sig til den. Var i en Aarrække Rejsepræst, men blev efter Uffe Birkedals Afskedigelse Præst i Ryslinge. Han lagde et stort Arbejde ind for en mere folkelig Præsteuddannelse.

Pastor Johs. Clausen.

Men ogsaa i national Henseende var Pastor C. en glødende Personlighed. Han var en ivrig Forsvarsvæn og stærkt optaget af Sønderjydernes Sag. Han flyttede til Grænseegnene for at støtte deres Kamp og udrettede et stort Arbejde for den sønderjydske Kirkesag. Som Forsvarsvæn betonedede han stærkt Betydningen af at naa til en Løsning af dette Spørgsmaal.

De næste. —

Saalænge vi kan huske, har den smukke Cléo og den skønne Otéro pranget i Boghandlervinduer og Udhængsskabe, er gaaede igen i Alverdens Blade. Men de og deres Slægtled af Skønheder er allerede en Fortid. Vi bringer her tre Billeder af deres Afløserc, de skønne, som nu i Fotografi vil gaa Verden over.

Sorel.

Vive la France, les belles femmés et les pommes de terre frites“, hævder et gammelt Ord.

Vi vil slaa en Streg over det første og sidste for at holde os til de „belles femmés“.

Thi der er ingen Mangel paa smukke Kvinder i Frankrig. Og Paris er deres Eldorado.

Denne Skønheds-Trio, vi i Dag præsenterer vore Læsere, hører til Parisernes specielle Kælebørn. Foruden at være smukke Kvinder er de Aktricer, og dermed er deres Sukces fastslaaet.

Æres den, som æres bør. Vi begynder derfor med „Sorel“, der sikkert ogsaa er danske Læsere mest bekendt. — „Sorel“ er Kunstnerinde af Guds Naade. Hun har givet Kød og Blod til de moderne franske Skuespils mest moderne Skikkelser og gengiver med den sikreste Kunst, den klareste Naturlighed det 20nde Aarhundredes Pariserinde.

Hun er paa én Gang raffineret og inderlig,

forførende, trædsk, koket og beregnende og alligevel ikke uden kvindelig Medfølelse — med lynsnare Glimt af Ædelmod og ærlig Hengivelse; det altsammen oplyst af et brillerende og aldrig svigtende gallisk Vid . . .

Det — om jeg saa maa sige indviklede Sjæleliv, der karakteriserer den moderne Verdensdame, med hendes Famlen efter sig selv og hendes Søgen efter Forklaringer til begaaede Handlinger, der bagefter er hende selv ubegribelige, skaber Sorel med en Haandbevægelse, et Blik, et Tonefald. Hun har det fine Instinkt, og der er aldrig en falsk Akkord i hendes kloge, levende Spil.

Sorel er desuden en af Modens Dronninger og regnes for en af de bedst klædte Kvinder i hele den glade Scenestad.

I Mode-Spørgsmaalet kan hun alligevel ikke maale sig med „La belle Lantelme“, der ikke alene er den bedst klædte Dame i Paris for Øjeblikket, men ogsaa den smukkeste og den

La belle Lantelme.

La petite Greuze.

eleganteste. En saa ejendommelig Skønhed, der omgiver sig med en saa ødsel Pragt, at hun næsten er blevet en anden „*Marguerite Gautier*“.

Som Kunstnerinde kan Sorel imidlertid roligt rivalisere med Lantelme. Denne sidstes Kunst — hun figurerer som en meget lille Kvant-Stjerne paa Comédie Royales Himmel — naa, jo mindre man siger om den, jo bedre. —

Lantelmes Succes er skabt af hendes Skønhed, hendes Ynde og Ungdom. — Hun er saa smuk, at Folk taber Vejret af at se paa hende. Og hun er smuk i Profil og en face, med Haaret løst og med Haaret opsat — i Silke og Juveler, som i Laser og Pjalter — kan aldrig blive andet end smuk.

Hun er den mest feterede, mest interviewede og mest diamantbesatte Dame i hele Frankrig, og hun er berømt for tre Ting — hendes usædvanlige Skønhed fraregnet. Først for sine

Hatte og Toiletter. — Saa for en lille Talefejl, der imidlertid skal klæde hende allerkæreste, efter hvad hendes talrige Tilbedere paastaar . . . Og sidst for sin Mani for Millionærer. Lantelme omgaas kun Triple-Millionærer.

„*La petite Greuze*“ er endnu ingen stor Skuespillerinde og endnu ingen blændende Skønhed. Men hun er henrivende, som hun er, og paa Vej til at blive begge Dele.

Hun er ganske purung, med noget af Barnet over sig, der gør hende til den mest indtagende lille Ingenue, som Théâtre Réjane ejer — og hun spiller sine smaa Roller med Ynde og fin Forstaaelse. Hun hedder slet ikke Greuze; men da man en Dag gjorde hende opmærksom paa, at hun med sit friske, fine, lille Ansigt, sine klare, blaa Øjne og sine bløde, lyse Lokker mindede om „*Greuzes*“ skønne Barne-Porrætter — skiftede den Lille resolut Navn, kaldte sig Greuze og frise-rede sig med en koket Knip-lings-Kappe med blegrøde Silkesløjfer ved Ørerne, der gjorde Ligheden med den store franske Kunstners Billeder endnu mere slaaende.

Og dermed var hendes Lykke gjort. Den store Succes var fastslaaet. Publikum blev opmærksom paa „*La petite Greuze*“. Unge Digtere skrev Sonetter til hendes Pris. Det unge, ganske unge Paris begyndte ikke at tale om andre; og nu er hun enhver parisisk Skolepiges Ideal, alle gamle Damers og Herrers Kæledægge — og alle unge Studenters erklærede Dronning.

Hendes Vogn er stormet af Beundrere, naar hun kører til og fra Theatret.

Hun er som sagt paa Vej til at rivalisere med baade Sorel og Lantelme.

Og alt dette for en lille Kappe med smaa lyserøde Baand. Der kan man se, hvormeget en lille Kappe kan udrette, naar den bliver sat paa et smart lille Hovede — mere skal der ikke til — sommetider. —

BETTY AHLBERG.

Baronesse v. Liebenberg, født Sulzer.

Prins Joachim Albert af Prøjsen.

En Kærlighedsaffære indenfor Hohenzollerne.

Mens det blandt de østriske Habsburger snart hører til Dagens Orden, at en Prins ægter en Skuespillerinde, eller en Prinsese løber bort med en borgerlig Mand, holder Hohenzollerne under Kejser Vilhelms Ægide strengt paa Moralen og Fyrsteværdigheden. For halvandet Aar siden vakte det Rygte derfor stor Opsigt, at en Fætter til Kejseren, Prins Joachim Albert af Prøjsen, vilde ægte den tidligere Skuespillerinde Marie Sulzer, naar hun var bleven skilt fra sin Mand, Baron v. Liebenberg.

Kejsers Stilling til Sagen gav sig Udslag i, at Prinsen uopholdeligt blev udkommanderet til Sydafrika til stor Sorg for Berlins adelige Selskab, hvor han var en meget yndet Kavalier. Kejseren haabede dermed at have bragt den Affære ud af Verden; men for en Gangs Skyld blev den store Monarks Menneskekundskab gjort til Skamme. Ikke længe efter var Prinsen atter i Berlin under Inkognito for at besøge sin Dame. Og nu har han taget

det afgørende Skridt, ansøgt Kejseren om Afsked fra Hæren og faaet den. Han indsaa, at Ægteskabet med den fraskilte Baronesse v. Liebenberg var uforenelig med hans Karrière, han har truffet sit Valg og gav Hjertet Førsteret. Nu vil han i Udlandet søge Fred og Lykke i Ægteskabet — og man maa haabe, han vil have mere Held med sig, end Habsburgerne plejer.

„Udslidt“. Kr. Hude fot.

Walter Christmas' „Rivaler“ paa Folketeatret: Hr. Christensen og Fru Aggerholm. 18

Den „højtalende Telefon“ i den tyske Rigsdags Snapsing. De tyske Rigsdags-Referenter har sejerrigt gennemført deres Strejke, vist, at ikke enhver ubehøvlet og gabmundet Centrumsmand ustraffet kan fornærme dem. Og en Ting kan man være vis paa for Fremtiden: naar Formanden giver Ordet til Hr. Groeber, kan den højtalende Telefon nok saa meget raabe hans Navn ud, Referenterne vil ikke lette sig i Sædet for at gaa fra Restaurationen op paa Referenttribunen, overfor ham vil Tavshedens Strejke sikkert blive fortsat. — Referenternes Arbejde er iøvrigt meget anstrængende, da tyske Rigsdagsmøder er meget lange. Og Bladene har hver Dag kun saa og saa mange Spalter at ofre paa Referatet. Selvfølgelig anvender man sin Plads til de vigtigere, almeninteressante Talere, medens man affærdiger de ukendte, lokale Talere med nogle Linjer. Og ret naturligt tager Referenterne sig saa et Pusterum, medens de taler. Men pludselig kan jo Rigskansleren tage Ordet, eller en af Førerne tage fat, og saa gælder det om at være paa Pletten. Og der er det, den højtalende Telefon kommer til Hjælp. Paa Formandspladsen er der, ganske diskret, anbragt et Modtagerapparat. Naar nu

Den „højtalende Telefon“ i det tyske Snapsing.

Formanden siger: Rigskansleren har Ordet, lyder det klart og tydeligt ud af Telefontragten nede i Restaurationen, og Referenterne skynder sig op, eller, naar Formandsstemmen melder, at Hr. Groeber er Taleren — ja, saa bestiller man sig et Glas „dunkles“ —

H. C. Andersens Fødehus i Odense, hvor der nu aabnes et Museum.

„H. C. Andersens Hus“ i Odense aabnes den 2den April, Digterens Fødselsdag, for Publikum i sin ny Skikkelse — som et Museum i den verdensberømte Digters Fødehus. Det er Odense By, der har Æren for Tanken og dens Virkeliggørelse, og den fortjener Tak for sin Offervillighed og Interesse. Under Ledelse af Borgmester Dithmer med Bistand af Dr. phil. Hans Brix og Inspektør cand. theol. Chr. M. K. Petersen er Huset saavel i Ydre som In dre bragt tilbage til sit Ud seende fra for over 100 Aar siden. Paa Væggene og i Montrer er der udstillet Papir og Genstande, som minder om de vigtigste Begivenheder og Perioder i Digterens æventyrlige Liv: om hans mislykkede Forsøg som Skuespiller, hans Skuffelser og Slid som 17-aarig Latin-

Interiør fra en af Stuerne i det nyindrettede H. C. Andersens Museum i Digterens Fødehjem.

Mesterens Ætling i Nød.

V i har lige beundret Sir Joshua Reynolds' Mesterværker paa den engelske Udstilling, disse Portræter af Englands rigeste og skønneste Kvinder, disse Lærreder, der hver repræsenterer en Formue.

Og nu kommer der Bud fra det samme England, der har sendt os denne fine og fornemme Kunst om, at man har fundet den store Mesters eneste Ætling, hans Grand-Niecc, ukendt og nød-

lidende i en Jordhytte i Essex. Medens Fremmede har tjent Hundreatusinder ved den Værdistigning, der er foregaaet med Mesterens Værker, lider hans eneste Slagtning efter et langt og arbejdsomt Liv Nød, hun har blot det ene Ønske at faa Lov at leve og dø der i Fred. Men ikke en Gang det indrømmes hende.

Hendes Navn er Mrs. Richards. For gammel til at arbejde for Brødet og for stolt til at tigge

Den berømte Maler, Sir Joshua Reynolds eneste Slægtning udenfor den Jordhytte, hun selv har opført.

det af andre, trak hun sig efter et slidsomt Liv tilbage til en øde Krog af Landet og byggede sig med egne Hænder et Hus: en lille ussel Hytte af gamle Planker, Tørv og Jord i Essex' sumpede Egne. Omkring Huset anlagde den halvfjerdsindstyveaarige Kvinde en lille Have, som hun dyrkede og hægede med den største Omhu og Flid. Og paa den Maade lykkedes det hende at leve af sine Hænders Arbejde — af de Urter og Frugter, som Haven bar. Uden om sit lille Rige havde hun med stort Besvær lavet et Hegn af Gærdestave og Ris, det var hendes Stoltthed, inden for det følte hun sig hjemme — paa sit eget. —

Og saa kommer Øvrigheden en skønne Dag og vil tage den Plet fra hende, hun har opdyrket med sine gamle Hænder, og drive hende ud af hendes eget Hus. Men Mrs. Richards protesterede, aldrig forlod hun frivilligt denne lille Plet Jord, hvor hun i sin Nød havde fundet et Tilflugtssted og bygget sig et Hjem. Øvrighedens Tilbud om i Bytte at give hende en Seng i et Alderdomshjem, oprørte hende kun yderligere.

En Efterkommer af Joshua Reynolds paa Fattiggården! Aldrig — saa tusind Gange hel lere dø.

Sagen kom for Retten og frem for Offentligheden og vakte stor Opsigt. Endnu er Sagens Udfald usikkert, men gode Mennesker vil i hvert Fald sørge for, at den gamle Kone faar

en lille Krog, hvor hun kan leve i Fred og uden Nød til sin Død.

Mrs. Richards er som sagt den eneste levende Ætling af det XVIII Aarhundredes store Mester. Hendes Fader var ogsaa en fremragende Maler, og hendes Mands, John Richards, Malerier pryder Væggene i mange engelske Musæer. Han er kendt som Restauratør af de historiske

Malerier i Marlborough-House, men under dette Arbejde døde han pludselig. Nogle Arveprocesser bragte hans Enke i stor Nød, og omsider havnede hun i sit lille Jordhus, som Øvrigheden nu vil fortrænge hende fra.

Hun ser paa dens Færd med en resigneret Uforstaaenhed. „Jeg gør jo ikke nogen noget, kunde jeg saa ikke faa Lov at leve paa min Plet i Fred.“ Vore humane Samfundsforhold synes hende ret barbariske. —a.

Den 70-aarige Kone inde i sin Hytte.

Craneboro-Mysteriet.

XXXIX.

Journalisten kommer.

Men han er maaske ikke den eneste. Hun kan have mange andre Spioner, Tjenerne, Kammerpigen, ja, Værten i Hotellet. Jeg vilde helst rejse herfra, men jeg vil ikke have, Mrs. Raycourt skal tro, at vi er bange for hende. Nu har hun nok opdaget Candroins Søvn, og om en halv Times Tid har vi hende nok her. Desuden er der Kenwood!"

"Kenwood!" raabte Cruston og Eales i Kor.
"Ja, Sanders skriver," — han tog et Brev frem — „at Kenwood har forladt Craneboro og er rejst til London. Der tabte de hans Spor. Men for et Par Dage siden fik Scott Mallabar et Brev fra ham — Mr. Sanders saa Stemplet takket være Mallabars Værtinde. Det var fra Lavet-sur-mer."

"For Satan," mumlede Rod, „de var de fem Francs, jeg sendte ham. Man skal aldrig betale sin Gæld."

"Lavet-sur-mer — her! Er han her?" raabte Eales.

"Ja. Men Spørgsmaalet er," forsatte Roachley, „om han udspejder os eller ej. Der er intet Tegn til, at Rattray er i Live, siger Sanders. Vi maa have fat i hans Penge ved Hjælp af Pigebarnet; men vi maa først have hendes Beskyttere til Side. Kenwood ved altfor meget, og han er forelsket i Pigebarnet. Formodentlig har han betroet sig til Reporteren og Bowmar."

"De har altsaa ikke opgivet Rattray-Affæren endnu?" spurgte Eales.

"Jeg opgiver aldrig noget. Jeg forandrer min Plan, men Udfaldet er sikkert. De tre er i Vejen, de maa bort —"

"Skal de dræbes?" spurgte Eales.

"Nej, ikke Mord," afbrød Cruston, „der har været altfor meget Drab i denne Affære."

"Det bliver min Sag; det vedkommer ikke Jer. For Kenwoods' Vedkommende skulde det være mig en ren Fornøjelse og Journalisten vilde jeg heller ikke græde over."

"Hvorfor tog De nogen Sinde Kenwood med?"

"Jeg giver ikke Grunde for mine Handlinger; det morede mig."

Roachley stak Ild i Sanders Brev og saa det brænde.

"Nu skal det gaa fremad med mine Planer, og om de tre var trehundrede, de skulde fjernes. — Men se, hvad sagde jeg, der har vi den kære Constance, hun leder efter os. Eales, tag en Haand med her ved Stolen, og lad os saa komme tilbage til Byen." —

"Naa, saadan," mumlede Rod og rejste sig, da de tre var forsvundne. „Jeg skal fjernes og Mallabar og Bowmar; men min „Fjernelse“ skal være en speciel Fornøjelse. En af dem skal giftes med Eleanor, men hun har Udsættelse, til vi er fjernede. Lad os se — nu har jeg det; jeg vil slaa mig paa Mrs. Raycourt. Hun og Roachley er nok ikke de bedste Venner. Hun og jeg kan maaske slutte os sammen."

Saa gik han langsomt tilbage til Byen.

Rod gik hjem og spiste, saa gik han hen til Hotel Baumez og spurgte paa tysk-gebrokkent Fransk efter Mrs. Raycourt. Ved Synet af Femfrancsstykket løstes Kælnerefs Tungebaand:

— Fruen var til Stede — der var ingen fremmede — i Gaar havde Fruen haft Besøg af tre Herrer, den ene i en Rullestol; men de boede ikke her, men i Hotel Bosq.

Et Øjeblik efter stod Rod over for Constance.

"De vil tale med mig, Hr. — —" begyndte Constance.

"Ja — Herr. Hetzenfeldt," svarede Rod. Han besluttede at gaa rask til Værks — sætte alt paa Spil. Og han fortsatte nu paa Engelsk: „Jeg er fra Craneboro."

Constance blev ligbleg. Rod vilde fortsætte; men i det samme hørtes en Stemme i Korridoren, der ogsaa fik Rod til at blegne; det var Roachley.

"Pier Head Kl. 8 i Aften," hviskede Constance. Paa Fransk fortsatte hun højt: „Nej, det er for dyrt, saa meget kan jeg ikke give."

"Naa, flere Diamanter, Constance," hørte Rod Roachley sige, saa forsvandt han skyndsoomt ud af Døren.

Rod var ved Pier Head præcis Kl. 8, men han maatte vente et Kvarter, før Constance kom, helt formummet i Slør og Slag.

"Jeg kommer sent," sagde hun forpustet; men de gik først lige nu."

"Hvem — Roachley og —"

Rod holdt inde og bed sig ærgerlig i Læben, han snakkede dog ogsaa altid over sig.

Constance vendte sig overrasket imod ham:

"De kender ham —? De —"

"Jeg har hørt hans Navn — ja."

"Men han gaar ikke under det Navn her." Hun blev helt ligbleg, som ramt af en pludselig Rædsel. „Er De fra Politiet?"

"Nej," svarede Rod tøvende og tænkte i det samme, om det ikke vilde være klogere at udgive sig som Opdager. Men han fortsatte: „Jeg er — Journalist. Og en Ven af Eleanor Rattray."

"Og De kommer for at opøge mig her — men hvorfor? Aah, De vil have, at Hal — Mr. Gregory skal ægte Miss Rattray; men jeg er dem jo ikke i Vejen længere."

"Lad os komme til Klarhed over hinanden, Mrs. Raycourt," sagde Rod. „Hvor meget har De at gøre med disse Mænd? Kender De Miss Eleanor Rattray?"

Han studsede ved at høre noget som en undertrykt Hulken; men han lod, som han ingenting havde hørt. Af de sammensvornes Samtale før paa Stranden havde han forstaaet, at Roachley og Constance ikke netop var Venner; men han vilde være sikker i sin Sag.

"Jeg vilde gerne vide," gentog han, „om De er med i disse Mænds Komplot mod Miss Eleanor?"

"I Komplottet — jeg er ikke i noget Komplot med dem. Jeg hader dem — aah, hvis De vidste, hvor jeg hader dem. Jeg kom hertil, for her boede jeg før, mens jeg var gift, og her har jeg en Ejendom — derfor vendte jeg tilbage hertil. Og saa kom de herhen. Det kan jeg ikke gøre ved, og jeg hader dem."

„Denne Roachley — er han en Ven — eller en Slægtning af Dem?“

„Han er min Svoger. Jeg var gift med hans Broder — de var Tvillinger og to Alen ud af et Stykke i andre Henseender ogsaa. Jeg hadede min Mand, men jeg var aldrig bange for ham, som jeg er for denne her. Jeg hed Roachley, men jeg afskyr det Navn og kaldte mig ved mit Pigenavn, Raycourt. Og det brugte min Mand ogsaa. Min Fa'r var Englænder, min Mo'r fransk, og da hun døde, faldt jeg i Hænderne paa de to Fyre. De tvang mig til at ægte Ralph, da jeg var seksten Aar.“

„Hvem dræbte ham, Mrs. Raycourt?“

„Hvem — ingen anden end Roachley!“ næsten raabte hun hysterisk.

„Hans Bro'r! Tror De det?“

„Jeg tror det, men jeg var der jo ikke. Ingen var der — ingen kan vide det. De anklagede mig, men lod mig gaa. Alt det ved De. Og nu vil disse Kæltringer tvinge mig til at gifte mig med Cruston —“

„Cruston! Jeg troede, han skulde giftes med Miss Rattray.“

„Nej, det er Eales. Jeg skal have Mr. Cruston.“

„Er det for at faa fat i Deres Penge. Men De — vil De —?“

„Ikke saa længe jeg har denne,“ — hun holdt en lille Revolver i Haanden den funklede i Maanelyset. — „Der er altid en Udvej.“ Hun lo med en uhyggelig, smertelig Latter.

Efter en Pause sagde Rod:

„Jeg er her for Eleanors Skyld. Hende vil de ogsaa gifte med en af dem, hvis de kan.“

„Ja, men hun gifter sig jo med Hal Gregory, ikke?“

„Aah, jeg havde glemt,“ — mumlede Rod.

Men Constance fik ikke at vide, hvad Rod havde glemt; han vidste ikke, hvor meget han turde forlade sig paa en jaloux Kvinde.

„Hvorfor tror De, at Roachley myrdede Deres Mand? Og hvor er Mr. Rattray? Ved De noget om det?“

„Jeg tror, han er død.“

„Og ved De noget om Sammensværgelsen?“

„Jeg ved ikke noget bestemt. Brødrene blev Uvenner, fordi jeg kom til Merstham. Det var min Mand, som vilde have mig derhen. Han var uhyre jaloux, skønt jeg ikke gav ham nogen Grund — De smiler, men —“

„Ok, nej. De var ung og — det ved De selv — smuk, og han var ingen Adonis og nærmere 50 end 25. Derfor gav De ham bestandig Grund, og De kunde ikke gøre for det.“

„Naa, han vilde have mig til Merstham, og det blev hans Broder vred over. De var forfærdelig vred paa en Mand, som hed Kenwood, der svigtede dem eller saadan noget. Derfor maatte min Mand gaa til Craneboro for at tage hans Plads.“

„Og De vidste ikke, hvad den drejede sig om, deres Forretning?“

„Nej, men jeg har faaet nok at vide om det senere.“ Hun gøs ved Tanken. „Jeg ved ikke, hvor Mr. Rattray er, eller hvad de gjorde med ham, men jeg tror, han er død. — Aah, men det er blevet forfærdeligt koldt,“ hun rystede af Kulde, „jeg maa hjem nu.“

„Maa jeg opsoge Dem igen — maaske vi kan hjælpe hinanden,“ sagde Rod venligt.

„Ja, i Morgen. Men De maa ikke følge mig nu, maaske de udspejder mig.“

Denne vage og ubestemte Samtale gav Rod meget at tænke paa. For det første, at den myrdede var en Tvillingbroder til Roachley interesserede ham uhyre. Han slentrede rundt en halv Times Tid i Maaneskinnet og tænkte over Sagerne. Resultatet af hans Overvejelser var et langt Telegram til Scott Mallabar paa et Ciffer-sprog, de havde aftalt.

„Bare han nu kan deciffrere alt det — men han har jo heldigvis en klar Pære.“

Næste Dag fik han et Telegram fra Dover.

„Kommer. Ostend. — S. M.“

„Han er rejst straks, den flinke Fyr,“ kommenterede Rod.

Saa besøgte han Constance, men undlod at fortælle noget om, at han ventede en Forbunds-fælle. Hun var mere tilbageholdende end Dagen forud, det var, som om hun mistænkte ham for at være i Ledtog med Politiet eller dog ikke var rigtig sikker paa ham. Det gjorde ogsaa Rod mistænksom, han havde jo før gjort uhyggelige Erfaringer om Roachleys Formaaen, og der kom ikke meget ud af den Samtale.

Han gik til alle mulige og umulige Tog for at tage mod Mallabar. Da han endelig kom, blev Rod meget overrasket ved at se, at han havde Hal Gregory med.

(Fortsættes).

Præmie Nr. 22 paa 25 Kr.

Paa samme Maade, som denne Annonce

Den nøgne Sandhed!

Citus Th Lippert & Co. Frelsbrønde 20³⁴

Køb derfor ikke Cycle forinden De har læst Citus Katalog. — Sendes gratis.

i første Linje har Begyndelsesbogstavet *D* og Slutningsbogstavet *d* og i sidste Linje begynder med *C* og ender med *s*,

findes der i vore Annoncer i dette Nummer en Annonce, hvor de tilsvarende Bogstaver er

K **g!**
S **n**

Finu den, klip aen ud, send den senest den 11. April under Mærket „Præmie 22“, „Hver 8. Dag“, Vingaardstræde 25, København. Af de indkomne Besvarelser trækker vi en ud, den heldige faar tilsendt 25 Kr. kontant. Vinderens Navn findes i vort Nummer for 19. April.

Præmie Nr. 20. Den Annonce, der skulde findes i Nr. 25, var fra Johannes Fogs Vognmagasin. Vinder af Pengepræmien blev: Frk. Ingeborg Teisen, Hotel Cosmopolite, København. De to Ekstrapremier tilfaldt: Hr. K. Meyling, Stigaardsvej 24, Hellerup og Frk. N. Christiansen, Brams-Sidevej 3. Charlottenlund.

Hv. Distriktslæge **F. C. Djørup**, Landets ældste Læge, døde d. 28. Marts, 94 Aar gl. Bestred i en lang Aarrække med stor Dygtighed en udstrakt Praksis. Meget afholdt og anset som Læge.

Grosserer **Lauritz Martin Jensen**, Indehaver af Vin-Firmaet „Martin Jensen“ fejrede d. 31. Marts sin Forretn.s50 Aars Jubil. Forretn. er grundl. af Hr. J.s Fader og er stadig gaet fremad.

Krigsraad **F. W. Andersen** fyldte forleden 90 Aar. Veteran fra begge Krige. I 34 Aar Lærer ved Hærens Gymnastikskole, 51 v. Metropolitanskolen og 32 ved St. Petri Skole.

Oberst **L. C. Lunn** er død, 66 Aar gl. Deltog i Krigen 64; 74 til Generalst. 90 Souschef ved I. Generalkomm. Som Chef for Kbhn.s Søbefæstn. efter 1901 arb. han ivrigt for Forsvarets Udvikling.

Tandlæge **A. L. Vogt Møller** er død, 37 Aar gl. Hr. V-M havde i faa Aar skabt sig en meget stor Praksis. Tandlægestanden mister i ham en af sine dygtigste og mest ansete Repræsentanter.

Hv. Konditor **H. E. Munch-Lassen** er død, 77 Aar gl. Hr. M.-L.s Konditori var i 70—80erne et Mødested for Ungdommen. Hr. M.-L. var med at stifte „Konditorforeningen af 1866.“

Etatsraad **H. O. Stephensen** er død, 75 Aar gl. Hr. S.s Livsgerning var viet den grønsl. Administr. og Handel. 72 Insp i Sydgrønsl. 83 Kontorchef paa Hovedkont. her og 89 Handelens Direkt.

Løjtnant **N. H. Lemvig**, Ordrup, er død, 69 Aar gl. Veteran fra 64. To Aar efter Krigen kom Hr. L. ind i Nordre Birks Politi, blev Best. af Ordrup-Stationen og gjordes ig her ualm. afholdt.

Købmd. **Carl Hooge**, Jyderup, fejrer d. 1. April sit 25-Aars Jubilæum som Indeh. af sin betydelige Købmandshandel og Ølbryggeri. Hr. H. er dygtig og energisk og har arb. Forretn. stærkt frem.

Hv. Sognepr. **Edu. Snedorph Koefoed** er død, 96 Aar gl. Hr. K. var Præst i et halvt Aarh., først Kapellan hos sin Fader, senere Præst i tre Embeder, sidst Værum og Ørum. Tog Afsked i 87.

Konferensraad **Johs. Moldenhawer** døde d. 23 Marts, 79 Aar gl. Studerede opr. Abnormsagen i Udl., men blev Leder for Blindeinstituttet ved dets Opr. 56 til 1905. Udført et stort Arb. f. de Blinde.

Dr. **Gudni Gudmundson**, Svaneke, døde d. 17. Marts, 58 Aar gl. F. i Isafjord, kom for ca. 28 siden til Svaneke, hvor han var meget anset som Læge og som Menneske og for sin store Godgørelighed.

EVER 8 DAG

Nr. 28. 14. Aargang.

12. April 1908.

H.J. CARLSEN

Fru Røder. Fru Emma Thomsen. Balletdanserinden
Frk. Lauesgaard. Fru Emma Thomsens Søn,
Hr. John Nielsen.
Skuespillerinden Fru Holck. Skuespillerinden Frk. Krause. Balletdanserinden
Frk. Hansen. Balletdanserinden
Fru Schyberg.

Fra Prinsesse Maries Valmuefest. — Fru Emma Thomsens Buffet. Jul. Aagaard fot.

Dr. Smiths Hændelse.

Fra det Engelske ved S. Juel-Nielsen.

ØSTENVINDEN havde blæst hele Dagen, og Sneen var faldet tæt og evindeligt. Klokkerne var over tolv, og Gaderne i Westend var mere end sædvanlig øde. Hist og her var Sneen føjet sammen til en knæhøj Dynge, ved Siden af laa Brostenene bare. Vinden fo'r lige mod Dr. Smith, da han drejede ind i Rupert Street, syntes han; men han gik rask til, han havde haft en travl Dag og længtes hjem til sin varme Stue. I det hele taget, tænkte han, begyndte hans Praksis nu at forme sig, og han kunde se en betrygget Karrière i Møde som Læge i Londons mest velhavende Kredse; men saa langt var han heller ikke naaet uden Kamp og Skuffelser.

Han var nu ved sin Dør, der laa en stor Snedrive foran den, og idet han vilde træde op i den, stødte hans Fod mod noget underligt noget. Doktoren bøjede sig ned og saa Omridsene af et Legeme i Sneen og noget, der funkede i Lygteskæret som en Diamant. Han var ikke længe om at opdage, at Mennesket i Sneen var en Kvinde i Selskabsdragt med Diamanter i Haaret. Hurtig fik han Døren op og Damen baaret ind i Huset. Hun var aldeles stiv og kold, og han frygtede det værste. Men da han fik hende anbragt paa en Sofa i sit oplyste Værelse ved den aabne Kamin, saa han snart, at Livet begyndte at vende tilbage.

Den unge Kvinde var kun iført en hvid, klar Kjole, nedringet og med korte Ærmer, Kjolen var af elegant Snit, men gennemvaad og snavset, og i Haaret funkede et stort Diamantsmykke. Dr. Smith gjorde alt fornødent for at kalde den ulykkelige Kvinde til Live, og snart mærkede han, at Hjertet begyndte at fungere. Endelig slog hun sine store, dybblaa Øjne op og saa sig forvildet omkring.

„Har De det bedre nu?“ spurgte Doktoren.

„Ja, det tror jeg. Men hvor er jeg? Og hvad skal jeg her?“ hviskede hun meget svagt, og Øjnene faldt til igen.

Doktoren gik ud og kaldte paa sin Søster, Mary, som boede hos ham. Hun kom hurtig til. „Du ser ud, som du havde set et Spøgelse, James, hvad er der dog?“

„Jeg har fundet en Kvinde i Sneen her neden for Døren, hun var halvdød af Kulde, men nu har jeg faaet lidt Liv i hende. Naar nu —“

„Ved Du, hvem det er?“

„Ja, det er det mærkelige ved det. Du kan maaske huske, at jeg har fortalt dig Prinsesse Stefanoffs romantiske Historie, som vakte saa stor Opsigt, mens jeg var i St. Petersburg. Det er Prinsesse Stefanoff, som jeg har fundet halvt ihjelfrossen uden for min Gadedør. Jeg ved

ikke, om hun har villet opsøge mig, eller om hun kender mig, men jeg kendte hende straks. Og hun er nu her under vort Tag.“

„Men jeg troede, hun var død!“ raabte Mary. „Hun forsvandt jo paa en mystisk Maade. Var det ikke hende, som Manden har søgt hele Evropa over?“

„Jo, der var en stor Skandale; en Slægtning af Prinsessen, Grev Herstein, var indblandet i det; men jeg tro'r, der var en diplomatisk Affære paa Bunden af det hele. Det hed sig, at Prins Boris faldt i Unaade ved Hoffet, og at Prinsessen var i Forstaaelse med Nihilisterne og derfor maatte flygte. Men vi kan ikke staa her og snakke, vi maa ind til Patienten.“

I Biblioteket fandt de den fremmede Dame i god Bedring, hun sad op i Stolen og syntes slet ikke at finde noget mærkeligt i hele Situationen og sin Dragt; men hun var lidt forlegen ved ikke at vide, hos hvem hun var.

„Det gør mig saa ondt, at jeg har gjort Dem Ulejlighed; som De maa have kunnet se, var jeg ikke rigtig rask, men jeg fik et Brev, der tvang mig til at skynde mig hen i dette Kvarter, og da jeg ikke havde nogen Penge, maatte jeg gaa. Men det var saa bidende koldt, og saa antager jeg, at jeg besvimed uden for Deres Dør. Jeg er virkelig meget ulykkelig over det. Og det var mig meget om at gøre at faa fat i Dr. Smith, bor han ikke her i Nærheden?“

„Jeg er den Mand, De søger, og jeg staar til Deres Disposition. Hvad ønsker De af mig, Frøken?“

Hun prøvede at staa op, men faldt tilbage i Stolen. Et glad Smil lyste dog op i hendes Ansigt, da hun sagde:

„Sikken en Lykke; jeg kan ikke sige Dem, hvor glad jeg er over, at Tilfældet har ført mig ind i Deres Hus. Hvis De nu vil hjælpe mig, haaber jeg at kunne se Ende paa mine Trængsler. Men der er ingen Tid at spille, hvert Minut er kostbart. Jeg ved, Doktor, at De er en udmærket Mand, det ved jeg, fra De var i St. Petersburg, og derfor henvender jeg mig nu til Dem i en meget alvorlig Sag og beder Dem tro paa, hvad jeg siger og hjælpe mig uden at forlange, at faa mit Navn at vide. Vil De det?“ Hun saa bedende paa Smith med sine store, døjlige Øjne.

„Jeg vil gøre alt, hvad De vil have. Men er denne Sag meget paatrængende, haster det?“

„Ja, det gælder Liv og Død. Vil De tage hen i Humber Street, Leicester Square Nr. 137 og sige, at De er den Doktor, der skulde tilse Mr. Boris. Det er rigtig nok ikke noget hyggeligt

Sted; men De kan være aldeles tryg. Vil De ikke nok — —?”

Hendes Stemme blev svagere og døde helt hen — hun var igen besvimet.

Dr. Smith undersøgte hende paa ny.

„Det har ikke noget at betyde; hun vil meget hurtigt komme til sig selv igen. Det er kun en naturlig Følelse af den Udmattelse og nervøse Spænding, hun har befundet sig i,“ sagde han til Søsteren. „Hvis du ikke er bange for at være alene med hende, vil jeg tage af Sted med det samme. Du kan sagtens klare det alene, men hvis — —“

„Ja, gaa endelig, vi ved jo ikke, hvad Betydning det kan faa, om du kommer for sent.“

Saa gik Dr. Smith ud i Snenatten igen. Han var ikke rigtig glad ved Ekspeditionen. Det var jo nok en Prinsesse, der havde sendt ham ud paa den, men det var ikke morsomt for en ung Læge, der var ved at skabe sig en fin Praksis, at blive indblandet i en Skandale, hvis Skueplads var en berygtet Spillebule i et uhyggeligt Kvarter. Prinsessen skulde jo være Nihilist, da hun var forsvundet, og af alt, hvad der var gaaet forud, maatte han være forberedt paa alt. Paa den anden Side tiltalte det æventyrlige i Sagen ham, og Prinsessens bedrøvede blaa Øjne lod ham ikke i Fred.

Endelig naaede han Huset. Det var et gammelt forfaldent Hus, og der var ikke et Lysglimt at se i det. Men Smith kendte Fiffet, han bankede haardt paa Døren, og langt om længe blev den lukket ganske lidt op, og et modbydeligt Ansigt kom til Syne i Sprækken.

„Jeg kommer for at tale med Mr. Boris,“ sagde Smith, „og jeg har ikke i Sinde at staa her paa Gaden hele Natten.“

Denne fyndige Besked syntes at gøre Indtryk paa Manden; han aabnede Døren højt nok, til at Smith kunde komme ind, og laasede den saa omhyggeligt igen. En Dør stod aaben til en stor, oplyst Sal, hvor der sad en Mængde Ud-lændinge. I det ene Hjørne sad et taust Selskab — der gik Rouletten, og Guldmønterne blinkede. Smith oversaa hurtigt Situationen, og i hans Hjerne formede der sig en Bøn om, at Politiet blot vilde blive borte, saa længe han var der.

Dørvogteren førte ham op ad en Trappe og forlod ham foran en Dør, bag hvilken Mr. Boris skulde befinde sig. Værelset, han kom ind i, var langt, smalt og lavt til Loftet, kun daarligt oplyst af en enkelt elektrisk Lampe, og Vinduerne var tilskoddede. I to Armstole, anbragte hver paa sin Side af Kaminen, sad to Mænd. Den ene var høj, distingveret, med et afgjort militært Anstrøg. Han saa ud til at være i Trediveerne, skønt han allerede var begyndt at graane i Tindingerne. Den anden saa mindre sympatisk ud, hans Øjne havde noget

uhyggeligt flakkende i Blikket. De var begge to i Skjortæærmer, og den ene sad med sin Sabel i Haanden.

Den første udtrykte sin Glæde over at se Doktoren og fortsatte:

„Ja, jeg har sendt Bud efter Dem. De ved ikke, hvem jeg er, men jeg kender Dem. Lad os imidlertid forudsætte, at jeg er A og den anden Herre B., og at jeg har søgt efter ham i tolv lange Maaneder og nu endelig fundet ham. Han har tilføjet mig den dybeste Fornærmelse, en Mand kan tilføje en anden, og jeg vil dræbe ham. Men maaske bliver det ham, der dræber mig; jeg giver ham den Chance, skønt han ikke fortjener det. Og nu vil jeg have, at De skal være Vidne til, at Kampen gaar hæderlig til, og jeg vil bede Dem om at tage Dem af den, der bliver saaret.“ —

„Jamen en saadan Kamp er jo aldeles utiladelig her i London, Deres Højhed eller Sir mener jeg.“

Mr. Boris gik hen og laasede Døren og stak Nøglen til sig.

„Jeg forstaar fuldt ud Deres Følelser, Doktor,“ han smilede elskværdigt til Smith, „hvis jeg var en ung Læge, vilde jeg tænke akkurat som De, men skulde der ske noget alvorligt, vil de finde, at De er holdt skadesløs. — Hr. Greve, jeg er til Deres Disposition,“ vendte han sig til Modstanderen.

Og før Smith kunde gøre flere Indvendinger, var de to Mænd i en heftig Kamp paa Liv og Død. Klingerne lynede i Lyset og fløj gennem Luften i en lynsnar Fart — man opdagede hurtigt, at det var to dygtige Fægttere, der her kæmpede paa Livet løs. Klingerne krydsedes og beskrev lynende Cirkler i Luften. — Smith stod helt betaget og saa til.

Saa optaget var han, at han slet ikke hørte, at der opstod stor Tumult neden under. Men tilsidst naaede Skrig, Eder og Trusler hans Øre, og pludselig stod det ham klart, at Politiet maatte være paa Færde i Spillebulen, det, han havde frygtet, var sket netop nu i Kampens mest dramatiske Øjeblik. Han glemte sin egen Fare i Ærgrelsen over, at Kampen maatte afbrydes. Der blev banket haardt og truende paa Døren. Pludselig slukkedes det elektriske Lys, men intet af alt det kunde bringe de kæmpende til at holde inde. Man hørte i Mørket deres Kaarder krydsedes. Saa faldt en Sabel klirrende til Jorden, efterfulgt af et tungt Dump.

Smith vidste, hvad der var sket. Han kunde paa den saaredes besværlige Aandedræt høre, hvor slemt det stod til med ham, men han kunde ikke se en Haand for sig og anede ikke, hvem den saarede var?

Slagene paa Døren var imidlertid taget til i Styrke, og nu styrtede Døren ind i Værelset,

mens Træværket fløj splintret til alle Sider. I samme Øjeblik tændtes Lyset igen. Den Mand, der før var kaldt B., laa paa Gulvet, hans Øjne var med et hadefuldt Blik rettet paa hans Modstander, som stod bøjet over ham og søgte at standse Blodet, der strømmede ud fra et Hul i Siden. Smith saa straks, at Manden paa Gulvet var haardt saaret, og den anden var heller ikke gaaet Ram forbi. Blodet løb ud af et Saar i Brystet. Men en halv Snes Politibetjente trængte nu ind i Rummet.

„De er vore Fanger,“ sagde Inspektøren kort. „Hvad er det, her gaar for sig?“ Han vendte sig til Mr. Boris. „Men Dem har jeg jo set før?“

„Ja, De tager ikke Fejl. De er Inspektør Rolli og vi har før mødt hinanden i St. Petersborg.“

Politimanden saa meget forvirret og raad-vild ud.

„Ja, det er rigtigt nok. Vi kom herhen for at rydde denne Bule, den har længe generet os. Men er det ikke Dr. Smith?“

„Jo, det er; men jeg forsikrer Dem, jeg er ganske uskyldig i alt dette; dog De tror mig vel ikke?“

„Aah, det tænker jeg dog,“ sagde Mr. Boris smilende, „jeg tror nok, jeg kan ordne denne Affære med Inspektør Rolli. Han er min Landsmand og ved, hvem jeg er.“

„Ja, jeg kender Deres Højhed.“

„Hvem taler om Højhed,“ afbrød Mr. Boris ham koldt. „Lad os hellere lade det ude af Betragtning. Jeg kan forsikre Dem for, Inspektør, at vi kom ikke her for at spille. Min Ven, som ligger der paa Gulvet, havde lejet sig ind her. Han var til en vis Grad indblandet i den mystiske Affære med nogle Statspapirers Forsvinden, som igen hang sammen med Prinsesse Stefanoffs Forsvinden. Jeg har som Prinsens Udsending kæmpet med ham for at faa disse Papirer. Nu tænker jeg, han er villig til at sige, hvor de er.“

Manden paa Gulvet sagde med Besvær. „Det er rigtigt alt, hvad han siger, Hr. Inspektør; jeg havde lejet mig ind her i Huset, skønt det var forfærdelig dumt af mig. Papirerne ligger i Lommen paa min Jakke, der henne paa Stolen. Men jeg vilde meget gerne have Doktoren til at hjælpe mig, jeg er vist haardere saaret, end han tror.“

Mr. Boris trak nu Inspektøren til Side og talte hviskende med ham, og Politiet forlod Værelset. Først en Time senere kunde den saarede Mand føres bort, og da var Mr. Boris Saar, som viste sig ganske ufarligt, ogsaa forbundet. Inspektør Rolli ventede dem paa Gaden. Han sagde, at han havde noteret deres Navne

og Adresser, men hvis der blev mere ud af den Sag, var det deres egen Skyld. Naar de blot vilde møde i det russiske Gesandtskab næste Dag, gik Sagen i Orden.

Mr. Boris og Doktoren tog en Droske.

„Jeg tænker ikke, jeg behøver at forklare Dem Sagen,“ begyndte den russiske Adelsmand, „jeg tror, De ved alt det væsentlige.“

„Det tror jeg ogsaa,“ sagde Smith diskret.

„Naa, saa taler vi ikke mere om det. Jeg er glad for, at en vis Dame — De ved, hvem jeg mener — havde Held til at finde Dem. Jeg havde blot sendt hende et Telegram, da jeg ikke kunde opsøge hende saa sent, og bedt hende skaffe Dem til mit lille Møde med B. Jeg havde aldrig anet, at den Slyngel, jeg kaldte B., havde handlet saa skændigt med Prinsessen, som jeg endelig er kommen under Vejr med. Først langt om længe fik jeg opklaret Sagens Sammenhæng; jeg vidste slet ikke, hvorfor Prinsessen var rejst. Men endelig fandt jeg Traaden. Denne Skurk, som er en Slægtning af mig, havde Prinsessens hele Tillid; det lykkedes ham at faa hende til at tro, at det gjaldt hele Landets Velfærd, at han fik fat i de fatale Papirer, og at det var mig — jeg mener Prinsen, der var Forræderen og vilde bruge Papirerne til at skade Kejserdømmet, fordi han var Nihilist. Prinsessen skaffede ham Papirerne, men hun opdagede hurtigt Bedrageriet. Og i sin Fortvivlelse greb hun til den taabeligste af alle Udveje. Tavs og ulykkelig flygtede hun bort og skjulte sig her i Londons By. Men Forræderen havde ogsaa udspredd de samme falske Rygter om Prinsen, og de blev troet. Var det ikke for visse Forbindelsers Skyld, vilde Prinsen straks være blevet ekspederet til Sibirien. Først for faa Dage siden har jeg fundet, jeg mener, har Prinsen faaet at vide, hvor smukt, men hvor taabeligt Prinsessen har handlet. Og nu har jeg Papirerne i Behold. Jeg tror ikke, De vil spørge om mere. Men vil De ikke sige mig, hvor Prinsessen er, for at jeg kan føre hende tilbage til Prinsen.“

„Jo, det vil jeg, hun er i mit Hus,“ sagde Smith, „og jeg tror, det vil være bedst, at De gaar alene ind til hende. Hun kan da selv fortælle Dem denne Nats Hændelser. Vognen kan jo blive holdende, til de er færdige, og hvis De en Gang senere vil tale med mig, kan De altid sende Bud efter mig.“

„De er virkelig en ualmindelig distingveret Doktor, og jeg stoler ubetinget paa Deres Diskretion,“ sagde Prinsen.

Men kort efter viste Prinsessen sig atter ved det russiske Hof. Og Dr. Smith fik en stadig større Praksis blandt de fornemme Russere i London. Han brød aldrig sit Tavshedsløfte.

Finansminister Vilhelm Lassen

(Juncker Jensen fot.)

Vilhelm Lassen.

Det er det klareste Hovede i dansk Politik, der her har bøjet sig i Døden. Den klareste og forstaaeligste Tale paa Rigsdagen, der er forstummet. Han havde Tænkerens og Talerens Evne til at se lige ind i en Tings Væsen og udtrykke den i et Par jævne Ord. Naar andre stod og forsumpede i et stort og indviklet Emne, som f. Eks. Loven om Hypotekbanken, kunde Lassen tage Ordet, og med et lille Billede, hentet fra de dagligdags Forhold, kunde han gøre det hele saa indlysende, saa en 12 Aars Dreng kunde forstaa det. Derved blev han vor Rigsdags

første Taler, den, der beredte Tilhørerne den største Nydelse. Man kunde være ganske uenig med ham, man kunde dog ikke unddrage sig denne hans Tales Fortryllelse. Og nu er dette skarpe Hoved blegnet og sluppet i Døden. Det synes saa ganske urimeligt. Thi Lassen var mellem dem, der havde Magten, den, der havde mest at bruge den til. Hvad han hidtil havde faaet udrettet, betragtede han sikkert kun som noget, han først skulde have fra Haanden, der gærede i ham store Planer, der kun ventede paa Tid og Aar, disse Aar, der nu saa meningsløst er berøvede dansk offentlig Liv. C. C.

Fortidens Skikkelser i moderne Dragter.

Leonardo da Vincis Mona Lisa — som hun vilde se ud nu.

Billeder, gør Fortidens Dragt dem underligt fremmede.

Lige saadan gaar det os med Fortidens store Aander og skønne Kvinder, som vi kun kender i de Fortidens broget-skønne eller enkelte stilfulde Dragter, hvori Malere og Billedhuggere har foreviget dem. Men ser vi dem, som her paa Billederne, klædt paa i det tyvende Aarhundredes kedelige Mandsdragt eller moderne Kvinde-

Det er et Spørgsmaal, som atter og atter møder os: Kan man gøre sin Opfattelse af et Menneskes Personlighed uafhængig af Menneskets Ydre, ja, blot af den Dragt og de Omgivelser, hvori man tilfældigt møder det. Det er i al Almindelighed meget vanskeligt, for ikke at sige umuligt, naar det gælder om Mennesker, der ikke staar en videre nær. Ja, selv i det daglige Samliv smelter Billedet af ens nærmeste jo ganske naturligt sammen med Dragten og forandrer sig med den. Ser man dem paa blot 20 Aar gamle

dragt, er det ulige vanskeligere at faa vort Indtryk af deres Personlighed til at harmonere med den moderne Udgave af dem. Vi konstaterer da, hvor afhængig vor Opfat-

Ingres: Jeanne d'Arc — — som Frelserpige.

David: Madame Recamier —

telse af deres aandelige Menneske er af Billedet af deres ydre Menneske. Saa stærkt hører et Menneske hjemme i sin Tid med dens ydre Former og Sædvaner, at det ikke kan løses ud derfra uden at blive latterligt eller dog forvansket — selv i en fjern Eftertids Øjne.

Og vi kan ikke skjule, at vor Tids Dragter lader Personerne miste meget af den Storhed og Værdighed, som ellers hviler over dem; den moderne Dragt gør dem maaske nok saa „chic'e“ og nydelige, men berøver dem det personlige — gør dem altfor ens.

Mona Lisa paa Leonardo da Vincis berømte Portræt ser maaske ungdommeligere og nok saa tilnærmelig ud i chik Tailormade med Boa og Klokkehæt; men det gaædefulde, tillokkende, hendes ejendommelige Charme, udviskes.

Eller Shakespeare? Hvor bliver det Udtryk af en dyb og rig Digternatur, der fatter og favner alt menneskeligt mellem Himmel og Jord, det, som strømmer os i Møde fra den originale Statue, af i den moderne Dragt. Ogsaa her taler Ansigtet vel om, at det er en æstetisk Personlighed, men de moderne Klæder udvisker dog det bedste ved Manden.

Saa har Jeanne d'Arc som Frelserpigen maaske mere af den oprindelige Jeanne

d'Arc - Personlighed over sig, af den ekstatiske Gaaen op i sin Mission. Og selve Tanken, der ligger til Grund for Forklædningen er i og for sig rigtig. Hvad var naturligere end at den fattige Pige, der var opfyldt af glødende religiøs Iver, og som ikke veg tilbage for noget, naar det gjaldt hendes Mission, i det 20. Aarhundrede vilde være bleven en ny Mrs. Booth.

Madame Recamier — i den franske Mester Davids saa moderne følte Portræt — er maaske den, der bedst taaler at klædes moderne paa. Ogsaa i det 20. Aarhundrede kunde hun maaske have gjort Furore i Paris

ved sin Ynde og Aandfuldhed; alligevel er det et stort Spørgsmaal, om hun i sin nutidige Skikkelse kunde have vundet en Madame de Staëls Venskab og en præjsisk Prins' Hjerte.

Den moderne Recamier er mindre betydelig end den oprindelige, man er ikke overbevist om hendes altbesejrende Ynde eller om hendes saa højt priste kvindelige Værdighed, hun er bleven en almindelig lille Skønhed — som det 20de Aarhundrede har saa mange af. Men maaske havde en Madame Recamier, om hun havde kunnet vælge, fundet sig en mere personlig præget Dragt og Frisure, selv inden for Modens Ramme. — I hvert Fald

Madame Recamier i en af det 20 Aarh.s Saloner.

FORTIDENS SKIKKELSER I MODERNE DRAGTER

Shakespeares Statue i Stratford-on-Avon.

Den samme Statue af Shakespeare i moderne Dragt.

hvor anderledes fornemt og skønt i Linier er ikke Empiredragtens enkle, tætsluttende og dog folderige Fald, hvor langt smukkere tilhyller

og fremhæver den ikke paa en Gang Kvinde-skikkelsens smukke Former.

Fysikus F. F. Ulrik.

Fysikus F. F. Ulrik, Danmarks ældste Læge, fejrer den 16. April sin 90 Aars Fødselsdag. Det er et langt og fortjenstfuldt Liv, Fysikus U. kan se tilbage paa, og mangfoldige er Resultaterne af hans altid utrættelige Arbejde for at hjælpe de smaa frem til bedre Kaar og for at bringe Oplysning og Kundskabsglæde ind i de Tusinder Hjem. Sjældent har en Mand set saa mange praktiske

Resultater af sin Virksomhed, men saare sjældent har ogsaa en Mand sat saa stort et Arbejde ind i Kampen for at virkeliggøre sine Idealer.

Hr. Ulrik virkede en Aarrække som Læge i Hobro, hvor han tog virksom Del i Byens Anliggender. Derfra kom U. til Tønder, hvor han var Fysikus til 1864, da Embedet ophævedes. Under sit Ophold her og hele sit senere Liv igennem har U. taget virksom Del i Sønderjydernes Kamp; deres Sag ligger ham maaske allermost paa Hjerter.

I 64 maatte U. med sin store Familie flytte til København, hvor han hurtig oparbejdede en stor Praksis, blev Læge i mange Institutioner og i en lang Aarrække var Kommunelæge. Ved Sider af sin anstrengende Lægegerning fik han dog Tid til at tage Del i det pationale Oplysnings- og Filantrop-Arbejde, som havde hans dybeste Interesse. Og op gennem Aaren ϕ har U. stadig bevaret sin ungdommelige Begejstring og Tro paa sit Arbejde, har bevaret sin Aand lige ung og glødende sin Hjerne lige klar og utrættelig. Den gamle Fysikus er i Ordets dybeste Forstand et Menneske — hvem intet menneskeligt er fremmed.

Grevinde Rabens Bod ved Valmuefesten.

Prinsesse Mariæ Valmuefest blev en Sukces — som al Velgørenhedsfest maa blive, naar Prinsessen ikke blot lægger Skuldre til, men undfan-

smil, maatte Københavnerne ikke være dem, de er, om Festen ikke var bleven en Sukces, der vil bringe Lys i mangt et fattigt Hjem.

Frk. Solborg Fjeldsø i Hook van Holland. A. W. Sandberg fot.

ger og virkelig-gør den ene Ide skønnere end den anden og forvandler hele Festens Ramme til en Æventyr-Valmueskov med overnaturlige, vidunderlige Valmuer i alle dens Blomst mangfoldige Farvetoner. Og naar Prinsessen saa trommer alt, hvad Aristokratiet, Bourgeoisiet og Teatrene, ja, Varietéen ejer af Ungdom og Skønhed sammen i Valmuelandet og lader dem slaa sig løs af Hjertens Lyst under kongelige Naade-

Frederiksberg Teaters nye Primadonna. Da Direktør Emil Wulff paa Frederiksberg Teater genoptog den uopslidelige „Nitouche“, var han saa heldig at have en ung Dame, Frk. Solborg Fjeldsø, til Titelrollen. Og med al Agtelse for de udmærkede Operettedivaer, vi har set som Nitouche, ingen af dem har haft den Ungdom, som Rollen kræver. Men her sang og spillede for en Gangs Skyld virkelig et ungt Blod, og Ungdom er nu Ungdom. Det ligesom lysnede og tindrede over Scenen. Disse glade og sprudlende Melodier sprang og dansede nu, da de strømmede ud over et Par tyveaarige Læber. Og saa var denne Ungdom saa smuk, havde de store kraftige Træk, som Scenen kræver. Og hun kunde endda foruden at synge ogsaa spille Komedie. Paa en Aften fik Frederiksberg Teater sin unge Primadonna. Hvem hun er, hvor hun kommer fra? Ingen ved det. Hun har rejst et Par Aar i Provinserne, men for Resten begynder hendes Historie ogsaa først den Aften, hun sang Nitouche. Mærki bag og lyst for. Og nu synger hun Hook van Holland, ung og smuk. Blot hun nu ikke, som flere af Hr. Wulffs tidligere Primadonnaer, synger sig ind i Ægteskabet og derved gaar tabt for Scenen. Thi Skade vilde det være.

Frokost i Landmandsbanken.

I Landmandsbankens egen Restaurant, hvor alle de ansatte med under 1600 Kr. i Gage faar gratis Frokost, medens de højere lønnede giver 8 Kr. om Maanedn derfor.

godt, er godt klædt, som faar

Bevægelse i frisk Luft som har gode Fornøjelser, Sommerferie, han arbejder bedre, sikrere, han er mere opfindsom, skaaner bedre sit Materiale end en slet ernæret, overanstrengt, uvildende Fyr.

Derfor ser vi store Fabrikker sætte en Række humane Foranstaltninger i Gang: de bygger Arbejderboliger, anlægger Haver,

I de gamle, patriarkalske Tider — der maaske ikke var saa hyggelige og patriarkalske, som vi gerne vil tro — levede Mester og Svend, Arbejdsgiver og Arbejder, hinanden saa nær ind paa Livet, at Svendenes Ve og Vel maatte berøre Mesteren personligt. I vor Overgangstid, hvor de store Virksomheder med de mange Folk traadte i Stedet for Mesteren med de tre—fire Svende, hvor det upersonlige Aktieselskab afløste den personlige Bedrift, syntes det en Tid, som skulde ethvert Baand brydes mellem den, der gav Arbejdet, og den, der solgte sin Arbejdskraft, for at bruge de moderne Vendinger. Naar man blot betalte sin Arbejds løn ud, havde man gjort, hvad der med Rette kunde forlanges af en.

Det er mod dette snævre Synspunkt, der nu rejser sig en human Bevægelse. Den kommer fra Amerika, hvor man havde drevet Individualismen ud i de yderste Konsekvenser, og hvor derfor naturligt Tilbageslaget maatte komme. Vi ser derovre den ene store Fabrik og Virksomhed efter den anden ræsonnere som saa: En Maskine, der er velpasset og velsmurt, hvor alle Hjul glider let og lydlost, udretter mere end en rusten og slet tilpasset. Og gælder ikke ganske det samme med den menneskelige Organisme. En Arbejder, der faar god Kost, der lever

Sportspladser, indretter Læsesale, serverer gratis Maaltider i Arbejdstiden, laver Feriekolonier med meget mere. Og alle erklærer de, at de Penge er givet godt ud. Selv Aktionærerne erkender det, naar Dividenten stiger en Procent eller to.

Denne Bevægelse er nu ogsaa ved at naa os. Og da Landmandsbanken i Januar tog sin nye Bygning i Brug, var ogsaa denne amerikanske Idé smuttet ind mellem alt det andet nye og friske, der fik Plads i disse høje og lyse Lokaler.

I Køkkenet, hvor der undertiden steges 150 engelske Bøffer paa en Dag.

Oppe paa fjerde Sal har Direktionen ladet indrette en saa hyggelig og kunstnerisk udstyret Spisesal, at der næppe findes Mage i noget af de amerikanske Forbilleder. Kunstnerne Storck og Baagø har dekoreret den i varme Farver og fine, bløde Linjer. Og heroppe serveres der hver Dag mellem 11 og 2 gratis Frokost — en varm Ret, to Stykker Smørrebrød og et Stykke Kage — til alle dem af Personalet, der har under 1600 Kr. i Aarsløn, medens de, der har over 1600 Kr., kan faa det samme for 8 Kr. om Maaneden, hvilket ogsaa i bogstavelig Forstand maa siges at være „gefundenes Fressen“.

Især naar man selv har prøvet Dag ud og Dag ind at pakke en ensformig Smørrebrødspakke ud med 5 Stykker „med forskelligt“ og spist det i et skummelt Bagværelse, forstaar man, hvilken Forandring det maa være, at sætte sig hen i et smukt Rum med grønne Planter, i en magelig Kurvestol og nyde en

dampende varm Ret, hvile ud og atter gaa frisk til sit Arbejde. Bankens Restauration har derfor vundet megen Paaskønnelse blandt dem, den kommer til Gode.

Og hvor stor dens Virksomhed er, forstaar man, naar man hører, at der i Køkkenet foruden den ferme og dygtige Husmoder, der leder det hele, er fire Medhjælpere, medens fire andre unge Piger varter op. Hver Dag kan man mellem tre Frokostretter vælge, hvad man vil have den næste Dag, og Valget fordeler sig i Reglen nogenlunde ligeligt. Men staar der f. Eks. engelsk Bøf paa næste Dags Spiseseddel, kan det hænde, at 150 af Personalet vælger den samme Ret.

Naturligvis lader denne Idé med eget Køkken sig kun realisere i store Virksomheder. Men sikkert er det, at mangen en Principal vilde staa sig ved at følge Landmandsbankens smukke Eksempel, alt afpasset efter Sted og Omstændigheder.

A. R.

Hans Broges Jordfærd.

Der var
1100
Kransel!

I fire solide Arbejdsvogne med det kendte Mærke H. B. & Co. paa Siden, kørtes de fra det gamle Handelshus paa Mindegade ud paa Kirkegaarden, den gamle Kirkegaard ved Frederiksgade—til det store Familiegravsted under hundredaarige stolte Ege. Her — paa en fredelig Plet,

et Stykke Fortid i en mørke, rastløs By, sænkedes saa Hans Broge ned under Jorden. Et Væld af Forsommerens skønneste Blomster lagde sig skjærmende og tæt over det Afsnit af Aarhus Bys Historie, over det Stykke af en svunden Stortid, der gik i Graven med Kongen af Jylland. Og i tavs Ærbødighed blottede den ny Tids Mænd Hovederne for det frodige Geni,

Hans Broges Ligfærd gaar over Bispetorvet i Aarhus.

der gennem Jernflid og sejt Vilje, har mægtet at skabe den By, de nu har til Opgave at føre fremefter.

Mens Foraarets første svage Brise ligesom kærtegnende gled hen over den Plet, der gemmer den Sidste fra en Tid, hvor de store Hoveder ragede op over alt Folket.

Fangne Røvere føres i Lænker fra Fængslet til Domstolen.

Fra Shahens Land.

I det persiske Rige kæmper for Tiden to Livs-Strømninger med hinanden, den gamle orientalske Aand, der har overlevet sig selv og nu kun kan bringe en langsom, men sikker Tilbagegang, og den moderne, vesteuropæiske Kultur.

Teheran, Shahens Residens, er slet ikke mere en ægte orientalsk By med maleriske Minareter og Taarne. Den er i Modsætning til Bagdad og Ispahan en fuldt moderne By, gennemskaaret af elektriske Sporvogne. Det eneste ægte orientalske, der er blevet tilbage, er snavsede, halvt underjordiske Lerhytter, hvor de fattigste endnu lever efter gammel Sæd og Skik.

Persernes huslige Levevis er dog slet ikke undergaaet en Forandring, der svarer til de ydre Fremskridt. Perseren fører endnu sit gamle lade Liv, han ryger stadig sin Vandpibe i fredelig og langsommelig Samtale med Venner og Bekendte, mens Kvinderne holdes indespærrede i deres Harem. Men ogsaa der er Europas „Kultur“ trængt ind. Deres almindelige Dragt er nu en stram Trøje, et ganske kort Skørt og lange stramme Benklæder. Denne nye Dragt skyldes Shahen. Han havde paa en Europarejse set nogle Balletdamer i den og blev saa begejstret for den, at han straks indførte den i sit eget Harem, hvorpaa hans tro Undersaatter

fulgte Eksemplet. Men saa snart Damerne skal uden for Haret, maa de stadig hylle sig i

Asketisk persisk Præst.

Shahen paa Eksersérpladsen i Täbris. (Den lille Mandger Shahen).

lange vide Kapper og gaa med et tæt Slør, der skjuler hele Ansigtet.

De persiske Børn gaar klædt lige som de voksne i vide Burnus'ser. De smaa Piger tumler sig i munter Leg med Drengene, men de maa ogsaa tage Tiden i Agt; thi naar de bliver 12 Aar gamle, lukker Haremet sine Døre efter dem.

Perserne er, som bekendt, splittet i to religiøse Partier, der staar skarpt over for hinanden: Shiiterne, der erklærer Ali for Muhameds Efterfølger, og Suniterne, der holder paa Omar. Paa Muhameds Dødsdag brænder Shiiterne en hæsleg udstoppet Figur, der forestiller Omar, under Mængdens Jubelraab og Hysten. — De persiske Præster fører et meget asketisk Liv og bliver aldrig færdige med at fortælle de troende om Muhameds Liv.

Skønt Shahen er meget interesseret for europæiske Fremskridt, har han dog ikke vovet at indføre meget gennemgribende Reformers.

Ikke mindst i Retsplejen trives det gamle Barbari frodigt. Fangerne behandles stadig yderst haardt og idømmes Dødsstraf for en ringe Forseelse.

Paa den persiske Scene optræder naturligvis kun Mænd, da Kvinderne jo ikke maa vise sig offentlig; alle Kvinderoller udføres derfor

af Mænd, saa det kunstneriske Resultat er ikke overvældende godt.

Persernes største Fest er Nytaarsfesten. Den falder i den skønneste Foraarsstid, omkring den 21de Marts og fejres i 13 hele Dage. Forberedelserne til Nytaarsfesten svarer til vore Juleforberedelser: der gøres rent, bages og laves Mad. Det nye Aar skydes ind med Kanonskud, og det man ønsker, idet Kanonerne tordner, gaar

Opfyldelse i Aarets Løb siger Perserne. Familierne samles paa denne Aften, Mændene for sig og Kvinderne for sig i Haremet. Foran hver Fstedeltager sættes en Skaal med Penge, og saa snart Kanonskudene har lydt, uddeler Familiens Overhovedet en Haandfuld Mønter til hver; disse Penge skal have lykkebringende Kraft. De følgende 13 Dage er Visitternes Tid i Persien.

Frk. Britta Petersen, der fik sin Afsked fra det kgl Teaters Ballet og nu optræder i Scalas Variété, hvor hun gør megen Lykke. (Paetz fot)

Hver 8 Dags Aarbog.

Marts 1908.

[Aarbogen for Februar findes Side 494].

Danmark. 2. Landbrugsministeren idømmer Direktøren for Holbæk Svineslagteri en Bøde paa 1000 Kr. for Overtrædelse af Loven af 24. April 1903 om Tilsyn med Udførsel af Kød. (Allerede den 7. fremsætter Landbrugsministeren et Lovforslag om skærpede Bestemmelser for vor Kødudførsel. Sagen havde imidlertid vakt ikke ringe Opsigt i England og var der Genstand for Forespørgsler i Underhuset den 23., 26. og 30.). København bevilger Kr. 6,300,000 til et nyt Hospital paa Bispebjerg. 5. Folket vedtager at udvide Esbjerg Havn mod Øst. 10. Folket vedtager den store Jærnbanelov med Statsbaneanlægene: Dobbeltspor over Fyen, Køgebanen m. m. og henved 50 Privatbaner med Statstilskud. Den engelske Udstilling aabnes i Glyptoteket. 10—17. Tredje Behandling af Finansloven i Folketinget med Angreb paa Justitsminister Alberti. 20. Prof. Frants Henningsen dør. 21. Pastor Joh. Clausen, Vonsild, dør. 23. Bankkomiteen bestemmer, at Detailhandlerbanken skal træde i Likvidation. 24—25. Finanslovsbehandling i Landst. med fornyede Angreb paa Justitsministeren. 24. Hjælpekassevalg paa Frederiksberg, det første, store kommunale Valg, hvor Kvinder deltager. Der vælges 5 Sociald., 5 Højre og 1 Rad., 6 Mænd og 5 Kvinder. 25. Hans Broge dør, 27. Socialdemokraterne indbringer Forslag om Nedsættelse af en Kommission i Følge Grundlovens § 46 til Undersøgelse af Justitsministerens Forhold. 30. Bankkomiteen laaner 20 Mill. i London. 31. Landstinget vedtager Finansloven uforandret. Ved Suppleringsvalget til Landstinget i 3dje Kreds vælges i tredje Omgang tidligere Folketingsmand for Næstved-Kredsen, Gaardejer Frandsen (Reformpartiet) med 129 St. (Reformpartiet og Fri-konservative) mod 115 St. paa Højres Kandidat, Borgmester Nancke og 42 blanke St. 2) Valg til Borgerrepræsentationen i København, det sidste Flertalsvalg. Kun én Liste, en rad.-soc., der vælger med 11.928 St.

Norge. 13. Arctander erklærer, at Regeringen ikke kan være tilfreds med, at de to foreslaede Dagsordener, — det konsoliderede Venstres og Socialdemokraternes — forkastes hver for sig; den vil demissionere, hvis de to Dagsordener tilsammen fik over Halvparten af Tingets 123 Stemmer. Da det konsoliderede Venstres Dagsorden faar 53 St. og Socialdemokraternes 10, gaar Ministeriet Løvland. Den Samlingspolitik, som Michelsen havde indledet mellem Højre og det moderate Parti, dermed ude. 14. Kongen overdrager Gunnar Knudsen at danne et nyt Min. G. K. holdt i 1905 paa Republiken og traadte af den Grund ud af Michelsens Min. 16. De 24 uafhængige Venstre-

mænd erklærer ikke at ville deltage i det ny Ministeriums Dannelse. 18. Ministeriet Knudsen dannes, selv overtager han Finanserne, Sorenskriver Castberg Justitsdepartementet, Ingeniør Ihlen Arbejdsdepartementet og Sorenskriver Abrahamsen Handelsdepartementet. Generalkonsul Christoffersen bliver Udenrigsminister, Skoledirektør Seip Kirkeminister, og Gaardbruger Foosnæs Landbrugsminister, Telegrafdirektør Heftye bliver Forsvarsminister. Alle Medlemmer af Min. hører til den Opposition, der i 1905 bekæmpede Kongedømmet.

Sverrig. 4. Dampfærgeforbindelsen Trelleborg-Sassnitz vedtages. 20. Andet Kammer forkaster med 121 St. mod 91 Prygleloven. — Stadige økonomiske Vanskeligheder, Byggekrise i Stockholm.

England. 6. „Times“ oplyser, at Kejser Wilhelm har sendt sin private Ven, den engelske Marineminister, Lord Tweedmouth, et Privatbrev angaaende de engelske og tyske Flaaderustninger. 9. Forhandlinger i Underhus og Overhus om Brevet. 24. De engelske liberale taber Peckhamkredsen til Unionisterne. Beværterne og de store Bryggerier har støtte Oppositionen paa Grund af den forelagte skarpe Beværterlov. Hertugen af Devonshire dør. Sammen med Chamberlain brød han i 1886 med Gladstone paa det irske Spørgsmaal og dannede Partiet, de liberale Unionister. 30. Homeruledebat. — Campbell-Bannermann stadig syg, Finansminister Asquith overtager Førelsen i Underhuset.

Frankrig. Storsvindleren Rochette arresteres.

Tyskland. Maanednen optaget af Forhandlinger om at holde den konservative-liberale Blok sammen om Foreningsloven, særlig dens § 7, Sprogparagrafen. Regeringen gaar ind paa visse Lempelser, og Flertallet af de liberale erklærer at ville stemme for Loven, der ogsaa indeholder flere Fremskridt, af Frygt for, at Enkeltstaterne, særlig Prøjsen, hvis der ikke vedtages en Rigslov, skal vedtage mere reaktionære Love. 19—24. Referentstrejke i den tyske Rigsdag, da Centrumsmænd Groeber har kaldt Journalisterne Saubengelen (Svinehunde); den slutter først, da Gr. gør en Undskyldning.

Afrika. Muley Hafid beder Franskmandene om Fred.

Amerika. 2. Anarkistattentat mod Borgmesteren i Chikago. 15. Blodbadet i Negerrepubliken Haiti.

(Aarbogen for April findes i Nr. 32 for 10. Maj).

„Brødrene Hansen“ paa Odense Teater. G. P. Jacobsen, Odense, fot.

Dr. Schmidt (Axel Esbensen), Gamle Hansen (Peter Christiansen), Ludvig Hansen (Alfred Stigaard), Lustig (Svend Borch), Madam Hansen (Fru Stigaard) og Alvida (Ingeborg Hansen).

„Kabel“ paa Vagt.

Hunden i Skilderhuset.

HUNDEN paa vort Billede, der hjælper Skildvagten ved „at staa paa Post“ — er en rigtig Militærhund. Den hører til paa Vagtskibet „Sjælland“, men før den havnede der, har den været paa Togt med Dampminebaaden „Hjælperen“. Der fik den sit Navn „Kabel“: den var en Dag ved at miste Hovedet ved Indhivningen af et Minekabel, som den antog for et rent „Stykke Legetøj“. Da „Hjælperen“ strøg Kommando fulgte „Kabel“ sine Kammerater om Bord i „Sjælland“, hvor den siden har haft sit Hjem. Den følger trolig Matroserne paa deres Marchøvelser og faar til Gengæld sin rigelige Forplejning af dem. Og den er tro mod sit Skib. Da den blev bragt om Bord i Fiskeriinspektionsskibet „Beskytteren“, sprang den to Gange i Vandet og svømmede fra Yderhavnen ind til „Sjælland“. „Kabel“ deler Menneskene i tre Kategorier, Matroser, andre uniformerede og civile Personer, de første elsker den, de andre agter den, men de sidste ser den ned paa med Foragt.

Borgmester *Niels Nordov* fyldte forleden 70 Aar. Gaardejersøn fra Løserup ved Holbæk. 85 Birkedommer paa Fanø, 90 Herredsfoged til Lollands Nørre Herred, 97 Byfoged i Frederikssund og Herredsfoged i Horns Herred. En kraftig og frisindet Personlighed, der overalt gør sig stærkt gældende og meget afholdt.

Etatsraad, Kapt., Direktør *J. Dons* er død, 83 Aar gl. Hr. D. var, en af de sidste af Herregaardsskytterne fra 1848; opr. Landmand, senere Direktør for Hagelskadeforsikringen. En retlinjet og sympatisk Personlighed. Sangerinden, Frk. Dons, er hans Datter.

Danmarks ældste Skibsfører, *Niels Pii*, Hornbæk, er død, 96 Aar gl. Født i Hornbæk. Hr. P. fik 30 Aar gl. Skibet „Søridderen“ at føre, og med det deltog han i Blokaden af de tyske Havne i Krigen 48. Senere førte han andre Skibe paa Brasilien og Vestindien, og gik endelig med Frugtfragt paa Atlanterhavshavnene til 74, da han opgav Søen.

Borgerrepræsentant, Overlæge i Hæren, *Peter Joachim Bondesen* er afgaaet ved Døden, 59 Aar gl. Hr. B. var frisindet og politisk stærkt interesseret, sad en Aarrække i Borgerrepræsentationen. Som Læge dygtig og utrættelig gjorde han sig meget afholdt i sin store Virkekreds.

Redigeret af: C. C. CLAUSEN

Vingaardstræde 25.

Udgivet af: ODIN DREWES.

I. T. M. Frise Nr. 510.

F. M. Frise Nr. 317.

I. T. M. Frise Nr. 620.

I. T. M. Frise Nr. 376.

Moderne Hjem. En yderst original og smagfuld Nyhed paa Vægdekorationens Omraade er de hen-

rivende engelske Friser, som det bekendte Firma *Internationalt Tapet-Magasin, Kultoret*, har bragt i Handelen og nu gennem sine talrige Forhandlere publicerer over hele Landet; vi bringer ovenstaaende nogle Gengivelser af disse morsomme og smukke Friser, der inden lang Tid vil have fundet Vej til alle moderne Hjem.

Den af Kommunen præmierede Ejendom, Vester Boulevard 49. Arkitekt K. Arne-Petersen.

Ny Christiansborg.

I de sidste 2 Aar er der af et Selskab, Ny Christiansborg, med Arkitekt K. Arne-Petersen rejst et Bygningskompleks, beliggende mellem Vestre Boulevard, Kalvebod Brygge og Vestervoldgade. Københavns Kommune har præmieret disse Ejendomme i 1908. Bygningerne præsen-

terer sig med yderst flotte Facader og rummer indvendig komfortable, velindrettede Lejligheder, hvorfra haves en henrivende Udsigt. En stor Del af Lejlighederne er allerede udlejede, og Resten vil sikkert hurtigt være udlejede.

Hvor faar jeg bedst og billigst mit Foraarstøj?

Carl Jacobsen & Co.s Herre-, Dame- og Børnekonfektion, Nørrefarimagsgade 64, St

hvad enten man betaler kontant eller tager paa Afbetaling. En saadan Forretning er *Carl Jacobsen & Co.s* Herre- og Dameskrædderi og Børne Konfektion, *Nørrefarimagsgade 64, Stuen*. I Løbet af kort Tid er det lykkedes Hr. Jacobsen, ved at føre sin Forretning efter kulante og reelle Forretningsprinciper, at skaffe den en stor Kundekreds. Han ligger inde med et

Nu skinner Solen ubarmhjertigt paa Vintertøjet. Den Vinterfrakke eller Kaabe, som vi de mørke Dage syntes var udmærket god, viser sig nu at være slemt falmet, vi kan egentlig slet ikke være bekendt at gaa med den længere. Og saa er Dagene inde, da vi skal have Foraarstøjet. Og næste Søndag er det desuden Paaske. De, der har Pungen fuld, kan naturligvis sagtens, de har ølot at bestille. Men desværre kan jo ikke alle det, især ikke i disse Bankkrise- og Byggekrachs Dage. Det er da heldigt, at der er Forretninger, hvor man kan faa solide og moderne Varer paa rimelige Afbetalingsvilkaar, og hvor man bliver behandlet lige kulant og høfligt,

Interiør fra Carl Jacobsen & Co.s Forretning, Nørrefarimagsgade 64, St.

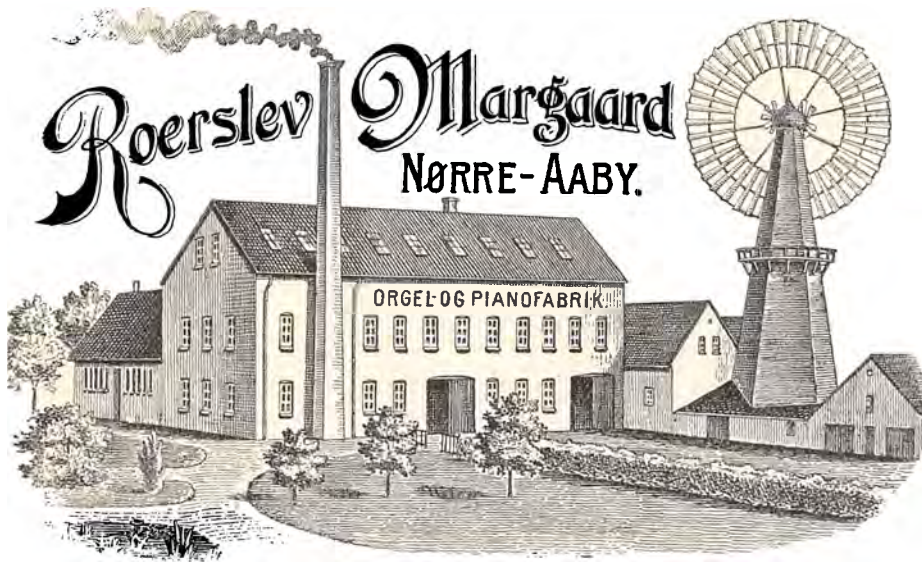

Interiør fra Carl Jacobsen & Co.s Forretning, Nørrefarimagsgade 64, St.

stort Lager i de mest moderne og kurante Varer, han leverer Dragter, saavel til Herrer som Damer og Børn, baade efter Maal og færdigsyede. Og han er saa leveringsdygtig, at han paa faa Dage kan levere Klædninger og Dragter efter Maal, hvad der jo har en Del at sige i disse travle Paaskedage, hvor Skrædderne nu en Gang er slemme til at snyde med Afleveringsdagen. Lageret af de færdigsyede Dragter og Klædninger er tillige saa stort, at der er noget for enhver Smag og enhver Pung, som til enhver Størrelse. Der er derfor ingen Tvivl om, at Hr. Jacobsen vil faa en stor Paaskeforretning. **D.**

En Orgel- og Pianofortefabrik paa en Bondegaard.

hele Land, de findes i adskillige Kirker og i mange private Hjem. Og i Odense, Svendborg, Faaborg, Vejle, Horsens, Aarhus og Neksø har Hr. Hansen Filialer, foruden at han er Leverandør til en Mængde Forretningsfolk rundt om i Provinsbyer og i København. Gennemmusikalsk, som han er, foretager Hr. Hansen selv alle Intonationer og Stemminger, og af talrige anbefalinger fra de mest kompetente Folk fremgaar

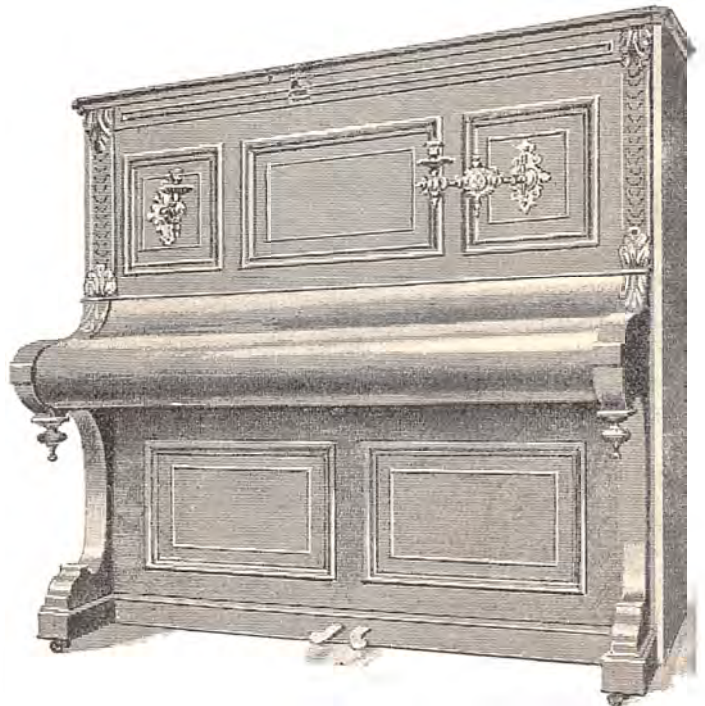
Ovre paa Middelfartegnen, ved Stationsbyen N. Aaby, finder man en Bondegaard Roerslev Margaard, der er bleven til Orgel- og Pianofortefabrik. Det er et Særsyn, men det er ogsaa en Mand med en ejendommelig Skæbne og særlige Aulæg, der har skabt denne Virksomhed, der synes saa nøje knyttet til Byerne, derude paa Bondelandet.

Hr. Hans Jørgen Hansen havde fra Barnsben af den Blanding af musikalsk Begavelse og mekanisk Snille, der skal til for at danne Fabrikanten paa dette Omraade. Hver Gang, han hørte Spil, optog det ham og betog ham, og han var ikke mere end 8 Aar, da han selv lavede sig en Violin.

Men han var født i en 300 Aar gammel Gaard, der længe havde været i Slægtens Eje, og han skulde overtage sine Fædres Gaard. Det var først, da han havde overtaget Gaarden, da han var bleven sin egen Mand, at han kunde give sine medfødte Anlæg Lov til at udfolde sig. I 1837 udstillede han paa Landbrugs- og Industriudstillingen i Middelfart sit første Klaver, helt lavet af ham selv. Derefter foretog han nogle Rejser og Ophold paa udenlandske Fabriker. Og i 1892 indrettede han i en af Gaardens Bygninger et Værksted, hvor han begyndte med et Par Mand. Det bliver i Aarenes Løb til den anseelige Etages Bygning, hvor nu 16 Mand arbejder i Forbindelse med tidssvarende Maskiner, og hvorfra der hver Uge udgaar et Par Pianoer foruden Orglerne. Disse Pianoer og Orgler har nu vundet frem over det

det, at hans Pianoer og Orgler er fortræffeligt Arbejde.

Saaledes er denne Fabriks Historie, der er noget af Eventyret over den, Eventyret om den musikalske og sindrige Dreng, der som Mand faar Held til at virkeliggøre sine Barndoms-Drømme.

Et Klaver fra Roerslev Margaard.

Af Margarinen Historie.

Odense Margarinefabrik.

Den sidste vældige Prisstigning paa Smør har atter gjort Margarinespørgsmaalet brændende. Den har egentlig virket som en uhyre Reklame for dette gode, velsmagende og billige Næringsmiddel. Ikke blot i England, hvor Prisstigningen jo skyldes Tørke i Australien og paa New Zeeland og deraf flydende formindsket Smørtilførsel fra disse oversøiske Lande, men ogsaa herhjemme i Danmark. Og de dyre Priser har bragt dem, der endnu ikke havde smagt Margarine, til at tænke og regne. Det er jo ikke noget meget indviklet Regnestykke: naar en Familje med tre Børn bruger fire Pund Smør om Ugen, og hvert Pund koster 1 Kr. 35 Øre, medens udmærket Margarine kan faas for 55 Øre, hvormeget er der saa sparet ved at bruge det sidste? Det kan enhver Husmoder klare ved en simpel Subtraktion og en lille Multiplikation. Men Resultatet vil dog betyde noget i Husholdningsbogens Regnskab.

Margarinen har haft mange Fordomme at overvinde herhjemme. Egentlig kendt blev den først for en Snes Aar siden, da den store politiske Kampagne førtes for det, der med et Slagord den Gang hed „det rene Land“. Man vilde den Gang forbyde al Margarinetilvirkning herhjemme, for ovre i England at kunne sige: Der er ingen Fare ved at købe vort Smør, saadan som der er ved at købe det hollandske, thi i Danmark er al Margarinefabrikation overhovedet

forbudt. Heldigvis sejrede det rene Lands Tilhængere ikke; det vilde ogsaa have været en haard Skat at lægge paa mange, at forbyde dette gode og billige Produkt, og Tiden har jo nok som vist, at deres Ængstelse er uforuden. Vi laver i Danmark fortræffelig Margarine, og vi faar samtidig de højeste Priser i England for vort Smør. Lovgivningsmagten foreslog dog adskillige Indskrænkninger overfor Margarinene med Hensyn til Farve, Smørindhold m. m.

Alligevel har vor Margarinefabrikation arbejdet sig op til det nuværende høje Stade. Den Vare, der nu leveres, staar saa langt, langt over den, der præsteredes for blot

en halv Snes Aar siden. Og derfor overvinder Margarinene ogsaa sejrrig al indgroet og gammel Modstand. Den griber stadig videre om sig og højere op i Samfundet.

For 20 Aar siden kunde det ikke tænkes, at en Oberstinde vilde komme ind i en Butik og forlange fire Pund Margarine, „det kunde en Dame i hendes Stilling dog ikke være bekendt.“ Men nu gør hun det med aaben Pande.

Blandt de Fabriker, der har arbejdet mest energisk paa denne Forbedring af Margarinene, er Odense Margarinefabrik. Under en dygtig og forudseende Ledelse med en hurtig Tilegnelse af alle Nutidens tekniske Fremskridt, har denne Fabrik vundet sig et stort Marked. Mest er den naturligvis inde paa Fyn, men ogsaa i Jylland er den godt og fordelagtig kendt, og paa Sjælland har den, navnlig i de senere Aar, arbejdet sig stærkt ind.

Baade hos Købmændene og Bagerne har den et godt Navn.

Man bliver kulant behandlet af Fabriken, og Varen er let sælgelig til Kunderne, og baade til Stegning og Bagning er den fortrinlig.

Vi kan paa det bedste anbefale denne gode Vare, som enhver Husmoder kan være tjent med. Ikke mindst i disse Dage med de høje Smørpriser.

N.

HVER 8 DAG

Nr. 29. 14. Aargang.

19. April 1908.

Kong Edward VII. i dansk Husaruniform.

En Julenat.

Af Berggreen.

..... Ind over Landet derovre, over Prærier og Sletter og i de store Skovegne boer de, vore Landsmænd. Fra Øst til Vest og Syd til Nord er de spredt i de tusinde Hjem. Mange, særlig de første Emigranter fra de mange Aar siden har det, pekuniært set, godt nu efter megen Slid og tungt Arbejde — men flere, langt flere end nogen véd herhjemme i Danmark, kæmpede haardt for at naa frem til Velstand — og naaede det aldrig. Kæmpede haardt og skrev hjem, at alt gik vel. Kæmpede siden under trangere Kaar og trangere Lykke — skrev alligevel hjem, at alt gik vel. Mange, ja, mange opgav Kampen, sank i Armod og Nød — men skrev alligevel hjem, at alt gik vel. Mange sank endnu dybere — skrev alligevel hjem, at alt var vel — eller opgav helt at skrive, for at Slægt og Venner skulde tro dem døde. Hellere maatte de tro én død derhjemme i Danmark end vide den haarde Sandhed!

Men mange af dem, der begrædes som døde, færdes derude — langt ude .....

HYLENDE og tudende, som om alle Præriens Ulve havde samlet sig til Korsang, fo'r Vinterstormen ned over Dakotas Sletter. Den var i godt Humør — det er Vinterstormen gerne i Dakota, hvor den lige fra Nordpolen af ikke har nydt nogen nævneværdig Hindring for dens Fremtrængen. Og saa var det Jul — det var Julenat — og en Julestorm er altid særlig lystig, baade i Amerika og i Danmark. Saa tumlede den da af Sted over den næsten vejløse Prærie — flyttede en Snedrive her og lavede en anden dér, og mødte den Ulven paa sin Vej, ruskede den ham i hans stride Pels, saa han snærrede arrig og tog tilbens for at finde det nærmeste Læ. Saadan en Nat er det ikke godt for Mennesker at færdes ude. Kulden er bidende, dræbende haard, og den altid vildsomme Prærie er da særlig vildsom. I de stærkt spredt liggende menneskelige Boliger havde man derfor efter bedste Evne stængt Vinduer og Døre. De fleste Steder var Lysene slukkede; man var færdig med Juleaftens Maaltid, med Grøden, Flæskestegen eller Kalkunen, var gaaet tilsengs og havde trukket Dynen op om Ørene.

For sig selv, et godt Stykke fjernet fra andre Boliger, laa et lille hvidmalet Hus med grønne Skodder for Vinduerne og igennem de Skodder kunde Lyset endnu skimtes. Dér boede Doktoren omtrent midt i det store, vidtstrakte Settlement. Han var en danskfødt Mand, men havde nu i mangfoldige Aar boet derude paa Prærien og haft sin Praksis i de mange spredte Hjem i en Omkreds af mere end 50 engelske Mil. Det er strengt Arbejde at bestride en saadan Praksis i disse uvejsomme Egne med det barske Klima. Mest færdedes han til Hest, men stundom, naar Vejr og Føre tillod det, var han kørende — og det holdt han mest af, for da var det muligt, efter endt Dagsgerning, at faa en lille Lur i Vognen eller Slæden, medens Hesten selv, sikkert nok, fandt Vejen hjem. Den nu graanede Doktor var selvfølgelig

en velkendt Mand, men han var ogsaa en vel-lidt Mand over alt, hvor han kom, for hvor træt han end var, havde han gerne et venligt Ord og et venligt Smil over alt, hvor han kom — selv om han ikke paa anden Maade kunde hjælpe. Men de to Ting hjælper ogsaa, hvor der er Nød paa Færde — stundom mere, end Folk tror.

Inde bag Skodderne, hvorigennem Lyset kunde skimtes, sad denne Julenat Doktoren ved sit Skrivebord og læste. Han havde faaet gjort sig det saa mageligt som mulig, havde faaet sin store Lænestol trukket frem, faaet sin korte Pibe tændt og faaet Kulilden til at blusse saa godt, at den lille runde, tykmavede Kakkelovn var helt rød. Der var hyggeligt, lunt og godt inde hos ham nu — og han fortjente at have det lunt og godt, for han havde haft en streng Dag og var først lige nylig kommen hjem.

Der fo'r et særlig stærkt Vindstød imod Skodderne, og i næste Nu sad Doktoren oprejst i sin Stol og lyttede!

Hvad var det! Var der ikke nogen, som bankede paa Vinduet derude? Men i denne frygtelige Nat — og saa sent!

Jo, dér var det igen — ikke til at tage fejl af — et Par stærke Slag paa Skodderne!

Han rejste sig rask, gik ud i Forstuen og fik med Besvær Yderdøren aabnet lidt — kaldte saa ud i Natten:

„Er der nogen —?“

I næste Øjeblik dukkede der frem af Mørket, tegnende sig sort mod Sneens hvide Baggrund, en mægtig Skikkelse, klædt i Skind fra Top til Taa — nærmest at se til som en vældig Bjørn paa Bagbenene.

Doktoren vidste straks, hvem han havde for sig.

„Hvad — er det dig, Pat? Skynd dig ind, Mand — jeg kan ikke holde Døren længere!“

Den store Skikkelse dukkede Hovedet og fik sig med Besvær skubbet igennem Døren, som Doktoren atter stængede.

Patrick Mc. Garthy — eller som han i Almindelighed kun kaldtes „Pat“ — var en i Settlementet særlig vel kendt Mand. Han var Irlænder af Fødsel, men havde boet der paa Egnen i mange Aar. Han havde en mindre Farm eller Gaard, som han forsømte slemst for at dyrke de to eneste Interesser, han havde her i Livet — nemlig at gaa paa Jagt og drikke Whisky. I begge Henseender havde han drevet det til Fuldkommenhed. Men han var desuden kendt for sine Kæmpekræfter og for sin store Godmodighed.

Doktoren saa spørgende paa sin sene Gæst, som om han ventede en Forklaring — men Pat rystede kun paa sit vældige Hoved, strøg sig gennem sit lange, røde Skæg og sendte fra Siden Doktoren et mildt bebrejdende Blik, som denne ikke var længe om at forstaa.

„Aa — om Forladelse, Pat! Jeg glemte, at Du jo maa være trængende til lidt at styrke dig paa efter en Tur i dette Herrens Vej! Kom ind og sæt Smag paa min Julewhisky — den er ganske god, kan jeg forsikre dig!“

Da oplod Kæmpen Munden for første Gang. „Rigtig sigtet, Doktor, og godt truffet! Paa saadan en Aften som denne kan man vel uden Fortrydelse kalde en Snaps en Livsfornödenhed.“

Pat fik Snapsen — og saa kom han frem med sit Ærende.

„Jo, ser De, Doktor! — det var igaar Aftes, saadan omkring ved Solnedgang. Jeg var gaaet om til Søen bag ved Kirkegaarden — Doktoren véd! Tæt op ad Kirkegaardsdiget er der aabne Vaager, og lægger man sig bag Diget, er det muligt at faa Ram til et Par Ænder. Det lykkedes ogsaa — og her er de til Doktors Tjeneste“ — og Pat halede en And op af hver af de rummelige Pelslommer.

„Men“ — fortsatte Pat — „du hellige Guds Moder, jeg fik Ram til noget andet ogsaa. Jeg fangede en underlig Fugl! Ser De, Doktor, just som jeg havde sendt begge mine Skud efter Ænderne, hører jeg nogen klage og jamre sig inde paa Kirkegaarden bag mig, som om Skudene var gaaet den Vej, og jeg havde ramt nogen dér. Det maatte nu være bare Løgn! For jeg havde jo nok om Aftenen faaet en enkelt lille Whisky — men det kan da ikke faa en Mand til at skyde bagud, naar han sigter forud — og desuden laa jo begge Ænderne stendøde i Vaagen. Hellige Madonna — mange underlige Skikkelser færdes paa en Kirkegaard“ — Pat korsede sig. „Saa kravlede jeg over Diget og gik efter Færten, da der jo ikke var Sporsne. Og rigtignok — bag en af Gravene, halvt dækket af Sne, laa Fyren. En underlig Fyr, en af de mest pjaltede og elendigste Tramps*),

som jeg nogensinde har sat et Øje paa. Jeg fik jo Manden støttet op paa de Ben, han havde — det vil nu ikke sige stort — og fik ham ogsaa slæbt hjem, men jeg maatte jo rigtignok mest bære ham. Jeg tænkte paa at putte ham ind i Laden til næste Dag, men han lod jo til at være meget syg, og man kan jo ikke lade en Mand saadan ligge og dø — man er jo da en ærlig Katolik, til Tjeneste, som Doktoren véd. Saa gav jeg ham en Flaske Whisky til Selskab og puttede ham i Sengen inde i Bagværelset — og der ligger han nu til Doktors behagelige Eftersyn.“ —

Pat var ikke vant til at holde lange Taler. Han tørrede sig med Bagen af Haanden om Munden, saa' paa Doktoren — og skelede til Flasken.

Han fik en Snaps til — Doktoren syntes maaske, han i nogen Maade havde forjænt den.

„Ja, Tak for det behagelige Eftersyn, Pat“ — sagde Doktoren. „Men det er jo et nederdrægtigt Vej og tilmed Juleaften — saa mon ikke Eftersynet kan vente i hvert Fald til i Morgen —?“

Pat betænkte sig et Øjeblik — rystede saa paa Hovedet og sagde:

„Doktor, jeg tror nok, der er periculum, som Pater Joseph plejede at sige, naar han drak et Glas for sin slemme Maves Skyld. Manden ser ud, som om han var mere end vingeskudt.“

„Naa i Herrens Navn! Ja, lad os saa komme af Sted. Men hvordan?“

„Jeg har to Heste herude i Skuret, Doktor, — og vi kan ride igennem.“

Saa kom Doktoren i Pelsværket, Lyset blev slukket, og de to Mænd begav sig paa Vej ud i Stormen og Mørket — Pat foran som Vejviser.

Doktoren sad saa smaalt og gav ondt af sig. Man kan vel ogsaa drive Godmodigheden for vidt! Vist saa! Godt nok gjort af den store, godmodige Bjørn dér foran, at samle en sølle Fyr op af Sneen og give ham, ikke blot Husly, men ogsaa en god Seng at ligge i. Ikke enhver af Folkene deromkring vilde have gjort det. Men man kan vel nok være for godmodig! At ride ud en højhellig Juleaften for at slæbe ham, Doktoren, fra en surt fortjent Hvile! Og for hvis Skyld? Et usselt, omstrefende Subjekt — og mon Manden var saa syg? Det hastede vel ikke saa stærkt!

Naa, men nu var man jo i det — og man skulde jo! Ja vist skulde man! Og saa gav Doktoren sig til at fløjte ud i Natten — Vinden var jo paa Ryggen, og det gik forholdsvis godt. Pat var en sikker Vejviser.

*) Tramp kaldes i Amerika de eksistensløse Subjekter, som farer Landet rundt tilfods — hvis de ikke kan stjæle sig til en gratis Jernbanerejse — tiggende og stjælende, altid i Strid med Lands Lov og Ret.

Endelig naaede man frem og fik med Besvær Hestene ind og Døren til Huset op.

Pat boede ganske alene sammen med en lille forkrøblet Mandsling, som han en Gang havde truffet paa sin Vej og siden taget sig af, og som nu besørgede den kvindelige Del af Arbejdet i Huset. Lyset var derfor tændt, og der var varmt og godt i Stuen.

Døren til Bagværelset stod aaben. Ogsaa derinde var der tændt Lys.

Doktoren traadte hen til Døren og saa hen paa Sengen — stod stille et Øjeblik, og vendte sig saa til Pat.

„Ja, Pat, du havde Ret! Her er „periculum“, og jeg har neppe meget at gøre her,“ — saa gik han ind, tog stille er Stol og satte sig ved Siden af Sengen.

Dér laa han, Staklen, med Øjnene lukkede, aandende tungt og besværligt. Vist var han en Stakkel! Han var næppe stort over de 30 Aar, men hver Linje i det udtærede Ansigt talte om Sorg og Savn og Nød, saa stor, at kun faa Mennesker kan fatte det og ingen beskrive det.

Den syge slog Øjnene op og mødte Doktorens Blik.

„Hvem er du,“ sagde han, „er du Præsten?“ han sagde det paa *rent og smukt Engelsk*, ikke med den daarlige Udtale, som saadanne Stakler ellers plejer at bruge. Doktoren lagde Mærke dertil.

„Nej“ — sagde han — „jeg er Doktoren, som kommer for at hjælpe dig — for du er jo meget syg.“ —

„Ingen Doktor kan hjælpe mig. Jeg skal dø nu — send hellere Bud efter en Præst, at han kan bede en Bøn for mig. Ingen véd — det kunde jo dog maaske være godt for noget.“

Doktoren tog efter hans Haand for at føle Pulsen. Da gjorde den syge en voldsom Bevægelse, og det lykkedes ham med megen Besvær at faa begge sine magre og snavsede Hænder skjult under Tæppet.

„Bliv mig fra Livet du — Doktor — lad mig være i Fred. Hvad har du at gøre med mine Hænder.“

„Jeg saa nok, at dine Hænder ikke er rene — men laan mig kun en af dem. Jeg vil blot føle din Puls — og jeg har før rørt ved en Haand, der ikke var ren.“ — —

„Doktor — vidste du blot — — Jeg vil sige dig noget, for nu skal jeg dø — — vidste du blot —“

Doktoren bøjede sig over ham — „Sig det kun, at du kan faa Ro.“

„Jeg véd det ikke — jeg vil ikke vide det,“ stønnede Manden — „ingen skal vide det — —“

Da saa' Doktoren fast paa ham og sagde rolig og bestemt:

„Mand, du har Blod paa dine Hænder!“

Der gik en voldsom Skælven gennem den Syge. Saa laa han ganske stille en Tid.

Doktoren havde rejst sig og var gaaet hen til Bordet for at skrue Lampen lidt op.

„Doktor — gaa ikke fra mig — aa, bed en Bøn! Kun paa den ene, Doktor — kun paa den ene er der Blod — —“

„Sig mig nu, hvad du har at sige — men skynd dig. Lider nogen ufortjent for din Skyld? Er det det? Hvem skal jeg skrive til for dig?“

„Aa, Doktor — skriv —“ Stemmen blev svagere og svagere.

Doktoren bøjede sig over ham — „Skynd dig, Mand!“

„Han sidder paa femte Aar for min Skyld —“
„Hans Navn, Mand — hans Navn, og hvor sidder han?“

Den Syge hviskede Navn og Adresse.

„Hørte du, Doktor — kan du faa ham fri?“

„Jeg tænker det! — Er du fra de østlige Stater — dit Sprog tyder derpaa — og har du ingen Slægtninge, jeg skal skrive til?“ —

„Ja — jeg er fra de østlige Stater — ingen Slægt —“

„Ingen Mor?“ spurgte Doktoren stille.

„Aa, Mor —“ lød det klagende.

Doktoren havde rejst sig igen. Han stod nu med den syges Haand i sin. — Der var ganske stille i Stuen en Tid. Fra Stuen ved Siden af hørtes Pats regelmæssige Snorken.

„Bed saa din Bøn, Stakkel, om den skal hjælpe dig. Du kan vel have den nødig!“

Manden aabnede Læberne, som for at tale — men ikke et Ord hørtes, ikke en Hvisken. —

Pludselig sætter han sig rask op i Sengen — ser frem for sig med store, klare Øjne og siger saa højt og tydeligt og paa rent Dansk:

„Nu lukker sig mit Øje —
Gud Fader i det Høje
I Varetægt mig tag —“

faldt saa tungt bagover og var død.

Doktoren stod stille uden at røre sig.

„Naa, saadan“ — sagde han — „Dialekten! En Landsmand altsaa. Herregud, du var kommet langt ud, din Stakkel!“

Saa lukkede han den Dødes Øjne og gik langsomt ind og vækkede Pat. —

I den Afdødes Lommer fandtes et Brev, dateret kun nogle faa Maaneder tilbage, og som begyndte saadan:

„Min kære Søn! Det glæder mig at høre, at det gaar dig saa godt — —“

Fra Prinsesse Dagmars' Konfirmation i Slotskirken. Jul. Aagaard fot.

„Willemoes“.

Ved Opførelsen paa Aarhus Teater.

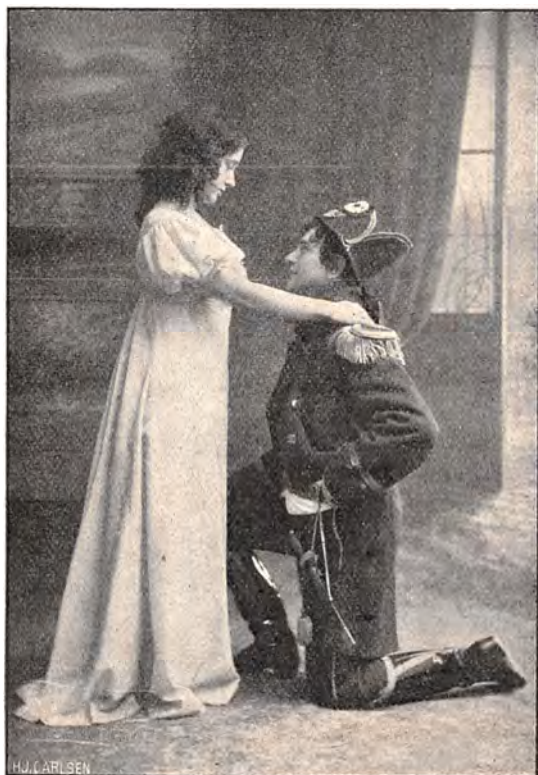
Der har været lidt vanskelige Forhold ved Aarhus Teater under Direktør *Denjamin Petersens* Sygdom.

Man har længe anet, at Sygdommen var haabløs, og at det var kun Dage om at gøre. Under saadanne Tilstande *maa* der komme nogen Usikkerhed i Ledelsen, men den har i hvert Fald ikke været at spore udadtil.

Tværtimod har Teatret, der virkelig arbejder med megen Energi, fremført nogle Forestillinger, som er al Ære værd i deres omhyggelige Instruksion og hele mønsterværdige Udstyr.

Sidst har „Willemoes“ haft en solid Sukces og indtjent et usædvanligt stort aftenligt Beløb.

Hovedrollerne spillede af den konstituerede Direktør, *Valdemar Feddersen*, en Søn af afdøde Professor *Arthur Feddersen*, og Frk. *Jenny Roelsgaard*, der i sin Tid havde en Succes som *Claudinet* i „De smaa Landstrygere“ paa Kasino.

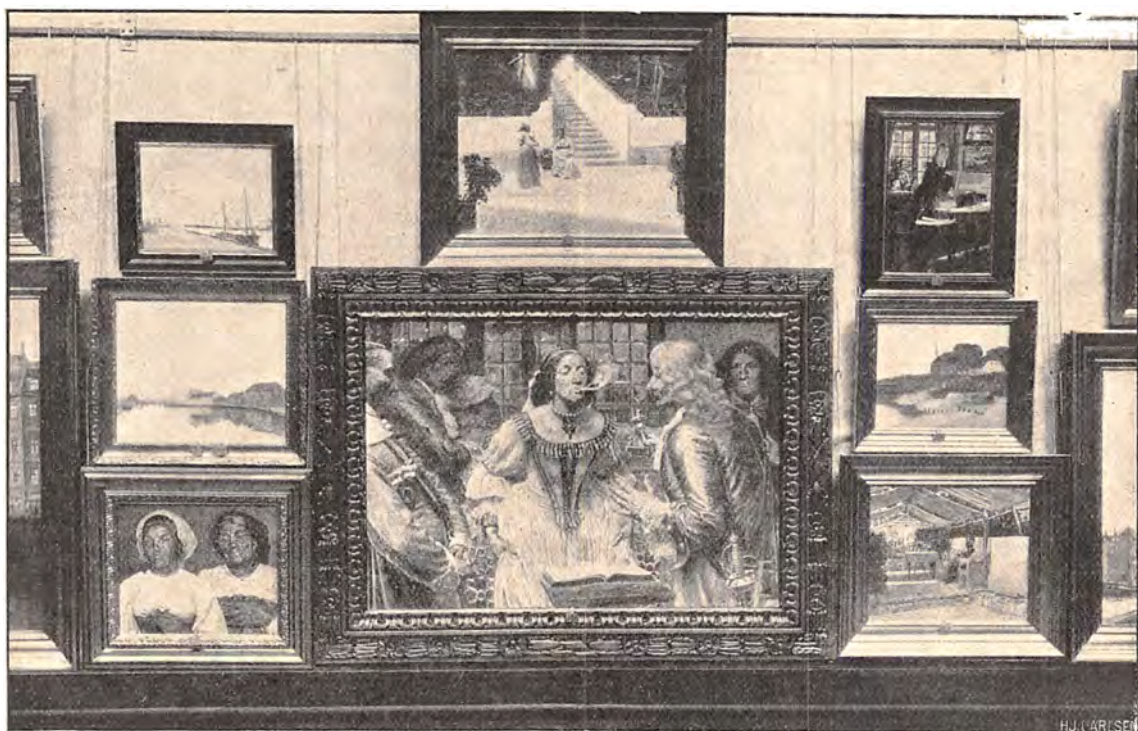

„Willemoes“ paa Aarhus Teater.

Hr. Valdemar Feddersen og Frk. Jenny Roelsgaard.

En Væg paa den fri Udstilling. I Midten Zahrtmanns Billede af Dronning Christina.
Jul. Aagaard fot.

Et Hjørne paa Charlottenborg-Udstillingen. Til Venstre Tuxens badende Børn, til højre
Anchers Portrætter af Drachmann og Henrik Pontoppidan.
Jul. Aagaard fot.

Johannes Møllgaard: I Brændingen. Bronzegruppe paa Charlottenborgudstillingen. Den vilde gøre udmærket Virkning, hvis den blev opstillet paa Kongens Nytorv paa den flisebelagte Plads ud for Nyhavn.

I Brændingen.

Paa Charlottenborgudstillingen genfinder man i Aar i Bronze en Skulptur af *Johannes Møllgaard*: „I Brændingen“, der allerede i 1901 udstilledes i Gibs. Skønt Arbejdet dengang vakte en ikke ringe Opsigt, er det først nu lykkedes Kunstneren at faa det støbt i det endegyldige Materiale, idet en Kunstelsker af Beundring for Kunstværket har stillet den betydelige Sum til Disposition, som Støbningen koster.

Der er Vælde i denne Bølgekam, der — mens den brydes — kaster det usle Menneskepar foragtelig i Vejret, og der er Energi, ubøjelig, sammenbidt, mandig Energi i den kraftige Svømmer, der uforsagt byder Kæmpen Trods af Kærlighed til Livet og af Elskov til en Kvinde.

Det er sagt saa tidt, at det nu som Regel overhøres, at Billedhuggernes Kaar i Danmark er lidet lystelige. Den nu 54-aarige beskedne og sympatetiske Møllgaard har ikke spundet Guld ved sin Kunst. Tiden har handlet haardere med ham, end han

kunde vente, den unge „haabefulde“ Sønderjyde, H. A. Krügers nære Ven, der med Glans gennemgik Berlinerakademiets Billedhuggerskole og derefter, bestemt dertil af sine danske Sympatier, rejste til København, hvor han til Overflod frekventerede det danske Kunstakademis Modelskole. I Aarenes Løb har han udført og udstillet mangfoldige Portrætbuster, navnlig vil man erindre „H. A. Krüger“ paa Nationalmusæet paa Frederiksborg Slot. Men der betales herhjemme kun smaa Priser; Billedhugger Møllgaard fortæller om Arbejder, for hvilken der er budt ham en ringere Godtgørelse, end en Daglejer vilde have tjent i samme Arbejdstid; man maatte derfor ønske, at den ovenomtalte smukke Gruppe maatte finde en Køber. Der har været anstillet forskellige Forsøg paa at finde et Billedhuggerarbejde, der egner sig til at smykke den flisebelagte Plads foran Nyhavn. Hvad den Valget traf „I Brændingen“? Den smukke, mandshøje Gruppe er som skabt for denne Plads. TH. LIND.

En Samlers Hjem.

Naar man kommer ud paa Københavns yderste Grænse, i Uiterslev, hvor By og Bondeland strides om Herredømmet, og hvor moderne Nybygninger ligger som vildfarende Fremmede mellem gamle Bøndergaarde, kan man ikke undgaa at lægge Mærke til et aparte lille Hus, der ikke ligner noget af, hvad man er vant til at se. Det er en Bindingsværksbygning, holdt i Stil og udstyret som en velhavende Borgermandsbolig fra 1700-Tal'et. I Bjælkeværket er udskaaet gamle Ordsprog og Fyndord, paa Muren pranger et malet Vaaben-

og derfra ind i det første Værelse, der straks tager den Besøgende fangen ved sin gennemførte Stil. Det er en gammel Bondestue fra 1750, der stammer fra Moseby paa Falster. Paneler, Døre, Vinduer, Kakkelovnsplade og Bilæggerovn, alt har Hr. Thrane ført hertil og opstillet i sin gamle Stil. Langs Loftspanelet læses i en Frise:

„Dette Panel Malet og Bæpdydet af Manden Lars Hemmingsen og Konen Johanne Hans Datter, da vi skrev 1785 den 23 Martius.

O store Gud vi love, Dig sige Tak evindeligt.“

Over Døren staar: „Ladheder en Rust, som æder stærkere, end Arbejd slider“.

Og Stuens Indhold og Udstyr kan faa enhver Samler til at blegne af Misundelse. Gamle, prægtige Borde og Skabe, der bugner af gammelt Husgeraad og Rariteter. Den gamle Seng med svære Dyrer og snehvide Betræk med kunstfærdig Hedebosyning; ved Siden af staar Vuggen, hvis Endestykker

Bondestue fra Falster.

sker bærer naivt Træskærerarbejde, symboliserende Frugtbarheden. Gammel Bilægger med Frederik den 4des Navnetræk og Kakkelovnspladsen beklædt med brændte Porcellænsplader, der i Billeder fremstiller Kristi Lidelseshistorie. Alt er gennemført i de mindste Detailler, hver lille Brugsgenstand er en Lækkerbidsken for en Samler, og dog bærer det hele ikke det kolde Musæums- eller Panoptikonspræg, som man er vant til at se, hvor den Slags Ting er opstillet for „Publikum“.

Her mærker man, at der gaar et Menneske og kæler for disse Stuer og lever i dem. Man faar det Indtryk, som havde disse Ting altid hørt sammen, intet tyder paa, at de er samlet rundt om fra de forskellige Steder. Alt er pudset og blankt, Solen straalder hjemligt ind gennem de smaa blyndfattede Ruder og skinner paa blomstrende Planter, der vokser i Lerkrukker, som har deres to Hundrede Aar paa Bagen.

Her mærker man, at der gaar et Menneske og kæler for disse Stuer og lever i dem. Man faar det Indtryk, som havde disse Ting altid hørt sammen, intet tyder paa, at de er samlet rundt om fra de forskellige Steder. Alt er pudset og blankt, Solen straalder hjemligt ind gennem de smaa blyndfattede Ruder og skinner paa blomstrende Planter, der vokser i Lerkrukker, som har deres to Hundrede Aar paa Bagen.

Det samme gælder de andre Stuer, som vi nu træder ind i. Næste Værelse er en hollandsk Stadsstue fra Midten af det attende Aarhundrede; den bærer over Døren Mottoet: „Ære, Hæder og Fred skal være over dem, der gør det gode!“

Den tredje Stue er atter en Bondestue, som Hr. Thrane har fundet i Ledøje, hvor den paa en derværende Bondegaard var degraderet til Rullestue. Nu er den restaureret, bragt til Ære og Værdighed, og giver et indtil de mindste Detailler tro Billede af et dansk Bondehjem fra — som Panelindskriften viser — Aar 1794.

Man forbauses ved at gaa i disse Stuer og vide, at det kun er en enkelt Mands Arbejde, der har samlet og ordnet dette righoldige og kostbare Materiale. Men Hr. Thrane er ogsaa „Samler af Guds Naade“. Han har denne glødende Kærlighed til sit Emne og den fine Sporsans, der paa lang Afstand kan vejre et værdifuldt Stykke. Han gaar fuldt og helt op i sine Samlerinteresser, derom vidner de Bøger, han har skrevet om sit Speciale, og de Ord, han gav os med, da vi tog Afsked: „Hils Deres Læsere,“ sagde han, „og sig, at jeg med Glæde viser mit lille Musæum frem til enhver, der har Interesse og lidt Forstand paa de Dele. Men jeg bryder mig ikke

Et Hjørne af Bondestuen fra Ledøje.

om Besøg af blol og bart Nysgerrige, der render omkring og siger: „Næ, hvor det er grinagtigt.“

Det vilde Hr. Thrane betragte som Helligbrøde.

ORLA BOCK.

Rektor H. H. Lefolii.

Adjunkt og Overlærer indtil 66, da han blev Rektor i Viborg indtil sin Afsked 92. En fremragende og afholdt Lærer og en af de ivrigste

Rektor Hans Henrik Lefolii, en af vort Lands ejendommeligste og betydeligste Skolemænd, døde d. 7. April i Charlottenlund, 89 Aar gl. Søn af en Urtekræmmer paa Christianshavn, fik kort efter sin Studeneksamen Akcessit for en Prisopgave om Plutarks Skrifter om Alexander d. St. og tog 42 filol. Embedseks. Virkedesom

Forkæmpere for moderne og demokratiske Reforme af det lærde Skolevæsen. Tillige bekendt som Skolebogsforfatter, som videnskabelig Behandler af dansk Sproglære og som Oversætter af antike Forfattere. Ved en meget regelmæssig Levevis og en energisk Selvhærdelse, bevarede Lefolii til langt op i Firserne et Jernhelbred, en ungdommelig Aand og en mærkelig Arbejdskraft, men for et Aarstid siden tog et Hoftebrud stærkt paa den alderstegne Mand, og stille og fredeligt gled nu den gamle Rektor ind i Døden.

Sælsomme Husdyr.

De engelske Lady'ers sidste Yndlingsdyr: Kamæleonen.

Det er interessant at konstatere, at det engelske Aristokratis Damer i deres Overforfinelse, der kræver raffinerede Nydelser, mødes med Amerikanerinderne, der blot stræber efter noget nyt og sensationelt — i Dykkelsen af hidtil saa foragtede og afskyede Dyr som Skruptudser, Frøer, Skorpioner, Kamæleoner, Edderkopper og Regnorme. I de ele-

Kæmpe-Edderkoppen, der fornylig har holdt sit Indtog i det fineste engelske Aristokrati.

ganteste Saloner i det engelske „high-life“ har disse slimede Dyr fundet Indpas, og Europas mest distingverede Damer glemmer næsten deres Yndlingshunde for helt at ofre sig for en grønpletet Kamæleon med Øjenhinder og Kølletunge, de jubler af Henrykkelse, naar den værdiger at slynge Tungen ud af Munden og indfange de Lækkrerier, de smaa Ladyer opvarter den med.

Naa, saadan en sammentrykt, dorsk Kamæleon, der skifter Farve med Aarstiden for bedre at undgaa sine Efterstræbelser, kan jo ogsaa være ret interessant. En ørkesløs ung Adelsdame kan maaske ogsaa lære adskilligt af Edderkoppen, den store sorte med gult Kors Ryggen, der straks ihærdigt fuldfører sit kunst-

En Tudse under Dressur.

færdige Net, paa én Gang dens Hjem og dens Spisekammer, og saa rolig hviler sig paa Dagens Møje, mens den gladelig ser Maden komme flyvende ind i Nettet.

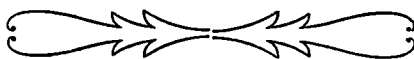
En lille Frø kan ogsaa være meget tiltalende med sine morsomme strittende Kløer og sine kloge, smaa Øjne. Desværre er de ikke saa kloge og lærenemme som deres mindre tiltalende knoppe Slægtninge, Tudserne, der kan blive helt tamme og dresserede. De sidste har da ogsaa haft en afgjort Sukces i den engelske „upper ten“.

Mindre tiltalende synes Skorpionen med sine skarpe, giftige Tænder. Men netop den Maade, hvorpaa den leger med og langsomt dræber de Insekter, den opvartes med, pirrer de engelske Lady'ers Nerver.

Ogsaa den lille dydige Bi hører til Favoriterne. Der opstilles Glasbikuber i de engelske drawing-rooms, naturligvis med en Kanal ud i Luften; og dér kan Familien saa stadig betragte Biernes ideelle Samfundsliv.

Morsomt nok har man fundet i en gammel tysk Bog, at Berlins populæreste Læge for et Aarhundrede siden, „den gamle Heim“, netop havde saadan en Glasbikube i sin Stue. Man ser, der er ikke meget nyt under Solen.

Bomvæsnet.

Bommanden i Virksomhed. Jul. Aagaærd fot.

Bomme, der er vel en 3—4

Stkr. af dem, er vel egnet til at irritere Befolkningen, som de baade sinker og bringer Udgift, og man kan derfor ikke forlænke Amagerbønderne i, at de har besluttet at slaa et Slag for Afskaffelsen af Bommen paa Amagerbrogade, nu, da Kommunen ved Anlæg af et Par nye Gader har gjort det muligt uden altfor stor Tidsspilde at komme uden om den. Ved store Opslag og plakatbærende Mænd opfordres de kørende til at dreje om ad de nye Veje. Og Resultatet af Agitationen har allerede baaret Frugt. Tilbudene om ny Forpagtning af Bommen er langt lavere end de gamle. Og naar Bommen ikke en Gang kan give noget, hvorfor saa opretholde den?

Vi Christian den Syvende osv. G. v.: At ligesom Vi af landsfaderlig Omhu for Vore Undersaatter have fundet det nødvendigt, for at befordre Kommunikationen i Danmark, at lade Chausséer anlægge paa de vigtigste Landeveje . . . saa, for deels at skaffe Vores Kasse en billig Indtægt til deraf at udrede til disse Veies Vedligeholdelse og Tilsynet deraf medgaaende Udgifter, deels . . . anordne og befale Vi herved: . . . der skal paa hver Mil opreises en Bom, hvorved de fastsatte Passagepenge skulle svares . . .

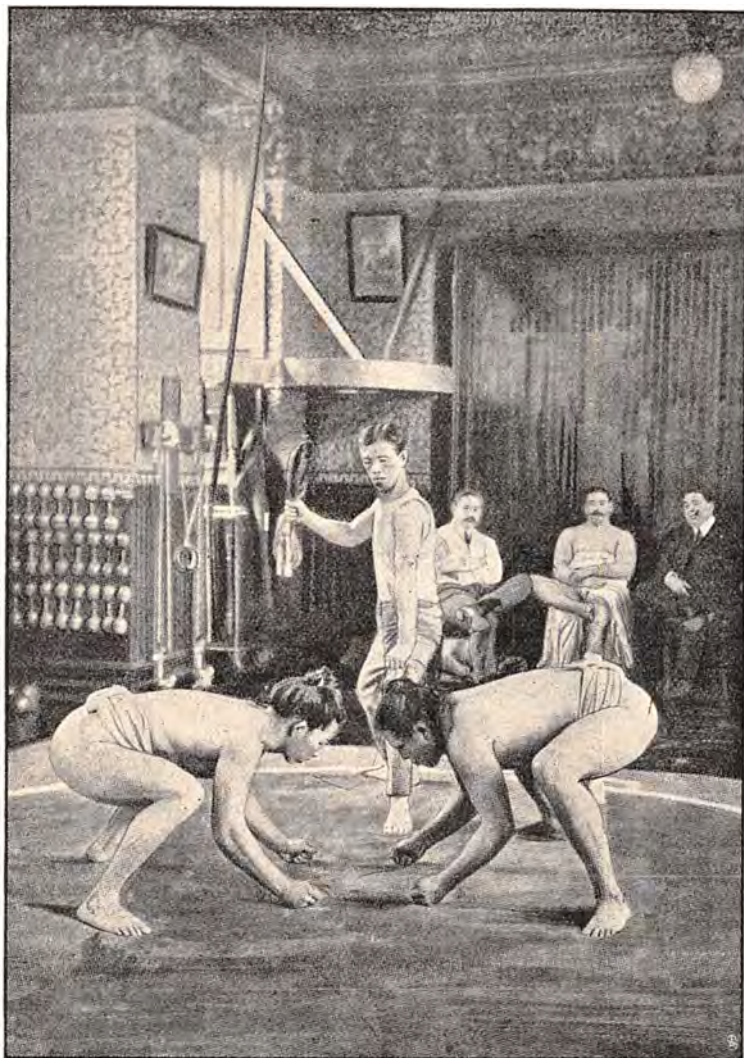
Denne Forordning fra det 18. Aarhundrede forekommer unægtelig moderne Mennesker noget gammeldags, og dog gælder den — rigtigt nok kun delvis — endnu. Mens samtlige andre Bomme i Landet nedlagdes i Aarene 1851—54, besluttedes det, uvist hvorfor, men antagelig fordi det var dem, der gav bedst Udbytte, at beholde dem i Gl. Københavns Amt. Disse

Opslag med Opfordring til at køre udenom Bommen.

Japanske Brydere.

Taniemon Hitachiyama, Japans Mesterbryder, Gæst hos en Admiral. — Han modtages af Præsident Roosevelt. — Hans Ophold i Berlin, — Den frygtelig haarde Træning i de japanske Bryderskoler. — Hvorledes en Brydekamp foregår i Japan.

Stilling i Begyndelsen af en japansk Brydekamp.

Taniemon Hitachiyama hedder den berømteste japanske Bryder, „alle Mestres Mester“. For Tiden opholder han sig i Berlin som Gæst hos den derværende japanske Attaché, der er Admiral. En Bryder Gæst hos en Admiral — det lyder noget mærkeligt for danske Øren. Vi er ikke vant til at se vore stærke Folk i saa fint et Selskab.

Hitachiyama fik for nogen Tid siden fra den sportselskende Præsident Roosevelt en Invitation til at komme til Amerika. Han sagde ja til Indbydelsen og blev modtaget med al mulig Hønsel, baade af Præsidenten og af Yale-Universitetet.

hvis Studenter ønskede at sætte sig ind i japansk Træningsmetode. Amerikas Minervasønner, som bekendt, lidenskabelige Sportsdyrkere, og takket være forskellige Millionærers rige Pengegaver har de Raad til at ofre noget klækkeligt paa Sportens Alter.

Hitachiyama kom altsaa, og saa snart han havde leveret det første Bevis paa sine uhyre Kræfter, indsaa alle at for ham fandtes der ingen Modstander. En Impressario bød ham 30,000 Dollars for en tre Maaneders Tourné, men Japaneren sagde nej. Han var ikke kommen for at tjene Penge. Han var tilfreds med den Ære at have været Præsidentens og Universitetets Gæst.

Fra de Forenede Stater gik hans Rejse videre til London, Paris og Berlin. Derfra tager han gennem Sibirien til Japan. I Berlin prøvede man ogsaa at bevæge ham til at optræde offentligt. Men han rystede paa Hovedet. Jo, maaske, hvis et Medlem af Kejserhuset personlig anmodede ham derom — dog saa langt er man endnu ikke kommen i Tyskland. Men for Penge, nej! Hitachiyama

tjener hjemme i Japan over 100,000 Kr. om Aaret; hertil kommer alle de prægtige Gaver, der skænkes ham af hans Beundere, til hvilke selve Mikadoen hører.

Den berømte Japaner vejer 320 Pund. Han er født 1874 og hører til en ældgammel Adelslæggt. Han begyndte sin offentlige Løbebane som Bryder, da han var 17 Aar, men Træningen tog han allerede fat paa, da han var en Purk paa seks.

Det vil sikkert interessere vore Læsere at høre lidt om Livet i en japansk Bryderskole. For at forebygge Misforstaaelser oplyser vi om, at japansk Brydning og den meget om-

Hitachiyama, Japans Mesterbryder.

talte Jiu-Jitsu intet har med hinanden at gøre. Klokken fire om Morgenen begynder Skolen. Drengene møder fastende. Jo mindre Arbejde der er til Maven, desmere kan Musklerne udrette, mener Japanerne. Læreren, der altid er en fremragende Bryder, stiller sig op, skrævende vidt ud paa Benene. Saa stormer Eleverne — der kan være over 100 — imod ham, een for een. Som en Ged, der vil stange, kom-

mer Drengen farende. Han sigter med Hovedet efter Lærerens Mave eller Bryst og lægger al sin Kraft i Stødet. Men hans Herre og Mester staar som en Mur. Hans Ry vilde være ødelagt for bestandigt, om han saa meget som vaklede. Han er ufølsom for enhver Smerte og forlanger det samme af sine Elever. Han slynger dem til Side som Hundehvalpe eller slaar dem med knyttet Næve i Siden eller i Synet. De rejser sig igen, blødende og forslaaede, og stormer paa ny ind paa ham. Samme Resultat. Saa længe de overhovedet kan hænge sammen, maa de fortsætte denne uhyggelige Leg. Og de maa bevare deres Ro og smile selv under de største Pinsler. En Japaner maa altid se Døden i Møde med et Smil, og med Smil dræber han sin Fjende.

Kl. 11 et varmt Bad og Middagsmad, og om Eftermiddagen igen to Timers Øvelse.

Den Ungdom, der hærdes paa en saa barbarisk Maade, er selvfølgelig ufølsom for enhver Smerte, og den faar Kræfter som Giganter. Tolv Aar varer Uddannelsen.

Det er Træningen. Selve Brydekampen foregaar inden for en Kred, der er seks Meter i Gennemsnit. Underlaget er Filttæpper. Kampen gaar ud paa at trænge Modstanderen uden for Cirklen eller blot kaste ham til Jorden. Den af de kæmpende, der faar nogen Del af sit Legeme uden for Kredsen eller blot berører Jorden med saa meget som en Finger, har tabt. De to Brydere farer løs paa hinanden som Tyre, der vil stange. Deres Hoveder ryger sammen med frygtelige Brag. De støder hinanden i Bryst og Mave. Og ind imellem disse frygtelige Sammenstød tager de ogsaa Tag paa hinanden som vore Brydere. I det japanske System forekommer der 48 Greb, Stød og Sving.

A. D.

„Fem Dage i Berlin for 69 Kr. 76 Øre,

Billet, Hotel, Fornøjelser alt iberegnet.“

I Juni Maaned i Fjor offentliggjorde „Tres“ i „Politiken“ seks Artikler om en Rejse til Berlin. Det var hans Hensigt dermed at faa Ungdommen ud at rejse, at vise, hvor billigt og let det er at rejse i Udlandet. Og for at gøre det saa overbevisende som muligt, skrev han ikke Turen paa gamle Erindringer, men han drog atter til Berlin og saa Byen efter. Derefter beskrev han sin Tur saa at sige Time for Time, og han bilagde den med sine Regnskaber, med Anvisninger om, hvor man spiser godt og billigt, hvordan man kan benytte Sporvogn, med alle den rejsevantes Erfaringer. De

paagældende Numre af „Politiken“ blev straks udsolgte, og siden da har Forfatteren faaet talrige Henvendelser, Forespørgsler og Breve. En Mand oppe i Nordsjælland bad ham endog om at lade Artiklerne maskinskrive og sende ham dem pr. Efterkrav. Saa er det dog billigere at faa dem trykt. De er nu udkomne i Særtryk paa „Hver 8. Dag“s Forlag til en Pris af 50 Øre. Og de indeholder saa mange Vink, at denne halve Krone mange Gange tjenes ind. Selv gamle Berlinerfarere kan høste Belønning der. Og for de unge Rejsende er Bogen uundværlig.

Craneboro-Mysteriet.

Jeg fortalte ham det hele," sagde Mallabar, "og saa vilde han absolut med."
„Det glæder mig," sagde Rod, skønt det ærgrede ham mægtigt; „men er Miss Rattray saa uden Beskyttelse?"

„Nej, Bowmar og Emily er der, og de har lovet ikke at vige fra hende. Vi rejste straks, for disse Fyre maa standses i Farten."

„Men hvordan?"

„Det faar vi at se."

Rod havde sørget for en lukket Vogn, og de kørte lige hen i hans Pension. Ved Ankomsten modtog Værtinden Rod med den Besked: „Her er en Billet, som en ung Dame efterlod for en halv Time siden."

Billetten lød: Mr. Eales rejser til England i Morgen. Jeg maa tale med Dem. — C. R.

„Gør han det," sagde Mallabar. „Og hvem er C. R.?"

„Det er —" Rod kom ikke længere, saa gik Døren op, og Constance Raycourt stod i Værelset.

XL.

En dobbelt Tragedie.

„Constance!"

„Hal!"

Scott Mallabar tog Rods Arm og trak ham med ud paa Altanen.

„Vi behøves vist ikke her," sagde han.

„Aabenbart ikke — skønt han er forlovet med en anden."

„Hvad kommer det os ved. Det er for hendes og ikke for Miss Rattrays Skyld, han er kommen her. Han haaber vel ogsaa at finde en Forklaring af Mordet, for hele Craneboro tro'r jo, trods Frikendelsen, at Mrs. Raycourt er den skyldige. Han tro'r, at Roachley er Morderen."

„Det tro'r hun ogsaa."

„Saa er det maaske hende, der har faaet ham til at tro det! Jeg har ikke kunnet blive klar paa, hvor vidt de var komne. Men lad os nu komme til Sagen. Nu har de jo faaet den første Gensynsglæde overstaaet."

Rod fulgte uvillig; men pludselig oplæredes hans Ansigt, da han hørte Hal, der ikke lagde Mærke til dem, sige til Constance: „Det er kommet til en Forstaaelse mellem mig og Eleanor. Hun elsker en anden — og det gør jeg ogsaa" — og saa kyssede han Constance.

„Hvad er det, De siger?" raabte Rod.

Hal saa hastigt op: „I Grunden har jeg ikke Ret til at sige det. Ved et Tilfælde erfarede jeg hendes Hemmelighed. Men hvis jeg var Dem, tog jeg uopholdelig til England."

Constance saa forbløffet paa Rod — for hende var han jo endnu en ældre, tarveligt paaklædt graaskægget Herre. Men der var ingen Tid til Forklaring, for Scott Mallabar begyndte at blive utaalmelig.

„Hvis vi saa snart kunde blive færdige med disse Biomstændigheder og komme til Sagen: Mrs. Raycourts Meddelelse om, at Eales rejser til England."

„Ja, vi er i Deres Ledebaand, Constance," sagde Hal.

„Og det er nok for Dem," sagde Mallabar. „Jeg vil raade Jer til at gifte Jer i det britiske

Konsulat her eller i Bryssel. Men først maa vi tænke paa Miss Rattray."

„Ja, det er vist og sandt," sluttede Hal og Constance sig til.

„Lad blot Herr. Hetzenfeldt tage til England for at følge Eales paa hans Rejse, som en Sporhund, lige til han ser Hensigten med den," sagde Mallabar.

„Jeg er rede til at rejse eller blive, som det passer," sagde Rod roligt.

„Men De maa skynde Dem!" raabte Constance. „Der er ikke en Time, til Mr. Eales rejser."

„Blot et Ord endnu," sagde Mallabar og trak Rod hen i en Krog. „Hvis jeg skriver og telegraferer, underskriver jeg mig John Tunncliffe, alt andet er falskt. Og jeg telegraferer til Bowmars Adresse. Det er en Aftale."

„Ja, vel."

Dermed tog Rod af Sted.

De tilbragte Natten i Bryssel, Eales og hans Skygge, tog derfra til Antwerpen om Morgenen, tidsnok til at naa Skibet til Harwich. Rod telegraferede, saa hurtig han kunde, Ruten til Mallabar, og det var heldigt, for saa snart Damperen lagde til i Parkstone, kom et Telegrafbud om Bord, raabende: „Telegram til Herr. Hetzenfeldt!" „Det er mig," sagde Rod og fik Telegrammet. Det lød:

Rattray er fundet. Han er død. Meddel Eleanor. Roachley død. Sig til Eales.

John Tunncliffe.

Det varede et Par Minuter, før han fattede Telegrammets hele Indhold.

„Rattray fundet — død — Roachley død," mumlede han, „sikken et Sammentræf."

Han gik hen og slog Eales paa Skulderen. „Jeg har Nyheder til Dem, min Herre," sagde han, stadig med tysk Akcent.

„Til mig —!" raabte Eales overrasket.

„Ja — Roachley —"

„Hvem er De?" spurgte Eales.

„De er Mr. Ponsonby, ikke?"

„Ja — og saa?"

„Alias Eales! Skønt det nok heller ikke er Deres Døbenavn," fortsatte Rod filosofisk.

„Hvem i Djævlens Skind og Ben er De!" raabte Eales hysterisk.

„Herr. Hetzenfeldt fra München — Roachley er — død."

„Død, død! Sikke noget Snak. De lyver. Død!"

Rod rakte ham Telegrammet.

Da Eales havde læst det, sagde han:

„Og hvem er John Tunncliffe?"

Rod betænkte sig et Øjeblik:

„Fra Craneboro," sagde han saa.

„Fra Craneboro! Politiet? Jeg maa tage tilbage; men tør jeg det?"

„Ja, det maa De jo bedst selv vide; men De har ikke noget at frygte af Tunncliffe."

Rod passede nu paa, at Eales virkelig gik om Bord paa Skibet tilbage til Antwerpen, saa telegraferede han til Mallabar og fortsatte saa Rejsen til Craneboro. Ved sin Ankomst dertil fandt han straks et Telegram fra Mallabar: „Beklager, har maattet telegrafere efter dem. Brev følger." Og et Brev fra Ralph, hvori han beklagede at have maattet rejse med Miss Eleanor til Lavet-sur-mer.

Rod blev ærgerlig, hans første Tanke var at

CRANEBORO MYSTERIET

rejse efter dem til Lavet-sur-mer; men saa besluttede han sig til at afvente Mallabars Brev. I et Kioskvindue hang en stor Plakat, med fede Typer stod der:

Craneboro-Mysteriet.

Sensationel Afslutning.

Byraadsmedlem Rattrays
Tilstaaelse og Død.

Rod gik ind for at købe Bladet. „Det er aldeles udsolgt, Herre,“ var Svaret. „Men der var blot et kort Telegram om, at Mr. Rattray ligger døende i Lavet-sur-mer i Belgien, og at han i den engelske Konsuls Nærværelse har tilstaaet at have dræbt Mr. Raycourt. Det er det hele.

(Fortsættes).

Lensbaron *Zytphen-Adeler*, Dragsholm, er død, 68 Aar gl. Baron Z.-A., der var en gennemkultiveret og sympatisk Personlighed, efterlader sin eneste Søn, Gesandtskab-attaché, cand. polit. Fritz Z.-A., Baroniet, der ialt omfatter Værdier paa c. 1½ Mill. Kr.

Købmand, Klasselotterikoll. *P. K. A. Madsen* Skelskør, er død. Hr. M., der var Stifter af Understøttelsesforen. for Købmænd i Danmark, som har udfoldet en betydelig Gerning, havde modtaget Fortjenstmedaillen i Guld.

Muremester *S. Schougaard*, Kbhvn., fejrer d. 17. April 25-Aars Jubil. Hr. S. er en af de Foregangsmænd, der har bidraget til at rejse det moderne Stor-København, han har bl. a. bygget Pro-vinsarkivet, Ny Carls-berg Glyptotek

Overretssagfører *Ed-vard Christensen* er afgaaet ved Døden paa St. Josephs Hospital, 65 Aar gl. Hr. Christensen var en anset Sagfører, og som Men-neske havde han vundet sig mange Venner.

Fhv. Balletdanser, Kammerraad *Broder-sen* er død Dagen før sin 89-aarige Fødsels-dag. I 1830 blev B. Elev i det kgl. Teaters Balletskole og i 1842 kgl. Balletdanser til sin Afsked 1871, Lærer ved Balletskolen 47-78. Under Bournonvilles Fravær 55-56 Ballet-tens Chef. En beundret Balletdanser og en skattet Danse-lærer.

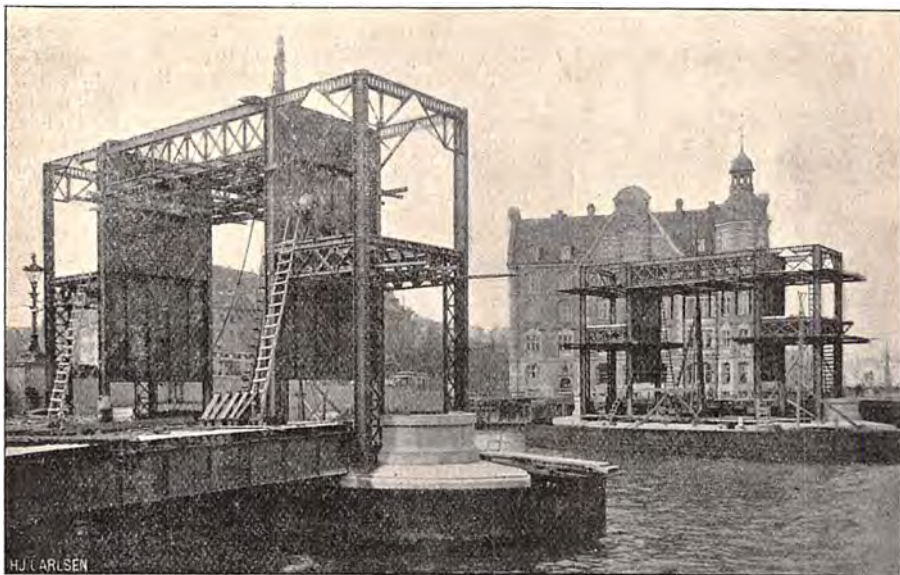
Prof. *V. E. Bielefeldt* fejrede forl. 25-Aars Jubilæum som Sang-lærer ved Kbhvns. Musikkonserv. Hr. B. er anerkendt som en usædv. dygtig Lærer, der har haft stor Be-tydning for Sangkun-stens Udvikling i Dan-mark. Selv har Hr. B. ved sin smukke Sang vundet sig et stort beundrende Publikum.

Etatsraad, Proku-rator *A. Bredstrup* i Randers er død, 92 Aar gl. Den gamle Etatsraad var en af sin Bys mest ansete og skattede Borgere.

Pianofabrikant *Thorv. Martin Hornung* er død, omtr. 60 Aar gl. Hr. H. var en jævn og bramfri Mand i alt sit Væsen og sin Virken. Han havde tidlig lært at bruge sine Hænder, han var i Ordets bed-ste Forstand en self-made Mand, der kun efterlader sig Venner.

Knippelsbro under Bygning. Jul. Aagaard fot.

Knippelsbro under Bygning. Smuk er den ikke. I alt Fald ikke som den staar nu, men man kan jo ikke dømme endnu efter halvfærdigt Arbejde. Og der er gjort alt for at gøre Overbygningen

Fortovene benyttes til Maskinhuse, medens der ind over Kørebanen er anbragt en Kontravægt. Broen, der kommer til at koste ca. 850,000 Kr., vil antagelig være færdig i Juli eller August.

saa tiltalende som mulig. Arkitekt Axel Berg har kæmpet en haard Kamp med Nyteknikens og Teknikens Fordringer. Det er den største Bro, der er opført efter Straussprojektet, der findes i Amerika nogle mindre, og vor Knippelsbro bliver en Skønhedsaabenbaring ved Siden af dem. Den store Overbygning skal over

Redigeret af: C. C. CLAUSEN

Vingaardstræde 25.

Udgiivet af: ODIN DREWES.

Fakkegrav Badehotel og Pensionat pr. Daugaard St.

Fakkegrav Badehotel. Vejlefyorden er af alle anerkendt som Perlen paa Jyllands Østkyst. Denne prægtige, brede, blå Fjord, disse stærke Bakker, oftest skovklædte, hele denne store, aabne, lyse Natur, paa én Gang lun og frisk, — hvor kan man egentlig tænke sig noget smukkere Sted at tilbringe sin Ferie. Og paa et af de smukkeste Steder ved denne Fjord ligger *Fakkegrav Badehotel og Pensionat*. Det nære Kattegat presser stadig frisk og salt Vand ind. Mens Vandet

længere inde kan være næsten brakt og ikke altid lige behageligt at bade i, er det ved Fakkegrav altid havfrisk. Og omkring Hotellet ligger en smuk Park med mange smukke Udsigtspunkter. Hotellet, der har Plads til 50 Gæster, er ganske moderne indrettet, med moderne Belysning, og det er et ganske fortræffeligt Madsted. Fra alle Værelserne haves der en prægtig og vid Udsigt, dels ud mod Søen, dels Nord paa over herligt, bakket og skovklædt Land. I Sæsonen afholdes flere store Koncerter, der er Motorbaad, Køretøjer til Udflugter. Og da Priserne er meget moderate i Forhold til alt, hvad der bydes, forstaar man, at Hr. E. Petersen Aar for Aar ser en voksende Skare af Gæster om sit gode Bord og paa sit prægtigt beliggende Hotel.

Udsigt fra Fakkegrav Badehotel.

FIVER 8 DAG

Nr. 30. 14. Aargang.

26. April 1908.

Lawrence: Grevinden af Blessington.

I Anledning af den engelske Udstilling bragte vi nogle Forsidebilleder af berømte Kunstværker, Disse store og gode Gengivelser har vundet megen Paaskønnelse hos vore Læsere. Vi agter derfor at fortsætte dermed, nu og da at bringe Gengielser af den store og berømte Kunst. Vort Billede i Dag er malet af den engelske Maler Lawrence (1769—1830), en af de sidste af den glimrende engelske Skole.

Over Afgrunden.

I.

Det sydvestlige Norges indre Land ejer faa stejle Bjergpartier; men Fjeldene er lubne som svære Bamser, og Ødevidden ejer en dulgt Vildhed, som faa andre Steder. Folk, som bor her, dyrker hver Flek Jord de har, og de sætter sine Kør ud i Vildmarken, hvor Græsset tit er fint og duftende, saa Melken faar en mageløs god Smag, men Gederne gaar til Fjelds, tit saa højt som Ørnen flyver, og hver Gaard har to eller flere af disse. — Det volder tit stort Bryderi at hente Gederne hjem; thi det hænder ikke sjelden, at en og anden Stridbuk forvilder sig saa langt op, at den ikke kan tage Vejen tilbage.

I et Dalstrøg der vester laa to Gaarde, Østgaard og Sørgaard. Paa Østgaard boede gamle Lars. Hans ældste Søn hed Ole. Og paa Sørgaard, der ogsaa kaldtes Arnegaard, boede Arne og Sønnen Tolleif, hans eneste Barn. Disse to, Ole og Tolleif, havde altid været Hjertensvenner, og Tolleif, som var stor og stærk, hjalp altid Ole, som var mindre og ikke kunde klare sig saa godt.

Men saa kom den Stund, da de to Gutter, Ole og Tolleif, ikke var gode Venner længer. Det var da Aagot kom til en af Nabogaardene. Hun var forældreløs, og hendes Farbror, som hun kom til, krævede meget Arbejde af hende. Men Arbejdet gjorde hun som en Leg, og naar der dansedes, dansede hun som ingen anden. Folk slap det Arbejde, de havde mellem Hænderne, naar det rygtedes, at der var Dans i Nærheden, og at Aagot var med. Hun mærkede nok, Aagot, at de to Gutter holdt af hende. Og det er troligt, at den store, karslige Tolleif var den, hun syntes bedst om. Forresten lignede hun Kvindfolk flest; hun syntes det var gjildt at blive gjort Krus af, og heller af to end af en, og hun var snil og venlig mod dem begge. Naa, det hastede jo ikke saa svært med at bestemme sig. Hun var saavidt tyve Aar, kunde nok have Morro af at gaa som fri Jente endda en Tid.]

Ole og Tolleif omgikkes ikke mere nu, og alle vidste Grunden. Det var forresten ærgerligt at se paa, slig de undgik hinanden . . . . De, som før havde været slige gode Venner.

II.

En Dag kom gamle Arne Sørgaard og sagde til sin Søn: „Jeg skulde mest tro, at Bjørnen har ta't Svartebukken, for væk har han været de tre sidste Dage.“

Tolleif tænkte efter: „Tro om han skulde have gaaet vild?“ svarte han. „Hm ja, det

kunde jo tænkes,“ gav gamle Arne til Svar; „han er jo en svær Fant til at klyve. Men saa fik kanske du, Tolleif, forsøge at finde ham.“ „Jal“ Tolleif nikkede; „det er vel bedst at lede efter jo før jo heller?“

Samme Dags Middag gik Tolleif afsted. Han havde med sig to Gjætergutter, der var lebhente til at klatre som selve Gederne. De tog Vejen opad mod et stort, brat Fjeld, som stadig søgtes af Gederne, vel fordi der groede Dverghirk til Fjeldtoppen øverst oppe. De klatrede i Timevis. Luften blev koldere, det kendte de tydelig. De havde taget en nogenlunde fremkommelig Vej, og ud paa Eftermiddagen havde de naaet op de tre Fjerdedele af Fjeldet. Hm, det nyttede kanske ikke at klatre højere. Den Svartbuk maatte have tullet sig ordentlig væk.

De satte sig for at hvile, havde hvilet en Stund, da en af Gjætergutterne peger ud og siger: „Men, se der! Jeg synes nogen rører sig paa den grønne Græslekken dernede . . . er det ikke Svartbuk?“ Tolleif saa did Gutten pegte; jo sandelig der paa den Græslekken, dernede tilhøjre stod Svartbuk og trippede. „Ja, ja,“ sagde Tolleif rolig, „nu faar vi vel prøve at komme til den. Jeg gaar ligesaa godt ret frem, til jeg kommer lige over den. Der ser Fjeldet ganske taalelig ud, saa jeg faar probere at klatre ned til den. Gaa saa I den lige Vej ned og hold Jer der nedenfor Afsatsen. Den Vej er som ingenting. Saa firer jeg Bukken ned og firer mig selv efter.“

Gjætergutterne gjorde som Tolleif bad. De naaede med Lethed frem, did de skulde. Der stansede de og saa op. Tolleif havde nok større Bryderi med at naa over til Bukken end han selv havde anet, han skulde faa. Han stansede svært ofte. Tougøstet, som han trolig bar om Armen, hindred ham ogsaa. Af og til saa det ud, som vilde han selv vende tilbage, men det var umuligt nu. Bukken, mærkede sikkert nok, at han nærmede sig, den løb uafsladelig om paa den lille Græslek, som biede den utaalmodig paa ham. — Nu skulde Tolleif klatre ned til den. Han stod længe stille. Endelig gjorde han et Skridt. Fodfestet holdt. Endda et Skridt nedover tog han, standsede saa igen. Gutterne stod og stirrede. De var rædde. Turde ikke sige hverandre et Ord, stod bare og stirrede, skønt de var rædde for at se. Pludselig glider Tolleif, griber for sig, standser et Øjeblik, med den ene Haand klamret fast i Bjergvæggens Sten og Mos. Glider igen, styrter ned. Men nu hænder det gode Mirakel, at han falder lige ned paa Græslekken. Han kan ikke være kommet til Skade, for han rejser sig igen. — Bukken flyr omkring, vild

og besat af Rædsel. Merkelig at den ikke gik udfor Stupet.

Tolleif staar deroppe, og han er uskadet. —

Men midt i Heldet har Ulykken alligevel været ude. Tauget er faldt fra ham. Han staar der uden at kunne komme frem eller tilbage. Det er snart Kvæld . . . .

Gjætergutterne klattrer ned, saa fort de kan. De løber hjem og fortæller, hvordan det hele er fat. Halve Bygden kommer paa Benene, rustet sig med Stiger og sterke Taug. Imidlertid er Natten kommet. Den er mørk, thi det er sent i August. Men mange Mænd venter paa Morgenen for bare at komme afsted. Kvinderne vil med. Faa sover den Nat.

Da det lysner, gaar Mændene aisted. De flinkeste, hvem dette gælder, gaar fortet. Jo højere det gaar, og jo vanskeligere Stien er at gaa, jo færre bliver der af Kvinder og af gamle. Men en Kvinde følger den hele Tid, Aagot. Hun er hvid om Kinden, som ingen saa hende. Selv hendes Læber er hvide. Bare Øjnene stirrer vildt frem.

Man gaar og gaar, er tilslut naaet saa højt, at man ser Tolleif. Han sidder der støttet mod Fjeldvæggen. Bukken ligger ved hans Side. Den er rimeligvis blevet træt af at trippe. —

Man gaar og standser, og gaar og standser. Man sætter Stiger og det hjælper. Tre Mænd er tilslut kommet nær nok til at se, at sidste Del af Fjeldet neppe er fremkommeligt for Mennesker. I det tilstundende Dagslys ser de det. Nu er det farligt at gaa længere, for gøres de første Skridt, maa der fortsættes, Tilbagevenden er umulig. —

De staar der. Ingen af dem siger noget. De ser Tolleif sidde paa Afsatsen. De ser hans Blegthed. Og de ser paa hverandre, ingen af dem vil først vende om. Ole Østgaard er en af de tre Mænd. Han ser længe paa Tolleif, der han sidder hjælpeløs. Noget fra den lange Tid de var Venner stiger i hans Sjæl. Han nikker og siger, at han vil forsøge. De to andre svarer intet. Han beder dem hjælpe sig at fæste Tauget om ham, saa det ikke hindrer ham for meget. De gør, som han beder. Og han tager stille det første Skridt og endnu et og et tredje. Han finder bedre Fodfæste, end nogen mente muligt. Hvert Skridt han gør bringer ham nærmere Tolleif, men farligere og farligere bliver hans Færd. Ole er let og tynd, ikke meget stærk, men smidig som Vidjen. Han gaar forunderlig langt. Mændene ser efter ham, snapper efter Luft, tænker: Dette gaar ikke godt; men vogter sig ligesom for at tænke Tanken tilende, bryder den af og raaber stille og brændende til Himlens Gud med Bøn om hans Frelse. Se nu er det værste Stykke igen; han bruger tydelig nok hver Finger, og han

prøver sig rolig og omhyggelig for. Ja en mærkelig stor Ro synes i disse svære Øjeblikke hans bedste Styrke. Han kæmper ligesom stille med Døden, som var der liden Rædsel ved ved den. Nu er han halvvejs nede. Han standser, ser ned, prøver endnu et Skridt. Det gaar godt, endnu et Skridt. Det gaar godt, endnu et, det synes, som det skulde svigte, men i sidste Øjeblik faar han Fodfæste, spinkelt og skørt som en Naal; det bruges imidlertid forsigtig, og det bærer. Endnu to Skridt og med roligt Øje maaler han Afstanden til Græsflerken. Han hopper; Stille, mygt naar han ned; men blir saa siddende halvt i Svime.

Da han en Stund efter rejser sig, ser han Tolleif sidde ved sin Side. De nikker til hinanden. De taler nogle Ord sammen, maaske om hvad nu skal gøres. Men Resten er let nok. De firer Bukken ned, og det tynde, men sterke Tjæretoug naar langt. Mændene nedenfor løser Dyret, og Tauget hales op igen, og gøres fast om en Fuldknot. De to Mænd firer sig derpaa ned, Tolleif først, Ole sidst. Mændene, som tager imod dem, siger ikke mange Ord; men selve Tausheden er hellig i denne Stund, og de Haandtryk Tolleif og Ole faar er mærkelige nok; thi de sterke Mandshænder, der gir dem og som ellers aldrig ryster, dirrer nu og er hede som i Feber. Aagot græder stille. Hun har hele Tiden, mens Striden stod paa siddet med bøjet Hoved, og der man løfter det op, er hendes Ansigt blegt som en Døds. Men det var Glæden, der løste op for hende, saa Taarerne kom. . .

— Ole var stille den næste Tid og holdt sig meget for sig selv; men han blev snart den gamle igen — kun talte han nødig om den Gang, han gik højt deroppe og havde Døden ved sin Side.

Men Tolleif var altid bleg siden hin Nat. Mørket og Afgrunden havde i de lange Timer slaaet Klo i ham og slæp ham aldrig siden. Tolleif blev en evig underlig Mand siden dengang. Han havde ikke Sans for denne Jordens Ting som andre Mennesker. „Han har set for meget,“ sagde gamle Folk, og nikkede paa Hovedet.

Tolleif vendte aldrig rigtig tilbage fra det svimmelhøje Sted, hvor han havde siddet. Der var noget svimlende ved ham. Hans Tale vilde gerne did hen, hvor andre Folk forvirres. Hans Smil ejede Svimmelhedens Fjernhed. Han blev med Tiden religiøs; men ogsaa hans Religion var anderledes end vanlige Folks paa Kirkevej. Den stirred saa langt og saa dybt i Menneskenes Ve og Vel og i deres Liv og paa deres Veje, at ingen kunde følge ham. Og besindige Folk rystet mangan Gang bekymret paa Hovedet og mente, at hans Forstand havde vistnok hin frygtelige Nat taget alvorlig Skade.

Tolleif traf Aagot nu og da, og han talte med hende, og han var snild og venlig, men han var hende ikke nær mere; tit var han langt borte, selv naar han gik ved hendes Side. „Kunde jeg bare faa hentet dig ned fra Berget dit, rigtig for Alvor,“ lo hun engang og spøjte. Saa tied hun, fordi hun mærked, at han ikke hørte efter, hvad hun sagde. Og et Aars Tid efter gav hun Ole sit Ja, og Tolleif fulgtes tit med dem. og var deres gode troværdige Ven, og han var

med i Brylluppet deres, og ingen smilte af ham som den overvundne Bejler.

Ole og Aagot blev lykkelige Folk og fik friske og vakre Børn. Og Aarene gik. Og naar en stor graasprængt Mand med store Øjne kom paa Besøg, løb Børnene ham imøde og kaldte ham „Farbror Tolleif“, medens Manden klapped dem og smilte med sit skønne, fjerne Smil.

THOMAS KRAG.

Joseph Michaelsen.

Joseph Michaelsen.

Mærkelige Mænd er der ikke mange af i Danmark. Her er ligesom ikke Plads til at udfolde Særheder og Individualiteter. Men det var en mærkelig Mand, der døde forleden ude paa Frederiksberg. Og en uheldig, en utilfredsstillet. I hans Ungdom havde en stor Ide faaet Form i denne ustandseligt fødende Hjerne, andre virkeliggjorde Ideen, fik Æren og Ryet. Og da endelig en Del af Æren kom til ham, var han en gammel, giftbrudt Mand, som, nær de 80 Aar, sad med Æren i sine Hænder, men hans syge Ben tvang ham til at sidde stille paa en Stol med den. Han, der med hele sin Sjæl var ude mellem de levende, der vilde ud med sine Ideer og sin Berømmelse, hvor Livet var stridest, sad bunden oppe paa sin Stol, bedsk og graadig efter Liv trods sine mange Aar. Der var ikke den Ting mellem Himmel og Jord, som ikke optog ham, og som han ikke havde Lyst til at gribe ind i. Han kunde skrive Breve til General Gordon og give ham Raad om Operationerne i Sudan. Og han var Fyr og Flamme for en Vindueslukker. Fyrig og uskuelig lige til det sidste, først nu i Døden har dette gamle, hamrende Hjerter faaet Ro.

1

C. C. CLAUSEN.

Englands skønneste Kvinde, Miss Ivy Lillian Close.

Amerikas skønneste Kvinde Miss Marguerite Frey.

Verdens smukkeste Kvinde. For nogle Maaneder siden erklærede Chicago Tribune som Resultat af en Skønhedskonkurrence, det havde aabnet mellem de amerikanske Kvinder, Miss Marguerite Frey for Amerikas og Verdens smukkeste Kvinde. Det engelske Blad Daily Mirror vilde

dog ikke slaa sig tiltaals dermed. Det udskrev en ny Konkurrence i England, og blandt 15,000 indsendte Fotografier tildelte en Komité, sammensat af berømte Kvindemalere, ovenstaaende Skønhed Prisen. Og hvem er nu den smukkeste?

Holberg i Kroerne. Billedet forestiller en Scene af Holbergs „Henrik og Pernille“ — opført, ikke paa „Holbergs Scene“, men paa en Landsbykros tarveligt udstyrede Teater.

Det er Direktør Frits Boesen, som rejser Landet rundt med et lille Selskab og spiller Holberg. Han har kun Lov til at spille i Landsbyer og Stationsbyer; faa er derfor de ydre Midler, der staar til hans Raadighed. Alligevel opfører han kun klassiske Stykker, og hans unge Skuespillere og Skuespillerinder ægges af de store Opgaver til at give af deres yderste Evne. Derfor

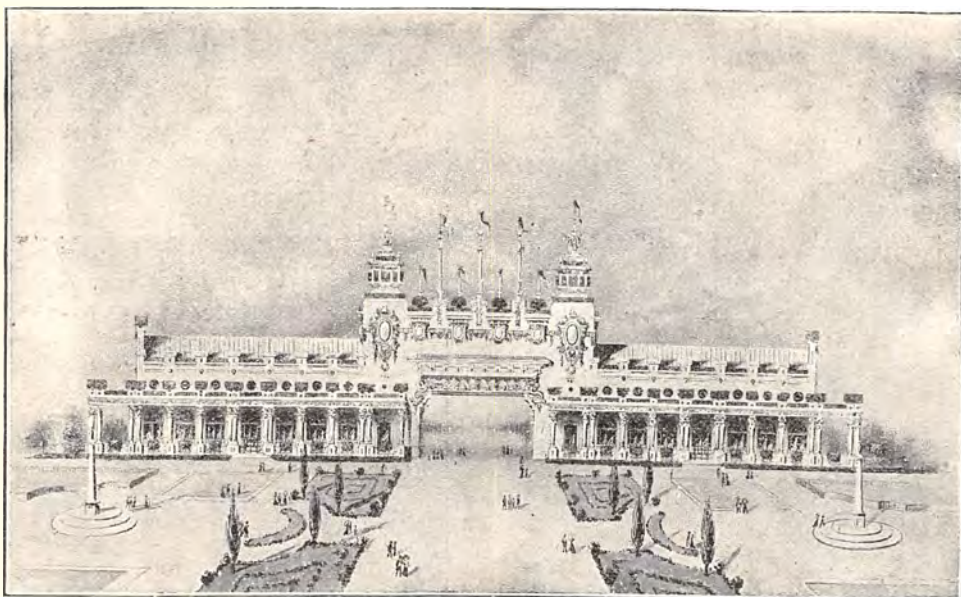

Scene af Holbergs „Henrik og Pernille“, opført paa en Landsbykros trange Scene.

er selv en Holbergforestilling paa dette vandrende Teater en Fornøjelse. Selv om det maaske ikke er netop den Holbergform, vi er vænnet til.

En stor Udstillings Tilblivelse.

Den fransk—britiske Pavillon paa den store Udstilling, der afholdes i London fra Maj til Oktober i Aar.

I næste Maaned aabnes i London en af de største og mest interessante, internationale Udstillinger, endda Internationaliteten kun omfatter to Riger, ganske vist to Verdensriger, England og Frankrig. Det er den fransk-britiske Udstilling i det saakaldte Shepherd's Bush, vester ude i London. Dens Areal vil blive 140 Acres Land, langt, langt større end nogen Udstilling, tidligere afholdt i Storbritanien.

Den skal være et ydre Udslag af den Tilnær-

melse, som de senere Aar har fundet Sted mellem England og Frankrig, og de bedste Kræfter i begge Lande har arbejdet med paa at gøre Udstillingen stor og sejrssikker. Og hvis Navnene kan gøre det, er alt gjort. Thi Kongen af England og Præsidenten af Frankrig svæver øverst oppe, derpaa kommer Hertugen af Argyll som Honorary President og Jarlen af Derby som Præsident. Og under dem Navne fra alle det aandelige og materielle Livs Omraader, Hertu-

Kvindernes Palæds.

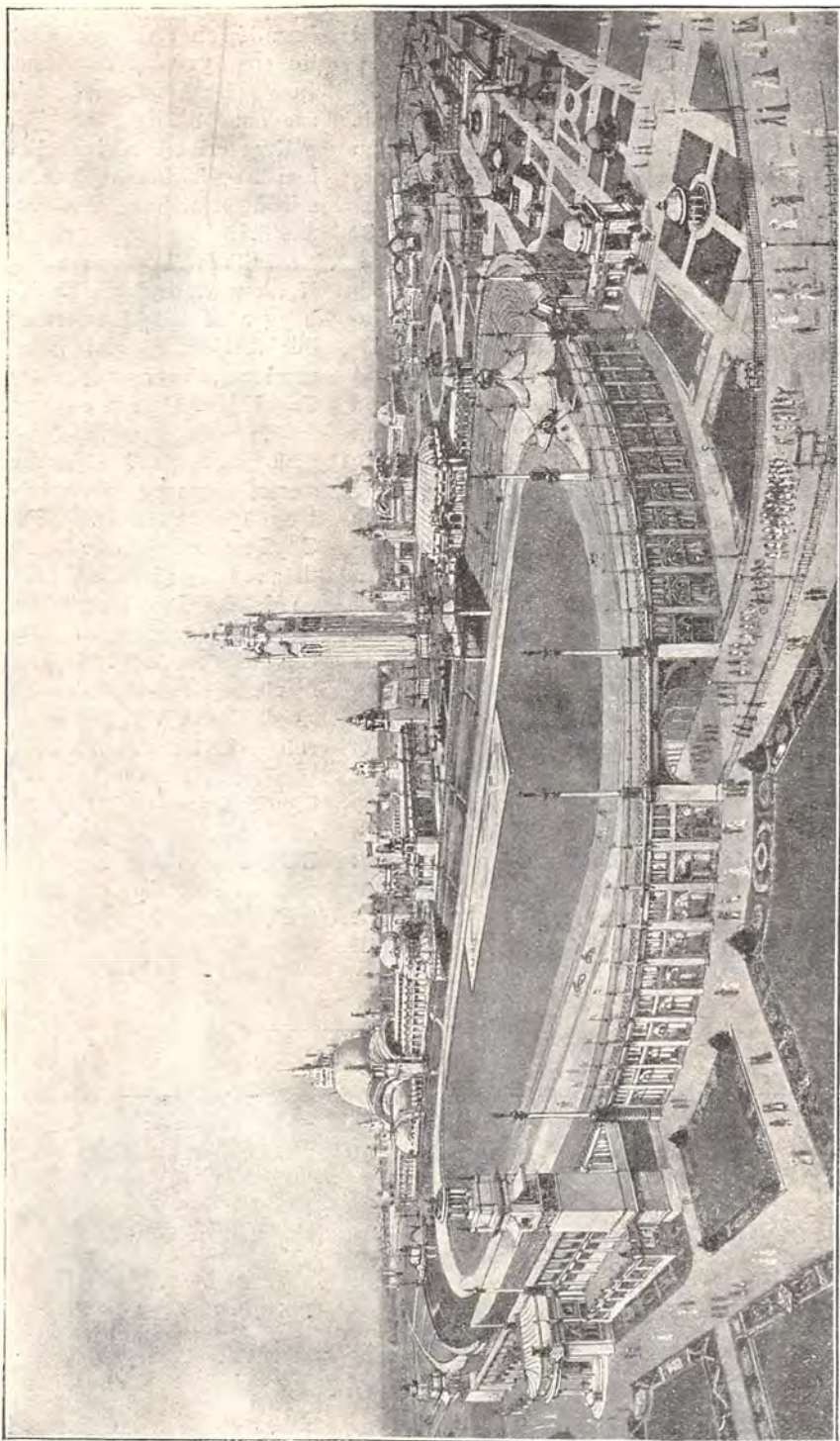

ger og Baroner, Biskopper, Direktører for Foretninger og Selskaber, der er en general committee paa ikke mindre end 2000 Medlemmer, der er 31 group committees, der er {de fornemste og dygtigste Damer i en Damekomité. Og der er Imre Kiralfy, den Mand i Verden, der bedst kan sætte en Udstilling op, i Spidsen for det rent praktiske.

Idéen til Udstillingen blev udkastet af det franske Handelskammer, og i Sommeren 1906 blev man i Mansion House i London enig om Tingene. Knap to Aar efter staar det hele fikst og færdigt. Det er en Fart, der maa forbavse os danske, der først skal tale saa meget om vor Udstilling og derpaa bygge saa langsomt. Det var netop i Sommeren 1906, at Udstillingstanken sidst blev rejst kraftigt herhjemme, og naar det elektriske Lys straalte over den engelsk-franske Udstilling, er vi ikke naaet længere end . . . .

Garantisummen blev straks tegnet, der var enkelte, der som Lord Strathcona, tegnede sig for 10,000 £. Og Mr. Kiralfy tog fat.

Han skulde først finde en Plads, stor, aaben, let tilgængelig, saa rydde den, skabe den underjordiske Udstilling i Drænrør, elektriske Led-

Stadion, hvor de olympiske Lege i 1908, skal afholdes. Med Undtagelse af Circus Maximus i Rom er det det største i Verden.

ninger, saa udlægge Veje, grave Kanaler, anlægge Haver, slæbe Træer til, derpaa rejse en By af Paladser, saa fylde dem med to Rigers og fem Verdensdeles bedste Frembringelser Kunst, Industri, Videnskab, derpaa reklamere en Verdens Opmærksomhed op, drage Besøgende til, der i Tal langt maatte overstige Storbritanniens Folkemængde, for at Udstill-

EN STOR UdstILLINGS TILBLIVELSE

lingen skulde kunne betale sig — og alt det i Løbet af knap to Aar.

Men han var Manden derfor.

Først fandt han Pladsen, Shepherds Bush. Det var et Held, at der endnu var en saadan Plads ledig. Kun fire engelske Mil fra Charing Cross og med udmærkede Jernbane- og Sporvognsforbindelser. Først sikrede han sig 30 Acres Land og udkastede paa Papiret en Udstilling paa dem. Saa strømede Kravene om Plads ind, det blev til 100 Acres Land. Og Kolonierne begyndte at røre paa sig, alene Canada vilde ofre omtrent 2 Mill. Kroner paa at vise, hvad det formaaede. De 100 Acres Land blev til 140. Og Kiralfy lavede nye Planer. Men saa bestemmes det at afholde de olympiske Lege sammen med Udstillingen. Og endelig approberer man en Plan, der tillader en 7 Gange saa stor Udstilling, som der nogensinde er afholdt i England.

I Begyndelsen af forrige Aar tog man fat paa at rydde Grunden, og ved Midsommertid rejstes Bygningernes Jernskeletter overalt paa Terrænet. Mest Interesse vakte Stadionets Bygning. I gamle Dage vilde det have varet 40 Aar at bygge det, nu skulde og kunde det rejses paa 6 Maaneder. Og dog gik man først saa grundigt til Værks, at man studerede alle tidligere Bygninger af lignende Art og sendte Folk til Athen for at opmaale og aftegne Arenaen der. Stadiet skal rumme 40,000 Siddepladser og 100,000 Staa-pladser, og dets Anlægssum vil blive 1 Mill. Kr.

London's Grevskabsraad forbød af Hensyn til

Brandfaren at anvende Træbygninger. Udstillingens tyve Paladser maa derfor opføres af Jern og Sten og Cementblokke. Der vil gaa 300,000 saadanne til, og hver af dem koster ca. 7 Kr.

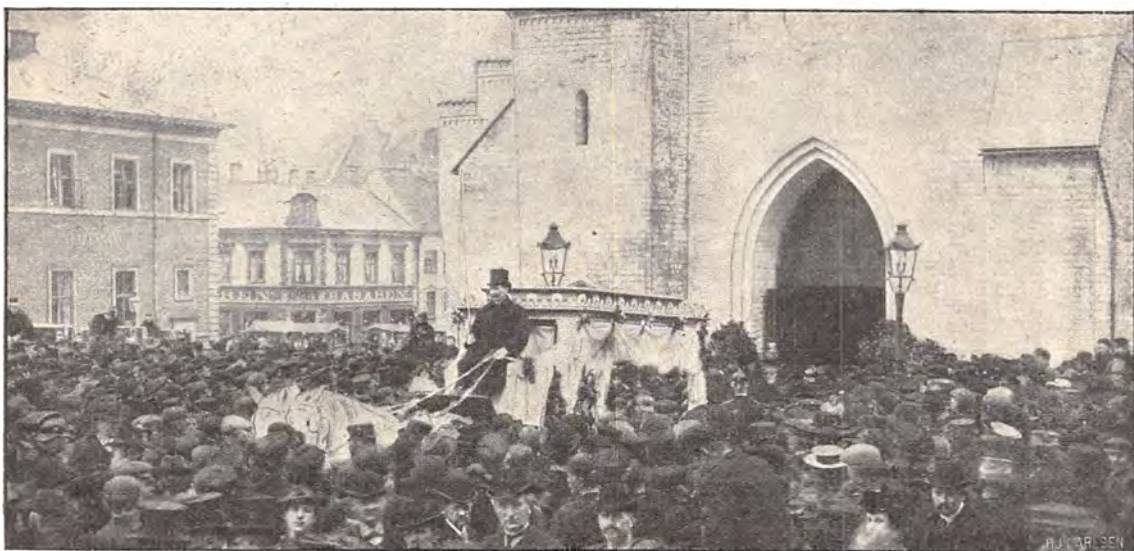
Byggeriet har givet direkte Arbejde til mellem 2 og 3000 Arbejdere, og alt i alt menes Udstillingen at have givet Arbejde til mindst 5000 Mand.

Hvilken Mand maa ikke Mr. Kiralfy være? Hvilken Arbejdskraft? Tænk blot, naar man bygger et lille Hus, hvor mange Kontrakter, der skal afsluttes med Haandværkere og Leve-randører, hvor mange Overslag, hvor mange Tegninger? Og saa en uhyre Udstilling, og den endda opført paa faa Maaneder? Og hvor der maa passes paa? Ganskevist, der er 20 Millioner at disponere over, men alligevel, man maa være sparsommelig. Hvis Mr. Kiralfy undgaar Udstillingschefers sædvanlige Lod, at blive slaat til aandelig Krøbling, maa han være ikke blot en Mand af Jern, men af det mest hærdede Staal.

Man forventer, at 50 Millioner vil besøge Udstillingen, og i de travleste Timer paa de travleste Dage skal der helst gaa over 1000 ind hvert Minut. Alligevel erklærer Trafikafdelingen roligt: Lad dem bare komme, vi er parate.

Saadan gaar man i et stort Land med frejdigt Mod mod sin Udstilling, man forstaar, hvad en Udstilling betyder. Det er kun i de smaa Lande, dem, der trænger mest til at hævde sig ved en stor Opvisning, at man er udstillings-træt, at man er ved ringe Mod.

ALONSO.

Fra Finansminister Vilhelm Lassens Begravelse i Aalborg. — Kisten bæres ud af Budolfi Kirke Ewald Ohlsson fot.

Brandmænd Verden over.

Hvordan Hurtighed naas.

En ny praktisk Indretning i det Schönebergske Brandvæsen. Naar Alarmklokken lyder, styrter Brandmandskabet til Rutschestængerne, og

Takket være vort hurtige Brandvæsen er alle Pyromanernes vanvittige Ildspaesættelser slaaede ned, inden de har kunnet udrette væsentlig Skade, og inden de har kostet Menneskeliv. Tænk, om et saadant forstyrret Individ havde huseret i vor By i de gamle, langsomme Dage, da man ikke havde et særligt Brandkorps med faste Folk, da Trommen gik og Klokkerne klemte og Vægterne raabte det borgerlige Mandskab sammen til Ildslukning, én fra sin Økse, en fra sin Høylebænk, én fra sin Bryggekeddel, da man først skulde samle Hestene sammen. Det var den Gang ikke bleven til nogle Tagbrande, men hele Kvarterer af Byen var maaske bleven lagt i Ruiner.

Det egentlige, fagmæssige Brandvæsen, organiseret i store Stationer og Vagter med fast, dertil indrettet Mandskab, er en Ting af ret ny Dato, og helt gennemført er det kun i de større Byer. Den By, der har Æren for at have skabt det første, egentlige faste Brandkorps, er Paris. Men den By, der mest konsekvent gennemførte Idéen, var Berlin. Ganske vist kostede det omkring ved Aaret 1850 Politidirektøren der en haard Kamp med Borgerrepræsentationen, inden han fik Fornuft i Tingene, han maatte tildele gaa uden om den. Men alligevel blev der skabt et Brandvæsen, der blev Mønsteret ikke blot for Tyskland, men for hele Verden, der sendte sine Fagmænd til Berlin for at gøre Studier der.

Livsnerven i alt moderne Brandvæsen er

Hurtighed. Og vi er nu naede saa langt, at vi ikke regner med at spare Minutter, men Sekunder. En af de videst fremskredne Kommuner i saa Henseende er Berlins Nabo-kommune Schöneberg, der har faaet sit Brandvæsen op til den mest moderne Højde. Et Led i Tidvindingen er Rutschestængerne. At løbe fra Opholds- og Vagtstuerne ned af Trapper, naar Allarm-signalet lyder, tager i Hastigheden for mange Sekunder, man puffes og stødes ogsaa der. Saa snart Klokken har ringet, styrter Mandskabet hen til Stængerne, og paa et eller to Sekunder er det nede paa Jorden.

Naturligvis har man ogsaa taget Automobilet i Brug. Det ser prægtigt ud med disse prustende Heste med de svedige Bringer, med Skoenes Gnister over den haarde Stenbro, med den gungernde Galop. Alligevel, det er altfor

i Løbet af 1 à 2 Sekunder er de nede ved Jorden.

BRANDMÆND VERDEN OVER

Det engelske Brandvæsen i Virksomhed.

sendrægtigt. Og allerede i 1901 kunde man paa en Udstilling for Brandvæsen fremvise en Automobildampsprøjte. Drivkraften var Damp, den samme Damp, som leverede Drivkraften til Pumpeapparatet. Men Dampen kunde jo ikke

anvendes paa Stigevognene og de øvrige Brandvogne, den ideelle Drivkraft er Akkumulator-Elektriciteten. Den er altid straks rede og hurtigere end Hestene. Og nu har man i Schöneberg hele elektriske Slukningstog. De kører kun med en Fart af 20 Kilometer i Timen, hurtigere kan man ikke køre inde i en

Amerikanske Brandmænd ved en Brand i en haarde Vinter. Medens Flammerne raser inde i Bygningen, stivner Vandet til Is udenpaa Muren.

By, men det er ogsaa tilstrækkeligt. Og et saadant elektrisk Slukningstog paa 3 Vogne er aldeles ikke uoverkommeligt. Det koster kun 40—50,000 Kr., altsaa ikke mere end et Slukningstog, trukket af Heste, og de aarlige Udgifter er endda mindre.

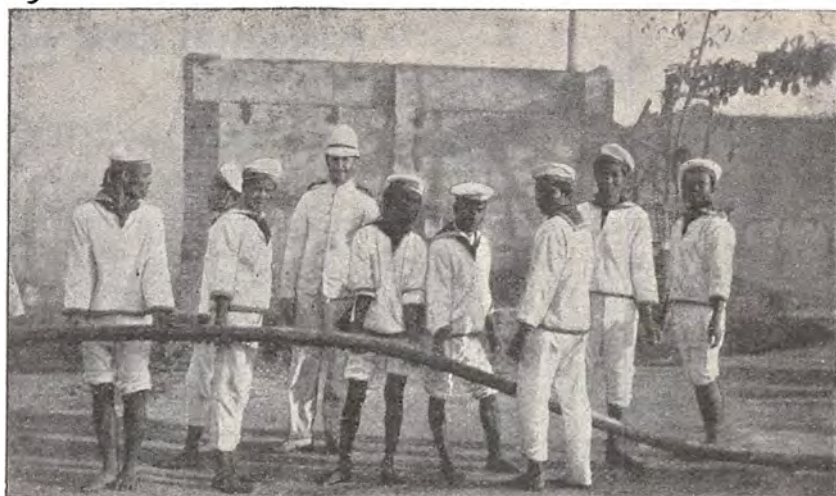
Paa Amerikabilledet er det, der først falder

Et elektrisk Automobil-Slukningstog i Schöneberg, en Nabokommune til Berlin.

i Øjnene den oversede Bygning. Saa haard har Vinterkulden været, at mens Flammerne rasede i det Indre, frøs Vandet, der drev ned ad Murene, straks til Is. Men det interessanteste ved Billedet, brandmæssigt set, er de høje Metalrør, der tillader at rette Straalen med stærk Virkning ind i Baalet fra hvilken Højde, man vil. Det er jo kun altfor ofte, at Brandmanden maa sætte Livet ind paa at naa frem og op med sin Straale, ofte mægter han det ikke, men denne amerikanske Opfindelse sætter Brandvæsenet i Stand til at bekæmpe Ilden med

Siamesisk Brandvæsen.

største Virkning og mindste Risiko noget, der var værd at efterligne. ANTONIO.

Den ny eng. Premierminister, H. H. Asquith.

Den ny engelske Premierminister H. H. Asquith.

Der er de Statsretslærere, der mener, at England ikke har skiftet Premierminister, men Konge, det vil sige, den virkelige Konge, den, der har Magten, der bestemmer Udviklingen, Lovgivningen, medens en anden ganske vist bærer Kongens Navn og Kronens Pomp. I alle Tilfælde var det saaledes i Dronning Victorias senere Aar. Man spurgte ikke om, hvad Dronningen mente om Irland og Irlands Selvstyre. Naar Gladstones Politik krævede irsk Selvstyre, blev der forelagt et Lovforslag om irsk Selvstyre, og kunde han faa Parlamentet med sig, blev det Lov og Virkelighed, hvad saa end Dronningen mente. Kong Edward griber mere direkte ind i Englands Politik, i alt Fald i den udenrigske, han har vist sig som en Diplomatiets Mester. Men alligevel er der ingen Tvivl om, at Premierministeren har sin meget store Andel i Prægningen af Landets Politik. Campbell Bannermann var mere radikal, derfor var Englands Regeringspolitik i hans Dage radikal. Asquith er liberal Imperialist, og Politiken skifter Anstrøg, om ikke Farve med den ny Mand. Asquith er nu 56 Aar. Han kom ind i Parlamentet i 1886, blev i 90'erne Statssekretær i Indenrigsministeriet og 1905 Finansminister.

„The Gibson girl“.

Camille Clifford.

„En kuriøs Historie“. som der staar i de gamle Viser — om en Dansk-Amerikanerindes glimrende Løbebane — fra Tjenestepige til Actrice — en engelsk Lords Hustru — hvor Historien foreløbig holder op — —

Det er i Løbet af de sidste tre Aar, at den store amerikanske Tegner *Gibson*, er blevet kendt i Evropa. Men saa blev han ogsaa kendt for Alvor. Det var som en Sot, der pludselig kom over Folk. I alle Boglader og Kiosker, fra Stockholm til Neapel, figurerede *Gibsons* Postkort — og i alle Saloner afgav disse enestaaende Tegninger, der baade er nydelige, henrivende og ondsksfulde, det frodigste Stof til Samtale.

Publikum opdagede hurtigt, at hans Model altid var den samme — altid havde en stærk Lighed med det første af hans Kvinde-Portrætter, der gjorde Furor — det af den skønne Mrs. Evelyn Thaw — og det forekom Publikum pikant. The *Gibson girl* kom paa Moden.

Damer fra Amerikas Sydspids til Sibiriens nordlige Ismarker kopierede *Gibson-Pigens* høje brusende Haar og forsøgte at give deres Øjne et roligt, let melankolsk Udtryk, medens de faa, lykkelige, der var begunstigede med en rund, noget fremskudt Hage og en skælmsk Kløft, stak samme Hage saa stærkt frem, som det var muligt, for at alle og enhver kunde bemærke Ligheden.

Det var i 1904 første Gang, at „*the Gibson girl*“ fik Kød og Blod i Evropa — Stedet var London, og Teatret Shaftesbury Teatret.

Der var kommet en amerikansk Trup til den store By ved Themsens gulgraa Bredder. Stykket var et rigtigt amerikansk „*knoc a bout*“ med mange fikse Viser, elegante Optog, Dans og barokke Løjer. Handlingen — tynd, hvis der i det hele taget var

nogen. Det hed sig, at Damerne var smukke. Amerikanerinder trækker altid i London. Til Premièren var der fuldt Hus og et udsøgt Publikum.

Stykkets bedste Idé var ét Optog af unge, skønne Kvinder fra alle Egne i de Forenede Stater.

Der var en Chicago-Pige — en Washington-Pige — en San Francisco-Pige — en Philadelphia-Pige . . . etc. etc.

En sang — en anden dansede — en tredje græd — en fjerde lo — en femte deklamerede. Alle udførte de en lille Rolle, der skulde være karakteristisk for deres Bys Kvinde-Type.

Publikum var velvilligt. Det morede sig. Men endnu ventede man paa det afgørende Clou.

Saa pludselig blev New-Yorker-Pigen annonceret. Og for de blændede Londoneres Øjne viste der sig en straalende og underfuld Fremtoning.

En høj og pragtfuld bygget ung Kvinde, med det kække Ansigts sært uregelmæssige Træk indfattet af et brusende, rødbrunt Haar, som var samlet i en langagtig Knude højt paa Hovedet à la Gibson, og klædt i et Underværk af en sort Fløjels-Kjole, der sad som støbt paa hendes skønne Legeme — Halsen og Armene var stærkt blottede — og deres ualmindelige Hvidhed kom endnu stærkere til deres Ret i Fløjlets natsorte Ramme.

Hun blot gik over Scenen.

Ikke andet.

Men det var nok. Denne Gang, der var saa fuld af Ynde, Dristighed og fornem Nonchalance, skabte hendes Sukces.

Publikum var som elektriseret. Atter og atter maatte hun frem — blot gaa over Scenen — 10—12 Gange. „Encore“-Raabene lød i det uendelige.

„Den dejlige Gibson-Pige“ døbte de hende straks.

Stykkets og hendes Sukces var fastslaaet. Den næste Morgen fandt den hidtil ukendte Camille Clifford verdensberømt. — —

Og Publikum, der altid er lidt bidt af en gal Skuespiller, maatte have Besked om hende. — Reportere bankede paa Miss Cliffords Dør, og Reporterne fik Besked.

Det viste sig imidlertid, at den dejlige Gibson-Pige slet ikke var Amerikanerinde — men født i Danmark af fattige Forældre, der udvandrede til Amerika, da hun endnu var et lille Barn.

Der gik vilde Rygter om, at hun havde tjent som Pige, indtil Folk blev opmærksomme paa hendes nydelige Stemme og sjældent prægtige Figur, der egnede sig saa godt for Scenen etc. etc. . . . Men det eneste, der var autentisk, var Historien om hendes danske Herkomst — hvilket jo er en Grund mere for os danske til at interessere os netop for denne *Gibson girl*.

Camille Clifford fik mange Efterlignere. Hendes Legemliggørelse af Gibson-Pigen gik Engländerne i Blodet. Hun opnaede at se sig karikeret i alle Vittigheds-Blade — og at se sig selv parodieret paa alle Brædder i Londons Music-Halls. Større Berømmelse kan man ikke faa — i vore Tider — — som det hedder saa smukt.

Sidste Vinter spillede hun i „*The belle of Mayfau*“ en helt vanvittig, musikalsk Komædie, der gik paa et af de større Teatre i Strand og kun gjorde Lykke ved de to Damer, der bar Hoved-Rollerne.

Den indtagende, lille Amerikaner-Skønhed, *Billie Burke*, der spillede Stykkets Titel, „*The belle*“, med Liv og Ynde — og Camille Clifford, der var en mere forførende Gibson-Pige end nogensinde, hvis Sukces kulminerede, da hun sang den famøse lille Sang — hendes egen Sang: *Why do they call me a Gibson girl* — *Gibson girl* o. s. v., hvortil Melodien er lige saa indsmigrende, som Ordene er taabelige.

Med denne Sang dansede hun ud af sidste Aars Sæson som en af de mest feterede Teaterdamer, der imidlertid meget villigt delte sin Del af den Lykke, hun havde gjort, med sin Kollega *Billie Burke*.

Men medens den nydelige Miss Burke atter har rystet Londons Støv af sine Fødder, for at vende tilbage til Dollars Landet, har Camille Clifford forfulgt sin gode Stjerne paa samme Sted. . . . Hun har for ikke længe siden ægtet en ung Lord — Navnet — ja, det har jeg glemt — pardon — og har saaledes kronet sin Teater-Sukces med en ægteskabelig do — der oven i Købet bærer en virkelig Hertug-Krone i Fremtidens Skød. — Hvis — den unge Lords gamle Forældre tilgiver ham hans Gibsonske Smag. Thi foreløbig er der stor Forargelse i den højadelige Familie — og den unge Lord er underdraget al Understøttelse, saa at hans smukke, unge Kone maa arbejde for at klare de finansielle Skær. Det er Reversen af Medaljen, der hedder „en Stjernes Sukces“!

BETTY AHLBERG.

Craneboro-Mysteriet.

XL.

Reporterens Brev.

Kære Kenwood. De længes vel efter at faa en autentisk Forklaring af det hele, og ærlig talt, Meddelelserne i Mercury var ogsaa forvanskede. Jeg blev jo bombarderet af Deres Venner her, og de tre Kvinder (Emily gjorde rigelig sin Part), alle grædende (hvad der rører mig mindre) og alle smukke (det afgørende), kunde jeg ikke modstaa. De bønfaaldt mig ogsaa om at fortie Rattrays Tilstaelse, men paa det Punkt var jeg ubønhørlig; jeg er dog endnu Pressemand, og ingen Taarer kan drive Leoparden fra dens Bytte. Heldigvis kunde Sagen jo ogsaa fortolkes som skrigende Uretfærdighed.

Da De var rejst som Eales' Skygge, vendte Gregory og jeg tilbage til Hotellet for at diskutere Udsigterne til at fange Roachley. Jeg fik snart Vished for, at Roachley ikke havde andre af sin Garde hos sig end Krøblingen Cruston. Det var jo en stor Fordel.

Gregory var mig for Resten til yderst ringe Nytte — han var for forelsket. Jeg havde kun Grund til at glæde mig over, at Naturen har givet mig et Hul i Stedet for Hjerte, for De og Gregory har stadig været mig afskrækkende Eksempler paa Kærlighedens fordærvelige Indflydelse paa Hjernen. Mrs. Raycourt er sandelig en dejlig lille Dame, netop med den Smule Djævelskab i sig, som gør dem saa pikante. Hun er en kraftlig Kontrast til Miss Rattray, som er alt, hvad der er godt, stort og ædelt. Jeg vilde betro min Sjæl (om jeg havde en), helt og fuldt til Miss Rattray, men jeg vilde snarere gifte mig med Mrs. Raycourt (skønt Himlen forbyde det!). Jeg kan ikke blive træt af at undre mig over, at denne hyklende Aagerkarl og Humbugsmager, Byraadsmedlem Rattray, nogen Sinde har kunnet skabe sig et saa fuldendt og skønt Eftermæle, som hans Datter er. —

Tilgiv al denne Udenomssnak; men jeg skriver det blot, fordi jeg ved, De forbander Skæbne og tænker paa Selvmord, og dette vil nok sætte Deres Blod lidt i Kog. —

Vi opsøgte ikke Roachley — nej, vi mødte ham tilfældigt i Mrs. Raycourts Hotel, og jeg syntes, at han til Trods for sin Selvbeherskelse og Kynisme blev lidt overrasket ved at se os. Først lod han, som han ikke kendte os; men den Taktik forlod han hurtigt.

„Aah! det er Reporteren og Mr. Gregory,“ sagde han.

„Akkurat,“ svarede jeg.

„Og maa jeg spørge —?“

„Hvorfor vi kommer her? Ja, det er i Grunden Dem —“

„Er De kommen hele den Vej for at tale med mig?“ Han smilede ironisk. „Det er næsten for meget.“

„Ja, jeg hørte, at De vilde gøre mig den Ære at have Deres Opmærksomhed henvendt paa mig i den nærmeste Fremtid — det vil sige, paa at skaffe mig ud af denne Verden. Ligesom Kenwood — og Bowmar.“

Han blev lidt overvældet, men det drejede sig kun om Sekunder, saa var han igen smilende og uigennemskuelig som altid. Jeg er

glad for, at jeg har mødt ham, Kenwood, og ked af, at han er død. Var han blevet ved med at leve, havde han vel nok gjort os Tilværelsen her lovlig hed; men dog beklager jeg hans Død. Hjerner er saa sjældne nu til Dags. Jeg har aldrig før mødt en Mand, der var klogere, med klarere Hjerne og skarpere Øjne end jeg selv; men jeg tilstaar, at han var i hvert Fald min Ligemand. —

„Skulde jeg være interesseret i Deres Død!“ raabte han. „Og det skulde jeg have sagt?“

„Ja vist,“ — jeg følte, at mit Ansigt var lige saa behersket som hans. — „Under det Møde paa Stranden forleden Aften.“

„Men hvorfor skulde jeg dog ønske det?“ Han lod, som han overhørte min Bemærkning, skønt jeg kunde se, han blev lidt betænkelig. Han spekulerede formodentlig paa, hvem Forræderen var.

„Formodentlig, fordi jeg er Dem i Vejen,“ sagde jeg.

„De overvurderer Dem selv,“ sagde han satirisk. „En Sten er ingen Hindring for en Tiger.“

„Nej, men et Bjerg for en Mus,“ replacerede jeg.

Han smilede paaskønnende.

„Og saa er der Eales' Mission i England,“ fortsatte jeg.

„Mr. Eales?“ Han saa spørgende ud.

„Ja, han rejste i Gaar til England. Og den Rejse staar utvivlsomt i Forbindelse med Miss Rattray og hendes Penge —“

Han smilede satirisk. „De er altfor smart for mig! De maa have haft mange mærkelige Hallucinationer i den sidste Tid. Er det for at fortælle mig det, De er rejst hele den Vej?“

„Nej, men for at undgaa, at den enøjede Mand eller en anden af Deres Hjælpere sendte mig en Kugle gennem Livet.“

„Det vilde aldrig være blevet en Kugle. Kugler er saa brutale, dumme. Naar jeg udsender nogen for at dræbe en Mand, er han saa godt som død. Men Kugler kan tit afværges — det er ikke noget for mig.“

„De holder mere af den Behandling, som De bød Kenwood?“

„Maaske — men det kan vi jo forhandle om. Derfor kom De vel. Jeg er rede til at forhandle. Hvis jeg opgiver hele Affæren, vil De saa garantere mig 50.000 Pund af Miss Rattrays Formue. Den Sum vil jeg have — men jeg kan godt tage den fredeligt.“

„Det maa jeg overveje.“

„Ja, gør det.“

„Og jeg maa først spørge Kenwood. Maaske vil han ikke gaa med til en saa fredelig Ordning.“

„Kenwood.“ sagde han, og der var igen det vagtsomme Blink i Øjet, „er jo i Syd-Afrika.“

Jeg kunde se, at det var Problemet Kenwood, der foruroligede ham, og at han haabede, jeg skulde røbe mig.

„Ja, Kenwood er i Syd-Afrika,“ svarede jeg.

Saa lo vi begge. Jeg har sjældent truffet saa klog og sympatisk en Mand.

„Saa De vil altsaa blot gøre det til et Spørgsmaal om, hvem der kan dræbe først,“ sagde han og lagde Armene over Kors.

„Jeg maa først spørge Kenwood.“

„Og hvornaa faar jeg hans Beslutning at vide?“

„Hvis han er enig med mig faar De Svaret som en Kugle gennem Hovedet eller en Kniv i Ryggen. Det lyder ikke som ærlig Kamp, men det er det.“

„Aah nej, ikke Kugler. Det er saa forbandet plebejisk.“

„Ikke paa en Meters Afstand i en mørk Nat.“

Saa skiltes vi. Gregory sagde: „Det er dog en stor Skurk“; jeg svarede: „Nej, det er et Geni.“

Vi havde derefter en Konference med Mr. Candroin, Mrs. Raycourts Spion, som skulde arbejde sammen med os. Saa gik vi os en Tur før Lunchen, som vi indtog paa Hotellet. Men midt under den blev vi afbrudt af en Billet fra Constance: „Kom straks, der er sket noget forfærdeligt.“ Vi fandt Hotellet aldeles i Op-rør, og Værten fo'r os jamrende i Møde. „Aah! En forfærdelig Ulykke, forfærdelig. Balkonen gav efter, og Herrerne styrtede ned. De er døde, og jeg er ruineret.“

Saa kom Constance farende, og i det Øjeblik hun skulde fortælle os, hvad der var sket, be-svimede hun. Men vi fik hende jo snart til Be-vidsthed igen, og hun fortalte:

Kort i Forvejen var Roachley kommen op hos hende og havde spurgt hende lige ud, om hun havde set Gregory eller mig. Hun svarede ja, og at hun havde lovet at ægte Gregory.

I det samme kommer hun til at sehenimod Vinduet, og til sin Skræk ser hun en Mand svinge sig ind paa Altanen fra et eller andet Fremspring længere nede. Hans Stilling saa yderst farlig ud, men selv syntes han ikke at have Tanke for Faren. I det Øjeblik, han slap Taget, udstødte Constance et Skrig, og Roachley vendte sig hurtigt og fik ogsaa Øje paa Man-den.

„Du gode Gud!“ raabte han. „Det er ham.“

Han gik hen mod Vinduet og et Øjeblik efter var de to Mænd knugede sammen i en stor Klump i rasende Kamp. De rullede rundt, stødte mod Vinduerne og sprængte dem, sanseløst rasende huggede de ind paa hinanden.

Tilslidst rullede de ud paa Altanen og styr-tede med fuld Kraft mod en af dens Piller. Den gav efter, og de rasende kæmpende for-svandt ned i Gaardens Dyb, 35 Fod neden under.

„Og hvem,“ spurgte jeg, „var den anden Mand?“

„Kom og se,“ sagde Constance.

Vi kom ind i et lille Værelse; et forslaet, livløst Legeme laa paa en Seng, og to Læger stod højede over det.

„Du gode Gud,“ hviskede Gregory. „det er Mr. Rattray!“

Og det var det.

XLII.

Journalisten fortsætter.

Roachley var bleven anbragt i et andet Væ-relse, og lidt efter kom der Bud fra ham, at han gerne vilde se mig. Lægen sagde, der var ikke det mindste Haab om, at han kunde over-leve det, hans Krop var knust fra Hofterne, han havde højest en Time eller to tilbage.

Da jeg traadte ind, sagde han: „Jeg syntes nok, jeg hørte Deres Stemme; nu ser De, Arbej-det er blevet besørget for Dem.“

„Det gør mig ondt,“ begyndte jeg.

„Aah, pyt! Døden er det mindste af det. Jeg har spillet Kispus med Døden i over 20 Aar. Der er kun en Ting, jeg er ked af, at jeg ikke kan leve en Uge i Stedet for en Time, saa skulde De skrive min Biografi. Jeg fortalte Kenwood den, men han kan ikke goutere den saadan som De.“

„Jeg kan jo faa Kenwood til at fortælle mig den.“

Han lo blot og sagde saa: „Vil De ikke ad-vare Eales og Cruston. Jeg vilde blot ønske, jeg havde kendt Dem for Aar tilbage. De havde været en Forbundsfælle for mig, De er nær inde paa mig.“

„Jeg skal nok advare dem, vil De saa gøre mig den Tjeneste at besvare to Spørgsmaal?“

„Ja.“

„Var det Dem, der dræbte Raycourt?“

„Min Bro'r! Nej, nej!“

„Hvem gjorde det da?“

„Jeg ved det ikke; jeg troede, det var Con-stance, eller at hun havde købt nogen til det. Derfor fulgte jeg efter hende — af den og flere andre Grunde — —“

„Som hendes Penge og hendes Ægteskab.“

„Netop, men jeg vilde ogsaa hævne min Broders Mord. Jeg havde tvunget ham ind i Affæren mod hans Vilje, fordi hans Lighed med mig var mig nyttig, og Kenwoods For-ræderi havde gjort mig nervøs. Han var en god Hjælper — og det hele gik udmærket — særlig Kenwoods Advarsel var en Lækkerbid-sken — ha! ha! Men saa kom det forbandede Mord. Siden har det været en haard Kamp, men De havde de bedste Kort. Og jeg fortalte Kenwood min Historie, fordi jeg havde i Sinde at gøre ham uskadelig.“

Med den Tilstaaelse faldt Roachley tilbage og var død. Hvis De nu faar en befriende Følelse, saa maa jeg sige, jeg har følt den og-saa. Og dog beklager jeg hans Død, skønt, hvis han havde levet, var det blevet en Kamp paa Liv og Død mellem os. Men han var en vidunderlig Mand med en Kæmpehjerne — et praktisk Geni — —

Naa, imidlertid troede jeg, som jeg telegraferede, at Rattray var død, men en mærkelig Bedring indtraadte i hans Tilstand. Og jeg telegraferede efter Miss Rattray, som jo ogsaa mod Lægernes Forventning naaede at se sin Fa'r i Live. Rattray sagde selv til mig, at han havde en Tilstaaelse at gøre, og i den britiske Konsuls Overværelse blev følgende Tilstaaelse affattet efter hans egen Diktat:

Jeg, Christopher Rattray, Grosserer i Crane-boro, England, ønsker før min Død at erklære under Eds Tilbud, at jeg har myrdet en Mand, kendt under Navn af Ralph Rattray, Crane-boro d. 8. — 19 —. Jeg mødte ham i min egen Have og antog ham for hans Broder, som jeg før havde truffet under Navn af Townsend i Carnette House. Jeg kastede mig over ham, men havde ikke i Sinde at dræbe ham; da han imidlertid trak en Daggert frem og saarede mig let, vristede jeg Vaabnet fra ham, og da han flygtede, forfulgte jeg ham og, greben af Raseri, stødte jeg Daggerten i hans Ryg mellem Skuldrene. Jeg erklærer højtideligt ikke at have haft til Hensigt at myrde Manden.“ — —

Da Konsulen var gaaet, fortalte Rattray mig, hvordan han havde opsporet Roachley i Lavei-sur-mer, men han fortalte det hele i Stumper og Stykker, som jeg selv maatte flikke sammen.

(Fortsættes.)

Birkeredømmer *Chr. S. Schou* i Fredensborg er død, 59 Aar gl. Assistent i Sø- og Handelsretten, 90 Protokolsekr. i Højesteret, 93-1903 Byfoged i Nyborg og Svendborg. Fra 1903 Birkeredømmer i Fredensborg, hvor Hr. S. gjorde sig meget afholdt af Befolkningen.

Købmand *J. Buemann*, Skive, er Form. for Skive Handelsfor. der den 12. April fejrede 25 Aars Jubil. I de forløbne Aar har Foren. stiftet Byens Handelsskole og været med til Oprettelsen af Skive Slakteri. Hr. B. er en fremragende Handelsmand, som Foreningen kan være stolt af at have til Formand.

Elatsraadinde *Ida Clemensen*, Nyborg, er død, 100 $\frac{1}{2}$ Aar gl. F. i Forslev Præstegaard, i 25 Aar Enke efter Generalkommandolæge Cl. Da Kongen laa i Garnison i N., kom han meget i det Cl.'s Hjem, og han har siden givet talrige Beviser paa sin Taknemmelighed.

Skovridder *Carl Hecquet* i Kjeldsbæk er død, 75 Aar gl. Fra sin Ungdom havde Hr. H. stor Interesse for Plantesagen, som han viede sit utrættelige og fortjenstfulde Arbejde i 36 Aar i Hedeselskabets Tjeneste. Beklædt mange Tillidsposter.

Ritmester, Kammerjunker *C. H. V. T. Castenskjold* er død, 73 Aar gl. Efter i 68 at have taget sin Afsked i Hæren, var Hr. C. i en Aarrække Branddirektør i Slagelse, hvor han var meget anset og afholdt.

Grosserer *Joh. S. Madsen* døde den 8. April, 76 Aar gl. Hr. M. var en af Assuranceverdenens Veteraner. En jovial og dygtig Mand, der nød stor Anseelse bl. sine Kolleger, ogsom vandt sig mange Venner.

Frk. *Hansine Rasch* fejrede den 10. April 25 Aars Jubil. som Prokurist ved den bekendte Schäd. lers Sygekasse. Frk. R. har ved sin Samvittighedsfuldhed og sin elskværdige Optræden vundet sig mange Venner.

Politiaffsistent *Jo han Jensen* i Bregentved-Gisselfeld Birk har taget sin Afsked efter 40 Aars fortjenstfuld Polititjeneste. 68—79 Betjent i Kbhvn., ogsaa i Opdagelsespolitiet, saa Politiaff. paa Orlogsværftet, til han kom til Bregentved.

„Fem Dage i Berlin for 69 Kr. 76 Øre, Billet, Hotel, Fornøjelser alt iberegnet.“

I Juni Maaned i Fjor offentliggjorde „Tres“ i „Politiken“ seks Artikler om en Rejse til Berlin. Det var hans Hensigt dermed at faa Ungdommen ud at rejse, at vise, hvor billigt og let det er at rejse i Udlandet. Og for at gøre det saa overbevisende som muligt, skrev han ikke Turen paa gamle Erindringer, men han drog atter til Berlin og saa Byen efter. Derefter beskrev han sin Tur saa at sige Time for Time, og han bilagde den med sine Regnskaber, med Anvisninger om, hvor man spiser godt og billigt, hvordan man kan benytte Spørgvogn, med alle den rejsevantes Erfaringer. De

paagældende Numre af „Politiken“ blev straks udsolgte, og siden da har Forfatteren faaet talrige Henvendelser, Forespørgsler og Breve. En Mand oppe i Nordsjælland bad ham endog om at lade Artiklerne maskinskrive og sende ham dem pr. Efterkrav. Saa er det dog billigere at faa dem trykt. De er nu udkomne i Særtryk paa „Hver 8. Dag's Forlag til en Pris af 50 Øre. Og de indeholder saa mange Vink, at denne halve Krone mange Gange tjenes ind. Selv gamle Berlinerfarere kan høste Belønning der. Og for de unge Rejsende er Bogen uundværlig.

FIVER 8 DAG

Nr. 31. 14. Aargang.

3 Maj 1908

Vagtparaden trækker op over Kongens Nytorv. Jul. Aagaard fot.

Syndefaldet.

Fru Clara Kofoed.

Forfatterinden, Fru Clara Kofoed, vil være „Hver 8. Dag“s Læsere kendt fra en Række fortræffelige Skildringer, særlig af Børnene og deres Liv. Hun har i dem nedlagt en Forstaaelse af Børns Tænkemaade, en Leven sig medfølelse ind i deres Verden, særlig naar denne er trang og trist, som er ret ualmindelig mellem danske Forfatterinder. Enten lader de Børnene tænke og tale som voksne, eller de konstruerer en vammel Babyverden, som intet Steds hører hjemme. — I disse Dage har Fru Kofoed udsendt sin første Bog, „Brist“. Den skildrer en ung Pige, hendes Udlængsler, hendes Higen efter at naa op over det Samfundslag, hvori hun fødtes, efter at udvikle de Evner, hun føler ligge som Kim i sin Sjæl. Og alle de Egenskaber hos Fru Kofoed som Forfatterinde, som vore Læsere har lært at sætte Pris paa i hendes korte Noveller, vil de finde igen i hendes Bog, hendes jævne Anskuelighed, hendes paa én Gang brede og faste Form, hendes forstaaende og medfølelse Syn paa Mennesker, hendes redelige Vilje og sunde Menneskeerfaring.

Naar jeg faar vasket Trapperne hos Vinhandleren og poleret Modehandlerindens Vinduer, faar jeg fem og halvfjers Øre — eller maaske mere, fordi det er Helligdag, og hvis saa virkelig Madam Christensen vil købe Fars Frakke og give mig to Kroner paa Haanden, kan vi nok klare os uden at sætte ud, Georg — — —“

Madam Sommer travede tungt henad Gaden. Drengen havde stukket sin ene Haand op under hendes Sjæl, og i den anden bar han en Spand og en Gulvskruppe.

Baade hans Øjne og Øren fulgte Moderens Ord i deres fattige Klarhed. Der var aldrig store Regnestykker at opgøre for de to, siden Faderen var død — det gjaldt blot om at faa Sulten stillet, og det var ikke altid lige let.

Madam Sommer gik i sin Mands Fodspor. Han havde betalt enhver sit og aldrig søgt Hjælp. Kneb det med at skaffe det nødvendige, naar Arbejdet slog fejl, lukkede de blot Døren fastere i for alle uvedkommende, og naar der igen kom lyse Dage, delte de Lykken i Stilhed, som de havde delt Modgangen.

Sommer havde faaet sit Knæk, da han tog Plads som Ligbærer. Han var nok stor, men han var blød i Kødets og havde kun faa Kræfter.

„Spar dig endelig og lad bare, som du hanker vældigt op,“ sagde Madam Sommer, hver Gang han gik, men Sommer var en respektabel Mand, og han tog sin Del af Byrden, skønt han næppe kunde trække Vejret, saasart han tog fat.

For hver Gang blev det værre, og en Dag, da han havde haft en meget tung Mand at bære, sank han sammen paa Kirkegaarden og var død med det samme.

„Hans Hjerte sprak,“ sagde Madam Sommer næsten med Stolthed midt i sin Sorg, og med Tanken paa den Højhed, der var over hans

Død i Modsætning til de gammelkendte, almindelige Dødsmaader, levede hun videre i Kampen for Tilværelsen sammen med deres Dreng, Georg, der var tretten Aar.

Han gik nu og tænkte paa Moderens Ord, at de slap for at sætte ud, men han troede ikke paa det. Han havde set Stump for Stump blive baaret bort fra det lille Hjem, og han saa aldrig det mere, der én Gang var kommen ud af Huset.

Georg havde ingen Kammerater — det havde han ikke hverken Tid eller Lyst til. Om Formiddagen havde han Sted at gaa paa, og om Eftermiddagen gik han i Skole. Naar saa Aftenen kom, sad han helst hjemme hos Moderen eller gjorde Huset lidt i Stand, hvis hun var ude paa Arbejde, saa der var lunt til hun kom hjem.

Det var Paaske, og rundt om ham summede det med Snak om Konfirmation, Cigarrør, Automobilrosche, om bøjede Flipper og Teater, men han stod helt uden for det alt sammen; hver eneste Tanke havde været rettet paa hans og Moderens Paaskefest, der i Aar var trangere end nogen Sinde, fordi Moderen havde mistet sin Plads som Rengøringskone paa et større Kontor, hvor hun havde været siden Faderens Død.

Og saa var der det med den Vinterfrakke, som hun nu vilde sælge. Det pinte ham, saa han gerne kunde have grædt højt, hvis han kunde have været det bekendt.

Det var et Pragtstykke, saa fin og blød i Tøjet, med graat tærnet For, og Madam Sommer havde lovet Georg, at den skulde blive syet om til ham, saa snart han blot blev lidt større.

Mange mange Gange havde han i Tankerne set sig selv i den — som er Dreng af velstaaende Forældre vilde han gaa gennem Gaderne, og han vilde være forsigtig og ikke stikke Hænderne i Lommerne, for at de ikke skulde kom-

me til at hænge nedad, ligesom paa hans gamle Trøje.

Han slap Moderens Arm, og stak Haanden ned i Lommen — helt dybt ned mellem Foret og Ydertøjet. Jo, han kunde føle den lille Pakke, men hans Haand slap den igen, som om han havde brændt sig.

„Mor,“ sagde han pludselig, og han syntes slet ikke, han kunde kende sin egen Stemme igen, „jeg fik alligevel min Ugeløn paa mit Sted.“

Madam Sommer standsede.

„Hvorfor siger du først det nu, Georg,“ sagde hun, „det var pænt af Hr. Mortensen, og det var vel, fordi det var Paaske, men det var dog alligevel bedst at komme over det saa snart som muligt. Jeg har saamænd lovet mig selv, at vi ikke skal bede om Forskud mere — hellere døje med det samme end bagefter, og det er dog saa fattigt, naar Lørdagen kommer.“

„Og saa fik jeg ogsaa to Kroner mere — det var vist ogsaa, fordi det var Paaske“ — — — hans Stemme rystede lidt.

„Aa, Gud velsigne dig, min Dreng, saa er jo al Ting godt. Ja, hvor er Mennesker dog gode mod hverandre, og hvor er man utaknemlig mod Forsynet, der dog leder alt til det bedste.“

Madam Sommer gik til sit Arbejde, og Georg, der havde Ferie, drev omkring i Garderne. Han gik paa Maa og Faa — uden at se sig omkring og uden at kunne komme forbi et Ord, der borede sig ind i hans Bevidsthed, som om det trykkedes af Tusinde Hænder. — Tyv — skreg det i ham, og han stormede afsted, som om han vilde løbe fra det forfærdelige Ord, men det fulgte ham bestandig.

Saa standsede han og satte sig paa en Trappe, han maatte tænke over Sagen. Den var paa én Gang bleven saa uudholdelig mørk, og da han gjorde det, var det som en Udvej, der pludselig viste sig for ham, og som han ikke kunde undlade at benytte.

Det var om Morgenen, da han mødte paa sin Plads, at han lige inden for Døren havde set de store tomme Mælkeflasker paa Bordet. De stod der hver Morgen, og Mælkemanden satte da fulde i Stedet, men hver Lørdag Morgen, laa der under den første en Femkrone-Seddell, som var Betaling fra Arbejderne for hele Ugen.

Georg var den første, der kom; han havde Nøglen til Bagdøren, og han hørte Mælkemanden rumstere uden at blande sig i det. Han hentede Brænde og Kul ind, til Karlen kom og havde i det hele taget nok at tage Vare paa.

Mange Gange havde han set Femkronen under Flasken — han løftede altid Flasken hver Lørdag Morgen for at se den — men i Dag var det, som om den holdt hans Tanke fast, og han stirrede paa den, som om han aldrig havde set saa mange Penge før.

Han rettede den ud, glattede den og lagde den sammen igen. Hvis det var hans, vilde han gaa ind til Madam Christensen, naar han kom hjem og sige, at hans Moder havde betænkt sig — hun vilde kun sælge Frakken for tyve Kroner kontant.

„Tyve Kroner“ — han lo næsten højt — dem kunde Kællingen ikke skaffe, om hun saa gravede med Nøglene i Jorden fra nu og til Juleaften, og saa vilde Frakken blive hængende i Skabet, Aa, den Frakke! om han saa kunde faa en af de allerfineste fra en Butik — han vilde ikke eje den; han vilde netop have den der hjemme, som havde været hans Fars, og han var bange, at han kom til at myrde den, der tog den fra ham.

Saa var Mælkemanden kommen trampende gennem den lange Gang, og i samme Nu var det faret gennem Georgs Hoved, at han kunde tage Seddelen. Ikke stjæle den — nej bare laane den, og saa spare alle sine Drikkepenge sammen og lidt efter lidt betale Mælkemanden dem tilbage.

Som et Lyn stak han Sedlen ind paa Brystet og stod ved Flaskerne, da Mælkemanden kom.

„Jeg skulde bede Dem vente med Pengene — sagde han — der var saa meget at betale nu lige i Helligdagene.“

„Det er ellers første Gang — sagde Mælkemanden — men det spiller ingen Rulle — —“ og saa byttede han Flaskerne og travede af igen.

Senere paa Dagen havde Georg faaet byttet Sedlen i Sølvpenge og ladet den glide ned i Trøjelommen, glad ved Udsigterne.

Men nu var det bleven saa underligt altsammen. Han havde jo stjaalet Pengene, hvordan han vendte og drejede det, og han vidste ikke, hvordan det skulde gaa, naar han kom hjem og var alene med Moderen.

Det med at gaa ind til Madam Christenss havde han helt opgivet. Nu troede Moderen, at det var hans Ugeløn, og den raadede han ikke selv over. Desuden kunde hun slet ikke klare sig uden at sælge Frakken enten før eller senere, og nu syntes han ogsaa, at det var lige meget alt sammen.

Han rejste sig og drev langsomt hjem ad.

Naturligvis havde han baaret sig dumt ad som sædvanlig. Han skulde bare have fortalt Moderen, at det var Drikkepenge, som han havde sparet i lang, lang Tid — saa havde han nok faaet Lov at raade lidt selv.

Nej, alligevel — det havde været meget værre, nej, han vidste hverken ud eller ind, men fortælle, hvad han havde gjort, det nænede han ikke, for saa vilde hun bare se paa ham og stryge ham over Haaret, indtil hendes Øjne blev helt fulde af Fortvivlelse og Taarer — —

Georg gik op ad den knagende Trappe og ind i den fattige Stue. Han havde ikke noget at læse, og rent var der, saa han satte sig ganske stille ned og vejede Pengene i Haanden.

De tyngede. Han mærkede det i hele sit Legeme, og han følte sig brændende hed, da han havde siddet en Stund med dem; saa kastede han dem ned paa Gulvet og traadte paa dem.

De laa som lyse Pletter paa det mørke Gulv, og Pletterne borede sig ind i hans Øjne — han saa ikke andet, og han kom til at ryste af Angst.

Han tænkte paa sin Far, der en Gang, kort inden han døde, havde sagt til ham: „Ja, Georg, meget har Mor og jeg ikke at give dig, naar du engang skal ud i Verden, hverken Lærdom eller Penge, men naar du blot er fiittig og ærlig og lader enhver beholde sit, klarer du dig nok.“

Han havde heller aldrig gjort noget af den Slags før, og han vidste slet ikke, hvordan det var kommet over ham.

Han hørte nogen komme hurtigt op ad Trappen; en Haand famlede ved Laasen, men lukkede ikke op. Georg blev angst og turde ikke røre sig. Saa hørte han pludselig sin Mors Stemme kalde ganske svagt, og han styrtede hen og lukkede op.

Hun stod lænet op ad Døren og saa' saa underlig ud; hendes Ansigt var bleven saa lille, og om Øjnene laa store blaa Ringe. Brystet gik tungt op og ned, og hun kunde kun tale kort og afbrudt.

Det var kommet, da hun bukkede sig for at vride Gulvkluden — hun var bleven svimmel, og hendes Hjerte havde hamret og smertet — — det var hendes gamle Svaghed, men saa slemt havde det aldrig været — — —

Georg hjalp hende i Seng og sad med hendes magre Haand mod sin Kind og stirrede hende ind i de blanke Øjne, der lyste ligesom i Rædsel, naar Anfaldene kom. Faldt der saa Ro over hende, laa hun ganske stille, som om hun sov.

Georg listede hen og tog Pengene op, og lagde dem i en lille Skaal paa Kommoden; saa tog han Moderens Haand igen, men den laa kold og slap. Hun trak Vejret tungt og hendes Øjne flakkede urolig om.

Georg følte Taarer i sine Øjne.

Hvad havde han dog gjort! skulde hans Moder dø, fordi han var en Tyv?

„Georg“ — sagde Madam Sommer — „hvis jeg skulde blive syg, eller det skulde ske, at jeg døde, saa vil nok gode Mennesker tage sig af dig — husk saa paa, at man skal stræbe ærligt i Verden — saa man kan se Enhver frit i Øjnene — — — maaske dør jeg slet ikke, Georg. Du maa ikke være saa fortvivlet — du

er en god Dreng, der aldrig har gjort os en Times Sorg — — — men jeg er saa syg og saa træt — — —“

„Mor! Mor! Du maa blive rask, hører du, Mor! Jeg skal altid være en god Dreng, og jeg skal blive saa stor, saa stor og saa stærk, og jeg skal tjene saa mange Penge til dig, naar bare du vil leve Mor — bare denne Gang, Mor, for hvis du dør, saa er det min Skyld, fordi Vorherre er vred paa mig — hører du Mor! prøv om du ikke kan rejse dig op, eller tal noget mere til mig — — aa jeg er saa bedrøvet Mor — — —“

Madam Sommer rejste sig med Besvær.

„Hvad er der Barn? hvad sagde du om Vorherres Vrede? Har du gjort noget, saa sig det, men det har du ikke, for du er en god Dreng.“

Georg lagde sin vaade Kind ind mod Moderens Ansigt, og hans Hænder laa fast om de magre Skuldre.

„Mor!“ sagde han kun og trykkede sig ind til hende — „nu har du det bedre, ikke Mor?“

„Jo, nu gaar det bedre“ — sagde Madam Sommer, men det var sort for hendes Øjne, og hendes Legeme var dødsenstræt.

Georg lagde hende ned; han kunde næsten ikke høre hende trække Vejret mere, og saa troede han, at nu gik det snart helt over, og saa hviskede han til hende, hvad han havde gjort og lovede hende, at han aldrig skulde være uærlig mere, for det var en Straf, han havde faaet, at hun var bleven syg.

Madam Sommer laa med store, stirrende Øjne; hun svarede ham ikke et Ord, bare saa paa ham. Han blev angst og løb ind til Madam Christensen og bad hende komme, men lidt efter lukkede Madam Sommer sine Øjne og faldt i en dyb Søvn.

„Tag og giv mig den Frakke, Georg“ — hviskede Madam Christensen — „Fatter vil gerne have den paa i Morgen, det er Helligdag, og Knapperne skal flyttes lidt ind.“

Georg tog lydløst Frakken ud. Langsomt lagde han den ind mod sin Kind. Han var nu én Gang kommen i Grædehjørnet, og han kunde ikke holde Taarerne tilbage.

Madam Christensen tog Frakken.

„Nu skal du ikke græde, Georg“ — sagde hun — „saadan har din Mor det jo saa tit, og nu er det jo næsten forbi. Nu lægger jeg to Kroner her, husk saa at give din Moder dem, naar hun vaagner, og kom saa ind og faa en Taar The siden.“

Madam Christensen gik, og Georg sad og stirrede efter hende.

Nu var det hele ham saa uendelig ligegyldigt, og han rejste sig og tog Tokronen, lagde den hen til de andre og satte sig ved Moderens Seng. Det gamle Væggeur gik sindigt frem og tilbage, og Georg kom til at tænke paa en

SYNDEFALDET

Sang, hans Far havde lært ham den Gang, de havde faaet Uret:

Jeg husker saa godt, fra jeg kun var en Pog,
at min Bedstefaders eneste Skat
var et Ur, der stod opstillet henne i en Krog,
og som dikked' ved Dag og ved Nat.
Var der Glæde i Huset, gik rask dets Dikkedik,
men kun langsomt i Sorg og i Nød —
og en Dag i Staa Hjulpendulen gik,
da var Bedstefader død — — —

Orde e gik langsomt gennem hans Hjerne og
dulmede hans Sind; med Hovedet paa Mode-
rens Pude drømte han om den Gang, han var

en lille Dreng og stolt fulgte Faderen paa Vej
naar han med Sløjfen i Nakken paa den høje
Hat gik til Kirkegaarden; men pludselig drømte
han, at han saa Doktoren komme ind af Døren
og gaa hen til Moderens Seng. Han stirrede paa
hende og paa Georg, og saa gik han lige hen
til Kommoden, tog de fem Kroner og gik bort
med dem.

Og Georg saa Moderen rejse sig i Sengen
med røde Kinder og glade Øjne, og selv følte
han sin Pine endt nu, da Pengene var borte
— — — og han sov videre med sit hede
Hoved mod Moderens blege Kind.

CLARA KOEFOED.

Gymnastik i Paasken paa Friluftsgymnasiet. Jul. Aagaard fot.

har i Edens
Have næppe
været det Vejr,
som vi maa
trækkes med.
Imidlertid sy-
nes disse unge
Atleter at gøre
alle snusfor-
nuftige Slutnin-
ger til Skamme.
De bolttrer sig
i den kolde
Aprilsluft, som
strøg Sydens
varme Vind
henover de
unge Lemmers
spændstige
Muskler. Og

Skærtorsdag aabnede Friluftsgymnasiet ude paa
Strandvejen, og en Snes unge Mænd tog straks
fat med Gymna-
stik, Tovtrækning,
Fodbold. Svøm-
ning og anden Fri-
luftsidræt. Ærlig
talt gyser det i os,
naar vi ser disse
 nøgne Kroppe og
tænker paa vort
April Klima, paa
de Frysegrader og
det Snevejr, som
Foraaret har bragt
os. Rent fornufts-
mæssigt synes det
te paradisiske
Adamskostume
kun at være egnet
for Paradisets lune
Luft og sydlige
Beliggenhed. Der

maaske har de Ret og vi kuldskeære taabelig
Uret.

Tovtrækning i Paasken paa Friluftsgymnasiet.

Fru Aggerholm i sit Hjem. Jul. Aagaard fot.

Stenografiske Interviews

ved C. C. CLAUSEN.

LVIII. Skuespillerinden Fru Ellen Aggerholm.

Fru Aggerholm sidder og læser i Bædekers „Spanien und Portugal“.

JA, vi skal til Portugal i Sommer. Vi skal først til London, og saa skal vi fra en engelsk Havn til Portugal. Jeg skal jo i Begyndelsen af næste Sæson spille Titelrollen i „Inez fra Coimbra“ paa Lindstrøms ny Teater, ellers havde jeg vel ikke tænkt paa at tage til Portugal. Men nu vil jeg derned, fordi jeg gerne vil se, hvorledes Forholdene er, hvordan Naturen er, hvordan Folkets Karakter er. Fransk mændene har jo en helt anden Manér at være paa end vi, Italienerne har deres hele ildfulde Façon, og hos Portugiserne maa der selvfølgelig ogsaa være noget, der er særegent for dem, som jeg ikke kender, og som jeg glæder mig

til at se. Jeg vil se, hvordan de gaar klædte, jeg vil ogsaa købe mit Costume dernede . . .

. . . Jeg er glad over at skulle til Lindstrøm, han har lovet mig Roller, og saa kommer jeg atter til samme Teater som min Mand. Jeg har savnet det forfærdeligt ikke at have min Mand ved samme Teater, ikke at kunne virke sammen med ham. Men det kommer jeg jo nu til igen, og det er jeg glad for, for det er ham, der staar bagved alt det gode, jeg maatte gøre . . .“

De var purung, Frue, da De begyndte at spille Komædie.

„Ja, jeg var femten Aar. Det har været min Lyst og Trang og Higen at komme til Teatret, saa længe jeg kan huske. Jeg tænker, det er noget nedarvet. Fader og Bestefader elskede Teatret. Min Onkel var jo ogsaa Teaterdirektør. Jeg kom med en Respekt og en Hengivenhed og en Beundring for Scenen, som jeg ejer endnu, og som jeg vil vedblive at eje . . .“

Hvad var Deres første Rolle?

„Det var Othilde i „For Alvor“, men lad os ikke tale om mine Roller. Af de Roller, jeg foreløbig har haft, er der ikke nogen, der særlig har ligget mig paa Hjerte. Jeg har slet ikke noget mod Ingenuerne. Skønt Ingenue jo snart er blevet et Skælds-

ord — — at være naturlig og sund paa Scenen er da mindst lige saa meget værd som at „slange sig“ og spille interessant og ubegribelig — — men der er jo stadig nogle kloge Hoveder, der tror, at man er sjælløs, naar man ikke ved enhver Lejlighed ligefrem har Sjælen hængende ud af Halsen. Nej, Ingenuer kan være herlige, naar det bare er i et godt Repertoire, f. Eks. Agnes i Molières „Fruentimmerskolen“, det er da en vidunderlig Rolle. Ingenuerne er altid gode i de gode Stykker, og saa er det henrivende at spille dem. Og i og for sig er der naturligvis lige saa gode Opgaver i Ingenuerrollerne som i alle mulige andre Roller, man spiller, men Ingenuen er, tror jeg, mere end mange andre Figurer bleven misbrugt i det daarlige Repertoire. Forfatterne forlanger jo altid, at Ingenuerne skal være søde og friske og uden Kanter, og De kan tro, det er ikke morsomt altid for en Skuespillerinde at faa Roller, hvor der ingen Kanter er at tage fat i, naar man holder af det gode Repertoire og længes efter at spille i det. Jeg har søgt at lægge saa megen Karakter ind i disse Ingenueroller, som jeg kunde, saa megen Elskværdighed ind i dem, som det overhovedet var muligt. Men det er saa svært at variere dem.

Det, der nu som oftest morer mig mest paa Teatret, er Pauserne. Naar man ikke har nogen videre stor Rolle, kan der være hele Akter, hvor man har fri, og saa kan man sidde oppe paa sit Værelse og faa saadan en Mængde bestilt. Der har jeg haft mange glade Timer. Jeg sidder og læser Shakespeares Hamlet eller „As you like it“ eller et andet Stykke, og især nu, da jeg kan læse dem paa Originalsproget, virker det anderledes stærkt. Det har frydet mig og givet mig Livsmod og Kraft og Energi og Glæde.

I de korte Pauser, hvor man ikke kan gaa op paa sit Værelse, er der en gammel Maskinmand, som jeg taler med. Han har været der fra Høedts Tid, og han kan for-

tælle en Masse om Høedt og alle de andre gamle, store Skuespillere, der har været ved Folketeatret. Det er mig en ren Fornøjelse at høre ham fortælle, han staar saa ganske stille og siger, hvad han mener. Og hans Mening lægger jeg stor Vægt paa, han har megen Forstand paa Teater.

Nu er der jo maaske nok dem, der vil le, naar de hører, at jeg sidder og læser Shakespeare i Pauserne, jeg, der Aften ind og Aften ud spiller Ingenuerne. Men der er jo ingen, der kan vide, hvad jeg mulig kunde spille. Jeg har jo endnu ikke faaet andet end de søde unge Piger, men nu har Lindstrøm lovet os Roller, og saa . . .“

Den 24. April 1908.

Foraar.

Saa fik vi da Vinteren stækket, —
 fejet tilside hver stængende Bom,
 Vinden, den Skraalhals, gjort ydmyg og stum
 og Voven af Is-Dvalen vækket.
 Den synger og sukker,
 den klager og klukker:
 Genfødelses-Underet ej den forstaar.
 Ind i vort Hjerte den vugger
 sin Rytme om Sol og Vaar.

Javist har vi Lov til at feste!
 Slettet af Sproget er „Taalmod“ og „Trøst“:
 Drømmenes Land i det yderste Øst
 behøver ej mer vi at gæste.
 Bag Sneen og Isen
 vi skimter i Disen
 et Æventyrrige for Øjnene bréd,
 hvor Sol-Prinsessen er Prisen,
 den dejligste, som er sét.

Der dufter af Blomster paa Strøget.
 De hidser saa sælsomt . . . Hvor Luften er varm!
 Se, Kvinden, som smykker den bankende Barm,
 en Tusindfryd selv har i Øjet.
 Er Længslerne vage,
 og Viljerne svage,
 det kendes, at frem mod Skærsommer det gaar: —
 Nu kommer de lyse Dage,
 nu blomstrer den blíce Vaar.

P. C. V. HANSEN.

Fra Kong Edwards Besøg.

Kong Edward, som han saa ud, da han første Gang gæstede København.

Kong Edward og Prins Hans paa en Spadseretur paa St. Annæ Plads.

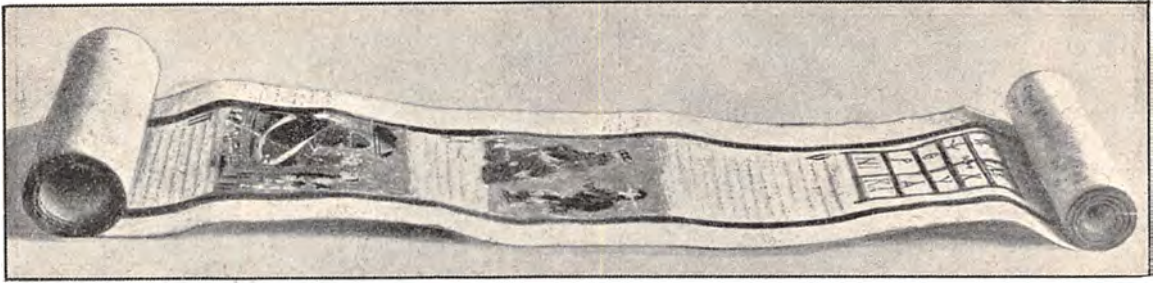

Kong Edward og Grevinde Frijs Frijsenborg i Zool. Have efter et Besøg hos Kaspar. C. F. Heise fot.

Til en Herskers mange Pligter er i det sidste Tiaar kommen en ny: den at lade sig fotogra-

tere saa og saa mange Gange om Dagen, det ikke at kunne foretage sig, snart sagt, det mindste, uden det skal gaa i Cliché eller levende Billeder. Men Folket vil det nu en Gang saadan. Det betragter ikke et engelsk illustreret Blad som rigtig godt, uden der er mindst et Billede af Kong Edward og Dronning Alexandra deri. Og det tyske Publikum er endnu mere fordringsfuldt i Retning af Kejserbilleder. Det er ret almindeligt, at „Die Woche“ har 5—6 Billeder af Kejseren i ét Nummer. Det danske Publikum er endnu ikke saa graadigt. Endnu kan Kong Frederik faa Lov til at gaa sin Tur saa nogenlunde i Fred. Anderledes med Kong Edward, som Alverdens illustrerede Blade har Bud efter. Engelske Blade har endog sendt deres egne Fotografer herover. Vejret har dog ikke været Fotograferne gunstigt. Da Kongen kom, var det ret sent paa Dagen, ydermere Sne og Regn. Og oftest er Kong Edward kørt ud i lukket Vogn. Nu og da har han dog ikke kunnet undgaa Herskernes Lod. Og her er da et Par Billeder af vor høje Gæst, det ene er snuppet, mens Kongen lusker sig til en lille Spadsertur, det andet er fra Zool. Have, hvor „Kaspar“ paa det stærkeste interesserede Kongen.

Et nyt Portræt af Jesus.

Den af Abbed Gaffre i Øvreægypten fundne Manuskriptrolle med Billeder af Jesus.

Saa mange Tider og saa mange Folkeslag, lige saa mange forskellige Opfattelser af Jesus' Ydre. Hver har naturligvis tænkt sig ham i sin Lignelse, kun skønnere, herligere. Naar en gammel skaansk Bondekone vævede et Tapet, hvor Jesus sad til Bords med sine Disciple, vævede hun Jesus som en ideal Bonde, og Kunstner efter Kunstner skabte Jesus hver efter sit Skønhedsbillede. Man kunde saa meget trøstligere give Fantasien frie Tøjler, som der intet som helst er overleveret os om Jesus' Ydre. Noget hænger det vel sammen med det jødiske Billedforbud, men besynderligt nok findes der heller ikke i vore Evangelier en eneste fast Antydning af, hvordan Jesus har set ud.

Vi ved ikke en Gang noget saa almindeligt som, om han har været høj eller lav, lys eller mørk. Medens vi har Hundrede af hans Samtidige bevarede i Marmoret og Bronzen. er de Ansigtstræk, som vi har allermest Interesse af at kende, for evigt viskede ud. Der er intet sikkert Minde om dem. Fantasien kan forme, som den vil.

Imidlertid begærer vor videnskabelige Tid Viden, Kendsgerninger. Og paa samme Maade, som vi i Historien søger tilbage til de første Beretninger, til Kilderne, søger man ogsaa, hvad Billederne angaar, tilbage til de ældste Manuskripter, for muligt der at finde en Tegning, et Rids eller blot nogle malende Ord om Jesus. Der er groet en hel Billedvidenskab op med mange lærde Værker. Uden at man dog kan sige, at man er naaet synderlig vidt. Og der er næppe nogen Sandsynlighed for, at man nogensinde vil faa en autentisk Fremstilling af Jesus' Ydre.

Imidlertid interesserer ethvert nyt Fund. Og et lykkeligt Fund har en katolsk Gejstlig, Abbed Gaffre gjort i Øvreægypten, hvor han har fundet et græsk Manuskript fra det sjette Aarhundrede, skrevet paa Gazelleskind og forsynet med en Række Billeder paa Guldbund. Manuskriptrollen, der er 5½ Alen lang og godt to Tommer bred, har længe været i en koptisk Familjes Eje.

Indholdet er den gamle Legende, som vi allerede finder hos Kirkehistorikerne fra det 4de Aarh., om Abgar, Kongen i Edessa, der lider af en uheldelig Sygdom, sender Bud til Jesus, faar hans Billede og bliver helbredet. Beretningen er her noget udførligere og noget afvigende fra den Form, hvori vi før kendte Legenden.

Først anføres Abgars Brev til Jesus. Han har hørt om hans Helbredelser og Vidundere, enten maa han være Gud selv eller Guds Søn, og derfor beder Kongen ham komme til Edessa for at befri ham for hans Sygdom, og vel er hans By lille, men dog stor nok til to, og der

Kong Abgars Sendebud overrækker Jesus Kong Abgar af Edessas Brev.

Sendebudet med den Dug, hvori Jesus tørrede sit Ansigt, og hvor hans Ansigtstræk saa stod afbildede.

vil Jesus være i Sikkerhed mod Jøderne.

Jesus giver Sendebudet følgende Svar med tilbage:

„Du er lykkelig, oh, Abgar, ligesom din By, Edessa. Du er lykkelig, thi du tror paa mig, skønt du ikke har set mig, og du skal faa din Sundhed igen for alle Dage. Men hvad angaar mit Komme til dig, maa jeg opfylde hele min Gerning, for hvis Skyld jeg er sendt herved, og efter at have udført den stiger jeg op til min Fader, som har sendt mig. Men jeg vil sende dig en Mand ved Navn Thaddæus eller Thomas, som skal helbrede dig og skænke dig det evige Liv og gøre det fornødne, saa at ingen af dine Fjender kan indtage din By til Aarhundredernes Ende. Amen.“

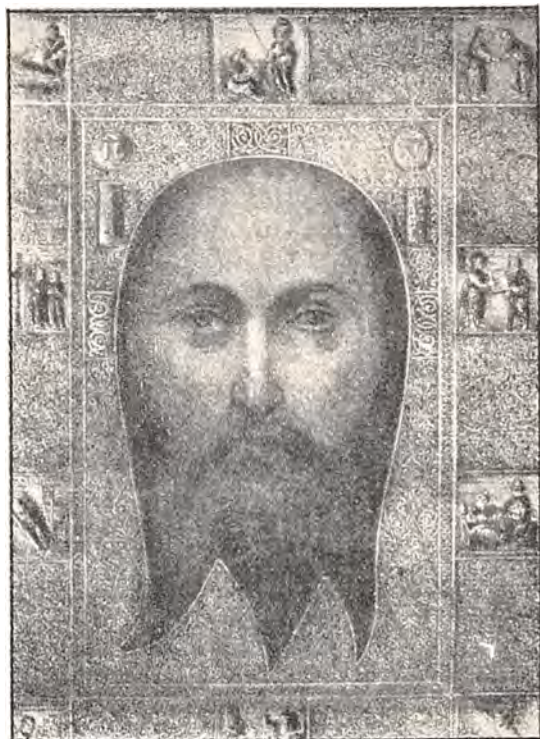
Da Abgar fik Brevet, følte han en stærk

Glæde, men da han ikke kunde faa Jesus at se, ønskede han et Billede af ham, og han sendte igen et Sendebud til Jesus, som skulde male ham et Billede. Da Sendebudet kom ind i Synagogen i Nazareth, hvor Jesus sad og lærte, steg han op paa en Forhøjning og betragtede Jesus skarpt for at fæstne hans Træk til Lærredet, men en guddommelig Glans udstraalede fra Jesus' Ansigt, saa han ikke kunde gribe Trækkene. Men Jesus gættede hans Hensigt og lod ham kalde. Saa vaskede han sit Ansigt og tog et Linned og aftørrede sig i det. Og hans guddommelige Aasyn stod præget paa Linnedet, som han overgav til Kong Abgars Sendebud.

Sendebudet drog hjem, og Kong Abgar blev helbredet.

Det siger sig selv, at naar der er en saa udmærket Legende om et Billede af Jesus, dukker der ogsaa paa et eller andet Tidspunkt et Billede op. Saadan gaar det allevegne. Abgars Billede findes nu i St. Bartholomæuskirken i Genua, og dets Historie er følgende:

Billedet beskyttede længe Edessa, men Musselmændene blev det dog omsider for stærke, de tog Byen med væbnet Haand. Billedet holdt de dog i Ære. 944 faar en byzantisk Kejser det af Emiren i Edessa, med dyb Andagt føres det til Konstantinopel og modtages der med store

Jesusbilledet i Genua, der siges at stamme fra Edessa.

ET NYT PORTRÆT AF JESUS

Højtideligheder. Det blev indfattet i en Guldramme, der kun lod selve Ansigtet synligt. Midt i det 14de Aarhundrede skænkede en Kejser det til Genueseren Leonardo Montaldo for udviste Tjenester, og siden da har det været i Genua, naar man undtager en fransk Visit, det

gjorde i Frankrig, da det i 1507 blev røvet af Ludvig XII og ført til Frankrig, for dog straks efter at blive givet tilbage igen. Det gemmes uder seks Laase, som de seks fornemste Familjer har Nøglerne til.

ALONSO.

Den amerikanske Millionærdame Anna Gould, der nylig blev skilt fra sin tyranniske Ægtefælle, Boni de Castellane, staar nu i Begreb med at ægte Grevens Fætter, Prins Hélie de Sagan-Talleyrand. Fra sit forrige Ægteskab skal Fruen trods alle Grevens Ekstravagancer have reddet et halvt Hundrede Millioner, og med dem i Be-

hold finder Prinsen den allerede bedagede Grevinde attraa-værdig. For Resten skal Damen have betalt hver af Grevens Kys med en Million, saa lidt Revanche vil det nye Ægteskab forhaabentlig give hende. Og alle Hindringer er nu bortryd-

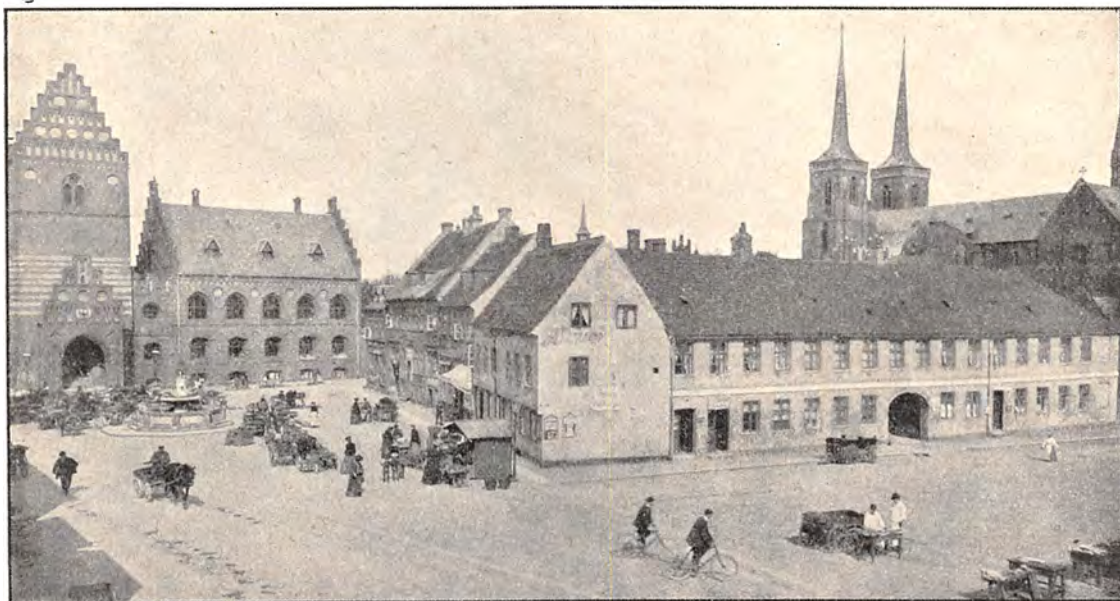

Den amerikanske Millionærdame Anna Gould.

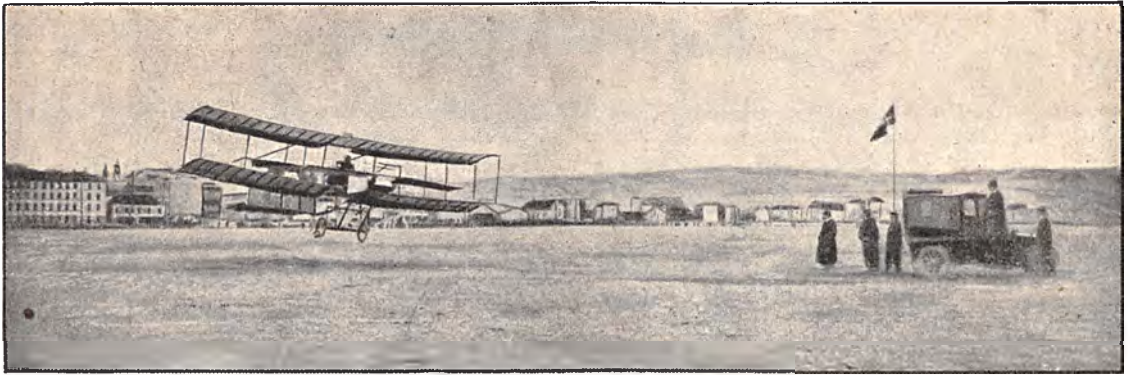
Prins Hélie de Sagan-Talleyrand I.

dede, Prinsen har duelleret med den fortørnede Greve, og han har forstaaet at vinde hele den Gouldske Families Samtykke og alle Millionerne.

I Roskilde er man nu begyndt at nedrive den gamle Huskarré, der spærrede Udsigten til Domkirken. Hude fot.

1 Den længste Flyvetur til Dato. Billedhuggeren Léon Delagrangé tilbagelægger i 9 M. 15 Sek. næsten en Mil i Issy-les Moulineaux.

Léon Delagrangé.

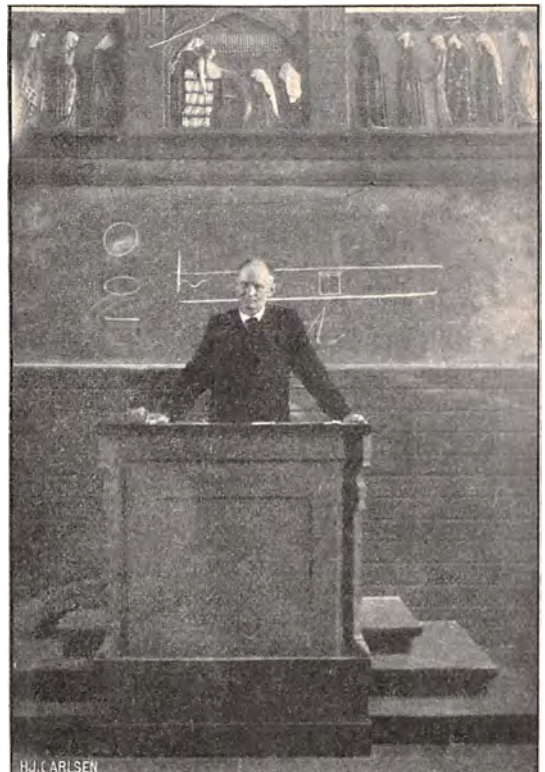
Morgen. Den, der for Øjeblikket sidder inde med Rekorden for den længste Flyvning i Flyvemaskine, er Billedhuggeren Léon Delagrangé, der den 11. April tilbagelagde næsten en Mil i $9\frac{1}{4}$ Min. Han er Søn af en Trikotagefabrikant i Orleans, og ganske vist viste han tidlig Interesse for Mekanik — han saa jo Maskiner og Motorer i sin Faders Fabrik, — men hans Hu stod da til at blive Kunstner, Billedhugger. Og han har allerede udstillet flere Skulpturer, der har vakt berettiget Opsigt, f. Eks. den florentiske Page. For tre Aar siden overværede han det første Flyveforsøg, det optog ham stærkt, og uden at forsømme sit Billedhuggerarbejde, kastede han sig med stor Energi over Flyveproblemet, der nu er lykkedes saa godt for ham.

Prof. Poul la Cour.

Han var den danske Højskoles største videnskabelige Navn, maaske ogsaa dens største Hjerte. Det er saa saare sjældent, at de, der virkelig kan gøre et Stykke videnskabeligt Arbejde, søger bort fra Hovedstaden, thi det er jo det eneste Sted i Danmark, hvor der i stor Stil er Biblioteker, Samlinger, hele dette Hjælpemateriale, som Videnskaben har nødig, og det frugtbare personlige Samkvem mellem Mænd, der dyrker samme Videnskab, har samme Interesser og samme Maal, med andre

Vi har sagt det før, og vi mener det fremdeles, at det vigtigste der sker i disse Dage, er den Erobring af Luften, som nu fuldbyrdes. Sammenlignet med den er alle Traktater, Fyrstesammenkomster, Rigsdagsvalg Døgnbegivenheder, der hænder i Dag og er glemte i

Ord den videnskabelige Atmosfære. la Cour var en af de faa, der søgte ud. Maaske vilde han som Videnskabsmand have faaet mere udrettet, hvis han var blevet i Byen; sammenligner man hans videnskabelige Løbebane i de 8—9 Aar for 1878, da han drog til Askov, og i de 30 Aar derpaa, synes Sammenligningen at tale derfor. Paa den anden Side er der ikke mindste Tvivl om, at han, menneskelig set, blev en lykkeligere Mand ved at faa sin Gerning paa Askov. Han var Lærer endnu mere, end han var Videnskabsmand, Elevernes Trængsel var ham langt kærere end Videnskabsmandens fjerne Ro. Og han blev en af Landets mest elskede Lærere, det store Hjerte han var. Og der vil i disse Dage gaa mange flere venlige og bedrøvede Tanker over mod Askov, end hvis han var død som Professor i København. C. C.

Prof. la Cour paa Askov Talerstol. Margrethe Mølsted fot.

Craneboro-Mysteriet.

Efter Mordet levede han forklædt i Craneboro. Hvordan han fik at vide, at den virkelige Townsend *alias* Roachley var i Live, ved jeg ikke, men han fulgte Begivenhederne nøje. Han erklærede, at hvis Mrs. Raycourt var bleven dømt, havde han meldt sig selv. Han fik paa en eller anden Maade Nys om Deres Telegram til mig og fulgte Hal og mig til Lavet-sur-mer. Resten kan De selv tænke Dem til.

Han fortalte ogsaa om sit Besøg i Carnette-House, hvordan han var bleven bedøvet efter at have røget en Gigar og senere var vaagnet op i Florida i en frygtelig Tilstand.

Billedet af Rattray tegner sig for mig saaledes: Christopher Rattray var en meget rig Mand, i Craneboro Grosserer og Ejendomsbesidder, i en halv Snes andre Byer Aagerkarl. Hele Roachleys Fremstilling af Affæren og hans Del i den, tror jeg, var rigtig nok. Rattray havde tjent sine mange Penge som en stor Kæltring og under forskellige Navne. Og hele Affærens Forløb ligger jo ellers meget klar: Roachley ekspederer Rattray til Amerika og kommer saa hjem til Craneboro i den syge Mr. Rattrays Skikkelse, og hans Sager gaar godt til Mordet. Men Rattray er for tidlig kommet over Mishandlingen, vender uanet tilbage til Craneboro og bringer ved Mordet Uorden i Roachleys snilde Net. En Ting forstaar jeg blot ikke, hvorfor de ikke dræbte Rattray derovre i Amerika, saa havde hele Sagen gaaet glat.

Og nu ligger begge Hovedpersonerne i Afæren som Lig her i Hotellet.

Jeg har set Eales og Cruston, men dem kunde jeg ikke faa noget ud af.

Det er sandt, Rattray gjorde ogsaa Testamente og indsatte sin Datter til Universalarving.

Deres etc.
Scott Mallabar.

XLIII.

Enden paa det hele.

De Afsløringer, som fulgte Rattrays Død, gjorde et forfærdeligt Indtryk paa Eleanor. Hun tænkte med Afsky paa alle de Penge, som der klæbde saa meget Snavs og Udsugelse ved. Fra en rig, religiøs, af alle anset Mand, var hendes Fa'r pludselig sunket ned til en gemen Aagerkarl og en om end uforsættelig Morder. Det var drøje Dage, hun gennemlevede, og hun længtes efter den Mand, hun før havde mødt med Nedladdenhed. Men hun vidste, at alle disse Penge stod mellem hende og Rod, aldrig vilde han som en fattig Mand fri til den rige Eleanor Rattray. Og rig var hun — saa hun væmmedes ved alle disse Penge, der var tjent som Aagerrenter, og følte sig tynget af dem.

Scott Mallabar havde haft den uhyggelige Mission lempeligt at bringe hende til Klarhed over Faderens Forretningsmoral, hun kunde ikke skaanes. Men værst for ham var dog Tilfældet med Rod, der jo var en Søn af den Bevington, som Rattray havde bedraget for hele hans Formue.

Mallabar var stærkt i Tvivl: „Skulde han

sige Eleanor den ydmygende Sandhed, at hendes Fa'r havde berøvet Rod hans Arv. Tav han, blev Rod derovre i Afrika, hvortil han var rejst i den Overbevisning, at han var for fattig til at fri til den rige Eleanor. Og de to unge holdt jo af hinanden, saa nu maatte det briste eller bære. Saa skaansomt som muligt satte Mallabar Miss Eleanor ind i Sagen Bevington og skildrede Rattrays Fremgangsmaade saa overbærende som muligt. Men Eleanor forstod, at hendes Fa'r havde røvet en kvart Million Kroner fra denne Bevington, og Ydmygelsen og Skammen brændte hende stærkere end nogen Sinde. Da hun havde samlet sig lidt, sagde hun: „Men denne Bevington, lever han endnu. saa det kan gøres godt?“

„Nej, han er død, men hans Søn er fattig, — han kalder sig Rod Kenwood,“ svarede Mallabar.

Eleanor blev ligbleg, men sagde ikke mere om den Sag, og Mallabar gav hende tavs Rods Adresse, saa gik de over til de andre tvivlsomme Affærer.

For Eleanor var de næste tre Dage de drøjest og mest pinefulde hun havde levet. Det var ikke Sagen Bevington, der foruroligede hende særligt, der var flere Affærer af den Art, men det var Rods Indblanding i Sagen. Hun skrev mange Breve til ham, men rev dem itu igen. Saa lod hun Ralph Bowmar, som hun havde beholdt som Privatsekretær, kalde.

„Har De hørt Navnet Bevington før, og ved De, at han stod i Forbindelse med min Fa'r?“

„Ja, Miss Rattray.“

„Vidste De ogsaa, at Mr. Kenwoods Navn var Bevington?“

„Ja, jeg vidste, Miss Rattray.“

Der blev en Pause, saa kom det forpint fra Eleanor:

„Men hvordan skal jeg gøre alt det godt igen?“

Ralph sad og saa stift ned paa Gulvet, saa sagde han langsomt:

„Ved De, hvorfor Mr. Kenwood rejste til Sydafrika?“

Eleanor rystede paa Hovedet.

„Emily ved det,“ fortsatte Ralph. „spørg hende. Jeg skal sende hende herind til Dem.“

Saa forsvandt han hurtigt, og Emily kom, handlekraftig og frisk som altid.

„Hvorfor han rejste?“ gentog hun paa Eleonors Spørgsmaal. „Fordi han var fattig, Miss Eleanor, og De var rig. Han elskede Dem. Jeg ved det, men han var stolt og tav.“

„Ja, men Emily, ved du det med Fa'r og hans Fa'r — var det ikke derfor han rejste?“

„Aah, det. Det ved jeg nok. Men han var forelsket i Dem og ikke i Deres Fa'r. Og det betød ikke noget for ham.“

Saa gik Eleanor ind og skrev til Rod, kort og knapt, forseglede og afsendte det, og laa saa hele Natten og fortrød, at hun havde skrevet saa koldt.

Men Rod, som stod i Begreb med at gaa til Rhodesia fra Cape Town for at finde Arbejde, forstod straks, at Brevet kaldte ham hjem, og han indskibede sig øjeblikkeligt. En Sætning i Brevet lød: „Jeg ved, at De aldrig kan tilgive min Fa'r, men jeg beder om at faa Lov til at gøre Uretten, De har lidt, god igen.“

„Det skal du faa Lov til, kæreste du,“ mumlede Rod, „Emily havde Ret, og jeg var en Tosse.“

Men han svarede slet ikke paa Brevet. Svaret maatte gives mundtlig.

Det var en Søndag, han kom til Craneboro. Han gik lige gennem Byen. Han vilde først hen hos Bowmars at ordne sig lidt og høre lidt Besked. Men da han kom til Bramley-Hill Kapellet saa han Eleanor gaa derind. Han gik efter hende; men hun opdagede ham først, da han satte sig i den Stol, hvor han en Gang før havde siddet og betragtet hende. Hun blev blussende rød, og Rod fortrød, at han ikke var gaaet lige ind til hende. Saa kom den retmæssige Ejerinde af hans Stol, og Rod veg hurtigt Pladsen og satte sig ind til Eleanor:

„De maa ikke være vred,“ hviskede han.

„Hvorfor kom De herhen?“

„Fordi De gik herind. Jeg er lige kommen til Byen.“

Saa begyndte Gudstjenesten. Og aldrig har to unge maaske været saa fyldte af Glæde og Højtid som disse to, der endelig havde fundet hinanden — og det, skønt de ikke hørte et Ord af Præstens Tale eller Salmesangen. Men Rod følte sig saa lykkelig som aldrig før ved endelig at sidde trygt ved Siden af den, han saa længe havde kæmpet for og længtes efter, og Eleanor var saa glad og lykkelig til Mode som ikke i lange, lange Tider.

„Gaar du hjem, Eleanor?“ sagde han, da Gudstjenesten var forbi.

Hun nikkede.

„Maa jeg gaa med?“

Og i Mørket gik de to unge tæt ind til hinanden, de følte sig saa trygge og lykkelige — saa inderlig glade efter mange Tidens Uro og Smerte. Alle Fortidens mørke Skygger flygtede bort for deres sikre Tro og lyse Haab til Fremtiden.

Ende.

Ja, vist er Frederiksberg Have skøn med sit Snedække og de nøgne Træers fine, mørke Konturer — en Juledag, men i Paasken maa vi saa bede om høj blaa Himmel og Sol over Trægrenene, hvor Bladknopperne er begyndt at

Paaskesne i Frederiksberg Have. Jul. Aagaard fot.

Fra Branden i Bredgade. Langebek-Petersen fot.

Københavns Brandmænd er hele Byens Yndlinge, og mægtig er deres Popularitet stegen i deres daadrige Kamp mod Pyromanens Ødelæggelser. Men kun sjældent lykkes det at forevige dem i Kamp. Her er dog et Billede fra en af Brandstiftelserne.

runde sig svært, og hvorfra Fuglene kvadrer om Foraarssol og Sommevarme. Og dog virker den hvide, bløde Sne mere pikant midt i Foraarsforventningerne end den endeløse Slud og Regn. April er jo daarende som en dejlig,

lunefuld Kvinde

— med sin evige Sindets

Omskiftelser og sin Rigdom af Stemninger fra

de blideste

Smil til den

mest isnende

Kulde, fra den

kaadeste Leg til

den tristeste

Sørgmodighed.

Men farlig, lef-

lende og upaa-

lidelig er April,

det viser den

atter og atter, og

vi maa prise os

glade ved fra

den at være

gledet over i den

blide Jomfru

Majs Favn.

Grosserer *Otto Just*, en af Kbhvns. kendte Skikkelser, døde forl. Hr. J. blev i 88 knyttet til Adresseavisen som Forretningsfører, i 98 dens Redaktør til 1904. Han var en meget afholdt Mand.

Pastor emer. *D. C. E. Luplau* fyldte d. 23. April 90 Aar. Mellem Krigene var L. Præst i Sønderjyll., 64 bortvist, i 22 Aar Præst i Varde. Begge Steder elsket af sin store Menighed.

Grosserer *Adolph C. Levysohn* er død, 80 Aar gl. Med Hr. L. forsvinder et af Børsens kendte Ansigter og et ualmindelig interesseret og virksomt Menneske. Deltog i Reorgan. af Handels- og Kontoristf.

Fhv. Folketingsm. *Kr. E. Stenbæk*, Aarhus, døde d. 17. April, 69 Aar gl. Stærkt paa virket af Kristen Kold oprettede han 66 en Friskole i Ormslev. Senere Redaktør. Repræsenterede Kværndrup kr. 76 81.

Hr. *Th. Wismann*, Indeh. af den kendte Krøllske Laxeforr. og Fiskerøgeri, fejrede d. 21. April sin Forretn.'s 25-Aars Jubil. Hr. W. har drevet Forretn. op til en af de betydeligste i Norden.

Jægerm. *Einar Sehested* paa Broholm døde d. 11. April, 59 Aar gl. 75 Forpagter af Grams Hovedg., 79 Administr. af Trudsholm, siden 94 Ejer af Farumgaard. En fin og nobel Personlighed.

Distriktslæge *P. E. Hougsted*, Brædstrup, fyldte d. 24. April 61 Aar. 23 Aar Læge i Vester Skjerninge paa Fyn, 11 Aar Distriktslæge i Brædstrup, begge Steder meget afholdt. Ivrig Samler.

Arkitekt *Knud Boring* fyldte d. 23. April 70 Aar. Opr. Landm., udviklede sine Anlæg for Byaningstegning. Vandt stor Anerk. herfor. Udfoldet en bet. Arkitektvirksomhed v. Bygn. af Herregaarde.

Partikulier *Chr. Zahle*, Roskilde, døde d. 16. April, 85 Aar gl. Deltog i Treaarskrigen, blev saaret. Nedsatte sig som Skomager i R., gjordes igalm. agtet og afholdt. Bl. Hr. Z.'s Børn er Folktm. C. Th. Zahle.

Fhv. Møbelhandler *H. Petersen* fejrede forl. sit 50-Aars Borgerjub. Hr. P., der er over 80 Aar, har beklæret mange Tillidsposter og er paa 24de Aar Form. for den gamle Møbelhandlerforening.

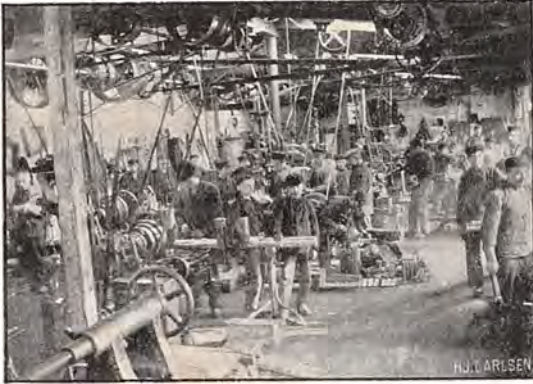

Pastor emer. *Chr. H. Rosen og Hustru* i Frederiksberg ved Sorø fejrede den 22. April deres Guldbryllup. Pastor R. er Søn af den bek. Oversætter af Thiers: Revolutionens Historie, hans Frue en Datter af Præsten Rosen, der forsøgte at opdyrke de nikobariske Øer for den danske Reger. Opr. Præst i Grønland, fra 58—69. Form. for Forstanderskabsinstitutionen. Fra 69—81 Præst i Rold, senere i Faarevejle paa Sjælland.

Rud. Kramper & Jørgensens Maskinfabrik, Metal- og Jernstøberi.

Interiør af Drejerværkstedet.

Den Industri, der er gaaet stærkest frem i vor Tid herhjemme, er den, der er knyttet til vore store Erhverv, til Landbruget og Fiskeriet, den, der leverer Maskiner og Redskaber til dem. Og det er ogsaa paa dem, Rud. Kramper og Jørgensen i Horsens har baseret deres store Virksomhed.

Forretningen blev etableret i 1891 af Hr. Fabrikant Kramper. Han er en self-made man. Kommende ude fra Landet, viste han allerede fra ganske ung ualmindelige Anlæg for alt hørende under Mekanik og Maskinfaget, og da han tillige er en ualmindelig dygtig og energisk Forretningsmand, er det ikke at undres over, at han har forstaaet at arbejde Forretningen op. Efter 1½ Aars Forløb optog han Hr. Jørgensen som Kompagnon, i hvem han havde en udmærket Medarbejder.

I Begyndelsen omfattede Fabrikationen væsentlig Landbrugsmaskiner, særlig en fortræffelig Dobbeltplow, som Hr. K. havde Patent paa. Men i 1895 optog man Fabrikationen af den stationære Motor „Gideon“, der hurtigt vandt et godt Navn; saaledes udtalte Statskonsulent Dencker i sin Tale paa Jubilæumsudstillingen i Aarhus 1897, at han ansaa „Gideon“ for at være den bedste af de udstillede Motorer. I 1901 paabegyndtes Fabrikationen af den opretstaaende Motor „Gideon“, der saavel til Skibe som til stationær Brug vandt vid Udbredelse og sejrede i alle Konkurrencer, hvori den deltog. Af de talrige Udmærkelser,

der er ble vet, „Gideon“ til Del, nævner vi: Højeste Anerkendelse, Æresdiplom ved Motorarbejdsprøven i København 1903, Æresprisen og 1000 Mk. ved Langvarighedsprøven i Kiel 1905, Højeste Anerkendelse ved Industriforeningens Landbrugsudstilling i København 1906 og 2. Ærespris og 2000 Mk. ved Udholdenhedsprøven i Kiel 1907.

Motoren, der stadig forbedredes, vandt ikke blot frem her hjemme, men ogsaa i Udlandet, og for at imødekomme de norske Kunder har Firmaet i 1907 etableret en Fabrikafdeling oppe i Mølde, som Hr. Jørgensen fortrinsvis leder, medens Hr. Kramper leder Forretningen i Horsens.

Fabriken staar nu ikke blot som den største

Fabrikant Kramper i hans Privat-Kontor.

Montageværkstedet.

Leverandør til den danske Fiskerflaade og til vore Sejlskibe, men „Gideon“ er ogsaa i vid Udstrækning anvendt i Landbruget og i industrielle Virksomheder, da det er en meget solid og meget sparsommelig Maskine at benytte.

For 5 Aar siden optog Firmaet som den første her i Landet Fabrikationen af Sugegasmaskiner og Sugegasværker, og ogsaa deri har det naaet et betydeligt Forspring, saa at det nu staar som et af Landets største i sin Branche.

Firmaet er kendt for sin Imødekommen og reelle Optræden overfor sine Kunder; det opfylder altid til Punkt og Prikke paatagne Garantier og Forpligtelser. Dette i Forbindelse med dets udmærkede Fabrikata har bevirket, at det ikke blot er blevet en af Landets bedste og største Fabriker, men at det ogsaa har et stort Marked paa Island, Færøerne, Norge, Sverrige, Rusland, Tyskland, Italien, Spanien, England, Amerika og endnu videre om.

Kjøge Vognfabrik og Magasiner.

Udstillingslokale.

Der er naturligvis ingen Tvivl om, at Automobilene med Tiden vil blive billigere, men at de nogensinde vil blive saa billige, at de ligesom Cyclen bliver Hvermandseje, saaledes, at Jens Madsen kommer tøffende ind til Byen paa Torvedagen, er dog udelukket. Automobil er dertil en altfor indviklet og kompliceret Maskine og vil altid vedblive at være det. Der vil altid blive Brug for gode og smukke Vogne, fabrikerede af gode Materialier og i smagfulde Former.

En anden Ting er, at man vil sætte sine Fordringer til Vognene op. Hr. Jens Madsen vil ikke komme kørende til Byen med den Vogn, som hans Fader lod sig nøje med, og Hr. Madsens Børn vil højst sandsynligt ikke være tilfredse

med hans vogn.

Der vil derfor altid være et godt Marked for de virkelige gode Ting i Vognbranchen, naar de kan leveres til rimelige Priser.

En af de Forretninger, der har forstaaet dette, er Kjøge Vognfabrik og Magasiner. Indehaveren, Hr. Johan Petersen, er en udmærket Forretningsmand, en dygtig Køber og en opfindsom Sælger. Han har de købmandsmæssige

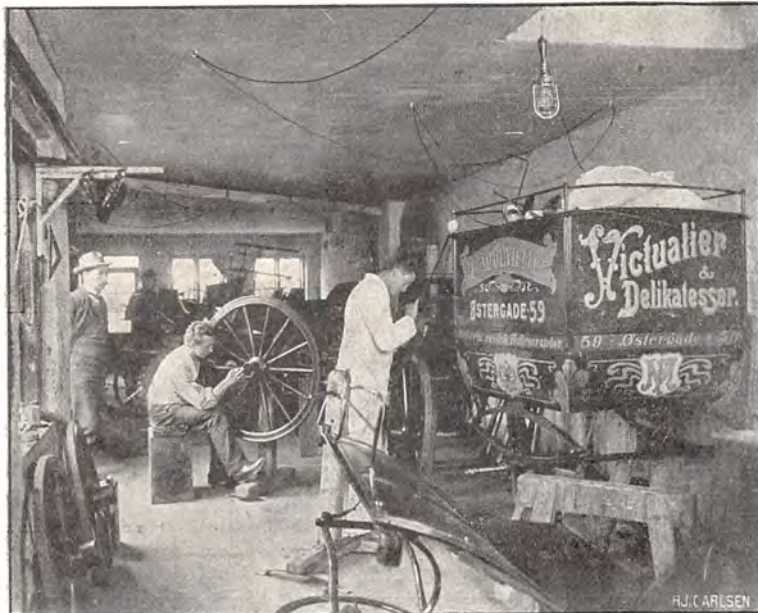
Egenskaber, der desværre ikke er altfor almindelige i vor Haandværker-

stand. De, der er gode Haandværkere, er ikke sjældent daarlige Købmænd. De forstaaer ofte ikke at købe billigt, at skaffe sig deres Materialier paa de rette Steder. Men netop det har Hr. Petersen forstaaet. Og ved denne lykkelige Forening af Haand-

Udstillingslokale.

Parti af Lakérværkstedet.

værkeren og Købmanden, er det lykkedes ham at oparbejde den største Forretning i den Branche i vore Provinsbyer. Han begyndte saare beskedent for ca. 15 Aar siden, men nu er Forretningen paa Højde med de københavnske, og Driftsomkostningerne er meget ringere. Derfor har Køge

sjællandske Herregaarde lader deres Vogne efterse og istandsætte. Forretningen er Leverandør til Varelotteriet og Landbrugs-lotteriet.

Alt i alt en Virksomhed, man maa nære den dybeste Respekt for, til Gavn og Ære for den lille venlige By Køge. N.

Vognfabrik og Magasiner ogsaa . adskillige Kunder inde fra Hovedstaden. Han har i sin Virksomhed indført de nyeste Hjælpemidler, han har elektrisk Lys og de bedste Maskiner. Han fører paa sit mægtige Lager — henved 100 Vogne — alt fra de fineste Vogne til de jævreste. Enhver Vogn, der ikke haves paa Lager, skaffes frem — ny eller brugt — ligesom der købes og byttes alle Slags Vogne. Hr. Petersen har ogsaa tilført vort Marked en Række smukke og fikse Former, der vil glæde enhver Vogn-ejers Hjerte. Og foruden sin Fabrikation af nye Vogne, har han indrettet Reparationsværksteder,

hvor en stor Del af de

Skønhedsproblemet.

Fra de allertidligste Tider har Menneskeheden, særlig dens smukkere og bedre Halvdel, syslet ihærdigt med Problemet: Skønhedens Bevarelse, Ungdommens Forlængelse. Og utallige er de Midler, som foretagsomme Forretningsmænd i Tidens Løb har bragt paa Markedet.

De fleste af disse Midler har været faldne til Priser, der stod i et skrigende Misforhold til deres skønhedsbevarende Evne; det bedste, man har kunnet sige om dem, har været, naar man har kunnet sige, de var uskadelige.

Enkelte Kvinder har dog vidst at bevare deres Skønhed helt op i den Alder, da deres Jevnaldrende allerede sad med Bedstemodernavn. Deres Hud har været hvid og rød som i de første Ungdomsaar, og de har bevaret deres Magt over Mændenes Hjerter.

Fra Oldtiden kender vi alle Kleopatras Navn, Ægypternes smukke Dronning, for

Madame de Pompadour, malet af Bouchér.

Pauline Borghese, Napoleons Søster, modelleret af Canova.

hvis Fødder to Generationer af romerske Erobrere laa. Og ogsaa Renaissance havde sine Kvinder som en Lucrezia Borgia, Pave Alexanders smukke Datter.

Nærmere os er det 18de Aarhundredes Skønheder, en Madame de Pompadour, Ludvig XV's Elskede, Pauline Borghese, Napoleons skønneste Søster, som den store Billedhugger Canova har modelleret som Venus, Madame Recamier, hvis rolige Skønhed bedaarede i snart et halvt Aarh.

Særlig den sidste var berømt for sin blændende

Madame Recamier, malet af David.

„Fem Dage i Berlin for 69 Kr. 76 Øre,

Billet, Hotel, Fornøjelser alt iberegnet.“

I Juni Maaned i Fjor offentliggjorde „Tres“ i „Politiken“ seks Artikler om en Rejse til Berlin. Det var hans Hensigt dermed at faa Ungdommen ud at rejse, at vise, hvor billigt og let det er at rejse i Udlandet. Og for at gøre det saa overbevisende som muligt, skrev han ikke Turen paa gamle Erindringer, men han drog atter til Berlin og saa Byen efter. Derefter beskrev han sin Tur saa at sige Time for Time, og han bilagde den med sine Regnskaber, med Anvisninger om, hvor man spiser godt og billigt, hvordan man kan benytte Spørgninger, med alle den rejsevantes Erfaringer. De

paagældende Numre af „Politiken“ blev straks udsolgte, og siden da har Forfatteren faaet talrige Henvendelser, Forespørgsler og Breve. En Mand oppe i Nordsjælland bad ham endog om at lade Artiklerne maskinskrive og sende ham dem pr. Efterkrav. Saa er det dog billigere at faa dem trykt. De er nu udkomne i Særtryk paa „Hver 8. Dag's Forlag til en Pris af 50 Øre. Og de indeholder saa mange Vink, at denne halve Krone mange Gange tjenes ind. Selv gamle Berlinerfarere kan høste Belønning der. Og for de unge Rejsende er Bogen uundværlig.

EVER8DAG

Nr. 32. 14. Aargang.

10. Maj 1908

Konsul Hey og Direktør Neergaard forhandler om Toldloven i Landstingsværelse Nr. 4. Jul. Aagaard fot.

Naar Folketing og Landsting *ikke* kan enes om en Lov, men vedtager den i forskellig Skikkelse, nedsættes der, for om muligt at komme til Enighed, et Fællesudvalg, der i Reglen sammensættes af de to Tings Udvalg for den paagældende Lov. Et saadant Fællesudvalg, der for Toldloven bestod af 30 Medlemmer, er imidlertid en ret tung Organisme at arbejde med, og Fællesudvalget nedsætter derfor gerne et Underudvalg, der ofte yderligere

delegerer to—tre Mænd til at forhandle Parterne til Rette. I dette Tilfælde har dette snævrreste Udvalg bestaaet af Direktør Neergaard og Konsul Hey som Repræsentanter for de to førende Grupper, Reformpartiet og de Frikonservative. Og efter langvarige Forhandlinger er det lykkedes de to Herrer at skabe den Toldlov, som man har forhandlet forgæves om i 37 Aar. De har gjort et stort og dygtigt Arbejde, men om nogen véd dem Tak derfor, er ikke dermed givet.

Chohaner-Bruden.

En Roman fra Indien, fortalt af en Hindu, tilhørende en af de øverste Kaster.

I Værelset ved Siden af laa hendes Elskede, saaret, bevidstløs — maaske døende. I flere Timer havde han ligget hen i en dødlignende Døs — uden en Klage, uden et Livstegn. Men for en Time siden var han pludselig faret op af Døsen med et vildt Skrig: „Til Hest! Til Hest!“ — som drømte han sig tilbage til Gaarsdagens Slag — saa faldt han igen tilbage paa Puderne, svagt mumlende hendes Navn.

Nu laa han rolig og ubevægelig igen. Han havde et Sværdsaar i venstre Side; en Tomme dybere, og hans Hjerte var bleven gennemboret og han sendt til sine Forfædres Skygger. Det varme Blod havde flydt og flydt i en livsebende Strøm, men i sin vilde Lidenskab var han blevet ved at kæmpe — for hendes Skyld.

Ja — det var for hendes Skyld. Uden det havde hun nu været — hun gyste ved Tanken. Og for ham havde hun været en anden Mands Brud — og en Mands, som hun hadede. Men hun var ikke blevet den andens Brud for mere end en Dag, en Silkesnor eller en Flaske Opium maatte saa være bleven Befrieren. Men ham, hun elskede, laa nu saaret, blødende, maaske døende for hendes Skyld.

Hun rejste sig og gled lydøst ind i Værelset, hvor han laa paa sit Krigerleje. Det var svagt oplyst af en lille Olielampe, der hang i en Niche. Hun knælede ned ved Hovedgærdet og lagde sin Haand paa hans Pande, den var hed og svedvaad. Saa førte hun Haanden ned til hans Hjerte. Det slog snart højt og larmende, saa underlig fjernt og bortdøende. Det var Krisen. Vilde han leve Natten over, eller skulde hun miste ham, lige som hun havde vundet ham og han hende? Førrige Nat havde han frelst hende med sit Hjerteblod fra hendes forfærdelige Skæbne, og nu stod hun her magtesløs, kunde ikke frelse ham med sit Liv, om hun vilde.

Hun rejste sig med et dybt Suk og gik hen til Vindue — for at tænke bestandig det samme og det samme, haabe og frygte og bede om Lys i dette Mørke. Hele Slottet laa hyllet i Slummer. Den uhyre Bikanis Ørken laa der nede i Maaneskinnet i al sin øde Vildhed. I Udkanten af den hævede en mægtig Klippeblok sig Tusind Fod i Vejret, og paa dens stejle Top laa Borgen ensom og majestætisk som Uglen paa Taarnet. Den høje Ringmur kastede sin vældige Skygge ned over Fjeldsiden. Bjergtinden var kun tilgængelig ad en hemmelig Sti, der som en Slange bugtede sig op mellem Krat og fremspringende Stene. Intet Menneske kunde klatre op ad Bjergets ufremkommelige Sider mellem

de løse Stenblokke uden ad den. Og saa snæver og stejl var Stien, at kun en ad Gangen kunde følge den.

Hun satte sig ned i Vinduesfordybningen og lagde Armene over hinanden i den lave Karm. Hendes Hjerte var træt af Angst og Spænding, hendes Legeme af Gaarsdagens vilde Ridt og Dagens Pleje og Uro. Og hendes Hoved sank ned paa Armene. Hun sov, og i Drømme oplevede hun paa ny alle det sidste Døgns Rædslser og voldsomme Optrin . . .

En Datter af Chohan-Stammen, den ældste, reneste og stolteste i Verden. Hendes Fa'r havde holdt hende som Barn til hendes syttende Aar; han havde lovet, efter gammel Sæd, at give hende „Brudgomsvalg“ mellem de forsamlede Friere. Men saa pludselig havde han givet hende bort til en Mand, hun ikke kendte og forud hadede. For hun elskede en anden, en kæk ung Rajput-Ridder. Men han ejede kun en ensom Borg, og den anden var Herre over en halv Snes Provinser og hundrede Landsbyer. Hendes Trods og Taarer havde ikke hjulpet, næste Dag skulde Brylluppet staa.

Hun saa i Drømme Fækketøget, over en Fjerdingvej langt, som ledsagede Bruden til hendes nye Hjem. Silkedækkede Elefanter med funkulende Stene i Seletøjet, sølvstraalende Trompetere, Musikkorps i spraglede Uniformer med Mandoliner, Zithre og enstrengede Instrumenter. Batailloner af Indiens brogede, irregulære Soldaterskarer med blinkende Spyd og underlige Buer og Køller, leende Drengeskarer, store Mænd og smaa Mænd, gamle og unge i brogede Dragter, og over den straalende naturlige Procession det skiftende stærke Skær fra Begfaklerne løttede paa høje Stænger. Selv sad hun forpint og grædende paa Elefantryggen under Baldakinens luende Silke og Guld og funkulende Stene. Ensom og fortvivlet midt i det monstrøse Bryllupstog. Slottet, hvor hendes Elskede boede, laa 10 Mil borte, og om en Time var det for sent — for sent. Lige nu drejer Elefanten om ad den smalle Vej, der fører op til hendes Brudgoms Hus. For sent, for sent, hendes Skæbne er afgjort, *han* kommer ikke. — —

Men hvad er det for en Uorden, disse Ryttere, der drejer ind i Processionen fra Hulvejen — er det en anden uheldig Brudfærd? — Nej, Føreren har et Slør for Ansigtet, og han tvinger sin Hest ind ved Siden af Elefanten og raaber: „Kom, Elskede, det er mig! Spring ned til mig, skynd dig!“ Og han slaar Sløret bort, det er ham. Som i Drømme rejser hun

sig skælvende og springer ned til ham, i hans Arme, hænger om hans Hals, grædende og leendesom en lille Pige. Han holdt hende fast og sporede saa Hesten af al Kraft. Men hun hørte Vredes- og Hævnskrigene fra Rytterne bag ved, rasende Eder og Sværdslag. De tolv Ryttere havde ned-sablet de tredive Mand Fodfolk om hendes Elefant, og Elefanterne spærrede Hulvejen for Soldaterne bag ved, saa Ransmændene fik et Forspring. Men Raabet: „Efter Bruden, Brødre, efter dem! Han undslipper!“ blev ved at klinge i hendes Øre.

„Mod, min Elskede,“ hviskede han til hende under det rasende Ridt, „hold dig fast, men ikke om Halsen, i Livremmen. Nu kæk — det gælder Sejr eller Død.“

Da følte hun det skæbnsvangre Staal bore sig ind i ham. Hesten skælvede og stejlede, en Klage slap ud mellem hans sammenbidte Tænder, men han rettede sig op, blot følte hun, at hans Haand krampagtigt greb ind mod Siden.

„Jai! Jai! Mahadeo! — Til Frelsen, til Frelsen.“ Det var det sidste, hun hørte, Raabet fra den trofaste Skare, som sluttede sig om dem, og saa Klapren af mange Hestehove. Saa svømmede hun bort, klynget til sin Elskede med Hovedet mod hans Eryst. Hun havde lige som langt borte følt noget hedt strømme over sit Ansigt; men hun anede ikke, at det var hans Blod, som flød for hendes Skyld. Hun besvimede og huskede intet mere — og nu, da hun oplevede det hele igen i Drømme, ebbede Billederne ud. —

Pludselig vaagnede hun med et Sæt. En Følelse af Uhygge kom over hende. Hun syntes, hun havde hørt en dump og underlig Støj. Hun ilede først mod sin Elskedes Seng, men pludselig stod hun stiv og lyttede. Hun kunde høre sit Hjertes Hamren. Lyden kom igen, fjern og dump, et Slag som af Staal mod Træ. Igen et Ophold, hvor hun kun hørte Hjertets Hamren, og Lyden kom igen — femten, tyve Gange — dump og fjern.

Det kom udefra.

Hun stod skælvende. Hænderne gled nervøst op til Brystet og over Ansigtet. Hun aandede dybt ud. Saa listede hun paa Taaspidserne tilbage til Vinduet og saa ud gennem Ruden.

Det var sort Nat, kun faa Stjerner funkled mellem sorte, tykke Skyer. Hun kunde se Porten til højre vel 15 Fod nede. Saa kom Slaget igen. Hvad var det? Hun stirrede ud, og hun skærpede sin Hørelse af al Magt. Igen — igen, dump og fjern Lyden af Staal mod Træ. Lige med et forstod hun. Det var nede ved Porten. Men den var af stærkt Egetræ, tolv Tommer tyk. Kun i Midten var der en lille Lem, holdt fast indefra med to Hængsler og en vældig Hængelaas. Den var saa stor, at et Menneske

lige kunde krybe igennem den. Og der var Træet tyndt, kun nogle faa Tommer. Lyden kom igen, men nu lød det som Staal mod Staal, og pludselig forstod hun hele den forfærdelige Sandhed. Det var en Spejder, der havde opdaget den hemmelige Vej og Borgens Svaghed, og som vilde trænge ind i den. Og Staalet var stødt mod det ene Hængsel, saa Lemmen kun hang ved det andet. Saa lød der lige som et Ugleskrik, et andet svarede længere nede og et til og et til helt ned ad Bjergvæggen. Der laa en hel Række af Fjender, fejge, listende Fjender, og hun vidste, hvem de var, og hvorfor de kom.

Hvad var der at gøre? Løbe ud og vække Folkene og Vagten, men forinden gav Lemmen maaske efter, og Fjenderne trængte ind. Raabe Alarm. — nej, det vilde vække ham, som maaske sov sig til Sundhed og Helbredelse. Hun pressede Hænderne mod de bankende Tindinger, saa rettede hun sig op med flammende Øjne — Faren maatte afværges og ved hendes Kraft. Hun maatte gøre det — og alene. Hun var jo Datter af Chohan-Rajputs, en af Indiens stolteste Helteslægter. Hun vilde kæmpe for sin Elskede, som han havde kæmpet for hende. Og den lette, slanke Pigeskikkelse med det lange bølgende Haar, hvori der hang Perlerader og ædle Stene, med den korte, perlesyede Trøje og den ædelstensfunklende Silkes bløde Folder fra de nøgne Hafter, med Perlebaand og Ædelsten raslende om de slanke Haand- og Fodled syntes at vokse i sin stærke Beslutning. Hun løb hen til Væggen, hvor hendes Elskedes tunge Sværd hang i Balgen, der funkled af Diamanter. Hun drog Sværdet ud og svingede det med begge Hænder gennem Luften, og hun var ved at segne under Vægten. Men hun løftede det over Hovedet, og med et langt ømt Blik til den sovende Mand gled hun hurtigt ud af Døren, ad Vindeltrappen ned til Jorden,

Hun stod i Porten en halvanden Alen fra Lemmen, den sad tre Fod fra Jorden og var kun en Alen bred. Naar det sidste Hængsel gav efter, maatte den svinge tilbage og blive hængende ved Hængelaasen. Hun stod ganske stille, med Sværdet støttet mod Jorden og Øjnene stift hæftede paa det knagende Træværk. Huggene faldt stadig tunge og stadig nærmere — saa lød der en Splintren og Knagen af Træværk og et Knæk, som af Staal, der brydes. Et Gisp fra et Menneskebryst hørtes gennem Lemmen og en Knurren som af et skuffet Dyr.

„Laan mig din Daggert; min er knækket,“ lød det hviskende.

Saa fortsattes Arbejdet, Slagene faldt igen. Endelig knagede det, og noget tungt faldt ned.

„Er alt i Orden dernede?“ lød det hviskende udenfor.

„Ja — alle paa Række, klar til Fremrykning.“

Hun forstod Planen, med et Par Fods Mellemrum laa de i Række ned ad hele Bjergsiden.

„Husk nu, ingen spares!“ sagde en grov Stemme nede fra, „alle slaas ned — sovende eller vaagne.“

„Ja, men *de* —“

„Knævl *hende*, og rul hende ind i et Tæppe, saadan vil vi bringe hende tilbage — til Brudefærden. Og ham, af ham er Hovedet tilstrækkeligt. Nu — hurtigt!“

Hun hørte hvert Ord, og de gav hende overmenneskelig Kraft. Hun hævede Sværdet op, saa det laa med Breddesiden paa hendes Skulder, og holdt med begge Hænder om Hæftet. Øjeblikket var kommen, Lemmen svingede haardt tilbage og hang og dinglede ved Laasen. Saa saa hun blot et Glimt af Stjernerne mellem drivende Skyer — en Skygge faldt over Portgulvet, og et Hoved kom til Syne i Aabningen og spejdede forsigtig omkring. Gennem Natten lød et klagende Ulveskrig, der overdøvede Larmen af det faldende Sværd, som skar gennem Kød og Blod for saa at støde haardt mod Jorden. Hovedet trillede henad Jorden; den aabnede sine tørstige Munde og sugede begærligt Blodstrømmen i sig. Den hovedløse Krop skælvede et Øjeblik oprejst i Luften og faldt saa sammen som grebet af en udstrakt Haand.

Ganske mekanisk havde hun udført Hals-hugningen uden et Øjeblikks Tøven — som en menneskelig Automat. Hun var sig endnu svagt sin Daad bevidst, men hun kunde ikke modstaa Impulsen, hendes Vilje var bunden. Mekanisk førte hun igen Sværdet op paa Skulderen. Hun tænkte ikke, følte intet. Det var som en højere Viljes Kraft, der virkede gennem hende.

Et Øjeblik efter dukkede et nyt Hoved frem i Aabningen, vejrende forsigtig frem i Mørket. Og igen faldt Sværdet med maskinmæssig Præcision og skar Hovedet af som en Guillotine.

Og saadan kom de op, en efter en, og faldt under det frygtelige Bøddelsværd. Et Skrig undslap en enkelt ved Bloddunsten, der mødte ham, men det blev aldrig fuldendt. Sværdet faldt med mekanisk Præcision og kvalte det. Den unge Kvinde, der var besvimet ved Synet af sin Elskedes Saar, lød nu Sværdet falde atter og atter med overmenneskelig Styrke. Blodet stod i en tyk Strøm paa Jorden, helt op om hendes nøgne Ankler, de hovedløse Legemer dyngede sig op om hende, en Kreds af brustne Øjne stirrede hadefuldt op mod hende. Men hun havde tabt al Følelse, al Sansning. Blodstanken havde bedøvet hendes Hjerne; Somnambulismens Trancetilstand var

kommen over hende. For lidt siden var hun sig endnu sin Daad bevidst, men den forfærdelige Beslutning, som havde givet hende Kraft til Udaaden, var bleven til en Selvhypnose, der havde bemægtiget sig hele hendes Bevidsthed. Følelse og Sansning var borte, Kroppen levede kun for at adlyde Viljen.

Pludselig hørtes en Larm udenfor, en raabte: „Hej, Brødre, der er noget vaadt, som løber ud under Porten, jeg faldt i det.“

Han rejste sig og følte paa sine Klæder. De var vaade. Han førte Haanden til Næsen og lugtede.

„Tilbage, Brødre, tilbage!“ raabte han. „Det er Blod — Blod i Strømme, vi er forraadte.“

Han sprang ned, snublode og rullede ned ad Bjergvæggen, til en Gren standsede ham. Hans Rædsel forplantede sig til de andre. Hovedkulds, under Skrig, Eder og Forbandelser, tumlede de ned ad Bjergsiden. Deres Raab gav Genlyd i den stille Nat, Rovfuglene vaagnede, og oplivede af Blodlugten kom de flyvende med larmende Vingeslag. Og alle Vildnissets Rovdyr vaagnede op og forfulgte de flygtende.

Men bag Porten stod den unge Kvinde, stiv og stille, med Sværdet paa Skulderen. Hun hørte ikke Raabene eller Fjendernes Flugt, hun stod naglet til Pletten med alt Liv koncentreret om det Hovede, der skulde komme frem i Aabningen — og saa kappes af.

Hun saa ikke, at der kom Lys i Borgens Vinduer eller hørte de hviskende Stemmer, der nærmede sig. Ikke en Gang Rædselsudbrudet fra mange Struber ved Synet af de hovedløse Kroppe og de afhuggede Hoveder eller det skarpe Lys om hende, vækkede hende til Besindelse. Bevidstløs stod hun midt i Blodpølen mellem de vidtaabne, stirrende, døde Øjne.

Og ingen vovede at nærme sig hende. Sløret var faldet fra hendes Hoved, med flagrende Haar stod hun dér som en straffende Guddom, hvis Sværd vilde falde over den første, der nærmede sig, Ven eller Fjende. At vække hende op til Bevidsthed om den Rædselsdaad, hun havde udført, vilde maaske for stedsse have formørket hendes Sjæl. Blændlygtens Skær faldt igen paa hende — hun stod med lukkede Øjne som i Søvn. Saa traadte en Mand ud af Skaren — det var hendes Elskedes Bro'r. Han alene havde Lov til at se hendes Ansigt. Stille krøb han hen bag hende og nærmede sig listende som en Panter sit Bytte. Hun stod stadig ubevægelig med lukkede Øjne.

Saa kastede han et Shawl over Hovedet paa hende, lagde sin venstre Arm fast om hendes Liv og holdt den højre Haand parat til at rive Sværdet fra hende. Saadan ledte han hende bort, ud af Porten og op ad Trappen, uden at hun vaagnede. Blidt løste han Sværdet ud af

hendes fastknugede Greb og lagde hende paa en Seng. Og med et Lettelsens Suk rullede hun sig sammen som et Barn og sank hen i en lang og dyb Søvn oven paa den overmenneskelige Ophidselse og Udmattelse.

Men hele Natten arbejdede Borgens Folk, og da Dagningen brød frem, var ethvert Spor af Nattens forfærdelige Daad fjernet.

Og hun fik den aldrig at vide. Det svandt ud af hendes Erindring som en Drøm, og aldrig vakte et forhastet Ord eller en tankeløs Spøg den til Live. Kun en eneste Gang, mange Aar efter, da hendes Husbond havde faaet en lille Flænge, og hun saa nogle Blodsdraaber pible ud, begyndte hun at skælve. Hendes An-

sigt blev askegraat, og hendes Øjne stirrede ud for sig som i navnløs Rædsel. Hun holdt med Hænderne om sit Hoved og raabte i vild Angst: „Frels mig, frels mig! Hovederne! Ser Du dem ikke? Dér — dér. Øjnene, de døde Øjne, stirrer paa mig. Tag dem bort! Tag dem bort!“

Hun klyngede sig ind til sin Mand. Han strøg hende stille over Haaret og fik hende snart gjort tryk igen. Og Synet gled som en rædselsfuld Drømmens Mare ud af hendes Bevidsthed, saa hun ikke siden kunde genkalde sig den. Det var den eneste forbigaaende Erindring om hin Nats frygtelige Bloddaad, der nogen Sinde trængte forstyrrende ind i hendes lykkelige Liv.

Overbibliotekar Birket-Smith.

Overbibliotekar Birket Smith har fyldt de 70 Aar. Hvor har det dog ikke meget at sige i Spidsen for de Institutioner, der kommer i den nøje Berøring med de mange, at have en human og elskværdig Mand? I tidligere Tid, inden Lange kom i Spidsen for det store kongel. Bibliotek, søgte man kun dette Bibliotek, naar man var nødt til det, den gamle Bibliotekar rugede som noget af en Drage over sine Bøger. Af et

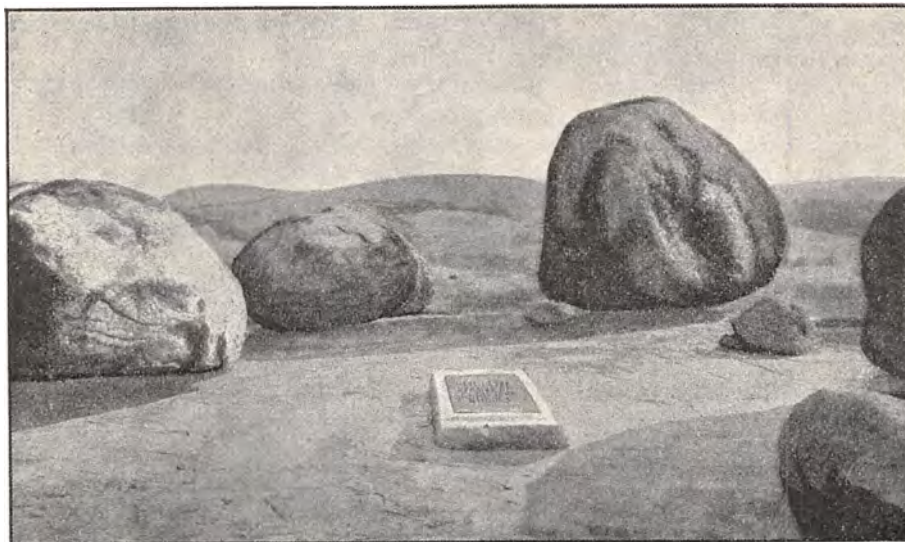
Biblioteks to Maal: at opbevare den trykte Litteratur og gøre den frugtbringende for de levende, forstod han egentlig kun det første. Saa tyede man op paa Universitetsbiblioteket, hvor man altid var vis paa at blive behandlet godt. Dér raadede Birket Smith, og hans humane og hjælpsomme Aand svævede over det hele. At han tillige styrede sit Bibliotek fortræffeligt og moderne indad, at han ogsaa var en udmærket Historiker og Udgiver. bl. a. af Eleonora Christinas Jammersminde, anføres blot for Fuldstændighedens Skyld. De mange venlige Tanker, der sendtes Overbibliotekaren paa hans Fødselsdag med Ønsket om et godt Helbred i de kommende Aar, kom sikkert fra Mænd og Kvinder, der er ham Tak skyldige som den imødekommende og hjælpsomme Biblioteksmand, der har styret et stort Bibliotek, som det skal styres, saa de levende faar, hvad de levendes er.

C. C.

Kong Edwards Ankomst til Christiania. N. Skarpmoen fot.

Berømte Mænds Grave.

Cecil Rhodes Grav i Matoppo Bjergene i Sydafrika.

disse ægyptiske Faraoner, der kun havde det menneskelige Slid at benytte som Byggekraft. Men de kunde ganske vist ogsaa Aar ud og Aar ind lægge Beslag paa Titusinder af deres Undersaatters Skuldre og Armuskler for at slæbe Sten sammen til disse menneskelige Bjerge. End ikke Selvherskeren over

Saa langt vi kan følge Historien tilbage og endnu længere bort i de historieløse Aarhundreder, der ligger forud for Skrift og Optegnelser, har det altid været en Higen hos dem, der havde Magt og Penge, at forlænge deres Liv og Minde mellem de efterlevende ved anselige og varige Mindesmærker. Det var dem ikke nok at vide, at noget saa flygtigt som Sjælen levede videre, man vilde have et haandgribeligt, ydre Eftermæle i Sten og Bygninger.

Hin mærkelige og stærke Kvinde, Fru Ingeborg Skeel, der opførte Voergaard oppe i Vendsyssel, siger det selv lige ud paa det Epitafium, hun lod sætte i sin egen Kirke over sin Mand og sig selv. De var barnløse, og nu bygger hun og lader Sten hugge paa det, at „deres Minde ikke aldeles skulde blive forgjæt.“

„Thi naar Udarvinger de tager Gods og Peng',
Hukommelse om de Døde
varer da ej læng'.“

De stolteste Mindesmærker over de døde er Pyramiderne. End ikke i vore Dage med alle vore tekniske Hjælpemidler har vi vovet os til saa overmenneskelige Kraftanspændelser som

alle Russere kan disponere som de ægyptiske Stor-Konger. De skulde blot have vidst, da de sad paa deres brogede Troner, at deres høje Lig nu ganske simpelt er Katalognumre i Musesættet i Gizeh.

Nærmest Faraonerne naar vel Kejser Hadrian, hvis Gravmæle endnu staar som Fæstningen Engelsborg, trodsende snart 18 Aarhundreders Storme og Belejringer. Men ellers udmærker de græske og romerske Gravmindesmærker, saalænge disse Folks Kultur staar paa deres Højde, sig mere ved kunstnerisk Udførelse og enkel Smag end ved Masseudfoldelse. Og de søgte paa deres Marmorkister at betage Dødens Gru, de fremstillede paa Siderne Jagt-

Holger Drachmanns Gravkammer paa Skagens Gren, saaledes som det nu er, efter at der er rejst en Stenrække om det.

BERØMTE MÆNDS GRAVE

Henrik Ibsens Grav.

scener og Vinhøst, Elskovsleg og Tog af Amoriner og Gratier. Eller en slank Yngling, Genius'en, sænkende Livets døende Fakkell mod Jorden.

Med Middelalderen bliver Døden trist og gusten, det bliver en Benrad, der slæber Sjælen bort fra Legemet i Stedet for en Genius, der sænker Faklen. Og der kommer en dyb Spaltning. Der er dem af Jordens Mægtige, der i

Sønderknuselse forlanger at jordes under Kirkens Indgangsdør, for at hver den, der træder ind i Guds Hus, kan træde paa deres Lig. Men

de fleste af Livets Store vil ogsaa være store i Døden. Alle Kristenhedens Kirker bærer Vidne derom. I Spidsen gik Paverne selv. Alleerede i levende Live lod de Italiens bedste Kunstnere lave deres pragtfulde Gravmæler. Oppe i Venedig findes den lange Række af Doger i St. Giovanni e Paolo. Og saadan Herskerby paa Herskerby Nord over i Europa. Og jo længer Tiden skrider, des prægtigere bliver Gravmælerne.

Men én Ting er dog fælles for de ydmygt angrende og de stolt sig hævdeende, for de enkle og de pompøse, alle hviler de i Kirkens indviede Jord. Thi kun dér er Fred og Hvile og Tryghed mod Satan og hans Efterstræbelser. Overtroen slaar sig til. Og at forvise en død fra Kirken og Kirkegaardens hellige Enemærker, bliver et af den katolske Kirkes bedste Skræmmemidler.

Og ogsaa efter Reformationen holder Rædslen sig. At „begraves i Høj og heden Jord“ var Topmaalet af det forfærdelige. Bedst naturligvis at gemmes bort under Kirkens helligste Sted, under Altret, derpaa saa nær det som muligt. I alt Fald indenfor Kirkens Mur. Aile de rige og mægtige sov Dødens Søvn, skærmet og læet under Kirkens faste Tag. Ud paa Kirkegaarden kom kun Smaafolk; og derude igen bedst at ligge

Friedrich Nietzsches Grav paa Kirkegaarden i Röcken ved Lützen.

i alt Fald saa nær Kirkens Mur som muligt, saa Tagdryppet kunde falde paa ens Tue. Men rent forfærdeligt at stedes til Jorden udenfor Kirkegaardsdiget. Det var Straffen for Selvmordere, for Banlyste, for grove Forbrydere, for ikke-kristne Folk, der naturligvis ikke kunde komme i Kirkens Jord.

I Flok og Følge i Kirkens Jord var Løsnet, naturligvis dog saadan, at Godtfolk fik det aneligste og helligste Sted; der skulde dog ogsaa i Døden være Forskel paa Fyrster og Adelsfolk og saa menige Bønder.

Men i vor Tid gaar Bestræbelsen snarest i modsat Retning. En Mand vil hvile dér, hvor hans Gærning har været, en Kunstner midt mellem sine Værker. Saadan hviler Thorvaldsen i sit Musæum. Og Cecil Rhodes, den store sydafrikanske Erobringspolitiker, Sydafrikas ukronede Konge, forlangte at blive jordet oppe i Matappo Bjergene, der, hvor han i 1896 ved en Sammenkomst med Matabelehøvdingerne endte Matabelekrigen. Og Drachmann gaar en Dag ud over Skagens Gren og finder en Klit, syntlig langt omkring, hvor Bruset fra de to Have lyder Dag og Nat, ustandseligt. Dér vil han hvile, ensom, under Marehalmen. Carit Etlar

er højsat i en lille Høj, tæt ved hans Hus ved Gentofte Station.

Og medens Fortidens Stene i lange Indskrifter paa Vers og paa Prosa vidner for deres Dyder og Bedrifter, vil Nutidens Store kun have deres Navn, højest et Par Aarstal dertil paa Gravstenen. De mener, at Navnet alene er nok til at vække Mindet. Uden paa Drachmanns Gravkammer staar kun hans Navn. Kan der tænkes noget enklere end Obelirken over Ibsen med den ensomme Hammer. Paa Cecil Rhodes flade Sten staar kun: Her hviler Resterne af Cecil John Rhodes. Hver Mand, der træder ind mellem Stenene, véd, hvem Rhodes var. Og paa Nietzsches Grav staar heller ikke andet end Navnet og to Aarstal. —

Saa langt er der mellem den nordafrikanske Konges Kæmpepyramide og den sydafrikanske, ukronede Konges tarvelige Sten. Og saa kort er der mellem Stenalderens Høvding, der lod sig højsætte i Bakketoppen, hvor han kunde se ud over Fjorden, over de Marker og Vande, som han havde hersket over, og Nutidsdigteren, der fra sit Gravkammer skuer ud over det Hav, der bølger og bruser i hans Vers.

ALONSO.

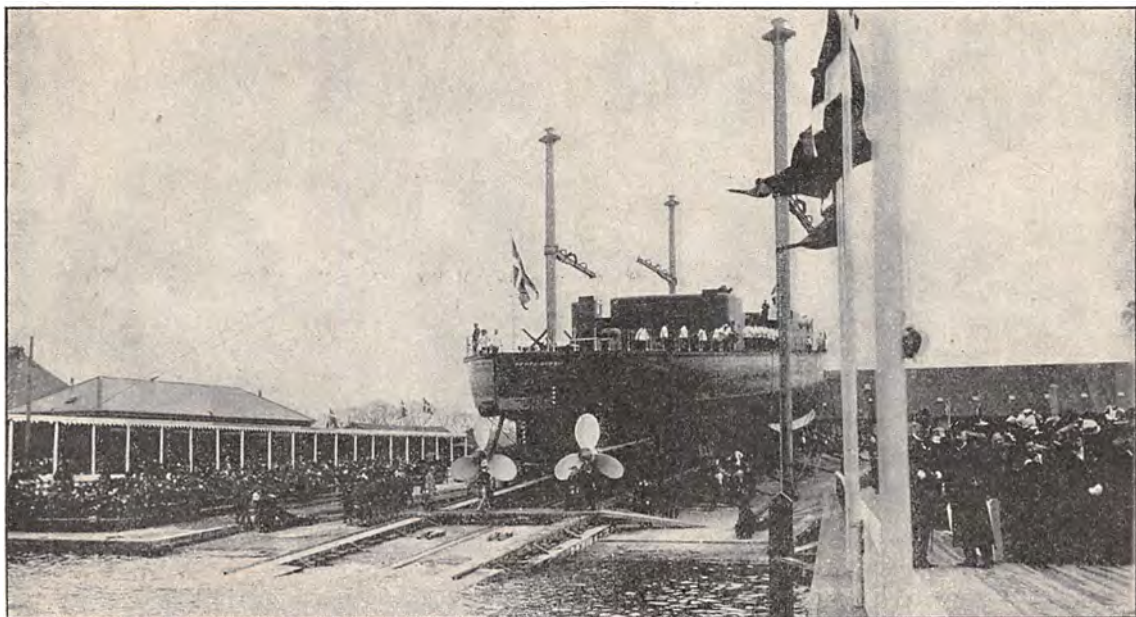
Studenteforeningens Dilettantkomedie „Pinseferie“ paa Folketeatret. Reiffenstein-Hansen fot.

Studenterkomedie paa Folketeatret. Son. alle Studenter-Dilettantkomedier blev „Pinseferie“ naturligvis en Sukces, hvor de optrædende

var Genstand for deres samlede Families og da navnlig for en straalende Repræsentation af allerkæreste unge Søstres og Veninders jublende Begejstring. Og midt i Parkettet tog Kronprinsen og Kronprinsessen Del i den almindelige Glæde. „Pinseferie“ var ogsaa bygget over et meget fikst Forvekslingsmotiv af to Tvillingesøstre, men det rette Studenterhumør og Sange var der ikke meget af. Fru Rostrups

dygtige Udførelse af den kvindelige Dobbeltrolle og et Par Dilettanters virtuose Spil retfærdiggjorde dog Sukces'en.

„Peder Skram*s Stabelafløbning. Jul. Aagaard fot.

Kongehuset ved Stabelafløbningen. I Forgrunden Provst Fenger, hvis Tale vakte saa stor Opsigt.

Med al den Pomp, som fra gammel Tid hører med til en Stabelafløbning, blev „Peder Skram“ forrige Lørdag sat i Vandet. Den Dag aabnede Orlogsværftet sin ellers saa strængt stængede Port, og Tusinder af Københavnerne tog den ejendommelige Verden i Øjesyn, der ligger ovre paa den anden Side af Havnen.

Landstingsmand Ole Jensen, Nygaarde, død.

Den Dag, da Systemskiftets Kongetog drog til Amalienborg, dukkede et nyt Navn op, Ole Jensens, den høje stovte Bonde, der med saa megen naturlig Yærdighed tolkede TogetsFølelser for Kongen som Deputationens Ordfører. Hans Tale indbragte ham senere et Landstingsmandat, men man mærkede i Landstinget ikke meget til den faamælte og stille Mand. Han var sin Stands Tolk i et stort Vendepunkt, og han var klog nok til at nøjes med denne ene Sejr.

Landstingsmand Ole Jensen, Nygaarde.

Kvindernes Fortrop. — De gamle Førere i Togets Spids. Jul. Aagaard fot.

1. Majdagen. Arbejdernes Tog drog den første Maj gennem vore Gader, krævende de tre Gange-8-Timer. Mest lagde man vel i Toget Mærke til Kvinderne. De havde en nylig vundne Sejr, den kommunale Valgret, at fejre, og de fordrede nu den politiske Valgret. Enkelte

Fag, som Skorstensfejrerne, mødte sværtede og arbejdsklædte med høje Koste om deres Fane. Det vilde sikkert være baade klogt og opmuntrende, om flere Fag ad Aare fulgte Eksemplet. Hvilket prægtigt og malerisk Tog vilde der da ikke komme til at drage gennem vore Gader!

Professor H. F. Ewald.

Forfatteren H. F. Ewald har fulgt sin Søn, Carl Ewald, i Graven. Ewald var en stærk og ejendommelig Personlighed, og han var en Mand

historiske Skildringer, saa fængslende deres Emner, at de endnu gennem lange Tider vil høre til vor mest yndede Folkelæsning.

Triumfport i Siam.

Triumfport i Bangkok ved Kongen af Siams Hjemkomst. Kongen af Siam er nu vendt hjem fra sin Europa-Rejse, der jo ogsaa førte ham til vort Land, og Bangkok har givet sin Hersker en straalende Modtagelse. Vi bringer her et Billede af en af Triumfportene. Den er dannet af to Krigsefanter, der i deres Snabler bærer en Pagode. Og unægtelig er den smukkere end de Æresporte, vi plejer at rejse. Men de siamesiske Haandværkere er ogsaa meget duelige til sligt, de har gammel Øvelse i at give deres Værk et farvestraalende, glimrende Udseende. Væggene og Tagene i de kongelige Slotte og andre offentlige Bygninger i Bangkok lyser og straalere i en skinnende Pragt. Men det, der mest prægede Hjemkomsttoget, var de utallige Papirslanterner. Alle Huse og Hytter var illuminerede med de smaa brogede Lygter, de trak prægtige Flamme-guirlander henover Gaderne, nede i Havnen slyngede de sig langs Tovværket helt op til Mastespidsen, og selve Paladskvarteret var et Hav af hundredfarvet Lys.

Lassenius Kramp.

Lassenius Kramp. Det 19. Aarhundredes første Aar var en trang Tid for Haandværket. Ringe Afsætningsmuligheder paa Grund af Nøden efter Engelskkrigen, derfor ogsaa daarligt Arbejde, lang Arbejdstid og slet Løn. Man maatte egentlig begynde paa bar

Bund, opdrage Haandværkerne, saa de kunde gøre ordentligt Arbejde og faa en ordentlig Løn for det, naar Tiderne atter var der. En af de Mænd, der var forrest i Bestræbelserne for at højne vort Haandværk, var Lassenius Kramp, hvis Hundreedaarsfødselsdag Københavns Haandværkerforening i Tirsdags fejrede. Han blev Foregangsmanden, netop fordi han saa, at først og fremmest maatte der Undervisning til. Derfor fik han oprettet „Snedkernes Tegneforening“, senere „Teknisk Institut“, som blev til den store Tekniske Skole, der har været af saa gennemgribende Betydning for vor Haandværkerstands Opdragelse.

Foraaret i Japan.

Naar Kirsebærtræet blomstrer.

Japans Ørige ligger som en Paradisets Have midt ude i det store Ocean. Mange, der har set al Verdens Lande, priser Japan som den skønneste Plet paa Jorden. Overdaadig yppig er Naturen og dog saa fint afstemt i Farven og luftlig. Og de smaa finbyggede Folk og deres lette Klokke-taarne og Straahuse passer ind i Omgivelserne, som var det Naturen selv, der havde anbragt dem der med sin Sans for Harmoni.

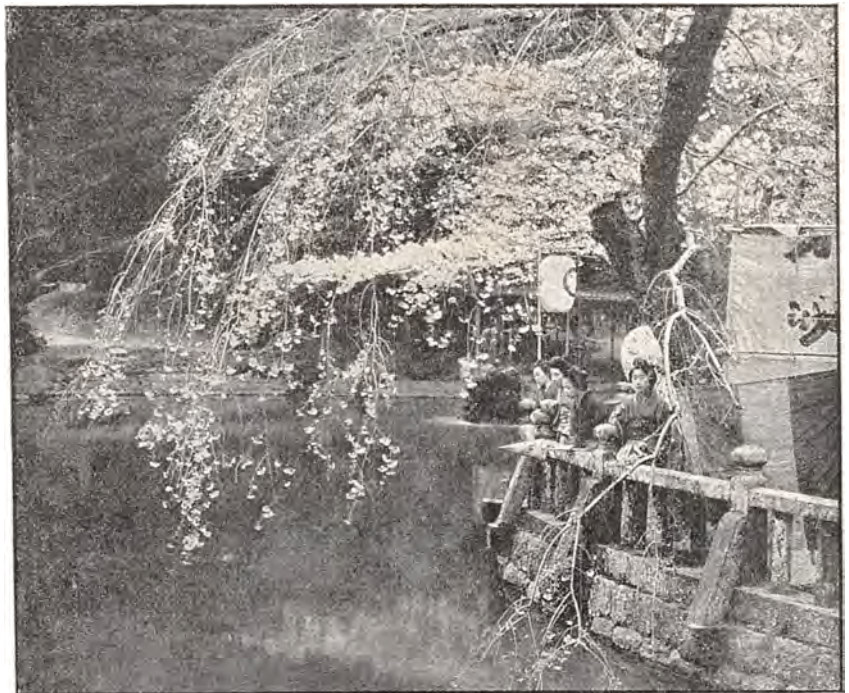
Ingen elsker maaske heller sit Land og dets Natur som Japaneserne. Hver eneste Aarstids Tilbagevenden i Naturens Kredsløb hilser de med Glædesfester. Hver Aarstid er dem kærkommen med dens ejendommelige Tone — men de er ogsaa kun en Række

aaret er det som en Fjederham af snefnuglette Aftenrødens Skyer havde sænket sig ned over Træerne og holdt sig svævende mellem deres

Variationer af det samme, blide, henrivende Thema, et varmt og herligt Klima med kun enkelte stormende Optrin.

Ingen anden Aarstid hilses dog med den Jubel som Foraaret. Dets Komme i April er Tegnet til en mange Dages Glædesfest, hvor alt Arbejde hviler og hele Landet aander ud i en stor Festrus. Men Foraarets Fest staar ogsaa i Kirsebærtræets

Tegn — og der kan ikke tænkes noget skønnere end Japan, klædt i Kirsebærblomsternes lyserøde gennemsigtige, underfulde Pragt! Et gammelt japanesisk Ord siger, at om For-

„Intet Steds er Foraaret smukkere end i Japan.“

Grene. Men selv dette maler kun daarligt — siger moderne europæiske Digtere. Man kan ikke fantasere sig til det Skønhedsland, Japan er om Foraaret — man maa se det. De fine, lette Blomster springer frem paa hver Gren, hver Kvist af Træerne, og overalt, i alle Japans Haver, er der Kirsebærtæer. Som et Slør med Hundredevis af Pailletter, der glimrer og tager Tone af Himlen, ligger Blomsterne over Havernes Træer — og ikke et grønt Blad bryder Blomsterskyen.

Kirsebærtræet er da ogsaa Japans Nationaltræ. Det er Hjertetræet frem for alle, og det symboliserer alle de Egenskaber, Japaneserne sætter højest: Skønhed, Ynde, Standhaftighed, Trofasthed, Renhed, Lykke og Glæde. Og der findes en Mængde Ordsprog om Kirsebærtræet. „Lige som Kirsebærtræets Blomst er den første blandt Blomsterne, skal Krigeren være den første blandt Menneskene.“

En japanesisk Digter har sagt: „Hvis en spørger dig, hvad er den sande Japanesers Hjerte, saa vis ham det vilde Kirsebærtræ, der straalere og lyser i Solen!“

Kirsebærtræet er uadskilleligt fra et japansk Landskab. Det vokser over alt og i alle Skikkelser, dyrket og vildt. Derfor staar hele Landet i April Maaned som en blomstrende Kirsebærhave, hvor Jorden er et Tæppe af hvide, lette Blomsterblade og Hvælvet et Tag af selgennemskinnede, lysende Blomster.

Man forstaar, at der gaar som en Skønhedens Løftelse, en Glædesrus hen gennem Folket, en Trang til at prise sin Lykke over at være en Søn af dette vid under skønne Land, og til at forene sin Pris med alle deres, man deler Lykken med. Og saa jubler da hele Landet ud i Fryd under de blomstrende Kirsebærtræer, hengiver sig til en Festrus, der opsluger alle Dagliglivets Smaaheder. Hele Folket lever kun for at prise Vaarens Tilbagekomst, for at aandedens Luft og inddrikke dens Skønhed i lange berusende Drag. Hele Folket klæder sig i sine skønneste, guldindvirkede, silkestraalende Kimonoer, hvis brogede, skønne Farver blot faar Blomsternes sarte Lyshed til at straalere klarere og flygtigere. De skønne, unge, yndefulde Japans Døtre drager ud i de vilde Kirsebærtræers Lunde, lejrer sig paa Blomstertæppet og til-

I en japansk Have.

bringer der hele Dage i Glæde over Naturens Skønhed om dem, over Blomsternes sære og berusende Dufte, de straalende Sommerfugle, der bolttrer sig hen over Kirsebærblomsternes gennemsigtige Dække, over Vandenes melodiske Rislen, Blomsterbladernes Svæven gennem Luften — eller over deres eget Spejlbillede i Vandet, som kun de lette Blomsterblade kysser.

Saadan hilses Foraaret Velkommen i det skønne, fjerne Ørige. V.

„Dødspringet“ paa Kasino. Værtshusscenen i første Akt. Reiffenstein-Hansen fot.

Kursus-Komitéen. Orla Bock fot.

I bagerste Række fra venstre til højre: Red. Møller, Horsens. Red. Adam Jensen, Korsør. Journalist Johs. Petersen, Aarhus. Red. J. V. Christensen, Ringsted. Red. Kr. Olsen, København. Direktør Kragh, Aarhus og Red. P. Andersen, Svendborg.

I forreste Række fra venstre til højre: Red. N. Th. Petersen, Nakskov. Red. Vilh. Carlsen, Hjørring. Red. M. Dreyer, Odense. Red. J. P. Jørgensen, Kallundborg og Redaktionssekretær Lorentz Petersen, Odense.

Kursus for Journalister. Tanken om Journalist-skoler er forlængst realiseret i Udlandet. Herhjemme var Red. Bransager den første, der for Alvor tog Sagen op som Formand for Provins-journalistforeningen. Senere har Red. J. V. Christensen, som hans Efterfølger paa Formands-pladsen, energisk virket for Idéen, og nu træder den ud i Livet med et 4000 Kr. stort Tilskud fra Staten og med Tilskud fra de forskellige Provinspresseforeninger. Det første Kursus skal holdes i København og vare fire Uger. Der holdes Foredragsrækker med fra 6 til 12

paa vort Billede af Kursus-Komitéen, faa Dage efter dette Billedets Optagelse er afgaaet ved Døden. Red. N. Th. Petersen overtog som ganske ung Redaktionen af „Nakskov Tiden- de“, der under hans Redak- tion blev et af Provinsens største og bedste Blade. Hans elskværdige og brede Personlighed vil savnes.

Red. N. Th. Petersen, død.

Foredrag i hver, omhand- lende Emner som dansk Sprog-Histo- rie, National- økonomi, Kul- turhistorie, Kunsthistorie, Pressens Kaar ude og hjemme, Kommunalfor- fatning og for- valtning og lig- nende Emner, der kan have Interesse for Journalister.

Desværre maa vi samti- dig bringe Bud- skab om, at en af de Mænd, der skulde føre Tanken ud i Livet, og som ogsaa findes

Pens. Lærer *T. P. Schmidt* i Lille Næstved fejrede forl. sin 80-Aars Fødselsdag. S. har sin meste Tid virket i Næstved Eggen, saal. 45 Aar ved Ladby Skole, hvor han var meget afholdt.

Boghandler *Niels Christensen*, Viborg, fejrede d. 6. Maj sit 40-Aars Jubil. som Boghandl. og sit 25 Aars Jubilæum som Værge for Domkirken. C.s Elskværdigh. har skaffet ham mange Venner.

Den bek. Guldwarefabrik. *Bernhard Hertz* fejrede d. 26. April 50-Aars Jubil. som Mester. Mesterstykket, et Guldarmbaand i oldnord. Stil, findes paa Kunstindustrimuseet.

Overbetjent *J. Alb. Nissen* *Guldbeck* fejrede d. 4. Maj sit 25-Aars Jubil. i Kbhvn.s Politietat. Den afholdte Overbetjent har vundet stor Anerk. og Sympati blandt sine Kolleger.

Læge *Sophus Finsen* er død, 50 Aar gl. Søn af Stiftsforv. F., Vallø. Praktiserede nogle Aar forsk. Steder i Jyll., i en Aarrække Kommunelæge paa St. Thomas, senere i Gørlev og endel. i Kbhvn.

Gartner og Godsforv. *E. A. Hamborg*, Stenalt, fejrede d. 16. April sit 50-Aars Jubil. H. har drevet Stenalts Have frem bl. Landets smukkeste og siden 72 tillige med Dygtighed udf. Godsforvalterstill.

Malmester *E. Plesner Jacobsen*, en kendt københavnsk Haandværker, er afgaaet ved Døden. J. var Indeh. af Firm. Nicolaj Spenners Efterf., og var i mange Aar Bisidder i Malerlaget.

Justitsraad *Hangaard*, Berl. Tid.'s kendte Forretningsfører, er død, 72 Aar gl. Den gl. Justitsr. var højt skattet for sin store Elskværdighed og sit pligtro og dygtige Arbejde.

Trafikbestyr. Oberstl. *F. G. W. Toussieng* er død, 64 Aar gl. Opr. Officer, gik 75 i Jernb.s Tjeneste som Baneingeniør. T. var en sjelden elskværdig og tiltalende Personligh. og ualm. afholdt.

Livsforsikringsselsk. „Hafnia“s Generalagent, *Gross. J. E. Juhl*, fyldte d. 30. April 70 Aar, og fejrede samt. sit 25-Aars Jubil. i Selsk.s Tjeneste. Udført et enestaaende stort og dygtigt Arbejde.

Isenkrammer *M. Nielsen*, Aarhus, er død, 77 Aar gl. En self-made Mand, der paa bar Bund oparbejdede en af Landets største Isenkramforretn. og gjorde sit Navn kendt og agtet.

Amtsforvalter *Alfred Gemzø* er død, 63 Aar gl. I en længere Aarrække var G. ansat i Finansmin., hvor han blev Kontorchef. 05 Amtsf. i Kbhvn. En dygtig og paalidelig Embedsmand.

Hvordan bliver en Straahat til?

Interiør fra Systerne for Hattesynlig.

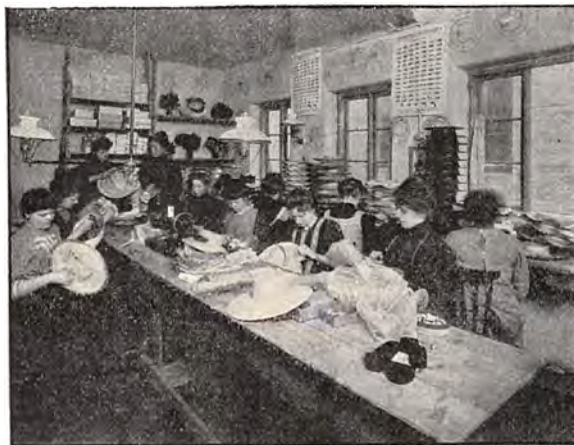

Hattemagerværkstedet.

Der er faa Steder i dette Land, hvor man bedre vil kunne se det end i Aalborg Straa- og Filthattfabrik. Thi det er Hatte i Hundre tusindvis, der i Aarenes Løb

laves der. Det er den eneste større Fabrik i denne Branche, der findes udenfor København. Og det er først i de senere Aar, den er blevet det. Den er ganske vist ret gammel, ca. 33 Aar, men det var først, da den nuværende Ejer, Hr. L. Chr. Poulsen, overtog den i 1899, at den begyndte at tage Fart. Han er en af de sejge Jyder med det medfødte Handelstalent, med den Udholdenhed, som aldrig giver tabt, ret en Type paa den jyske Selfmademan. Under hans driftige Ledelse er denne Fabrik, der begyndte oppe paa et Loft, og som i Aarevis kun beskæftigede nogle faa Mennesker, bleven til den travle Virksomhed, som vore Billeder viser, hvor ca. 60 Mennesker har Arbejde, hvor Fabriken indtager et Rum af 1600 □ Al., Lageret af 1500 □ Al., og Kontorerne spænder over 300 □ Al., og hvorfra, foruden Chefen, der selv rejser, to Rejsende be- rejser Landet.

Filthattfabriken omfatter Dame- og Børnehatte, men det, der interesserer os mest her, er Fabrikationen af Straahattene, der laves baade til Herrer, Damer og Børn, i mange smukke og sirlige Modeller. Nu er jo ogsaa Tiden inde, da den lette Hat skal købes, som skal være vor Sommerhovedbeklædning.

Systue for Garnering af Damehatte.

Systue for Garnering af Herrehatte.

FIVER 8 DAG

Nr. 33. 14. Aargang.

17. Maj 1908

Anna Pawlowa, Primadonnaen i den kejserlige, russiske Ballet, der gæster København.

Det første Skud.

Oversat af S. M. Henningsen.

Vi sad og talte om, hvad Indtryk det gjorde paa en, første Gang man i Krigen dræbte eller saarede et Menneske. Min Ven trak Brynene smertelig sammen og sagde:

„Jeg for min Part glemmer det aldrig. Det var den 28. August 1870; den første tyske Soldat, jeg saa, flygtede for os; jeg sigtede, Skuddet gik af, og Manden styrtede om, truffet i Underlivet. Mit Hjerter hamrede i Brystet paa mig. Jeg stod ubevægelig, forfærdet, med Blikket stift hæftet paa den faldne Fjende.

En Stemme bag ved mig raabte: „Godd, Kammerat, bliv saadan ved! Fremad Marsch! Men saa gaa dog!“

Instinktmæssigt ilede jeg hen mod det Sted, hvor mit ulykkelige Offer var faldet, for at se, om han var død eller blot saaret. Jeg fandt ham. Han laa med lukkede Øjne, og en Blodstrøm havde farvet Græsset omkring ham. Jeg bøjede mig over ham, han aandede endnu. Jeg gned hans Tindinger og Haanded med Alkohol. Han vaagnede op, saa paa mig med et skræmt Blik og bad mig paa Fransk om noget at drikke. Jeg satte min Feltflaske til hans Læber, men i det samme lød Stemmen fra før bag mig: „Fremad, Marsch! Det er ikke Deres Bestilling!“ Og jeg maatte fortsætte Marschen. Men snart efter fik vi Ordre til at marschere samme Vej tilbage til vor Lejr.

Paa Tilbagevejen sørgede jeg for at sakke lidt bagud for at finde mit Offer.

Han var igen besvimet, og Blodpletten under ham var blevet større. Jeg fik ham dog igen kaldt til Bevidsthed. Han genkendte mig straks og mumlede: „Aah, det er Dem, hvor De er god! Jeg skal altsaa ligge og dø her!“

„Nej,“ sagde jeg til ham. „Jeg vilde saa gerne hjælpe Dem, hvis jeg kunde — —“

Jeg fik ham op paa Skulderen og bar ham hen til en Lægestation, jeg havde opdaget i Nærheden. Han jamrede sig forfærdeligt hele Tiden. Lægen lod ham lægge paa en Baare. Skønt han var saa svag og lidende, vilde han endelig trykke min Haand. Og afbrudt af Klager og Stønnen sagde han: „De har frelst mit Liv — — — Jeg skal aldrig — — — glemme det — — Hvis De en Gang kommer til Bayern — — — Friederich Wilmar i Anspach — — —“

Saa maatte jeg overlade ham til Sygepasserens Forsorg.

*

*

*

≡ Jeg har siden skudt andre Tyskere — skønt altid med Gysen og Væmmelse. Men i intet Tilfælde gjorde det dog saa stærkt Indtryk paa

mig som med Wilmar — formodentlig fordi det var det første.

Jeg saa ham ikke mere under Krigen — thi vi blev bortkommanderet til andre Egne; men jeg tænkte atter og atter paa ham med Ængstelse og Sorg, ja, med en Slags Samvittighedsnag. Jeg frygtede, at han var død af det skrækelige Saar, jeg havde tilføjet ham. Og efter Krigen blev Lysten til at faa hans Skæbne at vide en fiks Idé hos mig.

Han havde jo sagt mig Navn og Adresse, hvorfor skulde jeg ikke tage over og aflægge ham en Visit — hvis han da levede. Jeg besluttede mig snart til det, og i August Maaned 1871 tog jeg til Bayern for at tilbringe Sommerferien dér.

Saa snart jeg ankom til Anspach, forhørte jeg mig om Friedrich Wilmar og fik at vide, at han levede. Det var mig en stor Trøst. Jeg ilede hen til hans Bolig og ringede paa. En Stuepige lukkede mig op og førte mig ind i Dagligstuen. Jeg gav hende mit Kort, hvor jeg under mit Navn havde skrevet: „Franskmanden fra den 28. August 1870“.

Stuepigen gik ind i det tilstødende Værelse, og et Øjeblik efter hørte jeg et begejstret Udbrud: „Er det ham! Sikken en Overraskelse, lad ham straks komme ind!“

Jeg traadte ind og saa en bleg og udtæret Skikkelse sidde i en stor Lænestol, paa alle Sider omgivet og støttet af bløde Puder. Da han saa mig, søgte han at rejse sig, men udstødte et undertrykt Skrig og sank tilbage i Stolen. Men han strakte Hænderne ud imod mig med en glad og elskværdig Bevægelse.

„Aah, hvor jeg er lykkelig over at se Dem! Undskyld, at jeg bliver siddende; men det er den forbandede Kugle, den sidder stadig i Livet paa mig; den dræber mig ganske langsomt, den Skurk! — Skynd Dem at kalde paa Fruen og Frøkenen, Kathrine! Sig, at det er Franskmanden, De ved, min Redningsmand!“

Et Øjeblik efter var jeg omringet af hele Familien — og jeg blev modtaget med en Hengivenhed og Taknemmelighed af denne Familie, som aldrig havde kendt mig:

„Kære Hr. — vi kan ikke takke Dem nok eller tilstrækkelig udtrykke vor Hengivenhed — det er Dem, vi kan takke for, at han lever!“

Han skyldte mig Livet! Men hvilket Liv? Aah, om de vidste, at den Morderkugle, som gjorde hans Liv til en Pine, var kommen fra mig! At jeg var Ophavsmanden til al hans Lidelse og al deres Smerte!

Da Wilmar hørte, at jeg havde to Maaneders Ferie, raabte han: „Den maa De tilbringe hos

DET FØRSTE SKUD

os.“ Jeg gjorde Modstand, men det hjalp ikke, de sendte Bud efter mine Kufferter, og jeg blev installeret i Værelset lige over Wilmars.

Straks den første Aften gjorde Frøken Wilmar, en Søster til den syge, et stærkt Indtryk paa mig. Hun var 18 Aar, blond og køn, livlig og ualmindelig yndefuld og hjertelig. Jeg sov ind med Tanken paa hende.

Men jeg blev pludselig vækket af mine behagelige Drømme ved et langt, undertrykt Smertensskrig, og hele Natten hørte jeg nu Suk og Jamren, afbrudt af Klager: „Aah, hvor jeg pines — det er forfærdeligt — uudholdeligt — — Aah! den forbandede Kugle! — Aah —“

Og saadan var det hver Nat. Selv om jeg sov, hvilede det over mig som et forfærdeligt Mareridt. Jeg maatte stadig tænke paa, at det var mig, der var Skyld i alle disse Lidelser. Det var en bestandig Pine at høre og se denne ulykkelige Kvaler. Og hver Morgen gjorde Wilmar Undskyldning for at have forstyrret min Søvn. Han anede ikke, at jeg led lige saa meget som han, at hvert af hans Skrig trængte som en Smerte ind i min Sjæl.

Og hele Familien vidste ikke, hvor godt de skulde gøre det for mig, de opbød al deres Elskværdighed for at more mig og faa mig til at føle mig hjemme, og de gav mig stadig nye Beviser paa deres Taknemmelighed. Men alt det foruroligede min Samvittighed, og jeg følte det næsten som en Skæbnens Straffedom.

Og dog havde jeg det udmærket sammen med dem. Om Eftermiddagen spaserede jeg med Damerne. For hver Dag blev Frøken Louise og jeg mere fortrolige. Saa gik vi hjem for at opmuntre den syge, der altid smilede venligt og taknemmeligt til mig.

Men ikke ret længe kunde jeg udholde at være Vidne til Wilmars Martyrium; jo mere jeg lærte ham og hans Hjem at kende, jo mere uudholdelig blev Tanken om, at jeg var Skyld i al denne Ulykke. Og jeg kunde ikke rolig høre paa stadig at blive kaldt hans Redningsmand. Jeg skulde blive to Maaneder, men efter ti Dages Forløb kunde jeg ikke mere, jeg sagde dem, at tvingende Forretninger kaldte mig tilbage til Paris.

Meddelelsen vakte stor Fortvivlelse; de bad mig om endelig at komme hurtig tilbage igen. Wilmar lod sin Lænestol flytte hen til Vinduet for at se mig rejse, og Louise fulgte mig sammen med sin Moder til Banen og saa bedrøvet Toget bortføre mig for stedse.

Men lang Tid efter hørte jeg stadig den saaredes uafbrudte Klager og Stønnen. Et halvt Aar efter fik jeg Brev, at Wilmar var død.

Jeg har altid siden fortrudt mit Besøg hos ham, ikke alene fordi jeg blev Vidne til de forfærdelige Lidelser, som min første Kugle havde forvoldt; men mere fordi jeg frygtede mod min Vilje ogsaa at have voldt hans Søster Smerte.“

Den tyske Kronprins forlader Indenrigsministeriet, hvor han i denne Tid gør Tjeneste for at sætte sig ind i Rigets Styrelse.

Ry var væsentlig at vinde i Krig, og Europas Historie indeles efter Krigene. Nu ikke blot tales der om Freden, men Fredens Sysler begynder at blive et Led i den kommende Herskers Opdragelse. Kejser Wilhelm med sit friske Initiativ gaar ogsaa der i Spidsen. Kejserprinsen, der forlængst er Ægtemand og Fader til to Børn, maa stadig fortsætte sine Studier. Efter at have fulden et Kursus paa den tekniske Højskole i Charlottenburg,

I gamle Dage var Fyrsternes Opdragelse saa godt som udelukkende soldatermæssig. Fyrsten var jo først og fremmest Krigsherren, Ære og

sætter han sig nu under en Geheimeraads Ledelse ind i Indenrigsministeriets Forretningsgang. Hver Dag stiller han og gør sit Arbejde.

Sæder og Skikke i det engelske Parlament.

Et æret Medlem indbringer et Andragende. Det sker ved, at han putter det ned i en stor Sæk, ophængt bag paa Formandens Stol.

Formanden for det engelske Underhus hedder „The Speaker“, det vil sige Taleren, uagtet det jo netop er hans Hverv ikke at tale selv, men give andre Ordet. Men i længst forsvunden Tid var han den Mand, der i Husets Navn talte med Kongen og overbragte ham Husets Ønsker. Nu gør han ikke det mere, men han hedder fremdeles „The Speaker“, og han bærer som ogsaa i længst forsvunden Tid en fintpudret, hvid Paryk og sidder paa en Uldsæk;

der var jo de Tider i Middelalderen, da Englands vigtigste Udførselsgenstand var dets Faars Uld.

I og for sig er der jo egentlig ingen Mening i, at en Mand i vor moderne Tid skal sidde og lade sig besvære af dette gammel-dags Pragtstykke, Parykken. Der kunde være nogen Mening i det i gamle Dage, da man daarligt kunde opvarme en stor Sal, og da der var en forbiget Træk i de offentlige, utætte Bygninger, da var en Paryk en fortræffelig Beskytter for et ældre, noget skaldet Hoved.

Men i vore Dage, hvor man har Centralvarme og tætter sine Vinduer og Døre, maa det ikke altid være lige rart at sidde og svede med en tung Paryk paa, om den

end er nok saa fint pudret. — Englænderne driver jo, som bekendt, deres Koketteri med de gammeldags Former. De forandrer ret radikalt Indholdet, men Skallen vaages der gerne over, hvor papirstynd der end er bleven. Der er noget af Hyklerti deri; selv mener de, at det er et Udslag af dyb politisk Visdom. Parykken bliver symbolsk, et Tegn paa Sammenhængen med Fortiden, paa Respekt. Og nægtes kan det ikke, at alle disse gamle Former giver en egen Vær-

Et Regeringsnederlag hilses med Jubel.

dighed og kan have en egen Ynde. Alligevel var det maaske nok saa klogt at skabe ogsaa Skallen om, naar Indholdet forlængst er fornyet. Det kan jo se ganske morsomt ud og give et brillant Billede, naar den Mand, der udbringer et Andragende til Underhuset putter den store Rulle i en mægtig Sæk, der er anbragt bag paa Formandens Stol. Men det er sikkert nok saa forstandigt at lade et saadant Andragende gaa gennem Rigsdagens Bureau til Formanden og de paagældende Udvalg.

Men Englænderne holder, som sagt, standhaftigt paa de gamle Skikke. Hver Dag i det engelske Underhus begyndes med en Bøn. Der var de Tider, da det svarede til Sindenes Tankegang, da det var en indre Trang. Men man tænke sig blot, det danske Folketing hver Dag Kl. 1 aabne sit Møde med Bøn, det synes os ganske ude af Plads. Og i England har man da ogsaa maattet gøre det til Regel, at de Medlemmer, der vil deltage i Dagens Forhandling, skal overvære Indledningsbønnen, thi ellers vilde den blive holdt for tomme Bænke.

Medlemmerne sidder paa læderbetrukne Bænke, de har ikke som den danske Rigsdags Medlemmer foran sig et Skrivebord og et Bibliotek. Ogsaa det stammer fra en Tid, da der ikke hver Dag blev omdelt et Utal af Ark af trykte Rigsdags-

forhandlinger, af alle mulige Tryksager, og fra en Tid, hvor Pennen faldt de engelske Jordrotter, der udgjorde Parlamentets Flertal, uvant i den haarde Haand.

Maaske har det, at Taleren kun kan medbringe de Papirer, han kan have i sine Lommer, en gavnlig Indflydelse paa Parlamentets Forhandlinger. Det er væsentlig kun Førerne, der taler, og man fører ikke ind i Tinget alle de Smaating, der rettelig hører hjemme i Udvalget. Skulde man gennemgaa et Verdensriges Anliggender med den Grundighed i Debatten, hvormed den danske Stats Affærer drøftes i vore Ting, vilde der jo heller ingen Ende være paa Debatten.

De menige Medlemmer har derfor bedre Tid og kan tage mere kavallermæssigt paa deres Rigsdagsvirksomhed. Selve det, at være Medlem af Parlamentet, at kunne sætte de to Bogstaver *M. P.*, member of parliament, paa sit Visitkort, betyder i England noget ganske andet og mere end i noget andet Land. *M. P.* aabner alle Døre, i Selskabet og i Forretningsverdenen. Til Gengæld maa det ærede Medlem være en opmærksom Vært i selve Parlamentsbygningen. Her modtager han Vælgere fra sin Kreds og viser dem rundt. Og her modtager han det fine Selskabs Damer, paa hvem Parlamentet øver en særlig Tiltrækning. De kommer om Eftermiddagen og drikker Te paa Terrassen, og de møder om Aftenen i *full dress* til Dineren. Til at begynde med hører de en Smule paa Forhandlingen i den tilgitrede Dameloge. Gitteret blev sat for Logen, fordi de smukke mer eller mindre betragtede Parlamentssalen som en Salon, hvor man kunde snakke og le, hvad der ofte forstyrrede Talerne. Der var vel ogsaa det ærede Medlem, hvem Synet af en fager Kvinde oppe i Logen kunde distrahere. Nok er det, Gitteret blev sat der. Det kan vel betragtes som uhøfligt at sætte de skønne i Bur, og Mændene har ofte tænkt paa at fjerne Gitteret. Men det er Damerne, der selv ønsker at bevare det, bag det har de det saa rart ugenert, de kan komme og gaa, som de vil.

Kl. 2 Nat. Og endnu ingen Ende paa Mødet!

En Pause.

Men snart keder Forhandlingen dem, og de søger da ned i Spisesalen. Uheldigvis er Middagstiden netop den Tid, hvor Afstemningerne gerne falder. Og et æret Medlem kan lade være at overvære Forhandlingen, men stemme skal han, dér har Partiet ham behov, derfor sidder han i Huset. Midt i Middagen kan saa Afstemningsklokken lyde, og Lystavlen henne paa Væggen begynde at skinne, og da kan selv den skønneste Dame ikke holde sit Medlem tilbage. Partiets „Indpisker“, the whip, passer paa, at han gør sin Pligt. Han maa derfor forlade Ske og Gaffel og skynde sig ind i Salen, hvor whippen giver ham Besked paa, om han skal stemme Ja eller Nej. Indpiskerens Hverv er meget vanskeligt. Han skal sørge for, at Stemmerne er der. Derfor maa han Dagen forud skrive til Medlemmerne om at møde. Understreger han det en Gang, betyder det, at det ærede Medlem helst maa komme, to Understregninger, at han skal møde, og tre: Al Landsens Ulyk-

ker over det ærede Medlem, hvis han ikke møder.

Afstemningen foregaar ved, at man forlader Salen gennem Stemmedøren, hvor Optællerne staar og skriver Stemmerne op. Naar det ærede Medlem gaar igennem Døren, skal han tage sin Hat af og hilse paa Stemmetællerne. Hvis man undlod det, vilde ens politiske Løbebane være omme med det samme.

Ofte trækker Mødet længe ud, langt ud paa Natten. Men det ærede Medlem tør ikke gaa hjem, Afstemningen kan jo komme hvert Øjeblik. Og nu er Damer og Gæster borte. Rundt om i Bygningen og inde paa selve Salens Bænke

sidder Medlemmerne og sover, lyttende i Søvn til Klokkeren.

Men tilsidst hæver dog Formanden selv det længste Møde, og da raaber Parlamentets Vægter gennem Salen: Who goes home? (Hvem gaar hjem). Det stammer fra den Tid, da Egnen omkring Parlamentet var ret usikker, og hvor Medlemmerne derfor ofte lod sig ledsage hjem af væbnet Følge. Nu er Gaderne oplyste og sikre, men ved Mødets Slutning lyder stadig Raabet: Who goes home?

Selv denne Levning fra Fortiden holdes i Hævd. ALONSO.

Efter Slaget.

Kejser Franz Joseph.

Der er maaske ingen Kongeborg i Europa, der i den Grad bibringer Beskueren et Indtryk af Magt, som Hofburg i Wien. Den kan synes én et helt Kvarter af Byen mere end et Slot; man

ved sine vældige Masser, saa mange Kejserses Værk.

Og lykkes det at se et flygtigt Glimt af den gamle Kejser, naar han i aaben Vogn kører forbi, forstaar man ogsaa det rent menneskelige, der binder Riget sammen. Der er noget uendelig mildt over denne gamle Mand, hvis Ansigt synes ligesom forklaret af Sorgen.

Nu skal man være varsom med at overføre ganske borgerlige Hjærtets Følelser paa fyrstelige Personer. De er opdragte til Repræsentation, til at tage sig ud, til at lægge Vægten paa det Ydre, saa at Hjærtet og dets Rørelser tit er skrumpede ind til en for os almindelige borgerlige ganske uforstaaelig Tørhed. Der er i dette Ceremoniel, i hele denne strengt regulerede Have ligesom ingen Plads for Hjærtets Vildskud. Saadan fortælles det af de mest sanddru Iagttagere, der har haft Lejlighed til at se regerende Huse paa nært Hold. Men alle Iagttagere er enige om, at Kejser Franz Josephs Hjærte har blødt. Og det har i Tidernes Løb faaet alle de Sting og Stød, som et menneskeligt Hjærte kan faa. Fremtidens Digttere behøver ikke at gaa tilbage til Oldtidens Sagn, naar de skal finde de af Sorger hjemsøgte og mærkede Skikkelser. Franz Josephs Skæbne indeholder en uudtømmelig Sorgens Skat. Ramt i sit Ægteskab med en Hustru, der flakker hvileløs rundt alle

Kejser Franz Joseph.

kan gaa lange Veje og dog endnu være paa Hofburgs Grund. Og pludselig gaar det op for én, hvordan det er muligt, at en enkelt Mand, Kejseren, eller i alt Fald en enkelt Familje, Habsburgerne, kan holde saa stridige Elementer sammen i et Rige. Denne Hofburg repræsenterer med sine lange Fløje, sine kolde Gaarde, sine vældige Haver en gennem Aarhundreder opsparat Sum af Magt og Underdanighed. Hvor rebelske de kommer derude fra Habsburgernes mange rebelske Provinser, Hofburg trykker dem ned

andre Steder, end hvor Kejseren var, og først faar Fred for Morderdolken. Sønnen, Arvingen, der dør sammen med sin Elskerinde, hvordan, myrdet, myrdende, man ved det ikke ret endnu. Og Sorg paa Sorg indenfor et Herskerhus, hvor Blodet bruser rødere og varmere end ellers omkring Tronen. En Regering, der begynder med Oprør og Flugt og med blodige Kampe, med en Hævsnakt gennem Standretter, saa Riget til sidst ligner en Kirkegaard. Saa Nederlagene i Italien, Tabet af Provinserne

dér. Derpaa Nederlaget overfor Preussen og Kuldkastelsen af Habsburgernes gamle Stilling i Tyskland, 17 Kejseres Ætling, der mister Fædrenes Magt. Og de enkelte Stridigheder i Riget, de evige Spaadomme om, at den Dag, da han dør, splittes Riget. Hvilken Ængstelse, hvilken evig Bekymring. Overalt samles der i Riget ind i dette

Kejser Franz Josefs 60. Regeringsaar. Og Kejseren har selv bestemt, at alt, hvad der kommer ind, alle Velgørenhedsværkerne skal have ét Formaal: Barnet. Denne Mand, hvis Liv selv er lagt øde, som kun har faa Dage igen, samler sine Tanker om dette, at gøre Livet lettere for Barnet, der kommer. C. C.

En Dame paa Valg — i Paris.

Frk. Laloë og hendes Agitator, den kvindelige Advokat Marie Vêrone.

Mens Kvinderne herhjemme har kunnet holde Raadhusfest for deres kommunale Valgret, er de i de store Lande langt fra saa vidt. I London staar der stort Gny af deres Kamp for deres Rettigheder, uden at de dog synes at have fremmet deres Sag ret meget derved. I Frankrig har de fundet en Lakune i den franske Kommunalvalgretslov, idet det ikke tydeligt fremgaar, at det kun er Mænd der kan vælges til Kommuneraadene, og ved sidste almindelige Valg til Kommunalraadet i Paris stillede derfor en Kvinde, Frk. Laloë, sig. Der blev dannet en Valgkomité med Advokat Marie Vêrone i Spidsen. Den drev sin Agitation med glødende Iver, og den formaaede virkelig at skabe stor Stemning for sig i alle Kredse af Befolkningen. Alligevel naaede Frk Laloë kun 990 mod sin mandlige Modkandidats 3501 Stemmer, Men alene det, at hun til en ren Demonstration har kunnet samle saa mange Stemmer, viser, at Valgretsspørgsmaalet for Kvinder ogsaa er ved at blive brændende i Frankrig. Men højest sandsynligt har det dog langt frem der. Mændene er nemlig bange for, at det katolske Præsteskab, hvis Magt over det svage Køn er saa stærk i Frankrig, gennem det skal vinde en Magt, som kan blive faretruende for en frisindet Udvikling.

Bondepigen fra Domrémy.

Litteraturen om Jeanne d'Arc spænder over et Register, der gaar fra Voltaires spottende „La pucelle d'Orléans“ til Schillers begejstrede „Die Jungfrau von Orleans“. Anatole France har i disse Dage forøget den med sit tre Bind tykke Værk: „La vie de Jeanne d'Arc“, der igen har affødt en hel ny Række mindre Værker om „Jomfruen“.

Det er et Par Aar siden, at man her i Paris en Dag saa det mærkelige Syn af en Flok Latinskoledisciple i deres Uniformer i vildt Slagsmaal med Politiet nede i Rivoligaden. Latinskoleeleverne var komne

dømmets Sag, som Beviset for Guds personlige Indgriben i Frankrigs Historie til Fordel for Mønarkiet. Reaktionen herimod maatte naturligvis komme, og da Adjunkten, Hr. *Thalamas*, i sin Latinskole stemplede Jomfruen fra Orléans

som et hysterisk Fruentimmer, brød Ungdommens Harmeløs. Der var naturligvis

Overdrivelse her fra begge Sider, der var gaaet Politik i Jomfruen, hun var bleven et Symbol, som skulde forherliges eller bekæmpes, eftersom man nu var Royalist eller Republikaner. Men det var denne

Kamp om hendes Personlighed, som hos *Anatole France* modnede Tanken om at skrive det store

Værk, han i disse Dage har udgivet, og som han har bygget

Jeanne d'Arcs Hjem i Domrémy.

slæbende med en mægtig Krans, som de hængte paa *Fremiets* dejlige, gyldne Rytterstatue af Jomfruen fra Orléans, og da de derpaa med lange Taler vilde bevise, at de ikke forgæves havde fulgt Kursuset i Rhetorik, og da de begyndte at raabe „*Conspuez, conspuez Thalamas*“, rykkede Politiet ind. Det var Begyndelsen til en hel Aviskamp om Bondepigen fra Domrémy. Katolikerne havde i de Dage netop faaet Jeanne d'Arc kanoniseret, beatificeret, hvad der vil sige, at hendes Statue kan opstilles i Kirkerne; man havde anbragt en ny Rytterstatue af hende foran den meget aristokratiske St. Augustin Kirke paa Malesherbes Boulevarden, og det parisiske Aristokrati havde holdt Mindefester for hende, som den hellige Patronesse for Konge-

over det enorme Materiale, han i over femten Aar har samlet fra alle Sider.

Mellem de Hundreder af religiøse, juridiske, politiske og kritisk-historiske Værker, som den franske Litteratur ejer om hende, fra *Quicherat* over *Michelet* til *Sorel*, vil *Anatole Frances* Værk sikkert blive det, som klarest og mest sanddru, enkelt og mest fængslende vil give Billedet af denne forunderlige, historiske Skikkelse. *Anatole France* er jo lykkeligvis baade Historiker og Digter. Han finder i hendes Liv intet, der afviger fra det øvrige Billede, som den første Halvdel af det femtende Aarhundrede i Frankrig byder. Den lille Bondepige i Landsbyen *Domrémy* i Champagne, tæt ved Grænsen af Lothringen, er sværmerisk, som saa

mange andre unge Piger er det, og hendes Sværmeri bliver af religiøs Art, som det saa hyppigt skete i denne stærkt troende Tid. Hun er kun seksten Aar, hun vogter Familjens Faar, hun tilbringer de lange Dage ene ude i Naturen. Fuglenes Sang, Græshoppens Musik, Vindens Susen bliver i hendes Øren himmelske Røster, og er det egentlig underligt, at hun synes, disse Røster hvisker til hende, at hun skal befri Fædrelandet? Tungt hvilede Krigen over hendes Egn, hvor Burgundernes vilde Krigere brændte, voldtog, stjal og ødelagde den Smule magre Høst, Bonden nu og da fik bjærget. Alles Ønsker, inderlige og brændende, var at faa Fred, at faa Fjenden jaget af Landet. Jeanne delte disse Ønsker, og efter at ogsaa hendes Landsby var bleven brændt, følte hun sig kaldet til at blive Fædrelandets Frelser. At bære Vaaben var for Kvinderne i den Tid ingenlunde noget nyt. De var vant til at forsvare deres Hus, sammen med Mændene eller alene, naar Mændene var i Krig. Jeanne har sikkert set Kvinderne kæmpe, maaske selv allerede kæmpet med. Da hun kommer med

Jeanne drager ud fra Vaucouleurs paa Vej til Kong Karl i Chinon.

Onklen til *Vaucouleurs*, og den kongelige Hovedsmand giver hende to Ryttere med som Eskorte, kan hun i hvert Fald baade sidde paa en Hest og bære Vaaben. Vidunderligt skildrer Anatole France det lange Ridt i de regnfulde Februar-Dage og Nætter langs de opblødte Veje fra *Vaucouleurs* til *Chinon*, hvor Kong Karl opoldt sig, og vidunderligt skildrer han Modsætningen mellem Jeanne og Kong Karl: det energiske, tapre Bondeblod mod det af Bylivet skabte Sløvsind og Vellyststrang, den franske Kvinde, der gaar ind paa den elendige og uvirksomme Mands Plads.

Man har set det saa mange Gange senere i Frankrig. Han skildrer hendes kvindelige Skarpblik for alt, hvad der skal skaffes og gøres, hendes Mod, der udspringer af hendes Overbevisning om, at der ikke findes nogen Død for hende, før hendes himmelske Mission er opfyldt, det Indtryk, hun gør paa de troende franske Soldater og paa de overtroiske Englændere. Hun erobrer Orléans og Jargeau, hun tvinger Englænderne bort fra hele Loiregebetet,

hun fører den elendige Karl den 7de til Reims og lader ham krone. Hun foragter ham, men han er Frankrigs Konge, og i hendes Tidsalder stod jo Kongen som Indbegrebet af Fædrelandet. Aldrig kunde det gaa et Land vel, saalænge der ikke var en Herrens Salvede over det. Efter Kroningen i Reims burde hendes Mission være endt. Hun havde vist Mændene Vejen at gaa. Nu var det Mændenes Tur. Da hun vil videre, strander hun. Hun kan ikke trænge ind i Paris, hun saares i Benet, hvad der nedbryder Soldaternes Tro paa hendes himmelske Sendelse, saa de lader hende i Stikken ved Compiègne, hun fanges af Burgunderne, og hun sælges af Greven af Ligny til Englænderne. Al Usselhed og Elendighed viser sig mod hende fra Mændenes Side. Kong Karl har glemt hende og Fædrelandet for sine Udsvævelser, Ligny faar ti Tusinde Francs for hende, Munken Cauchou dømmer hende som Kætterske for at blive Bisp i Rouen ved Englændernes Hjælp. Opfyldt af Modbydelighed, Væmmelse og Afsky

for disse Mænd, falske Venner som grusomme Fjender, bestiger hun Kætterbaalet.

Den katolske Kirke, der dømte hende, har forlængst revideret hendes to Processer og erklæret hende uskyldig og Helgeninde. Det sidste har hun sikkert været lige saa langt fra at være, som hun har været den Soldaterskøge eller Munkedeje, som Voltaire og andre Spottere lige til Thalamas har villet gøre hende til. Anatole France giver os sikkert det sandeste

Billede af, hvem hun har været. Hun har efter sin Tids Forhold været Inkarnationen af den energiske, tapre, til Daad opflammende franske Kvinde, som man møder saa mange Steder i Frankrigs Historie, enten hun hedder Jeanne d'Arc eller „Den store Mademoiselle“, enten hun i 1871 hjælper Mændene med at forsvare Paris, eller hun med en rød Fane i Haanden stormer St. Germain Boulevardens Bagerbutikker.

VICTOR FOSS.

Tyvetricks.

Kufferten uden Bund.

De store Forretninger med straalende Udstillinger, der lokker Damerne til, saa de flokkes som Bier om Syltetøj, er ikke blot de købelystnes, men ogsaa de kvindelige Butiktyves rette Element. Der er Chancen størst for i Trængslen at kunne tilvende sig det, man ønsker, uden at behøve at lade det gaa den besværlige Omvej — gennem Kassen. Og det er ganske utroligt, hvor de benytter sig af Lejligheden, og hvor store Værdier, der her staa paa Spil. De Handlende skyer da heller ingen Udgift for at komme Uvæsenet til Livs, men de Forhold, hvorunder Udstillingen af Varer og Forhandlingen foregaar, umuliggør ofte en gennemført Kontrol. Og det er ikke blot Amatør-Tyve, man her har med at gøre, men drevne Tyvedamer, der lægger al deres Opfindsomhed ind i Arbejdet. Mangfoldige er de Tricks der allerede er afslørede, og der dukker stadig nye op.

Et af de fikseste og mest benyttede Tricks er „den kunstige Haand“. Som vort Billede viser, er der fastgjort en kunstig Arm og Haand i Jakettens ene Ærme, mens den rigtige Haand holdes skjult indenfor. Den kunstige Arm dækkes af en Handske og stikkes ind i en Muffe. Medens Damen nu staa og handler, hviler hendes højre Haand rolig paa Disken eller i

Den indvendige Tyvelomme.

Muffen, og imens rapser den anden Haand lige for Øjnene af den intetanende Ekspedient. Inde i Jaketten er der saa en dyb Tyvelomme, hvori

Damen med den kunstige Haand.

Genstandene nemt kan anbringes. Og en Fjerboa eller lignende skjuler jo let Haandens underjordiske Arbejden.

Et andet meget almindeligt og derfor ikke mere saa sikkert Tricks er Muffe-Tyveriet. I Muffen anbringes der en Tyvelomme, og i Butikken anbringes saa Muffen over de Ting, oftest Smykker og Juveller, som Damen vil tilvende sig. De mest drevne Butikstykke slaar sig gerne sammen to og to og gaar saa paa Jagt. Den ene stjæler Tingene og praktiserer dem over i den andens Lomme. Hvis Mistanken skulde falde paa hende, kan hun roligt lade sig undersøge, man finder intet hos hende.

Naar det drejer sig om større Genstande, er Citytasken eller Haandkufferten uden Bund den bedste Tyvesaks. Ganske tilfældigt anbringer Damen Kufferten over den Genstand, hun vil tilvende sig. Lidt efter ser hun efter noget i Kufferten, og ved samme Lejlighed hæfter hun Tyvekosten fast derinde.

Butikstykkeene er oftest elegante Damer, som man betænker sig flere Gange paa at anholde, naar man ikke lige griber dem paa fersk Gerning. De elegante Forretninger afholder jo selv Udgifterne ved deres Elegance, og intet imponerer Handelsfolk som „feine Sachen“ fra deres egen Geschäft.] —e.

Grev Eulenburg, der nu er anholdt.

Ved Nytaarstid, da Dommen faldt i den anden Hardenproces, syntes Harden en ganske slagen Mand. Grev Eulenburg havde friet sig ved sin Ed. Nu viser Eden sig at være falsk og Politiet har slaaet ned paa Kejserens mangeaarige Ven som paa en almindelig Forbryder.

Det, vi kasserer — og hvad det bliver til.

Kludene rives itu og sorteres i forskellige Kurve.

Der er intet, der gaar til Spilde i den moderne Storindustri. Det, der er værdiløst for hver især af os, og som vi gladelig kaster bort, gamle Klude, Papir, Ben, Metalstumper, altsammen kan det, naar det samles i store Masser, atter blive til brugbare Værdier, der kan gøres i Penge.

Ude i Ryesgade ligger en af disse Fabriksbyer, som Storbyen skaber, hvor dens brogede Affald samles ind, hvor det sorteres, hvorfra dette tilsyneladende Skrammel gaar ud til Verdensfabrikerne for saa at vende tilbage til vort Forbrug som fine Varer.

Det elegante, gullige Bøttepapir, hvorpaa den unge Mand skriver fagre Ord til en fager Kvinde, er maaske dannet af nogle Lærredsklude, som Pigen har kastet i Skraldespanden, som „Naturforskeren“, der gaar fra Gaard til Gaard og undersøger Affaldet med sit „Syv-tal“, har piller op og puttet i sin Pose og solgt ude hos „Levin“ i Ryesgade. Derfra

genopstaar som det værdifulde . . . .

Saadan kan man drømme, hvis man er oplagt til at drømme, naar man gaar igennem en saadan Affaldsfabrik, hvor ca. 80 Kvinder er beskæftigede alene med at sortere disse mærkelige Ting, som Storstaden vrager.

I Stueetagen sorteres de forskellige Arter Metal, rustent Jern, Zink, Kobber, Messingspaaner. I Hjørnet staar en høj Kasse med kulørte

Kludene puttes i Sække, en Arbejderske stamper dem saa tæt sammen som muligt.

er det gaet i sorteret Tilstand over Atlanterhavet til en af de store amerikanske Fabriker, og det er atter vendt tilbage til Europa i en sirlig Æske med en „Gibson girl“ paa Laaget, og nu sidder en ung Mand og skriver fagre Ord paa det.

Eller den Pengeseddel, der er Liv og Glæder og Rejser og Hundrede gode Ting, inderst inde er det noget Tovværk, som en Sømand foragtelig har kylet bort, — det kasserede, der

Vinkapsler, de skal ligesom alt det øvrige omsmeltes og atter bruges.

Oppe i de andre Lokaler foregaar Kludesorteringen. I store Sale staar unge og gamle Kvinder ved særlig hygiejnisk indrettede Borde, hvis Plader er et Metalsold, saaledes at alt løst Sand og Snavs fra Kludene drysser gennem Hullerne ned i en lukket Kasse og derved undgaar at forurene Gulvet og altsaa ogsaa Luften. Ved allerførste Sortering skilles Kludene blot i uldne og linnede, gamle og nye Varer. En virkelig øvet Arbejderske kan her naa at sortere 125 Pd. daglig og Arbejdslønnen er $2\frac{1}{4}$ Øre pr. Pd. Siden ordnes Kludene efter Stof, Farver og Finheder i ialt 78 forskellige Mærker, saaledes at hver Tøjstump maa gaa fra Haand til Haand, inden den endelig pakkes i Baller og sendes videre. Som man ser, øfres der næsten ligesaa stor Omhu paa at fordele disse gamle Tøjstumper nu, som dengang de var hele, pæne Stykker paa Butikkernes Hylde; ogsaa nu ordnes de efter deres respektive Farve, Stof og Finhed og skal anvendes hver til sit Brug.

Saaledes sælges de linnede Klude til Papirfabrikerne, en Del til Silkeborg og Lessebo i Sverrig, men langt den største Part gaar til Amerika, som opkøber Kludeaffald fra hele Europa til Papirfabrikationen.

Det fineste Papir laves af Lærreds- og Sejldugs-Klude og gammelt Tovværk; heraf er, som sagt, Pengesedlerne forarbejdede.

De nye uldne Klude, dem, som Fabriken køber af de største Konfektionsforretninger og Skræddere her i Landet, sendes i Reglen til engelske eller tyske Klædefabriker, hvor de „krasses op“, som det hedder. bleges, atter farves og derefter igen væves til Stof.

Men de Tøjstumper, der er Bastarder af Uld og Bomuld og blandet i Vævningen, bruges nu paa deres gamle Dage til Tag- og Gulvpap, der netop skal indeholde baade Uld og Traad.

Af alt det højrøde Lærred laver man det, os alle saa velkendte, røde Trækpapir.

Men foruden Klude og Papir er her ogsaa gammelt Gummi af alle Tykkelser og Arter, Barnevognsringer, Cykledæk og meget andet, der sorteres, sælges og atter laves til nyt Gummi. Tusindvis af brugte Galoscher presses sammen i svære Baller og sendes tilbage til Amerika, hvor de males og æltes sammen igen. Paa denne Maade kan to Søkendepar Galoscher,

Sækkene syes til af en gammel Arbejderske, der har været paa Fabriken i over 20 Aar.

der er udgaaede fra samme Fabrik, trasker rundt det ene i Syd, det andet i Nord, og saa mødes de dog til allersidst i Kværnen paa en New-Yorker Maskine.

Man skulde tro, at Arbejdet med Sorteringen af alle disse gamle brugte Sager var særlig sundhedsfarligt, og noget særligt appetitligt Arbejde kan det jo ikke kaldes. Men flere af Folkene har dog arbejdet i over 20 Aar paa Fabriken uden at blive syge, og gennemgaaende er Arbejderne ligesaa raske her som paa alle andre Fabriker. Inden Sorteringen overhældes alle Kludene da ogsaa med en 5pCt. Karbolsopløsning.

A. R.

„Han gør ikke noget.“

Thune fot.

Hver 8. Dags Aarbog.

April 1908.

[Aarbogen for Marts findes Side 580].

Danmark. 2. H. C. Andersen-Musæet i Odense indvies. Landstingsmand, Birkedommer Høst dør. 6. Finansminister Vilh. Lassen dør. Teaterdirektør Benj. Petersen, Aarhus, dør. 8—9. Anden Beh. i Folket. af den kommunale Valglov. 11. Den ny Ladegaard, Sundholm, forevises og tages i de følgende Dage i Brug. 13. Fhv. Postmester Jos. Michaelsen dør. 14. Den kommunale Valglov vedtages i Folketinget med 64 St. (Reformpartiet, forh. Venstre, L. Reventlow og Wenzel Neergaard) mod 35 (Socialdem., de Rad., Chr. Reventlow, Dinesen, Joh. Knudsen, N. Andersen, Birck, Trier og Deuntzer). 6 stemte ikke (Ellinger, Fraenkel, Hammerich, Madsen-Halsted, H. L. Müller og Parkow). 21—25. Kong Edward i København. (Derpaa til Stockholm og Christiania). 27. Prof. la Cour, Askov, dør. 28. Folket. vedt. ved anden Beh. de store Etatslønningslove. 29. H. F. Ewald dør. Bankkomitéen vedtager, at Detailhandlerbanken skal likvidere, medens Grundejerbanken skal fortsætte. — Mange Brandstiftelser i København. Stor Arbejdsløshed.

Den 23. underskrevet og den 24. offentliggjordes *Nordsø- og Østersø-Overenskomst*erne. Nordsø-Overenskomsten er truffen mellem Tyskland, Danmark, Frankrig, Storbritannien, Nederlandene og Sverrig, der erklærer, at „deres Politik, hvad angaar de til Nordsøen grænsende Distrikter, har Opretholdelsen af den nuværende territoriale Status quo til Formaal. De erklærer derfor, at de er fast besluttede paa at opretholde deres Staters for Tiden i deres Distrikter i de nævnte Egne bestaaende Højhedsrettigheder ukrænkede og gensidig respektere disse. Skulde der indtræde Omstændigheder, af hvad Art nævnes kan, hvorved efter en af de foran nævnte Regeringers Anskuelse den nuværende territoriale Status quo i de til Nordsøen grænsende Distrikter trues, saa vil nærværende Deklarations Signaturmagter træde i Forbindelse med hverandre for ved en Overenskomst at opnaa gensidig Forstaaelse angaaende Foranstaltninger, som de maatte anse for nyttige af Hensyn til Opretholdelsen af Status quo i deres Besiddelser“. — Østersø-Overenskomsten er truffen mellem Tyskland, Danmark, Rusland og Sverrig og gaar ud paa lignende Bestemmelser for Østersøens Vedkommende.

Norge. 8. En af Medlemmerne af det uafhængige Venstre fremsat Dagsorden, der opfordrer Ministeriet Knudsen til at blive under de nuværende Omstændigheder, d. v. s. fordi intet andet Parti i Øjeblikket kan danne en Flertalsregering, vedtages med 67 Stemmer (52 af det konsoliderede Venstre, 5 uafhængige Venstre og 10 Socialdemokrater) mod 55. 9. Forsvarsministeren Heftye gaar, fordi han som Betingelse for sin Indtræden i Ministeriet havde fordret, at Regeringen skulde støtte sig til et rent Venstreflertal. 10. Oberstl. Lowzow bliver Forsvarsmin. Den norske Forsvarskommission afgiver Betænkning.

Sverrig. Fortsatte økonomiske Vanskeligheder. I Stockholm stor Strejke i Bygningsfagene. 18. En kortvarig Strejke af de kommunale Arbejdere i Malmø.

England. 5. Campbell Bannermand indgiver sin Demission. 12. Ministeriet rekonstrueres. Asquith Premiermin., Handelsmin. Lloyd-George bliver Finansmin., Undervisningmin. Mc Kenna bliver Marinemin., medens Lord Tweedmouth bliver Præsident for Geheimeraadet, Parlamentssekretær Winston Churchill Handelsminister. 22. Campbell Bannermand dør. 24. Churchill, der som Minister maa søge nyt Valg, falder i Manchester med 4988 St. mod 5417.

Italien. 3. Generalstrejke i Rom i Anledning af et Sammenstød mellem Politiet og et socialistisk-anarkistisk Ligfølge. 27. Nasi gen vælges for 5. Gang.

Portugal. 5. Valg, adskillige blodige Sammenstød. Stor Sejr for Monarkisterne, kun 5 Republikanere valgte.

Rusland. 6. Den finske Landdag opløses.

Tyskland. 4. § 7 i Foreningsloven, Sprogparagraffen, vedtages med 200 St. mod 179. (Centrum, Sociald., Polakker, nogle Elsass-Lothringer, H. P. Hanssen og 4 af de frisindede). 8. Foreningsloven vedtages med 194 St. mod 168. 21. Under en ny Hardenproces i München føres der Vidner for, at Hardens Beskyldninger mod Fyrst Eulenburg var rigtige.

Østerrig. 12. Statsholderen i Galizien, Grev Potocki, myrdes af en ruthenisk Student.

Kammerraad, Hoffrér *Em. Hermann* fejre forl. sin 25-Aars Jubilæum som Hoffrér. Hr. H. har udfyldt sin vanskelige Stilling til sine høje Herskabers Tilfredshed og gjort sig meget afholdt.

Distriktsjordemoder, Fru *M. C. Jensen*, i Storehedinge fejrede forl. 50-Aars Jubil. Fru J. er 80 Aar og har hidtil med Dygtighed røgtet sin Gerning, som hun nu tager Afsked med.

Konsulent *Oppermann* og *Hustru* i Randers fejrede d. 11te Maj deres Guldbryllup. O. blev 1854 ansat som Dyr læge paa Grevskabet Holsteinborg, hvor han fik en stor Praksis og udgav flere veterinære Bøger. 91 Konsulent i den lettere Hesteavl. Guldrudeparret, der henholdsvis er 75 og 73 Aar, er raske og livligt interesserede.

Dyr læge *J. R. Jensen*, Løsning, en af Horsensegnens kendteste Skikkelser, fejrede forl. 25-Aars Jubil. J. har bidr. stærkt til sin Egns Opkomst ved at tage Initiativ til flere Landbrugs-Reformer.

Skolebestyrer cand. mag. *Christian Branner* døde d. 1. Maj, 40 Aar gl. For Ordrup Skole, hvis dygtige og elskede Leder han har været i 14 Aar, er Tabet uerstatteligt.

Kgl. Kapelmusikus *Carl Skjerne* fejrede d. 14. Maj sit 25-Aars Jubil. som Medl. af Tivoli-Orkest. Den kendte og afholdte Kunstner er vor mest fremragende Klarinettist-Lærer ved Musikkons.

Købmand *G. Hansen* i Skive, fejrede forl. sit 25-Aars Jubil. H. er af de ægte Jyder, han beg. som vandrende Hosekræmmer, ejer nu et af S.s store Huse, har en stor Forr., Med-ejer af Dollerup Mølle.

Fhv. Købm. *S. Chr. Thomsen*, Odense, døde d. 29. April, 65 Aar gl. Th. var opr. Medindehaver af det store Manufakturfirma Hjorth og Thomsen, som bestod fra 66-96. En elskværdig Mand.

Byrådsmedlem, Fabrikant *Chr. Lottrup* i Aarhus døde den 30. April, 50 Aar gl. L. var en glødende Bypatriot, der stærkt arbejdede for Byens Fremgang, deribl. for den kommende Udstilling.

Købm. *Viggo Kempe*, en af Helsingørs største Forretningsdrivende er død, 66 Aar gl. Siden 95 Medl. af Byraadet, hvor han udrettede et stort Arb. Hr. K. var en betydelig og rig Personligh.

Togfører *L. J. Rasmussen* fejrede d. 13. Maj sit 25-Aars Jubil. i Statsbanernes Tjeneste. Konduktør 85, Pakmester i Struer 96, fra 99 Togfører i Korsør. Meget afholdt af Publik. og Kolleger.

FIVER 8 DAG

Nr. 34. 14. Aargang.

24. Maj 1908

Skuespiller Johannes Poulsen i sit Hjem. Julius Aagaard fot.
(Se Stenografisk Interview Side 676).

Mary.

Af Johannes Berggreen.

Det var under Verdensudstillingen i Chicago, at jeg traf paa min gamle Ven Doktoren.

Fra alle Jordens Egne var Folk strømmet til, og alle Jordens Tungemaal summede én om Ørene derinde i Parken, naar man gik ad de kunstigt slyngede Gange, saa det umuligt kan have lydt meget værre hin Dag for de mange Aar siden ved Babeltaarnets Fod.

Og midt i al denne Forvirring løb jeg paa Doktoren.

Det viste sig snart, at vi var begge baade sultne, trøjte og tørstige.

Jeg ved ikke, om det gælder alle Nationer, men jeg mener at have lagt Mærke til, at naar to Landsmænd af den danske Nation møder hinanden paa fremmed Grund, er noget af det første, man opdager, at man er baade sulten og tørstig.

Saa fulgtes vi da ad til den tyske Restauration — fik Mad og Drikke for os, og saa kom først ret Samtalen i Gang.

Mangt og meget var der at berette, for det var Aar siden, vi havde set hinanden, og da vi havde spist og faaet Cigarerne tændte, var vi enige om, at vi havde faaet nok af Udstillingen for den Dag, og at vi vilde følges ad ind over Byen mod vore respektive Hjem.

Det var Aften og henimod Solnedgang, da vi nærmede os den Forstad, hvor vi begge boede.

Vi gik langs med en af de store Kirkegaarde, der ligger omkring den mægtige By. Da vi kom til en af Indgangene, siger Doktoren:

„Kom — vi kan skyde Genvej herigennem. Saa er vi fri for Trængslen, og det kan være godt at faa lidt Stilhed og Ro.“

Saa gik vi ind paa Kirkegaarden.

Skyggerne fra de store Marmormonumenter og fra de smaa fattige Kors lagde sig langt hen over Alléernes Grusgange nu, da Solen var ved at gaa ned. Larmen fra den støjende Storby derude naaede kun dæmpet herind, og fra den nære katolske Kirkes højt ragende Taarn lød de sidste dirrende Klokkeslag ind over de „Dødes Have“.

Uvilkaarligt grebne af Stemningen var vi blevne tavse og gik ved Siden af hinanden, hver i sine Tanker. — Saa stansede Doktoren pludselig, tog mig i Armen og sagde:

„Kom — lad os gaa lidt ned ad denne Sidegang, blot et lille Stykke, saa skal jeg vise Dig noget.“ —

Lidt efter stansede han ved et ganske simpelt og tarveligt lille Gravsted — helt bevokset med Græs. Midt paa Gravstedet var rejst en

fattig Mindesten af Granit, og paa Stenen stod kun indhugget det ene Navn „Mary“ og nedenunder paa Engelsk nogle faa Ord, som oversat vil lyde: „Ingen har større Kærlighed end den, som sætter sit Liv til for sine Venner.“

Doktoren stod stille lidt og saa paa Indskriften, saa sagde han:

„Ja — der ligger én Dansk begravet — en af de mange derhjemme fra, som var kommet langt ud og mødte sin underlige Skæbne herovre. — Men kom nu — Aftenen er smuk, der er svalt paa Verandaen, — saa tager vi os en Sodavand og Whisky, og saa skal jeg fortælle Dig, hvad jeg véd om Mary.“ —

Og i den sene Aftendæmring sad vi derude paa Doktorens Veranda, og han fortalte — — —

„Mit første Møde med Mary havde jeg for mange Aar siden, og Mindet derom fører mig langt bort — tilbage til Danmark, til den lille kønne, underlige gammeldags By, der laa saa smukt langs Søen med de store Heder og de store Skove om sig. Jeg gik i Byens Latinskole og skulde snart være Student. — Det var en Juni Morgen — hvor husker jeg det dog, som var det igaar. Fra mit Kvistvindue kunde jeg se langt ud over Søen mod de blaanende Hedebacker paa den anden Side og de gamle Klosterlevninger, der gemte sig i Skoven. Men under mit Vindue løb den gamle, krogede Gyde med sine toppede Brosten og Rendestenen i Midten — lige ned til Søen, og der mødtes den med gamle Fisker Gullachs Baadebro — to smalle Brædder, lagte over nedrammede Pæle et godt Stykke ud i Vandet — og for Enden af den laa hans Baad, den han paa sit sære gebrokkene Dansk — for Gullach var født Holstener — kaldte for sit „gute gamle Skiff“. Gadens Dreng plejede at søge ud dertil for at mede efter Skaller — men medens Fiskeriet passedes, gjaldt det om samtidig at holde skarpt Udkig op ad Gaden for i Tide at faa Øje paa Gullach, hvis han nærmede sig. Da gjaldt det om at redde sig op paa Broen i en Fart, for Gullach taalte ingen Uvedkommende i „Skiffet“ — det var kun tilgængeligt for ham selv og et forældreløst Barn, som han havde taget til sig, — en lille Pige paa en halv Snes Aar — en lille Skønhed med store, brune Øjne og gult, krøllet Haar — — jo, ogsaa for Gullachs gamle Ven, Skomager Handbjerg, som boede lige ved Broen og som plejede, naar Vejret var godt, at gaa med tilsøs efter Aalene og Gedderne. — Og det var den dejlige Juni Morgen! Jeg saa dem komme ned ad Gyden — som jeg havde set det saa ofte før — gamle Gullach med Marie — saaledes hed den gullokkede lille

Skønhed — ved Haanden. I Magsvejr fik hun gerne Lov til at gaa med paa Fangst. I Døren til sit Hus stod — som sædvanlig saadan en køn Morgen — gamle Handbjerg, og den sædvanlige Morgenhilsen udveksledes:

„God Morgen, Gullach — prægtig Vejr idag!“

„God Morgen, Handbjerg — ja, den er lige herover (udtaltes herrøver).“

Det var altsammen dagligdags nok.

Men da skete det!

To smaa Fyre laa naturligvis derude i „Skiffet“ og medede — og Skallerne bed saa dejligt. Saa faar de Øje paa Gullach — og Retraiten maatte ske i en Fart. Da lyder der et Skrig, som kun et Barn kan skribe, naar det er i Angst, og en af de smaa Fiskere, en Dreng paa en 7—8 Aar, er dumpet i Vandet under sit Forsøg paa at redde sig op paa Baadebroen. Vi saa det alle i samme Øjeblik — jeg fra mit Vindue, de gamle Fiskere og — den lille gullokke Pige. Men den, som først var paa Færde, det var hende — Marie. Neppe hørte hun Skriget derudefra, saa fo'r hun af Sted — og i næste Nu var hun paa den yderste Ende af Baadebroen og paa Hovedet i Vandet. Og saa laa de derude og baskede lidt — og Vandet var dybt dér — men *Marie bjergede Drengen!*

Og dér mødte Marie sin Skæbne! — —

Gullach var naaet ned til Broen — men Marie stod allerede derude — dryppende af Vand, — og Gullach begyndte at skænde.

Jeg hørte tydelig hendes Svar — for jeg var jo ogsaa i en Fart kommen ned paa Gaden og ud paa Broen.

„Ja — hvad kan det hjælpe, Bedstefa'r,“ — svarede Marie paa Skændene — „for det er jo min bedste Ven Thomas — og han kan ikke svømme!“

Nej. Thomas kunde ikke svømme — hun vidste ikke, hvor sandt hun talte!

Men den Dag blev Marie og jeg gode Venner. — —

— — Og jeg blev Student og kom til København. Marie kom ud at tjene — og Thomas blev Sømand.

Og saa saa' jeg ikke Marie i mange Aar.

— — Der blev en Pavse i Doktorens Fortælling. Det var, som sad han og samlede Minderne. Hans Ansigt kunde jeg ikke længere skelne — men Cigaren lyste gennem det voksende Tasmørke. Larmen fra den store By døde mere og mere hen, og Stilheden bredte sig om os, medens en stærk Blomsterduft fra den nærliggende Kirkegaard slog os i Møde i Sommer-natten.

„Naa, Doktor — og hvad saa —?“

„Ja, rigtig — hvad saa! Jo — saa var det en Dag i Nordsøen! Skibet huggede og huggede sig frem i Storm og tungt Vejr — saaledes som

de gamle Amerikadampere forstod at gøre det i de svundne Dage. Jeg var med som Læge — men det var min Agt at blive derovre og søge mig Praksis dér. Endnu havde der ikke været stort for mig at gøre ombord, og jeg havde været utilpas, saa jeg havde ikke set meget til Skibets Passagerer. Men den Dag mødte jeg Marie igen. Jeg var kommet op paa Dækket — og der var ikke mange Passagerer at se. Men helt henne i Forstavnen stod en ung Pige — stot og sikker — følgende Skibets Bevægelser som en gammel, øvet Sømand. Uvilkaarlig maatte jeg beundre hende — mine Ben slog stadig klik for mig. Jeg var kommen nær til hende, da hun rask vender sig om og kommer lige mod mig. Øjeblikkelig kendte jeg de store, kønne, brune Øjne og det gule Haar. — Hun kendte ogsaa mig igen — og da vi var komne ind i Kabytten, kom Samtalen i Gang.

„Naa“ — spurgte jeg endelig — „men Thomas, hvad er der blevet af ham —?“

Marie blev rød i Kinderne.

„Jo — det er ham, jeg rejser over til! Thomas var hjemme og læste til Styrmandseksamen — og saa blev vi forlovede. Han farer paa New York nu — ja, og nu skal jeg over og giftes.“

„Naa, saadan — ja, gammel Kærlighed ruster jo ikke. Ja, til Lykke, Marie — Thomas bliver ikke narret!“ —

De store, brune Øjne kunde se saa godt paa én. — —

Jeg fik ikke talt meget med hende under Overrejsen. Vejret var hele Tiden haardt, og der blev nok for mig at gøre.

Kort før Indsejlingen til New York saa jeg hende igen en Morgen tidlig staa derude i Forstavnen og stirre imod Land.

„Ja, nu er vi snart inde.“

„Ja, Gud ske Lov — skønt jeg holder meget af Søen — men —“

„Javel — Thomas venter!“ — sagde jeg smilende.

Igen disse store, gode Øjne!

„Ja — han har lovet at tage imod mig.“ —

„Selvfølgelig — det manglede blot!“ —

Og vi kom til New York.

Jeg fik travlt, medens Passagererne gik i Land. De var næsten alle borte — da saa' jeg Marie staa alene, spejdende til alle Sider.

Jeg gik hen til hende — Øjnene stod fulde af Taarer — for der var ingen Thomas.

Jeg søgte at trøste hende — hun kunde blive ombord til næste Dag — saa kom han vel, der maatte jo være kommet Forhindringer osv.

Men der kom ingen Thomas! Jeg fik hende anbragt i et ordentligt Logi — jeg vidste, hun var ret vel forsynet med Penge — det sidste af Arven efter gamle Gullach. Hendes Adresse blev opgivet til Skibets Officerer — for Thomas maatte jo komme!

Saa maatte jeg rejse videre — jeg skulde jo her til Chicagol! — — —

Atter blev der en Pause i Doktorsens Fortælling. Alt var stille om os nu — en enlig Fugl sad derovre i Kirkegaardens Træer og sang i bløde, dæmpede Toner.

Saa fortsatte Doktoren:

„Ja — og saa kommer sidste Akt af lille Marys Historie — — Mary var hun jo bleven kaldt, siden hun kom til Amerika. — Forunderligt de Skæbner, de møder, de mange, der kommer derhjemmefra med de store Forventninger om Lykken, som *maa* findes herovre! Naa, nogle finder alt det, der *kan* kaldes Lykke, men andre, mange andre — — — Jo, jeg véd lidt derom!

Saa fik jeg mit sidste Møde med Mary!

Jeg havde været her i Chikago et Par Aar og praktiserede mest i de fattige Kvarterer nede ved Havnen. Da møder jeg en Dag i en af Fattiggaderne en ung Pige, som efter sin Dragt hørte til „Frelsens Hær“. Underligt nok — men jeg kendte hende straks — det lyse Haar under den mørke Hat og de store, brune Øjne, der nu var blevne endnu større — syntes jeg — maaske fordi Kinderne var blevne smalle og blege — — de Kinder, der før havde været saa friske og runde.

Jeg standsede hende og fik at vide — ja, mangt og meget! Men Summen af det hele var, at *Thomas var aldrig kommen!* — Hun havde været syg, havde siden arbejdet haardt — var for et halvt Aar siden kommen her til Chikago, og nu brugte hun sin Fritid til sammen med andre at søge at komme de Stakler tilhjælp, som der findes saa mange af netop i disse usle Kvarterer omkring Chikagos Havn.

Saa skiltes vi — men faa Dage efter saa jeg hende igen — for sidste Gang.

Jeg kom gaende igennem en af de usle Gyder dernede ved Havnen — skulde i Praksis.

Det var Lørdag Eftermiddag, og som sædvanlig trak forskellige Afdelinger af „Frelsens Hær“ gennem Gaderne, hvor de standsede udenfor de mest berygtede Steder med deres Musikkorps og Sangkor.

Jeg saa' saadan en lille Afdeling standse udenfor en berygtet „Saloon“ og hørte Musikken intonere en af de for alle Amerikanere kendte gamle, kønne Sange af Sankey. Musikken standsede, og Sangen begyndte. Jeg stod stille et Øjeblik for at høre — det lød saa kønt i Aftenen. — Da saa jeg hende — Mary — staa der — høj og rank — imellem de andre.

Saa gaar Døren op til Beværtningen, og to unge Mennesker, begge Sømænd, tumlede ud paa Gaden i ivrig Disput, som i et Øjeblik gik over til Slagsmaal. Pludselig trækker den ene sin Revolver op af Baglommen — løber et Par Skridt tilbage og løfter den mod sin Modstander.

Da lyder der et gennemtrængende Skrig — og i næste Nu har Mary styrtet sig frem, midt imellem de kæmpende, halvdrukne Matroser.

Det skete alt i et Øjeblik!

Der stod hun — høj og rank — med Revolveren vendt imod sig — dækkende den ene af Matroserne — — Armene højt rakte op —

„Do'nt fire!“ (skyd ikke) raabte hun — men det var for sent.

Skuddet gik af og ramte Mary — stakkels lille Mary — midt i Panden.

Uden en Lyd sank hun til Jorden. Jeg ilede til — men Mary var død med det samme.

Men den, hun havde skærmet — den, hun havde givet sit Liv for — den, hun anden Gang havde reddet fra Døden — var Thomas.

Hvad der senere blev af ham, véd jeg ikke.

Men derovre ligger Mary — og jeg er af den Formening, at Indskriften paa den fattige Gravsten er rigtig — for en Gangs Skyld!“

April Maaned har været skæbnesvanger for den engelske Marine. Sammenstød, Strandinger, Eksplosioner. Disse moderne Uhyrer er skrøbelige Varer. Det værste Uheld er dog det, at Krydseren „Gladiator“ den 26. April om Eftermiddagen blev paasejlet i en stærk Snestorm af Atlanterhavsdamperen „St. Paul“, der var sejlet ud fra Southampton. Krydseren blev ramt midtskibs.

Den engelske Krydser „Gladiator“, der blev paasejlet af Atlanterhavsdamperen „St. Paul“.

Afganistan.

Emiren af Afganistan Habib-Ullah-Chan.

Det gærer oppe ved Grænsen mellem det engelske Indien og Afganistan. Afganistanske Friskarer har overfaldet engelske Grænsevagter. I Europa vilde det have været en Krig. Anderledes ovre i Asien. Der har et Samfund ikke den Magt over sine Undersaatter som herhjemme. Emir Habib-Ullah-Chan er ganske vist enevældig Hersker over Afganistan, men over mange af Stemmerne er hans Herredømme ret løst. Han har ikke mange Midler til at tvinge. Og selv om han kunde tvinge, er det ikke givet, at han for Øjeblikket er tilsinds. Han er fornærmet, fortrydelig. Tidligere laa han midt mellem England og Rusland, ombejlet af begge, med Pengetilskud fra dem begge. Thi kun over hans Besiddelser kunde Rusland true Englænderne i Indien, og han var paa den anden Side Englands Forpost mod Rusland. Det gav Anseelse og noget i Kassen. Men nu har England og Rusland, uden at spørge ham, afsluttet Konvention af 31. Aug. 1907 netop om Afganistan, der nu falder ind under den engelske Interessessfære. Og Englænderne vil ikke tiltale ham med Ordet Majestæt.

Englænderne er ikke me-

get lystne efter en Krig. Den vil koste overordentlig meget, Landets Uvejsomhed, dets Klima, dets sparsomme Befolkning gør Krig dér overordentlig kostbar og vanskelig. Man har jo før gjort smertelige Erfaringer i Afganistan. Og selv om man har reformeret sin indiske Hær, selv om man har 9 Divisioner derovre, hver paa 21,000 Mand, er det ikke for meget til at holde en 2—300 Mill. i Skak med. Det gærer i Indien, hvis man binder altfor mange Tropper oppe ved Nordvestgrænsen, ved man ikke, hvad der kan ske inde i Landet.

Og Krigen kan blive langvarig. Mere end to Divisioner kan man ikke sende ind i Afganistan, mere kan man ikke forpleje derinde. Og for dem kan det tage lang Tid at faa Bugt med Afganistan. Det er et Rige paa Størrelse som det tyske, dog kun med 5 Mill. Indbyggere. Og selv om Emiren kun kan stille 60,000 saakaldte regulære Tropper paa Benene og maaske bringe en 80,000 Mand irregulære Bander i Marken, kan det tage lange Maaneder at afsøge hele et vildsomt Bjerglands Smuthuller.

Der er derfor al Udsigt til, at Krigen undgaas. Spillet er ikke Lysene værd. Englænderne lader sig sikkert nøje med en endog ret ringe Undskyldning. Men Emiren er, som sagt, fortrydelig.

En Afstraffelse i den afganistanske Hær. Forbryderen spændes for en Kanonmunding og skydes.

Johannes Poulsen i sit Arbejdsværelse. Jul. Aagaard fot.

Stenografiske Interviews.

ved C. C. CLAUSEN.

LIV. Skuespiller Johannes Poulsen.

Efter en arbejdsfyldt og sejrrig Sæson gaar nu Hr. Johannes Poulsen paa Tourné med Koppels og Melbyes kloge og muntre „Hr. Christensen“. Og der er ingen Tvivl om, at man ude i Provinsen vil flokkes om den unge Kunstner, der allerede har saa mange kunstneriske Landvindinger bag sig, og som staar rank og spænstig, rede til at lægge nyt Kunstens Land under sig.

Første Gang, jeg spillede Komædie, var jeg ikke mere end seks Aar, det var hos Pastor Hohlenbergs, vi spillede Soldaterløjer, min Broder spillede Løjtnanten, og jeg spillede Mads, Fyenboen, Gaardskarlen. Far sminkede os, det vil sige med nogle tørre Farver, saadan nogle, som man bruger til Tegning, han satte lidt rødt paa Kinderne inden vi gik derhen. Jeg kan huske, vi gik med Sminken paa — det var om Eftermiddagen — gennem den stille Tøjhusgade hen til Pastor Hohlenbergs,

der boede lige over for Holmens Kirke.

Og saa spillede vi Komædie ude paa Birkerød. Vi var allesammen meget dramatisk begejstrede derude. Mantzius, der havde lavet Skolen, var jo en Broder til gamle Mantzius, han har spillet derude og Karl Mantzius og Martinius Nielsen ogsaa. Vi spillede Komædie saa godt som hvert Aar, og det var nogle indholdsrige Plakater. Saa vidt jeg husker, spillede vi paa én Aften „Julestuen“, „Soldaterløjer“ og en Pantomime. Den sidste var lavet af en Lærer, der hed Haase, som var vor Instruktør, og en udmærket Instruktør. Den var lavet som de gamle Tivolipantomimer, og Haases Broder havde komponeret Musikken til den. Adam spillede Harlekin, jeg spillede Pjerrot.

Men første Gang jeg optraadte, det var, mens jeg gik i tredje Klasse, det maa alt-saa have været i 1895—96, det var i „Storebededagsaften“ og „Modgift og Medgift“.

Taler det Rygte sandt, der siger, at Deres Fader udtalte sin største Misfornøjelse med sine Sønners Præstationer?

„Nej, det er en Historie, der gaar om Fru Hennings. Da hun saa sin Søn, Otto Hennings, spille, sagde hun: „Gudskelov, han ikke har noget Talent.“ Forresten tror jeg nok, han havde noget Talent, han var uhyre morsom, han var en af de vittigste Dreng.

Jeg ved ikke, om Far var tilfreds. Han er saa godt som aldrig tilfreds. Han er meget kritisk. Og hvis han er tilfreds, siger han ingen Ting. Han roser aldrig — aldrig, men det, tror jeg, er meget godt. I alt Fald roser han aldrig til os selv. Vi har somme Tider hørt, han har gjort det overfor andre, men aldrig til os selv.

Det var Far selv, der foreslog mig at blive Skuespiller, da jeg var bleven Student. Selv har jeg villet være det, fra jeg var seks Aar. Og min Broder vilde ogsaa være det fra ganske lille af. Men først skulde vi være Studenter. Vi vilde ogsaa selv være Studenter. Jeg tror, der var noget i den Regel, de havde paa det gamle Teater paa Holbergs Tid, at ingen maatte spille Komædie, undtagen han var Student. Jeg tog for Resten ogsaa Filosofikum.

Og saa lærte jeg at synge, lærte at fægte, lærte Plastik, alt det, en Skuespiller skal kunne. Det er en forfærdelig Fejl, synes jeg, som saa mange unge Skuespillere begaar, at de tror, at det eneste, der er nødvendigt, er at have Talent. De tyske og de franske Skuespillere, de kan deres Ting, de kan tale og gaa og staa, de kan fægte, spille, danse, alt muligt. Men herhjemme er der saa uhyre faa af de unge Skuespillere, der kan det. Det er særlig disse Instruktørers Skyld, der aldrig selv har været Skuespillere, de lærer deres Elever, at naar de bare har Talent, saa behøver de ikke mere. Men det er jo en uhyre Fejltagelse. Nej, en Skuespiller skal have ikke blot sin Stemme, ikke blot sit Ansigt, men hele sin Krop i Orden, næsten som en Atlet, eller som en Væddeløbshest, eller en Rytter. Han skal være ligesaa udholdende som en Væddeløbshest, og han skal bruge det hele, Stemme, Ansigt, Krop, og han maa derfor være Herre over det altsammen. Og det har Fader ogsaa altid forlangt af os.

Vi havde allerede drevet meget Sport ude i Skolen, navnlig Fodbold, Tennis og

Kricket, det var lige som de engelske Colleges. Det var i det hele en udmærket Skole. Og saa havde vi Lov til at slaas der, det var ogsaa en stor Fordel. Og saa fik vi Bank. Jeg tror, det har en uhyre gavnlig Virkning, det er sikkert galt, naar man nu afskaffer Bankene, at Lærerne ikke maa banke mere, det er det eneste, Dreng har Respekt for.

Senere har vi fortsat med Sporten. Vi har lært at bokse og hugge, vi har sejlet meget, og for Tiden rider vi meget. Vi spiller Polo til Hest, hvad der er forfærdelig morsomt.

Og saa ryger jeg ikke og drikker jeg ikke, for det kan man ikke, naar man skal have meget bestilt.

I 1901 gik vi til Dagmarteatret. Forholdene ved det kongelige Teater er jo saa daarlige for de unge. Der gaar jo saa meget efter Anciennitet. Og saa spiller de heller ikke det Repertoire, som vi gerne vil spille. Direktionen har ingen Interesse for de gamle, store Stykker, saadan som vi har spillet dem paa Dagmarteatret, Romeo og Julie, Axel og Valborg, Væringerne o. s. v. De sætter dem nok op en Gang imellem, og saa gaar de nogle Gange, men man mærker tydeligt paa Forestillingerne, at man ingen Interesse har for disse Klassikere. Der er det underlige, at den Generation, der nu er 35, slet ikke interesserer sig for dem, medens de, der er mellem 20 og 25, er stærkt interesserede i dem. Det har vi set ude paa Dagmarteatret. Vi har der faaet store Huse netop paa vore store Forestillinger.

Men det er jo nærmest Grunden til, at vi nu bliver ved Dagmarteatret. Naar vi i sin Tid gik til det, var det, fordi Forholdene paa det kongelige Teater næsten var saadanne, at de unge ikke kom frem, før de var gamle. Og saa er det for sent. Er der noget, der hører Ungdommen til, er det Skuespilkunsten, og for Resten al Kunst. De bedste Ting laves af en Kunstner i den første Del af hans Liv. Ungdommens Barnlighed er meget i Slægt med Genialitet. Genialitet er ikke andet end Barnlighed. Der er noget om det med „Naturens muntre Søn, der er Lykken næst.“ Det gælder om at komme i det heldige Øjeblik, . . . det heldige Øjeblik sammen med en mægtig Flid.“

Den 12. Maj 1908.

Maleren Rudolf Petersen, assisteret af de unge Malere Niels Larsen Stevns, Hougaard, J. Th. Skovgaard og Troels Trier, maler Kalkmalerier i Grundtvigs Hus

„Grundtvigs Hus“.

Det er egentlig mærkeligt, at Grundtvigianerne ikke før har rejst deres Hus, skabt sig deres store Samlingsted herinde i København. Thi af alle vore kirkelige Retninger er den jo ubetinget den, der er mest samfundsmæssig, mest selskabelig, hvis man kan bruge dette Ord i denne Forbindelse uden at misforstaas. Af de to store, religiøse Genier, som Danmark fostrede i det 19de Aarhundrede, Kierkegaard og Grundtvig, fremhævede Grundtvig lige saa stærkt det fælles Baand, Vennekredsen, som Kierkegaard stillede „den Enkelte“ op, saa absolut og „absurdt“, at han til det sidste næsten blev ensom som Søjlehelgenen oppe paa sin snævre Flade i den uendelige Ørken. Men Grundtvigianerne bandt Sangen sammen, Bekendelsen, hele det glade og muntre Samvær mellem Vennerne.

Og rundt om i vore Provinsbyer har denne Samlingstrang vel skabt den ejendommelige Form, som Højskolehjemmet er med dets Forening af Mødesal og Hotel, det fælles Sted, hvor Omegnens Grundtvigianere mødes med Byens, hvor de kan faa baade deres aandelige og legemlige Behov stillet. Og hvor endelig Idræt kom til som det tredje.

Men herinde savnede Grundtvigs Menighed et tilsvarende Hjem. Det havde fra gammel Tid af Vartov Kirke, Tietgen havde stillet Byens største Kirkerum til deres Raadighed i Marmorkirken, og de havde den smukke lille Valgmenigheds Kirke ude paa Forhaabningsholms Allé. Og ved Siden af den var der igen et Menighedshus med Mødesal og Gymnastiksal. Men skulde man holde større Møder, var man nødt til at leje Bethesda. Og noget Hotel, hvor Grundtvigianerne kunde tage ind og føle sig hjemme, havde man ikke, saadan som Missionen for længst havde haft det. Ligesom den ogsaa havde rejst sit store Hus i Gothersgade for sine kristelige Ungdomsforeninger.

Men nu paa Tirsdag aabnes Grundtvigs Hus i Studiestræde. En Uges Tid forinden er det Kaos; der arbejder vel et Par Hundrede Mand i Bygningen, Kunstnere, Snedkere, Malere, Elektrikere, Haandværkere af alle Slags. Alligevel, paa Tirsdag skal det være færdigt, og saa gaar det vel som ved Udstillinger, hvor ingen tror, det kan lykkes at aabne den fastsatte Dag, men hvor det dog lykkes.

Det er „Kirkeligt Samfund af 1898“, der er Bygherren. Allerede for adskillige Aar siden

blev Tanken drøftet og anbefalet paa et Møde i Koncertpalæet, hvor bl. a. Ludvig Schrøder og Nørregaard, Testrup, varmt anbefalede Tanken. Men det er slet ikke saa let at rejse saadan et Hus. Der skal en passende Grund, og der skal mange Penge. Som Huset nu kommer til at staa der, vil det løbe op i trekvart Mill. De 600,000 Kr. kan man faa i første og anden Prioritet, men 150,000 Kr. maa skaffes. Blandt dem, der særlig har gjort sig fortjent i

kedes ham i denne Facade med dens stærkt røde Stenflader, dens Granit, dens takkede Krone, at give Udtryk for Grundtvigianismens frejdige og brede Syn paa Tro og Folk, for dens Sammenhæng med Fortiden, for det paa en Gang løftende og solidt sig bredende. Og kommer man ned i Forhallen, vil Grundtvigs store Buste møde os, modelleret af Maleren Niels Skovgaard. Det er en Appel, der er Konduktør paa Bygningen, en Troels Trier, en Søn af Ernst Trier, der maler og skærer. De smukke Kalkmalerier i Restaurationssalen, de danske Bønder i Nationaldragter, der binder Guirlander af alle den danske Floras Blomster, males af Rudolf Petersen i Spidsen for unge Kunstnere, deriblandt en ung Skovgaard, Søn af Joakim Skovgaard. Og Maleren Johs. Kragh skærer i Kridtsten Ornamenter paa Trappegangen. Og rundt om i Landet har Mænd og Kvinder siddet og skaaret Fyldinger ud til de Skydedøre, der skal kunne skille den store Festsal i mindre Dele. En hel aandelig Bevægelse har arbejdet med paa dette Hus og bidraget til at præge det.

I Forhuset bliver der i Stuen Butikker og oppefter i Etagerne Hotel. I Fløjen, der gaar ind i Gaarden, underst den store Festsal, baaret af ejendommelige Piller med Portræthoveder, oven over den Restaurationssalen med sine Kalkmalerier, derover igen en Mødesal og over den Gymnastiksalen med Foreningslokaler. Øverst oppe er der Køkken og Bolig for Personalet. Ellers lægger man jo gjerne Køkkenet i Kælderen, i et underjordisk Rum, hvor aldrig en Solstråle naar hen, men hvorfra Mados stiger op i Bygningen. Her ligger det lyst og frit.

Og aller øverst oppe er Taganlægget, den store asfalterede Flade, hvor der navnlig ind over Byen er en henrivende Udsigt, særlig ved Aftenstid. Og heroppe tænker man sig at ville synge de gamle, smukke Aftensange.

ALONSO.

Arkitekten Rolf Schroeder, der bygger Grundtvigs Hus.

Maleren Johannes Kragh udskærer Relieffer i Kridtsten paa Trappegangen i Grundtvigs Hus.

Pengespørgsmaalet, er Borgmester, Etatsraad Jacobi og Overretssagfører Helweg-Larsen.

Og Huset bliver Grundtvigs Hus, ikke blot i den Betydning, at det er Grundtvigianere, der skaffer Pengene og rejser Huset. Men næsten alle de Mænd, der lægger deres Arbejde i dette Hus og præger det kunstnerisk, er Grundtvigs Lærlinge eller dog prægede af hans Aand. Ingen religiøs Retning har i vor Tid været kunstnerisk befrugtende som den grundtvigske.

Husets Arkitekt er Rolf Schroeder, en Brodersøn af Ludvig Schrøder, Mesteren for Kirken og Foredragssalen ovre i Askov. Og det er lyk-

Børnehjælpsdagen.

For femte Gang gik Børnehjælpsdagens Bøsseraslen sin Sejrgang over Byen. Paa Grund af de trykkede Tider havde der jo været Tale om i Aar at opgive Indsamlingen, men heldigvis, Tanken om, hvad Dagen betyder for de mange fattige Børn og for de Institutioner, der nu næsten regner med Tilskudet fra Børnehjælpsdagen som en sikker Indtægt, slog alle Betæneligheder ned, og København fik sin Børnehjælpsdag. Solen er ikke Danmark videre naadig, og end ikke de fattige Børn eller de unge, lysklædte Damer, der saa ihærdigt arbejder for deres smaa Medmennesker, kunde lokke dens Smil frem. Men trods Graavejr og Regn vil Sammentællingen af Bøssernes Smaamønter, der endnu ikke er endt, da disse Linier skrives, nok vise, at Børnehjælpsdagen 1908 ogsaa maa regnes med til de gode. Og dermed vil forhaabentlig Frygten for at opretholde Børnehjælpsdagens Tradition være slaaet ned. Den staar i det københavnske Liv som en Borgerlighedens muntre og løslupne Festsdag, der skal have Lov at blive staaende.

Børnehjælpsdagen skal gaa ind i Bevidstheden som en almindelig national Glædesdag, hvor al Ungdommens Fantasi og Udfoldelsesevne slippes løs, hvor alle Klasser og Lag mødes samdrægtig i en munter og broget Stemning, baaret af den fælles Vilje til at fylde Bøsserne, til at bringe Sundhed og Glæde til saa mange af det yngste Danmark som muligt. Saa sikkert, som Foraaret hvert Aar vender tilbage med grønnende Spirer og bristende Knopper, skal Børnehjælpsdagen ogsaa gøre det som Nationens Skærv til de mindste i Samfundet — en Skærv givet i opofrende Arbejde og i Glæde. Saa faar denne Festsdag en Betydning,

Scener fra Børnehjælpsdagen.

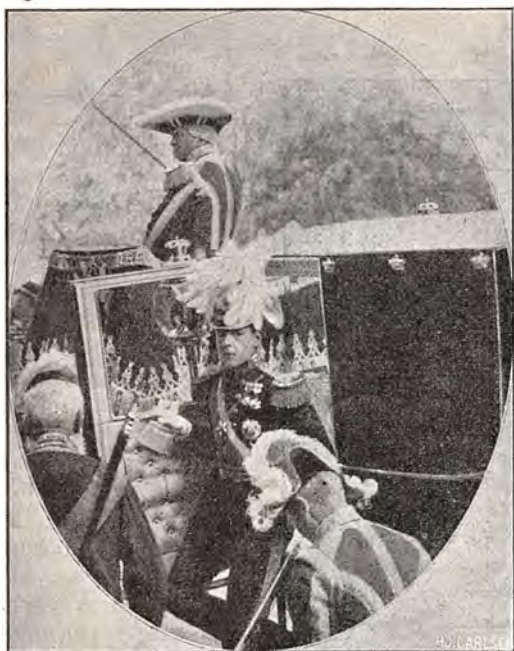
der rækker helt ud over Aaret.

Og i sig selv faar den opdragende Betydning for de unge, der allerede som Børn faa Tanken vakt om alle de smaa blege Børn paa Livets Skyggeside, som de alle kan være med at hjælpe. Vore Billeder viser jo ogsaa, med hvilken Iver Ungdommen, lige fra de yngste guldlukkede, gaar i Ilden for deres Sag. Og i Spidsen for dem den evig unge, utrættelige Børnes Fortolker, Fru Oda Nielsen, som var i Aktivitet den hele Dag — fra tidlig Morgen til sen Aften.

Fru Oda Nielsen i sit Telt.

Kong Manuel II. af Portugal.

Kong Manuel II. træder ud af Vognen for at åbne sin første Rigsdag.

Der sidder to, man kunde fristes til at sige Barnekonger paa den pyrenæiske Halvøs Troner. Trods hans Faderværdighed kan man daarlige vænne sig til at betragte Alfons XIII. som andet end en lang og mager Dreng. Og Kong Manuel II. blev ved Bloddaaden revet ud af en lykkelig Barndoms 16—17. Aar til den vanskelige Kongeværdighed over et Folk, der kun har altfor let til Dolken og Revolveren, til Hersker over et Land, hvor Finanserne er i fuldkommen Forvirring, hvor Skatterne er overvældende, og Erhvervslivet sygnende. Stakkels Manuel II. Han vogtes som en Fange i sit Palads. Hans Vogn er panseret, og han lever sikkert i en evig Dødsfrygt. Det er haardt at bære Kongekaaens Guld i vore Dage. Ganske vist har Valgene til Rigsdagen, Cortes, givet et overvældende monarkisk Flertal, der er kun valgt fem Republikanere. Men Regeringen forstaa ogsaa at arrangere et Valg. Valgurnerne staa opstillede i Kirkerne, og om hver Valgurne staa Soldater med ladte Geværer — for at forhindre Tumulter. Men de kan jo ogsaa holde misliebige Vælgere borte.

Generalmajor V. E. Lemvigh.

Generalmajor I. F. Hegermann-Lindencrone.

Oberst Berthelsen.
Formand for Komitéen.

Stævnets Præsidenter.

Det militære Idrætsstævne. Under Kronprinsens Protektorat finder det store militære Idrætsstævne Sted, som i Dagene d. 22.—24. Maj vil samle et stort og festligt Publikum ude paa Amager Fælled. Der kan Københavnerne og alle interesserede i rigeligt Maal faa Lejlighed til at se vore Jenser tumle sig paa Sportspladsen og paa Krigsmarken. Ja, om Fredagen, hvor de sidste forberedende Øvelser finder Sted, er Adgangen helt gratis, mens det Lørdag og Søndag koster 1 Kr. ell. 50 Øre at overvære Idrætsstævnet. Men disse Dage finder ogsaa de endelige spændende Fodboldkampe Sted mellem de Hold, der først rundt i Landets forskellige Dele

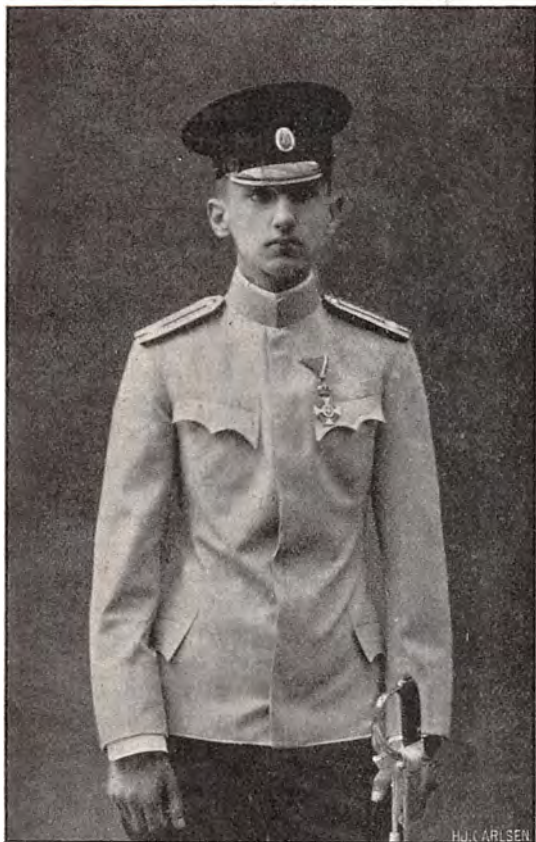
har tilkæmpet sig Æren af at repræsentere Landsdelens Garnisoner og endelig har kæmpet sig frem til Deltagelse i Slutkampen. Den sidste spændende Kamp drejer sig om Knuthenborg-Pokalen, som i to Aar har været i Søartilleristernes Besiddelse. Hver af Stævnets Dage indledes med Fodboldkampe, derefter bliver der Promenadekoncerter, hvorunder man kan indtage Forfriskninger i to store Restauranter. Ved 4½ Tiden begynder saa de militære Opvisninger, der er lagte saadan, at man begge Dage faar Lejlighed til at se alle deltagende Vaabenarter.

Vicepræsidenten i det kinesiske Trafikministerium, Yu Schi Mu, der for Tiden opholder sig i Berlin for at gøre Studier af den tyske Parlamentarisme.

Kina og Parlamentarisme, Himmels Søn som konstitutionel Monark, det synes at stride mod alle gængse Begreber. Men Kina, der paa alle Maader søger at hævde sig ved at tilægge sig vore Vaaben, har ment, at maaske burde man ogsaa lære os vor parlamentariske Kunst af, maaske laa noget af de røde Barbarers forbandede Styrke deri. Og Yu Schi Mu er sendt ud. Kun synes man, at han kunde studere Parlamentarisme paa mere egnede Steder end i Berlin.

Den serbiske Kronprins.

Den serbiske Kronprins. Afdøde Prof. Fr. Lange, Overlægen ved Middelfart Sindssygeanstalt, skrev for en fem—seks Aar tilbage en Bog om Arveligheden, han paaviste i den, hvorledes „de store Slægter“ uhjælpeligt degenererede, oftest uddøde eller endte indenfor Sindssygeanstaltens Mure. Denne Degenerationstilbøjelighed er det arvelige Monarkis Skyggeside. Europas Fyrstehuse frembyder tilstrækkeligt af sørgelige Illustrationer. Paa Bayerns Trone sidder en uheldbædelig Sindssyg, hans Broder, Ludvig II, endte sit Liv ved Selvmord, Og vi har jo selv set, hvordan Oldenborgerne ebbede ud i Frederik VII, en aandeligt og legemlig mærket Mand. Men det lader til, at det ikke blot er de gamle Slægter paa Tronerne, der degenererer, ogsaa de nye frembyder sygelige Symptomer. De to Herskerhuse, der i forrige Aarhundrede kæmpede om den serbiske Kongetrone, behøver ikke at gaa langt tilbage i Stamtræet for at finde de stridbare Svinehyrder, der vogtede de serbiske Bønders vigtigste Husdyr i de vildsomme Bjergskove og kæmpede blodigt med Arvefjenden, Tyskeren. Og alligevel — det ene Herskerhus endte i Milan og Alexander. Og det ny har allerede en Kronprins, om hvem der gaar mærkelige Frasagn. Snart siges han at have skudt paa Skildvagterne, saa at have myrdet en Soldat, sidst at have skudt Cigaretten ud af Munden paa anden.

Bifaldsmaskinen og dens Opfinder.

Bifaldsmaskinen og dens Opfinder. Det er ikke en Maskine til at lave Bifald med, saadan som man af Navnet først skulde tro, men derimod en Maskine til at registrere Bifald og Mishag, en Stemmemaskine for Publikum. Nu er det ved en Premiére kun Bladenes Anmeldere, der den næste Morgen kan give deres Bifald eller Mishag mere direkte til Kende, vi andre maa nøjes med at klappe eller hysse. Men gennem den Bifaldsmaskine, som en Italiener har opfundet, og som allerede er opstillet i Argentina-teatret i Rom, kan enhver Premiéregæst give sin Mening til Kende. Maskinen optager Stemmningen for og mod Stykket, og naar Afstemningen er sluttet, offentliggør den Resultatet ganske automatisk, saa det er synligt for alle.

Mordersken fra Laporte. Saa hæsliq ser denne „skønne Enke“ ud, denne kvindelige Rolf B'aa-skjæg, der lokkede Frikerne til sig, tog deres Penge og deres Liv og gravede Ligene ned. Hun interesserer os, fordi hun er af samme Stamme som vi, en norsk Kvinde, der i Amerika, hvor alting antager større Dimensioner, har øvet Forbrydelser, som vi heldigvis er for smaa til at frembringe.

Mordersken fra Laporte.

Direktoriemoden.

De tre Modeldamer, der viste sig i Direktoriemoden ved Longchampsløbene og vakte uhyre Opsigt.

toriedragten — som er adskilligt friere end disse sidste Direktoriemoder. Men ingen har herhjemme taget Forargelse deraf. Vi kunde ikke tænke os det, der er sket i Frankrig, at Frankrigs fineste illustrerede Blad, „L'Illustration“, ofrer sin Forside og desuden tre Billeder og en Kronik af Pierre Wolff inde i Bladet paa det, at en driftig Skrædder sender tre Modeldamer, *mannequins*, for at bruge det tekniske Ord, ud for at reklamere for sin Forretning. Lykkelige Skrædder! De fem Louisdorer, han gav de tre smaa Damer for at promenerer hans Dragter, er sandelig vel givne ud. En Verdens Dagspresse og illustrerede Presse vil reklamere for ham, og Moden vil brede sig Verden over. Den har allerede holdt sit Indtog i England, og naar vort Longchamps, Eremitageløbene, er inde, vil vi ogsaa nok se Direktoriemoden, haaret af

Vi har vist dette Billede af de tre „*Merveilleuses*“ til et Par Damer af det bedste københavnske Bourgeois, og de, der i Aviserne havde læst lange Telegrammer om den uhyre Opsigt, disse Kostumer havde vakt, hvordan de havde bragt Verdens fineste Væddeløbsbane fuldstændigt i Oprør, og om, hvordan deres Bærrersker var endt paa Politistation. udbrod begge forbausede: Var det virkelig ikke andet?

Sagen er den, at vi her hjemme i Danmark er vant til at klæde os saa individuelt og frit, at man ikke kender Mage dertil i de store Lande, hvor Moden er ganske anderledes ensartet og herskende. Voresmaa Kunstnerdamer har forlængst baaeret Empiredragter — og Empiredragten er jo ikke andet end et andet Navn paa og en Fortsættelse af Direk-

vore slanke Kvinder. Naturligvis en Direktoriemode, der er langt mere decent end de gennemsigtige Stoffer, hvori Madame Tallien og Madame Bonaparte fejrede Oldtidens græske Dragter og deres egen vidunderlige Figur. VIEUX MONSIEUR.

Blindebuk paa Landet. Efter en Tegning af Bosco. Den oprindelige Direktoriemode.

Murerm. *L. J. Vilhelmsen* fyldte den 11. April 60 Aar. Hr. W. har opf. mange Ejend. i Voldkvarteret og paa Frederiksberg. Bestyrelsesmedlem af „Foreningen til Fjerkræavlens Fremme“.

Fhv. Telegrafbestyrer *Forchhammer*, er død, 73 Aar gl. F. indtraadte i Telegrafvæsenets Tjen. i 53. da Telegraf. beg. sin Virksomh. og var i 40 Aar Chef for Afd. her i Byen. Meget dygtig og afholdt.

Skibsfører *C. F. Thorsager* fejrede forl. 25-Aars Jubil. som Havarieexpert. i Firm. Heckscher og Søn. Th. har sin væsentligste Del af Æren for de mange gode Forretn., det ansete Firma har gjort.

Artist *Oskar Larsen*, Tivolis Pjerrot er død, ca. 50 Aar gl. L. var en beundrende Elev af Volkersen og gik med Liv og Sjæl op i sin Kunst. Han vandt sig mange Venner — ogsaa uden for Scenen.

Byfoged *Jespersen*, Aarhus, er udnævnt til Birkedommer Høsts Efterf. i Kbhvns. søndre Birk. J. har ved sin Humanitet gjort sig meget populær i Aarhus.

Byraadsmedlem, Fabrikant *Chr. Lottrup*, i Aarhus døde d. 30. April, 50 Aar gl. L. var en glødende Bypatriot, der stærkt arbejdede for Byens Fremgang, deribl. for den kommende Udstilling.

Gross. *Vald. Bahnson* er død, 79 Aar gl. B. hørte til Børsens kendte Skikkels. Var først Købm. i Randers, kom efter Pengekrisen til Kbhvn., hvor han var Medindehaver af en stor Kommissionsf.

Cand. polit. *Carl Hall* er død, 59 Aar gl. H. var et ejendommeligt og udmærket Menneſke, en Søn af Politikeren. Han redigerede en Aarrække „Vort Forsvar“ og var ivrigt interes. for Forsvarss.

Købm. *Frite Kastrup*, Aalborg, døde d. 8. Maj, 59 Aar gl. Etableret i Aalborg siden 80, Medl. af Ligningskommissionen. Som Bestyrelsesmedlem i Aalborg Understøttelsesforening gjorde han et stort Arb.

Apoteker *Adolf Fleischer-Hansen*, Hornsyld, er død, 63 Aar gl. Fra 98-07 drev han Koldby Apotek og fik saa Hornsyld Apotek. En sympatisk og afholdt Personlighed.

Uhr- og Instrumentm. *C. C. Guldbech* er død, 60 Aar gl. G., der var meget kendt og søgt som Reparator af gl. sjældne Klokke- og Spille-Uhrværker, var skattet for sin retskafne Karakter.

Den unge, begavede Reservel. *Axel Østerriis* ved Viborg Sindsygeanstalt er død, 39 Aar gl. Forud for sin nu afsluttede Gerning praktiserede Ø. nogle Aar paa Landet.

Det billigste Næringsmiddel.

Af Magister Jul. Schiøtt.

Intet Spørgsmaal er vigtigere for os — baade for hver enkelt og for Samfundet — end Ernæringen. Og paa intet Punkt er der syndet mere, fordi man tidligere savnede de fysiologiske Kundskaber om Fødemidlernes Næringsværdi, som nu er grundfæstede gennem Rækker af Forsøg. Men endnu hersker der megen Uvidenhed om, hvilke Næringsmidler man bør vælge, hvis man vil have den bedste Føde til billigste Pris.

Man skal især passe paa, hvor vandholdig den Vare er, som man køber. Vand er nemlig et billigt Stof, som vi sagtens kan forskaffe os. Hvorfor saa købe det i dyre Domme? Og det gør vi hver Dag, uden at tænke over det.

Sød Mælk regnes for et billigt Næringsmiddel, men da næsten $\frac{9}{10}$ deraf er Vand, vil man forstaa, at det i Virkeligheden er 10 Gange saa dyrt, som det synes at være. Hvis et Pund Mælk ($\frac{1}{2}$ Pot) koster 8 Øre, saa er de i det indeholdte egentlige Næringsstoffers Pris pr. Pund i Virkeligheden 80 Øre.

Hvad Kød angaar, er omtrent $\frac{3}{4}$ deraf det bare Vand. Giver jeg altsaa 60 Øre for et Pund ($\frac{1}{2}$ Kilo) Kød, saa har jeg i Virkeligheden betalt dets Næringsstoffer med 240 Øre pr. Pund.

Af Smør er derimod kun $\frac{1}{8}$ Vand. Naar jeg giver 1 Krone for et Pund ($\frac{1}{2}$ Kilo) Smør, saa har jeg betalt Næringsstofferne derimod 113 Øre Pundet. Jeg har altsaa langt større Fordel af at købe Smør end Kød. Men Smør er et meget ensidigt Næringsstof, idet dets Værdi for Ernæringen saa godt som alene beror paa dets Fedtmængde; over $\frac{4}{5}$ af Smøret er rent Fedtstof.

Æg anses for en særlig nærende Føde, men det maa bemærkes at $\frac{3}{4}$ af et Æg er Vand, og at kun $\frac{1}{4}$ har egentlig Næringsværdi. Naar et Pund Æg koster 80 Øre, har man altsaa givet 3 Kr. 20 Øre for selve Fødemidlet, regnet pundevis.

De her nævnte Fødemidler stammer alle fra Dyreriget og er forholdsvis kostbare. Planteføde kan leveres langt billigere, hvilket er let forstaaeligt, naar man erindrer, at det tages direkte fra Jorden ved Dyrkning af Planter, medens den dyriske Føde stammer fra Dyr, som er blevne fodrede med Planter — altsaa endnu en Proces mere.

Af al Planteføde staar Havre øverst i Henseende til Næringsværdi. Af veltørrede Havrekærner er knap $\frac{1}{10}$ Vand, medens der er $\frac{9}{10}$ Næringsstoffer, hvoraf tilmed Æggehvite og Fedtstof udgør en ikke ringe Del.

Naar vi ser, hvorledes et Foder Havre kan bringe Hestens Arbejdsydelse op, kan vi forstaa, hvor udmærket dette Næringsmiddel er, ikke mindst fordi det er saa let fordøjeligt og utrolig billigt i Forhold til saa godt som alle andre Fødemidler.

Et Pund Havregryn i Pakker koster 25 Øre og indeholder lige saa megen Næring som $2\frac{1}{2}$ Pund Æg, der i Gennemsnit vilde koste 2 Kroner. Æg er altsaa 8 Gange saa dyrt et Næringsmiddel, selv om man køber Havregrynene i Fabrik-

ken „Avena“s omhyggelige Indpakning, hvorved Varen fordyres lidt, men hvorved man stadig har Sikkerhed for at faa den bedste og friskeste Vare.

Endnu er Havregrøden ikke trængt igennem, som den vil gøre det, men der er Tusinder og atter Tusinder af Voxne og Børn, hvis første Morgenmaaltid den er bleven; alle har de følt dens gode Virkninger, og kun faa vilde undvære den.

Grunden til, at Havregrøden ikke allerede nydes af alle, ligger i, at Havren ikke har noget særlig fristende for Smagsnerverne. Den har nemlig næsten ingen „Smag“. Den bør i hvert Fald aldrig have Afsmag, og det havde den ikke sjældent i tidligere Tider, da man kun kendte de skotske eller amerikanske Havregryn, som ofte var blevet for gamle, saa at de derved havde faaet en harsk og bitter Bismag. Men for faa Aar siden fik en lille Kreds af fremskuende Mænd paa Lolland den Tanke at fabrikere danske Havregryn, og da jeg for nylig gæstede denne Landsdel, benyttede jeg Lejligheden til at aflægge et Besøg paa „Avena“, hvis bekendte grønne Pakker med Dannebrogshorten jeg allerede kendte fra en fleraarig daglig Nydelse af deres Indhold.

Fabrikken og Produktets Navn „Avena“ er det latinske Navn for Havre, og dens Virksomhed begyndte først for 9 Aar siden. Man begyndte med at købe en ældre større Vejrmølle, som udstyredes med Maskiner efter nyere skotsk Mønster, men siden er Fabrikken udvidet med en Mængde Tilbygninger og spænder nu over et stort Areal; har ogsaa faaet eget Elektricitetsværk, og dens Produktionsevne er nu 5 Gange større end ved Starten.

Dette skyldes ikke blot Lægernes Arbejde for at skaffe Havregrynene Indpas i Hjemmene som Dagens første Maaltid, især for Skolebørn, men ogsaa den Omstændighed, at „Avenas“ energiske Leder, Direktør Boesen, har forstaaet at kaste de udenlandske Konkurrenter ud af Markedet. Dette er opnaaet ved, at det er lykkedes „Avena“ at fremstille et aldeles fortrinligt Fabrikat, frit for Skaller og med en særlig aromatisk Smag. Men det er ogsaa en meget vidtløftig og omstændelig Proces, Havrekærnerne gennemgaar, inden de bliver til Avena-Gryn, og Fabrikken har saa meget større Ære heraf, som det nuværende store Fabriksanlæg er planlagt af Direktør Boesen paa Basis af de gennem Aarene indvundne Erfaringer, og mange af de mærkværdige og interessante Maskiner, der benyttes, er konstruerede af ham selv. Havren hører nemlig til de aliervanskelligste af alle Kornsorter at behandle, navnlig paa Grund af Havrekærnernes uensartede Størrelse, og fordi Skallerne sidder saa fast paa disse, og hvor vidtløftig og derfor ogsaa hvor kostbar en Fremgangsmaade, der anvendes ved Fabrikationen af Avena-Gryn, illustreres maaske bedst, naar jeg nævner, at Havrekærnerne passerer ikke mindre end 29 forskellige Arbejdsmaskiner, før de er forvandlede til de flade, knuste Avena-Gryn, der er saa lette at koge.

EVER 8 DAG

Nr. 36. 14. Aargang.

7. Juni 1908

Det sidste Portræt af Kong Gustav V.
Florman fot.

Kapellan Einharts Kærlighedshistorie.

Af Peter Rosegger. Oversat af Hilda Buhl.

Fra Klokken slaar seks, til den er otte, er der Aftengudstjeneste. Ved den er „Amen“ det bedste, det finder i det mindste Einhart, Kapellanen. Der er sagt Amen. Kapellanen rejser sig op fra den kolde Sten, gnider sine Knæ og strækker Benene, disse knap trediveaarige Ben, der var skabt til noget bedre end til at knæle paa Stenfliserne, om Morgenens i to Timer og lige saa længe om Aftenen. Sin Kirkedragt kaster han over et Par Bedestole hen paa Bordet i Sakristiet, saa griber han ned i Lommen paa sine Skindbukser, som 'er farvet sorte og kantet med Zobelskind. Naar man er Kongens Borgkapellan, saa er Bukselommerne ogsaa laadne.

I en saadan laadden Lomme har netop den lille Nøgle ligget, som han nu henter frem og lægger i sin flade Haand, idet han betragter den i det røde Skær af „det evige Lys“.

En mere kunstfærdig Ting har han aldrig set. Haandtaget er et gennemboret Hjerte, omslynget af en Rosenkrans, Kammen en sekskantet Stjerne med en korsformet Aabning i Midten. En Klejnsmed fra Sarascenerriget skal have smedet den, her tillands kan man ikke lave slige Ting.

Den lille Nøgle er ikke hans Ejendom, den lukker ikke op for det Allerhelligste. Hvad den lukker for, maa først søges. — Eftermiddagen tilforn vandrede en Jomfru under det gule Egeløv i Klosterskoven, ved hendes Side løb en laadden Hund.

Einhart, Kapellanen, gaar bag efter den samme Vej og læser i den lille Bog, sit Breviar; saa synes det i det mindste. Bøger har ikke alene en Skrift, som man kan læse, men ogsaa en Rand, som man kan kigge ud over, dersom der gaar noget yndigt paa Vejen under de gule Træer. Han vilde synge med større Andagt ved Aftengudstjenesten, han vilde sove bedre i de ensomme Nætter, dersom denne yndefulde Pigeskikkelse ikke havde vist sig for ham. Han ser efter Jomfruen og ser noget, der glimrer i Græsset, — og er det ikke denne kunstfærdige Nøgle?

Og da Gudstjenesten nu er forbi, gaar Einhart ikke hjem, han strejfer om i Skoven, som om han søgte efter nogen, han kunde spørge, om de ikke havde tabt denne Nøgle. Og han ved dog, at der ingen gaar her ved Nattetid under de gamle Ege og Elmetræer, i hvis Krøner Vinden suser, og i hvis dunkle Skygger Ulven hylér. — En Ugle tuder — en, to, tre Gange tuder den. Saa vender Einhart om og gaar langsomt hen mod Bygningen, der staar under Stjernehimlen som en lille Fæstning.

Da han gaar gennem Porten, farer den laadne Hund hen imod ham, men kun for at snuse til ham. Den Laadne kender ham godt, den gode, venlige Kapellan, der har givet den saa mangt et lækkert Maaltid. Tvers over Gaarden gaar Einhart og gennem den lille Have, hvor tornede Roser advarer ham mod at gaa videre. Han klatrer behændigt op paa Murkanten og svinger sig op paa den lille Svale. Der staar han stille foran en smal Indgang, der er lukket med et Jerngitter, og bagved er en lille Dør af Træ. Han begynder at synge en sagte Sang, men det er ingen Aftensang, ingen Korral, ingen Ottesang og ingen Messe.

Skønjomfru, er du vaagen, er du vaagen?
Vaaren er i Luften,
gennem Nøglehullet, gennem Gitterlaagen
strømmer Rosenduft.

Fuglestruber hilser dig med Jubelkor, med Jubelkor,
de vil saa ømt dig vække —
Din hvide Jomfruseng er altfor stor
og altfor let dens Dække!

En underlig Salme den. Indenfor er det stille. Nu prøver han Nøglen; Gitterlaasen giver efter. Einhart bliver forfærdet over sin Lykke.

Hurtig lægger han Haanden paa Døren. Den giver ligesaa villigt efter som Gitterlaagen, men indenfor er der noget, der stemmer imod, og en Stemme hvisker:

„Hvis nogen vil til mig, gaar Vejen gennem min Faders Gemakker — ved Dagens Lys.“

„Der gaar ogsaa een over Svalen,“ svarer Einhart, og hun maa vige for hans kraftige Arm.

Foran Himmeldronningens gyldne Billede glimter en Ampel, der er netop lyst nok til at se Jomfruen i den hvide Natdragt, som staar der slank og høj midt i Værelset.

„Kapellanen?“ spørger hun forundret, da han staar foran hende, „tro kun ikke, at jeg ligger for Døden!“

„Derfor er jeg ikke kommet, Jomfru,“ svarer Einhart dristigt. „Grunden er den, jeg har fundet en Nøgle, som maa gives tilbage til Laasen. Saa prøvede jeg denne Laas, og den gik hurtigt op for venligt at takke den ærlige Finder.“

Jomfru Emma vrider sine hvide Hænder, hun kan ikke forstaa, at Midnattens hemmeligste Drømme saa pludselig kan tage Skikkelse. Saa sætter hun sig paa en Skammel, bøjer Ansigtet ned mod de dejlige runde Arme og hulker.

„Hvorfor græder du, mit Hjertes søde Herkerinde?“ spørger han helt forknyt og vil rejse hende op. Hun støder ham tilbage, og

han maa spørge en Gang til, førend hun svarer: „Jeg græder, fordi imorgen tidlig vil den smukke, vilde Einhart blive halshugget.“

„For mig,“ lo Kapellanden, „mig gælder denne Sorg forud? Jomfru Emma vil ofre mig en Taare, naar de dræber mig. Men sig mig, hvorfor vil de da halshugge ham, den smukke, vilde Einhart?“

„Fordi han har trængt sig ind i en Bruds Kammer. Jeg er Grækerkongens Trolovede, ved I maaske ikke det?“

„Skulde jeg ikke vide det. Har jeg ikke selv bedt Bønnen for det unge Par paa Trolovelsesdagen?“

„Hvordan tør I saa fordriste jer hertil?“

„Fordi jeg ved endnu mere,“ sagde Kapellanden. „Fordi jeg ved endnu mere, du hulde Jomfru. Naar den græske Prins paa sit gyldne Skib sejler over det byzantinske Hav til det tyske Land for at hente sin Brud, og en ærlig Storm sætter Skibet paa Grund, saa vil I ikke græde . . .“

„Hvem har sagt Jer det?“

„Det har Eders bedrøvede Øjne røbet siden Trolovelsesdagen, kæreste Jomfru; det synger alle Fuglene i den vilde Skov, det behøver ikke først at siges“

„Saa er Skylden *din!*“ Som et Skrig udstøder hun Ordene og vender sig bort. „Din Vel signelse har været daarlig. Din Bøn foran Altaret har været falsk!“

„Det er sandt, Jomfru, slet og falsk er Bønnen, naar Hjertet ikke er med eller kun er med i den dybeste Ve. Hvorledes skulde mit Hjerte føle anderledes, naar I lægger Eders dejlige Haand i en Hednings.“

„Har I ikke selv døbt ham?“

„Han er en Hedning og bliver en fordømt Hedning. Ikke for Jesu Kristi Skyld har han antaget Daaben, men for den skønne tyske Kongedatters Skyld. Derfor har min Bøn været en Forbandelse, derfor hader I den brune Fremmede istedetfor at elske ham, og derfor skal Stormen tilintetgøre ham, naar han sejler mod det tyske Land.“

„Og er I kommen til mig for at sige mig det?“

„Nej, ikke derfor, er jeg kommet, Jomfru! Jeg er langt snarere kommet til Jer for *min* Skyld, for Jeres Skyld og for Jesu Skyld, thi jeg er kommet til Jer for Kærlighedens Skyld.“

Han falder paa Knæ: „Ak, du dejlige Jomfru, du Glædens Ophav, hemmelighedsfulde Rose, Morgenstjerne. Aa, du søde, du hellige Jomfru, forbarm dig over mig!“

Hun lader ham knæle, for det er han jo vant til, og strænge Ord taler hun til ham: „Den Bøn, som I beder, er god og trofast, men den nytter ikke, fordi det er umuligt. Gaa hurtigt bort, det eneste, jeg kan gøre for Jer, er: ikke at forraade Jer.“

„Pige!“ sagde Einhart dristig og glad. „Ikke forraade mig? Det er mig meget for lidt. I maa offentlig anerkende mig — for Landet og for Jeres Fader.“

„Hr. Einhart,“ svarer Jomfruen, „er det virkelig Kærligheden, der saaledes forblænder Jer?“

„Det er det, og saa haaber jeg paa Jeres Fader.“

„Min Fader kan ikke forstaa, hvad vi lider.“

„Ikke forstaa det, Jomfru? Han, som har overvundet Sakserne og Longobarderne og Hunnerne og Saracenerne for Kristendommens Skyld. Han, som har fædet de hedenske Ege og Asketræer i de tyske Skove og plantet Kors istedet for! Han, som har bygget Kirker og Klostre paa de øde Steder, har befriet Slaverne og givet de Fattige Beskyttelse og Ly — skulde han ikke forstaa, hvad Kærlighed er?“

„Det er en anden Kærlighed, Einhart!“

„Han, som har valgt sig fem Hustruer, ikke efter Loven — men efter sit eget Sind — den ene fra en Kongeborg, den anden fra en Hytte. Han, der har forstødt hende, som han ikke elskede, og gjort hende, til hvem Kærligheden bandt ham, til Dronning — ved *han* ikke, hvad Kærlighed er? Det, at I er blevet Grækerkongens Brud, det har ikke Faderen, det har Fyrsten gjort, der trænger til Forbundsfæller. Men tro mig, Jomfru, Faderen er stærkere end Fyrsten, og I er stærkere end Faderen. Og jeg — jeg er stærkere end I. Og Kærligheden er stærkere end alle Gitre og alle Jomfruer og alle Fædre og alle Fyrster i Verden. — Nægt det ikke, hvem der er dit Hjertes hemmelige Udvalgte, Emma! Nægt ikke, hvem der tabte Nøglen, da den ensomme Kapellan modløst gik bagefter Jer.“

Da styrter hun hen til ham og slynger jublende Armene om hans Hals:

„Jeg nægter det ikke, min Einhart, jeg nægter det ikke . . .“

Hanegalet om Morgenens vækkede dem af deres salige Drøm. Og da Einhart vil ud over Altanen for hemmeligt at begive sig hjem, før det dages, ser han, at Jorden er hvid, og at det snør. Veje og Tage, Buske og Blomster, alt er dækket af den stille hvide Sne. Kapellanden har mistet noget af det friske Mod fra i Gaar, han hvisker bekymret:

„Hvorledes skal jeg nu komme hjem, uden at Fodsporene røber mig?“

„Det er let,“ sagde Pigen, „tag Skoene forskert paa Fødderne, saa at de tidlige Skridt viser hertil og ikke herfra.“

„Ak, du kloge Emma,“ svarede Einhart herpaa, „jeg har jo ikke bragt nogen Sko med her hen. Barfodet sneg jeg mig til dig, har du ikke set det?“

„Og har du ikke beholdt saa megen Varme

Einhart, at du barfodet kan gaa Vejen tilbage gennem Sneen?”

„Hvad nytter det, naar Sporene dog viser fra dit Kammer til mit?”

„Igaar var du ikke bange for min Fader,” sagde Pigen, „igaar sagde du, at jeg var stærkere end min Fader, og du var stærkere end jeg. Kan du ikke bære Ansvar for dine Fødder, saa kan jeg bære det for mine. Jeg vil tage dig paa mine Skuldre og bære dig hjem.”

Og saaledes lod Einhart sig beskæmme af den kloge Pige, der bar ham hjem i den tidlige Morgen i den kolde, hvide Luft. —

Ved Korsvejen, hvor Klosterstien gaar forbi Borghavens Indhegning, mødte de en høj Mand i en lang Kappe og med snebedækket Hue. Han træder tilside og lader hende, som bærer Byrden, komme forbi og ser efter hende.

Og allerede den samme Dag Klokkeren tolv lader Kongen sin Datter Emma kalde til sig, ogsaa Kapellanen maatte give Møde. Den sidste tænker, ja, saa har det vel dog sin Rigtighed med, at den smukke, vilde Einhart skal halsugges. Mon han skal gaa alene? Mon nogen skal gøre ham Følgeskab? —

Kongen maaler dem med sine kuglerunde, blaa Øjne, Pigen er næsten lige saa stor som Kapellanen. — Kristus har ikke gjort nogen Forskel i Kærlighed og Bejlen, dér er ingen Standsforskæl, ingen Forskel paa Mennesker. Han, Himlens og Jordens Ypperstepræst og Konge lod Synderinden Magdalene tørre sine Fødder med sit Hovedhaar. Kærlighed er et Guds Under. Hvem, den træffer, rammer den

som Lynet, og der er intet Valg, enten sejrer man i Kærligheden eller forgaar. Vé Kongen og vé Kongedatteren! maatte de kun løfte Øjet til en Ligestillet, saa var de jo fattigere end den Fattigste. Hvortil var det store hellige romerske Rige, hvis ikke Fyrsten maatte vælge mellem sine Undersaatter efter sit Hjerte. Hvortil var Kongens Magt og Vælde, naar han ikke kunde hæve sin Yndling fra Støvet til Tronen? —

Hvortil Kongen har haft lignende Tanker er ikke oplyst. Men hans Tale til de Hidkaldte har været meget forunderlig:

„Hr. Einhart og Fru Emma,” har han kaldt dem. „Jeg har ladet Jer kalde for at fortælle Jer en Drøm, som jeg havde inat. Jeg var gaaet over til Nonneklostret til Midnatsmesse. Da jeg gik tilbage, laa der nyfalden Sne, og da mødte jeg i den sene Nattetime min Datter Emma, som paa sin Ryg bar Præsten fra Soligenstadt — hendes Ægtefælle. Nu spørger jeg, Børn, hvad betyder denne Drøm?”

Der har da ikke været andet at gøre for de to end hurtigst muligt at falde paa Knæ, thi hvad Drømmen betød, det vidste de nok. —

Endnu den samme Dag rejste et kongeligt Sendebud til Grækenland med den Efterretning:

Trolovelsen mellem Grækerkongen og den tyske Kongedatter Emma betragtede man ved Kong Karls Hof som hævet.

Et Aartusind har bevaret denne Beretning om Kapellan Einharts Kærlighed og Bejlen til vor Tid. Og sket er det ved Karl den Stores Hof. —

Fra Forhindringsløbet: Soldaterne i Staaltraadshægnet. Jul. Aagaard fot

Det militære Idrætsstævne er bleven en af Aarets fornøjeligste, sportslige Begivenheder. Det er baade fredelig og krigersk Sport, der øves paa Fælleden i de Dage, og det i en Blanding,

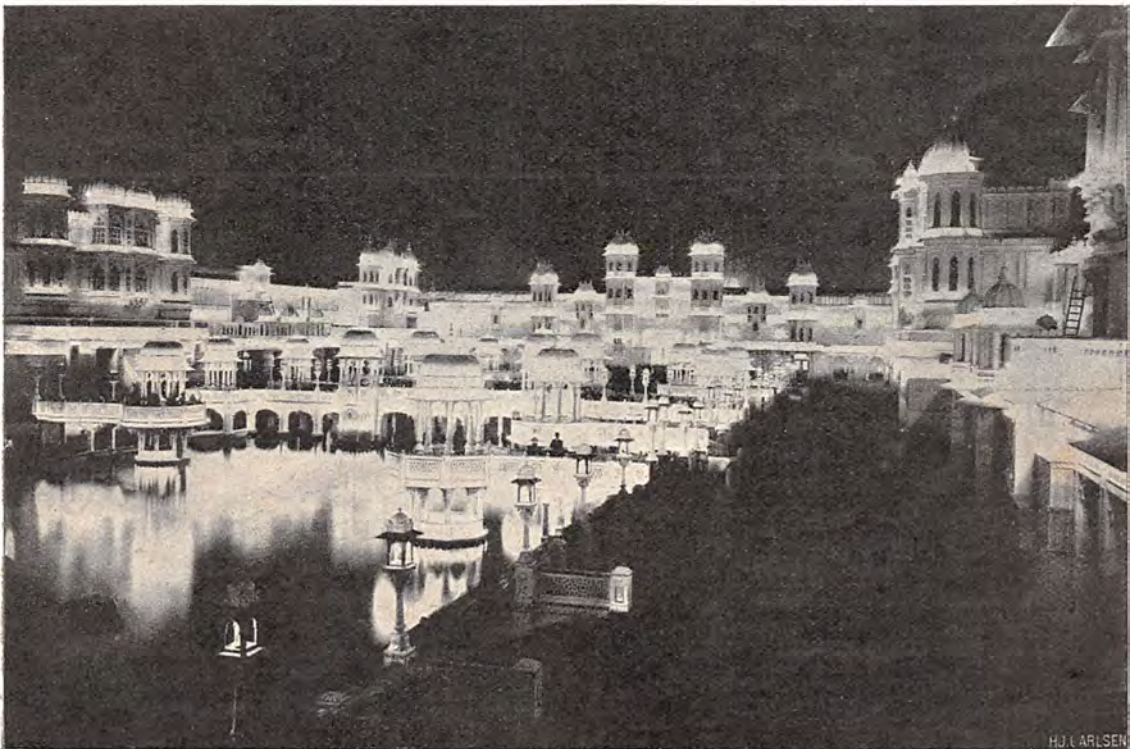
der vækker stor interesse i Publikum. Af de militære Opvisninger var maaske Forhindringsløbet en af de interessanteste. — Det var meget spændende at se Jenserne gaa løs gaa Hurdler og Grave. En af de interessanteste Hindringer var igen Staaltraadshægnet, kendt fra Japannerkrigen. I Krigstid er det besat med Pigtraad, og de uheldige Ofre arbejder sig ynkeligt til Døde i det. Saa der er al Grund til at øve Soldaterne i at slippe over det.

I Kolossæums Ruiner.

I Hobetal strømmer Pilgrimmene til Kolossæum, især ved de store kristne Højtider, for at bede paa selve det Sted, hvor de første kristne fandt Martyr løden tor de vilde Dyr — til Romerfolkets Forlystelse.

Den engelsk-franske Udstilling Illumineret.

Funklende i Natten af Myriader af elektriske Lys ligger de skønne, hvide Paladser med deres Taarne og Spir som en Virkeliggørelse af Tusind og en Nats mest straalende Æventyrby.

Bjørnstjerne Bjørnson i Rom.

Da Bjørnstjerne Bjørnson første Gang gæstede Rom, var han ung og nygift. Den store Digter kan godt lide selv at dvæle ved disse Minder, der nu ligger 50 Aar tilbage i Tiden. Det kan passere, naar man nu besøger ham en Eftermiddag i den Tid, hvor hans Hus

Salaten under Tuden, og bagefter gik vi hen i et Trattori, hvor vi fik Vin og Brød. Det hele smagte udmærket og kostede ingenting.

Og hvis Bjørnson er i særlig ypperligt Humør, slutter han:

— Men nu tror jeg, Caroline, at vi faar ha' en Flaske Champagne ind!

Naar saa Fru Caroline Bjørnson har givet sine Ordre i Anledning af denne sidste Idé, saa gaar hun videre, hvor Manden slap. Ja, det var den Gang! Naar de gav Selskab i deres lille Lejlighed, saa begyndte Festen med, at Gæsterne ryddede Bengen ud og stillede den til Side, for at der kunde blive Plads, og før de gik, satte de den ind igen. Men, som man morede sig!

Ja, Tiden har forandret sig. Af den muntre og idylliske Kunstnerby, som Rom var den Gang, har der udviklet sig en europæisk Storstad, fuld af Luksus og Pragt. Det gamle Rom ekisterer slet ikke mere, und-

tagen som Oldtidslevninger og Monumenter og Musæer, indrammet, hegnet og beskyttet. Det ny Rom breder sig og vokser.

Og Bjørnson selv! Den unge lovende norske Literat er blevet en af Samtidens største Digtere, hvis Værker er beundrede i hele den civiliserede Verden, hvis Navn med korte Mellemrum flyver gennem alle Jordens Blade, hver Gang hans rige Hjerte har tilskyndet ham til at kaste sig ind i Kampen for en eller anden forurettet.

Midt paa Corsoen, Roms Hovedgade, der fra

Bjørnstjerne Bjørnson og Frue paa deres Altan i Rom.

staar aabent for alle Skandinaver, og naar han befinder sig i sit mest straalende Lune, at han fordyber sig i Erindringerne.

Ja, siger Bjørnson, den Gang! Hvor ofte har vi ikke, naar vi var sultne og skulde have Middagsmad, gaaet ind til en Spækhøker, hvor Skinkerne hang under Loftet. Og saa skar han et Par store, dejlige, saftige Skiver af til os. Det næste, vi gjorde, var, at vi saa os om efter en Vandpost. Hvor der var en Vandpost, dér, vidste vi, sad der altid en gammel Kone og solgte Grøntsager. Saa holdt vi med det samme

Piazza del Popolo gennemskærer Byens Centrum lige ned til Piazza Venezia, og hvor navnlig i Eftermiddagstimerne Sværmen bølger frem og tilbage, medens Droskerne farer afsted og Bilerne hvæser, her bor Bjørnson højt oppe, saa højt op som man kan komme, paa en Fjerdesal, fra hvis Altan der er glimrende Udsigt langt ned over Corsoen. Heroppe er Lys og Luft, og dybt nedenunder pulserer Storstadens Liv. Heroppe sidder Bjørnson hele Formiddagen hermetisk afspærret fra Omverdenen, optaget af Arbejdet, en Korrespondance, der omspænder en stor Del af Europa, ny Artikler, den næste Bog; heroppe holder han om Eftermiddagen Salon og fører, som den Grandseigneur og glimrende Vært han er, et gæstfrit og aabent Hus.

Hos Bjørnson kan man træffe alle. *Dreyfus* var der i Foraaret med sin Hustiu. Unge norske Forfattere kommer der daglig. Italienske Statsmænd søger jævnlig den norske Digter for at tale med ham om forskellige Emner, *Ferri* f. Eks., *Ferri*, den beundrede, den sprudlende Taler, den ivrige Socialist, *Maffiaens* og *Nasis* uforsonlige Fjende, er Bjørnsons Ven.

Bjørnson selv er aldrig i Hvile. Hans Aand er stadig sysselsat med ny Planer og ny Tanker. Hvor han skimter en Forurettelse, er han parat til at gribe ind, frygtende Hadet lige saa lidt som Smilet eller Latteren. Forskellige ungarske Folkeslags Undertrykkelse har i Aar optaget ham meget, og han har søgt at vække Europas Interesse og Forstaaelse af den Uret, der her blev begaaet. Følgen har heraf været for ham mange Fjendskaber, som har ladet ham uberørt, og mange Udtryk for Taknemlighed, der har glædet ham. Det vil erindres, at han ogsaa for nylig til Fordel for *Dreyfus'* militære Avancement leverede et varmsølt Indlæg, hvor han næsten gik videre, end selve *Dreyfus* ønskede. For Tiden beskæftiger han

sig meget med *Linda Murri*. Han mener, at hun er uskyldig, og vil have hele Processen revideret. Og han helmer saamæn heller ikke, før det sker. Det er den Begejstring og den Varme, hans Personlighed rummer, der ganske besejrer én. Og saa det stolte Eksempel, han giver, paa en stor Personlighed, en utrættelig Arbejder, en Gudbenaadet, der med sine 75 Aar har forstaaet at blive gammel uden at ældes.

— — —

Naar Bjørnson viser sig paa Roms Gader, er han straks kendt. Den høje ranke Oldingeskikkelse med den bløde bredskyggede Hat paa det hvide Haar — enhver ved, hvem det er. Bjørnson maa ogsaa døje *Berømmelsens* Besværligheder. Hvad der saa end foregaar rundt om i Europa, søger Intervieweren fra „*Avanti*“, fra „*Giornale d'Italia*“ og de andre store romerske Blade til den norske Digter for at høre hans Mening, og han siger altid et eller andet. Spadserer han en Tur, eller sidder han i en Vogn, omringer Fotografene, baade de professionelle og Amatørerne, ham paa alle Sider! Og der gaar ikke mange Dage, hvor der ikke kommer en Kunstner, der vil male ham eller hugge ham.

— Det er dog i Grunden for galt, siger *Fiu* Bjørnson, forleden Dag var vi paa *Pincio*, og saa lister et væmmelig gammelt Fruentimmer lige i Hælene paa os og fotografarer os den ene Gang efter den anden. Man er ikke i Fred nogetsteds. Maa jeg spørge, er De ogsaa Fotograf?

— Jeg har jo rigtignok taget mit Kamera med, svarer jeg jeg havde jo tænkt mig, jeg skulde have et Billede. Og netop nu er Belysningen god ude paa Altanen.

Fem Minuter efter havde jeg taget det Billede, der ledsager denne lille Artikel.

VALD. KOPPEL.

Et Aarhundrede af Modens Historie.

Som al Udvikling gaar ogsaa Smagens i Bølg, snart langsomt, snart ilsomt glidende. Om Kvindefiguren har Dragtens Linier i det sidste Aarhundrede slaaet mange Krumpring og igen rettet sig ud til skøn Harmoni.

I Begyndelsen af Aarhundredet er det de lange, let svajede Linier, der behager Øjet. Figuren gøres længere og slankere ved Slæb og smygende lette Gevandter. Brystet hviler i naturlig Stilling under Udkæringen, der følger Skulderens naturlige Linie. Taillen er meget lidt markeret, det er det antikke Ideal, man stræber

mod — dog paa Kompromis med de nordiske Landes koldere Klima. Først henimod Slutningen af Aarhundredet vender man atter tilbage til denne de slanke Liniers Stil — med Reformdragterne og de individuelle, kunstnerisk prægede Dragter. I hele den mellemliggende Tid er en Negligeren eller Tilhyllen af Skulderlinien typisk — under alle Klædedragtens mange lunefulde Forandringer.

I Aarhundredets første Tiaar er der en Bevægelse henimod Rokodragten med den indsnørede Midie og derigt pyntede Nederdele. Men

Gadebillede fra Revolutionen.

i Sammenligning med Nederdelens Pragt synes Overkroppen Stedbarn, og man finder da paa alle mulige Slags Udvækster paa Ærmerne for at faa Ligevægt i Figuren. Endnu bevarer dog den dybe Udskæring, der lader Busten komme til sin Ret, og særlig den let bøjede Nakkelinies uforlignelige Ynde har man endnu Respekt for. Den præger alle Datidens Kvindebilleder og giver dem deres særegne Charme. Men Nederdelen begynder at svulme med Falbelader og Garneringer. Hofteliniens Skønhed har man ikke mere Øje for.

Omkring 1810 kommer Napoleon-Stilen, som man med Rette kan kalde den. Napoleon vilde præge alt ved sit Hof, ogsaa Damernes Klæde- dragt, og der stod tit bitre Kampe, før Damerne bøjede sig for Kejsere ns Vilje — men de maatte bøje sig. Det var Empiren, men en pragtlysten, guldbroderet Empire, Napoleon valgte. Den romerske Stils cæsariske Alvor aføste Rokokoens galante Gratie. Og Frisurerne steg og steg, blev stadig højere og mere monumentale.

Med 1815 kommer der en Hang til det vægtige, pragtfulde, tunge frem. Overalt anvendes hvide Linnedbroderier, men stive, pibede og foldede, Marie Antoinette Fichuerne med deres bløde Folder er banlyste. Og saa kommer Korsettets Æra — Kroppen deles paa Insektivis i to

Afdelinger. Nederdelene er korte og fodfri, og Ærmerne vokser ud til Siderne for at harmonere med Underkroppens Bredde. Skulderlinien skydes helt ud paa Armen. Ogsaa Pynten bliver tung, stiv og klodset. Men fra 1870 særkes Taillelinien, der hidtil var oppe under Brystet, ned over Hosterne, og der er vundet Plads for en mere raffineret Udstyrelse og Pynten af Overkroppen. Og dertil bruges de kæmpehøje Kapothalte med Fjer og Ruscher. Saa vokser Udsnittet foroven og lader Brystet svulme ud. Alle Modens Uhyrligheder overdrives til Latterlighed. Og stadig vokser Tendensen til at skjule Underkroppens Linier i mægtige Nederdele, indtil Krinolinen omkring 1840 som Kulminationen begynder sit Triumftog over den ganske Verden. Og i en lang Aarrække beholder den sit Herredømme paa Trods af alle Skønhedskrav. Alle Tendenser gaar i Retning af at lade Legemet forsvinde i tunge Stoffer, Læg og Folder, der tilintetgør al ungdommelig Ynde og faar alle, unge og gamle, til at ligne Bedstemødre. Selv Haaret skjules i Net — og under smaa Tallerkenhalte. Og dog, siger Kendere, manglede Krinolinedamerne hverken Ynde, Koketteri eller Tiltrækning for det stærke Køn.

Krinolinen var en ypperlig Spekulation for Frankrig, hvor det den Gang gjaldt at udnytte Rigdomskilderne. Der brugtes Silkestoffer i Massevis til Fiskebensskørterne. Det var en Svælgen i Silketøj og Kniplinger.

Mere og mere trak Kvindeskikkelsen sig ind bag fastpansrede Korsetter, mægtige Nederdele, vældige Ærmer og ærværdige stivede Manchetter og Kraver.

Først 1865 begyndte Krinolinen at tage af for at erstattes af Tournure-Rædslen. Endnu var Damerne ikke sig selv nok. De mindede mest af alt om et Insekt — med Hvepsetailen

Tournuren. Karrikatur fra Punch Nr. 4 1876.

Krinolinen.

og den svulmende Underkrop. Haaret arrangeredes i yppige Hængekrøller ned over Ørene og glat Skilning.

Omkring 70 begynder saa en Deling af Kroppen paa tværs, Ryggen og Forsiden udstyres hver paa sin Maade. I 77 kommer Prinsessedragterne, men endnu er man ikke moden til at finde Smag i Figurens naturlige Linier. Hofterne gøres brede ved Udstopning, Nederdelen stram for ned, og Ærmerne spidses stærkt i Vejret.

I 80-erne begynder saa den Retning, der endnu dominerer, den snørede Taille og den naturlige Hoftelinie, snart slankere, snart mere bugnende. De nedringede Baldragter uden Ærmer lader Busten fri. Og trods en kort Genoplussen af Tournuren beholder den mere naturlige Smag Marken. I det hele kommer de slanke naturlige Linier i Figuren og graciøse store Hatte, der lader Hovedet fri, mere og mere op. Med enkelte Slagord kan man genopfriske de sidste Aartiers Modeluner: Jersey-Livene, Russerblusen, Capes, Boleroen, Slock-Frakkerne, Matroshattene og Skødejaketterne. Og saa skabte Cyklesporten hele den udskregne Dame-Herredragt-Stil. Endelig kom den japanske Indflydelse, som endnu spiller saa stor en Rolle i Modeverdenen.

Men i Aarhundredets sidste Aarti sporedes en Stræben efter Skønhed og Personlighed i

Klædedragten, som maatte hilse med Glæde. Dragten var ikke mere Model den og den fra et Modemagasin, men udgjorde en Del af Bærerskens Personlighed. Desværre er der i det 20. Aarhundrede kommet en Reaktion. Den sidste Udvikling indenfor Moden er Teknikkens, Konfektionens Triumf. Mange Kvinder betragter endnu kun deres Legeme som en Mannequin, der paa den fordelagtigste Maade skal udstille Skræderteknikkens og Kunstnerens Mesterværker. Men denne Misforstaaelse er ikke eneherkende; de tapre Kvinder, der holder paa den eneste berettigede, den personlige Stil, giver ikke Kampen op. Og Fremtidens Smag lader forhaabentlig efterhaanden de to stridende Retninger gaa op i en skøn Harmoni. Bredere er Kløften ikke, nu Kvinderne har faaet Øjet op for de naturlige Skønhedskrav.

Variationer paa Direktoriemoden.

En London'er-Stjerne.

Miss Edna May.

Miss Edna May.

Hun er en af de skønneste Kvinder, der nogensinde har be-
traadt en engelsk Scene og omtrent lige saa be-
rømt for sin Hjertens-
godhed som for sin
Skønhed.

Lig mange andre Mode-Skønheder stam-
mer hun fra Amerika og hører saaledes til blandt „Gods own people“, som Ameri-
kanerne med den dem medfødte Beskedenhed kalder sig selv.

Aldrig har en Debut været mere oprekla-
meret — eller det lon-
donske Publikum vist sig mere entusiastisk end da Edna May for otte Aar siden fejrede sin store Triumf i den lille Operette „The Belle of New-York“.

Men heller aldrig har en Skuespillerinde i Længden svaret saa lidt til Forventningerne. Og var hendes Sukces i den første Rolle enorm, kan hendes Fiasko i den sidste Rolle, hun optraadte i — som „Nelly Neil“ i en Militær-Operette af samme Navn — omtrent svare til den.

Naar Edna May alligevel har beholdt sin Plads i Publikums Gunst, skylder hun det først og fremmest sin ejendommeligt indtagende Person.

Edna May er nemlig sød.

Hun ta'r derfor ikke alene Mænd, ogsaa Kvinder.

Hendes dejlige Ansigt med de bløde, fine Drag og de dybe

Øjne er af en saa sjælden, sørgmodig Skønhed, at Publikum ofte glemte Spillet for Kvinden.

Det maatte være en meget unaturligt ufølsom Kritiker, der, naar Edna May var paa Scenen, kunde nænne at sige: „Hvilken slet Skuespillerinde“ i Stedet for: *Hvilken yndig Kvinde*“ Saa enkel og henrivende er hendes hele Fremtræden, saa fuld af Musik hendes klare, lille Stemme. Og saadan en Glæde for Øjet hendes Legemes rene Linjer og plastisk skønne Bevægelser.

Grunden til hendes første store Sukces og senere store Fiasko er en offentlig Hemmelighed.

En dygtig Lærer havde i Amerika arbejdet med hende i flere Maaneder for at lære hende Rollen som den lille Frelserpige i „The Belle of New-York“ til den afgørende Debut i London. Hun fik ogsaa lært den — som en Papegøje en Sang — ved stor Flid og Taalmodighed fra Lærerens Side. Men da hun efter i en Aarrække at have levet paa „The Belle“ skulde skabe noget nyt, viste det sig, at hun manglede Evnen til at arbejde selvstændigt.

Aldeles som Papegøjen, naar dens Lærer er væk. —

Det er som „The Belle“, at Edna May vil leve længe i det engelske Folks Erindring, thi i denne sin første Rolle sang og dansede hun sig ind i alle Hjerter. Hun var bedaarende — glad, skønt Smilet var altid en Smule sørgmodigt — kæk, skønt altid en Smule sky i sin Tilbageholdenhed.

Det paastaas om Edna May, at faa Skuespillerinder har været saa sparet for Misundelse og Forfølgelse som hun.

Dels har hendes Væsen en beskedent Elskværdighed, der ligesom afvæbner — og dels har hun et Hjerte af Guld. Hendes Kammerater, kvindelige som mandlige, forgudede hende, og kan endnu, da hun har forladt Scenen, ikke rose hendes redbonne Hjælpsomhed nok.

Ingen har saa aaben en Pung som Edna May — og ingen saa varmt og medfølelse et Blik, naar hun hjælper, som hun holder af at hjælpe overalt, hvor hun møder Lidelse.

Men har hun for en Del været sparet den for en Teater-Karriere næsten uundgaalige Chikane — som man sagde i de gode, gamle Dage —, har de skraa Brædder rent personligt voldt hende mange Kvaler.

Det var saa uheldigt, at hun tog sin Kunst alvorligt.

At Edna May vilde leve og dø for sin Kunst var noget, man kunde læse i alle Interviews i teaterinteresserede Blade.

Hendes Venner, der mente hende det vel, sørgede oprigtigt over denne fikse Idé, der voldte denne den skønneste af skønne Ameri-

kanerinder saa megen Sorg over Verdens overbærende, men uforstaaende Smil.

Imidlertid maa hun pludselig have forandret Mening. Thi i Fjor, lige efter den fænomenale Fiasko i „Nelly Neil“, overraskede hun Verden og Vennerne ved Scenen med at gifte sig med den amerikanske Dollars-Prins Mr. Levyson.

Hendes Bryllup blev fejret med usædvanlig Tilstlutning fra alle Samfundslag.

Helt ud til Ascot, i det skønne engelske „country“, hvor det unge Par skulde tilbringe

Miss Edna May.

deres Hvedebrødsdage paa hans Landsted, naaede den store Stemnings-Bølge af Enthousiasme. De ellers ikke saa let begejstrede Englændere samledes i Masser foran Landstedet, hvor „Cheers“ afløste „Cheers“, indtil Edna May viste sig, „hvid og yndig“, i sin hvide Kjole paa Altanen og takkede dem med sit søde, vemodige Smil. De forrykte Mennesker raabte og skreg paa en Sang. Og Edna May, der aldrig har gjort sig kostbar, sang med sin bløde, spinkle Stemme en Sang fra „The Belle of New-York“. Begejstringen var uhyre og kulminerede, da Mr. Levyson, den lykkelige nybagte Ægtemand, smigret og rørt over denne Folkets Hilsen til hans Hustru, aabnede sin Haveport for Mæng-

den og beværtede dem med ægte triplemiljønærsk Rundhaandethed.

Saaledes er det altsaa gaaet Edna May, som det skal gaa Heltinden i det gode Eventyr.

Hun har det godt og sidder paa sit Slot, omgivet af alle Herligheder, elsket af det ganske Folk og mest af sin Husbond.

Og paa Slottet skal hun sidde i Fryd og Gammen, til hun dør — eller leger bort de mange, rare, blanke Dollars, der for en Gangs Skyld kun har forladt Amerika — for at blive deres Fædreland tro.

Swip, snap snude — og saa er Historien ude.

Kaspar med sine Forældre.

L
u
t
K
b
o

es Skridtet dog gjort, og nu er Kaspar helt fornøjet med Friluftslivet — mens Badelivet i Bassinet, som den ufrivillig gjorde Bekendtskab med, ikke tiltale den videre. Derimod ser Chang slet ikke glad ud ved Faderværdigheden — det er et yderst betænkeligt Blik, den sender sin lille Pode.

Slaget er endt.

Rigsdagens Bude er rykkede ind i Folkethingssalen, hvor de pakker Rigsdagsmændenes Papirer og Dokumenter sammen efter Samlingens Slutning.

Saa kom Glassene, og det gjorde den gamle Frøken ondt, at hun ialt kun ejede atten Ølglas, men hun nærrede det stille Haab, at Familien selv kunde præstere Resten.

Sagerne blev lagt i en Kurv, men den blev for tung, og gamle Inger maatte først bære Tallerkenerne over til Madam Lander.

Hendes Læber skælvede af Forbitrelse, men ikke et Ord kom over dem.

Bagefter kom Turen til Ølglassene, og oven paa dem lagde Frøken Bech to Duge og en Bunke smaa Fryndseservietter. Hun ejede ikke en Dug, der kunde naa over et Bord til otteogtyve Personer, men hun mente godt, de kunde lægge to sammen.

Inger saa næsten foragteligt paa hende, men da hun saa den Bunke smaa Servietter, hvis Fryndser hun saa omhyggelig havde redt med en lille Sølvkam, kogte Vreden over.

„Trør Frøkenen, at det Skravl derovre aner, hvad man bruger saadan en Tingest til?“ sagde hun omsider.

„Der er vel ingen Mennesker, der ikke ved, hvad en Serviet er til,“ sagde Frøken Bech kort, „selv om de ikke bruger det til daglig, finder jeg, at de ikke bør mangle ved en saadan Fest.“

Til allersidst kom en stor, sort lakeret Bakke frem. Det var et helt Kunstværk: Frøken Bechs Barndomshjem, malet af en Ven, og den skinnede, saa man kunde spejle sig i den. Alligevel pudsede hun den med Hvedemel og gned den efter med en blød Klud, og saa blev den lagt allerøverst i Kurven.

Frøken Bech ventede Ingers Tilbagekomst i dyb Spænding, men Madam Lander havde blot taget imod det og sagt: „Ih Jæsses dog, det er næsten alt for fint til os.“

Om Natten kunde Frøken Bech ikke falde i Søvn. Hun syntes, Huset var saa tomt, at der næsten var Ekko, og hun følte noget af det samme, som hun erindrede at have følt den Gang, de bar hendes Moder bort, og hun sad ene tilbage.

Om Aftenen stod hun i sit Sovekammervindu og lyttede til Larmen derovre fra. Hun erindrede sin egen Konfirmation — hvor greben hun var af Præstens Ord, og hvorledes hun alvorlig bestræbte sig for at holde sit Væsen i Samklang med Handlingens Højtidelighed; og hun tænkte paa sine Forældre, der havde talt til hende i Overværelse af de mange fine Mennesker ved Bordet, om det ny Afsnit i hendes Liv, som nu var begyndt, og de havde takket hende for den Lykke, hun havde skænket dem som Barn — — —

Der lød vilde Raab — uartikulerede Lyde — grove Stemmer, der sang Gadens Sange — Graad af Børn og Harmonikamusik over til hende; hendes Øjne kunde ikke se gennem de

duggede Ruder, men hun kunde høre Trampen i Gulvet, saa de var vist begyndt paa Dansen.

Frøken Bech lukkede sit Vindu og gik til Ro, men Larmen blev vildere og vildere, og Gæsterne kom med smaa Mellemlum ud i Gaarden og talte med lallende Stemmer; nogle skændtes, andre sang, og den gamle Frøken følte baade Angst og Uhygge, der forhøjedes ved Tanken om, at hendes kæreste Skat befandt sig mellem disse Mennesker.

Hun glædede sig til næste Dag som til at gense en hjemvendende Ven, og allerede en Time tidligere end sædvanlig, sad hun paa sin broderede Stol ved Vinduet og ventede paa, at Inger skulde blive færdig, saa hun kunde hente Sagerne. —

Madam Lander stod i Køkkenet og puttede Tallerkenerne i en stor Kurv.

„To er der knaldet,“ sagde hun omsider, „men nu har jeg stukket dem ind imellem, saa opdager den Gamle det ikke. Værre er det med Glassene, men dem kan hun da købe et Par Stykker af. Nu gaar du op med det, Sylvia, saa kan hun ikke være andet bekendt end at stikke dig et Par Skilling til en Teaterbillet. Dugen lægger vi over det hele; den ser slem ud af Rødbedesaft, men den kan da vaskes igen. Du skal ikke vente, til de har tømmt Kurven, det er bedre, at hun kommer til mig med Vrøvl for det, der er knaldet — saa skal jeg nok fortælle hende, at der er ingen, der har bedt hende om at laane hendes Postelin.“

Sylvia kunde næsten ikke slæbe Kurven, men maatte paa Vej; hun prøvede at tage den i begge Hænder, men var lige ved at falde, fordi hun traadte i den lange Kjole; saa lagde hun Lommelærklædet ind under Hanken og bar den paa Armen.

Hun var naaet helt op og havde ringet paa, da Hanken gled op i den ene Side, og Kurven faldt paa Gulvet med et frygteligt Brag. I samme Nu stod Frk. Bech i sin Dør, hun sagde ikke et Ord, men hendes Ansigt blev hvidt, og hendes Øjne fyldtes med Taarer.

„Hent din Moder,“ befalede Frøkenen, og lidt efter kom Madam Lander. I Haanden havde hun Bakken med det smukke Maleri paa, men den var ikke til at kende igen. Den fremviste kun en eneste stor hvid Plet og et Par Buler.

„Den Kurv havde jeg ved den levende Gud købt for en Maaned siden,“ sagde hun. „men nu skal den Kælling nok faa at vide, hvad det er for noget Møg, hun har stukket mig ud.“

Frøken Bech laa paa Knæ. Dugen havde hun bredt ud og paa den lagde hun Kurvens Indhold for at se, hvormeg det var knust.

Aa! som den Dug saa ud! og saa viste det sig, at der ikke var en hel Tallerken mere; kun fem Glas havde hun beholdt hele. Der løb nogle Taarer ned over hendes Kinder.

„Hvor kunde De lade Barnet bære den tunge Byrde, Madam Lander?“

„Ved Gud! jeg sagde til hende, lad mig, sagde jeg, for den maa ikke bæres i Hanken. Jeg kender det jo, saadan en Tøs er jo saa forhippet paa at faa vist Stadsen frem, saa hun fik Fart paa lige med det samme. Men nu skal Frøkenen ikke være saa ked af det, for De kan trække lidt af hver Uge, saa faar jeg med Guds Hjælp nok det betalt, og saa vil jeg raade Frøkenen til at passe bedre paa Deres Ting en anden Gang, for det er ikke alle, der er saa respektable og betaler, hvad der gaar i Stykker. Nu tager vi det hele paa Bakken her, for det er da ikke værd at faa Huller i den pæne Dug af alle de Skaar.“

Hun satte Bakken paa Gulvet og vilde tage Glasstumperne op og lægge dem derpaa; men i det samme saa hun ind i den gamle Frøkens Øjne, og hun trak sig uvilkaarligt et Stykke bort.

„De ser paa Bakken, sagde hun, „ja, om jeg kan forstaa, hvordan den er kommen til at se saadan ud — —“

Inger kom ud paa Gangen og saa Ødelæggelsen.

„Kom, Frøken,“ sagde hun og rejste den gamle Dame op, „nu skal jeg ordne det, gaa kun ind,“ — — men Frøken Bechs stivnede Blik veg ikke fra Madam Landers Ansigt.

„Servietterne?“ spurgte Inger, for at bryde Tavsheden.

„Naa! Servietterne! ja, dem maa de saa'gu have taget med sig, der laa kun den, vi tørrede Bordet af med, da Fatter væltede Kaffen, men det skal jeg nok spørge om, og har de dem, skal jeg saamæn nok bringe dem tilbage — det er da baade sikkert og vist,“

Frøken Bech gik hen imod hende.

„Gaa!“ sagde hun hæst, „og kom aldrig for mine Øjne mere — De er Djævelen selv!“

„Ja, bevar os — nu gaar jeg, men jeg kom da forresten ikke ubuden; jeg har hverken trængt mig ind paa Dem eller bedt Dem om Deres Postelin og Deres Frynseskidt. Nej, Lander havde Ret! han sagde netop, da han hørte, at De havde sendt det ned: „Herregud, Mutter! lad os bare tage imod det; saadan en gammel Pige har ikke anden Glæde, end som den, vi andre forskaffer hende, og siden Vorherre har nægtet hende Børn, er det hende naturligtvis behageligt at være lidt med med vores andres.“

Inger havde faaet samlet Skaarene sammen og baaret dem ind i Entréen; da Madam Lander havde endt sin Tale, vendte Inger sig imod hende og slog hende et Slag i Ansigtet med sin flade Bondehaand.

„Pak Dem saa,“ sagde hun, og inden Madam Lander fik Mælet igen, havde Inger ført sin Frøken ind og slaaet Døren i for hende.

CLARA KOEFOED.

General Kühnel.

12. Maj 1850—3. Juni 1908.

General Kühnel.

General Kühnel var den yngste kommanderende

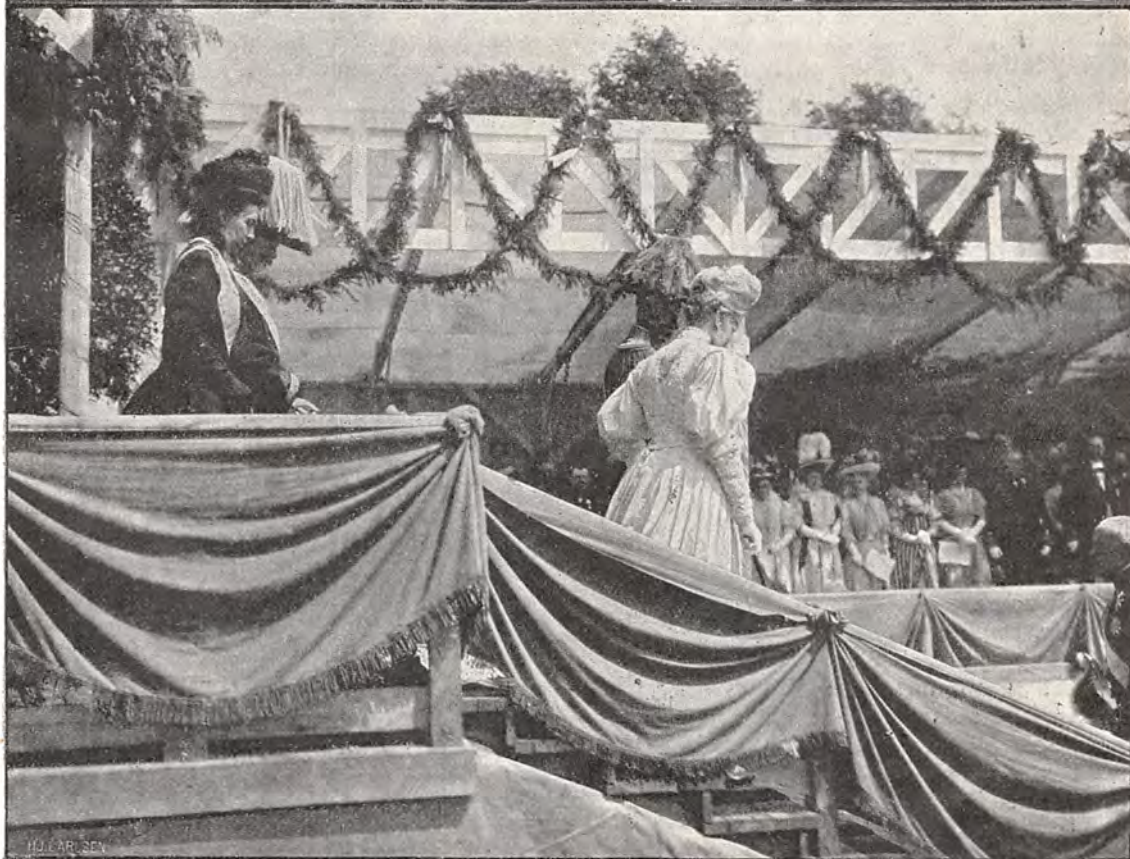
General, Danmark i mange Aar har haft. I en Alder af 55 Aar naaede K. det øverste Trin paa den militære Stige, han blev kommanderende General. Kühnel blev Løjtnant i 19-Aars Alderen, fik senere som Kaptajn Ansættelse først i

Krigsministeriet og derefter i Generalstabten, hvor han hurtig blev Chef for den

taktiske Afdeling. I 1901 blev Kühnel Oberst 1903 Generalmajor og Chef for Generalstabten og 1905 kommanderende General. Dette hurtige Avancement giver et Billede af K.s hele Personlighed. Et klart Hovede, i Besiddelse af stor Energi og fremragende militære Egenskaber, en teknisk Begavelse og en ualmindelig Kundskabsrigdom paa sit særlige Felt. Og K. fik al den Anvendelse for sine Evner og sin ualmindelige Arbejdsevne, som hans Land kunde yde ham. Generalstabens nuværende fortrinlige Organisation er hovedsagelig hans Værk eller Frugten af hans Initiativ. I 1902 blev han som sagkyndig knyttet til Forsvarskommissionen, ogsaa dette Arbejde tog han op med stor Alvor og Nidkærhed. Som Menneske var K. en religiøs og alvorlig Natur og et kærligt og trofast Menneske.

Fra det svenske Kongebesøg.

1. Festen paa Raadhuset. — 2. De to Kongepar ved Grundstensnedlæggelsen. Jul. Aagaard fot.

Hvordan Pengesedler tilintetgøres.

Den amerikanske Ødelæggelseskomité.

I „Rigsdalersedlens Hændelser“ beskriver P. A. Heiberg en Del af en dansk Pengeseddels Oplevelser, hvorledes den, som selv intet ondt gør, oplever og bruges til meget ondt og en Del godt. Det kunde være fristende i Smag hermed at skildre en Pengeseddels Historie og Levnedsløb fra Fødsel til Død, d. v. s. fra Papirmøllen, hvor den kommer til Verden, og lige til den, gammel og næsten ukendelig, vender tilbage til Banken, hvor den gennemgaar de med dens dødelige Afgang forbundne Formaliteter og lægges paa Baal eller tilintetgøres paa anden Vis. Vi skal dog her kun beskæftige os med dette sidste Afsnit af dens Liv.

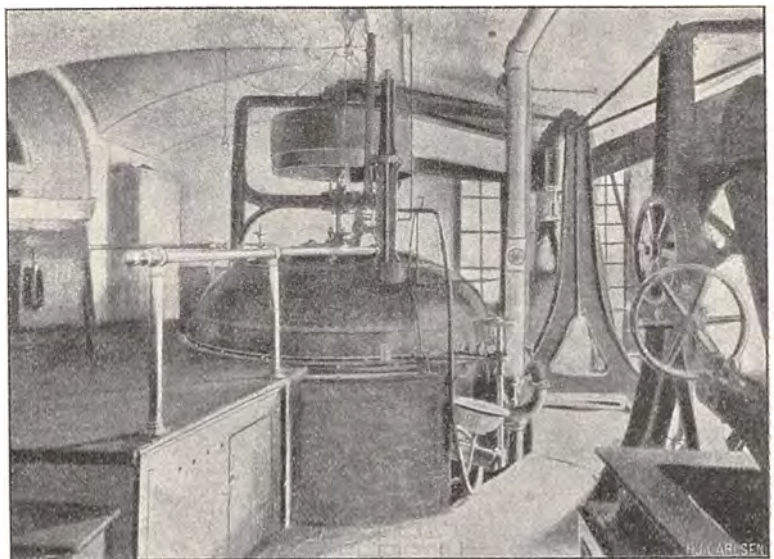
En dansk gammel Ti- eller Femkroneseddel er en for Syn, Lugt, Følelse og Hygiejne uhyggelig Genstand. Man skal vist lede længe efter at finde et Land med saa smudsige og væmmelige Pengesedler som her. *Bank of England* annullerer straks Sedlen, saasart den indbetales i Banken. Saaledes behøver dens Sedlers aktive Liv kun at vare en eneste Dag, ja, maaske langt kortere. Hæves den om Morgenens og vender den splinterny tilbage til Banken en Time

efter, annulleres den lige godt straks. Det vilde være ønskeligt, om vor Nationalbank vilde, om end ikke følge samme Skik, saa do annullere Sedlerne, længe førend det nu er Tilfælde.

Herhjemme omkommer Sedlerne paa Baalet, d. v. s. de brændes i en dertil indrettet Ovn. Det samme sker i England. *Bank of England* gemmer dog de annullerede Sedler i fem Aar, for det Tilfælde, de skulde benyttes som Bevis i Retten. Omtrent hver Uge brændes de Sedler, som er modtagne i den tilsvarende Uge for fem Aar siden. Den dertil indrettede Ovn er 5 Fod høj og 10 Fod i Dia-

meter og siges hver Gang at være fyldt. Banken trykker daglig omtrent 50,000 nye Sedler, hvis Paalydende er fra 90 til 18,000 Kroner. Forraadet af betalte Sedler for 5 Aar beløber sig til henad 90 Millioner, vejer ca. 100 Tons og repræsenterer en Værdi af ca. 32,000 Millioner Kroner. —

Da det imidlertid ved Brænding har sine Vanskeligheder at sikre en saa fuldstændig Tilintetgørelse af Sedlerne, at Identifikation er umulig, benytter *Amerikanerne* en anden Me-

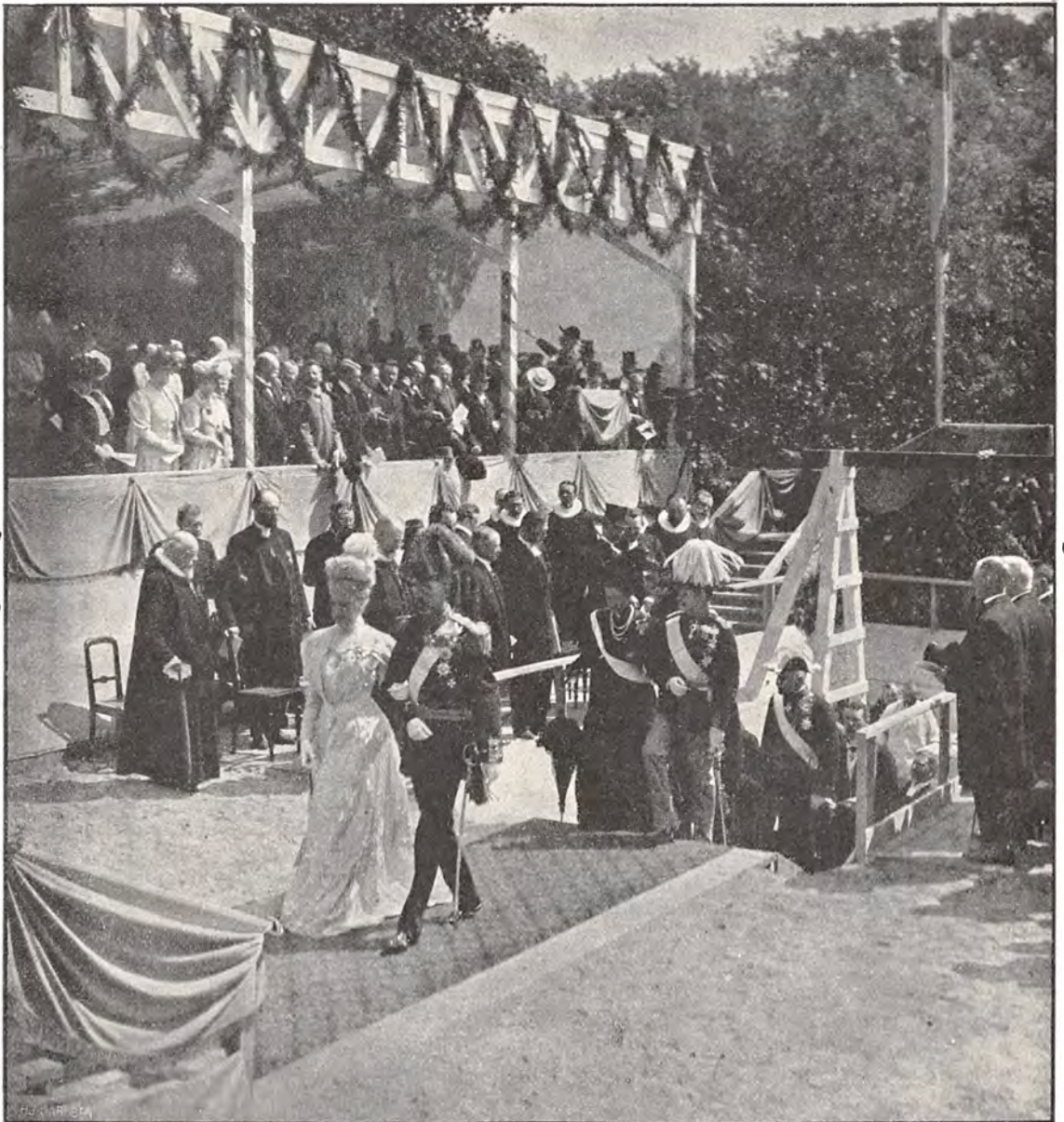
„The Macerator“, en Beholder, i hvis Indre Sedlerne i fire—fem Dage hvirvles rundt i Vand og sønderskæres af 156 Staalknive.

HVER 8 DAG

Nr. 37. 14. Aargang.

14. Juni 1908.

Grundstensnedlæggelsen til den svenske Kirke.
Jul. Aagaard fot.

En Misforstaaelse.

Frøken Bech var en sirlig gammel Dame af fornem Slægt med et harmonisk Ydre og et tilsvarende Indre.

Hun levede i de samme Stuer og med de samme Møbler, som havde tilhørt hendes Forældre, og om de var staaet op af deres Grave, de vilde have fundet hver Stump i samme Orden, som de forlod det for mange Aar tilbage.

Frøken Bech kælede for disse Efterladenskaber, som var det levende Væsner med en følsom Sjæl, og hun kunde i lange Enetaler genkalde Minde efter Minde, der knyttede sig til dem.

Et haandmalet Spisestel var hendes Stolthed. Hver enkelt Ting havde sin Pose med en Løbe-gang til at trække sammen, og det hele laa i en broderet Puf, der stod foran hendes hvide Jomfruseng.

Kun ved højtidelige Lejligheder kom Stellet frem, — til daglig havde hun seks tarvelige Stykker af hver Slags — og aldrig tillod hunnogen anden at vaske det af eller pakke det ned.

En gammel Pige, som havde tjent hende i over tyve Aar, var hendes daglige Selskab. De var næsten Veninder, men gamle Inger glemte aldrig den Ærbødighed, hun skyldte sin Frøken.

Til yderligere Hjælp havde Frøken Bech i de senere Aar haft en Kone, hvis Mand holdt Gaardens og Gadens Rendestene rene. De boede i en lille Lejlighed i Baghuset og var derfor nemme at faa fat paa, naar der var Brug for dem. Dette var næsten det eneste, der tiltalte Frøken Bech ved den Familie, men hun var en konservativ Natur og beholdt Konen, trods mange Mangler.

Madam Lander havde ni Børn og var paa Veje med det tiende.

Frøken Bech skammede sig næsten paa hendes Vegne, men var dog ikke tilstrækkelig inde i Ægteskabets Mysterier til at turde tillægge hende hele Skylden, ja, en Anelse sagde hende endogsaa, at Lander havde en Finger med i Spillet, og derfor undgik hun ham saa meget som muligt, at ikke Fristelsen til at søge klar Besked og aflevere en Irettesættelte skulde blive for stor.

Ved Paasketid skulde Madam Landers ældste Datter konfirmeres, og hun ytrede sit Haab om, at hendes Barn maatte komme til Verden saa betids, at de, ved at føje Barnedaaben til den øvrige Fest, kunde faa en Dag, de aldrig vilde glemme.

Og hendes Ønske gik i Opfyldelse.

Søndag før Paaske skulde den dobbelte Højtidelighed finde Sted, og saa greben var Madam Lander af Situationéns Alvor, at hun allerede femte Dagen efter Barnets Fødsel arriverede i

Frøken Bechs Dagligstue for at meddele hende Sagen og fortælle, at Gildet skulde være en Mærkepæl i deres alles Liv, og Dagen en Dag, som de kunde mindes med Stolthed.

Frøken Bech smittedes af hendes dobbelte Moderlykke og hørte paa Beretningen indtil de mindste Detailler, og samtidig sad hun og pønsede paa, hvorledes hun kunde bidrage sin Del til Glæden uden at træde Familien for nær i nogen Henseende.

„Vi bliver otte og tyve i det hele med Børnene“, sagde Madam Lander, „alle Møblerne flytter vi ud paa Gangen eller i Skuret, for vi skal jo have en Svingom bagefter.“

Otto og tyve! Frøken Bech fik næsten Aand-nød. Otte og tyve Mennesker i to Værelser, og saa et nyfødt Barn! Nej, det kunde hun ikke fatte med sin Forstand.

„Naar vi skal spise, har vi Brædder, som vi lægger over to Bukke“, sagde Madam Lander, „for vores Klapbord fylder jo ikke mere end en Skrædder i Helvede, og langs hver Side bliver der lagt et Brædt over to tomme Tønder til at sidde paa. Efter Bordet kan de, der ikke vil danse, gaa ud og sætte sig i Sofaen paa Gangen eller paa Trapperne; det plejer vi altid van, naar vi har fremmede, for der bliver saa hurtigt varmt, og lukke Vinduer op kan vi ikke for de Skarnbeholdere, der staar og lugter lige udenfor.“

„Men nu Dækketøj til saa mange Mennesker“, sagde Frøken Bech, der ikke kunde tænke sig et Selskab uden Sølvtoj, tre Glas pr. Kuvert, Servietter og Skyllskaale.

„Naa ja, det maa vi jo tage, som det kan falde. Jeg kan saamæn fortælle Frøkenen, at da vi blev gift, havde vi ikke nogen Dug at lægge paa Bordet, og saa hjalp vi os med et Lagen — det er ikke det, der gør lykkelig.“

Frøken Bech svarede ikke. En Tanke var slaaet ned i hende. men saa ufattelig forekom den hende endnu, at hun ikke vidste, om hun havde drømt den. Madam Lander snakkede videre, men Frøkenen stod blot og baksede med den ny Tanke uden at kunne faa den rigtig slaaet fast.

„Vi skal have Flæskesteg og Kalvesteg“, sagde Madam Lander, „det er saa rart at skære af til saa mange.“

Frøken Bech nikkede, og da hun ikke syntes at ville tale mere, gik Madam Lander ned i sin skumle Bagstue.

Lørdag før Konfirmationen havde Frøken Bech travlt med at pakke det fine Spisestel ud. Hver Tallerken blev gnedet af og stillet ovenpaa den anden med et Stykke Silkepapir imellem.

Capitolet i Washington, fremstillet af tilintetgjorte Pengesedler. Her og der ser man endnu Stumper af Sedlerne.

tode. Naar Sedlerne gennem mange Stadier er naaet saa vidt, at de skal dø, tilintetgøres de i en af Udblødningsmaskinerne, kaldet *The Macerater* (latinsk *macerare* = udbløde i Vand). Dette er en stor kugleformet Staalbeholder, som indeholder Vand, og hvis Indre er udrustet med 156 Staalknive. Den rummer en Ton Papirmasse. Dens Top aabnes ved et massivt Laag, som sikres ved tre forskellige Yalelaase. Finansministeren har Nøglen til den ene Laas, Skatmesteren til den anden, og Kontrolløren af Pengecirkulationen til den tredje. Disse tre Embedsmænd, eller deres Befuldmægtigede, tilligemed

en fjerde, som repræsenterer Folket og Bankerne, mødes hver Dag Kl. 1 ved *The Macerater* for i den at lægge en Million Dollars eller saa af dødsdømte Pengesedler eller andre Værdipapirer, som skal tilintetgøres. Enhver aabner med sin Nøgle den respektive Laas, Laaget løftes, og Beholderen, lig et hungrigt, umætteligt Uhyre, modtager sin Million-Dollar-Tribut i Form af Bundter af halverede Sedler tilligemed et passende Kvantum Vand. — Laaget lukkes i, Nøglerne drejes om, og Maskineriet begynder at dreje om og hvirvle de indeni siddende Staalknive rundt, som sønderskærer og slider det gennemblødte Materiale, indtil efter fire, fem Dages Forløb Sedlerne er reducerede til en æltet, blød Masse.

Hver fjerde eller femte Dag aabner Komitéen en Klap og lader den flydende Masse flyde ud i et Sold, hvorfra den bringes til Kobberstik- og Trykkerianstalten, hvor den rulles og tørres til tykke Ark af Bogbinderpap og sælges for 150 Kroner pr. Ton. Af og til bliver Prøver deraf formet til forskellige smaa snurrige Figurer ogsolgt som Kuriositeter og Souvenirs, som „antages at indeholde“ hundred tusind Dollars eller lignende. Et Par af disse, lavede af dette næsten stenhaarde Materiale, har jeg bragt med fra Amerika. Den ene forestiller det 555 Fod høje Washington Monument, den anden er en Skaal med hele Capitolet trykt i Relief.

I Gennemsnit tilintetgøres daglig henad 4 Millioner Kroner. Den største Sum, der nogensinde paa en enkelt Dag er deponeret i Beholderen, var 559 Millioner Kroner den 27. Juni 1894. Den bestod af Nationalbanksedler og United States' Obligationer.

HANS TEGNER.

Fra det gamle Adelgadekvarter. — „Ida“ fot.

Haremskvinder.

Haremsdamer paa Spaseretur.

Harem'erne hører til *terra incognita*, hvorom det er yderst vanskeligt at faa virkelig Besked. De ligger med det ukendtes gaadefulde Skær over sig. Men af og til naar dog en Europæer derind — i Embeds Medfør, og deres Beretninger vækker da stor Interesse. Fornylig er en tysk Frue, hvis Mand i 9 Aar har været Livlæge hos Emiren af Afghanistan, vendt hjem, og af hendes Fortælling kan man altsaa danne sig et troværdigt Billede af Livet i Harem.

En muhamedansk Konge har Lov at ægte saa mange Koner, han har Lyst til. Den nuværende Emir har dog aldrig taget sig mere end fire Koner ad Gangen — det samme Antal, som der er tilstaaet hans rettroende Undersaatter. Men det vil rigtignok kun sige, at Emiren kun har ægtet fire „officielle“ Hustruer. Foruden dem rummer Harem et Utal af ugifte

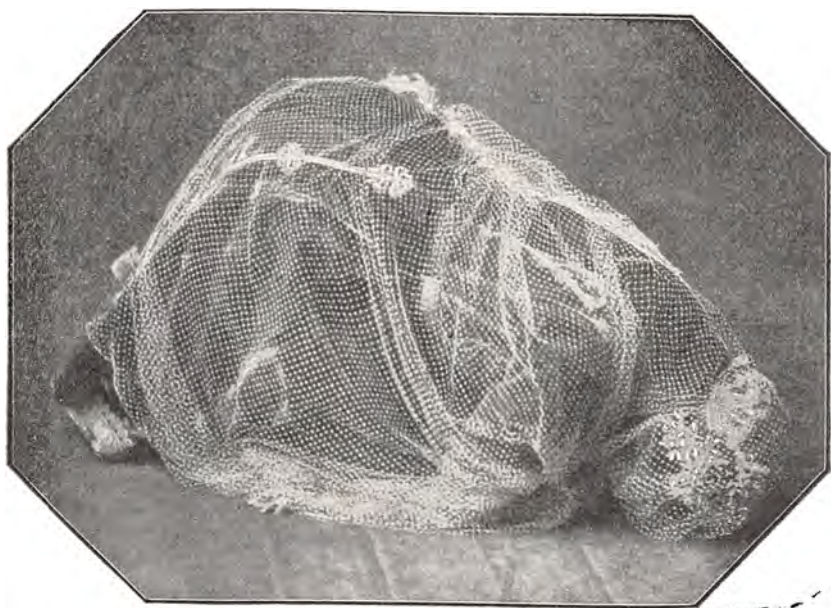
1 Kvinder og af Slavinder, der alle staar til Emirens Disposition.

Men de fire retmæssige Koner er naturligvis højt hævede over de andre, og Rangsforskellen mellem de ugifte Koner og Slavinderne er igen uhyre. Hver af de fire Hustruer har sit eget Hus, hvor hun bor med sine Børn. Og hvert Barn har sin Tjenerstab og sine Lærere og Guvernanter. Disse er dog altid indfødte, europæisk Kultur er endnu ikke trængt ind i Harem'et. Drengene lærer at læse og skrive Persisk, de faar Undervisning i Religion, Regning og Geografi og læ-

rer at skyde og ride.

Pigebørnene derimod lærer kun at læse, skrive og sy — foruden Religion, der for dem ligesom for Drengene er det første og vigtigste Led i Undervisningen. De maa kunne Koranen paa Kryds og tværs.

Kvinderne i Harem'et lever slet ikke saa trist og ulykkeligt, som man altid har yndet

Afghanistansk Haremsdame holder Bøn.

Afghanistansk Haremsdame i Færd med at lægge Overtøjet.

at fremstille det. Tværtimod, de allerfærreste føler Trang til større Frihed. De er temmelig uvidende, og inden for deres snævre Kreds lever de som oftest lykkelige og glade med deres Børn.

Ingen af dem maa forlade Harem'et uden Emirens Tilladelse. Og den gives kun, naar der hænder en stor Begivenhed i deres Familje, et Dødsfald eller et Bryllup. Og saa en Gang imellem, naar hele Harem'et flyttes til en ny Residens. Rejsen foregaar da i lukkede Vogne eller i en Slags Char-à-banc'er med Kalesche og guldindvirkede Gardiner. Derinde sidder Fruerne indhyllede i Slør og Gevandter.

Haremskvindernes aandelige Udvikling er meget begrænset, og den legemlige, sportslige vilde blive aldeles forsømt, hvis ikke Koranen havde sørget for den. Fem Gange om Dagen skal en Haremskvinde knæle langsomt ned og synke forover, til Panden rører ved Jorden, som vort Billede viser. Og i denne Stilling skal hun fremsige en lang Bøn.

Den næste Klasse Haremskvinder, de ugifte,

er udgaaede af de højeste aristokratiske Krese, deres Fædre er højtstaaende Officerer eller Embedsmænd. Ogsaa de har hver sin Bolig og sit Tjenerskab.

Slavinderne derimod er tagne ud af Folkets Midte eller er Krigsbytte. De er unge, kønne og sunde, og deres største Ærgerrighed er at faa et Barn med Emiren, for saa avancerer de op i de ugiftes Klasse og faar deres eget Hjem. Ellers bor de sammen i Harem'et. Naar Barnet er en Søn, kan han jo en skønne Dag blive Emir. Den nuværende Emir er f. Ex. Søn af en Slavinde.

De afghanistanske Haremsdamer gaar pragtfuldt klædt i rige, guldindvirkede Silkestoffer eller i helt guldstraalende Gevandter. Under dem bærer de et ejendommeligt Klædningsstykke, et Par lange, folderige Benklæder, som er fæstet stramt til Anklerne med kostbare funkende Ankelbaand. Paa Hovedet har de en rund Hue. Det mørke Haar er skilt og hviler under Nakken i et Silkenet. Denne Dragt kan være meget klædelig, den fremhæver en smuk og harmonisk Figurs Former og kønne Ansigtstræk. Men det smukkeste er dog de tynde farvede Silketullsnet, som de om Sommeren bærer derover. Om Vinteren erstattes de af rigt mønstrede Kaschemirssjaler.

Haremsdamerne har gerne en smuk Teint, men alligevel malar de sig altid, især Læber, Øjenbryn- og Vipper. Fodfladen, Haandfladen og Neglene farver de helt røde. I Harem'et overholdes den smukke Skik, at Kvinderne altid bærer en Blomst over højre Øre.

Landets Dronning — Emirens Stedmoder, ikke den tidligere Slavinde — bruger flere Timer til at gøre sit Toilette. Til hendes særlige Prydelser hører to Skønhedsplastre, et paa den ene Kind og et paa Hagen.

Emiren er en stor Despot; men hans Dronninger spinder dog ikke faa Intriger. ogsaa af politisk Natur. I det hele er deres politiske Indflydelse dog ringe. Men indbyrdes mellem Haremsdamerne er Intrigespillet altid i fuld Gang, og der kan de klogeste tiltvinge sig stor Indflydelse.

Det er en stor Fejltagelse at tro, at Haremsdamerne ligger i yppige Stillinger og daser Tiden bort. Det Billede er ganske misvisende. Tværtimod er de flittige som Bier og strikker og syer — endogsaa paa Maskine.

Den største Begivenhed i Harem'et er en Sommerfest, Emiren under Tiden lader afholde paa et af sine Slotte. Saadan en Fest er uhyre malerisk og meget fornøjelig. Men næste Dag breder Ro og Stilhed sig igen over Harem'et, og Damerne er atter lukkede inde bag deres Slør — med Paabud om at skyde med skarpt, hvis en fremmed Mand trods alle Sikkerhedsforanstaltninger skulde trænge ind i deres Rige. — u.

Skrald.

Fra Lossepladsen paa Enghavevej. — Jul Aagaard fot.

Lyder det ikke som Tordenskrald eller i det mindste som et Kavallerisignal? Og saa er det dog kun det professionelle Udtryk for Københavns Dagrenovation.

Skrald!

Det er et udmærket Ord. Kort og præcist siger det netop, hvad det skal sige. Naar man staar ved en københavnsk Losseplads og ser Kaalstokkene stikke op mellem Fajanceskaar, skimlede Snørestøvler, Paraplystivere, rustne Tekedler med Hul i Bunden, gamle Koncertprogrammer, massakrerede Herrehatte, Flaskehalse, vædskende Tangmadratter og meget andet, saa er det „Skrald“ og hverken mere eller mindre.

Store Dele af, for ikke at sige hele det nyere København, er bygget paa „Skrald“. Til Beroligelse for de paagældende Beboere, skal jeg dog tilføje, at selv det mest deciderede „Skrald“ i Løbet af 15 Aar bliver til det dejligste, faste, fede Muld. Jeg har denne Oplysning fra en Mand, hvis Beskæftigelse det er at sortere det til Lossepladsen indbragte Affald, der for store Deles Vedkommende er af direkte Pengевærdi og giver Sortererne en rigtig net lille Indtægt, saa net endog, at Kommunen har fundet sig foranlediget til at sikre sig en Part deraf.

I det hele taget er „Skrald“

et baade interessant og taknemligt Emne at beskæftige sig med. Dickens har — sans comparaison — digtet en Roman over det („Vor fælles Ven“). Man kommer til at tænke paa den brave Boffin, der arvede en stor Affaldsdyngge, som gjorde ham til en velhavende Mand. Heri er der ingen Overdrivelse. Det er forbavsende, hvilke Værdier der indeholdes i Affaldet fra en By som København, for ikke at tale om London. Alt kan bruges. Det, en Hund ikke vilde røre ved, saaleløse Sko, smudsige Træuld og muggent Halm.

De Mænd, der er ansat som Sorterere paa Lossepladserne, kunde, hvis de vilde, fortælle interessante Ting om, hvad der kan tjenes ved at spekulere i Dagrenovation. Men de nævner ingen Summer, og det er vist ogsaa det fornuftigste. Dog, en Mands Tavshed kan være i høj Grad talende, og jeg er sikker paa, at ingen af d'Hrr. Sorterere vilde, hvad Indtægter angaar, bytte med en Oberst, ja, selv med en Generalmajor.

Det er naturligvis ikke det behageligste Arbejde, de har, og der lugter just ikke af Roser

„Sorterere“. De vilde, hvad Indtægter angaar, næppe bytte med en Oberst. Jul. Aagaard fot.

og Jasminer der ude, hvor de færdes med deres Greb og Kurv, men man vænner sig til alt, og det vigtigste er, at Forretningen giver noget. De gaar bogstaveligt klædt i „Sæk og Aske“, naar de røgter deres Dont, men hvad har det at betyde, naar man om Søndagen kan trække i „Diplomaten“ og den høje Hat og smække en Tur til Skoven i Selvejerkøretøj med Familien?

Sandelig, hvis jeg ikke var den, jeg er, vilde jeg være Sorterer ude paa Lossepladsen!

København er, hvad Udførsel af Dagrenovation angaar, inddelt i 116 Distrikter, der betjenes af lige saa mange Skraldevogne med tilhørende Mandskab. Der er 4 Lossepladser, som er beliggende: 2 i „Lersøen“ paa Nørrebro, 1 ved Kløvermarksvej paa Amager og 1 ved Enghavevej, uden for Vesterbro. Vore Billede er taget det sidstnævnte Sted.

30 Vogne kører hver Dag her ud til med „Skrald“, som bliver læsset af, hvorefter Vognene rumler ind til Byen for at hente nyt Læs.

Den Tid er ikke fjern, da det vil komme til at knibe med Lossepladser i Byens Nærhed. Allerede nu maa man økonomisere med hver

Tomme Jord. Byggekrak'et har gjort, at Lossepladserne endnu i nogen Tid kan trække Vejret, om man saa maa sige. Naar D'hr. Byggespekulanter har sundet sig en Smule og begravet deres Døde og atter begynder at se sig om efter „Grunde“, er Lossepladsernes sidste Time nær.

Saa vil Borgmester Marstrands- og Raadmand P. Knudsens-Gade m. fl. komme i Lossepladsernes Sted, og vi maa brænde vort „Skrald“ eller ved Hjælp af mægtige Støvsugere føre det ud i Verdenshavene, hvor der er lidt dybt til Bunden.

C. L.

Fra Zolas Ligfærd til Panthéon. Forleden Dag fandt den saa meget debatterede Overførelse af Zolas Lig fra Montmartre til Panthéon Sted.

Og Demonstrationerne, som man maatte vente efter den forudgaaende fanatiske Agitation fra anti-Zola'sk Side, udeblev ikke, de tog endog en uventet krigersk Form.

En overeksalteret og degenereret Journalist, Mr. Grégory, affyrede to Kugler mod Major Dreyfus, der dog kun blev let saaret i Underarmen.

Menneskemængdens Ophidselse mod Journalisten var saa stor, at Politiet kun med Besvær kunde beskytte ham mod den.

Mr. Grégory arresteres. — Branger fot

Pavens Soldater.

Den 20. Marts 1907 gav Pave Pius X. en Dagsbefaling, som længe vil huskes i Pavens brogede Hær. Han foreskrev sine Soldater en Række daglige Andagtsøvelser og aandelige Opbyggelser for at styrke deres Tro og give den nyt og kraftigere Liv.

Den aristokratiske Adels-Gardes hele Hold-

En Camériere, pavelig Hushovmester, i den Galladragt med Kappe og Kaarde, som Raphael tegnede for Pave Julius II.

ning for- uroligede ham. Camérierernes (de pavelige Hushovmestres) Kaarder baskede! ikke mere saa ydmygt mod de sorte

Silkestrømper, og „Busso-lanti'erne“ lyttede ved den røde Dør. Kun de urokkelige, fredelige Svejtsere lukkede stadig deres Øren lige tæt for alle de profane Rygter ude fra. Vantroens og Oprørs-aandens Bølge — ude fra

Verden — brødes mod deres ubevægelige Hellebarder, uden at de gav Agt paa dens Brusen. Men selv om disse urokkelige Vogtere krydsede Hellebarderne over deres troende Bryst foran Broncedørene og paa Marmortrapperne, vilde de i Længden være stærke nok til at holde det moderne Samfunds Billedstormere borte fra Pavens hellige Palads og hans ophøjede Person? Paven tvivlede derom og tog derfor sine Forholdsregler i Tide.

Men hvem er da disse Pavens Soldater, som efter den hellige Faders Mening lader sig paa- virke af Tidens Tvivl, og som, navnlig efter

Pavedømmets og Kongemagtens Adskillelse ikke med tilstrækkelig brændende Iver beskytter Ham, der er Symbolet paa det evige, uforanderlige, mod det Oprør, der ulmer i Europas verdslige Døgnfluestater . . . . .

Naar Paven skrider ud af sine Værelser for at begive sig til en eller anden Ceremoni i Vatikanet eller Peterskirken, en Audiens for Pilgrimme, Udnævnelse af en Kardinal e. l., finder han langs hele sin Vej en hel lille Hær af de forskelligst uniformerede og pragtfuldste Soldater i Verden. Og alle har de kun den Opgave at beskytte og eskortere hans Hellighed. Der er Svejtserne, Vatikanets Vogtere, den adelige Livgarde, Gendarmerne, Camériererne (Hushovmestrene), Massierne (Ceremonimestrene) og endelig „Busso!antis“, det er dem, der vogter bussola, den dobbelte røde Dør til Pavens private Værelser.

Udenfor Pavens Dør, ned langs Trappen staar Svejtsergardens trofaste Trop i sin brogede Uniform, rød, sort og gul, med straalende hvidbuskede Hjelme og de staalskinnende Hellebarder. Dag og Nat, uden Ophold, vaager de over hans Hellighed. To andre Vagthold — ialt 200 Svejtsere — er posterede ved de to store Porte til Vatikanet. Og man genfinder atter Svejtserne som Vogtere ved alle Døre, hvor de lukker op for audienssøgende og hilser selv den yngste Kapellan og den mindste lille Purk med at præsentere Hellebarden, parate til at bøje Knæ, saa snart Paven træder ud ad en Dør. Og spredte langs alle de uendelige Gange finder man dem. De er den faste, aldrig svigtende Kærne i Pavens Hær.

Sammen med dem besørger Palads-Vogterne, 400 ulønnede, frivillige Haandværkere og Borgere, hele den daglige Vagt i de uhyre, halv-mørke Vatikangange og Palads-Forværelser. Klædte i korte, kornblomstblaa Uniformsfrakker med trekantede Hatte ser de pragtfulde ud, naar de trækker op før Pavetogets Komme og danner en tæt og uigennemtrængelig Mur, mellem den guddommelige Fader og hans jublende Tilhængere.

Pave-Gendarmerne, som tæller 120, udfører alene al Polititjeneste i Vatikanet og paa dets Grund. Overalt, i de lange Korridorer, paa Havernes Marmortrapper, i deres vidunderlig skønne Indre dukker deres lyse, himmelblaa Vaabenfrakker med de snehvide Kryds af Vaabengehænget op. Med de lange, slæbende Sabler, de stramme Raaskindbukser og de bløde, glansfulde Støvler ligner de paafaldende det første Kejserdømmes Grenaderer. Men det er den store Michelangelo selv, der har tegnet deres Uniform, længe før de franske Grenade-

PAVENS SOLDATER

rer gjorde Dragtens Ry udødeligt.

Adelsgarden er Pavens private Eskorte. Dens Medlemmer er udgaaede af det romerske Aristokratis første Familier, og de følger overalt Pavens dyrebare Person. I deres Gallardragt, den skarlagensrøde Vaabenfrakke med de skinnende hvide Bukser, de spreklingende Støvler og Hjælmen med en vældig vajende Fjerbusk ser de pragtfulde ud, naar de aabner Pavetoget midt imellem Vatikangogternes kornblomstblaa Espalier.

Bag dem kommer saa de violette Massiers, det kristne Roms Bøddelsvende. De bærer Risnipperne og Bøddeløksen, Dødens uhyggelige Insignier, men paa Brystet bærer de St. Peters Nøgle, Paradisets Oplukker.

Saa følger Camériererne, Pavens Hushovmestre. De er i sort Silke med let, skæv Fjerbare, om Halsen en hvid Pibekrave. Øverst en lægget Tunika, korte Benklæder og en elegant Kaarde ved Siden. Dragten er tegnet af Raphael for Pave Julius II.

Endelig kommer Fyrsterne, helt i sort, med sorte Hansker og vajende Kapper — Kardinalerne i Purpur — Kardinalernes Slæbbærere i violet — og saa igen Adelsgarden i de skarlagensrøde Frakker omkring Pavestolen, hvor den hellige

Pavens Gendarmere. De pavelige Gendarmere besørger al Polititjeneste paa Pavens Grund.

Ypperstepræsts høje, ranke Skikkelse troner højt oppe.

Langsomt skrider det maleriske, farvestraalende Optog frem gennem Røgelseskarrernes Skyer under Roms tindrende Sol. Men Tilskuernes Øjne synes ikke at se al Farvepragten. De søger op over den, og Blikkene bliver hængende ved Pavens høje Skikkelse, ved hans kraftige Profil. De ser ikke en Gang Busso-lantis, som med rytmiske Bevægelser fører Strudsfjervifterne op og ned omkring Pavens Hoved. Hele den pragtfulde Staffage svinder bort for de troende, kærlighedsfyldte Øjne, der blot søger at trænge gennem alt hindrende, at se Pavens blege Ansigt og faa Del i hans Vel-sigelser.

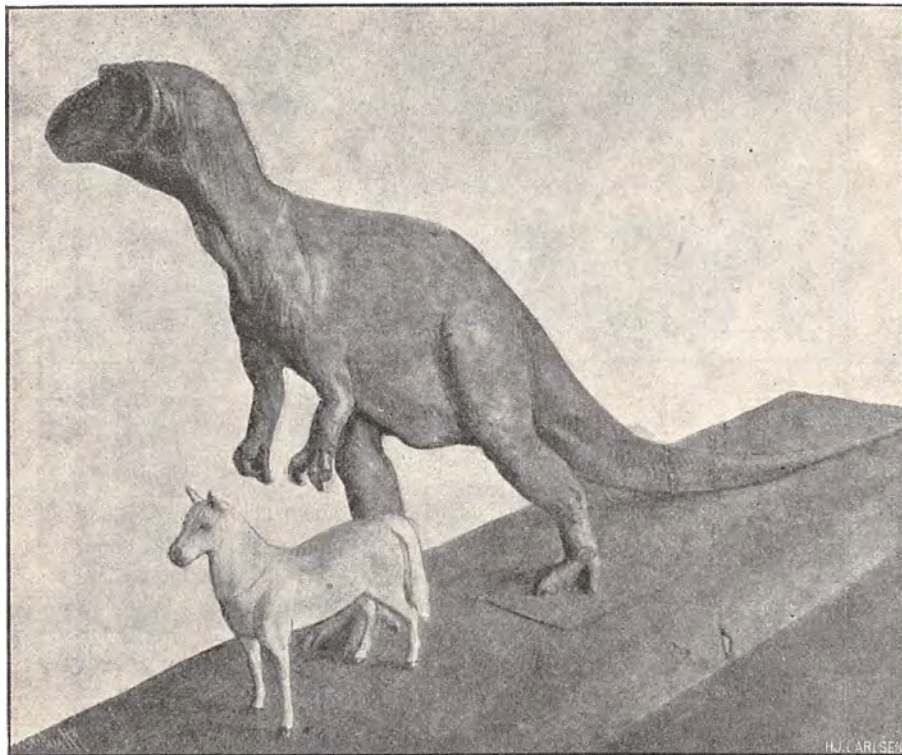
V—e.

Børn. — Jul. Aagaard²tot.

Børn. — I Barneleg som i alt Liv er der en evig, næsten regelmæssig Omskiftelse, Mode. Hver Aarstid har sine Yndlingslege, der formodentlig maa staa i en dyb Harmoni med Aarstidens Temperatur og Vejrlig, siden de saa regelmæssigt vender tilbage. Foraaret er Toppen og Sviptovenes Tid. Og Svippen giver jo ogsaa Varme i Blodet, hvad vort Foraar nok kan kræve — og det, selv om man, som den lille Pige paa vort Billede, svipper — uden Tov.

Fortidens Kæmpedyr.

Allosaurus. Hesten angiver dens vældige Dimensioner.

I det naturhistoriske Museum i New-York er det først lykkedes at rekonstruere et fuldstændigt Skelet af et af Fortidens vældige Rovdyr, en Allosaurus. Knoglerne af dette Skelet ere fundne i Como-Bluffs i Wyoming, og ikke ret langt fra det fandtes de sønderbrudte Knogler af et andet vældigt Fortidsdyr, en Brontasaurus. Det ligger nær at antage, men er ogsaa kun en Antagelse, at det største af Udyrene altsaa det, vort Billede gengiver i Sammenligning med en Hest, har været det andets Banemand, og at den nu er fundet sammen med sit Bytte. I hvert Fald viser Mærkerne af Bid i Brontasaurus'ens Knogler, at det er en Allosaurus, der har været paa Spil.

De to Skeletter er nu altsaa rekonstruerede og opstillede, som man tænker sig Scenen: Allosaurus'en over sit Bytte.

Skelettet af dette vældige Fortidsdyr er 34 Fod langt og 8 Fod og 3 Tommer højt. I oprejst Stilling ragede Dyret ca. 20 Fod i Vejret. De korte Forlemmer, der var tre Fod, menes kun at være brugte som Vaaben

og til at rive Kødet af deres Bytte, ikke til Understøttelse.

Den vældige Hale, der var 20 Fod lang, brugtes mest som Støtte.

Vort andet Billede giver en Forestilling om Kløernes Størrelse, et Mandshoved forsvindernæsten i deres Hulhed. En Klo maalte da ogsaa tolv Tommer. Dets Hoved var tre Fod langt, og mange af de tigeragtige Tænder maalte sine tre Tommer.

Uhyrets Klo.

Dyrlæge *C. Lund*, Frederikshavn, er død den 27. Maj, 59 Aar gl. Hr. L. har i 20 Aar været Statens kontrollerende Dyrlæge ved Kødudførelsen.

Postmester *C. Jensen*, Jellinge, er død, 67 Aar gl. Siden 77 havde J. været Postmester i Jellinge, hvor han var alm. afholdt.

Læge *H. Chr. Linde*, er død. L. var en sympatetisk og gennemdannet Mand, der i Skive kun har vundet sig Venner — ikke mindst ved sin Godgørenhed.

Fru *Lene Silberberg*, en i vide Kredse kendt og skattet Dame, fyldte forl. 70 Aar. Fruen har i en Aarrække viet sine Kræfter til samfundsnyttige Op-gaver.

Førstelærer *Ferd. Kristensen*, er død, 55 Aar gl. K. havde i mange Aar været Forretningsfører for Præstø Amts Skytteforening, til hvis bedste Skytter han hørte.

Kaptajn *O. Hoff* har i 25 Aar ledet sit kendte Kursus til Officersskolen, siden 92 som Eneindehaver. I denne Stilling har Kapt. H. vundet megen Anerkendelse.

Hestehandler *Andr. Henriksen* er afgaaet ved Døden i Nykøbing Sj., 74 Aar gl. I Aarene 1860—88 var han en over hele Landet meget kendt Forretningsmand.

Hfv. Direktør for „de foren. Papirfabr.“ *H. G. Trolle* er død, 58 Aar gl. Da Papirfabrikkerne sluttedes sammen blev T. først Salgsdir. sen. adm. Dir., en Stilling, han udfyldte med stor Dygtighed.

Baadeejer *Chr. Svendsens Enke* i Frederiksb. Have fejrede 1. Pinsedag Jub., da det var 25 Aar siden, at S. fik Tilladelse til at føre Sejladsen paa Søen, som Fru S. fortsætter.

Hfv. Tømremester *Th. Jensen*, Kalundborg, er død, 69 Aar gl. J. var en Aarrække Medlem af Kalundborg Byraad og udførte et godt Arbejde i Byens Tarv.

Opdagelsesbetjent *H. L. Drabitzius* fejrede d. 5. Juni sit 25 Aars Jubil. i Opdagelsespolitiets Tjeneste. I denne Virksomhed har han gjort sig meget afholdt.

Pastor *Chr. E. Thomsen Olsen* til Østbirk og Yding Sogne er død, 49 Aar gl. 89 Sognepræst for Nørre-Omme og Bregninge, 94 for Høiberg og Elsborg, 05 for Østbirk og Yding.

Slotshotellet i Randers.

Slotshotellet i Randers. Jylland har faaet et godt Madsted mere. Det er *Slotshotellet* i Randers, efter at det er overtaget af Hr. S. Madsen. Hr. Madsen har arbejdet baade her og i Ulandet, de senere Aar som Overkellner for de to store Hoteller i Odense, Brockmanns Hotel og Grand Hotel. Han har set sig dygtigt om og lagt sig den berømte franske Kok Savarins Ord paa Sinde: at om Bordets Glæder samles alle Aldre og alle Egne i Verden, de trøster os for de Stød, som Livet ellers giver. Og netop for det store Publikum af Rejsende i vore Provinsbyer spiller

den gode Mad sin store Rolle. Der er intet Hotel, der kan bestaa i Længden, uden at det lægger sig efter et udsøgt Køkken. Hr. Madsens Køkken er i kort Tid blevet landskendt og søgt. Særlig hans Cabaret med en varm Ret til 1 Kr. 50 Øre har slaaet an. Og Hotellets og Restaurationens hele hyggelige Indretning, med den fortrinlige Udsigt gennem de store Spejlglassruder til den stærkt befærdede Slotsgade, drager Dag for Dag et større Publikum til sig, ikke mindst om Aftenen, naar der er Koncert.

N.

Interiør fra Hotellets Restauration.

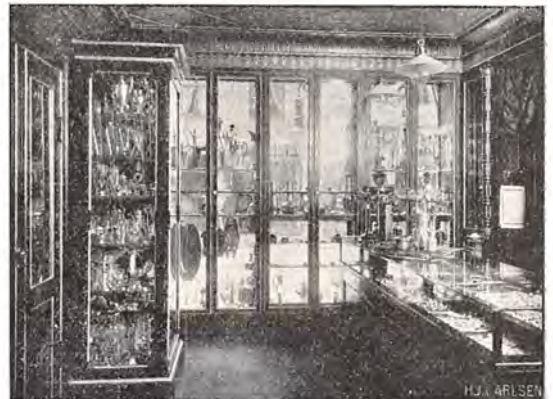
Interiør fra Hr. Simon Schultz Guldsmedeforretning Firma H. P. Kreiberg.

Fra det driftige Nykøbing F. Vi har gentagende bragt Artikler og Billeder af Forretninger og Næringsdrivende i Nykøbing paa Falster, denne energiske og driftige By, der har svunget sig op til at være den ledende nede paa de to fede Øer. Længe var Nakskov den en haard Konkurrent, ved hver Folketælling spøjdede de to Byer skinsygt efter hin andens Folketal. Nu har Nykøbing endeligt og sikkert for stedse overfløjet Konkurrenten. Den er en af de Byer, der er gaaet stærkest frem i de senere Aar. Jærnbanen, var direkte Forbindelse med Tyskland, har naturligvis gjort sit. Men de Nykøbing Borgeres Driftighed har ogsaa sin store Del i det smukke Resultat.

Der findes i Nykøbing en Række store og solide Forretninger, tildels af betydelig Ælde.

En af disse er H. P. Kreibergs Guldsmedeforretning, der gaar saa langt tilbage som til 1837. Den ligger paa Byens Hovedstrøg, den største i Stiftet, kendt og skattet overalt paa Øerne for sine gode og reelle Varer. Forretningen har i mange Aar indtaget en Førerstilling indenfor sin Branche, anerkendt saavel af det store Publikum, der i Aarenes Løb har søgt til den og er blevne faste Kunder, som mellem Kollegerne. I 1906 overtog Hr. Simon Schultz den gamle, ansete Forretning, han har tilført den ny Energi og Kraft samtidig med, at han holder de gamle, hæderværdige Traditioner i Hævd. Foruden det store Lager, det største i Stiftet, driver han et stort Værksted dels for Tilvirkning og dels for Reparationer.

N.

Interiør fra Guldsmedebutiken.

EVER 8 DAG

Nr. 38. 14. Aargang.

21. Juni 1908.

Kong Alfons af Spanien med sin lille Søn, som den unge Dronning har moret sig med at klæde paa som Rekrut. Franzen, Madrid, fot.

Hendes store Haab.

Af Franziska Mann. Oversættelsen ved Ellen Petersen.

Nummer 8 sidder og syr, syr Dag efter Dag, Aar efter Aar, Aartier igennem — uden Afbrydelse.

De magre Fingre trækker hvide Traade gennem fint, hvidt Lærred, maler Blomster med Naalen, og dog har hendes Øjne i over tredive Aar ingen Blomster set.

Siden man bragte hende her hen, er en ussel Busk ude i Gaarden al hendes Forbindelse med Naturen. Naar Grenene, brune og nøgne, strækker sig mod Himlen, er hendes „paa Livstid“ atter blevet et helt Aar kortere.

En lille Sangfugl flyver ofte hen foran netop dette Vindu uden at bryde sig om Jernstængerne. Den jubler og smælder sine Toner saa triumferende ud i Verden, som vilde den bevise, at Glæden kan være til Huse overalt. Eller den kvidrer sagte — ganske sagte. Det er som en blid Trøst, hver Gang den kommer flyvende:

„Vær ej bedrøvet — Livet er kun en Svæven forbi.“ —

I Bedstemo's Salmebog havde hun, der nu sad her som Fange, utallige Gange betragtet dette lille Vers. Det var skrevet med ubehjælpssomme, stive Bogstaver paa Bindets indvendige Side. Som Barn havde hun en Gang stavet sig igennem det. For længe, længe siden. — —

Nummer 8 sukker ikke ofte. Denne fuldkomne Ensomhed piner hende ikke mere. Egentlig er der slet intet, der piner hende mere. Det ligger alt sammen saa langt, ak, saa langt tilbage — ogsaa hendes Brøde, det, som de kalder hendes Brøde, det, som hun forlængst blot formaar at betragte som noget ubegribeligt.

Aar igennem har Fangen maattet gruble og gruble over, hvorledes det dog kunde ske. Hun var dog en god, ung Skabning, der ikke kunde gøre et Dyr Fortræd. Hun havde ondt af hver fattig Stakkel. Helst trøstede og hjalp hun. Først, da hun en Gang her i Fængslet pludselig blev syg med høj Feber, da Blodet rasede gennem hendes Legeme, forstod hun, som led, sin egen Forbrydelse. Ganske saaledes havde hendes Blod raset den Gang i Elskovsfeber, den Gang, da hun opfyldte ethvert af hans Ønsker. Havde det ikke ogsaa været en Sygdom, ligesom hendes nuværende?

At han ikke forlangte noget værre, end at hun blot skulde give hans Broder — hendes Kæreste, der var Soldat — Gift, ansaa hun selv forlængst for en Lykke. Den Gang havde hun for hans Skyld ligesaa beredvillig dræbt endnu flere Mennesker.

Da Poul var færdig med Tjenesten og glæde-

straalende stod foran hende med Vielsesringen i Haanden, strøede de Elskende det hvide Pulver i hans Kaffe, for at deres Skændsel ikke straks skulde blive aabenbar. — —

„Benaadet med livsvarigt Tugthus“, saaledes lød Dommen over dem begge. — —

Den graanende Kvinde syr og syr. — „Mønsterværdig“, kalder Direktøren hendes Opførelse; hendes Løsladelse synes sikker.

Tilbage til Menneskene efter tredive Aars Forløb! Hvad skal hun blandt dem, som for længe siden har glemt hende? Fa'r og Mo'r er døde af Sorg over det ufattelige, det grufulde; og Barnet? Mon det er blevet lykkeligt? Mon det overhovedet véd, at dets Mo'r lever?

Udaaden skete faa Dage efter hendes attenaarige Fødselsdag; kort derefter kom Barnet til Verden i Fængslet.

Sjældnere og sjældnere trænger Efterretningerne ude fra ind i Cellen, mere og mere ligegyldig tager Fangen imod Forglemmelsen. Alt i hende er sovet ind, tørret ud, Kærlighed og Had, Længsel og Frygt — dødt — visnet.

I Begyndelsen pintes hun vel af Ønsket om at se sin Medskyldige igen. — Maaske havde Synet af ham gjort hende lykkelig, beruset hende som den Gang, maaske havde et eneste Blik paa ham baaret et lysere Skær ind i Cellens graa Ensformighed, maaske havde hendes Fingre atter skælvet, medens hun syede, havde hun blot et Sekund strejft ham ved Kirkegangen. Thi denne Ligegyldighed, der lidt efter lidt tilsyneladende lagde sig som en Kappe af Bly over alle hendes Følelser, var den langsomme Død, — Døden — maaske uden Dødsangst — Nummer 8 vidste det ikke rigtig. — Lidt efter lidt var Længslen efter den Elskede forsvunden, — den fulgtes af Raseriet imod ham, hvem hun aarevis hadede som sin Ødelægger. — —

Sneen dækker paany, for tredivte Gang, de brune, nøgne Grene, uden at Fangen Nummer 115 havde haft Lejlighed til blot at strejfe sin Skæbnesøster. Nu var det ligegyldigt. Som Længslen dør, dør Hadet — alt forsvinder — Had og Kærlighed. — —

Tungt drager Tankerne igennem Kvindens Sind, langsomt sniger Følelserne sig til hendes Hjerte.

Hvorhen skal hun gaa, naar hun er blevet fri? Skal hun søge efter Barnet? Bryde ind i dets Hjem, selv om det er lykkeligt og anset, maaske lægge en Lykke øde? Indgyde det Rædset!

Et Smil glider langsomt henover de skarpe, forgræmmede Træk. Øjet faar Glans. Kvinden

retter den bøjede Ryg; hun aner, at et andet Menneskes Skæbne kunde være lagt i hendes Haand.

Først vil hun gaa til Pouls Grav. Hun vilde gerne blot en Gang fortælle ned i Graven, hvorledes alt en Gang har været, at hun ikke var Herre over sig selv, at hun slet ikke forstaar, det skal være hende, der har dræbt ham.

Saa fremmed er det hende selv, det, som en Gang var, saa fremmed som hendes Brøde, som hendes eget Navn, som hun for sidste Gang hørte fra sin fortvivlede Mo's Læber i et Skrig af Rædsel: „Evele!“

Eveli syr — og syr. For første Gang efter Aars Forløb gentager hun i Dag atter og atter sit eget Navn: Evele. Og hun ser tydeligt for sig det kønne, smidige Pigebarn, hvis Jubel saa ofte lød gennem Gaderne.

Forunderligt, at Nummer 8, hvis Tinding graaned, skal bøde for denne fremmede Eveles Brøde. De smalle, blodløse Læber gentager langsomt, næsten forbavset: Evele.

Der er mere Uro i den stille Kvinde i Dag end ellers. Evele er vaagnet af sin lange, dybe, dødlignende Søvn.

Aldrig har et Spejlbillede gengivet den Forandring, som 30 Aar har bevirket. Fremmed, ikke blot ved sin Brøde, men ogsaa uhyggelig fremmed maa det ydre Menneske, som hun snart igen skal se for første Gang, være blevet. — Hun sukker. Forlængst lød ingen Sukken mere i Cellen. Den, der sukker, lever.

Fangen trækker mekanisk Traade igennem Stoffet, som hun holder i sin Haand. Hvert Sting bringer hende nærmere imod hendes store Haab; thi i den Skindøde er der, næsten ubevidst, lidt efter lidt blevet et Ønske levende. Hver Øre, som hun nu tjener, kan bringe hende rige Renter, kan bidrage til at naa Maalet. Jo sikrere hun gaar Dagen for sin Løsladelse i Møde, jo tydeligere føler hun, hvori hendes Glæde, naar hun er fri, vil bestaa. Om Verden derude ved hun vel egentlig intet. Hun var næppe kommet ud over Landsbyens Grænser. Barndom og Kirke, Elskovsrus og Anger, det er dette Livs Stadier.

Hun ængster sig næsten som et Barn, der skal finde Vej i Mørke, for at fare vild og forvirres derude. Det, som Menneskene kalder Verden, ligger hyllet i Tusmørke for hende. Hendes Bevægelser vil være famlende, som gik hun i et Hav af Taage. Og ligesom et bestemt Punkt, der endelig bliver synligt i Taagen, begynder at give Menneskene Støtte og Sikkerhed, saaledes er et svagt Haab blusset op i Eveles Bryst.

Selv paa den Tid, hvor Sløvheden lammede

hende allermest, var der Øjeblikke, hvor hun fyldtes med Rædsel, Øjeblikke, i hvilke Medlidenheden var ved at sønderrive hendes Hjerter. Det var hine Øjeblikke, naar dette Hus bar en af sine Beboere til Graven derude.

Lige for Eveles Celle, paa den anden Side Muren, ligger Fængslets Kirkegaard. Ofte har Syersken lyttet ligesom i Dag. Hænderne hviler, Hovedet er sunket ned paa Armene. Fra den nære Kirkegaard lyder Skridt herover. Man hører Jorden falde. Evele ved, at derovre har atter et Menneske fuldendt sit „paa Livstid“.

At leve her alene forekommer forlængst ikke mere den graaned Kvinde saa grufuldt, men derimod at dø her, at udaande sit sidste Suk mellem disse Mure.

Brat retter hun sig op. Paany bevæger hun hastigt Fingrene, thi kun hendes Flid kan hjælpe hende til Opfyldelsen af hendes store Ønske. Derovre, i den nøgne Jord, mellem de indtil Døden fængslede, vil hun ikke hvile; mellem frie Mennesker, blandt Blomster og Træer. Det er hendes store Haab. Dette Haab lokker hende ud i Verden. Ingen vil brede Armene ud imod hende. Kun Naturen kan ikke nægte sine Kærtegn.

Hemmeligt vil Evele vende tilbage til Livet, uden Forventning og uden Frygt, uden Kærlighed og uden Had. Men som andre Mennesker udmaler sig Fester og drømmer om dem, saaledes udmaler hendes Længsel sig en Grav, som hviler i et straalende Foraarskær. Hendes Attraa er bølgende Syrener, Buske fulde af hvide Roser, syngende Fugle, Sol og Varme. Endnu en Gang, midt i al denne Skønhed, at blive ligeberettiget med alle Mennesker, hjemmehørende blandt frie Mennesker, selv om det kun er i Døden, det er Kvindens Ønske, det er hendes store Haab.

Derude er Skridtene døet hen. Evele rejser sig. Et dybt Suk baner sig Vej over hendes Læber. Den ellers næsten forstenede Kvinde løfter Armene og strækker dem længselsfuldt ud imod Lysen. En Sangfugl er smuttet hen foran det tilgitrede Vindue. Sagte kvidrer den sin Melodi. Eveles Blik bliver sælsomt straalende. Hun ser i Aanden tydeligt en lille, simpel Tavle, paa hvilken dette lille Vers skal males, som det er hendes Ønske og Vilje:

„Vær ej bedrøvet — Livet
Er kun en Svæven forbi“ — —

Stille sætter Fangen sig atter til sit Arbejde. I Skæret af den svindende Dag hviler endnu en lille Tid som Forklarelse over hendes Træk.

Afsløringen af Kongemonumentet i Skive. Haderup fot.

Skive er en af de Byer, der er gaaet stærkest frem i Christian IX' Regeringstid. Og i Byens Anlæg har man nu rejst en Buste af den gamle Konge, modelleret af Prof. Bissen, medens Arkitekt Magdahl Nielsen har givet Udkast til Granitstøtten.

Direktør Valdemar Frederiksen.

Dir. Valdemar Frederiksen.

over begge Øren, og dog har jeg aldrig truffet ham blot optaget, end sige træt. Han havde den

Det var en Søndag sidst i Vinter. Jeg mødte Vilhelm Lassen og Valdemar Frederiksen, der kom kørende i Vinterdagens sparsomme Solskin. Lassen saa træt og kuldskeer ud, han krøb sammen i Kravens lunende Gemme. Frederiksen sad saa rank og spænstig og sund. Han var jo ogsaa den sundeste af os allesammen. Han havde Arbejde op

lykkelige Evne til at faa alting gjort, uden nogensinde at synes at have travlt.

Han var i vor Tid virkelig en lykkelig Mand, som Livet formede sig rundt og heldigt for. Han havde i sig selv det, der vandt Mennesker, og den Trofasthed, der bevarede Vennerne. Han kom hurtigt ind i en Virksomhed, der passede for ham og interesserede ham. Han blev godt gift og fik sunde og smukke Børn. Han havde ydermere det Held, at omtrent samtidig med, at han overtog det gamle Ritzauske Bureau, kom hans Venner til Magten, saa Burealets Regeringsforbindelser blev endnu inderligere. Alt laa i Solskin for ham. Og saa slaaet ned paa et Par Dage af en lumpen Blindtarmsbetændelse, saa sund, saa livsglad, med saa meget godt i Livet i Vente og sin store Evne til at kunne nyde det selv og gøre det frugtbringende for andre.

C. C. CLAUSEN.

Fra Generallejtant Kühnells Begravelse. — Kisten bæres ud af Garnisons Kirke. Paa den med Flaget smykkede Kiste den Afdødes Kaarde og hans Ordenstegn. Jul. Aagaard fot.

Grete Beier med sin Forlovede, som hun myrdede.

En Morderske af Overklassen. Hvem skulde tro, at denne unge Dame, der ser saa fin og sart ud, hvis Hjerne ikke synes optaget af andet end smukke Klæder og Fornøjelser, er

en Morderske, oven i Købet af en ganske gemen Art? Naar Overklassens Kvinder greb til Revolver eller Dolk, hørte Motivet gærne hjemme blandt dem, som vi kalder de ædlere. Det kunde være forsmaaet Kærlighed, det kunde være politiske Bevæggrunde. Men her ser vi en ung Dame af det bedste Selskab, en Borgmesters Datter, koldblodigt begaa Rovmord, endda paa sin Forlovede. Grete Beier var forlovet med Overingeniør Preszler i Chemnitz. En Dag fortalte hun, at hun havde en Overraskelse til ham, han maatte dog lade sig binde for Øjnene og aabne Munden. Uden at ane noget ondt gik han ind paa „den lystige Spøg“, lod sig binde for Øjnene og aabnede Munden, hvorpaa den unge Pige trak en Revolver op af Lommen og skød sin Kæreste ind i Munden. Motivet var som sagt Have-syge. Under Processen har det vist sig, at Grete Beier, samtidig med at være forlovet med Overingeniøren, har staaet i Forhold til en Købmand Marker, som hun har søgt at forlede til at myrde en Fatighusforstander, hvis Testamente hun skal have forfalsket, foruden at hun har bestjaalet ham. Processen har vakt den største Opsigt som Tegn paa, at ikke alt er, som det burde være, i Tysklands øverste Lag.

Bernadotternes Fødehus.

Bernadotternes Fødehjem i Pau, hvor Oldefaderen er født.

Saa dan ser Bernadotternes Hjemstavn ud, hvor den nuværende svenske Konges Oldefader blev født. Rigtig et Fattigmandshus i en lille sydfransk Bys Fattigkvarter, med dets Mure, hvor Pudsen skaller af, med dets Svaler, hvor Smaafolks Linned hænger til Tørring; man synes ligefrem at kunne fornemme Sydens Stank stige op af denne snævre, fugtige Gaard, hvor Solen aldrig naar ned. Man kunde tænke sig de Slægter, der kom op, hvis første Opgave det vilde være at faa Hjemstavnshuset jævnet med Jorden, for at det ikke skulde staa dér og minde Alverden om, at de, der nu sad paa en Trone, stammede ned fra disse dybe, mørke Stuer i et forfaldent Hus. Men Bernadotterne er en Slægt for sig selv, hidtil i alt Fald. Naar Kong Oscar var i Biarritz for at bruge Badene, plejede han gjerne at tage over til Pau, den lille Pyrenæerby, og besøge det Hus, hvor hans Bedstefader havde været Barn. Og han bestemte udtrykkelig, at der ikke maatte ændres noget ved det gamle Hus.

Og man kunde ogsaa nok være stolt af en saadan Bedstefader. Hvor mange regerende Huse kan sige sig at stamme ned fra et Geni, en genial Hærfører, en fortræffelig Administrator, en Diplomat af første Rang? Alt det var nemlig den første Bernadotte, Sønnen af den

lille Prokurator i Pau. Ganske vist, det varede ret længe, inden hans Stjerne steg. Til at begynde med var han kun et uroligt Hovede, en vanartet Dreng, der gjorde sine Forældre Sorg, der løb hjemme fra og uden Faderens Vilje lod sig hverve til Marinen. Han havde naturligvis drømt om Krigerhæder, om Avancement. Og det til Trods for, at der under det gamle Regimente i Frankrig var et uoverskrideligt Svælg mellem den menige og Underofficeren og den adelige Officer. Længe saa det da ogsaa ud, som skulde den vanartede Søn ikke faa megen Glæde af sin Bortløben fra det fædrene Hus. Han kommer ikke i Krig, og endnu da han er 29 Aar, er han kun Underofficer paa ringe Sold, med alle Muligheder spærrede. Var Revolutionen ikke kommen, var det gamle ikke bristet sammen, vilde han efter al Sandsynlighed have forsumpet som Underofficer, en af disse smukke, stramme Underordnede, som man kan møde dem i de store Garnisonsbyer, og Bernadotterne vilde den Dag i Dag have været, maaske Underofficerer i den franske Hær, maaske Vindyrkere, maaske Havnearbejdere i Marseille eller Bademestre i Biarritz.

Men Lejligheden kom, Revolutionen vendte op og ned paa alt, og den første Bernadotte var ikke den Smed, der lod Jærnet blive koldt. Han kom hurtigt op, han var brugbar overalt og blev meget brugt. Maaske var han næst Napoleon den betydeligste af de Mænd, der kom op. I alt Fald følte han sig altid skinsyg paa den store Korsikaner, han mente selv, at

Karl XIV. Johan.

det lige saa godt kunde være bleven ham, der havde sat den franske Kejserkrone paa sit mørktlokkede Hoved. Og han saa sig stadig om efter et Rige. Egentlig sympatetisk er han ikke. Han er blottet for alle moralske Betæneligheder, for ethvert Hensyn til andre. Han er kun sig selv, med sin faste Vilje til at komme op. Han er en af de sidste af Middelalderens og Renaissancens Kondottierer, en Landsknægt, en Mand uden Fædreland. Blot han kan skære sig et Rige til ud af Europa, er det ham ganske ligegyldigt, hvor dette Rige kommer til at ligge. Det Rige, han faar, kan i og for sig være godt tjent med ham, han vil styre det godt, udvide det, bringe Orden i dets Sager, han var jo alle Datidens Konger af de gamle Huse saa uendelig overlegen, og han saa i sit unge Genis Selvfølelse ned paa dem, han overvejede kun, hvem af dem han bedst skulde bede om

at rejse sig, for at han selv kunde sætte sig i Herskerstolen.

Det blev Sverrig, han fik, fik det oven i Købet som udvalgt Tronarving efter et gammelt Herskerhus, der uhjælpe ligt ebbede ud i Svagsind og Goldhed. Han havde forinden været i Danmark med franske Tropper for at føre Krig med Sverrig. Han havde ogsaa tænkt paa at danne sig et Rige af Hannover, Hamborg og Jylland, det var rent militært set et godt afgrænset Hele. Og selv efter at være bleven Arving til Sverrig pønsede han paa at vinde Frankrig efter Napoleon, det var dog altid en bedre Bid.

Saadan var han, denne glimrende Eventyrer, dette Geni fra Dybet, denne Dynastistifter, den eneste, hvem det lykkedes at redde sit Hus ud af Revolutionens Kaos.

ALONSO.

Prof. Fausbøll.

1822 — 1908

Prof. Fausbøll.

Han var en af de store Sprogforskere, som Danmark i de sidste halvtred-sindstyve Aar har haft ikke saa faa af. Men i Be-rømmelse overgik han langt enhver af sine For-gængere. Som Palistudiets Grund-lægger sad han inde med et af

Tidens største videnskabelige Navne, og endnu større end i Europa og Amerika var hans Ry i Østasien, hvor store Skarer af troende Bud-dhister saa op til ham med en urokkelig Tillid og Beundring som den, der i højere Grad end nogen anden var fortrolig med deres hellige Sprog og hellige Skrifter. I store Dele af Orienten var Forestillingen om Dan-mark uløseligt knyttet til hans Navn, og for nogle Aar siden skrev han paa Opfordring af sine asiatiske Beundrere en udførlig Selvbiografi, som blev offentliggjort i et buddhistisk Blad, der udkommer i Kalkutta.

Paa Grundlag af vanskelige Palmemblads-

haandskrifter, som Rask havde bragt med hjem fra Indien, og som findes paa Universitets-bibliotheket, havde Fausbøll paa egen Haand arbejdet sig ind i Pali, og i den Videnskab, han havde grundlagt, og som han ved sit lange Liv opnaaede at se vokse sig stærk, har han sat sig et Mindesmærke, der vil bevare hans Navn til de seneste Tider.

Den moderne Civilisation i Afrika

Den milesiske Venus' Hemmelighed.

Fundet af en Venusstatuette, der menes at være en Kopi af Venus fra Milo, har atter gjort Spørgsmaalet om den berømte Statues Arme brændende.

Venus fra Milo. I Louvre-Musæet i Paris.

Fundet af en Statuette af Venus i *Monemvasia*, som Konservatoren i Athens National Musæum har erklæret for rimeligvis at være en Kopi af den berømte Venus fra Milo, har paa ny gjort Spørgsmaalet om den oprindelige Stilling af Venus Arme brændende. Siden Venusstatuen i Februar 1820 blev fundet af en Bonde og hans Søn paa Øen Melos og kort efter ført til Frankrig og opstillet i Louvre, er Striden om, hvordan Armene har siddet, og Studiet af, hvordan de kunde have siddet, aldrig hendet. Til alle Tider har det beskæftiget Menneskehjernen — og Fantasien. De foreslaaede Løsninger er legio, men ingen af dem har vundet enstemmig Anerkendelse. Og den nu fundne Statuette, som skulde kaste Lys over Hemmeligheden, betragtes af mange Videnskabsmænd med yderst skeptiske Blikke.

Hvis man vil gøre sig Haab om at fravriste Venus hendes Hemmelighed, maa man gaa grundigt til Værks. Og man vil da straks støde paa den Hindring, at man ikke en Gang ved, fra hvilken Oldtidsperiode denne skønne Venus stammer, hvem der har skabt dette uddødelige Skønhedsværk, om det overhovedet er en Venus, eller hvilken Idé der ligger til Grund for den?

Al faktisk Viden standser ved 1820, hvor Venus blev draget frem af et underjordisk Tempel paa Melos. Ved Siden af den fandt man Kar og Klenodier og et ypperligt Asklepios-hoved, som findes i Britisk Musæum. Af Statuens lette Paa-klædning kan man slutte, at den ikke stammer fra den ældste strenge græske Kunst,

Venus rekonstrueret efter „Aphrodite fra Capua“. Hun ridser Heltens Navne paa Mars' Skjold.

Venus med Fugl og Æble.

hvor man aldrig fremstillede Guderne nøgne. Heller ikke stammer den fra den græske Kunsts sidste Blomstring. Snarere tyder dens ophøjede Skønhed og Alvor paa, at den er samtidig med den borghe-siske Fægter, Laokoon Gruppen og den farnesiske Tyr. Men nærmere kan man ikke komme Tidspunktet for dens Skabelse.

Om Fundet af den lader en Arkitekt, Mr. Dus-

Venus som Sejrgudinde med to Laurbærkranse.

menne laa afbrækkede ved Statuens Fødder, den ene af dem var strakt frem, og Haanden syntes at have holdt Gevandtet; den anden Arm var bøjet, og i Haanden holdt den et Æble.“

Dette interessante Vidnesbyrd om Armenes Fund er dog siden draget stærkt i Tvivl; paa den anden Side er der ogsaa forskellige Beretninger om Armenes Forsvinden. I Følge en af dem skulde Konsulen selv have skaffet dem til Side, fordi hans Navn ikke sammen med Funderens blev indhugget paa Statuens Sokkel, efter en anden opstod der en Kamp mellem Franskmændene, der kom for at hjemføre Statuen, og en Munk, som forsøgte at bortføre den. Franskmændene tilkæmpede sig den, men Armene forsvandt sporløst.

Naar man nu betragter de forskellige Rekonstruktioner af Venus-Statuen, maas man jo gøre sig klart, om man fæster Lid til Konsulens Forklaring eller ej. Gør man det, er nemlig en hel Række af disse Rekonstruktioner udelukkede. Flere af dem som den med Duen og Æblet er nu ogsaa i sig selv ganske utænkelige og uharmoniske. Andre,

sault, som 1847 udgav en Beretning om Venus' Udgravelse, den daværende franske Konsul i Brest, som købte den af Bonden, fortælle: „Det var i 1820, at Bonden Gorgas, som gik og arbejdede paa sin Mark, pludselig saa et dybt Hul i Jorden foran sig. Da han nysgerrig kiggede derned, saa han nogle hvide Skikkelser staa i en Grav. Forfærdet løb han derfra og hentede mig. Vi gravede ned og fandt i et firkantet, underjordisk, muret Rum ved Siden af nogle Hermer dette, den græske Kunsts Mesterværk. Begge Ar-

Venus spejler sig.

f. Eks. den med Laurbærkransene, gaar ud fra den Forudsætning, at Statuen slet ikke er af Venus, men fremstiller en Sejrgudinde; til den hældede f. Eks. Viktor Rydberg. De mente, at Kvindekikkelsen ikke hvilede nok i sig selv, var for aktiv til at svare til den græske Forestilling om Venus' rolige, ophøjede Ynde. Og Rekonstruktionen „Venus spejler sig“ er alt for moderne koket i Opfattelsen.

Den Rekonstruktion, som har vundet de fleste for sig, især fordi hele Stillingen saa godt motiveres, og Legemets Muskulatur og Linier der passer

nøjagtigt ind, er den, hvor Venus holder Mars' Skjold støttet paa Laaret og med den højre Haand rider Helte-navnene paa Skjoldet.

Den støtter sig paa den antike Statue Aphrodite fra Capua, der skal være en romersk

Efterligging af en Venus af Skopas. Den giver et harmonisk og smukt Helhedsindtryk — kun

er Overkroppens Nøgenhed ikke forklaret ved den. En tysk Professor A. Lehnert i Leipzig har derfor fortolket Rekonstruktionen derhen, at Gudinden spejler sig i det blanke Skjold, som hun støtter med den højre Haand, hvis Arm derved blot strækkes en Smule mere.

Mens alle de foregaaende Rekonstruktioner er uforenelige med Forklaringen om de oprindelige Armes Stilling, synes dette sidste et Kompromisforslag, som paa en Gang giver den bedste anatomiske Fuldendelse af Kroppens Linier og en rimelig logisk Forklaring.

Denne Rekonstruktion havde derfor maaske beholdt Prisen, hvis nu ikke Fundet af den formodede Kopi havde bragt Sindene i Oprør igen. Dens Stilling er i Hovedsagen ogsaa i Overensstemmelse med Forklaringen af Venus' oprindelige Armstilling. Med den venstre holder

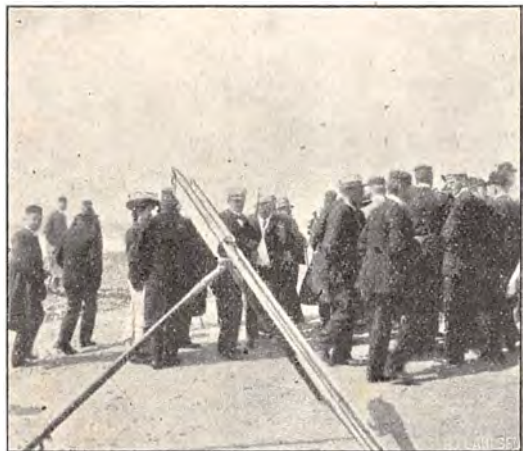
Venus, spejler sig i Mars' blanke Skjold. Tegnet af Prof. A. Lehnert, Leipzig.

DEN MILESSISKE VENUS' HEMMELIGHED

hun let i Gevandtet, men i den højede højre holder hun et Spejl — i Stedet for et Æble. Og der er Grund til at tro, at Statuen oprindeligt har holdt paa Gevandtet, for dette vilde ellers naturnødvendigt glide ned.

Da mange jo imidlertid bestrider baade Konsulens Forklaring af de oprindelige Armes Stilling og Sammenhængen mellem den nylig

fundne Statuette og den milesiske Venus, ja, drager i Tvivl, at Statuen overhovedet skulde være en Venus og ikke snarere en Sejrs gudinde eller blot en Skytsgudinde for Øen Mælos — er der jo stadig en rig Mark for Studier og Stridigheder. Saa endnu har Venus sin Hemmelighed i god Behold. —c.

Raketapparatet forevises i Virksomhed.

Studentersangerens Pinseudflugt. I Aar gæstede Studentersangerne for første Gang Ringkøbing.

Besøget var af Ringkøbingenserne imødeset med stor Spænding, og store var de Anstrængelser, der var udfoldede af Komitéen med Borgmester Finsen som Formand, for at Turen skulde forme sig saa fornøjeligt som vel muligt.

Iste Pinsedag drog Værterne med deres Gæster paa Udflugt til Søndervig, hvor en Mængde Mennesker fra nærmeste Omegn havde samlet sig for at høre de glade Sangere. Blandt Tilhørerne saa man Konseilspræsidenten, som ved Frokosten holdt en lang patriotisk Tale, der efterfulgtes af rungende Bifald fra Sangerne.

Efter Frokosten drog man til Havet, hvor Konsul Andersen, Redningskorpsets Øverste, foreviste Korpset i Funktion; der blev under stor Begejstring udsendt to Redningsraketter.

2den Pinsedag var der Koncert i Højskolehjemmet, hvorefter der paa Hotel Ringkøbing var Bal med Soupér til den lyse Morgen, og mange var de Studenter, som lige fik Tid til at iføre sig Rejseløjet og snøre Randslen for med Sorg at forlade den prægtige By og atter vende hjem til deres Gerning.

Coib.

Berthold Pusch hedder den kongelige berlin-ske Operas nye Baryton. Og som vort Billede viser ham, saa han ud for blot nogle Maaneder siden. Han var Murer — og lige fra Kalkballen gaar hans Vej nu til Operascenen. En ung og frejdig Murersvend var han, der holdt af at korte Tiden med en Sang — en tilfældig forbigaaende Musikkender hørte hans kønne, men uskoledede Stemme, tog sig straks af ham og førte ham til Tenorsangeren Willibald, som saa sørgede for den unge Sangers Uddannelse. Men for Resten har Livet mange saadanne Sanger-Romaner at opvise — ja, vores egen Cornelius er jo et glimrende Eksempel paa, hvor hurtig Vejen kan gøres fra Opvaskerballien til Opera-huset i Bayreuth, naar blot Stemmemedlerne er af de rette.

Berthold Pusch ved Kalkballen.

Den persiske Kronprins, Aschmed Mirsa. Hvor ser han dog ikke tungsindig og gammelklog ud, den lille Perserdreng i den europæiske Dragt. Han støtter sit store Hoved med de store, langtseende Øjne i Haanden saa træt, som kunde han være en bedaget Hersker, og ikke en Dreng, hvis Aar hidtil burde have været Leg og Spøg. Det er, som lutter tunge Skæbner allerede skyggede over ham. Har han hørt om Forgængeren, Nasr-ed-Din, der blev myrdet? Har han forstaaet, hvad det gjaldt om, da hans Fader tog ham med paa sin Flugt fra Teheran? Det var et Spil om Tronen og Livet mellem Parlamentet og Shahen. Shahen træder nu, da han er borte fra sin Hovedstad, fast i Gulvet, han truer, han afsætter, han forlanger Førerne for Parlamentet udleverede. Og hvad det vil sige, kender hver af de paagældende. Det er saa mange Kroppe uden Hoveder. Derfor samler Parlamentets Tilhængere sig omkring Parlamentshuset, rede til Modstand. Men selv om Shahen sejrer, Persien er et Land med en glødende Sol og med glødende Sind, med Fanatikere og Dolke, der sidder løst. Shahens Liv er derfor aldrig sikkert. Og den lille Fyr med de store tungsindige Øjne, og Hovedet støttet saa træt i den vege Haand —

Den persiske Kronprins, Aschmed Mirza.

Odense nye Børnehjem.

Odense nye Børnehjem. Tredje Pinsedag foregik den højtidelige Indvielse af Odense Kommunes nye Børnehjem. Det er os altid kært, naar vi kan bringe Billeder af humane Institutioner, af det, der adler vor Tid fremfor de gamle Dage. I de Tider kunde det ikke tænkes, at en Kommune anvendte over 100,000 Kr. paa et Børnehjem. Det var kun de rige, de lykkelige, dem paa Samfundets Tinder, der blev bygget saa flot for. Bygningen, der er opført efter Tegning af Bygningsinspektør Olsen, følger sig værdigt ind i den Række smukke Bygninger, der i den sidste Menneskealder er opført i Odense.

Kadetter til Orlogs.

Kadetskibet, Krydseren „Heimdal“.

Morgensolens matte Straaler spiller for Boven af Kadetskibet „Heimdal“s graa-malede Skrog, smyer sig kælent fra de blankpudsede Kanoner henad det velspulede Dæk og liver op i Rorgængerens vejrbitde, gnavne Ansigt. Ved Lyden af „to Glas“ høres den lukafhavende Kvarterchefs manende Røst: „Rejs ut dernede“, og i den af Køjer tæt sammenstuede Kadetmesse ser man over Køjekanten 30 mere eller mindre fortrukne Ansigter, som alle udtrykker et levende Mishag ved saa brutalt at rives ud af Søvnens Arme. Men, ihukommende Slagsangen „Livsmod er vort Løsen, og Ungdom er vort Flag“, kommer Kadetten hurtigt ud over dette Dagens ømmeste Punkt.

Knap er Ordren givet, før Køjestjærterne suser i Luften, førte af raske og kvikke Hænder. Køjerne langes op og anbringes i „Finke-nettet“, det hule Rum i den opstaaende Lønning. Afsted gaar det som den vilde Jagt — agterud —, hvor Styrtebadsapparatet udgyder sine skrapple Saltvandsstraa-ler over de nøgne Kroppe og energisk fuldender den paabegyndte Vækkelsesproces.

Efter et frugalt, Maaltid af The og Brød begynder Arbejdet præcis Kl. 7. Dets første Del bestaar dels i Pudsning og Vedligeholdelse af Artilleri-Materiellet, dels i Rengøring af „Skand-sen“ (Agterdækket). Navnlig den sidste Del af Arbejdet foregaar med Liv og Lyst. „Pøsene“ farer hen ad Dæksplankerne med rasende Fart. Overalt trænger Vandet frem, rammer Kanontaarne, Luft-rør og Skylight'er, og med-sagende Smuds og Kulstøv predes Vandmasserne i tu, sinde glitrende Smaadraaber,

der ubarmhjertig gennembløder uforsigtige Tilskuere, som ikke lytter til det advarende: „Pas op for Vand“ og tager Flugten.

Naar saa den daglige Rengøring er endt, gaar det løs med Øvelser og Undervisning, lige indtil Middag. Theoretisk Undervisning veksler med praktiske Øvelser i Artilleri, Betjening af Kanonerne og de fire Torpedo-Udskydnings-apparater. Snart føler Kadetten sig som Situationens Herre, navigerende flot fra Krydserens Kommandobro, snart haler han, repræsenterende den raa Arbejdskraft, ufortrødent paa Sluppens Aarer, saa det knager i Toldene. Det ene Øjeblik haandterer han med Appel Gevær og Sabel, for i næste at klare Torpedoenes sindrige Grejer med Armene tilsmurt med Vaseline og Olie indtil Albuen.

Forandring fryder — siger man —. Maaske ligger her Forklaringen til det Humør og Liv, hvormed Kadetten tager sit mangeartede Arbejde.

Efter Arbejdet er Hvilen sød. Middagen indtages i Messen, hvor yngste Kadet har det Hverv at „bakke op“.

Gud naade ham, om hans Udmaalingssevne svigter ham!

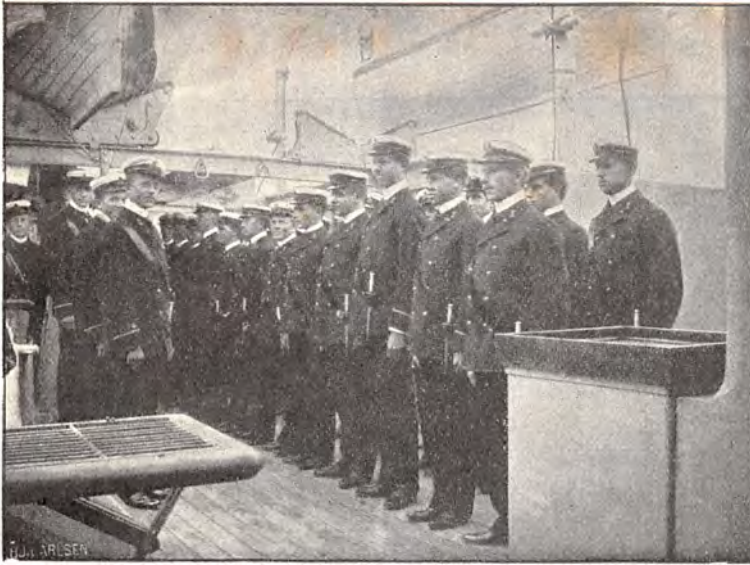
Paapasselige Øjne kontrollerer om han „stryger Bunden“ i Terrinen med den søde Suppe, hvor i Følge Tyngdens Love de attraaede Svedsker gemmer sig. Søluftens tærende Magt kan direkte udmaales i svimlende Mængder „Bixemad“, der forsvinder som Dug for Solen. Og bagefter! hvor smager saa ikke en Cigar! Mens man ligger mageligt henslængt paa „Kobryggen“,

Torpedoen gøres klar til Skud.

KADETTET TIL ORLOGS

Parade før Landgang,

sen"; og Chefen oplæser med myndig Røst et Af-snit af „Bønne- og Andagtsbog for Flaaden“. Naar han tilslut beder Bønnen for den øverste Krigsherre, og alle i Kor-gentager „Gud bevare Kon-gen“, da hviler der over alle en Højtidsstemning og en mere eller mindre bevidst Stolthed over at være et Led i den kække danske Marine.

JUANITO.

gaar Tankerne ved den sagte Klimpen af en Guitar paa Langfart mod Ste-der, man aldrig saa — eller glider ud i intet — det reneste „dolce far niente“.

Ogsaa Helligdagens Stemning finder Vej til Kryd-serens selvstændige lille Verden.

Naar om Søndagen Guds-tjenestestanderen gaar til Vejrs med sit røde Kors paa den hvide Grund, da samles alle de forhædede „Mænd“, Kadetterne og Officererne paa „Skand-

Søndagsgudstjeneste paa Dækket.

Nis Nissen.

Valgmandsvalget i Sønderjylland.

Valgmandsvalget til den preus-siske Landdag blev en stor Sejr for Danskheden i Sønderjylland. Man havde frygtet for Aabenraa-Sønderborg Mandatet, medens Haderslev Kredsen jo var sik-ker nok.

Valget viste imidlertid, at al Frygt havde været unødigt. Det var Fremgang for Danskerne og Tilbagegang for Tyskerne. Og naar Valgmændene træder sam-

Kloppenborg Skrumsager.

men, bliver Kloppenborg Skrumsager og Nis Nissen valgte til Medlemmer af den særlige preus-siske Rigsdag.

Telegrafskolen i København.

Kvindelige Aspiranter indøves i de forskellige Telegrafsystemer, der benyttes ved Statstelegrafen.

et Lydapparat, hvor Telegrammet udelukkende maa nedskrives efter Hørelsen.

Det sidste Apparat betegner et stort teknisk Fremskridt paa Telegrafiens Omraade — og paa intet Omraade er der måaske i Øjeblikket større Udvikling at notere.

R.-H.

I stedse stigende Grad tiltager Korrespondancen paa Statens Telegraf- og Telefonlinjer. For vedblivende at kunne besørge den store Trafik tilfredsstillende, maa Telegrafvæsenet stadig have sin Opmærksomhed henvendt paa, hvad der fremkommer af nye og hensigtsmæssige Forbedringer paa Telegrafteknikens Omraade, som kan tjene til hurtig og sikker Befordring af Telegrammerne.

Men de forskellige nye Telegrafsystemer kræver naturligvis, at de, der skal betjene dem, indøves omhyggeligt. For at dette kan ske paa den mest betryggende Maade, har Telegrafvæsenet en særlig Telegrafskole, hvor de unge Aspiranter under kyndige Læreres Vejledning erhverder den Uddannelse, som er nødvendig for at kunne opnaa Ansættelse i Telegrafstaten.

Paa Billedet ses til venstre to Elever „punche“, d. v. s. udhugge Telegrammet i en Papirstrimmel, som derefter er færdig til Aftelegrafering paa det automatisk arbejdende Wheatstone-Apparat. Det forreste Puncheapparat er af ny Konstruktion, med Taster for hvert Bogstav og betjenes som en Skrivemaskine, medens det i Baggrunden er det hidtil benyttede, hvor paa der punches med to Punchestokke. Længere til højre ses et af de almindeligt kendte Morse-Apparater med Papirrullen paa et Hjul, og yderst til højre arbejdes der ved en Sounder,

En lille Pige fra Brøndshøj.

Kontorchef i Finansministeriet *H. C. Hal-kier* er død, 80 Aar gl. Siden 56 havde H. haft Ansættelse i Finansministeriet og var nu Chef for Anvisningskontoret.

Overlæge *Krogh-Jensen*, Holstebro Borger-skole, er død, 65 Aar gl. K.-J. havde i 22 Aar virket ved Skolen og vundet almindelig Anerkendelse.

Etatsraad *A. Brün-niche* er død, 85 Aar gl. Tog 1857 sin Doktorgrad, 65 udnævnt til Prof., 70 til Overlæge ved Kommunehosp. En udm. videnskabelig Teoretiker og omhyggel. Praktiker.

Prof. *Halvdan Sten-bæk* v. Landbohøjskolen er død, 29 Aar gl. Der knyttedes store Forventninger til den begavede og energiske unge Mand, som allerede 27 Aar gl. blev udnævnt til Professor.

Pastor *Chr. Carl Gøt-sche*, Vesteraaby, er død, 73 Aar gl. Efter sin Exam. virkede G. 12 Aar som Lærer i Nakskov, til han blev Præst 74. G. var en nidkær og dybt alvorlig Forkynder.

Justitsraad, Kontorchef *E. Frisenette* er død, 65 Aar gl. F. var Kontorchef i de forenede Bryggerier, hvor han gjorde sig ualm. afholdt, og Revisor i Østifternes Kreditforening.

Skræddermester *H. C. Buck* er siden 1904 Form. for Direktionen for Skræddermestrenes Stiftelse, der den 15de Juni fejrede 50-Aars Jubil. B. er OI-dermand for Skrædderlauget.

Prof. *Otto Malling* fejrer i Aar 25-Aars Jubilæum som Lærer ved Musikkonservatoriet, hvor M. har udført et stort og anerkendt Arbejde og er meget afholdt.

Etatsraad, Grosserer *F. J. P. Rahlff* er død, 72 Aar gl. Siden 73 kastede R. sig over Smørhandelen, og blev her en Kapacitet, hvis Ord havde Vægt.

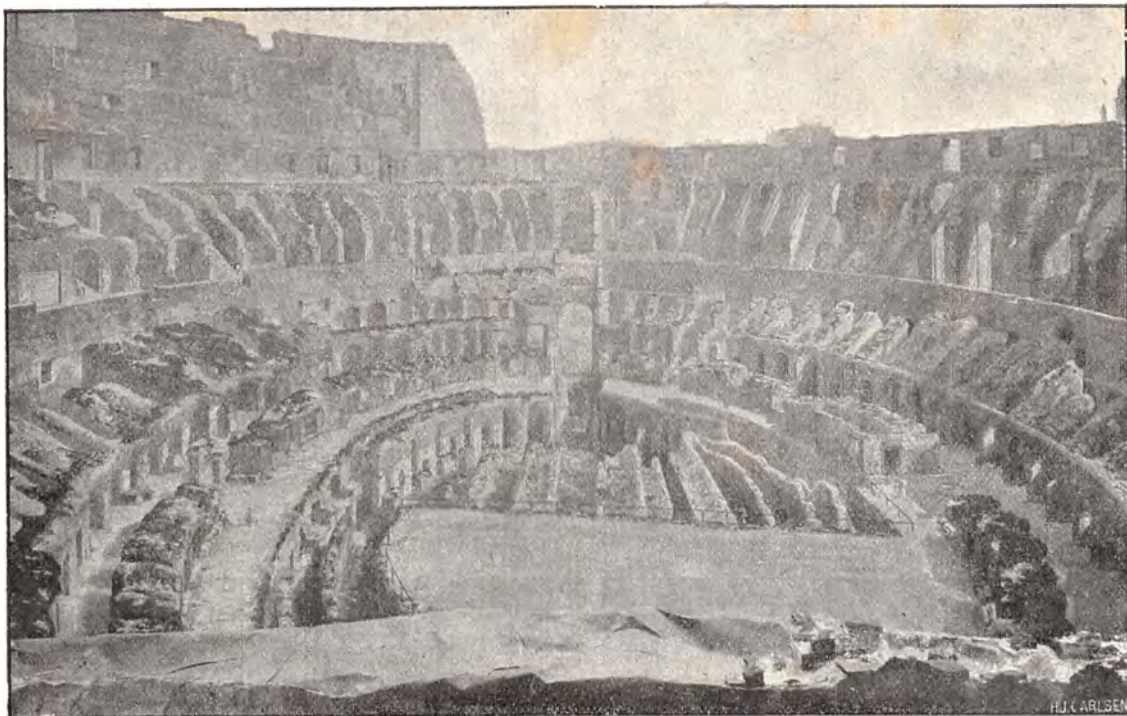
Gymnastiklærer *R. Rasmussen* fejrede d. 12. Juni sit 25-Aars Jubil. ved Metropolitanskolen. R. er en dygtig Lærer, der i ualm. Grad har forstaaet at vinde sine Elever.

Chr. Nikolaj Brautsch, en gammel kendt Sønderjyde, fyldte forl. 70 Aar. B. ofrede i sin Tid en sikker Still. for at blive Danmark tro. B. udnævntes paa Fødselsdagen til Dannebrogsmænd.

Fhv. Overbetjent i Ordenspolitiet *Anders Mads Petersen* er død. P. gjorde i mange Aar Tjeneste i 6te Kreds, senere i 7de Kreds til sin Afsked.

Colossæum, malet af Carl Lund, i Tivolis Piazza del Popolo. Jul. Aagaard fot.

REDIGERET AF: C. C. CLAUSEN.

VINGAARDSTRÆDE 25.

UDGIVET AF: ODIN DREWES.

Postkortet. Betydningfuldt nok, at ingen grundig Tysker har fundet paa at skrive Postkortets Historie. Saa kunde man ogsaa faa at vide, hvem den geniale Mand var, der først fandt paa at sende et Postkort eller „Ansichtskarte“, som det oprindeligt hed. Thi genial var Opfindelsen. I og for sig synes den ingen Ting at være, bag efter kan vi allesammen sige: Ikke andet. Og alligevel, den er det ny, det sejrende, der erobrede Verden. Naturligvis har Kunstnere ogsaa før den Tid tegnet i et Brev eller paa et almindeligt Brevkort. Men det, at hver Mand kunde sende et Billede af den Egn,

hvor han netop befandt sig, eller et muntert skæmtende Kort, et Kunstværk eller sit eget Billede — alt sammen for en ringe Penge, det er det simple Ny, som er det verdenserobrende Ny. Naturligvis hænger det sammen med Fotografiens Udvikling og den moderne billige Reproduktionsmetode. Alligevel, det var en genial Mand, der sendte det første Postkort. Og han har siden skaffet Brødet til Tusinder og Glæde for Millioner.

Ogsaa herhjemme har vi faaet en Postkortindustri. Og indenfor denne staar Fabriken „Koh-I-Noor“ i Skanderborg (Indehaver H. P. Jacobsen) i første Række, baade hvad Gengivelse og Emnevalg angaar. En særlig Specialitet har Fabriken skabt ved sin Prøvemappe, der indeholder et alsidigt og smagfuldt Udvalg af 100 Kort i alle Des-

siner og Farver, lige fra de dyreste i Handelen værende, og som forsendes overalt for den saare billige Pris af Kr. 2,50. Og netop, jo mere almindeligt det bliver at sende Kort ved alle mulige Lejligheder, des vigtigere er det altid at have ved Haanden et righoldigt Udvalg af smukke Kort, passende til alt Brug. Ikke mindst, naar man kan have det til en i Virkeligheden fabelagtig billig Pris. Skulde man købe de 100 Kort stykkevis, vilde man komme langt, langt højere op end de 2 Kr. 50 Øre. Derfor har Koh-I-Noors Prøvemappe ogsaa vundet vid Udbredelse.

Fra Væddeløbene paa Eremitagesletten. — Start.

En diskuteret Dragt.

Prins Valdemar.

Kronprinsen og Kronprinsessen.

De indsamlede Penge sorteres og tælles op i Handelsbanken. Jul. Folkmann fot.

Børnehjælpsdag i Odense.

Odense har haft sin Børnehjælpsdag, og den ellers saa stille og ærverdige Provinsby havde ganske mistet sit daglige Præg.

Det var en Børnehjælpsdag med alt det, der hører til: Optog af Zigeunere, af Dragoner, B'omsterkorso, Automobiler, Høstvogne, kørende Vaffelbagerier, Flyttevogne med Klaver osv. osv. Paa Festens Centrum, „Flakhaven“, Byens Raadhusplads, var alle Slags Boder rejst; i et Kæmpetelt — Café Kong Frederik — kappedes Byens Skønheder om at servere, og en Professor Saaby gjorde Forretninger, der vilde have bragt en Ordenshandler til at blegne af Misundelse.

Af de mange Assisterende gjorde særlig Solen stor Lykke; den kom egentlig ganske uventet straks paa Morgenkvisten og forlod først Festen ved normal Sengetid. Men de unge Odense-Damer lod ikke Solen ene om Lykken, — og det raslede tæt med Skillinger ned i Bøsserne.

Ved Mørkets Frembrud flyttedes Festskeuepladsen til Byens smukke Anlæg „Munke-Mose“, og her tog Borgerskabet sig en rask Svingom

til henimod Midnat. Da var der heller ikke flere 5-Ører tilovers til Bøsseraslerne, der i et Antal af ca. 1000 ialt havde samlet henved 15,000 Kr. ind til de fattige Børn.

ARNBACH.

To Zigeunersangersker. Elias Hansen fot.

Stiftsfysikus *M. C. Seedorff* fejrede d. 25. Maj sit 25-Aars Jubil. som Embedslæge i Odense. S. er siden 88 Medlem af Odense Byraad.

Overretssagf. *O. Nøkkentved* fejrede den 1. Juni sit 25-Aars Jubil. som Sagf. i Frederikssund. N. er en i sjælden Grad agtet og afholdt Mand, der har været en god Støtte for sin By.

Købm. *A. C. Petersen*, Nibe, er død, 78 Aar gl. P. var Medlem af Byraadet og Ligningskommissionen; og hans Arb. for Byens Tare blev skattet af hans Medborgere.

Konferensrd. *V. Lindberg*, er død, 75 Aar gl. Hr. L. var Kasserer og Bogholder i Ordenskapitulet og en dygtig og omhyggelig Administrator for flere humane Administrationer.

Herregaardsskytte Materialforvalter *Høyer*, Rathlousdal, er død, 87 Aar gl. Opr. Slesviger, lærte Forstvæsenet hos Hertugen af Augustenborg Udmærkede sig i Trearskr. i Grev Rathlous Korps.

Impresario *C. F. Hansen* er død, 69 Aar gl. H. var den første danske Impresario i stor Stil. Opr. Postembedsmand, begyndte sin nye Virksomhed i 80-erne.

Faktor *Bau* har den 1. Juni taget sin Afsked fra Rigsdagens Bogtrykkeri. B. har udfyldt sin ansvarsfulde Stilling med en Dygtighed og Samvittighedsfuldh., der har vundet Anerkendelse.

Toldoppebørselskontrollør *P. L. H. Møller* er død, 65 Aar gl. M. havde i 47 Aar virket i samme Kontor, deraf i 28 Aar som Chef, og der forstaaet at gøre sig afholdt af underordnede og Publikum.

Skrædermester *A. C. Grahf*, Ringsted, er død, 59 Aar gl. G. havde arb. sig op fra meget smaa Kaar, han var en virksom og anset Borger i sin By.

Landskabsmaler *Louis Jensen* er død, 50 Aar gl. J. var en ærlig og dygtig Natur-Fortolker, men ogsaa mange gamle, kønne Gade-partier har hans Pensel forevigt.

Fhv. Driftsinspektør *G. A. F. L. Conrau*, Dyrehaugegaard ved Nyborg, er død, 71 Aar gl. 62 Stationsforv. i Aarhus, afgik som Driftsinspekt. 76. S.A. Direktør for Fabrikken „Scandia“ til 94.

Kaptajn, cand. polvt. *C. F. Svendsen*, fyldte forl. 70 Aar. Hr. S. var i mange Aar Forklarer i Industriforen. Som Forpagter paa Kjærup ved Ringsted vandt S. sig en stor Vennekreds.

Bulbjerg Badehotel.

Bulbjerg. Fire og en halv Mil fra Thisted, mellem Hanstholm og Svinkløv, ligger det 50 Fod høje Bulbjerg. Det bestaar af Limsten med Lag af Flint og øverst oppe af Ler.

Havet slikker bestandig bort af Limstenen forneden, men Flintlagene bærer fremdeles de øvre Lag, som derved luder langt ud over Grunden.

420 Fod ude i Havet hæver Skarreklit sig lodret op af Vandet, saaledes som enhver ved det fra Lochers bekendte Maleri og de mange andre Billeder fra dette det ejendommeligste Sted paa hele den danske Vestkyst.

Een Ting forbavser ofte fremmede, der besøger Bulbjerg, nemlig, at der er indridset Navne i Limstenen højt over deres Hoveder, saa at det synes, som om der maa have været stillet svære Stiger til Bjerget for den, der paa denne Maade har ønsket at bevare sit Navn til sene Tider.

Fra Toppen af Bulbjerg er der en herlig Udsigt ud over Havet og langs Kysten til Hanstholm hinsides Viksø Bugt, og indover Land til Lund Fjord og Vejlerne og Torup Plantage.

Ind i Bjerget skærer sig flere Kløfter, op ad hvis Sider, der vokser en frodig Vegetation af

Klitroser og blomstrende Buske, og i hvis Bund Kilder bryder frem. Her finder man let en lille hyggelig Plads med Læ for alle Vinde og med Skjul for nysgerige Blikke, hvor man kan hvile Øjet ud indenfor snævre Grænser, naar det er træt af det milevide Rundskue paa Bjergets Top.

Men for øvrigt er det umuligt at give en værdig Beskrivelse af Bulbjerg, efter at *Sten Stensen Blicher* en Gang har gjort det.

Der er nu bygget et stort, velindrettet Badehotel paa Toppen af Bulbjerg. Hotellet har ca. 30 Værelser foruden Spisesal og Dagligstuer, som alt er forbeholdt Badegæsterne og holdes adskilt fra Restaurationslokalerne.

Fra Hotellet gaar der i Sommermaanederne hver Dag Vogn til *Frøstrup Station* ved Fjerritslevbanen, ca. $\frac{3}{4}$ Mil borte.

Bulbjerg med Skarreklit.

Hunosøgaard.

Møens Klint. Bjerge har vi ikke her i Danmark. Men vi har Møens hvide Klinter. Og intet Bjerg kan lyse som disse hvide Skrænter, naar Morgensolen falder ind paa dem. Det er et Syn af stor og betagende Skønhed. Derfor har Møens Klint ogsaa længe været et søgt Turiststed. Og det saa meget mere, som Skovene paa Klintens Skrænter mod Land er af stor Skønhed. Hvad kan man forlange mere? Den hvide Skrænt, den herlige Udsigt, det friske Vand og den kølige Skov. Tilmed ligger der paa Klintens mest centrale Sted, mellem Store og Lille Klint, et saa fortræffeligt Hotel som *Hunosøgaard*. Det ligger ved den maleriske Sø, Hunosø, i Læ for alle Vinde, paa Bunden af en Dal, med Skov paa alle Skraaninger, lige under Aborrebjerg, Møens

højeste Punkt, til hvis Top der fører en skyggefuld Skovsti. I det hele har man let derfra til alle Klintens skønneste Steder. Og Værten, Hr. *H. J. Hansen*, har ved sin Personlighed, ved hele sin joviale Optræden forstaaet at gøre det saa hyggeligt og hjemligt paa Hunosøgaard, som maaske næppe nogen anden Vært har formaaet det. Hans udmærkede Køkken er kendt og skattet, og med Ture til Klinten, med Fiskeri i Søen, med selskabeligt Samvær gaar Dagen kun altfor hurtigt. Som Trafikforholdene nu er ordnede, kan man tage fra København Kl. 10,23 over Masnedsund, Kallehave, Stege, og Kl. 5 sidde ved Hunosøgaards veldækkede Bord, fjærnt fra Byen og midt i Danmarks mest storslaede Natur.

—n.

Udsigt over Hunosøen.

EVER8DAG

Nr. 39. 14. Aargang.

28. Juni 1908.

Prins Harald og hans Forlovede, Prinsesse Helena.

Fot. Ferslevs Æbr.

Mr. Marbles Kup.

Fra det Engelske ved S. M. Henningsen.

I.

William Marble havde ikke lukket et Øje hele Natten.

Hans ungdommelige Ansigt var magert og udtæret med dybe, bekymrede Linjer. Han klædte sig langsomt paa, omhyggeligt betragtede hvert Klædningsstykke, før han tog det paa. Han studsede Manchetternes frydsede Kanter og saa mørkt paa Jakkens slidte Albuer. Og dog, set lidt paa Afstand, gav den moderne, tærnede, lyse Dragt ham et velklædt Præg.

Da Paaklædningen var tilendebragt, skiftede Marbles Ansigtstudtryk kendeligt. Mens han bandt sit grønne Slips, anlagde han ligesom en Maske af blasert, næsten forsoren Ligeledthed.

Marble lukkede sine Ting ned i en Kuffert, ogsaa den Bog, hvormed han havde forsøgt at fordrive nogle af Nattens Timer. Der var to Kufferter i Værelset, og to Senge, men den ene stod urørt. Marbles Øje faldt paa den tomme Seng, og hans forsorne Mine gav Plads for et Udtryk af den dybeste Ængstelse og Sorg.

Men da han kom ind i Hotellets Kontor, var den muntre Maske atter anlagt. Der kom Hotelværtten ham i Mode.

„God Dag, Crampson,“ sagde Marble. „Jeg vilde netop —“

„Hør, det var Deres dobbelte Værelse,“ afbrød Værtten. „Nu, Deres Kone er paa Hospitalet, kunde De vel nok nøjes med et mindre? Saa bliver De jo fri for at betale for det.“

„Aah, det er ligemeget,“ bemærkede Marble nonchalant. „I næste Uge kommer min Kone igen, saa det er ikke Ulejligheden værd at gøre Forandring. — Ingen Post?“

„Nej, ingen Post. De skal vel til Prøve nu?“ sagde Værtten; han modstod ikke helt sin Lyst til at hentyde til Regningen: „Naar begynder Gagen at komme?“

„Aah, vi er snart ved at aabne,“ erklærede Skuespilleren. „Det er et stort Stykke, vi skal have op. Naa, Farvel saa længe!“

„Den Abekat,“ mumlede Crampson, og henvendt til Portieren sagde han „pas paa, at den Fyr ikke ganske stille snører sin Randsel og stikker af. I Morgen maa han afgøre sin Regning eller sove i Central-Parken.“

Marble gik ud, ved Døren til Restauranten stod Overkellneren bukkende:

„Skal det ikke være en lækker Ørred i Dag eller en Champignons-Omelet?“

„Blot jeg kunde; men jeg har lovet at komme til Frokost ude i Byen.“

Marble slentrede ned ad Gaden som en Turist, der blot vil lade Indtrykkene af alt Livet om sig glide forbi. Han standsede foran en Blomster-

sælgerske og købte en Rose til Knaphullet — drejede saa om Hjørnet og gik hastigt ned ad en Sidegade. Ved næste Hjørne saa han sig forsigtigt om til alle Sider og forsvandt saa ind i en lille Beværtning, hvor han hurtigt skyllede en Kop dampende Kaffe i sig. Ved disse Ekstravagancer var hans Kapital svundet ind til en Dollar og 10 Cents, det var alt, hvad han ejede af rede Penge.

II.

Hospitalets Portner rystede paa Hovedet. „Det er kedeligt, men Besøgstiden er først Kl. 12.“

„Men en Tilladelse fra Doktoren kan vel gøre det,“ sagde Marble.

Portneren tøvede.

„Desuden ved Sygeplejersken Besked. Jeg kender Vejen. Tak skal De have.“

Marble havde ingen Tilladelse fra Doktoren, men før Portneren kunde gøre Vrovl, var han oppe ad Trapperne — og hans Skridt var saa sikre og faste, som var han i sin fulde Ret.

Han bankede sagte paa Døren til Nummer 45, aabnede den straks og gik hurtigt hen til Sengen, inden Sygeplejersken kunde gøre Indsigelse.

„Hvordan gaar det, Mary, min egen Pige,“ sagde han muntert. „Du er vel snart helt oven paa?“

Mary holdt begge sine gennemsigtige, hvide Hænder ud imod ham, og Marble kyssede dem og lo glad til hende. Hun saa ud som et Barn med sine store, bedrøvede Øjne og det korte, krøllede Haar.

„Aah, Will,“ sagde hun klagende, „De vil ikke sige mig det. Er det i Dag, De vil gøre det?“

„Gøre hvad, min lille Pige?“

„Operationen, Will!“

„Hvad er det for en Operation,“ lo Marble muntert. „Der bliver ingen Operation, det bliver en Skovtur i Stedet for.“

De spinkle Hænder klamrede sig til ham: „Aah, jeg er saa forfærdelig bange!“

Marble vinkede ad Sygeplejersken.

„Nej, hør nu, hvor hun gør Nar af mig. Du bange, Mary? Der er ikke den Ting, som kan gøre dig bange, min lille, kære Pige.“

„Men Doktor Smith er saa højtidelig.“ — —

„Aah, det er blot fordi, han ser, at han ikke kan tjene noget paa den Forretning. Det er det, der driller ham.“

Mary smilede, men Øjnene var alvorlige.

„Hvordan gaar det paa Teatret?“ spurgte hun. „Jeg kan ikke forstaa, hvordan du kan indstudere Pelbys Rolle ved Siden af din egen,

gaa til Prøver, se til mig, altsammen paa en Gang.“

„Sikke noget Snak. Jeg behøver jo ikke at forberede mig paa at doublere Pelbys Rolle før om et Par Uger. Det er der Tid nok til; jeg har knap nok tænkt paa den endnu. Men, hør, jeg kommer for sent til Prøven og saa skælder Simpson ud, det gamle hysteriske Mandfolk.“

Marble havde den største Lyst til at kysse hende igen; men han skyndte sig ud med næsten komisk Hast. Sygeplejersken fulgte ham ud. Hun havde aldrig før set saadan nogle underlige Mennesker som Marbles. Han var efter hendes Mening altfor pjanket og letsindig, og hendes Interesse for Mary var kun lunken.

„Dr. Smith foreslaar at operere i Dag,“ sagde hun koldt. „De maa derfor hellere blive paa Hospitalet.“

„Det er mig umuligt. Det er en meget vigtig Prøve i Dag,“ fo'r det ud af Marble.

„Men De maa jo tænke paa, hvor alvorlig Deres Kones Tilstand er. Og i Dag bliver den jo — alvorligere.“

Marble slog Stokken haardt i Gulvet.

„Jeg kan dog ikke gøre hverken fra eller til ved at gaa og drive her,“ sagde han haardt.

Han nynnede en Vals, mens han slentrede ned ad Gangen. Sygeplejersken saa hovedrystende efter ham, og en dyb Medlidenhed skød op i hende: „Den lille Stakkel, jeg vil være rigtig god mod hende,“ mumlede hun.

III.

Marble tog til Teatret. Prøven var ikke be-
gyndt, skønt det var flere Minutter over Tiden. Midt paa Scenen gik en midaldrende, korpulent Herre op og ned med Stormskridt. I et Hjørne stod en hel Gruppe Damer. En køn ung Pige, som skulde spille Hertuginde i Stykket standsede Marble:

„Det er en krank Skæbne, jeg altid har, Pelby har opgivet sin Rolle. Saa standser det Hele — og efter tre Ugers Prøver, faar vi ikke en Øre. Og saa er det for sent at faa Engagement i denne Sæson,“ hun stødte ærgerligt den Hattepind, hun legede med, dybt ned i Bordet.

„God Dag, Mr. Simpson,“ sagde Marble, „alt gaar jo fint.“

„Hvad mener De?“ sagde Simpson rasende. „Har De ikke hørt, at Pelby har ladet os i Stikken? Og i Eftermiddag kommer Mr. Sindic for at se Stykket og bestemme, om han vil have det.“

„Det er jo ingen Ulykke,“ sagde Marble rolig. „Jeg er parat.“

„De — parat?“

„Til at spille Pelbys Rolle. De bad mig jo om at indstudere den?“

Simpsons Lorgnetter hoppede ned af hans

Næse, og han glemte at sætte dem paa igen. Han gik lige hen til Marble og stirrede ham ind i Ansigtet, men det røbede ikke den ringeste Bevægelse, skønt hans Hjerte hamrede i ham.

„De — Kan De det. Har De Mod til det?“

„Hvad tror De?“ sagde Marble koldt.

„Evne nok — ja,“ sagde Simpson. „Men De er jo en Vaudeville-Mand til 50 Dollars om Ugen. De har jo aldrig prøvet at spille en Hovedrolle, og med den staar og falder Stykket.“

„Ja vel,“ sagde Marble, „men jeg har ikke haft stort andet at tænke paa i en Maaned end at indstudere denne Rolle. Og den tilkommer mig. Giv mig den!“

„Det var en Udvej —“ sagde Simpson, „og De vilde vel ikke tale saadan, hvis De ikke var sikker. Lad os saa prøve da.“

Simpsons opklarede Ansigt vakte Glæde blandt Skuespillerne. Hertuginde gav straks sin Luft i en overgiven Cake-walk.

„Saa begynder vi,“ raabte Simpson. „Første Akt. Burton, De maa tage Marbles Rolle. Tag nu godt fat!“

Opfordringen var unødvendig. Der var aldrig blevet arbejdet med mere Kraft og Anspændelse. Marbles tilkæmpede Selvtillid smittede de andre. Da de havde taget Stykket to Gange igennem, standsede Simpson Prøven.

Marble var askegraa i Ansigtet. Han lænede sig til Prosceniumsrampen.

„De er da ikke syg?“ spurgte Simpson ængstelig.

„Nej, jeg slog blot min ene Ankel lidt,“ løj Marble.

„Saa kommer Mr. Sindic altsaa efter Lunch, og af ham afhænger meget — for os alle sammen. Tag dem derfor sammen. Og De, Marble, læg hele Deres Sjæl i Spillet, og tænk ikke paa noget andet i Verden!“

„Det behøver De ikke at bede mig om,“ sagde Marble og skyndte sig af Sted, Nede paa Gaden raabte han en Taksameter an. Han havde ikke Tid at gaa til Hospitalet, men han havde en Dollars, og den kunde ikke bruges bedre.

IV.

Da Marble kom til Hospitalet, ventede Doktor Smith ham.

„Naa, Hr. Doktor, hvad godt nyt?“

„Det var godt, De kom. Der maa opereres straks, nu eller aldrig —“ han pillede nervøst ved sit Skæg.

„Hvor snart?“

„Om en Time eller to.“

Marble tog til Urlommen, som om Uret var der endnu — og ikke forlængst var „sat“.

„Og jeg vil foreslaa,“ fortsatte Doktoren, „at vi tilkalder Doktor von Franck. Denne Operation er hans Specialitet; men han er dyr —“

otte hundrede Dollars, maaske mere — men han har en sikker Haand.“

„Har De ikke ogsaa det?“

Smith turde ikke sige nej. Han trak paa Skulderen.

„Se, Doktor Smith, jeg henvendte mig til Dem, fordi alle berømmede Dem. Det er ikke for de otte Hundrede — det er jo blot en Uges Gage — men jeg har Tillid til Dem, og jeg vilde gerne —“

„Jeg vil gøre mit bedste.“

„Og Deres bedste er *det* bedste. — — Jeg vil betale Dem otte Hundrede eller alle de Hundreder, jeg kan give Dem.“ Han saa fast paa Doktoren. „Men hvis De er bange — saa.“

„Bange,“ sagde Smith indigneret; „det er jeg ikke.“

„Saa gaa til det, Doktor, og gør, hvad De kan, for lille Mary. Vinder vi, er det godt. Taber vi, har vi gjort vort bedste.“

„Jeg vil gøre, hvad der kan gøres for hende, saa maa vi haabe paa Lykken —“

„Ja, Heldet tæller med,“ sagde Marble. Hans Resoluthed var ved at svinde; men nu var Doktoren staatsat og stærk. Han greb Marbles Haand i et fast Tryk, saa vendte de sig fra hinanden, som skammede de sig over deres Følelser.

„Maaske De vil se Mr. Marble,“ sagde Doktoren. „Hun laa og døde, da jeg var derinde.“

„Aah nej, jeg vil ikke forstyrre hende, jeg vil komme ud hos hende i Aften, naar De er færdig,“ sagde Marble, han følte, at hvis han gav efter, vilde han falde sammen og gøre Doktoren svag ogsaa. „Hils hende fra mig.“

Han skyndte sig ud i Vognen. Taarerne blandede ham, og han maatte kæmpe med en underlig Hulken, der pludselig steg op i ham. Men saa aabnede han Udskriften af Pelbys Rolle og tvang sine smertende Øjne til at læse.

Simpson ventede ham ved Porten. „Gør det nu godt, Marble, for deres egen Skyld og for vores alles Skyld. Husk, Sindic vil have *Komedie*. De maa være morsom, komisk, rørende, men hele Tiden „morsom“.

„Det er jo min Profession,“ sagde Marble.

V.

Sommertusmørket var lige ved at glide over i Mørke, og paa Broadway tændtes Lyset i Ka-

féerne. I en af dem, der var Samlingssted for Skuespillere, sad der et Dusin glatragede Mænd i Samtale. Døren til Telefonrummet blev slaaet op, og en Mand i lyst Tøj med grønt Slips kom ud. Hans Ansigtstræk var underligt opløste som efter en uhyre Anstrengelse og Spænding, og han bevægede sig som en Automat.

„Hallo, Marble,“ sagde en af Mændene.

Og alle i Baren betragtede Marble med interesseret Nysgerrighed.

„God Aften, Cogan,“ svarede Marble.

„Jeg har lige faaet noget Stof til min Rubrik i *Gazette*. Du har nok underskrevet Kontrakten med Sindic om at spille Hovedrollen i Simpsons Stykke? Jeg haaber, Du slog ham for et godt Forskud og en høj Gage. Til Lykke, gamle Dreng!“

„Tak, Cogan.“

Opvarterne saa forventningsfulde paa Marble, men han skyndte sig hen til Døren. Endelig kom han i Tanker om sin Sukces' Forpligtelser.

„Jeg vil komme tilbage og være sammen med Jer i Aften, Kammerater,“ sagde han.

„Men jeg har lige telefoneret til Hospitalet om min Kone, og jeg maa derud.“

Paa Vejen til Hospitalet forekom det ham, at alle Mennesker kendte hans Ærinde og følte med ham, — baade Politibetjenten paa Hjørnet og Avidsrengen, der raabte med sit Blad, sendte ham et venligt Blik.

Portneren hilste ham med et forstaaende Nik. Han fandt Dr. Smith og Sygeplejersken uden for Nr. 45.

„Vi vandt,“ hviskede Smith. „Jeg laante noget af Deres Mod og vandt. Nej, De maa ikke gaa ind. Alt er gaaet godt. Naa, ja, hvis De vil lade være at tale —“

Marble listede sig over det mørke Gulv. Han faldt paa Knæ ved Sengen og pressede sit Hoved ind mod Puderne. En lille Haand gled ud over Sengekanten og kært tegnede hans Haar. Sygeplejersken og Doktoren trak sig lidt bort.

„Hvad er der, Will!“ sagde en spæd, forundret Stemme. „Det er jo altsammen ovre nu — og det er altsammen saa godt nu. Hvad er der dog, Will?“

„Aah, jeg — spiller bare Komedie — som sædvanlig,“ kom det underlig kvalt fra Will.

Ny „Tres“-Bog.

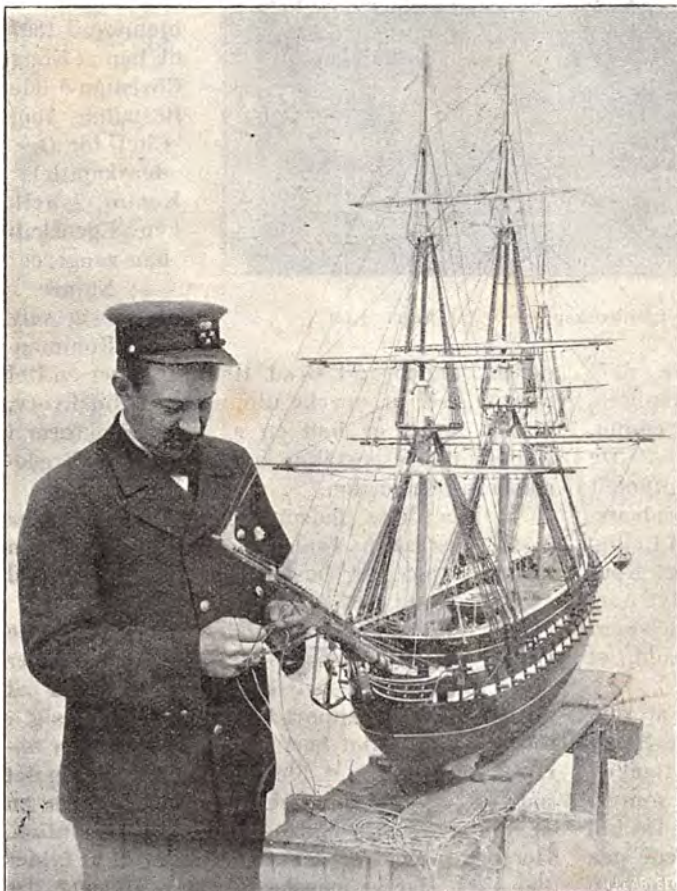
Lørdag den 27. Juni udkom paa „Hver 8 Dag“s Forlag Nummer 2 af „Tres“-Rejsebøgerne: **Otte Dage i Dresden, Sachsisk Schweiz og Prag for 115 Kr, 08 Øre** (Seks Dage i Dresden og Sachsisk Schweiz for 84 Kr. 17 Øre). Lige som Berlinerrejsen vil sikkert denne Rejse til Dresdens gamle Kunst, til Floden og Bjærgene og Prag, hvis Skønhed

og Ejendommelighed er saa bekendt og berømmet, blive en Succes. Bogen er fuld af nyttige Vink, Adresser paa gode og billige Madsteder, alle den rejsevante Erfaringer. Ingen har i Virkeligheden Raad til at rejse til disse Egne, uden at købe denne lille Bog til de 75 Øre. De tjenes ind adskillige Gange.

Bundgaards Gefions-Springvand i Virksomhed. Jul. Aagaard fot.

Direktør Holm tilrigger „Dronning Marie“. Kyst-Atelieret, Vedbæk, f. v.

Vedbæk Kirke har faaet det traditionelle Skib — og det et særligt elegant, bygget nøjagtigt efter det gamle Linieskib „Dronning Marie“, der i første Halvdel af forrige Aarhundrede var en af Marinens smukkeste og stolteste Skibe. Det er Direktør Chr. Holm, der skænker Kirken Skibet. Han har — ved Velvilje fra Baadebygger Otto Larsen udføre Skibet nøjagtigt efter Forbilledet. Selv har Direktøren tiltaget den staaende Rig, mens Rigger Bjørnebo har rigget den løbende Del af den. Skibet er 72 Tommer langt og 56 Tommer højt, og det har taget tre Aar at bygge og tilrigger det.

Søndag den 21. Juni blev Skibet modtaget af Søllerød Kommune, indviet og ophængt i Kirken. Sogneraadet og ca. 100 Vedbæk-Skolebørn mødte om Formiddagen hos Dir. Holm. Derfra drog Processionen med et Hornorkester i Spidsen og derefter Skibet, baaret af fire Fiskere, til Kirken, hvor Pastor Jensen modtog Skibet og indviede det med en kort Tale.

Ordenskapitlets 100 Aars Jubilæum.

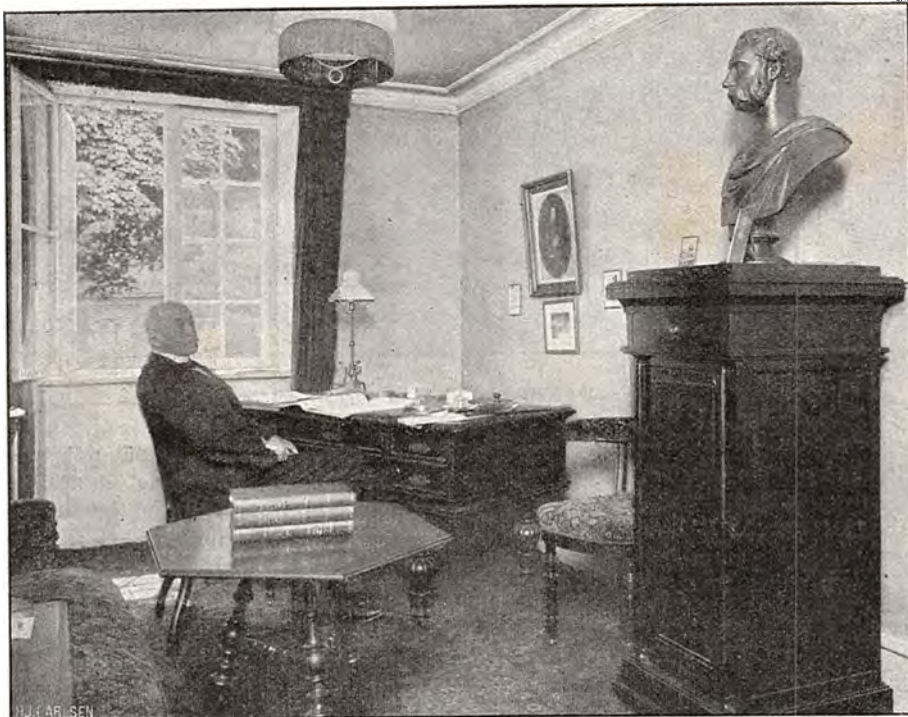
Den 28. Maj 1857 var der stor Stads i Roskilde. Kong Frederik den 7. var kommen til Byen for at lægge Frederik d. 2.s jordiske Levninger i en ny Kiste, den, i hvilken de nu hviler. Blandt de Roskilde Honoratiores, som ved denne Lejlighed gjorde Landets Konge deres Opvartning, var ogsaa den konstituerede Borgmester, en 27aarig ung Mand ved Navn *Aastrup*. Han blev forestillet for Kongen,

Imødekommen for derefter, da han erfarede vort Ærinde, at komme med en hel Række Udflugter og Indvendinger. Det lykkedes os dog at faa følgende Data af Konferensraadens Liv vristet ud af ham:

Jens Peter Aastrup er født i Grenaa d. 13. December 1830. Han har fra sin Indtræden i Ordenskapitlet arbejdet under 6 Ordenskanslere, nemlig Overkammerherre Lensgreve *Moltke*

Bregentved, Gehejmekonferensraad Grev *Carl Moltke*, Gehejmekonferensraad *Scheel*, Gehejmekonferensraad *Tillisch*, Grev *F. Danne-skjold Samsøe*, og nu Prins *Hans*.

Konferensraaden er en af de mest dekorede Mænd her hjemme. I 1867 fik han af Kong Christian d. 9de Bestalling som Chef for Ordenskapitlets Kontor, i hvilken Egenskab han rangerer 38 Numre under sig selv som Komman-

Konferensraad Aastrup i hans Kontor i Ordenskapitlet. Jul. Aagaard fot.

der fandt Behag i ham og, 6 Aar senere, d. 7. August 1863, udnævnte ham til Ordenskapitlets Sekretær, en Stilling, som han beklæder endnu.

I Anledning af, at Ordenskapitlet — „De kongelige Ordeners Kapitul“, som det officielt hedder, d. 28. Juni i Aar kan fejre Hundredaarsdagen for sin Oprettelse, har vi benyttet Lejligheden til at underkaste den nu 78aarige Konferensraad Aastrup, der i henved et halvt Aarhundrede har haft den egentlige Ledelse af Ordenskapitlets Virksomhed i sin Haand, et Interview.

Vi maa til vor Beklagelse udtale, at den ellers saa joviale og elskværdige gamle Herre viste sig at være et af de mest stridige og umedgørlige Objekter for et Interview, som vi nogen Sinde har truffet paa. Da vi traadte ind i hans gammeldags hyggelige Kontor nede paa Amalienborg, var han først lutter Høflighed og

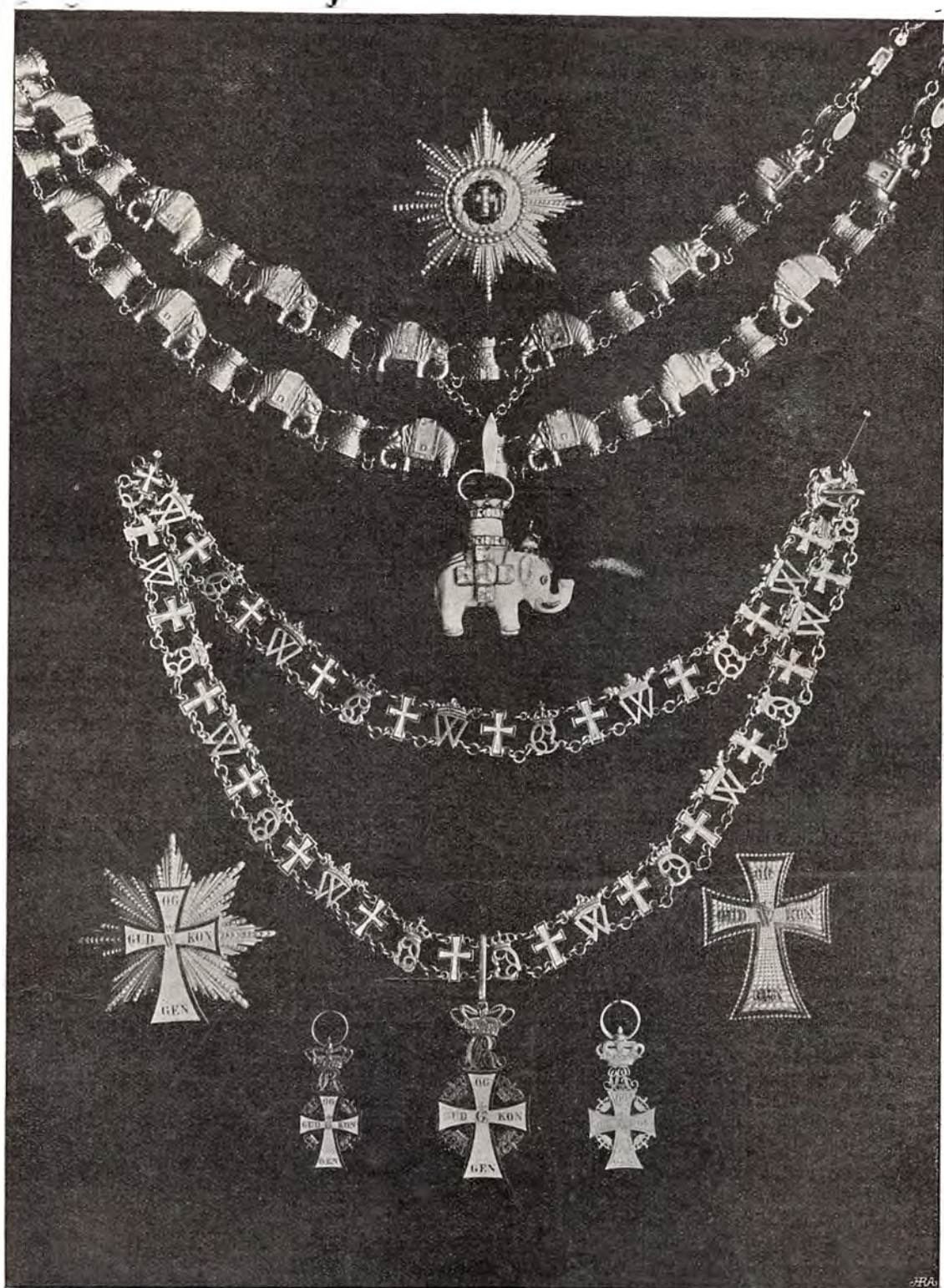
dør af Dannebrog 1. Grad. Han varelager en Del private, vel at mærke ulønnede, Tillidshverv, blandt andet er han en af de 3 Direktører i Understøttelsesanstalten og Formand for Frederiksbergs Samaritan.

— Paa dette Tidspunkt af Interviewet er Konferensraadens Taalmodighed udtømt, og han erklærer paa det bestemteste, at han ikke vil sige et eneste Ord mere om sig selv.

Vi fører derefter Samtalen over paa selve Ordenskapitlet, men heller ikke her fornægter Konferensraadens aristokratiske Ulyst til at træde i nøjere Rapport til Offentligheden sig.

„Ordenskapitlet har, siden det i 1808 blev oprettet af Frederik d. 6te, passet sig selv, og det har vi i Sinde vedblivende at gøre. Vi er en af Staten og alle andre uafhængig Institution. Herregud, hvad er det at skrive om, at vi fylder 100 Aar! Har vi maaske ikke Lov til det? De

Danske Ordener. Jul. Aagaard fot.

Øverst Elefantordenens Stjerné og Elefantordenen med dens Kæde. Derunder Storkors-Kæden, nærmest den til venstre Storkors-Stjernen og til højre Kommandørkorset af 1ste Grad. Nederst til venstre Ridderkorset, i Midten Kommandørkorset af 2. Grad, tilhøjre Dannebrogsmændenes Kors.

maa ikke tro, at vi selv gør nogen Stads deraf. Vi lader som ingen Ting paa Søndag (Jubilæumsdagen) og møder Mandag Morgen til vort Arbejde som sædvanligt. Blot de kære Aviser vilde lade os være i Fred! De har jo saa meget andet at skrive om."

Vi indvender, at Offentligheden jo har et vist Krav paa at blive holdt à jour med en Begivenhed som Ordenskapitlets 100 Aars Jubilæum.

"Ikke Spor!" ivrer Konferensraaden; "De med Deres Offentlighed! Vi har altid haft syv Segl for vor Mund, og saadan skal det blive ved at være, saa længe jeg har noget at sige her. Det varer rimeligvis ikke saa mange Aar til!" sukker den, trods sine 78 Aar, ranke og statelige gamle Herre og rækker Haanden til Farvel.

Hr. Konferensraaden ser jo endnu ud som en Mand i sin bedste Alder! bemærkede vi.

"Ja, det vil jeg nok sige! Jeg ligner en gam-

mel afblæst Fandens Mælkebøtte. — Naa, farvel, min unge Ven, og lad mig nu se, at De ikke maler altfor meget op om os."

Om Ordenskapitlet er ellers kun at sige, at det er indstiftet paa Dagen for Valdemar Sejers Fødsel (28. Juni), at Kongen er Ordensherre og Prins Hans, som sagt, fungerende Ordenskansler, Endvidere er der en Ordensmarskal (Grev C. F. Danneskjold Samsøe), en Ordensskatmester (Gehejmeetsraad Hørring), en Ordensbiskop (Biskop Rørdam) og flere andre Ordensdignitærer, samt et Ordensdrabantkorps, der bestaar af 32 Officerer af Hæren og Flaaden.

Det daglige Arbejde i Ordenskapitlet besørgeres foruden af Konferensraad Aastrup af Kammerjunker Bull, Oberstløjtnant Dreyer og Grev Knuth.

DAN

Landstingsmand
Red. Harald Jensen.

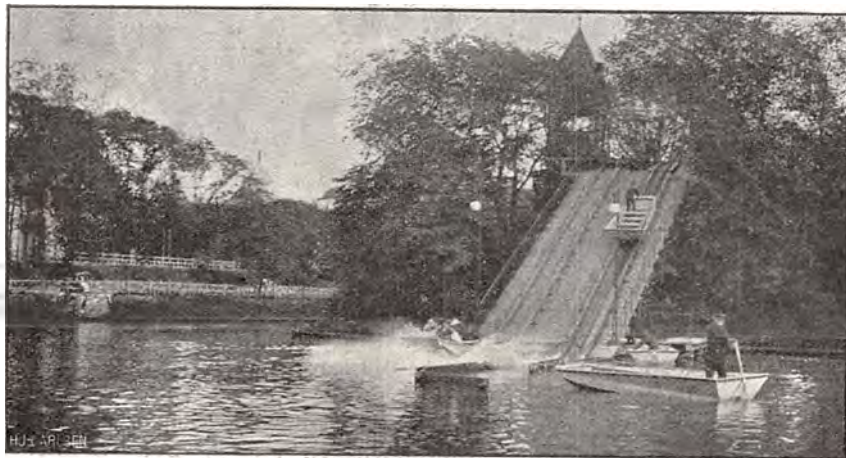

Folketingsmand
Red. Marott.

Selv om „Demokraten“ ikke er født i en Krybbe, er den dog kommen til Verden i Skur. Og dette Blad, der nu hører til Jyllands største Blade og kunde have været dets største Blad,

hvis det ikke efterhaanden havde gjort sine Filialblade selvstændige, begynder yderst smaat som et lille Ugeblad, begynder med, at en Trykker, Harald Jensen, og en Typograf, Marott, under de vanskeligste økonomiske Forhold kaster sig ind i journalistisk Virksomhed. Harald Jensens Vinterfrakke har mere end en Gang maattet paa Laanekontoret for at klare Bladets Udgifter. Saa smaa var Forholdene, at det Par Kroner, man kunde laane paa en Frakke, kunde betyde noget. Hvad Socialdemokratiet nu betyder i Jylland, i Vælgere, Mandater og Blade, ved enhver. Men altsammen tager det sin Begyndelse i dette lille Træskur, hvor et Par Mænd, med urokkelig Tro paa deres Sag og sig selv, tager fat og uden at lade sig anfægte af Modstand, af Retssager, af Bøder, af Vand og Brød fører deres Blad og deres Sag frem.

Sidste Sommer mødte Tivoli med den fikse Baade Flyvekarrussel, i Aar er Vand-rutschebanen den store Attraktion, der har bragt Liv paa Søens ellers saa ensomme Bredder. De Skrig, der stadig lyder fra Vand-rutschebanens Top, hver Gang en Baad starter, kalder Folk til, tidsnok til at se Bølgerne slaa op om den hoppende Baad. En Fornøjelse, der kan skaffe Folk en kildrende Lystfornemmelse kalder aldrig forgæves paa sit Publikum — og Baadene har altid fuld Last.

Den ny Vandrutschebane i Tivoli.

Frk. Jutta Lund og Hr. Alstrup danser Niggerdansen i „Sommerrejsen“s anden Akt. Jul. Aagaard fot.

For tredje Gang lægger Johannes Dam og Anton Melbye ud med deres „Sommerrejse“ i Tivolis gamle Koncertsal. Og efter en lidt spagfærdig første Akt følger en anden Akt, der i Opfindsomhed og muntre Indfald langt overgaar sine Forgængere. Særlig naar Frk. Jutta Lund og Hr. Alstrup danser Niggerdans, ryster Huset af Latter. Og i Olfert Jespersen har de to Forfattere en ligefrem genial musikalsk Medarbejder.

50 svenske Børn, 30 Piger og 20 Dreng, alle iførte værmland-ske Nationaldragter, har gæstet os og overalt vundet stor Anerkendelse for deres Sang. Deres Danmarkstur begyndte i Skagen, hvor de sang ude i Plantagen for en stor Forsamling. Det var et farverigt, straalende Billede, medens Solen gik ned bag Klitterne. Alle var betagne af den lune, lyse Sommernat, hvis Stemning maaske intet Steds i vort Land er saa skær og fin som netop paa Skagen.

De svenske Smaa-Sangere paa Drachmanns Gravklit. Klæbel fot.

Engelske Misser som Mødre.

(En besynderlig Titel forklaret paa en naturlig Maade).

Miss Agnes Fraser med Baby.

Miss Agnes Fraser med Baby, Miss Ruth Vincent med Baby. — Ja, det er Titlen paa Billederne af disse to smukke unge Damer og populære londonske Skuespillerinder.

Jeg ser allerede Forbavselsen og hører Indignationen summe.

Men Sagen er dog ganske enkel og lige ud ad Landevejen.

Lad mig forklare.

I England, hvor Ungdom bevares bedre end andre Steder (om det er Taagen, Sporten, Flirten eller det daglige kolde Bad, kan jeg ikke sige Dem), gifter man sig sent — for Kvindernes Vedkommende.

I en Englænders Øjne er en Kvinde nemlig interessantest, saalænge hendes Muligheder for Fremtiden (Ægteskab) endnu er tilslørede.

Af samme Grund er det Landets Skik, at enhver Kvinde, der kommer ind under det engelske Begreb af Ordet „Artist“ (Kunstnerinde), det være sig altsaa Skuespillerinder, Danserinder, Sangerinder, Blaastrømper, Malerinder eller Billedhuggerinder, har Ret til at kalde sig Frøken, selv om de er Frue baade en og to Gange.

En Skik, som de engelske Damer benytter sig af i fuldeste Maal. Efter Siggende skal den have bragt fremmede Beundrere af professionelle Teater-Skønheder til Fortvivlelse; thi det er en kedelig Ting at have sværmet for Miss Heliotrop paa Scenen, og saa i det daglige Liv at gøre Bekendtskab med Mrs. Sarah Wilson, Mor til fire Børn. — —

Miss Agnes Fraser er en lille fintbygget Dame med harmoniske Bevægelser, Øjne som en Gazelle og blændende Tænder. Hun sang første Gang i London i 1901 paa Savoy-Teatret og gjorde straks Lykke; da det *umuligt* kan have været paa Grund af sin Stemme, tvinges man til en Formodning om, at det maa have været de „blændende Tænder“.

Derefter optraadte hun paa Adelphi Teatret i den muntre Operette „*The Earl and the girl*“, havde stadig Succes og optraadte endelig sidste Vinter for en svimlende Gage i „*Drury Lanes*“ store, pragtfulde Jule-Pantomime, hvor hun var en allerkæreste „*Robin-Hood*“ at se til, men ikke just at høre paa.

Ondskabsfulde Mennesker — De ved, de rigtig slemme — dem, Teaterdamer frygter, fordi de forlanger mere af en Skuespillerinde end Gazelle-Øjne og blændende Tænder — paastaar, at det bedste hun nogensinde har skabt, er *Baby-Betty*, der ganske vist er saa dejlig, at man godt kan kalde hende et lille Kunstværk. Men elskværdige Mennesker, som f. Eks. De og jeg, kære Læser, kan jo høre paa sliq ondsksfuld Prat uden at behøve at tro det.

Miss Ruth Vincent er i et og alt Agnes Frasers Modsætning. En lidt idealiseret Juno-Type med Kraft og Klang i den prægtige Stemme, straalende af Friskhed og med noget som fejende Østenvind og Saltvands-Pust over hele sin Person. Hun er ogsaa fra Yarmouth og fra de tidligste Barneaar kysset af Nordsøens salte Brise. Hendes Herkomst er ganske tarvelig.

En Doktor i Yarmouth lagde Mærke til hendes smukke Stemme, naar hun sang i Kirken, interesserede sig for hende og hjalp hende frem. Hun var først ved Variétéen uden at gøre sig synderlig bemærket, kæmpede sig saa frem til Teatret, hvor man var nødt til at lægge Mærke til hende, og hvor hun blandt andet gjorde Furore i en „musical comedy“ kaldet „Amasis“.

Men Ruth Vincent er ærgerrig. Hun kæmper for mere end Operette-Prima-donna-Palmerne. For Øjeblikket studerer hun Sang og forbereder sig til det afgørende Slag, der skal bringe hende frem til intet mindre end — Operaen.

I det private Liv hedder Ruth Vincent Mrs. Haser og er Mor til en Baby, der, selv om den ikke kan konkurrere med Agnes Frasers Baby, Betty, dog er al Ære værd — —. AHLBERG.

Miss Ruth Vincent med Baby.

Dyretæmmer Henricksen.

Dyretæmmeren Henricksen.

Det varede noget, inden Cirkus, skønt Vejret dog var det saa gunstigt, kunde faa Tag i sit Publikum.

Der manglede det store Nummer, der fanger og fænger. Med Henricksens Tigre er det kommet. Der er over det den Vildskab, den Spænding, der faar Nerverne til at sitre, der lader Brystet trække Vejret befriet, naar det hele er overstaet. Og det er jo det, som et moderne Publikum vil have.

Wehlen.

Et billigt Sommerferieophold i Udlandet.

Wehlen.

Sagen er den, at næsten alle Ture i Sachsisk Schweiz vel begynder i Wehlen, men Folk styrter blot igennem den for at faa begyndt paa deres Dagsmarsch. Hver Dag i Turisttiden kommer der Menneſker i Hundrevis til Wehlen med Dampere eller med Tog til den ligeoverfor liggende Stationsby Pötzscha, de skal alle op over Bastei til Schandau, den første klassiske Dagsmarsch i

Jeg holder selv mest af at tage min egentlige Sommerferie, den, hvor man hviler ud, ved det aabne Hav, det evigt omskiftelige, det, der ikke er i Morgen som i Dag, det, der er den Uro og Foranderlighed, som jeg helst vil have, naar en Egn ikke skal blive mig ensformig og trættende.

Bo inde i Landet, hvor der kun er Marker og Trær, holdt jeg ikke ud mere end tre Dage.

Men der er jo en Mellemsvej. Der er Floden, den evigt glidende. Mere ensformig end Havet, og dog foranderlig, kommende ustandselig der oppe fra og glidende ustandselig nedefter mod Havet. Og mere afvekslende end Havet, fordi Livet paa den er saa meget rigere, og fordi man har det saa nær inde paa Livet, at man kan skælne Rorgængerens Ansigtstræk, medens Havets Skibe holder sig langt ude, frygtende Revler og Skær.

Derfor kan det undertiden være klogt og behageligt som en Forandring at tage sin Ferie ved Floden. Men Floden er jo et i Danmark ubekendt Begreb. For at finde Floden maa vi over Grænsen.

Men hvor skal vi finde Floden? Hvor skal vi bo billigt og godt. Og hvor kan vi mulig faa noget i Tilgift til Floden?

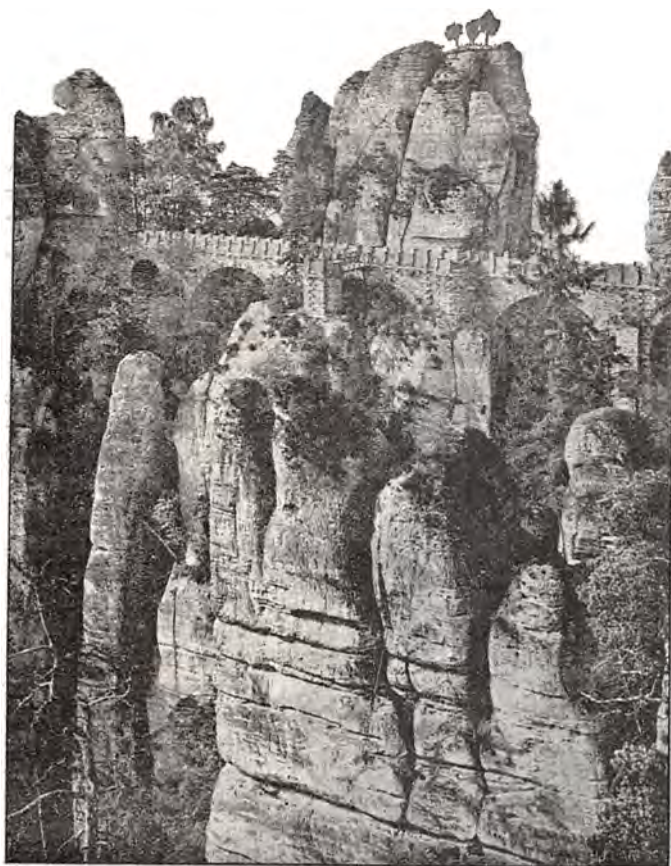
I Wehlen.

Det er et Navn, der indtil de sidste Dage har været saa godt som ukendt herhjemme. Og selv de, der kendte det, kendte det kun ganske flygtigt.

Klippeport i Uttewalder Grund, bag Wehlen. Bækken har skaaret den dybe Slugt ned i Sandstensklippen.

Bastei, Perlen i Sächsich Schweiz. En Times Gang fra Wehlen.

Sächsich Schweiz, en ret lang Tur. De har sidet i Toget eller paa Damperens Dæk, de er utaalmodige efter at komme videre, og de kiler gennem Wehlen.

Hvordan jeg kom til at slaa mig til Ro i Wehlen er for lang en Historie at fortælle. Men rent tilfældigt blev jeg der, og jeg opdagede da, at det er den mest bedaarende lille By, med elskværdige, jævne og forekommende Mennesker, billig og hyggelig, med de smukkeste og mest fantastiske Dalslugter bag sig, et udmærket Udgangspunkt for Turc.

Og det er egentlig med en Smule Resignation, at jeg giver Slip paa denne By. Thi jeg er ganske klar over, at har man først gjort det rejsende Publikum her hjemme opmærksom paa Wehlen, vil den blive saa stærkt søgt, at der bliver mere Hjemland der, end man maaske altid bryder sig om, naar man er ude.

Sidste Sommer spurgte en højere dansk Embedsmand mig, om jeg kunde give ham et godt Raad. Han havde haft meget at gøre, han vilde bo alene et Sted, i dyb Ro. Jeg sagde: Wehlen. Ja, saa vilde han prøve det, og saa senere tage til Thüringen. Han kom ikke længere end til Wehlen. Og jeg er vis paa, det vil gaa mange som ham.

Thi Wehlen er ikke blot den hyggelige lille By, Floden, Bjærgene, det er tillige Verdens dejligste Kunst blot en tre Mile borte, inde i

Dresdens Galleri. Wehlen ligger nemlig kun en 26 Kilometer op ad Floden fra Dresden. Paa 30—45 Minutter er man inde. Trænger man en Dag til at se den store Kunst, en fin, gammel By, tager man ind til Dresden.

Men hvad koster det, og hvordan skal man indrette sig?

At tage til Dresden er jo ingen Sag. Rejser man en Aften paa samme Tid fra København, er man en Time før i Dresden, end man er i Skagen, nemlig 11.06 næste Formiddag. Og fra Dresden ud til Wehlen er der kun et Svip. En Rundrejsebillet København—Dresden koster II. Kl. 60 Kr. 49 Øre, III. Kl. 38 Kr. 90 Øre. Men, hvis man ikke vil betale de 13 Kr. for Sovevagon, har man ikke megen Fornøjelse af at rejse paa II.

I Wehlen kan man bo ret billigt paa Hotellerne. Men slaar man sig ned for en Uge eller to, skal man leje sig et Værelse ude i Byen. Hele Byen, saa godt som, er til Leje. Man kan faa et Værelse med en Seng for 8—10 Mk. om Ugen, med to Senge til en 12—15 Mk. Den stedlige Grundejerforening har i Aar udgivet en „Klimatischer Luftkurorte Stadt Wehlen“. I den findes alle

Hoteller og Privatlogis opgivne. Man faar Bogen gratis tilsendt, naar man skriver til Hr. Apoteker Karl Bandoli, Stadt-Apotheke, Wehlen, Sachsen. Og kommer man til Wehlen selv, gaar man op paa Apoteket, hvor man faar alle Oplysninger. Og saa gaar man rundt og ser paa Værelse.

Jeg kunde tænke mig et ungt Par, der endnu ikke var groet altfor meget fast i Bedsteborgerlighed, som havde Humør til at leve en Smule à la bohémien, saadan som de russiske mandlige og kvindelige Studenter lever i Schweiz. De vilde leje sig et Værelse ud mod Floden, med Adgang til Køkken og Adgang til Have — og der er nogle vidunderlige Haver paa Skrænterne. Og saa skulde de oppe hos Langheinrich paa Torvet købe en Kaffekande — den tyske Kaffe er som bekendt i Reglen frygtelig — maaske et Sprit-Apparat og en Pande. Og saa købe hos Bageren og hos Slagteren, kun spise paa Hotellet en Gang om Dagen. Det kunde gøres for næsten slet ingen Ting. Og selv om man spiser alle sine Maaltider — Morgenkaffen skal man dog helst selv lave — paa et Hotel, er det dog overkommeligt.

Og hvilken Sum af Minder vilde saadan et ungt Par ikke bringe med hjem fra Floden, fra Bjærgene, fra Dresden. Morgener, naar Taagen lettede i Dalen, og Aftener, naar Bjærgrandene staar skarpt mod den rødme Himmels.

Kvækere.

Gammelt Kvækerpar.

Som bekendt vrimler det intet Steds med religiøse Sekter som i Amerika. Et af de ældste Religionssamfund er Kvækernes. Deres Antal opgøres officielt til 120,415 Sjæle. Navnet „Kvækere“, det betyder Skælvere, var oprindeligt et Øgenavn, deres Modstandere gav dem. De fik det paa Grund af de mærkelige Bevægelser med Kroppen, hvormed de fromme Kvækere ledsagede deres Bøn. Selv kaldte de

at gøre Krigstjeneste. De anerkender ingen Titler, de tager aldrig Hatten af for noget Menneske, og de tiltaler alle med „Du“.

Folk klager nu til Dags meget over Tidernes Spredthed og Fornøjelsessyge. De misfornøjede skulde ty til Kvækkerne. Men de fleste fandt sikkert hurtigt Vejen tilbage.

sig „Friends“, o: Vener. Deres Hovedby er ligesom for 200 Aar siden Philadelphia i Pennsylvanien. Staten

Pennsylvanien er grundlagt af den store Kolonisateur William Penn, som selv var Kvæker, for at skaffe hans engelske Troesfæller et Tilflugtssted mod Forfølgelserne.

Sektens Grundsætninger har i Tidernes Løb undergaaet store Forandringer, men

endnu er deres Askese meget streng. Efter europæiske Begreber kan man kalde Kvækernes Samfund for Verdenskedeligste. Alle Fornøjelser, al Sport, al scenisk Kunst og profan Musik, alle Slags Spil, festlige Lag og alle Bordets Glæder er forbudte og ukendte. Dans er en Last, som næsten ikke kendes af Navn. Alle Luksusartikler er Tabu, endog Handel med dem er forbudt. Baade Mænd og Kvinder gaar, som vort Billede viser, yderst tarvelig klædt. Deres Dragt bestaar, uden Hensyn til Mode og Skønhed, af de nødtørftigste Klædningsstykker, lavede af det stærkeste og mest praktiske Stof ide simpleste Faconer. Kvækkerne vil ikke aflægge Ed, og de vægrer sig bestemt ved

Forpagter *Selchau Hansen*, Egholm, er død, 62 Aar gl. Indenfor Landmændenes Kreds nød S. H. stor og fortjent Anseelse som en dygtig Landmand og en hjælpsom Ven.

Fhv. Købmand *Søren Møller*, Odense, er død, 72 Aar gl. M. drev tidl. en bet. Forretning. I mange Aar Medl. af Byraadet; hans Navn var knyttet til flere store Foretagender, særlig godgørende.

Garver *P. Nissen-Hansen*, Ribe, fejrede den 11. Juni sit 25-Aars Jubil. N.-H. er en overordentlig dygtig og energisk Forretningsmand, som stadig udvider sin Virksomhed.

Toldforvalter *S. Fryd*, Samsø, fejrede den 14. Juni sit 25-Aars Jubil. i Toldetaten, hvor F. har vundet alm. Anerkendelse for sin Pligtopfyldenhed.

Enkefru *Andrea Jørgensen*, Hobro, fyldte forl. 80 Aar. Den gl. Dame, der er kendt og anset i hele Østjyll., har i 55 Aar haft Borgerskab som Købmand, indtil hun i Fjor afstod Forretningen.

Fhv. Bagermester *C. F. Bøerenholdt*, Køge, er død, 85 Aar gl. B. nedsatte sig i 1852 og drev i mange Aar en betydelig og anset Forretning.

Fhv. Sparekassedirektør *R. Poulsen*, Middelfart, er død, 63 Aar gl. P. var i 18 Aar Medlem af Byraadet og havde beklædt flere andre kommunale Tillidshverv.

Kommandør *Wrisberg* er død, 88 Aar gl. W. blev Officer 1841 og deltog i henved 25 Togter, indtil 69. I 48 var W. Transportchef i Lillebælt, og 62 hented han Penge for Nationalb. i Flensborg. ☐

Trafikassistent *Chr. Møller*, Køge, fejrede forleden sit 25-Aars Jubilæum som Jernbanemand. M. har ved sin Elskværdighed vundet sig mange Venner.

Sagfører, Bankdirektør *Bertelsen*, Holstebro, er død, 56 Aar gl. B. var en skattet og afholdt Borger i sin By.

Kantor *I. M. Møller*, Aalborg, er død, 76 Aar gl. Opr. Cand. pharm., men blev paa Grund af sine musikalske Evner Kantor i Thisted, senere ved Budolfi Kirke i Aalborg.

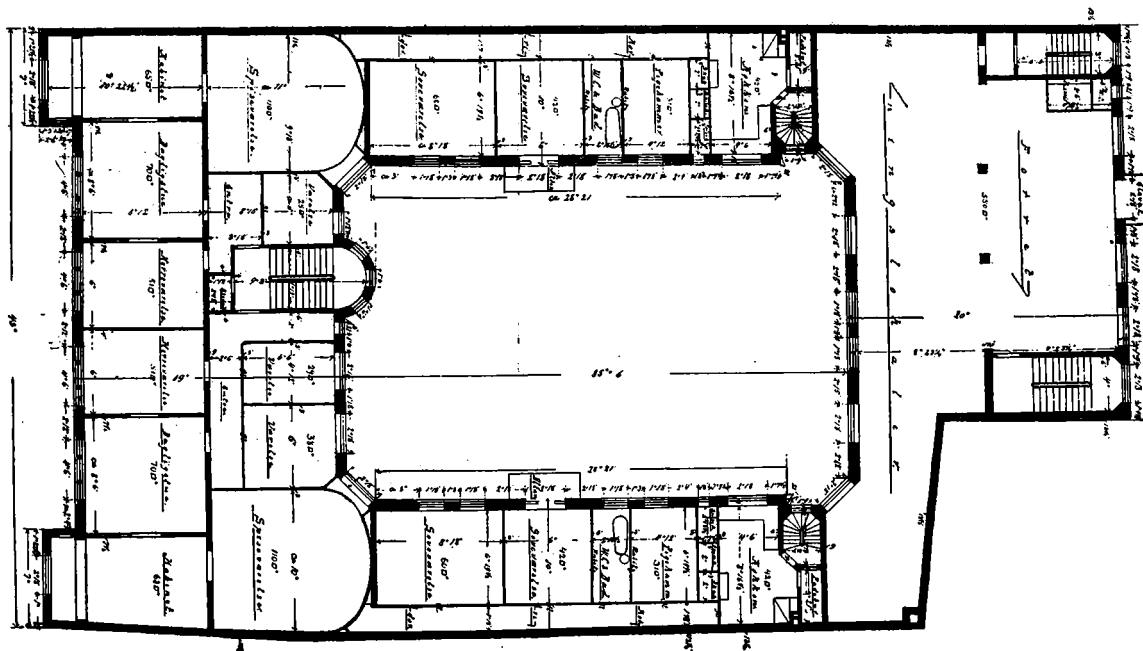
Købmand *P. Schmidt*, Frederikssund, døde forleden. S. beklædte flere Tillidshverv i Frederikssund, han var tillige Medlem af Ligningskommissionen.

De gamle Ejendomme, Vesterbrogade Nr. 74 og 76, er nu nedrevne, og paa den sammenlagte Grund opført en Forretnings- og Beboelsesbygning, udstyret med alle moderne Bekvemmeligheder, Personelevator og Væreelevator. I Bagfløjen findes Lager- og Fabrikslokaler med ca. 500 Kv. Meters Gulvflade i hver Etage med Lys fra to Sider. I Forhuset og Sidefløjene findes for Stuens og Mezzaninens Vedkommende Forretningslokaler, paa den ene Side af Porten udlejet til Magasin du Nord, paa den anden Side til Vinhandel med smukt udstyret Vinstue inde i Gaarden. I

Etagerne er 7 og 8-Værelses Lejligheder med Centralvarme og varmt Vand i Badeværelse og Køkken. Bygherren er Murmester Sophus Schrøder.

I Ejendommene Vesterbrogade 74 & 76 er endnu tilleje 2 mindre Butikker, en 7-Værelses og 3 8-Værelses Lejligheder samt 1ste og 2den Sal i Baghuset til Fabriks- og Lagerlokale med ca. 500 Kv. Alens Gulvflade med Lys fra 2 Sider samt Lokaler i Tagetage og i overhvalvet Gaardkælder.

HVER 8 DAG

Nr. 40. 14. Aargang.

5. Juli 1908.

Midsommer. Jul. Aagaard fot.

Nu er det de lyse Nætters Tid, Tiden til at sværme, at drømme, at beundre; disse vidunderlige Nætter, hvis Skønhed vi ikke noksom kan prise. Det siges, at Mænd, der længe har levet borte fra Danmark, og som ellers ikke længes hjem, bliver tunge om Hjærtet af Hjemvé, naar de under Sydens brat

indtrædende, mørke Aften mindes disse Nætter mod Nord, hvor Mørket aldrig vinder Magt, hvor Landet ligger som et Eventyrrige, lyst og dog ikke Dag, Nat og dog ikke Mørke, med dette bløde Skær over Bøge og Agre, over Søerne og Havet, der mødes med Landet i et forelsket Kys.

En Læges Diskretionspligt.

Mens hans ukendte Patient klædte sig paa efter Undersøgelsen, sad Doktor Darbois og drejede sine Lorgnetter, saa Glassene blinkede i Lyset. Han saa meget betænkelig ud.

„De har bedt mig om at sige Dem Sandheden om Deres Tilstand, og jeg er rede til det. Men tillad mig blot først at spørge Dem, hvorfor De henvender Dem til mig, som ikke er Deres Huslæge?“

„Jeg har ingen Huslæge; jeg har konsulteret forskellige, naar jeg har fejlet noget. Og det er over et halvt Aar, siden jeg sidst var hos en Læge.“

„Og nu?“

„Netop fordi jeg nu har det bedre, vilde jeg gerne have fuld Besked om min Helbredstilstand.“

„Det er ikke meget logisk —“

„Jo, jeg er nemlig i Færd med at gøre et godt Parti, og saa — — — —“

Doktoren saa meget bestyrtet ud.

„De tænker paa at gifte Dem?“

„Ja.“

Lorgnetglassene lyste som to Fyr, idet Doktoren anbragte dem paa Næsen.

„Denne Meddelelse nødsager mig til at sige Dem den fulde, forfærdelige Sandhed, selv om det kan synes grusomt. De har Tuberkulose — det maa De jo vide, naar De tidligere er bleven undersøgt. Jeg tror, at De ved en gennemført Kur kunde faa Bugt med Sygdommen, men De maatte da opholde Dem et Aar eller to paa et Sanatorium. I den Tilstand, hvori De nu befinder Dem, kan De ikke tænke paa Ægteskab.“

Den fremmede var blevet bleg, og hans Hænder krammede hinanden med en underlig tør Lyd.

„Det maa dog ske; vigtige Fremtidsinteresser staar paa Spil, Nødvendigheden af at opretholde et Handelsforetagende, som brødføder Tusinder — tvinger mig til at indgaa dette Ægteskab.“

„De er ikke en Gang forelsket?“

„Jo vist, men det Spørgsmaal er kun af sekundær Betydning. — Men De tror altsaa, at en streng Kur er nødvendig?“

„Ja, saa nødvendig, at jeg betragter det at indgaa Ægteskab for Vanvid af Dem paa dette Tidspunkt — ja, for en Forbrydelse —“

„Alligevel —“

„Tuberkulose er yderst smitsom, tænk dog paa det; De gør Dem skyldig i en Forbrydelse ved at udsætte en anden for den Fare.“

Darbois betragtede sin ubekendte Patient

skarpt. Lægens Øje er vant til at opdage Legemets Skrøbeligheder, men heller ikke Sjælens Sygdomme undgaar det dygtige Lægeblik. Han saa, at der i dette ødelagte Legeme levede en syg og moralsk forkvaklet Sjæl; der var intet sundt, kun Opløsning og Sygdom.

Den fremmede lod en Tikrone glide ned i en lille Skaal paa Bordet, hvor der allerede laa en hel lille Dynge Guldstykker, og rakte Doktoren Haanden til Afsked. Darbois fulgte ham med Øjnene.

„Du vil begaa en Forbrydelse, og jeg kan ikke hindre dig i det?“ var hans Tanke.

Han aabnede Munden ligesom for at advare den fremmede en Gang endnu, men opgav det og lod ham gaa.

* * *

Rose Gardey kom ham triumferende i Møde, straalende af Glæde og Ungdom. Der var Familieselskab i hendes Far's, den store Industri-Matadors Palæ.

„God Aften, Fætter Alfred, endelig en Gang ser man dig igen, jeg længes saadan efter at præsentrere min Forlovede for dig.“

„Det er rigtignok sjældent du lader dig se nu, min Ven,“ hørtes Gardeys dybe Røst. „Det er vist et Par Maaneder, siden du viste dig sidst.“

„Der er saa megen Sygdom for Tiden. Er Roses Forlovede her ikke, jeg glæder mig til at gøre hans Bekendtskab.“

„Det ringede. Det er nok ham.“

Doktor Darbois og hans ukendte Patient fra Dagen før staar overfor hinanden, begge ser de underlig blege ud. Men Doktorens Bevægelse er stærkest; en iskold Angst lægger sig over hele hans Legeme. De præsenteres og trykker kort hinandens Hænder. — — —

Saa snart Middagen er overstaaet, tager Doktoren Afsked, en paatrængende Sygevisit er altid et plausibelt Paaskud. I Timevis driver han planløst rundt i øde, halvmørke Gader.

Af og til taler han sagte med sig selv:

„Saa det er hende, min lille Rose — som jeg har holdt af saa længe, uden at faa hende det sagt. — Hun var altfor rig — og hun skal giftes med denne elendige Fyr, hvis Nærhed alene kan være farlig for hende, hvis Aande er giftig og smittende. Jeg vil ikke have, at hun maa dø, jeg vil ikke se hendes Skønhed og Ungdom visne og undergraves, hendes Liv lægges øde! — — — Og dog kan jeg ingen Ting sige — ikke med et Ord røbe den mest forbandede af alle Hemmeligheder, jeg som Læge er bleven belemret med. — — —“

„Hvad skal jeg dog gøre? — Aah, denne usle Karl, — jeg kunde se paa ham, at han vidste, jeg var Roses Fætter; han vidste, jeg ved første Øjekast vilde opdage hans forfærdelige Sygdom — det var derfor, han henvendte sig til mig som Læge — for at tvinge mig til Tavshed — med den skrækkelige Hemmelighed. — Og jeg er fanget — bundet — jeg kan ikke sige det forløsende Ord. — — —“

Han kom ind i lysere og mere befærdede Gader, og han ligesom kastede sig hovedkulds ind i Vrmlen og Larmen. Men Tankerne lod ham ikke i Ro.

„Nej, jeg kan ikke, bør ikke røbe det; men er end Hemmeligheden hans, jeg har min Vilje, og mine Handlinger skylder jeg ham ikke Regnskab for. — Denne Usling, som for Pen genes Skyld, for sin Forretnings Skyld begaar en Forbrydelse, maaske bringer en anden Døden. — — Han fortjener — —“

Doktoren talte i sin Harme ganske højt, saa de travle Fodgængere i Farten kastede et for- bavsset Blik paa denne korrekt paaklædte og distingverede unge Mand, der gik og talte højt ud i Luften.

„Men nu ved jeg, hvad jeg vil gøre,“ sluttede Darbois til sidst Enetalen. Beslutningen ligesom slog Bom for alle de harmfulde Tanker, og rolig og besluttet vendte Doktoren om og gik hjem.

Gardeys Saloner var en Have af Roser og Orkidéer. Midt i en Skov af grønne Træer stod Bordet bugnende af Sølv og Krystal med kostelige Retter. I et Kabinet, draperet med Silke og Kniplinger, stod Bryllupsgaverne udstillede i overdaadig Pragt. Dr. Darbois stod ved Buffeten. han saa bleg og alvorlig ud. Han holdt Øje med Roses Forlovede, som tog mod Gæsterne og trykkede deres Hænder og modtog deres Lykønskninger. Pludselig saa Doktoren ham føre sit Lommetørklæde op til Munden, mens han søgte at holde Hosten tilbage, da han tog Lommetørklædet bort, saa Darbois, der var en rød Plet paa det. Han betænkte sig ikke mere, resolut gik han hen mod den vordende Ægtemand. Det var, som gættede Mr. Lescourt Faren, han rettede sig i Vejret.

Darbois sagde lavt og truende: „Find øjeblikkelig et Paaskud til at bryde Forlovelsen, gaa saa Deres Vej og vis Dem her ikke oftere! Gør det, eller jeg —“

„De spørger, kære Fætter, hvad kan De gøre mig? Jeg kender Dem nok til at vide, at De ikke vil røbe, hvad —“

„Ja, Uslingerne stoler altid paa de hæderlige Folk.“

„De er altfor elskværdig. Men — —“

Mere fik han ikke Tid til at sige, Doktorens Haand ramte ham midt i Ansigtet, saa det gni- strede for Øjnene af ham. Han fo'r tilbage,

rasende, afmægtig, mens Gæsterne stimlede sammen om Doktoren.

„Hr. Lescourt ved selv, hvorfor jeg har slaaet ham,“ sagde Doktoren højt og klart; „han har fortjent det, han er en Usling, en Skurk!“

„Alfred, i Himlens Navn, hvad gaar der af Dig; hvad er det, Du siger —!“ raabtes der fra alle Sider.

Rose sank overvældet ned paa en Sofa, men inden i hende vædede en pludselig Glæde op: „Saa elsker han mig altsaa — — —“

Med en sikker Haand sendte Doktoren en Kugle ind i Lescourts Skulder. Han kom under Lægebehandling og blev straks sendt til et Sanatorium for Tuberkulose, hvor han samtidig kunde pleje sit Saar og sin Sygdom. Forlovelsen blev hævet; der var allerede dukket uhyggelige Rygter op om Hr. Lescourts tvivlsomme pekuniære Situation, og Opklarelsen af hans forfærdelige Sygdom slog Hovedet paa Sømmet.

Men Doktor Darbois er nu Roses lykkelige Mand — og dog har han ikke gjort Brud paa sin Taushedspligt.

Et Kuld Hvalpe.
Borries fot.

Monarkernes Svøbe.

John Grand-Carteret har udgivet et nyt Bind Fyrstekarikaturer: „Popold II, Roi des Belges et des Belles“.

Det er John Grand-Carteret, der sigtes til med Overskriften: Monarkernes Svøbe. Thi det er en Samler af en for Europas Monarker særlig ondsindet Art. Han samler nemlig paa Karikaturer. Han er Abonnent paa

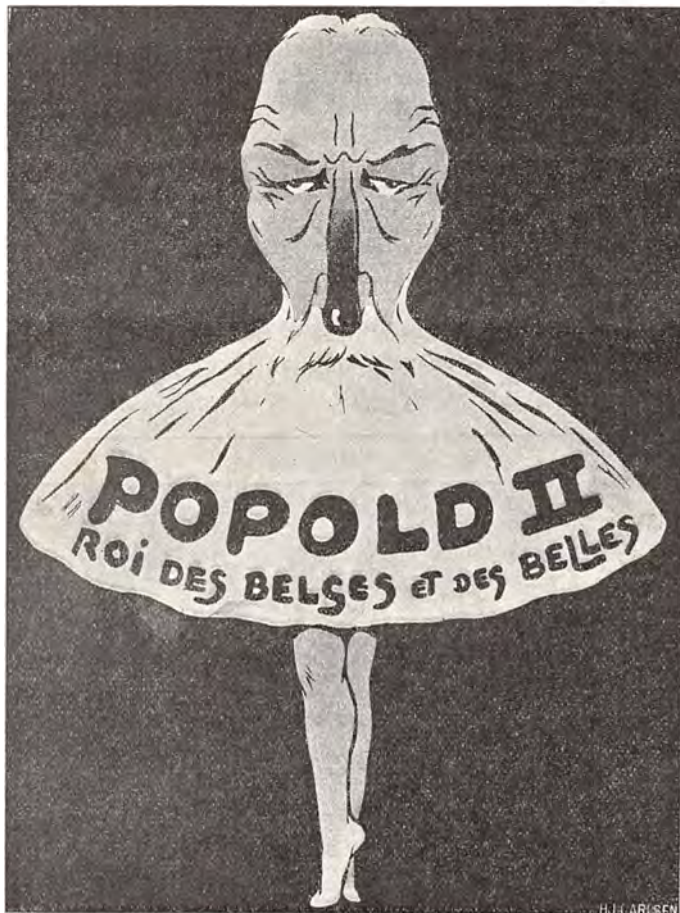
dette paa dansk uoversættelige Ordspil mellem Belgien og de smukke Kvinder.

Hvem bliver den næste? maa Europas Monarker næsten spørge med en vis Ængstelse. Danmarks Konge er sikker paa at gaa fri, alene af den Grund, at han spiller en saa ringe Rolle i Europas Karikatur. En Bog skal have et vist Omfang, være opad en 300 Sider, og saa mange Karikaturer er det umuligt at opdrive af vor Konge. Derimod skal hans kongelige Broder, Kong Georg af Grækenland, ikke føle sig helt sikker for den entreprenante Hr. John Gr.-C. Han er jo en kær og kendt Gæst i Paris og ved de store Badesteder, Grækenland er som Stat i Europas urolige Hjørne ganske anderledes inde i Storpolitiken. Tegnerne har ofte fat i den græske Majestæt. Og allerede i denne Bog om den galante belgiske Monark findes Kong Georg tegnet adskillige Gange Side om Side med Kong Leopold.

¶ [Det, der gør John Grand-Carteret særlig ubehagelig for Monarkerne, er hans galliske Frækhed. Naar han har samlet alle disse ondsindede Karikaturer, som vi forlængst havde smidt væk sammen med de Blade, hvori de stod, og ganske glemt, plejer han at sende et Korrekturtryk til den paagældende Monark med et vittigt og smigrende Brev. Og Fyrsterne, der er langt mere bundne og har langt mindre Frihed, end man gerne tror, maa som Regel takke, lade deres Privatsekretær sende Hr. John Gr.-C. et Brev, som han saa aabner sin Bog med. Det er

en lignende raffineret Grusomhed, som raar en Skoleinspektør lader en uheldig Dreng selv hente Riset.

Denne sidste Bog aabnes imidlertid ikke med noget saadant Brev. Om Hr. Grand-Carterets Frækhed har svigtet ham i sidste Øjeblik, om han ikke har sendt sin Bog, eller Kong Leopold har haft Mands Mod og Hjerte nok til at smide den paatrængende ned af Trapperne, være usagt. I Stedet for at dedicere Bogen til den paagældende Monark, dedicerer Forfatteren den nu til „Den belgiske Camargo og den belgiske Dubarry“, til Cléo de Merode og Baro-

Omslagsbilledet paa John Grand-Carterets Bog.

Alverdens illustrerede Blade, hver Uge klipper han alle de fyrstelige Karikaturer ud, ordner dem, lægger dem i Læg, der hver bærer som Udskrift en europæisk Monarks Navn. Og naar et Læg er ty't nok, samler han sine Billeder i en Bog. Kong Edward har allerede faaet sin Bog: „L'Oncle de l'Europe“. Czar Nicolaj er bleven biograferet under Titlen: L'Empereur du Knout“, og Kejsers Wilhelm med den korte Udskrift: „Lui“. Denne Gang er Turen kommen til de Belgieres Konge, Leopold, der faar sin Bog under det meget sigende populære Kæle navn: „Popold II, Roi des Belges et des Belles“,

Leopolds Døtre.

„Fader, giv os dog i det mindste Cléos gamle Kjoler.“
(Th. Heine i „Simplicissimus“ Marts 1904.)

nesse Vaughan, Kong Leopolds Hustru til venstre Haand. Og han indleder den med et uafsendt Brev, der tindrer af Ondsindethed og Hentydninger.

Den belgiske Landsfader.

„At blive Fader er ikke saa vanskeligt. Men at være det, det er noget helt andet.“

(Lustige Blætter, Dec. 1907.)

Foruden Billederne indeholder Bogen et Optryk af de vittigste og mest nærgaaende Artikler, som i Aarenes Løb er fremkomne om Kong Leopold. Der er mange af dem, som der er mange Karrikaturer. Thi Kongen synes at have haft det Princip at lade Folk tegne og skrive, som de havde Lyst. Og vi finder derfor selv i Belgien en Paagaenhed, som i et hvilket som helst Land vilde have indbragt Tegnerne og Journalister en Evighed af Fængselsstraffe.

De vittige Folk har saa sandt benyttet sig af denne Frihed. Og ingen moderne Konge har heller ydet dem saa meget Stof. Medens

„Lad ikke mere Cléo komme ind!“

(Kikeriki, Okt. 1904.)

en Kejser Wilhelms Privatliv er ganske tilfældigt, en tysk Bedsteborgers i sin Kones og sine Børns Kreds, levet indenfor Hjemmets Vægge, har Kong Leopolds Privatliv udfoldet sig mangfoldigt i Dagens fulde Lys. Han er bleven sat i Forhold til vor Tids Camergo, Cléo, der for det nittende Aarhundrede var den berømte Danserinde, som Camergo var det for dets Forgænger. Han har i Støvets Aar giftet sig med en baroniseret Portnerdatter, der to Gange har gjort ham til en lykkelig Fader, der som alle Fædre søger saa rundeligt for sin Alderdoms Børn som muligt. Hans Familieforhold har været triste, hans Døtre har voldet ham Sorg, og han har ladet sine pekuniære Mellemværender med dem afgøre ved de belgiske Domstole. Han har som Konge over

Kongostaten samlet sig en umaadelig Formue, man har beskyldt ham for at gøre det ved Udsugelser af de indfødte. Han er en udmærket Finansmand, en Spekulant i stor Stil, den mest moderne af Europas Fyrster, brydende sig lidet om Kongedømmets gamle Traditioner. De sociale Modsætninger i hans Land har ydermere været

meget skarpe. Altsammen Stof til Tegninger og Artikler i Tusindtal.

Vi bringer her nogle Gengivelser efter Hr. Grand-Carterets Bog. Nogle af de vittigste lader sig dog ikke gengive i et dansk Blad. Europas Tegnere overgaar i deres Respektstridighed alt, hvad vi er vant til herhjemme.

ALONSO.

Rejsebekvemmeligheder.

En praktisk Børne-Bærestol.

Nu er Tiden inde, da hele Familien tager paa Landet for at nyde Ferien — ogsaa de mindste Babyer skal med ud til Sol og Strand. De bitte smaa maa naturligvis have Køretøjet med, men med de lidt større paa 2—5 Aar er det vanskeligere. De vil „gaa selv“ og har jo godt af at røre sig, og desuden er en Barnevogn en besværlig Ting baade at rejse med og at trække af Sted i Solen — tung og ubekvem. Ja, mange Steder paa Sandstrandbred, i Klitter

og i højt Græs er det helt ufremkommeligt med en Barnevogn. En praktisk Tysker har da ogsaa fundet paa en mere bekvem Indretning. Det er en lille Bæresele med en stærk Rygrem, hvori Barnet sidder udmærket. I hver Side er der et Handtag, saa Fa'r og Mo'r kan bære den mellem sig — selve Apparatet er ganske let, og saadan en lille Unge vejer jo ikke meget. Var det mon ikke noget for en driftig Mand herhjemme at lave det efter?

Bærestolen, set bag fra.

„Søerne“

Løst Rids.

København.

Søerne — hvor deres bianke, langsomme Vand virker døsig, søvndyssende. Hvor det breder Sløvhed omkring sig. Mærk, hvor Byens Larm stilner af, jo nærmere man kommer dem. De to Gader ved deres Bredder er maaske de tysteste Gader i København.

Dam, Vand, Sø — Grubleri, Søvn, Melankoli. Vandet maa røre sig, rinde, leve, for at virke oplivende.

Tænk paa Folk ved Havet, hvor de er raske. Eller tænk paa Byerne ved store Floder. Paris ved Seinen, tænk blot paa den: hvor den smyger sig vild og kælen opad Paris lig en spraglet, smidig Tiger, hvor den soler sig, hvor den blinker. Den har Nerver og Drifter. Den korresponderer herlig med Byen. bringer Iver og Liv.

En Mand, som kender København meget bedre end jeg, Carl Jacobsen, skrev engang, at han sørged over, at ikke Københavns Hovedaare gik langs Søerne. København vilde da have de prægtigste Hovedgader i Verden.

Bemærkningen er smuk og i Øjeblikket rammer den. Man forstaar saa godt, at den lidenskabelige Kunstlserker siger dette. Man skimter det skønne Syn, der gav ham Ideen . . .

Og blir København engang en stor, træet By, da vil maaske meget af dens Liv og Færden drages mod de brede, tause Søer. Privatpalæer vil bygges der, skønne Blomsterbed vil plantes ved dens Bredder, forfinede Rigmænds fantastiske Baade vil glide ind mellem de hvide Svaner. Men nu? . . . nej, der er nærsagt intet Bindeled mellem den raske By med det livlige, glinsende Huld og Søernes indolente, pompøse Vande.

Derfor ligger de øde. Blot over deres Broer gaar Færdselen; den har ikke Tid til at stoppe, den gaar rask, som frygter de for, at Søernes Søvnighed skal røre den.

— Kvelden falder paa. Søerne blir graablaa som Bly. Jeg gaar under Træerne, som begrænser Bredden. Aldrig hørte jeg Vand saa stille, uden Lyd, uden Liv. THOMAS KRAG.

Første Gang ude. C. Lasæen fot.

I Strandkanten.

Guadalupe.

Af Ivar Hjort.

Maria de Guadalupe.

Maria Guadalupe er Mexicos specielle Skytshelgen, og i næsten ethvert Hjem i Mexico findes hendes Billede, hvorunder brænder en lysende Kjærte Dag og Nat.

Hun viste sig for en fattig Indianer, Juan Diego, i en Tid, hvor den katolske Kirke netop trængte til en Skytshelgen for det store indianske Hedningeland.

Det var en Søndag Morgen i Aaret 1531, at den til den eneste saliggørende Kirke omvendte Indianer stod Ansigt med den hellige Jomfru. Legenden fortæller herom en meget naiv Historie, som sendtes til Rom for at faa Pavens Sanktion. De syntes dog der,

at den troende Indianers Beretning var lidt for naiv, og først Hundrede Aar efter blev den af Pave Alexander VII. erklæret for sandfærdig. Det varede dog endnu et hundrede Aar, før Santa Maria de Guadalupe blev kanoniseret som Mexicos Skytshelgen. Et storslaaet Komplex af Kirker og Kapeller er indviet til hendes Ære ude i den lille Forstad Guadalupe et Kvarters Kørsel fra Mexico City, som hun har benaadet med sin Aabenbaring. Paa Toppen af en Klippe ligger et Kapel, der just er bygget, hvor den hellige Jomfru viste sig for Juan Diego, og ved Foden af Klippen er bygget en af Mexicos skønneste Kirker. Herfra op til Kapellet fører en malerisk Stentrappe, som det er anstrængende nok at gaa op ad paa almindelig Vis, da den har mere end hundrede Trin; men de Troende, som paa den hellige Aabenbaringsdag, den 12. December, har en særlig Bøn til den undergørende Jomfru, maa vandre til Toppen paa deres Knæ, og det er Tusinder, der paa denne Dag kryber derop paa alle fire, Damer i deres fineste Pynt, Tiggerkoner og halvnøgne Unger, gamle og unge Indianere, Krøblinge og karske, alle imellem hverandre i en tætsluttet besynderlig Skare. Endogsaa Mexicanere i Cylindere og Diplomattrakke kravler omkrop med de andre til den hellige Maria Guadalupe's Ære.

Selve Hovedkirken ved Foden af Højen er et Underværk af overdaadig Pragt og arkitek-

Guadalupe-Kirken i Udkanten af Mexico City.

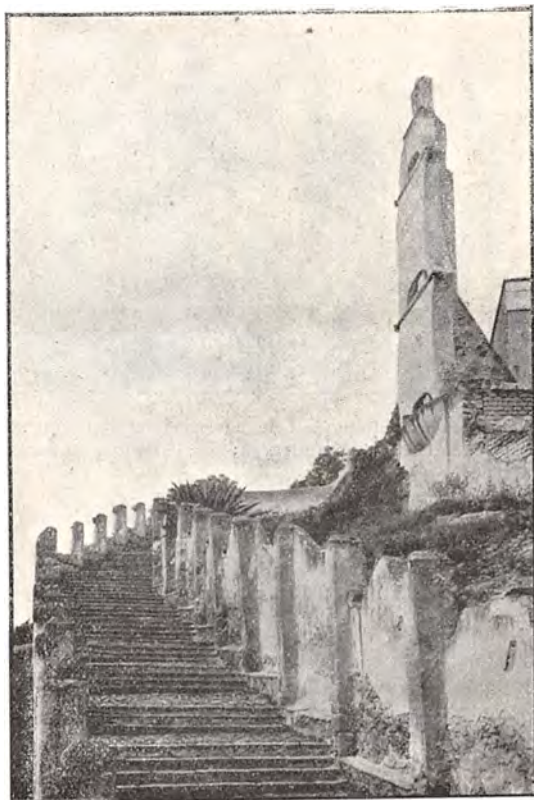
tonisk Skønhed. Højalteret, som er prydet med Statuer af længst afdøde Ærkebiskopper og andre hellige Mænd, er udført af blændende hvidt Carraramarmor. Taget bæres af vældige korinthiske Marmor søjler. Der er Vægfelter af lyserød Onyx, og Gelændere og Gitterværk i et Utal af det blanke Sølv. Guld laa før tomme-tykt over Altere og Helgenbilleder, men under de mange Revolutioner og Krige, som kostede Penge og atter Penge, blev det lødige Metal præget til gangbar Mønt.

Paa Pladsen foran Kirken holdes der Marked hele Aaret rundt; thi til den undergørende Jomfru strømmer der hver Dag Troende, der har et eller andet at bede om. En er bedraget af sin Hjertenskær og vil bede Maria de Guadalupe om at retlede den Troløses Hjerte. En anden vil bede om Held og Lykke for den Lodseddel, som der nu sættes det sidste Haab til. En tredje kommer med ydmyg Bøn for sit døende Barn, og hundrede andre kommer af Trældoms Frygt. Tusinder kommer for at købe Maria de Guadalupes helbredende Vand.

Det er et Folkeliv af den mest primitive Art, som her vokser frem. Der er nu først de mange, som sælger Helgenbilleder, Rosenkranse og andet Kram „made in Germany“. De flokker sig skrigende op om En og forfølger En som en summende Myggesværme lige til Kirkens Portal, længere tør de ikke gaa. Men ogsaa indenfor Kirken falbydes de samme Varer om end paa en mere diskret Maade. Afsætningen maa dog ikke have været saa stor her, thi en Dag saa jeg en stor Plakat slaaet op paa Kirkens Port, hvor det bekendtgjordes for alle og enhver, at kun de Relikvier og Helgenbilleder, der solgtes indenfor i Kirkens hellige Haller, var indviende og havde undergørende Virkning, skønt de var de samme Varer som udenfor, „made in Germany“.

Saa er der den sædvanlige internationale Markedstummel med Boder, Telte og Forevisning af vittige Udraabere, med Tombola og Udsækning. Det er der ikke noget ejendommeligt ved, det skulde da være Snyderiets aabenbare Former. Mere ejendommelige er de store Hanekampe, som hver Søndag finder Sted for et begejstret Publikum. Men det, der giver Folkelivet dets Præg, er Indianerne og Mestisserne, som handler med Pottemagervarer, Frugt og Madvarer. De lejrer sig over deres Varer paa den skidne Jord. Der sidder de og laver „Tortillas“, Mexicanernes Nationalret, en Art Pandekager af Majsmel og Vand, som de ruller og banker flade i de skidne Hænder og siden lægger paa Panden. De bruger smaa Trækulovne og Vifter flettede af Bast, hvormed de skaffer

Træk til Veje. Alverdens Griseri sidder de og laver, Indianermad, som ingen anden Gane i Verden vilde kunne faa ned. Tarme, tilgridset med Jord og skidne Hænder, lægges ned i en Pande med Fedt og koges møre, al Slags Indmad af Klovdyr og Fugle mikses sammen, og der vælter gennem Luften en Em, som stinker, svider i Øjnene og sammensnerper Halsen. Familie efter Familie sidder langs med Rende- stenen, Ungerne tumler sig i Snavset og slik-

Trappen op til Guadalupes Kapel.

ker paa de herlige Madvarer, som ligger til Salgs, spæde Nor ligger paa Ryggen i Snavset og sparker og skriger, de skindmagre Køtere til Hunde snuser om mellem Delikatesserne, løfter paa Bagbenet hist og her, snart over en Spædunge, snart op ad Ryggen paa en af de sovende Individer, snart ud over Frugten og Kagerne, som ligger og frister haardt paa en af Møg tilgroet Sæk. Her blandt disse Mennesker er der intet, der hedder god eller daarlig Tone, her blottes Lever, Nyre og Galde, og det fornødne forrettes ugenert paa Stedet. Foran dette Billede er ingen Sjæl i Tvivl om det store Naturens Slægtskab.

Den store Kvindedemonstration i London.

Keppington-Hovedbanneret, tegnet og malet af Forfatteren Mr. Laurence Housman. Indskrift: Fra Trældom til Borgerskab.

Den 20. Juni holdt de engelske Stemmeretskvinder deres store Møde i Hyde Park. Og de maa forstaa at organisere, disse Kvinder; thi uagtet deres syv Processioner startes miles borte i Londons forskellige Distrikter, kom de dog nøjagtig paa samme Tid til Parkens syv Indgange. Og op gennem Slettens tæt bølgende Masser, bugtede sig disse syv Kæmpeslanger, medens syv hundrede Bannere i hvidt, lilla og grønt betegnede deres Vej.

Den vældige Slette med dens mindst 300,000 Mennesker lignede en spraglet Blomstermark, ud af hvilken lyste smilende Ansigter og straalende Øjne.

Der taltes fra 20 Talerstole. Og efter et Par Timers Taler blæstes en Fanfare, og gennem Raabere gaves der Signal til de Tusinder af begejstrede Kvinder om at stemme i med det trefoldige „Votes for Women“, der tonede langt, langt bort over London, baaret af Hundretusindernes Røster.

Der er ikke Tvivl om, at de engelske Kvinder vil trænge igennem med deres

Krav. Vi her paa Fastlandet har smilet lidt og trukket paa Skulderen af deres Kampmaade, af deres voldsomme Demonstrationer, af deres Indtrængen i Parlamentet, deres Fængselsstraffe, deres Slagsmaal med Politibetjentene. Vi har udfra vore nøgterne Fastlandsbegreber ment, at de „skadede deres Sag, mere end de gavnede den dermed“. Men der er mellem de engelske Stemmeretskvinder saa mange kloge og klarttænkende Kvinder, de ved naturligvis meget bedre end vi, Kontinentets Forsigtigpetere, hvordan en engelsk Kampagne skal føres. Det er en anden Race, de taler til, som kræver andre, voldsommere Midler, som ogsaa hurtigere slaar om.

Der er en udmærket Agitatoriske som Miss Evelyn Sharp. Hun taler ved Møder, hun gaar ind i Hjemmene, hun stiller sig op paa en Gade og samler en Klynge om sig. Der er raa Fyre deriblandt, men hun behersker dem ved sine smukke, blide Øjne, sit hele kvindelige Væsen.

Ofte er de begyndt med Haansord og raadne Æg, og er endte stilfærdigt og ærbødigt med Hatten i Haanden.

Der er over den engelske Kvindebevægelse en Lidenskab, en Tro, en ubetinget Hengivelse, der sikkert vil sejre. Og der er den Standsløshed mellem Kvinderne, som vi kun har saa lidt af herhjemme.

Her er der Pokker til Forskel paa Fruen

Omkring Talerstol Nr. 15 i Hyde Park.

DEN STORE KVINDEDEMONSTRATION I LONDON

og Pigen, paa Lehnsgrevinden og Fabriksarbejdersken.

Men i England ser vi dem gaa sammen, kun Kvinder, kæmpende for Kvindens Ret.

Kvinder af alle Lejre kan arbejde med og modtages med lige aabne Arme. Hertuginder og Tjenestpiger gaar i Trop sammen, demonstrerer og bliver fængslede, kommer ud og begynder forfra. Og der er virkelig en Begejstringens Ild, som knytter dem sammen, hæver dem over Klassefølelsen.

Der er en ukendt Kraft, en storstilet Gaaden paa i denne voldsomme Agitation, som maa vække Beundring og Sympati — selv hos Modstanderne.

Fra et af Vogntogene til Hyde Park.

Den jubilerende Garde paa Amalienborg Plads.

I Aar fejrer Livgarden sit 250-Aars Jubilæum. I 1658 oprettedes Kongens Livregiment til Fods, men først fra 1684 kaldtes det Garden til Fods og fra 1867 Livgarden. Livgarden til Hest oprettedes i 1661.

Det var Kong Frederik III, der følte Trang til at se sig omgivet af et Livregiment. Det sammensattes den Gang af tre Gardekompagnier og af de norske Tropper, der stod her i København. Det deltes i fire Kompagnier og var bevæbnet med Bøsser med Snaphanellaas. Senere blev Regimentet 12 Kompagnier stærkt; af dem stod de seks i København, de seks i Holsten.

Oprindelig var Uniformen rød Kjole med gult Underfor, men i 1695 blev den foran-

dret til lysegul Kjole med rød Besætning. Den holdt sig dog kun en Snes Aar, saa vendte man tilbage til den røde Vaabenfrakke. Og Farven har siden holdt sig under mange Façonens Omskiftelser og Besætningernes Lunefuldhed.

Livgarden har i Løbet af de 250 Aar udført mange krigerske Bedrifter, saaledes i Aarene 1676—78, mens

den stod i Skaane. Efter Krigen indkvarteredes den i København og fik højere Løn og Rang end de andre Regimenter. Batailloner af den sendtes nu ofte ud paa Krigstjeneste i fremmede Lande — i Flandern deltog de i en Snes Felttog. Under den store nordiske Krig udmærkede den sig i Slagene ved Helsingborg og Gadebusch. Baade 1801 og 1807 deltog den med Glans i Københavns Forsvar. Og ogsaa i Krigene 48 og 64 spillede Garden en fremtrædende Rolle. I vore mere fredelige Tider tænker Bjørneskindshuerne med Vemod tilbage paa Fortidens begivenhedsrige Liv — der var mere Variation i Krigerslivet end i hver Dag at „trække op“, selv om Ruten nu og da lægges lidt om.

En Præmiehoppe præsenteres. Blandt Tilskuerne Prins Valdemar og Prins Georg af Grækenland. — En parlamentarisk Gruppe: Udenrigsministeren, fhv. Folketingsmand, Direktør Ole Olsen og Landbrugsministeren.

Roskilde har haft sit store Dyrskue. Det Kvæg, hvorpaa Danmarks materielle Eksistens hviler, er mødt op i pragtfulde Eksemplarer. Og en god Part af det, som Danmark har af Højhed og Magt, er mødt op for at beundre Kvæget,

først og fremmest da Kongen og det kongelige Hus. Blandt de øvrige Gæster var Landbrugsministeren og Udenrigsministeren, der jo ogsaa er stor Kvægkender.

William Howard Taft.

Journalist. 30 Aar gammel blev han Overdommer i Ohio, tre Aar efter Statsadvokat i de forenede Stater. Efter den spansk-amerikanske

Roosevelts Efterfølger. Som det maa gaa, bliver William Howard Taft de forenede Staters Præsident. Taft er 51 Aar gammel, han er født i Cincinnati i Ohio, hvor han efter sine Studieaar virkede som Sagfører og

Krig formaede Mac Kinley ham til at blive Guvernør paa Filippinerne. I 1904 blev Taft Krigsminister. Han var Roosevelts højre Haand og maaske den mest populære Mand efter Præsidenten. Han er netop, som Yankeerne vil have det: En jovial og elskværdig Mand med en kraftig og utrættelig Konstitution og en vindende, naturlig Optræden. Sin Udholdenhed har han faaet stærkt Brug for under den opslidende Valgkampagne; og hans Evne til at kunne sove overalt og til alle Tider, saa snart han har et ledigt Øjeblik, er blevet til et Ordsprog. Taft er i sin daglige Levevis en nøjsom Mand, han spiser kun et Hovedmaaltid om Dagen, det bestaar gerne af Oksesteg, Kartofler, Frugt og Kaffe, og ryger aldrig.

Skulde Roosevelt gaa, kunde han ikke faa nogen bedre Eftermand end Taft, derom er alle Republikanere enige. Hans Valg betyder netopen Sejr for Roosevelts hele Politik og en Borgen for dens Fortsættelse.

Balletprøve i Cirkus.

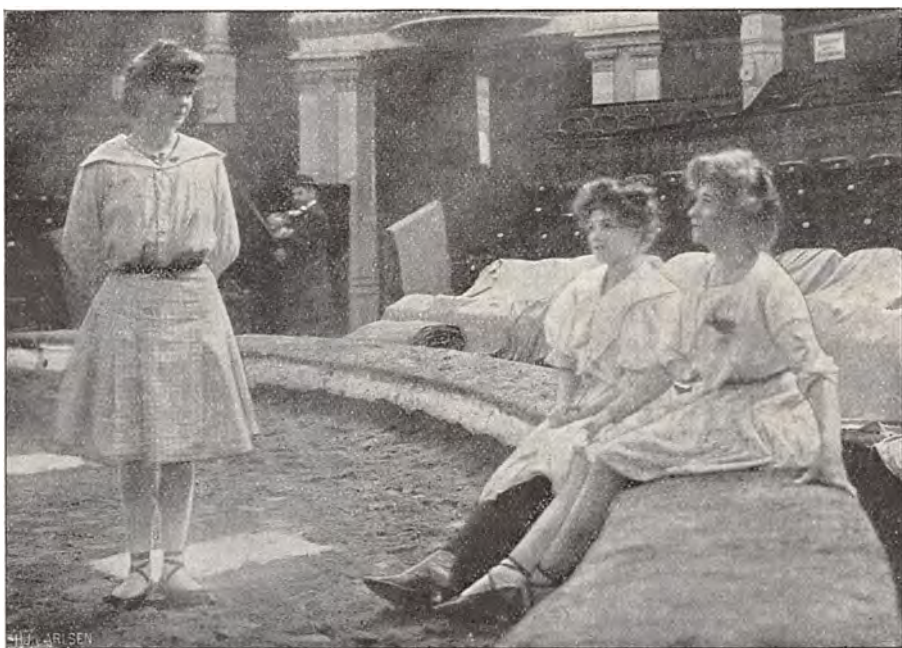
Primaballerinaen hviler sig.

Øje. Det er om og om igen, ein-zwei-drei-rechts-links . . . langsamer, schneller . . . atter og atter i en Uendelighed. Vi havde ikke haft Taalmodigheden til at lede disse Prøver, hvor en ensom Violin sukker Takten i det uhyre Cirkusrum. Forresten skal man, naar man sætter Pris paa at bevare Illusionen, aldrig gaa til Prøve. Cirkusdamer tager sig lige saa lidt godt ud i Arbejdstøjet som vi andre. Der skal være Aftenens festlige, brogede Lys, der skal være de brusede Skørter, Silkestrømper, Blomster i Haaret . . . det er altid smukkere end en Lærredsbluse, en primitiv Nederdel og de daglige Strømper.

Balletmesterinden kommanderer

Balletmesterinden i Cirkus er sikkert ingen Engel. Men alligevel maa hun være i Besiddelse af noget af den Taalmodighed, som nu en Gang er bleven ordsporglig for Englenes Vedkommende. Thi hvilket Slid maa det ikke være at arbejde disse unge Damer fra det halve Europas Lande, af hvilke de fleste møder ret uforberedte, sammen til den rytmiske Bevægelse, som om Aftenen glæder vort

Paa Barrièren i en Pause.

Fra den nysaabnede Glyptotek-Have.

Det smukke Anlæg, Kommunens Gartner, Fabricius-Hansen, har skabt om Glyptotekets Kampmannske Del, er nu aabnet for Publikum; den smukke Plads og de mange Kunstværker, der er opstillede i Haven, gør den til en Akquisition for Byen.

Forstander for Dalum Landbrugsskole, **Jørgen Petersen**, døde forleden, 54 Aar gl. Jørgen Petersen var en meget kendt Mand indenfor det danske Landbrug. I 1886 stiftede han i Dalum

Jørgen Petersen.

sammen med Hans Appel den første danske Landbrugsskole. Under hans dygtige Ledelse er Skolen stadig gaaet fremad, saa den har maattet udvides Gang paa Gang og nu omfatter et stort Bygningskompleks og 76 Tønder Land. Selv underviste P. i Husdyrbrug og Mejeridrift, og paa dette Omraade har han udgivet flere praktiske Smaaskrifter, der har vundet stor Anerkendelse. Han forstod at komme sine Elever paa nært Hold og virkelig at bibringe dem Kunskaber, baade praktiske og teoretiske. Som Foredragholder var Jørgen Petersen meget søgt og skattet, og han hørte til det fynske Landbrugs betydeligste og evnerigeste Mænd. Et stort Arbejde syntes ham endnu i Vente.

Væddeløbet Sjælland rundt. Sjælden har noget midt i Sommerheden vakt saa almindelig Interesse som Væddeløbet mellem Kødspiseren og Vegetaren. Derfor er Forbitrelsen ogsaa almindelig imod Bananmanden, som opgiver det hele, da Spændingens Knude begynder at strammes, netop han, som har tilbudt at løbe de to Gange Sjælland rundt. Men hvor i Verden kan man ogsaa gaa til „Væddeløb“ i nye Sko? For-

bitrelsen er delvis berettiget. Om Hector samler hele Jubelen sig altsaa — og med Rette, han har løbet utrolig bravt.

Hr. Hector og Hr. Breckvoldt.

Kaptajn *W. Christensen* fyldte forl. 70 Aar. C. var med i 64 og kæmpede ved Dannevirke og Dybbøl. Efter sin Afsked blev han Tilsynshavende ved Landbefæstningen i Husum.

Førstelærer *P. O. Raben*, Asperup, fejrede forl. sit 25-Aars Jubil. R. er meget anset i sine Kollegers Kreds, han har udgivet flere anerkendte pædagogiske Arbejder.

Købmand *J. L. Ostermann*, Roskilde, er død, 73 Aar gl. O. nedsatte sig 1860 og oparbejdede ved Flid og Dygtighed en stor og anset Forretning, der var kendt over hele Landet.

Maskinmester af første Grad, *E. E. Jørgensen* ved de danske Statsbaners Storebæltsfart, fejrer d. 13. Juli sit 25-Aars Jubil. J. har udfyldt sin Stilling meget dygtigt og samvittighedsfuldt.

Farver *F. Herman Münster Just* er død, 70 Aar gl. J. var en af Handelsverdenens kendte Skikkelser. J. deltog i Krigen 64 og blev saaret ved Dybbøl.

Læge *Holger Heide*, Ordrup, er død, 30 Aar gl. H. havde i Løbet af ganske faa Aar ved sin ualmindelige Dygtighed og Elskværdighed skabt sig et stort Klientel.

Fuldmægtig *F. T. Schiøtz* v. Carlsberg Bryggerierne fejrede forl. sit 25-Aars Jubilæum. S. har forstaaet i denne Stilling at gøre sig afholdt blandt sine Kolleger.

Snedkermester *Rasmussen*, Nysted, fejrede den 21. Juni sit 50-Aars Jubil. som Borger i Byen. R. er en anset og skattet Borger; i 20 Aar har han fungeret som Retsvidne.

Til „Hver 8. Dag“s Læsere.

Det er for et Blad af den største Betydning at være i den nøjeste Forbindelse med sit Publikum, at kende dets Ønsker og Stemninger. Det vil derfor være Redaktionen kært, om vore Læsere i videst mulig Udstrækning vil gøre os Forslag, sende os Idéer og iøvrigt skrive os til, hvad de maatte mene, der kunde have Interesse for Bladet.

Ubenyttede Manuskripter vil saavidt muligt blive returnerede, saafremt de ledsages af en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

Redaktionssekretæren træffes dagl. Kl. 10—3.

Forretningsføreren for Annonceafdelingen træffes daglig Kl. 3—4.

Enerepræsentant for Provinsen: Hr. *F. Nathan*.

„Hver 8. Dag“s specielle Fotograf: Hr. *Julius Aagaard*. Telf. 32,027 x.

„Hver 8. Dag“s Telefoner: 6822 og 3748. Redaktør *C. C. Clausen* træffes daglig Kl. 11 $\frac{1}{2}$ —12 $\frac{1}{2}$. Privatbolig: Telf. 4121.

Randers har haft sin fjerde Børnehjælpsdag. Vejret var den i Aar ikke gunstigt, Regnen skyllede stadig ned. Alligevel gik man paa med godt Humør, og man haaber, at Resultatet nok skal komme op imod de tidligere Aars. Medens Skolerne her ikke gives fri, synes man i Randers at se fornuftige og friskere paa Tingene.

Skolebørnenes Optog paa Randers Børnehjælpsdag. Georg Hartz fot.

Berigtigelse. I Artiklen i forrige Nummer om Ordenskapitlet er indløbet en puðsig Fejltagelse, som vi herved berigtiger.

Konferensraad *Aastrup* rangerer, som vi skrev, i sin Egenskab af Chef for Ordenskapitlets Kontor 38 Numre under sig selv, ikke som Komman-

dør af 1ste Grad, hvilken Ordensdekoration i og for sig intet har med Rangens at gøre, men som Sekretær (Officiant) i Ordenskapitlet.

Imellem Sekretæren og Kontorchefen rangerer blandt andre, de 32 Officerer af Hæren og Flaaden, der udgør Ordenskapitlets Drabantkorps.

REDIGERET AF: C. C. CLAUSEN.

VINGAARDSTRÆDE 25.

UDGIVET AF: ODIN DREWES.

Interiør fra Hr. Bauers Frisørsalon i Esbjerg.

Som vore Læsere vil vide, har vi oftere bragt Billeder fra Esbjergske Forretninger, der ganske kunde siges at staa paa Højde med tilsvarende i Hovedstaden. Man sætter i Esbjerg sin Stolthed deri. Næst efter Aarhus er der sikkert ingen By, hvor den jyske, Patrio-

tisme er saa stærk og udpræget som i Jyllands yngste By, Esbjerg. Mange af dens Borgere har været udenlands og har bragt Idéer og Varer med hjem der ude fra. Og hver Dag gaar og kommer Damperen med Bud ude fra den store Verden. Ogsaa det, at vort mest europæiske Bade- sted, Fanø, ligger lige udenfor Esbjerg, gør sikkert sit. Nok er det, der er mere Farl

og mere Flothed over Esbjerg og dens Borgere, end vi er vante til at finde rundt om i vore Byer. Vi bringer i Dag et Billede af en Esbjergsk Frisørsalon, Hr. Frisør og Bandagist Bauers bekendte Forretning.

HVER 8 DAG

Nr. 41. 14. Aargang.

12. Juli 1908.

Jonas Lie.

Nu gaar Tankerne fra de Tusind Hjem i Danmark med Vemod Nord efter; thi Hjemmenes Digter, deres Sanger og Værner, er død, død i sit Hjem, midt imellem sine Kære. Netop saadan kunde man ønske ham Døden, naar den dog en Gang skulde komme, den ubarmhjertige, og isne ogsaa delte varme Hjerte til Gravens Kulde. Var Bjørnson Foraarstormen, paa én Gang ruskende og grøde-

fuld, kom Vinden fra Ibsens Fjæld bittert stikkende som en Frostvind, gaar der gennem al Lies Digtning den lune, milde Luftning, der strømmer os imøde fra den mod Syd vendte Fjælddal. Bjergsiderne straler Varme ud, op fra Dalen stiger den krydrede Em af saftigt Græs og tusind Blomsters Aande. Ofte har den lindret vort Hjerte. Nu er det store Hjerte, hvorfra den udgik, bristet.

Alligatorbutikken.

Mange Aar er det siden, det skete, men endnu kan der være Dage, hvor jeg pines af bankende Smærter i Arret i min Paa' de. Uvilkaarligt flyver mine Tanker da tilbage gennem Tiden, og med en Gysen mindes jeg det Ungdomsæventyr, der nær kunde have kostet mig Livet.

I Slutningen af Halvfjerdserne — kort efter at jeg havde taget min medicinske Eksamen — var jeg Skibslæge ombord paa Fragtdampereen „Indiana“, der sejlede paa New Orleans.

Det var ud paa Sommeren, i den hedeste og usundeste Aarstid, og vi havde ligget 14 Dage ved Bolværket i „South Port Dock“ og lastet Majs og Bømuld. Nu var vi endelig fuldt lastede og skulde sejle om 24 Timer.

Paa mine daglige Ture ind til Byen var jeg aldrig naaet længere end til „Canal Street“, Hovedgaden i New-Orleans, med dens brogede, interessante Folkeliv. Hvis jeg ogsaa vilde se lidt af den øvrige Del af Byen, havde jeg alt-saa kun denne sidste Dag for mig.

Naar man fra „Canal Street“ bøjer om ad en af de smalle Sidegader imod Nord, kommer man ind i det gamle franske Kvarter af Byen.

Der er Gaderne øde og skumle, med elendig Brolægning og Husene høje, snavsede med fremspingende Stenbalkoner og grønne Tremmeskodder for de smalle Vinduer.

Det var ud paa Eftermiddagen, bagende hedt, tørt og støvet.

Træt og tørstig som jeg var, vilde jeg allerede til at vende om, for at søge tilbage til „Canal Street“, da Skæbnen vil, at en Kælderbutik i et gammelt og skummelt udseende Hjørnehus tiltrak sig min Opmærksomhed.

Det var en Fugle- og Naturaliehandel, at dømme efter de forskelligartede Sager, der var udstillede i Vinduet.

I en Glaskasse midt i Vindueskarmen fristede 3—4 smaa levende Alligatorer en ynkelig Tilværelse sammen med en Kamæleon og en lille, grønspraglet Leguan.

Jeg fik paa én Gang Lyst til at forsøge paa at føre en lille, levende Alligator med mig hjem til Europa, og efter et Øjeblik's Betænkning stødte jeg Døren til Kælderbutikken op, og gik derned.

En kvælende Luft slog mig i Møde og havde nær taget Vejret fra mig.

Der var halvmørkt i Butikken og i høj Grad snavsset og uordentligt. Bag Disken sad ved et lille Arbejdsbord en gammel, krogrygget Mand i Færd med at flaa Skindet af en lille Alligator.

Fra Baggrunden af Butikken førte et Par Trappetrin op til en Bagstue. Her sad en ung Pige, travlt beskæftiget med — saavidt jeg

kunde se — at ordne og sortere kunstige Glasøjne til udstoppede Præparater. Ved Siden af hende laa en ung Mandsperson dovent hen-slængt paa en laset Sofa, rygende paa en kort Shagpipe.

Den unge Piges sorte Haar og Øjne, hendes højrøde Skørt og gule Tørklæde, saa vel som den unge Mands mørkladde Teint og gule Messingørringe røbede deres italienske Herkomst.

Ved min Indtræden havde den gamle Mand rejst sig fra sin Plads, og efter at have aftørret sine blodige Fingre i et snavsset Haandklæde gik han hen til Disken og spurgte, hvad jeg ønskede.

Paa min Anmodning tog han et Par smaa Alligatorer op af Glaskassen i Vinduet og lagde dem paa Disken foran mig. Meget Liv lod der ikke til at være i dem, men jeg blev hurtigt enig med ham om Prisen. Han fik min Adresse og lovede at bringe dem ned til Skibet endnu samme Eftermiddag.

Da jeg skulde betale, viste det sig, at jeg ingen Smaapenge havde hos mig, og jeg blev derfor nødt til at tage en Hundrededollarsseddel frem af min Brevtaske. Den gamle kastede et begærligt Blik paa den store Pengeseddel, tog den, og gik op i Bagstuen for at veksle den i Smaamønt. Jeg hørte ham halvhøjt hviske noget til den unge Mand, der rejste sig op i Sofaen og saa' nysgærrigt og undersøgende ned paa mig i Butiken. Tilfældigvis lagde jeg Mærke til, at den unge Pige kastede et hurtigt og ligesom ængsteligt Blik fra den ene til den anden.

Den gamle gik hen til et Møbel i Baggrunden af Stuen, og trak en Skuffe ud. Jeg hørte tydeligt Klingren af Pengestykker.

Da han gik ned i Butiken for at give mig Penge igen paa min Seddel, rejste den unge Mand sig fra Sofaen og fulgte med ham. Han gik uden om Disken og stillede sig saaledes, at han — tilsyneladende tilfældigt — kom imellem mig og Døren ud til Gaden.

Den gamle begyndte at tælle Pengene op paa Disken foran mig. Langsomt og tøvende lagde han hvert enkelt Pengestykke fra sig, som om det gjorde ham ondt at maatte skille sig ved de blanke Dollarsstykker.

„Luigi!“ — — vendte han sig pludseligt til den unge Mand — — „vis den fremmede Signor nogle af de meksikanske Oldsager! Det kunde maaske interessere ham!“

Fra en Hylde paa Væggen tog Luigi en lille Lervase ned og stillede den paa Disken, idet han samtidigt satte en Stol hen til mig.

Jeg betragtede med Interesse den lille Gen-

stand. Det var sikkert et Gravfund fra Aztekernes Tid.

Ganske tilfældigt saa jeg et Øjeblik op, og mit Blik faldt paa den unge Pige, der endnu opholdt sig i Bagstuen. Hun havde rejst sig fra sin Plads og stod nu i Døraabningen ned til Butiken.

Hun saa' angst og ophidset ud, og til min store Forbavselse saa' jeg hende ryste ivrigt paa Hovedet til mig og pege paa Døren bagved mig, som om hun vilde opfordre mig til skyndsomst at gaa min Vej.

Da Luigi imidlertid i det samme saa' op, trak hun hurtigt et grønt, falmet Forhæng for Døren og gik tilbage ind i Stuen.

Jeg begyndte at blive lidt betænkelig ved den hele Situation, og jeg vilde lige til at rejse mig for at komme bort fra disse uhyggelige Omgivelser, da jeg mærkede en underlig kvalmende, sød Lugt fylde Rummet, og samtidigt følte jeg mig svimmel og tung i Hovedet.

Jeg vilde rejse mig op, men mine Ben var som Bly.

Det bruste og ringede for mine Øren, og den gamle Mands Stemme lød over til mig fra den anden Side af Disken, som kom den langt borte fra.

Jeg følte, at Luigi højede sig tungere og tungere hen over mig, og jeg havde en Fornemmelse, som om jeg skulde kvæles. Med en voldsom Kraftanstrengelse lykkedes det mig endelig at rejse mig halvt op, saa at Stolen, jeg sad paa, væltede omkuld paa Gulvet. I det samme mærkede jeg, at et Tæppe eller lignende blev kastet over Hovedet paa mig, det flimrede for mine Øjne, den gamle Mands Stemme lød svagere og svagere, jeg syntes jeg sank dybt, dybt ned — — — saa mistede jeg Bevidstheden.

Der var noget, som dryppede. Jeg maatte have glemt at lukke Loftsventilen i min Kahyt, og det maatte være Søvandet fra en Styrtesø, der nu fra Dækket gennem Ventilen dryppede ned paa Gulvet i min Kahyt.

Men hvorfor var der saa forunderligt stille omkring mig? Jeg kunde ikke mærke Skibets Bevægelser eller høre Maskinens dumpe, taktfaste Stempelslag.

Jeg rakte ud efter mine Tændstikker, der plejede at staa ved Siden af min Køje. Min Haand stødte paa noget haardt, koldt og vaadt — og med et Sæt var jeg lysvaagen. Jeg var ikke i mit Lukaf ombord paa „Indiana“!

Oplevelsen i Alligatorbutikken dukkede paa én Gang op for min Bevidsthed. Den gamle Mand og Luigi maatte have bedøvet mig med et eller andet, plyndret mig og dernæst skaffet mig af Vejen.

Men hvor var jeg nu?

Jeg sad i halvt oprejst Stilling paa vaad,

blød Grund, og med Ryggen lænet imod en Murflade. Med Besvær og stønnende af Smerte rejste jeg mig op. Min Ryg og mine Ben føltes som knuste, men noget Brud var der ikke, og begge mine Arme kunde jeg røre frit. Derimod følte jeg stærke Smerter i mit Hoved, og da jeg følte op, mærkede jeg, at Haaret foran paa Issen var klæbet sammen af størknet Blod fra en dyb Flænge i Panden.

Jeg stak Haanden i min Jakkelomme.

Jo, Gudskelov! Mine Tændstikker havde de ladet mig beholde. Æsken var halvfuld, og med skælvende Hænder strøg jeg en Tændstik. Den opblussende Flamme lyste paa en cirkelrund, vaad og skimlet Murflade. En Vanddraabe, der faldt ovenfra, ramte Tændstikken og slukkede den med en hvislende Lyd. En anden Draabe ramte mig i Ansigtet, da jeg stirrede op i Mørket over mig. Det maatte være den dryppende Lyd, jeg havde hørt i min halvt bevidstløse Tilstand før.

Jeg strøg 3—4 Tændstikker paa én Gang, og nu blev jeg klar over, hvor jeg var.

Jeg befandt mig uden Tvivl i en af de murede Kloakbrønde, hvoraf der fra gammel Tid findes en Mængde i New-Orleans.

Min Stilling var mere end fortvivlet!

Her laa jeg paa Bunden af en gammel Kloak, Udlænding og alene midt i Hjertet af en stor, fremmed By!

Først imorgen tidlig vilde de savne mig ombord paa Skibet. Kaptejnen vilde vel saa mælde min mystiske Forsvinden til Politiet, der vilde anstille Efterforskninger — men hvem vilde kunne finde mig paa dette Sted?

En Gysen gennemførte mig ved Tanken om den kvalfulde Død, jeg sikkert gik i Møde.

Pludseligt fløj en Tanke igennem mit Hoved! En Kloakbrønd maatte jo have et Afløb! Med Foden følte jeg langs den nederste Rand af Muren, men der var intet, der kunde ligne en Afløbsrende eller anden Aabning. Havde der nogensinde været en saadan, maatte den atter være muret til.

For at være helt sikker i min Sag, strøg jeg en af mine kostbare Tændstikker. Flammen brændte roligt og klart, men da jeg højede mig for at undersøge Brøndens Bund nærmere, slukkedes den brat i ca. en halv Alens Højde over Jorden.

Jeg strøg en ny, men det samme var Tilfældet. Under en halv Alens Højde fra Bunden kunde Flammen ikke brænde.

Jeg blev hurtigt klar over Aarsagen til dette Fænomen. Der maatte ligge et Lag af giftigt Kulsyreluft paa Bunden af Kloaken, saaledes som det ofte er Tilfældet i dybe Brønde og Gruber i en By, der som New-Orleans for Størsteparten er bygget op paa Sumpe og Mo-

radser, der er rige paa forraadnede organiske Stoffer.

At jeg ikke straks var bleven kvalt, da jeg blev kastet ned i Kloaken, skyldtes den tilfældige Omstændighed, at jeg var kommen til at ligge i halvt oprejst Stilling, med Ansigtet over det dræbende Luftlag.

Denne Opdagelse var kun skikket til at gøre mit svage Haab om en mulig Redning endnu svagere. Jeg maatte have slaaet min Pande imod Muren med voldsom Kraft, for Saaret var dybt og blødte stadig lidt. Jeg satte mig med Overkroppen lænet mod Muren. En nagende Tørst pinte mig, det dunkede og bankede i mit Hoved, og lidt efter lidt faldt jeg hen en i sløv Døs, der tilsidst gik over til virkelig Bevidstløshed. I det mindste havde jeg Følelsen af at have været besvimet i lang Tid, da jeg atter kom til mig selv og med Fortvivlelse blev klar over, at der ingen Forandring var i min rædselsfulde Stilling.

Jeg strøg en Tændstik.

Kulsyrelaget naaede i min siddende Stilling nu op til min Hage. Der udvikledes altsaa stadig mere og mere af den giftige Luftart, og jeg forstod, at det kun var et Tidsspørgmaal, hvornaar det vilde naa op over Hovedet paa mig.

Jeg kunde næsten ikke holde mig oprejst længere, men jeg vidste, at det vilde være den sikre Død, hvis jeg nu faldt sammen paa Bunden af Brønden. Inden et Minut vilde Kulsyren have kvalt mig.

Mine Ben smærtede mig stærkt, jeg havde en Følelse, som om de var tykke og opsvulmede.

Uafsladeligt maatte jeg flytte paa Fødderne, for ikke at segne om af Udmattelse.

Hvortlænge vilde jeg være i Stand til at holde denne Tilstand ud? Ret længe vilde det ikke være førend Benene vilde svingte mig, jeg vilde synke sammen paa Bunden af Kloaken, og saa —!

Flere Gange tænkte jeg for Alvor paa at lægge mig ned, for paa den Maade at faa en hurtig Afslutning paa mine Lidelser.

Men Selvopholdelsesdriften var for stærk. Jeg haabede endnu.

Et Par Gange syntes jeg at høre Fodtrin og Lyden af Stemmer over mig, og en Gang hørte jeg tydeligt den dæmpede Rumlen som af en Vogn, der kørte paa Stenbroen oppe paa Gaden. Hver Gang blussede Haabet om Redning op i mig, for hver Gang atter lige saa hurtigt at blive slaaet ned.

Men hvad var det? Denne Gang bedrog mit Øre mig ikke! Jeg hørte en svag, skrabende Lyd oppe fra, og et Lysskær faldt ned i Kloaken til mig. Mine Øjne, der var vænnede til Mørket, kunde i Begyndelsen intet skelne, men lidt efter saa jeg, at Lemmen over Aabningen var skudt til Side, og en Skikkelse med en Lampe i Haanden bøjede sig ud over Randen.

„Signor, Signor!“

En svag Stønnen var mit eneste Svar.

„Har De Kræfter nok til at komme op ved Hjælp af dette Reb? Men skynd Dem!“

Heldigvis fejlede mine Arme intet, jeg greb Rebet, der blev sænket ned til mig, og med Anspændelse af alle mine Kræfter lykkedes det mig at klatre op ad Tovet.

Udmattet sank jeg om paa Randen af Brønden. Den unge Pige fra Butikken stod bøjet over mig. Hun holdt en lille Lampe i Haanden, og hendes Ansigt udtrykte paa én Gang Medlidenhed og Forfærdelse.

„Madonna mia!“ udbød hun og lod Lampe-lyset falde paa mig. — — — „Poveretto!“

Jeg maa have set skrækkelig ud. Blodet fra Saaret i Panden var løbet ned over Ansigtet paa mig, mine Hænder var forrevne, og mine Klæder var tilsølede af Dynd og Snavs fra øverst til nederst.

„Skynd Dem, Signor! skynd Dem, denne Vej!“

Jeg rejste mig med Besvær og vaklede efter hende, der gik foran mig med Lampen i Haanden.

Vi befandt os i et Slags Kælderrum eller lignende. Et Par Trappetrin førte op til en lang og smal Korridor.

Den unge Pige stansede og pegede paa en Dør for Enden af Gangen. Derpaa slukkede hun Lampen, hviskede til mig, at jeg maatte gaa stille og forsigtigt, greb min Haand og førte mig hen til Døren. Paa Vejen gennem Korridoren kom vi forbi et Værelse, hvortil Døren stod paa Klem. Der var Lys derinde, og da vi gik forbi, fik jeg lige et Glimt at se af Luigis sorte Nakke og hørte tydeligt den gamles hæse, sprukne Stemme. Heldigvis hørte de os ikke.

Den unge Pige lukkede Døren op og puffede mig ud paa Gaden, hvorefter hun hurtigt og lydløst ilede tilbage ind i Huset.

Det var endnu Nat, men et svagt Lysskær paa Himlen tydede paa, at Daggryet var nær.

Forslaaet og fortunlet som jeg var, slæbte jeg mig gennem Gaderne og ud til „South Port Dock“, hvor „Indiana“ laa.

Det var med en Følelse af Lettelse, at jeg atter mærkede „Indiana“s Dæksplanker under mine Fødder.

Jeg vækkede straks Kaptejnen, der havde været alvorlig bekymret for mig, da jeg endnu ikke ved Midnatstid var kommen ombord.

Medens han vaskede og forbandt mig, fortalte jeg ham mit Eventyr, men vi blev hurtigt enige om, at det vilde være til ingen Nytte at melde Historien til Politiet. Jeg var jo Udlænding, og man vilde næppe gøre sig større Anstretninger for at faa fat paa de to Forbrydere.

Op ad Dagen fik vi Lods ombord og dampede ned af Mississippifloden — men nogen levende Alligator fik jeg ikke med mig hjem til Europa den Gang! — H. BOLLING.

En fra Gæstgivergaarden Gundsømagle udsmidt Herre noterer omhyggeligt de mod ham anvendte Skældsord paa et Stykke Papir. G. W. fot.

Gustav Wied som Fotograf. Der er ingen Tvivl om, at Gustav Wied med Tiden kan blive en af vore bedste Amatørfotografer. Han er jo allerede nu god, som disse to Amatørbilleder noksom udviser. Men naar man saa tænker paa

talt. Og den Dag, da han faar Postanvisningen ind ad Døren, vil han blive ganske perpleks og anse mig for en endnu større Spøgefugl, end han selv er.

Hvordan Roskilde Domkirke tager sig ud for Gustav Wied. G. W. fot.

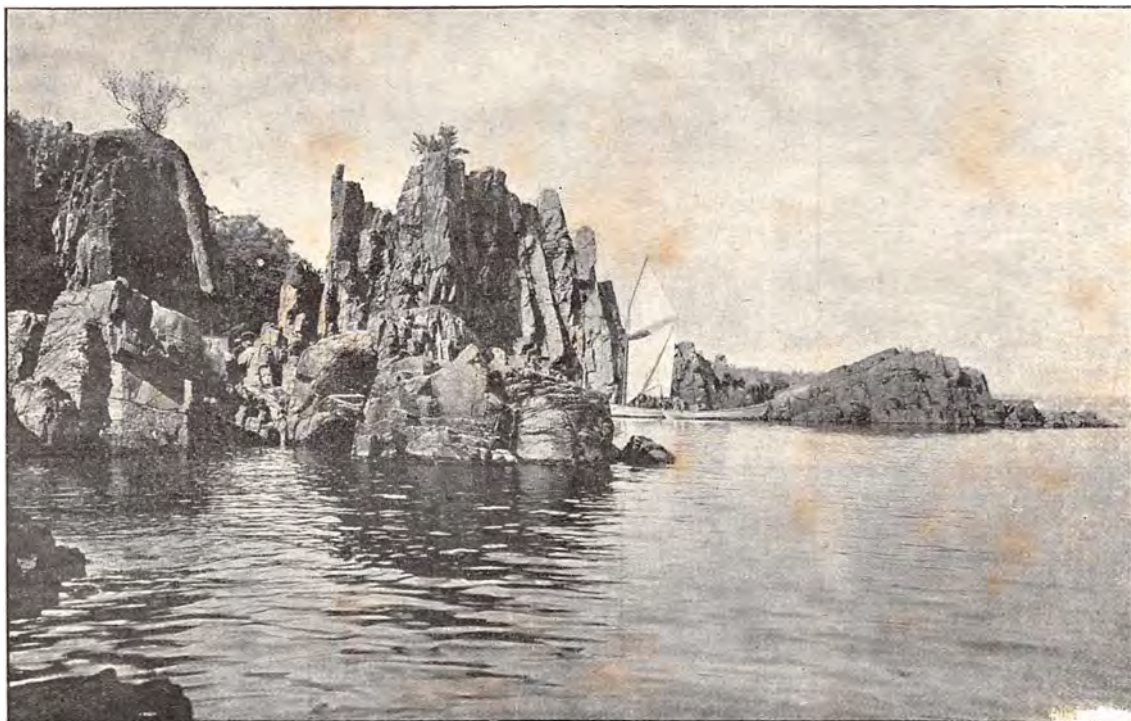
Sommerrejsens Forfattere, Anton Melbye og Johs. Dam. I Midten Skuespillerinden Frk. Kierkegaard.

Bornholm.

Bornholm er i Flademaal kun en ti—elleve Kvadratmil. Selv i et lille Land som Danmark vilde de i og for sig hverken gøre fra eller til. Og alligevel vilde Danmark være meget, meget mindre, end det er, hvis ikke denne Østersø Ø hørte ind under dets Landomraade. Bornholm gør Danmark større, vældigere, rigere, mangfoldigere i langt højere Grad, end man skulde vente af saa faa Kvadratmil Jord.

marks Historie. Bornholm er Danmarks Ælde.

Der ligger hos alle os Slettebeboere, Kystbeboere en dragende Længsel efter Bjergene. Ganske som Indlændinge, der higer mod Havet. Derfor drager vi ud for at finde Bjergene. Men intet Steds ligger disse Bjerge os nærmere end i vort eget Land. Nogle faa Timer over Sø, og vi har Havet sprøjtende op ad stejle Klippesider, skylende ind over Skærgaardens lave Klippeholme. Hvor mægtigt end Havet kan

Libertyklippen ved „Helligdommen“ i Rø Sogn.

Ene i Danmarks Land er Bornholm Urfjældet. Ellers er jo vort Land geologisk set af saare ung Dato. Vi kan ikke naa længere tilbage end til Kridtet. Milliarders Milliarder af Smaadyr er døde i det dybe Hav, der skyllede hen over Danmarks Plads paa Jorden, deres mikroskopiske Kalkskaller sank tilbunds og i utalte Aartusinder blev disse Kalkfnug til vældige Kalklag. Senere strømmede Mellemeuropas Floder ud i Havet, førende med sig Bjærgenes Forvittringsprodukter, aflejrede dem som Grus og Sand og Ler. Og aller sidst har Gletscherne fra Skandinaviens Bjerge formet vort Land i Bakke og Dal. Men altsammen er det nyt og ungt. Kun ovre paa denne lille firkantede Ø rykker Danmark langt op i Tiden, op i de gamle Jordperioder, i Urfjældets Tid. Med Bornholm lægges der Millioner af Aar til Dan-

synes, naar det tordnende slaar ned paa Jyllands flade Sandstrand, større og dristigere endnu synes det, naar det selv stærk, i Klippen møder den stærke. Det er to Jævninge, der tager Tag, saa Sprøjtet staar højt i Luften som Kæmpens hede Aande, medens Sandstranden er den ydmyge, den taalmodige, der helst dukker sig og tager mod Slaget. Sammen med Ælden giver da Bornholm ogsaa Vælde til det danske Land.

Og denne Ø er ikke blot Fjældet, men tillige Fjældet formet ud i fantastiske og besynderlige Former. Det huler sig i Grotter, hvor Dryppet falder ustandseligt, det rejser sig fra Havet i dyre- og menneskelignende Former. Set i Aftenens Dæmringslys er det, som nærmer et Jættefolk sig.

Men ogsaa ud over Fjeldet byder denne Ø

BORNHOLM

Bædeliv paa Bornholm. Kjeller, Allinge, fot.

saa meget. Man har med Rette kaldt den et Prøvekort paa hele den nordiske Natur. Nord paa i Hammeren og omkring Johns Kapel paa Vestsiden er der den norske Natur, med det stejle Fjeld ud mod Hav og Fjord. Og nede paa Sydspidsen, ved Dueodden, er der Klitter som ved Skagen.

Ovre i Rø Sogn, ved Helligdommen, oppe ved Allinge og Sandvig mindes vi om den svenske Skærgaard. Og oppe i Almindingens Dale breder Bøgen sig lige saa rund og lun som i Dyrehaven. Og selv om meget af Højlyngen er dyrket op, der er dog endnu den jydskes Hedes Øde over den. Saa ligger der Bøndergaarde med Marker saa bugnende som

paa det fede Fyn. Men midt op i Marken kan Urfjældet stikke en Granitkold op, og Pløjemanden maa vogte vel paa, at Jernet ikke ødes ved pludselig at slaa mod Fjeldet under det tynde Muldrag. Kører man, eller endnu bedre, gaar man tværs over denne Ø, vil man faa en Række Indtryk saa afvekslende og mangfoldige som intet andet Steds i vort Land.

Og som Landet har sit Særpræg, har Befolkningen sit. Det viser sig i Sproget med dets haardere Klang og dets egne Ord, en Dreng hedder saaledes paa Bornholmsk Horra. Og langt op i vor Tid bevarede Bornholm en Række særlige Institutioner. Man havde saaledes den slaviske Arvegangs-

„Den vaade Ovn“ oppe ved Hammeren. Kjeller, Allinge, fot.

BORNHOLM

I Bornholms Skærgaard.

følge, hvor Gaarden gik i Arv til yngste Søn eller ældste Datters Mand, de ældre Sønner maatte gaa til Søs eller gifte sig med Arvedøtre. Man havde lige op til Skattereformen for faa Aar siden sit eget Hartkorn. Og saa fremdeles. Det var en Ø langt borte fra det øvrige Land, der levede sit Særliv. Og Befolkningens Sind formedes stærkt og stridigt som

Øens Klippegrund. Naar man kalder Danskerne et vegt Folkefærd, maa man i alle Tilfælde undtage Bornholmerne.

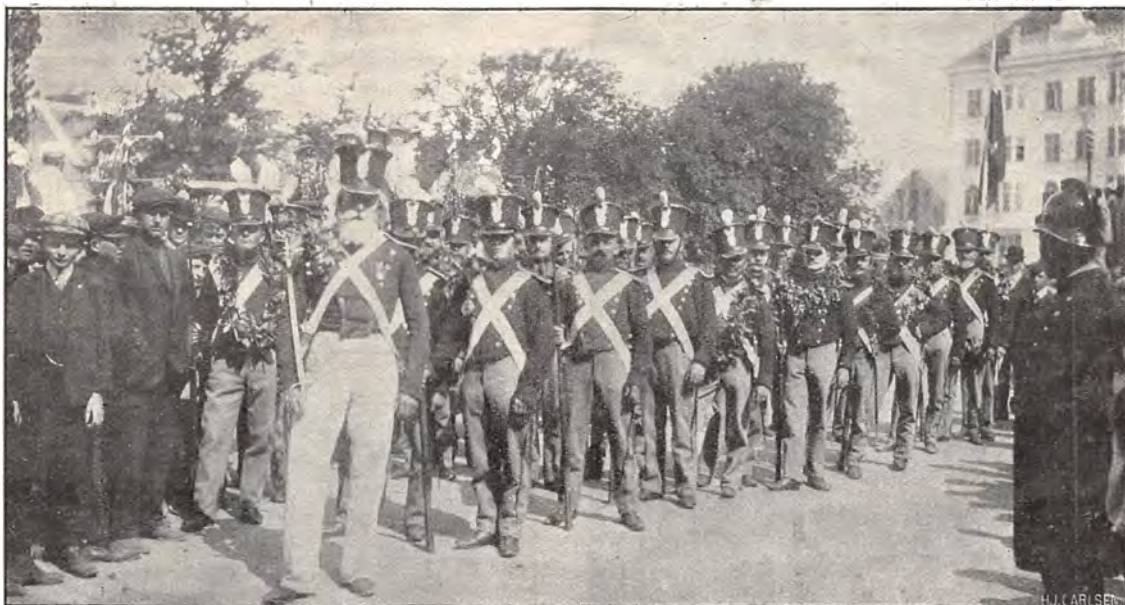
Saa mangfoldig og alsidig er Bornholms Indsats i det lille Kongerige, der hedder Danmark. Og saa stærk Opfordring er der for dette Kongeriges øvrige Beboere til at gæste og lære denne Ø at kende.

ALONSO.

Fra Væddeløbene i Odense: Premierløjtn., Grev Danneskjold-Samsøe og Frue — Damen i Direktoriedrægten en bekendt Mæcens Svigerdatter. Elias Hansen fot.

Fra Aalborgs Børnehjælpsdag. De gamle Soldater fra 1848. H. Madsen fot.

Væddeløbenes Sensation.
Damen i Direktoriedrægten: højroede Hattefjer, grøn Tunika og lakserød Kjole. Jul. Aagaard fot.

Frederik Jensen i „Sommermenuen“ paa Frederiksberg Teater. A. W. Sandberg fot.

Red A. Theod. Andreasen.

Et af Venstre-reformpartiets mest ansete og udbredte Blade, Randers Venstreblad, er i disse Dage solgt til dets mangeaarige Redaktør, Hr. A. Theod. Andreasen, for en Købesum af 80,000 Kroner.

Enhver, der kender Provinsbladforhold, vil vide, hvor vanskeligt det er at arbejde et nyt

Blad op mod gamle Blade, der sidder inde med Abonnenterne og Annoncerne. Der var i Forvejen i Randers et gammelt Højreblad, et af

Red. A. Theod. Andreasen.

Provinsens ældste og største, tillige et stort moderat Blad. Og der startedes tillige et socialdemokratisk Blad. Naar det alligevel efter en haard Kamp er lykkedes Hr. Andreasen at føre sit Blad frem til dets nuværende ansete Stilling, hvor det politisk behersker alle Valgkredsene omkring Randers, der indehaves af Reformpartiets Rigsdagsmænd, skyldes det hans aldrig svigtende Samvittighedsfuldhed og hans journalistiske Opfindsomhed. Mellem sine Kolleger er Hr. Andreasen en kær og skattet Mand.

Den sejrende „Bøf“ paa „Politiken“s Kontor. Jul. Aagaard fot.

Vi bragte forrige Gang et Billede af „Bøffen“ ved hans Start. Saadan ser han ud ved Løbets Slutning, siddende i „Politiken“s Lænestol.

Sjældent har en Væddekamp vakt saa megen Interesse som denne mellem Plantekosten og det saftige Kød.

Fotografier tagne ved Midnatstid. Vi har haft nogle lyse Nætter af en sjælden Dejlighed og Klarhed. Særlig Natten mellem den sidste Juni og den første Juli. De lærde er en Smule uenige

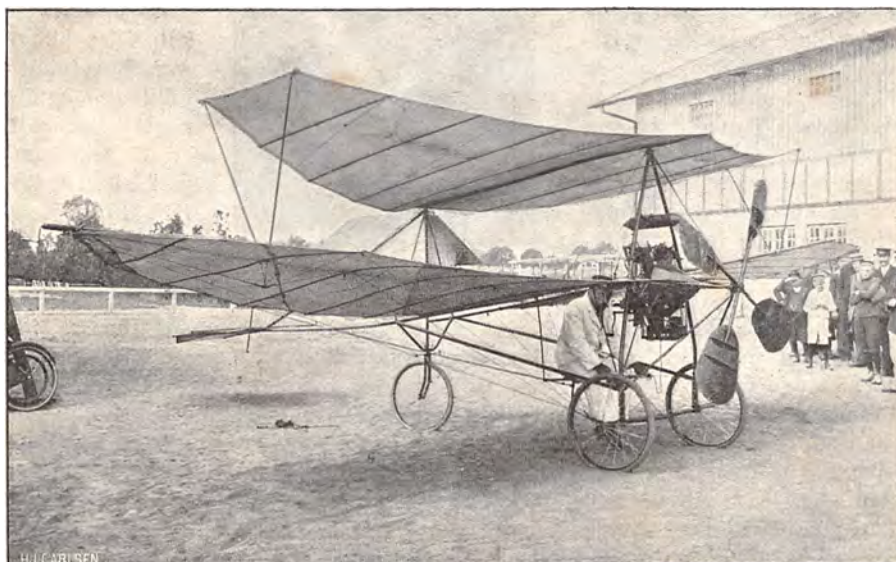

Amatørfotografi fra Ordrup, taget Kl. 11.15 den 31. Juni. J. Kaaber fot.

Amatørbillede fra Nyborg, taget 11.15, den 31. Juni. Fries fot.

om Aarsagen til dette Lysfænomen. Er det Nordlys, eller er det Støvskyer, der kaster den nedgaaede Sols Lys tilbage? Ligemeget, det har været midnatssolslyst hos os. Og intet viser det bedre end det, at det med ret kort Eksponeringstid har været muligt at tage Fotografier i Midnattens Timer. Begge de Billeder, vi bringer, er tagne Kl. 11.15. Billedet fra Nyborg er skarpest, Tilstedeværelsen af Vand har naturligvis hjulpet til. Oppe ved Vesterhavet, ved Tannishus, tog en københavnsk Fotograf Kl. 12 et Billede med kun 3 Sekunders Eksponering.

Ellehammer fremviser sin Flyvemaskine ved den store Sportsfest i Kiel.

fot.

Ved den store Kiellersportsfest vandt forrige Søndag vor Luftbesejler, Ellehammer, Prisen paa de 5000 Mk. Helt vellykket var hans Præstation ikke. Han fløj kun 50 Meter, saa kom der et Bræk paa Flyvemaskinen. Men han var gaaet op, og gaaet op mod stærk Modvind, hvorfor Prisen blev tildelt ham.

En Napoleonide paa en københavnsk Stiftelse.

Der er sikkert kun faa, der aner, at der her i København lever Ætlinge af Frankrigs store Kejser. Det gør der imidlertid. En af dem er Enkefru Lassen, der nu har Fribolig i Treschows Stiftelse paa Christianshavn, og som den 26. Juni fyldte 90 Aar.

Da vi traadte ind i hendes lille, hyggelige Stue for at lykønske i Dagens sjældne Anledning, fortalte den gamle Dame os med overraskende Liv sin og sin Slægts mærkelige Historie. Hendes Pigenavn er Louisson, hun er født her i Kbhvn. 1818, og hendes Farfar var Napoleon den Stores ældste Broder, Joseph Bonaparte. Han var gift med en tysk Dame, Datter af en Kommandør Killemoës, og havde med hende en Søn, François Louisson Bonaparte. Under Revolutionen sendte han imidlertid sin Hustru med Sønnen, der dengang var 2 Aar gammel, i Sikkerhed til Fredericia. Et Par Aar senere kom den unge Bonaparte i Huset hos den franske Præst i Fredericia, efter at hans Moder havde ægtet den Tjener, der ledsagede hende her til Landet. — Da Drengen var 16 Aar gammel, lod han sig hverve til det borgerlige Artilleri i København, hvor han blev Musiker, og i en Alder af 19 Aar giftede han sig med Helene Lind, en Sønnedatter af en irsk Biskop.

Efter Napoleons Fald ønskede den unge Bonaparte at skjule sin Herkomst, og lod sig

derfor alene kalde François Louisson. Ved hans Moders Død arvede han en ret betydelig Formue, som han imidlertid atter tabte ved uheldige Spekulationer i Ejendomme, og han døde forarmet paa Vartov 1877. — Han efterlod sig ikke mindre end 11 Børn, hvoraf en Datter var gift med afdøde Fuldmægtig i Magistraten, Johannes Thomsen, og Datteren Xai Benjamine Louisson ægtede i Aaret 1845 Hattemager Lassen. Deres Ægteskab blev velsignet med 3 Døtre hvoraf den ene er Enke efter Porcellænsmaler Sell, en anden er gift med Musiker Rasmussen, som spiller paa Tivolis Dansestræde.

Enkefru Lassen, hvis Ydre saa forbavsende minder om hendes Bedstefaders store Broder, har i sin høje Alderdom bevaret en ungdommelig Livlighed; hun er fuldstændig aandsfrisk og taler underholdende om sin Slægt og dens mærkelige Skæbne. Og medens Fruen sidder i sin bløde Lænestol og fortæller, medens Solen lyser ind ad det store Vindue, hvor Kanarifuglen kvadrer og Gyldenlaken dufter, er det, som var man den store Korsikaner, hvis Billede pranger over det gamle Chatol, ganske nær. R.

Rasmus Nielsen.

Rasmus Nielsen.

Det er en af Københavns kendte Forgrundsfignrer, der i disse Dage kan fejre sit 25 Aars Forretningsjubilæum, og det uagtet han kun er 47 Aar gammel. Den 4. Juli 1883 afholdt nemlig daværende Tømmersvend Rasmus Nielsen sin første Auk-

tion i et Auktionslokale, der fandtes i hans Faders Ejendom i Boldhusgade. Siden da er de fleste større Auktioner bleven afholdte under hans Auspicier. Foruden som Auktionsholder og Møbelhandler — han er Ejer af den store Gaard paa Amagertorv — er Hr. Nielsen særlig kendt som Travsportsmand. Han var tidligere Indehaver af den største danske Traverstald, og naar Traverbanen ved Charlottenlund blev anlagt, skyldtes det i første Række ham.

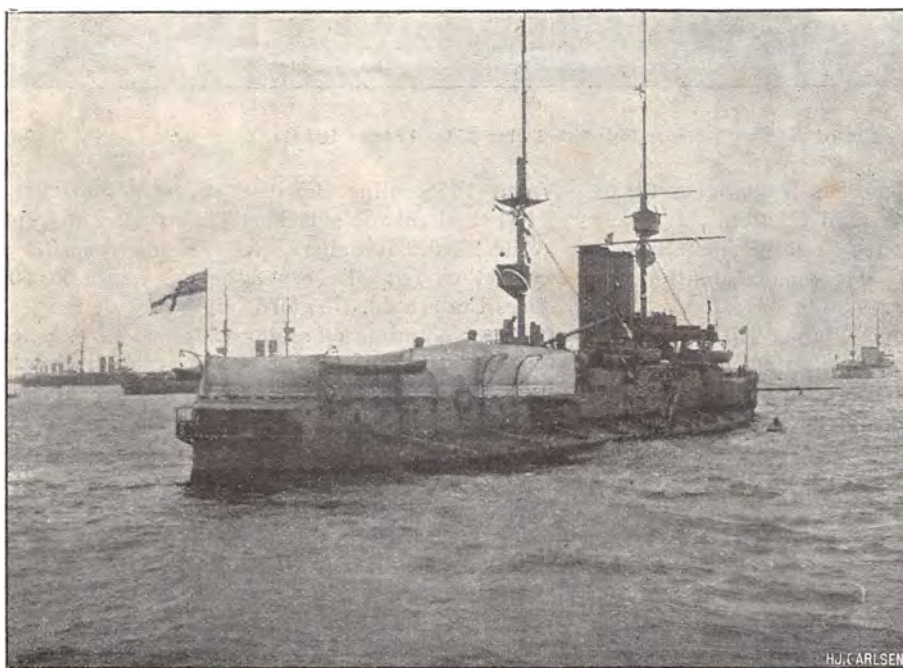
; Den store Middag paa Fanø Kurhotel for de engelske Officerer. Bjerknæs tot.

Engelsk Flaadebesøg i Esbjerg. Det gamle engelske Marinestikord: „Englands Flaade altid lig to

andre Stormagters“ er afløst af et nyt: „Naar den Stormagt, der vil rivalisere med os, bygger et Skib,

bygger vi to “ Og England kan gøre det. Dets Penge-midler er vældigere end nogen anden Stats, og dets Hærbudget er mindre end Fast-landsmagternes.

— Nu og da samler Englænderne en Del af deres Flaade til vældige Manøvrer i Hjemmefarvandedene. De engelske Officerer maa jo vænnes til at manøvrere i stor Stil med en Krig for Øje. Og Tilstedeværelsen af saa vældige Flaademasser kan maaske ogsaa virke dæmpende paa en Medbejlers Krigslyster. At man ogsaa kan anvende Manøvrerne til venskabelige Visiter, viser Billederne her.

De engelske Kolosser udfor Esbjerg.

Den røde Mands Fremtid.

Man har i lang Tid betragtet Indianerne som en dødsdømt Race. De sidste Erfaringer synes imidlertid at vise, at den røde Mand ogsaa har en Fremtid indenfor det fredelige Arbejde.

Efterkommerne af Coopers Indianer-Helte havde fortjent en bedre Skæbne end den, de har faaet. Deres store, vilde Krigeræra er blevet efterfulgt af en Resignationens og Undertrykkelsens Tid. Med Beklagelse saa Europa i lang Tid paa, at de gamle Rødhudstammer, Delawareerne og Comancherne udryddedes under den hvide Races Forfølgelser og

anernes Civilisation, skyldes Indianerne selv. Dels besad de en vis gammel Kultur, og dels var de temmelig modtagelige for fredelig Paa-virkning ude fra. De faa bevidste Bærere af Indianerkulturen, havde sat sig det Maal at føre deres Stammefæller sammen, saa snart den amerikanske Brutalitet veg for en mere human Anskuelse. Og lidt efter lidt fandt de

En Syttine i en Indianer-Pigeskole i Pine Ridge i Staten Dakota.

demoraliseredes under dens Indflydelse. Og de hævede deres Røster mod Uretten. Men selv længe efter betragtedes Rødhuderne alligevel kun som „Kreaturer, der maatte staldfødres“, som Menneskedyr, der skulde have Lov at leve, men i Grunden ingen Nytte var til. De fik Lov at leve paa deres særlige, afgrænsede Territorier, men ingen søgte at opdrage dem eller give dem nye Livsmuligheder; Sult, Hjemve, Dovenskab og allehaande Laster decimerede dem. Hele Slægter uddøde, og der var stadig kun Tilbagegang at notere.

Nu er Forholdet et andet. Den indianske Befolkning vokser igen i Tal — og udvikler sig i det hele taget paa alle Omraader, et Bevis paa, at Rødhuderne meget vel er tilgængelige for Kulturen, naar den blot ikke repræsenteres alene af Krudt, Bly og Knut.

Den største Del af Fortjenesten for India-

Vejen til Samling, Civilisation og Folkevækst. I Løbet af forholdsvis kort Tid naaedes det, at af de 200,000 Indianere, som kunde leve ubekymret og frit i Reservationerne, tjente 50,000 deres Underhold. De gjorde sig fri for de hvides Overherredømme og modbeviste ved deres hele Levesæt de hvides Paastand om, at Indianerne var ubrugelige til noget fornuftigt, og at det derfor var bedst, at Racen uddøde jo før jo heller.

Denne Selvrejsning vakte Opmærksomhed blandt de hvide, og der dannedes store Foreninger til Fremme af Indianernes Kultur — praktisk anlagte Foranstaltninger til at lede Indianernes vaagnende Evner ad rationelle Veje. Mange af dem blev naturligt Landbrugere og opdyrkede store Landstrækninger til blomstrende Agerjord. Og det viste sig, at Indianerne, i Modsætning til hvad deres Rygte

Præsten *Wah-Ku-Te-Mo-Me*, en fuldblods Indianer af Sioux-Stammen, der virker som Sjølesørger blandt Indianerne i Staten Dakota.

sagde, er meget hjemmekære Folk. I 1906 var der endog arrangeret en Landsudstilling, der gav et meget glædeligt og lovende Indtryk af Indianernes Arbejde.

Indianerne har ogsaa oprettet en Farmer-Skole, der ikke paa noget Punkt staar tilbage for de hvides Landbrugsskoler. Den forestaas af en Indianer, „den hurtige Bjørn“, et godt Hovede og ivrigt interesseret for Civilisationen. Han har udtalt, „at vel varede det endnu noget, før Indianerne naaede op paa Højde med de hvide, men disse havde jo ogsaa været længe om at naa saa vidt.“ —

Denne Udtalelse vidner om en stor Beskedenhed; thi der er allerede Omraader, hvor Indianerne er de hvide fuldt ud jevnbyrdige. Det er særlig al Slags Jordarbejde, Rødhuderne har kastet sig over. Alt det, som i Europa udføres af italienske, galiziske og russiske Arbejdere: Planering af Gader, Gravning af Kanaler, Fundamenten etc. Men ogsaa som Haandværkere er Indianerne naaede langt frem. Og som Arbejdere roser man deres Nøgtternhed og Nøjsomhed.

Denne sidste Egenskab udelukker dog ikke Ærgerrighed. Paa alle Omraader fremstaar der Mænd af deres egne Rækker, som rager op — selv paa den ideelle Kulturs Omraader. Saaledes Historikeren, Dr. Gastmann, en Fuldblods Sioux-Indianer, Musikeren la Flesche, Maleren Anget de Cora, en Efterkommer af Delaware-Høvdingerne, og Mr. Wah-Ku-Te-Mo-Me, Siouxstammens Præst.

Den eneste Fare, der truer Indianerne som Fremtidsfolk er — Sygdommene. Tuberkulosen mejer stærkt ned blandt dem, og paa flere Maader er de mange Aars Undertrykkelser kommet dem dyrt at staa. Men der gøres nu fra Statens Side alt for at bøde paa de gamle Synder.

I det hele taget er den gamle Foragt for Indianerne næsten slaaet over i sin Modsætning. Man sætter store Haab til Indianernes Stolthed og Selybevidsthed. Og der synes at herske stærk Tvivl, om man ikke nu i Indianerne havde haft et langt dygtigere Menneskemateriel, hvis man havde behandlet dem godt, end man har i de indvandrede Folk.

—e.

„Lange Dag“,
en af de gamle Sioux-Høvdinge.

Orgelbygger *Immanuel Starup* fejrede d. 2den Juli sin Forretnings 50-Aars Jubilæum. Forretn. blev oprettet af Orgelbygger Knud Olsen. Hr. S. har været knyttet til den i 28 Aar, deraf de 10 som Chef. Ialt er der i de 50 Aar udgaet 200 nye Orgler fra Forretningen.

Forhenv. Skuespiller *Adolph Weel* er død, 77 Aar gl. Som Skuespiller mindeshankun af den forrige Generation, men som Menneske havde han til det sidste mange Venner.

Lærer, cand. math. *Otto Møller*, er død, 59 Aar gl. Hr. M. har i mere end en Menneskealder virket som Lærer ved Melchiors Skole, desuden v. Orlogsværftets Maskinskolet og Tekn. Skole. M. var en ualm. interesseret Lærer og et sjældent elskeligt Menneske.

Grosserer *Henry Fischer*, Fredericia, er død, 40 Aar gl. I 94 begyndte F. sin en gros Forretning i Gulduhre og Guldvarer, som han med stor Dygtighed arbejdede op til en af Landets største.

Joh. Grundtvig fejrede forl. sit 25 Aars Jubil. som Regnskabsfører v. Orlogsværftet. Hr. G., der tillige er Revisor i flere Aktieselsk., bl. a. Badeanst. „København“ er en almindelig anset og afholdt Mand.

Redaktør *W.F. Welsch*, Holstebro, fyldte forl. 75 Aar. Hr. W. er stadig rask og ved godt Humør, hans Skikkelse er en af Byens kendteste og mest afholdte.

Dyrlæge og fhv. Konsulent *L.V. Oppermann* i Randers er død, 75 Aar gl. Fra 70—1904 var O. Konsulent for den lettere Hesteavl paa Sjælland og Fyen og udførte her et stort og anerkendt Arbejde.

Hr. Sagfører *C. Knudsen*, Odense, fejrede forl. sit 25 Aars Jubil. Siden 97 er K. Medl. af Byraadet, Overligningsk. K. har udført et stort Arb. til Byens Tarv, f. Eks. for Kertemindebanen, hvis Direktør han er.

„Hver 8. Dag“s Telefoner: 6822 og 3748.
Redaktør *C. C. Clausen* træffes daglig Kl. 11 $\frac{1}{2}$ —12 $\frac{1}{2}$. Privatbolig: Telf. 4121.

Redaktionssekretæren træffes dagl. Kl. 10—3.
Forretningsføreren for Annonceafdelingen træffes daglig Kl. 3—4.

REDIGERET AF: C. C. CLAUSEN.

VINGAARDSTRÆDE 25.

UDGIVET AF: ODIN DREWES.

Vintolden er ved den ny Toldlov bleven forhøjet, men dog ikke mere end, at man her i Danmark kan faa en god og velsmagende Vin til en rimelig Penge. Især hos de gamle, ansete Firmaer, som ved deres gode Forbindelser er i Stand til at skaffe sig Vinen i Vinlandene til billige Priser. Et saadant gammelt og anset Hus er Firmaet *G. Holbek y Cia*, Cadix og Bordeaux,

hvis Vine i en Aarrække har været fordelagtigt kendte ved deres fortrinlige Kvalitet og Prisbillighed. Firmaet, der tidligere havde sin egen Aftappingsanstalt ved Vestre Boulevard, har nu overdraget Hr. *Vilh. Hertz*, Raadhusstræde 10, et Oplag af sine Vine, og hos ham kan man endnu faa de gode gamle Mærker til de billige Priser.

HVER 8 DAG

Nr. 42. 14. Aargang.

19. Juli 1908.

Kongen og de to Prinsesser paa den aabne Strandbred udfør Charlottenlund Slot. Jul. Aagaard fot.

Udenfor Charlottenlund Slot er der en lille Strimmel Land, hvor det store Publikum har fri Adgang til Sundet. Ellers er jo dets Kyst i privat Besiddelse. Paa

denne aabne Strandbred former der sig, særlig om Søndagen og de lune Aftener, et broget og muntert Liv. Folkevittigheden har døbt Strækningen „Fluepapiret“.

Der kæmpes — — —

Tonny sad ved Vinduet i den triste Gaardstue og saa ud paa et graamaalet Plankeværk, hvorpaa Drengene havde skrevet uartige Ord med Kridt.

Ordene gjorde ikke Indtryk paa hende; hun havde kendt dem, saa langt hun kunde huske tilbage, og hun kunde i det højeste se efter, om de var stavet som i hendes Tid — rent mekanisk og ligegyldigt følgende hvert Bogstav.

Det vilde ikke gaa med Syningen i Dag; hendes Øre var bestandig paa Vagt, og hendes unge Sind var opreven af alt, hvad der var hændet i de sidste Dage.

Paa den anden Side af Gadedøren boede Værten, som var Skomager og havde Butik med fint og dyrt Fodtøj.

Han havde ogsaa en Kone, som var noget af det gyseligste, Tonny vidste, en Datter Erika, som havde et daarligt Rygte, og en Søn Johannes, som Tonny holdt saa forfærdelig meget af.

De to havde kendt hinanden, saa langt Tonny kunde huske tilbage. Han havde været saadan en stille god Dreng altid og havde forsvaret hende, naar de som Børn legede, og hun kom i Knibe paa en eller anden Maade, og han havde i de senere Aar som voksen siddet i sine Forældres Stue og med stigende Interesse set over paa den unge Pige med de store alvorlige Øjne og den underlig tavse Mund.

Men den Afstand, der var mellem Skomagermesteren, som ejede det mægtige Hus, og som havde Haands- og Halsret over alle de Smaafolk, det husede, og Tonny's Fader, der var en fortrukken Smed, var bleven større med Aarene, og det hændte aldrig mere, at Tonny's Moder blev bedt over til Kaffe, eller at Tonny blev anmodet om at hjælpe Erika med noget — nej, det var gaaet helt til den modsatte Yderlighed, og hele den udslagne Dag sad Tonny og lod Symaskinen snurre, mens hendes Tanker gik de underligste Veje.

Hun var en født Grublernatur, af dem, der altid spørger „hvorfors“, og af alt svært, der kan møde et Menneske i Verden, er Ordet „hvorfors“ et af dem, der bringer de tungeste Tanker. —

Naar hun saa paa sin lille blege Mo'r, der aldrig klagede, hvor haardt det saa end gik, og sammenlignede hende med den bestandig skældende Skomagerkone, der sad og drev, saa lang Dagen var og spiste, saa Fedtet glinsede om hendes Mundvige, kunde hun ikke afholde sig fra at spørge, hvorfor den gode Gud ikke kunde dele halvt, saa der ogsaa kunde blive lidt lyst i deres smaa Stuer, og naar hun hørte Erika komme hjem langt over Midnat i Følge med højrøstede Herrer og saa hende gaa upaaklædt

om til helt hen paa Eftermiddagen, naar hun igen skulde paa Farten, kunde hun ikke lade være at spørge ud i Nattens dybe tavse Mørke, hvorfor *hun*, der aldrig havde haft en rigtig glad Time med Fryd helt inde fra det inderste Hjertekammer, hvorfor hun ikke maatte faa Lov at holde af Johannes for hele Livet — — og Tankerne gik i Ring uophørlig og uden Haab, mens Hjulet snurrede, og de smaa Fingre baksede med det stive Lærred —

Hun *maatte* ikke holde af Johannes! Herregud! Hvor var det forfærdeligt at tænke paa, at nogen kunde tage sig Ret til at rive et andet Menneskes Hjerte i Flænger lige i det Øjeblik, hvor det var saa stort og fuldt af Lykke! Og hvor havde det været ondt og grusomt, alt det, hans Mor havde sagt til hende.

Men dybest skar hendes egen Mo'r's Ord: for en Drankers Barn findes ingen Medlidenhed eller Lykke hos Mennesker, der aldrig har gaaet i Modgangens haarde Skele — de vil trykke Dig til Jorden trods al Din Modstand, og de vil sætte Foden paa Dig saalænge, at Du ikke kan rejse Dig mere — —

Tonny lyttede igen.

Aa, denne Spænding! Det var næsten ikke til at udholde, og saa var det hele vel forgæves alligevel. Hvem havde nogen Sinde set en Dranker rejse sig efter saa mange Aars Forløb? Hvor var den faste Vilje, der behøvedes for at kæmpe mod sin Lidenskab? Hvor var den hjælpende Haand i Fristelsens Stund? Hvor var det henne alt det, der byggede de lyse, lykkelige Hjem, som hun kun kendte paa Afstand? — — Og alligevel! Aldrig kunde eller skulde hun glemme det raadløse og fortvivlede Blik i sin Fa'r's Øjne, da hendes Mo'r roligt og fuldstændig haabløst havde fortalt ham, at ikke alene *hendes* Lykke havde han dræbt, men al Mulighed ogsaa for deres Barn, og lidt efter lidt var *det* kommen frem, som hun havde lidt og stridt igennem ganske alene i Tidens Løb, lige fra hans første brudte Løfte til hans fuldstændige Opgivelse af al menneskelig Færd.

Tonny havde været lige saa aandeløs stille under Moderens Ord, som hun fra Barn havde været, naar Faderen ravede rundt i Stuen og talte usammenhængende og lallende til hende. Som Lyn havde de splittet Tilværelsens dybe Mørke og blottet dens Brist saa ubarmhæjertigt, at hun ligesom havde følt sin egen Tankes Vækst igennem dem, men tillige sin ubodelige Ulykke.

Og saa var det kommen, det underlig store, der havde grebet om alle Hjertestrænge og vakt hendes Barnekærlighed paany: som den ydmyge Synder, knust under sin egen Brødes

Vægt, var han gaaet de faa Skridt over Gulvet til Moderen, og med en Stemme, der forekom Tonny som en fremmed Mands, havde han lovet at sejre og vinde alt tilbage. Og saa var han gaaet.

Over for alt det var Tonny's egen Pine trængt i Baggrunden. Om Aftenen kom han tilbage, som han var gaaet, uden at have nydt noget, og to Dage efter havde han faaet Arbejde.

Hele den foregaaende Uge var alt gaaet godt, men nu var han bleven saa forunderlig stille, og hans Øjne bad bestandig om Tilgivelse for, hvad han havde forbrudt imod dem.

Moderen gik hver Dag til sit Arbejde, som hun altid havde gjort; hun turde ikke haabe mere, men Tonny saa, hvor hendes Hænder skælvede, naar Gangdøren smækkede, og hvorledes hendes Læber sitrede i Angst, indtil Faderen stille og rolig havde sat sig paa sin Plads om Aftenen.

Der var saa stille nu i de smaa Stuer, hvor hver sad med sine Tanker, indtil de gik til Ro. Tonny saa kun sjældent Johannes i den Tid, men hun vidste, at han svigtede ikke, og hun kunde ikke naa videre end til Faderen, hvis Ansigt var bleven hvidt og slapt i den korte Tid, og hvis Hænder gled saa blødt og nænsomt over hendes lyse Haar.

Om Dagene grublede hun og spurgte sig selv, hvorfor alt dette ikke var kommen for længe siden, saa Livet havde været fuldt af lyse Minder i Stedet for af mørke, og saasnart det lakkede mod Fyraften, lovede hun Vorherre alt muligt, naar blot Faderen denne ene Gang endnu vilde være stærk.

Hun havde nu siddet og stirret paa Plankværket længe, men Tankerne var langt borte, og hendes Øren opfangede den mindste Lyd ude fra Gangen.

Omsider rejste hun sig og gik ud i Gadedøren. Klokkeren var mange, og endnu var Faderen ikke til at se; da steg Angsten ganske langsomt op i hende, og hun saa i Tankerne alt det gamle om igen, indtil de havde naaet den fuldkomne Ødelæggelse.

Johannes' Mo'r kom hjem i det samme. Fed og bred svajede hun over Gaden, og der kom et ondt Smil i hendes Ansigt, da hun saa Tonny's bange Øjne.

„Naa! ja, jeg behøver ikke at spørge“, sagde hun, „nu er den altsaa gaaende igen!“

Tonny svarede ikke; hendes Øjne fo'r fra Side til Side ned ad den urolige Gade.

„Nej, den Slags gaar aldrig over; jeg kender det fra min egen Fa'r; han ødelæaa alt, hvad min Mo'r strævede for, og han endte ogsaa, som han havde forskyldt det selv. Det har derfor været

min Stolthed, at Johannes aldrig smager Spiritus, og jeg skal ogsaa nok være Mo'r for at holde ham borte fra et Hus, hvor de ikke ser andet end Svineri fra Morgen til Aften — — — —

Tonny hørte næppe hendes Ord; nede i Gaden kom en Vogn kørende ganske langsomt, og ved Siden af Vognen gik Folk og kiggede ind.

Som et Lyn var Tonny derhenne. Jo, hun kunde se det — det var hendes Fa'r, men han var saa hvid, og hans Hoved laa saa træt tilbagelænet — — —

Vognen standsede, og en Betjent hjalp ham ind og lagde ham paa Sengen.

„Han besvimede her omme i Gaden, maaske gaar det snart over — han fejler ikke noget ellers.“ Betjenten kendte Faderen, og følte Trang til at konstatere dette Faktum.

Lidt efter kom Moderen, og de hjalp ham af Klæderne. Ganske stille lod han dem tumle, som de vilde, men hans Øjne veg ikke fra dem.

Moderen satte sig ved Sengen, og Tonny stod hos ham og tørrede hans feberhede Pande.

Ved Midnat blev han urolig, og en pludselig Angst kom over ham. De klare Perler stod paa hans Pande, og hans skælvende Hænder holdt dem begge fast.

„Jeg magtede det ikke“, hviskede han, „Giften sad i Blodet og skreg; men jeg har kæmpet mere, end jeg kan sige. Jeg sejrede kun halvt, fordi jeg bukkede under i Kampen, men saavist som jeg har holdt mit Løfte til dig, Mo'r, fordi jeg elsker dig saa højt, saavist tager jeg Forbannelsen med mig i Graven, og Tonny skal ikke lide for min Skyld — — lille, lille Tonny, lille, elskede Mo'r!“ — — —

— En Vogn standsede udenfor, og der hørtes høje Raab, Hvin og Kvindelatter imellem hinanden; et tungt Løsteme faldt mod Døren og blev liggende, og Vognen raslede atter over Stenbroen.

Stille og besindig aabnede Tonny's Mo'r Døren og saa Erika ligge rød og snavset med sløve Øjne og lallende Tunge. I det samme gik Døren op paa den modsatte Side, og Erikas Mo'r kom ud med Lys:

„Det er nok svært at faa Nattero“, sagde hun, „men det skal nok hjælpe nu, han er bleven Afholdsmand — —.“ Da saa hun sin Datter, og hun næsten krøb de faa Trin over til hende.

Tonny's Mo'r lukkede langsomt Døren efter sig.

— Ganske kort Tid efter døde Tonny's Fa'r. Hans Løfte dræbte ham. Men i Butiken med det flue Fodtøj stod Erikas Mor mængen Nat og ventede med Angst i Hjærtet, indtil Datteren syngende eller leende med usikre Bevægelser kom hen ad den stille Gade.

CLARA KOEFOED.

Grev Zeppelins Luftskib gaar hen over Zürich.

Zeppelins 12 Timers Luftrejse.

Naar en Gang Historien om vor Tids Store skal skrives, vil Grev Zeppelins Navn lyse blandt de første. Thi det er jo beundringsværdigt, hvad denne Mand, der har fyldt de 70, Støvets Aar, har udrettet og udretter, ung og usvækket. Han staar Maal med de store Opfindere ved sin haardnakkede Udholdenhed og sit Maals Størrelse. Der har denne Mand sat sit Livs Aften og en Formue, alt ind paa at skabe det styrbare Luftskib. Skib paa Skib har han bygget, Formuen er gaaet, hans Venners og Bekendtes Penge ogsaa. Man har set med Mistillid paa ham, mødt ham med Haan. Og særlig den officielle tyske Militærballonteknik har set med onde Øjne paa ham.

Men nu samtidig med, at det militære Luftskib er strandet paa Granerne og Fyrrenerne udenfor Berlin, har Zeppelin foretaget sin 12 Timers Rejse ind over Schweiz fra Bodensøen, der er hans faste Udgangssted. Han er gaaet over Bjerge, gennem Passer, trodset vanskelige Bjergvinde, han har holdt sig svævende over Byer, er gaaet helt ned til Tagene og er steget op igen til store Højder.

Faktisk er Spørgsmaalet om det styrbare Luftskib løst med denne 12 Timers Rejse. Den gamle Greve har sejret. Og hans Daad overstraalet i Rækkevidde alt andet, der er sket i de sidste Aar.

Bygningskunst i By og paa Land. IV.

Godsforsvalterboligen paa Ourupgaard. Arkitekt: Jensen-Klint.

Evner som Arkitekt er det, at han formaar at frembringe Stemning i sine Bygninger, en Evne, der særlig maa skattes i en for Bygningskunsten saa stemningsforladt

Tidsalder. Hans første arkitektoniske Arbejde er Guldsmed Holms Villa i Hellerup, endvidere skal nævnes nogle af hans skøn-

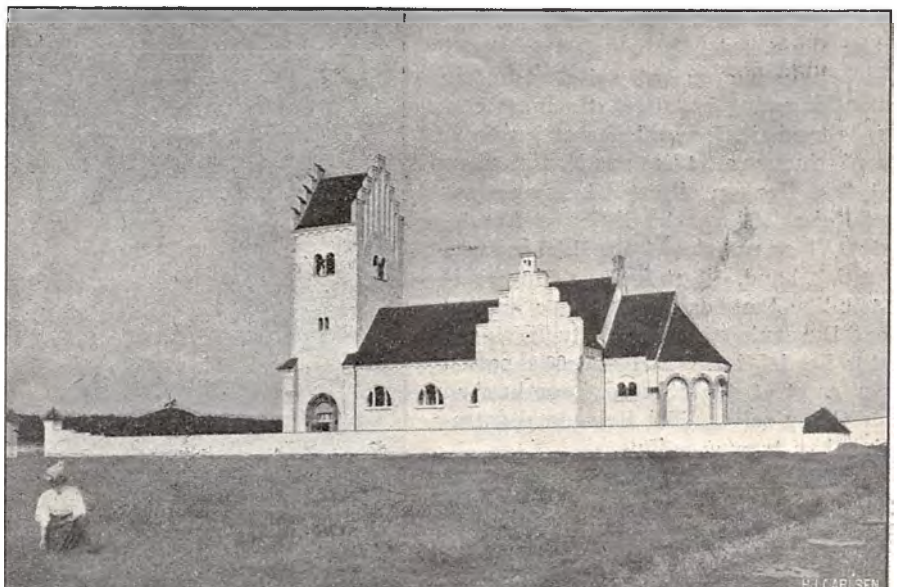
Arkitekt Jensen-Klint, hvis Bygninger gives i Dag, er en af vore originaleste og mest alsidige Arkitekter. Det var ad lange Omveje han kom ind paa at dyrke Arkitekturen. Først var han polytektisk Kandidat og arbejdede en Tid paa Statsingeniørens Kontor; samtidig hermed dyrkede han Malerkunsten og beskæftigede sig med Keramik, Møbelkunst og andre decorative Arbejder. Af hans Billedhuggerarbejder vil særlig huskes hans Model til Springvandskonkurrencen paa Amagerstov, indtil endelig en stærk indre Trang førte ham ind paa at ofre sig for Arkitekturen. Paa dette Omraade har han udført en Række skønne Arbejder, der alle udmærker ved en djærv Originalitet og dog saa hjemlig danske. Undertiden kan han være lidt bizar, dog sjældent paa Skønhedens Bekostning, banal er han aldrig, han har altid noget nyt at fortælle.

En af Klints værdifuldeste

neste, saasom Gymnastikskolen paa Vodrofvvej, Banken i Frederikshavn, Godsforsvalterboligen paa Falster, samt hans Kirke i Vendsyssel.

De to sidstnævnte Bygninger gengives her, de passer fortræffeligt i det danske Landskab og har begge meget af den gamle danske Arkitekturs Tradition i sig, men genfødt i moderne Aand. Til Kirkens Hovedlinier har hans Forbillede været den danske Landsbykirke fra Middelalderen, og heri har han gjort ret.

CARL BRUMMER.

Vodskov Kirke i Vendsyssel. Arkitekt: Jensen-Klint. H. Damgaard fot.

Jonas Lie og hans Hustru i deres Hjem i Paris. Myhre fot.

Jonas Lie er atter en af de Mænd, der følger deres Hustru i Graven. Vi saa det samme med Campbell-Bannermann. Han var efter Hustruens Død kun en halv Mand, en mærket Mand, der kun længtes efter i Døden at forenes med hende, der var gaaet forud. Og ogsaa Lie var efter sin Hustrus Død selv Dødens nære Bytte. Men faa Hustruer har ogsaa betydet mere for en digtende og skabende Aand. Hver af hans Bøger var hendes tillige. Lie skabte i frugtbar, overstrømmende Grøde, Tusinder og atter Tusinder af Indtryk og Erindringer strømmede ind over ham, naar en Roman formede sig og groede i hans Sjæl. Og hun var da den, der vragede og valgte, der skar bort og ordnede, gjorde det egentlige Mandsarbejde, det kritiske. Naar Lie mindes, maa derfor ogsaa hans Hustru mindes og vi bringer derfor dette smukke Billede, som en dansk Mand har taget af Lie og hans Hustru nede i Paris, hvor de saa længe havde deres Hjem.

Ungdom paa Sadlepladsen. — Prins Harald. — Grev og Grevinde Danneskjold-Samsøe. Jul. Aagaard fot.

Var det den sidste Dæg paa den gamle Væddeløbsbane? Skal nu ogsaa den høre til Minderne? Et er da givet, at smukkere Væddeløbsbane faar vi ikke. Denne store aabne Slette, med de enkelte Trægrupper og Erimitagens stilfulde Jagtslot var egentlig den smukkeste Ramme, som ønskes kunde om den ædle Sport.

Vægt, var han gaet de faa Skridt over Gulvet til Moderen, og med en Stemme, der forekom Tonny som en fremmed Mands, havde han lovet at sejre og vinde alt tilbage. Og saa var han gaet.

Over for alt det var Tonny's egen Pine trængt i Baggrunden. Om Aftenen kom han tilbage, som han var gaet, uden at have nydt noget, og to Dage efter havde han faaet Arbejde.

Hele den foregaaende Uge var alt gaet godt, men nu var han bleven saa forunderlig stille, og hans Øjne had bestandig om Tilgivelse for, hvad han havde forbrudt imod dem.

Moderen gik hver Dag til sit Arbejde, som hun altid havde gjort; hun turde ikke haabe mere, men Tonny saa, hvor hendes Hænder skælvede, naar Gangdøren smækkede, og hvorledes hendes Læber sitrede i Angst, indtil Faderen stille og rolig havde sat sig paa sin Plads om Aftenen.

Der var saa stille nu i de smaa Stuer, hvor hver sad med sine Tanker, indtil de gik til Ro. Tonny saa kun sjældent Johannes i den Tid, men hun vidste, at han svigtede ikke, og hun kunde ikke naa videre end til Faderen, hvis Ansigt var bleven hvidt og slapt i den korte Tid, og hvis Hænder gled saa blødt og nænsomt over hendes lyse Haar.

Om Dagene grublede hun og spurgte sig selv, hvorfor alt dette ikke var kommen for længe siden, saa Livet havde været fuldt af lyse Minde i Stedet for af mørke, og saasnart det lakkede mod Fyraften, lovede hun Vorherre alt muligt, naar blot Faderen denne ene Gang endnu vilde være stærk.

Hun havde nu siddet og stirret paa Plankeværket længe, men Tankerne var langt borte, og hendes Øren opfangede den mindste Lyd ude fra Gangen.

Omsider rejste hun sig og gik ud i Gadedøren. Klokkeren var mange, og endnu var Faderen ikke til at se; da steg Angsten ganske langsomt op i hende, og hun saa i Tankerne alt det gamle om igen, indtil de havde naaet den fuldkomne Ødelæggelse.

Johannes' Mo'r kom hjem i det samme. Fed og bred svajede hun over Gaden, og der kom et ondt Smil i hendes Ansigt, da hun saa Tonny's bange Øjne.

„Naa! ja, jeg behøver ikke at spørge“, sagde hun, „nu er den altsaa gaaende igen!“

Tonny svarede ikke; hendes Øjne fo'r fra Side til Side ned ad den urolige Gade.

„Nej, den Slags gaar aldrig over; jeg kender det fra min egen Fa'r; han ødelæaa alt, hvad min Mo'r strævede for, og han endte ogsaa, som han havde forskyldt det selv. Det har derfor været

min Stolthed, at Johannes aldrig smager Spiritus, og jeg skal ogsaa nok være Mo'r for at holde ham borte fra et Hus, hvor de ikke ser andet end Svineri fra Morgen til Aften — — — —

Tonny hørte næppe hendes Ord; nede i Gaden kom en Vogn kørende ganske langsomt, og ved Siden af Vognen gik Folk og kiggede ind.

Som et Lyn var Tonny derhenne. Jo, hun kunde se det — det var hendes Fa'r, men han var saa hvid, og hans Hoved laa saa træt tilbagelænet — — —

Vognen standsede, og en Betjent hjalp ham ind og lagde ham paa Sengen.

„Han besvimede her omme i Gaden, maaske gaar det snart over — han fejler ikke noget ellers.“ Betjenten kendte Faderen, og følte Trang til at konstatere dette Faktum.

Lidt efter kom Moderen, og de hjalp ham af Klæderne. Ganske stille lod han dem tumle, som de vilde, men hans Øjne veg ikke fra dem.

Moderen satte sig ved Sengen, og Tonny stod hos ham og tørrede hans feberhede Pande.

Ved Midnat blev han urolig, og en pludselig Angst kom over ham. De klare Perler stod paa hans Pande, og hans skælvende Hænder holdt dem begge fast.

„Jeg magtede det ikke“, hviskede han, „Giften sad i Blodet og skreg; men jeg har kæmpet mere, end jeg kan sige. Jeg sejrede kun halvt, fordi jeg bukkede under i Kampen, men saavist som jeg har holdt mit Løfte til dig, Mo'r, fordi jeg elsker dig saa højt, saavist tager jeg Forbannelsen med mig i Graven, og Tonny skal ikke lide for min Skyld — — lille, lille Tonny, lille, elskede Mo'r!“ — — —

— En Vogn standsede udenfor, og der hørtes høje Raab, Hvin og Kvindelatter imellem hinanden; et tungt Løbeme faldt mod Døren og blev liggende, og Vognen raslede atter over Stenbroen.

Stille og besindig aabnede Tonny's Mo'r Døren og saa Erika ligge rød og snavset med sløve Øjne og lallende Tunge. I det samme gik Døren op paa den modsatte Side, og Erikas Mo'r kom ud med Lys:

„Det er nok svært at faa Nattero“, sagde hun, „men det skal nok hjælpe nu, han er bleven Afholdsmand — —.“ Da saa hun sin Datter, og hun næsten krøb de faa Trin over til hende.

Tonny's Mo'r lukkede langsomt Døren efter sig.

— Ganske kort Tid efter døde Tonny's Fa'r. Hans Løfte dræbte ham. Men i Butiken med det fine Fodtøj stod Erikas Mor mængen Nat og ventede med Angst i Hjærtet, indtil Datteren syngende eller leende med usikre Bevægelser kom hen ad den stille Gade.

CLARA KOEFOED.

Grev Zeppelins Luftskib gaar hen over Zürich.

Zeppelins 12 Timers Luftrejse.

Naar en Gang Historien om vor Tids Store skal skrives, vil Grev Zeppelins Navn lyse blandt de første. Thi det er jo beundringsværdigt, hvad denne Mand, der har fyldt de 70, Støvets Aar, har udrettet og udrettet, ung og usvækket. Han staar Maal med de store Opfindere ved sin haardnakkede Udholdenhed og sit Maals Størrelse. Der har denne Mand sat sit Livs Aften og en Formue, alt ind paa at skabe det styrbare Luftskib. Skib paa Skib har han bygget, Formuen er gaaet, hans Venners og Bekendtes Penge ogsaa. Man har set med Mistillid paa ham, mødt ham med Haan. Og særlig den officielle tyske Militærballonteknik har set med onde Øjne paa ham.

Men nu samtidig med, at det militære Luftskib er strandet paa Granerne og Fyrerne udenfor Berlin, har Zeppelin foretaget sin 12 Timers Rejse ind over Schweiz fra Bodensøen, der er hans faste Udgangssted. Han er gaaet over Bjerge, gennem Passer, trodset vanskelige Bjergvinde, han har holdt sig svævende over Byer, er gaaet helt ned til Tagene og er steget op igen til store Højder.

Faktisk er Spørgsmaalet om det styrbare Luftskib løst med denne 12 Timers Rejse. Den gamle Greve har sejret. Og hans Daad overstraalet i Rækkevidde alt andet, der er sket i de sidste Aar.

Bygningskunst i By og paa Land. IV.

Godsforvalterboligen paa Ourupgaard. Arkitekt: Jensen-Klint.

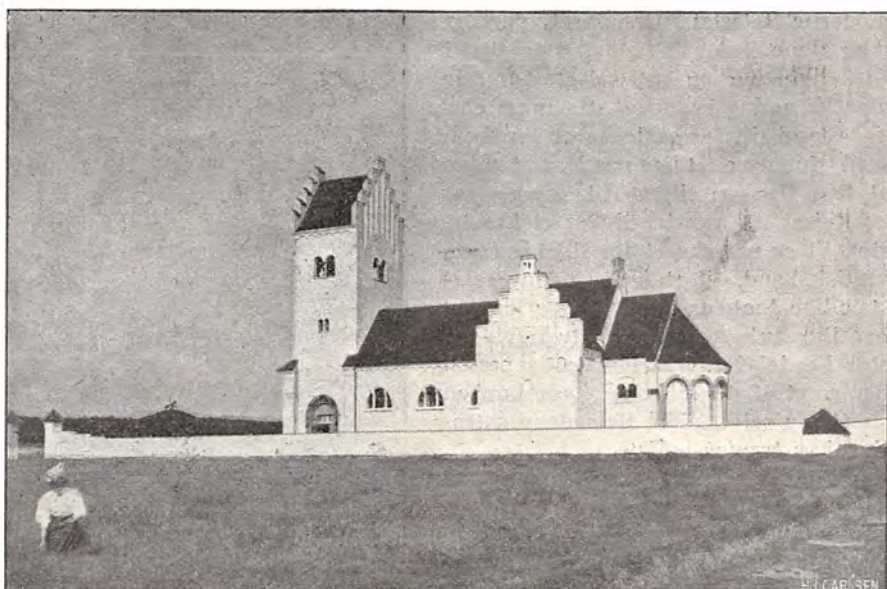
Arkitekt Jensen-Klint, hvis Bygninger gives i Dag, er en af vore originaleste og mest alsidige Arkitekter. Det var ad lange Omveje han kom ind paa at dyrke Arkitekturen. Først var han polytektisk Kandidat og arbejdede en Tid paa Statsingeniørens Kontor; samtidig hermed dyrkede han Malerkunsten og beskæftigede sig med Keramik, Møbelkunst og andre decorative Arbejder. Af hans Billedhuggerarbejder vil særlig huskes hans Model til Springvandskonkurrencen paa Amagerstov, indtil endelig en stærk indre Trang førte ham ind paa at ofre sig for Arkitekturen. Paa dette Omraade har han udført en Række skønne Arbejder, der alle udmærker ved en djærv Originalitet og dog saa hjemlig danske. Undertiden kan han være lidt bizar, dog sjældent paa Skønhedens Bekostning, banal er han aldrig, han har altid noget nyt at fortælle.

En af Klints værdifuldeste

evner som Arkitekt er den, at han formaar at frembringe Stemning i sine Bygninger, en Evne, der særlig maa skattes i en for Bygningskunsten saa stemningsforladt Tidsalder. Hans første arkitektoniske Arbejde er Guldsmid Holms Villa i Hellerup, endvidere skal nævnes nogle af hans skøn-

nesten, saasom Gymnastikskolen paa Vodrofsvej, Banken i Frederikshavn, Godsforvalterboligen paa Falster, samt hans Kirke i Vendsyssel. De to sidstnævnte Bygninger gengives her, de passer fortræffeligt i det danske Landskab og har begge meget af den gamle danske Arkitekturs Tradition i sig, men genfødt i moderne Aand. Til Kirkens Hovedlinier har hans Forbillede været den danske Landsbykirke fra Middelalderen, og heri har han gjort ret.

CARL BRUMMER.

Vodskov Kirke i Vendsyssel. Arkitekt: Jensen-Klint. H. Damgaard fot.

Eulenburg-Processen.

Grev Eulenburg forlader Justitsbygningen for at køre en Tur i Automobil i Thiergarten.

kan være under overvældende Indflydelse af en saa daarlig Person som denne Eulenburg, som viser sig at være et forløjet, hensynsløst og perverst Individ, der ikke betænker sig paa at bruge de smudsigste Midler for at holde andre Indflydelser borte fra Kejseren og bevare sit eget Herredømme, faar man uvilkaarlig en vis Medynk med Fyrsterne. At tænke sig, at han i Aarevis har grebet ind i Rigers og Folks Skæbne, at han har modarbejdet og styrtet

Rigskanslere og ansvarlige Ministre. Ja, der sker un-

Jeg talte en Dag med en Czecker kort efter Eulenburgs Arrestation. Han var ikke nogen Beundrer af Prøjserne eller Tyskerne overhovedet, men alligevel følte han Beundring for den tyske Retsstat, der slog ned paa en Mand, der havde begaaet Mened, saa være han nok saa meget Kejserens Ven og selv Fyrste. „Her i Østerig var det aldrig sket. Eulenburg havde her ikke hehøvet at være nær saa højt paa Straa, for at slippe uskadt fra den Affære.“ Og jeg selv var, med Skam at melde, ikke hel sikker paa, om ikke en dansk Eulenburg ogsaa var sluppen, selv om vi i langt højere Grad end Østerig er en moderne Retsstat. Demokrati gør det ikke alene i det Tilfælde. Der skal i Virkeligheden en ret selvstændig, ja maaske endog en noget stivsindet Embedsstand til, for saaledes at gaa frem med Øjnene rettet lige paa Maalet, uden at tage Hensyn til, at til højre staar en Kejser, til venstre ligger et Fyrsteslot. Vi er maaske et for lidet bureaukratisk Land, til at fostre denne selvstændige Embedsstand. Denne Mangel paa Bureaukratisme er naturligvis en stor Fordel i andre Hensæender; men her er et af de Tilfælde, hvor kun en stærk og selvbevidst Retsadministration kan trænge igennem.

Ellers interesserer Processen væsentlig, fordi der gives et nyt Bidrag til, hvor uheldigt Fyrsterne selv i vore Dage er stillede, hvor vanskeligt det er for dem at se Tingene lige i Øjnene, som de er. Naar selv en saa udpræget Monark som Kejser Wilhelm i Aarevis

derlige Ting i denne Verden. Ogsaa i vore Dage, hvor alt synes at ligge i saa klart et Offentlighedens Skær. Havde der ikke været en modig og frygtløs Journalist, Maximilian Harden, vilde denne Kræftbyld have ædt sig videre ind i det tyske Riges Marv.

C. C.

Fyrstinde Eulenburg med sine Søner foran Justitsbygningen.

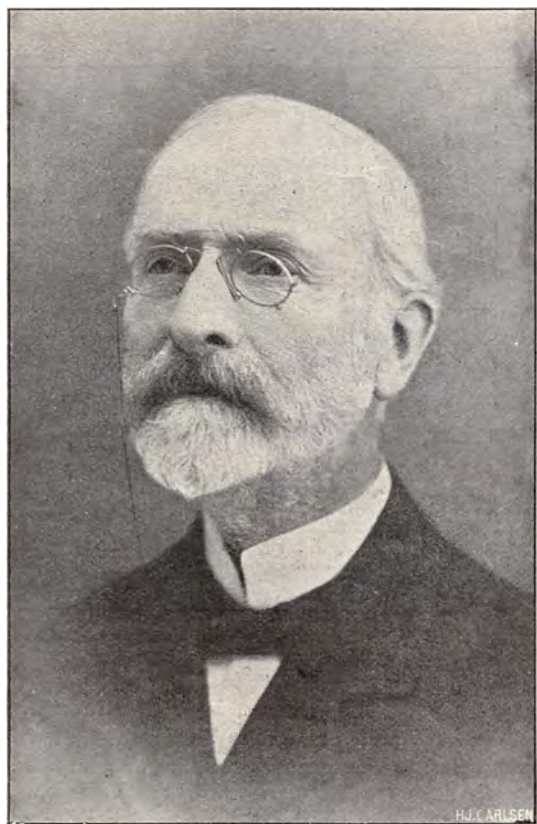
Den af Digteren Jeppe Aakjær for sine Forældre rejste Sten.

Ovre paa en brunklædt Hedebakke i Fjends Herred har Digteren Jeppe Aakjær rejst sine Forældre en Mindesten med følgende Indskrift:

„Her vendte Fa'r sin Plov aa, saa mangen, mangen Gang,
naar Graalærken højt over Sandmarken sang.
Her gik min stille Mo'r i sin grove, graa Kjol'
og saa med tyngt Blik mod den synkende Sol.
Thi sætter eders Søn den liden graa Sten
til Minde om en Færd, der som Duggen var ren.“

Den smukke Sten blev i Søndags afsløret under ret ejendommelige Former. Der blev ikke alene holdt Taler, men tillige ydet saa fantastisk Underholdning som Vækildsbaal, Procession af Høstvogne med 30 Høstpiger, Fremkaldelse af en Bjergmand o. s. v.

Festen — Jeppe Aakjær har døbt den Markfest — overværedes af en Mængde Mennesker fra Omegnen og de nærmestliggende Byer.

Konferensraad Philip Schou.

Konferensraad Philip Schou.

Han havde paa et givet Tidspunkt den Lykke at være Manden, den rette, den nødvendige, den, der saa Maalet og havde Kraften til at naa det. Ham var det, der vilde den store Udstilling i 1888, og som gennemførte den. Hvad han ellers har udrettet, hans store Arbejde for vor Porcellænsindustri, hans Udvikling, for vort Kunsthaandværk, for vort Haandværks tekniske Dannelse, blegner ved Siden af denne ene store Mandsdaad, Udstillingen, der med et Slag forandrede København fra en afsides By i en Udkant i Europa til en omtalt og selvbevidst By. Han samlede Viljerne, begejstrede dem, omsatte Drømme og Tanker til Daad. Han havde alle de Høvdingegenskaber, som en saadan Udstilling kræver. Og han sled sig, som alle de store Udstillingschefer, op paa sin Udstilling. Han kan trøste sig med, at have været den Mand, som Landet havde behov. Men hvor er Manden, der bærer den næste Udstilling?

Jonas Lie og hans Hustru i deres Hjem i Paris. Myhre fot.

Jonas Lie er atter en af de Mænd, der følger deres Hustru i Graven. Vi saa det samme med Campbell-Bannermann. Han var efter Hustruens Død kun en halv Mand, en mærket Mand, der kun længtes efter i Døden at forenes med hende, der var gaaet forud. Og ogsaa Lie var efter sin Hustrus Død selv Dødens nære Bytte. Men faa Hustruer har ogsaa betydet mere for en digtende og skabende Aand. Hver af hans Bøger var hendes tillige. Lie skabte i frugtbar, overstrømmende Grøde, Tusinder og atter Tusinder af Indtryk og Erindringer strømmede ind over ham, naar en Roman formede sig og groede i hans Sjel. Og hun var da den, der vragede og valgte, der skar bort og ordnede, gjorde det egentlige Mandarbejde, det kritiske. Naar Lie mindes, maa derfor ogsaa hans Hustru mindes og vi bringer derfor dette smukke Billede, som en dansk Mand har taget af Lie og hans Hustru nede i Paris, hvor de saa længe havde deres Hjem.

Ungdom paa Sadlepladsen. — Prins Harald. — Grev og Grevinde Danneskjold-Samsøe. Jul. Aagaard fot.

Var det den sidste Dag paa den gamle Væddeløbsbane? Skal nu ogsaa den høre til Minderne? Et er da givet, at smukkere Væddeløbsbane faar vi ikke. Denne store aabne Slette, med de enkelte Trægrupper og Erimitagens stilfulde Jagtslot var egentlig den smukkeste Ramme, som ønskes kunde om den ædle Sport.

Prinsesse Marie, Prins Carl, Dronningen, Kongen, Prinsesse Bonaparte-Georg, Prinsesse Thyra.
 Fra Afsløringen af Kongemindesmærket i Fredensborg, Lørdag d. 11. Juli. Jul. Aagaard fot.

Fra 6te Juli Festen i Fredericia. Ved Landsoldaten. Olsen fot.

Hele Fredericias Historie samler sig lige som i en Hovedsum om den berømte Nat og Morgen, da de danske Soldater brød frem fra Fæstningen og slog Oprørernes Belejningshær paa Flugt. Og hvert Aar mindes den gamle Fæstningsby i en smuk og gripende Fest de stolte Minder. Alle deltage i Festen, ung og gammel, høj og lav. Festens Brændpunkter er naturligvis Krigergraven, Bülows Mindesmærke og Landsoldatens Statue.

Ved Wannsee, hvor Hundredtusinder af Berlinere tager deres gratis Bad.

Wannsee-Fribad.

Berlin har de sidste Aar faaet en Seværdighed mere: det er det saakaldte Fribad ved Wannsee, Kommer man til Berlin Nordfra, og rejser

man videre Syd paa til Dresden, synes Berlins Omegn én den kedeligste i Verden. Byen er jo bygget paa Brandenburgerheden, det gule Sand stikker overalt igennem det tynde Muðlag.

Fyr og Birk, de to nøjsomme Træer, behersker det flade Landskab, Fladt og kedsommeligt og tørt.

Tager man fra Berlin ned til Postdam, bliver Landskabet straks mere afvekslende. Der kommer Bakkebølgen ind i det, og der kommer alle de skovomkrandsede Smaasøer.

En af dem er Wannsee. Og der var der nu en fornuftig Embedsmand, der sagde som saa til Millionbyens Befolkning: Der er en smuk Sø med friskt Vand, en god Sandbred, en ideal Beliggenhed midt i Skoven. Inde i Berlin er der lummert og hedt, værsgo, tag I nu jeres gode Bad, lige saa frit I vil. Hele

I det varme Sand.

Sommer-Kostume.

Verden over ved de store Badesteder bader

Mænd og Kvinder sammen fra aaben Strand, den velhavende Overklasse, som har Raad til at rejse til og bo ved de dyre Badesteder, hvor for skulde saa ikke de BerlinerMellemstandsfolk og Smaaborgere ikke kunne gøre det.

Og med

et dristigt Pennestrøg slettede han for sin Kommunes Vedkommende alle de hindrende Bestemmelser, der hidtil havde spærret for Badelivet.

Og hver sollys Dag, særlig hver Søndag, blev der en Folkevandring fra det lumre, overhedede Berlin ud til den friske Skovsø. Og et Folkeliv, saa muntert og harmløst, som Storbyens Befolkning kan føre det, naar den vender tilbage til Naturen fra Asfalt og Kaserne, udfoldede sig. Det var som store Børn, der var slupne løs. Man dansede og legede Tagfat i Vandet, gjorde Gymnastik paa Strandbredden døsede, tog Solbade, soppede. Ikke mindst Børnene morede sig vidunderligt.

Der var naturligvis dem, der tog Forargelse.

Og slipper man et Hundred Tusind Mennesker løs, vil der naturligvis altid være nogle skabede Faar derimellem. Mislighederne var dog sikkert mindre end ved de større Verdensbadesteder, i alt Fald var man i Wannsee-Fribad fri for den internationale Demimonde.

I Aar har man truffet enkelte regulerende Bestemmelser i Retning af strængere Fordringer til Badedragt, til Familjebadning og sligt. Men selve Kærnen, Grundideen i Fribadet er uberørt. Og hver Søndag vandrer Berlin ud til Bad og Sol og Sommerglæde.

Og man bliver som Københavner noget misundelig. Tænk blot paa Københavns Beliggenhed ved det friske, salte Sund. Naar man i Berlin kan faa det ud af en Ferskvandssø, hvad maatte vi saa ikke en bagende Sommerdag kunne faa ud af vor Kyst!

Ogsaa hos os er det jo kun et lille Mindretal, der rejser. De mange maa pænt blive hjemme. Og de har dog et Krav paa den styrkende Indflydelse af Sø og Sol. Badeanstalter kan naturligvis være gode. Men de koster Penge: kommer dertil Billetten, Entré, bliver det for dyrt for en Mand med Kone og Børn. Og Badeanstalterne er jo ogsaa for smaa til, at der kan udfolde sig et muntert Folkeliv paa dem.

Nej, der skal en aaben Strand til, hvor enhver kan gaa i Vandet ganske gratis.

Helt let vil det ikke blive at virkeliggøre det ved København. Det var naturligst at gøre det Nordpaa, København vender jo mod Nord. Men op langs Øresund er jo saa godt som hver Plet langs Kysten hegnet ind til private Villaer og Haver. Det offentlige har der, til stor Skade for Storbyens Befolkning, forsømt i Tide at sikre sig Arealer til almindelig, fri Benyttelse.

Kun paa et Sted, ud for Charlottenlund, har man en Smule aaben Bad, tilgængelig for alle, det saakaldte „Fluepapir“. Og naar man en Sommeraften eller en Søndag ser Trængselen der, forstaar man de brede Lags Længsel mod den aabne Sø. Bade der kan man imidlertid ikke. Der er ogsaa for lidt Plads til et Fribad. Men hvis man kunde faa inddraget Stranden foran Charlottenlundfortet, kunde der maaske, hvis Bunden ellers er god, og Tangafsætningen kan hindres, der skabes Muligheder for et lignende muntert Folkeliv som ved Wannsee, Københavns store Fribad, Charlottenlund Fribad.

ALONSO.

En Kvaksalver, der tjener 100,000 om Aaret.

De kloge Mænd og de kloge Koner her i Danmark har ogsaa deres Klientel, og det større, end man skulde tro. Naar først Sygdommen kommer, især den kroniske, den, man er gaaet fra Læge til Læge med og overalt faaet Svaret: Der er intet at gøre, tyer selv Folk, om hvem man mindst skulde tro det, til Kvaksalveren. Den gamle Overtro kommer op i én: maaske var det dog muligt, maa-

godser til sine Sønner. Og ikke blot lever han selv stort, men hele den lille Flække Radbruch med dens 400 Sjæle lever hovedsagelig ogsaa af ham, tjener paa Værtshushold, paa Kørsel, paa alt det, som et dagligt Besøg, der løber op i Hundreder, fører med sig.

Radbruch er en lille By ved Banen mellem Hamburg og Hannover. Og hvert Tog bringer Rejsende til den kloge Mand. Der holder oppe

Patienter, der venter udenfor Kvaksalverens Bolig.

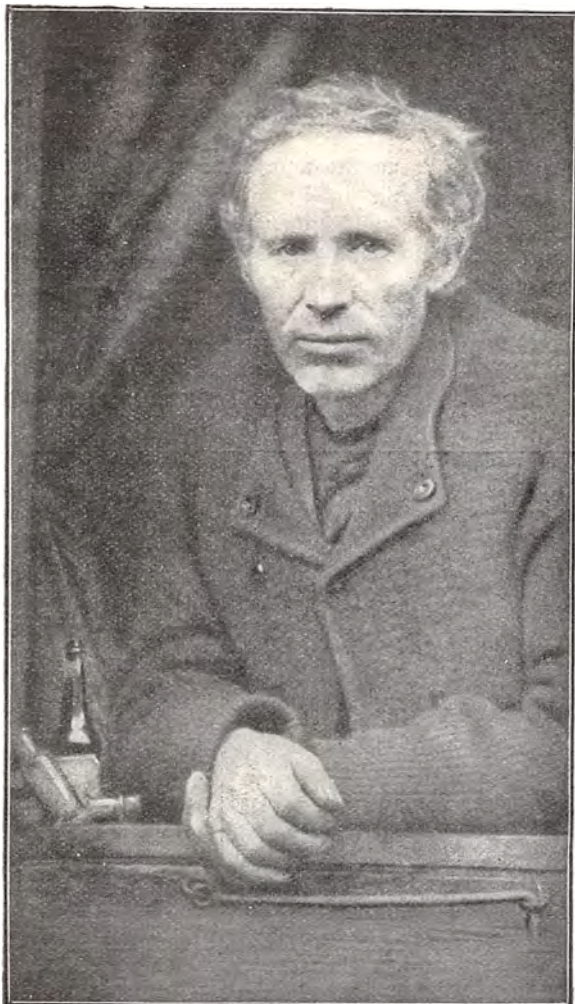
ske var der dog Redning. Og der gaar Rygter om, at den er hjulpen, og den er helbredet, som Lægerne forlængst havde afstaaet til Døden. Alligevel er den kloge Mand herhjemme en Type paa Retur. Lovgivningen har gjort sit dertil. Han maa dukke sig, nu og da faar han Mulkter eller Fængselsstraf. Og i alle Tilfælde, Indtægten er ikke svimlende.

Anderledes i Tyskland. Mærkelig nok er den tyske Lovgivning paa dette Punkt lemfædigere end hos os. Thi ellers kunde et Fænomen som Hyrden Ast, Kvaksalveren fra Radbruch, ikke trives og trives godt i Aarevis. Og det er ikke en stakkels Fyr, der hutler sig igennem, dækkende sig for Loven, tjenende sig et Par Skilling. Han har over 100,000 Mk. om Aaret, anslaaes til at være Millionær, har købt Ridder-

ved Stationen ikke mindre end ti Omnibus'er der befordrer de syge ned til Landsbyen. Der samles de i Kroen ligeoverfor den kloge Mands Hus. Han venter paa, at der skal samle sig en Mængde, han holder mest af Massekonsultationer. Og mens de sidder og venter, gaar der fra Mund til Mund Fortællinger om hans vidunderlige Kure. Hele Egnen deroppe omkring Hamburg, ind i Holsten og Lauenburg og ned ad det hannoveranske tror fuldt og fast paa ham. Han har Gaver, han kan, hvad ingen Læge kan. Denne Hyrde har forud for sig den Klippetro, der gør Vidundere.

Endelig viser han sig i sin Dør, gaar gennem Haven og lukker Havedøren op. Det er en Mand af Mellemstørrelse, med et rødt, vejrbitd Ansigt, en Krans af sølvhvide Haar forlener

Kvaksalveren fra Radbruch, Hyrden Ast, der tjener 100,000 om Aaret.

det med noget vist ærvædigt. Han er i hele sin ydre Optræden Bonden, han er klog nok til at bevare dette Enfoldighedens Skær, der vækker Tiltro hos de naive.

Mængden strømmer ind i Huset og bænker sig i Forstuen. Lidt efter aabner Vidundermanden Døren inde fra Naboværelset og raaber: De første tre. Hans Praksis er nemlig saa stor, at han ikke kan besørg Patienterne enkeltvis. Og de første tre træder ind, Mænd og Kvinder møder sammen. Og der er heller ikke noget at genere sig for. Der er ingen almindelige Under-

søgelser, der fordrer Afklædning. Den kloge Hyrde ser blot paa en lille Tot Haar, som Patienten gerne bringer med, eller som Kvaksalveren selv klipper af i Nakken, og efter disse Haar bestemmer han Sygdommens Art og ordinerer Lægemedlerne. Han opremser forskellige Sygdomme: Der er noget i Vejen med Nyrrerne, der er noget galt ved Leveren, Hjertet er ikke godt, og saa er der noget Gigt. Et eller andet af denne Ramse passer naturligvis, enten har man haft den ene Sygdom eller den anden, eller man er bange for at faa den. Og de tro skyldige beundrer dette Seerblik, der af en Haarlok kan se, hvad Lægerne skal undersøge, føle og banke og lytte sig til.

Derpaa griber den kloge Mand ned i sin Receptkasse, tager en eller to eller tre Sedler op. Recepterne er yderst uskyldige. Vi gengiver en, der lyder paa Pebermyntedraaber, som skal hjælpe mod Nyre-, Hjerter- og Leverlidelser samt rheumatiske Smerter. Det er naturligvis en Fordel ved denne kloge Mand, at han ordinerer slige uskadelige Ting. Men alligevel gør han naturligvis ubodelig Skade. Folk gaar og lader Sygdomme blive gamle,

der maaske kunde standses i Væksten.

I knap tre Kvarter har den kloge Hyrde affærdiget 100 Mennesker. Da han faar en to-tre Mark af hver, kan man forstaa, at hans Indtægt paa de gode store Dage, Tirsdag og Fredag, kan løbe op til 1000 Mark, det vil sige en Indtægt, som de fineste Videnskabsmænd forgæves maa sukke efter.

ANTONIO.

En Receipt paa Pebermyntedraaber, der skal kunne hjælpe for Nyre-, Hjerter- og Leverlidelser samt mod Gigtsmerter.

Fra den internationale Kvindekongres i Amsterdam.

Kongressen er forbi og Kvinderne igen spredte til hver sit Hjem i hver sit Land. De er dragne hjem for at holde Sommer.

„Aa, det er næsten Synd nu lige i Højsommeren at være borte fra vort dejlige Land,“ sagde Fru Statsminister Qvam fra Norge, „men vi maa jo, vi maa give lidt af vor Sommer for den Sag, vi kæmper for,“ føjede hun til.

opfyldt. Det er alle Samfundslag, den elegante Dame som den beskedne Arbejderske,“ siges der med en vis Undren. Og maaske hjælper disse Stævner mere til at udjævne Standsfordomme end al Socialisme, disse Fordomme, som Kvinderne vel har været senest til at ophæve. Den engelske Lady og den amerikanske Millionærfrue forhandler i søsterlig Fortrolighed med den lille tyske Timelærerinde, for de

vil et og det samme. De kæmper begge for den samme Ret. Og de lærer paa begge Sider at forstå hinanden, som de Mennesker de er.

Et Bevis paa, at Kvinderne tror paa Kongressernes Magt, er ogsaa dette, at næste Kongres er ansat til at skulle være i London i Stedet for som før bestemt i Amerika. Alliancens Damer mener derigennem at kunne hjælpe og støtte de engelske Kvinders Arbejde for Stemmeretten.

Det er et stort Arbejde, der venter det Landsledende Kvinder, hvor der holdes

Fru van Balenyar. Fru Tilma Schaaff. Frk. Martina Cramers
Mad. van Itali. Fru Søderlund. Dr. Aletta Jacobi. Fru van Huinhaus.

Den hollandske Bestyrelse.

Og spørges der: „Gavner disse Kongresser nu Kvindesagen noget,“ maa Svaret blive et absolut Ja! Det gavner det Lands Kvinder, hvor Kongressen holdes. Er der Uvilje før mod Sagen, lister der sig uvilkaarlig en anden Stemning ind, naar Befolkningen og dens Ledere ser saa mange betydelige Kvinder fra alle Jordens Lande alvorligt tale og arbejde for den almindelige Stemmeret . . . Og de elegante Toiletter, som maaske enkelte har en svag Kritik overfor, de gør ogsaa deres til at vende Stemningen gunstig: „Se, det er ikke de gammel-dags forhadte Blaastrømper, der fordrer Kravet

Kongres . . . Men i England har de jo baade Pengene og Kræfterne. I Danmark var der særlig to, der lagde Ryg til, nemlig Kommandørinde Münter og Frøken Alberti. I Holland har det væsentligste hvilet paa den Bestyrelse, hvis Billede „Hver 8. Dag“ bringer. Og af den maa vi specielt nævne Dr. Aletta Jacobi, den meget dygtige Martine Cramers fra Rotterdam og Johanne Naber. Men rundt om dem har staaet en Kreds af hjælpsomme Hænder og rige Hjem, der hver gjorde sit til, at den hollandske Kvindekongres blev saa vellykket, som den blev.

CHARLOTTE EILERSGAARD.

Lehns greve *Wedell* til Grevskabet *Wedellsborg* har i 25 Aar indehaft det store Gods. Han er ved Hjælpsomhed og sin varme Interesse for sine Undergivne bleven af vore bedst lidte *Jorddrott*.

Arkitekt, Prof. *A. Thejll* er død, 56 Aar gl. Som Bygningsinspektør i København og Gentofto har han knyttet sit Navn til en Række smukke Bygninger, særlig i den sidste Kommune.

Den kendte Kolonialgrosser, *Harald Fredericia*, har fyldt de 60 Aar. Han har gjort et stort Arbejde for Handelsstandens Uddannelse, særlig for Købmandsskolen.

Overretssagfører *Axel Bang* har fejret sit 25-Aars Jubilæum. Ved sin solide juridiske Viden, praktisk Erfaring og ikke mindst ved sine personl. Egenskaber har han skabt sin store Forretning.

Kaptajn *W. Th. Bohn*, er ansat som Chef for Tøjhusafdelingens Haandvaabenværksteder og fungerende Underdirektør. F. 1862, fra 1891—1905 forr. Tjeneste ved Gevær-fabrikationen.

Danmarks ældste Redaktør, *Andreas Wahl*, *Silkeborg Dagblad*, fylder den 21. Juli 80 Aar. Trods Alderen endnu legemsfrisk og ung — er bl. a. Medlem af det unge Højre.

Fhv. Bagerm. *Johs. Hegner* i København kunde forleden fejre sit 50 Aars Mesterjubilæum. Den gamle Jubilar er kendt som en arbejdsom og driftig Mand.

Fabrikant *Edv. Rasmussen*, en af Slagelses mest fremragende Borgere, er død. Han deltog stærkt i det lokale Velgørenhedsarbejde og var bl. a. Direktør for Byens Elektricitetsværk.

Pastor *Melchior Sørensens*, en af den danske Kirkes Veteraner, har fyldt de 90 Aar. Han har virket med stor Nidkærlighed som Præst; siden 1891 bosat i København.

Direktør *Fr. Petersen*, en af Københavns kendte Skikkelser, er pludselig afgaaet ved Døden. Han har været Direktør for flere af vore mindre Vabriétéer.

Lærer *Baarvig*, *Kvinderup Skole*, har været Lærer i 25 Aar. Husmandssøn, har selv arbejdet sig frem, siden 1891 i sit nuv. Kald, anset for sit Arbejde i og udenfor Skolen.

Skolebestyrer *J. H. Teisen*, Stifteren af den store Pigeskole paa Dr. Priemesvej, trækker sig efter 25 Aars Lærergerning tilbage, en ualmindelig afholdt og human Skolemand.

Dansk Plantage-Drift.

Det har varet længe, inden det ret gik op for Folk, hvilket udmærket Nærings- og Nydelsesmiddel Frugten og de af den tilberedte Safter egentlig er. — Men nu er Omslaget kommet, og hvor stærkt det er, ses bedst af den Mængde Forretninger, der i de senere Aar er voksede frem, baserede paa Frugter. —

En stor og betydelig Virksomhed i denne

Bær, avler denne Frugtplantage, som den eneste i Danmark, selv sine Bær, hvilket har den største Betydning. Thi kun derved har man den nøje Kontrol med Raaproduktet, hvoraf man fabrikkerer sine Varer. Det er da ogsaa den eneste Frugtplantage i Landet med eget Saftpresseri. Foruden alm. Frugtsafter er af særlig Interesse, som noget helt nyt, Plantagens forskellige Frugt-Gelé-Safter, hvoraf Husmoderen

Skjelskør Frugtplantage.

Branche er Skjelskør Frugtplantage med tilhørende Frugtsaftkokeri, der blev anlagt i 1897 som et Forsøg af Apoteker Heilmann. For Øjeblikket omfatter denne Plantage 35 Td. Land, den udvides stadig og er nu tilplantet med 1,500 Kirsebærtrær, ca. 60,000 Hindbærbuske og ca. 15,000 Ribs-, Stikkelsbær- og Solbærbuske m. m. En betydelig kvindelig Arbejdsstyrke har her i Modningstiden et meget lønnende Arbejde ved Bærpilning paa Accord.

Medens andre Fabrikker er nødsagede til at tilberede deres Varer af andetsteds fra indkøbte

naarsomhelt paa faa Minutter kan lave Gelé ved at koge en Flaske Gelé-Saft med Sukker efter Flaskens Brugsanvisning. Fordelene herved er betydelige, idet Geléen bliver billigere og bedre, og Husmoderen slipper for det store Lager af Gelé paa Krukker og Glas. Det bliver mere og mere almindeligt, at Husmødrene ikke sylter selv og ikke koger deres Saft selv. Men naar man skal have sin Saft og sin Gelé udefra, er det naturligt at henvende sig til en Fabrik, hvor man har Garanti for, at Varen er tilberedt af første Klasses Frugt.

EVER8DAG

Nr. 43. 14. Aargang.

26. Juli 1908.

Præsident Fallières.

Fyrstinde Monguschko.

Af Aage Madelung.

Hvem han var i Virkeligheden, kan være det samme, men han sad i Nordekspressen og læste i „L'auto“. Ganske vist havde han ikke nævneværdig Forstand paa de ædlere Dele i en Bil, dog beherskede han i en Samtale Emnet overraskende godt.

Forøvrigt havde han kørt en Del med forskellige Biltyper, ikke saa meget for Fornøjelsens Skyld som af andre Grunde, men det kan ogsaa være det samme . . .

Harmonikatoget spillede sin susende Melodi paa mange Kilometer i Timen, steg over Broer og sank under Bjerge.

Af og til slog et Sporskifte to haarde Takter ind i det lange Sus. En Station fløj forbi, en Jernbåneemand og nogle forglemte Mennesker saa langt efter Dampsynet og gik tabt i deres egne Bevægelser paa Stedet.

Saa skiftede Tonen igen, og sølvblaa Floder vred sig ind i Fabrikkers Turbiner og strakte sig i blanke Bagvandsfald. Ensomme Slotte stod i spættede Enge og klippede ensomme Haver, fjernt fra det Nævernes Helvede, hvoraf de under Sved og Forbandelse opstod . . .

Den Rejsende lagde „L'auto“ fra sig og maalte med et haant Blik Afstanden fra et af Slottene til Fabrikken og dens lave Arbejderhytter under Bjergvæggen . . .

„Der er ingen Retfærdighedsfølelse hos Mennesket. Det anerkender kun Magten, den haarde Haand,“ tænkte han, og en kold Skygge gik over hans Ansigt. „Derfor bruger vi Magt! Derfor slynger vi vort flammende Dødstegn ind i Historiens kolde Skrift! . . . Den krænkede Retfærdighed er vor Moder, Folkenes dumpe Knurren vort Ophav. Navnløse lever vi, og navnløse lader vi Livet som Røveren paa Retterstedet.“

Han lukkede Øjnene:

„Har jeg maaske røvet! Nej! Jeg har kun myrdet, myrdet for Livets Skyld i Menneskelykkens og de Manges Navn. Og jeg vil vedblive at myrde, at udslette forhadte Navne, til jeg selv slettes ud! . . .“

Pludselig saa han op paa de to Medrejsende i Kupèen, men hans Udtryk blev straks udeltagende igen. De var ham aldeles ligegyldige! . . . Saa lænede han sig tilbage i Hjørnet og var ene med sig selv.

Der kom noget træt over hans Ansigt. De skarpe Linjer om Munden slappedes. Han var faldet hen i en dump Hvile, sad og sov med aabne Sanser.

Saadan sover alle levende Væsner, hvis Liv er udsat for en uafbrudt, overhængende Fare. De har et eget Instinkt, der virker paa Afstand og gør baade det forgangne og det kommende

nærværende. En Fjernsans er det, der vejrende staar ned langs Tidens Linje, følger et farligt Spor ind i Fremtiden eller fører det tilbage til den Fod, der uundgaaeligt skal træde det . . .

Saadan sad han altsaa og sov, mens hans frigjorte Sanser vaagede over Tingenes Forbindelse . . .

I en Uge havde han under de forskellige Skikkelser befaret Landene. Han havde prøvet alle Samfærdselsmidler og manøvreret med dem enkeltvis og i en samlet Sum. Ved et Tilfælde havde han nemlig haft det Uheld at røbe sit Incognito og var derved blevet Genstand for en international Klapjagt.

Thi han bar et Navn, hvormed man i visse Familjer skræmmer baade Smaa og Store. Hans Regerings Udsendinge over hele Jorden besad hans Fotografi og nøjagtige Instrukser om, hvorledes de skulde gaa til Værks, hvis nævnte Person blev set. Formue og Ære blev der lovet for hans Hovede. Der var altsaa nok til at jage ham, forstaar man.

Men han var gaaet fra dem igen, som saa ofte før. Strikken til hans Hals var øjensynligt ikke spundet endnu. Og han sad i Nordekspressen, som om intet var hændet, og der skulde for den Sags Skyld heller ikke hænde ham noget her. Og det er netop det mærkelige.

Han vaagnede ved, at Opvarteren fra Spisevognen spurgte:

„Herren ønskede at dinere?“

„Ja vel!“

Da han havde gjort omhyggeligt Toilette, gik han frem i Toget til Spisevognen. Alle Bordene var optagne, men ved et af dem sad kun to Børn. Der var altsaa en Plads.

Med en let Bøjning satte han sig ligeoverfor Børnene. Det var en Dreng paa 13 og en Pige paa 11 Aar. De saa paa ham, og han forekom dem saa ligegyldig, at de lod, som om han slet ikke var der.

Udenfor hvirvlede et askegraat Tasmørke forbi, isprængt med elektriske Lys, smaa og store hvidglødende Pletter. Det saa ud, som om Ekspresen under sit stønnende Løb sved Jorden med sin hede Aande og hostede Ild af sit kogende og anstrengte Bryst. Og Jorden gav sig under Ildormens ubønhørlige Boren sig fremad med sine ædende Staalhjul. Jordskorpen svedte. Dens Porer traadte frem som Skorstene og spydede Røg og gule Flammer fra sig. De lyste som et Føbersyn over Dynger af Slagger, sodede Smeltehytter og hvinende Ambolte.

Det var Jernlandene ved Rhinen, de smedende Hamres og evige Essers rygende Egne!

Inde i Spisevognen brændte Glødelamperne med et underligt, flakkende Skær, som dirrede Strømmen under Farten. Man saa paa en Gang alt derinde uden dog at se noget bestemt. De polerede Vægge ligesom svingede ud og ind, og Glasdørene fjedrede let og lydløst i Takt med Hjulenes fjærne Sang. Glas og Tallerkner klirrede paa Bordene, som rørted de af stofløse Hænder, og Menneskene drak og spiste af dem med et indadvendt og samlet Udtryk, hvori man læste en Undren, maaske en uklar Ængstelse over Jordens eget umærkelige Løb. Og der var hyppigt nogle af de rejsende, der saa prøvende op paa den store Ventilator under Loftet, som om de i dens tavse og bestandige Malen søgte et fast Punkt, noget, der var udenfor deres viljeløse Flugt langs Jordskorpen.

Pludselig var der en anden Ekspres, der gik forbi med et Skrat, som om et Stykke Sandpapir blev flænget inde i selve Øregangen. Men den Rejsende, der sad sammen med de to Børn og spiste, lagde ikke Mærke til noget Tog. Han saa blot et langt Glimt, der opslugtes af en bleggul Røgsky, ompændte alt og sønderrevs af en Sprængning, der flængede Verden og efterlod en tung og blodig Tavshed — ogsaa i ham selv . . . thi det var fuldbyrdet . . .!

Og midt i denne Tavshed, der havde varet, hvor længe vidste han ikke, lød ganske uventet en Stemme:

„Ingen tror, at vi er gifte med hinanden. Ingen tror det,“ gentog Stemmen paa det fine, internationale Fransk, der maaske af tyve Familjer paa Jordan tales saa rent, at den oprindelige Nationalitet ikke spores.

„Du skulde tale et Sprog, man ikke forstaar,“ svarede en anden Stemme paa det samme Fransk, og Klangens var saa blød og skær, at den Rejsende saa op paa Børnene og forstod, at det var dem, der talte.

„Ingen tror, at vi er gifte,“ sagde Drengen paa polsk, og man kunde se, at det morede ham at gentage denne Sætning, og at han med Vilje ikke vilde forstaa det tavse Sprog, den lille Pige bad ham tale.

„Du skulde tale et Sprog, man ikke forstaar,“ sagde hun rødmende og anstrengte sig for at bekæmpe sin Forvirring. Men da Drengen nu gentog det samme paa russisk, kunde hun ikke mere beherske sig, og hele hendes lille, gullokkede Hoved blev blussende rødt. Hun vendte sig hurtigt om og sagde til en Dame, der sad med Ryggen til hende ved det næste Bord:

„Han driller mig, Mo'r, og siger saadan noget, som kan kompromittere mig.“

Moderen vendte sig om:

„En ridderlig Mand bringer aldrig sin Dame i Forlegenhed.“ Hun vilde sige noget endnu, men undlod det og fortsatte Samtalen ved sit

eget Bord. Paa den rolige Maade hun talte, kunde man se, at den høje, blege Herre med de mørke og fjærne Øjne var hendes Mand, og at de to ældre Damer ved samme Bord var deres Slægtninge. Deres Samtale var saa roligt forekommende, som den kun er det blandt Slægtninge af høj Byrd. De sad i et Luksustog som i deres egen Spisesal, lige beherskede overfor hinanden og lige ligegyldige mod uventede.

Men Børnene var endnu Børn, skønt de dog i deres Maade at være paa var mere voksne end de fleste voksne.

De sad fornærmede og lod, som om de ikke lagde Mærke til hinanden. Den 11-Aars Pige surmulede endda en lille Smule og anstrengte sig for at se stiv og utilnærmelig ud i sin korte, hvide Kniplingskjole. Og Drengen i engelsk Matrosdragt lod saa kølig og ligeglad, at han af og til maatte skaffe sit Ansigt Hvile ved at nippe til Mineralvandet i sit Glas.

Men da Tavsheden mellem dem blev altfor trykkende og nærmede sig det Punkt, hvor to Mennesker, der tier af Trods, ikke kan beherske sig mere, sagde Drengen langsomt og høfligt forsonende:

„Da Grev Samojesky gjorde Kur til dig, drillede jeg dig ikke.“

Pigen naaede ikke at svare, thi den Rejsende, der ikke vilde være Vidne til Børnenes Fortrolighed, afbrød pludselig paa polsk:

„Aa, undskyld, vilde De ikke række mig Peberbøssen.“

De saa hurtigt og prøvende paa ham, og Pigen blev saa hjælpeløst rød, at hun gemte hele Ansigtet i sit Lommetørklæde. Men Drengen rakte den Fremmede Peberbøssen og blev straks Herre over sin Forlegenhed. Han bøjede sig ganske svagt og sagde med et fint og elskværdigt Smil:

„Jeg haaber, vi ikke har kedet Dem altfor meget med vor „barnlige“ Skæmt.“

„Barnlige“ fremhævede han ved en særlig ironisk Betoning, og uden at vente paa Svar vedblev han i samme belevne Tone:

„Hvor behageligt at møde Landsmænd i Udlandet! . . . De kommer fra Paris, vi ogsaa . . . Foretrækker De ikke at bo i Continental? Ja, Grand Hotel er heller ikke saa daarligt . . .“

„Nej, jeg har min egen Lejlighed,“ svarede den Fremmede alvorligt.

„Naa ja, vi boede heller ikke længe i Continental. De ved naturligtvis, at min Tante har et Palads paa Avenue de la grande Armée . . .“

Den Fremmede saa spørgende paa Drengen, som øjeblikkelig helt glemte sig selv for at hellige den Gentleman, han talte med, al sin Interesse:

„Ligger Deres Godser i Kronlandet*) eller i Lithauen?“ spurgte han, og af dette Spørgsmaal

*) Kronlandet er det uafhængige Kongerige Polen og Lithauen, en „polsk“ Provins og ikke en russisk, mener han.

fremgik det, at han havde mærket den svage russiske Akcent, der var i den Fremmedes Udtale af det polske Sprog.

„Nej, jeg har ingen Godser hverken dér eller andetsteds.

„Saa, ikke . . .“

„Nej, jeg er Ingeniør ved en Motorvogn-fabrik her i Udlandet.“

„Det er meget interessant! Vi er ogsaa Be-
ndrere og Yndere af Bilsporten, skønt vi ellers
har vor egen Væddeløbsstald. De foretrækker
selvfølgelig de franske Biltyper?“

„Ja, efter min Mening er det de bedste.“

„Ogsaa vi kører kun med dem.“

Den Fremmede nikkede bifaldende, og da
Drengen syntes, at han havde vist denne saa
megen Interesse, som Høfligheden krævede,
vendte han igen tilbage til sig selv gennem en
neutralt Bemærkning:

„Denne Vinter i Paris var ikke særlig kede-
lig. Vi bor altid om Vinteren i Paris og om
Sommeren hos os selv i „Fyrstendømmet Posen“. Jeg
ledsager netop min Tante til vore Stam-
godser . . .“

„Mit Navn er Lewinsky,“ indskød den Frem-
mede. „Med hvem har jeg den Ære at tale?“

„Fyrst Radziwill,“ svarede Drengen og bøjede
sig næsten umærkeligt.

„Undskyld,“ vedblev den Fremmede, der
lige havde forestillet sig som Lewinsky, „und-
skyld mit Spørgsmaal: „Er De allerede gift?“

Drengen tav et Øjeblik og viste derpaa med
en udsøgt ærbødig Haandbevægelse paasin Dame:

„Fyrstinde Monguschko.“

Den Rejsende hilste ligesaa ærbødigt paa
den lille Fyrstinde, der smilede saa fuldendt
ladylike, som var hun en fejret Skønhed ved
et Kejsershof, og ingen af de to Børn mærkede
den Skygge, der gled over den Fremmedes
furede Ansigt:

„Hvis jeg ikke tager fejl, tjente for nogle
Aar siden en Fyrst Monguschko Zardømmet
som Statholder,“ sagde han køligt og forstod
først, da han havde sagt det, hvor denne Be-
mærkning førte hen. Thi Børnene blev saa
blege og alvorlige, at han ikke kunde være i
Tvivl om det. Men han kunde ikke lade være
at fortsætte, nu, da han en Gang havde begyndt:

„Tilgiv, hvis jeg har berørt et pinligt Emne,
men var Fyrsten maaske en nær Slægtning af
Dem?“

Drengen saa den Fremmede haardt og lige
i Øjnene:

„Kendte De Fyrsten?“

„Ja, jeg kommer netop til at tænke paa, at
jeg en Gang ordnede en Sag med ham — paa
Fabrikens Vegne, og — mærkeligt nok — døde
han ganske kort efter . . . Forøvrigt undrede
det mig, at en Monguschko vilde tjene Russen.“

Drengen saa deltagende paa den lille Pige,
der rystede af Bevægelse og rettede sig i Vejret:

„Hele Fyrstens Familie tog af den Grund
Afstand fra ham, ogsaa Fyrstinden og hans
Datter.“

„Havde han Børn?“

Drengen tav og saa hen for sig, men pludse-
lig løftede den lille Fyrstinde sit blege Ansigt;

„Jeg var hans Datter.“

Der kom en bitter Trækning om den Frem-
medes Mund, og hans Øjne blev saa smaa og
vagsomme:

„Det gør mig meget ondt, at jeg har frem-
kaldt saa smertelige Erindringer hos Dem, men
jeg tænkte mig ikke Muligheden af, at jeg havde
Fyrst Monguschkos Datter for mig. Jeg anede
ikke en Gang, at han havde Børn . . . og . . .“

„De, der myrdede min Fader, tænkte vist
heller ikke derpaa. Ellers havde de maaske
ikke gjort det!“

„Det er vanskeligt at bedømme. Saavidt jeg
erindrer, blev de nærmere Omstændigheder
ved hans Død ikke fuldt oplyste og Gernings-
mændene ikke paagrebne?“

„Nej, vi fik kun fra Petersborg et Billede af
den formodede Leder af Attentatet. Min Moder
ønskede at se det.“

„Saa maa De kende den Mand igen, hvor De
saa møder ham og lade ham gribe! Det er
sælsomt og meget sørgeligt . . .“

Den lille Pige løftede sit blege Ansigt og
saa paa den Fremmede, som om hun vilde
sige noget, men hun glemte det straks og blev
ved med at se stift paa ham. Deres Øjne laa
fast og søgende sammen, og efterhaanden som
der kom et Udtryk af Rædsel i hendes, blev
han blegere og blegere. Hendes Læber skæl-
vede svagt, og pludselig begyndte hun at hulke,
først ganske sagte, saa stærkere og stærkere,
indtil hendes Hoved sank ned mod Bordet.

Drengen og Slægtninge kom hende straks
til Hjælp, og den Fremmede rejste sig og-aa,
langsomt og tøvende, som om han vilde gøre
noget, sige noget, der kunde trøste det græ-
dende Barn. Men han kunde ikke finde paa
noget og gik da ud af Spisevognen og tilbage
paa sin Plads.

Kort efter holdt Ekspressen ved en stor
Station. Den Rejsende sprang ud med sin
Haandkuffert og gik frem mod Udgangen af
Perronen.

Paa lang Afstand saa han to Herrer staa ved
Siden af Billettøren. De stirrede opmærksomt
og granskende enhver, der gik forbi, ind i An-
sigtet. Men den Rejsende tog ikke Hensyn til
dem. Han saa ikke en Gang paa dem, da han
viste sin Billet frem, og lod saa uinteressert
af deres Nærværelse, at de heller ikke fik In-
teresse for ham. Der stod en Kulde og Util-
nærmelighed fra ham, som ingen turde gaa
nær . . .

Fyrstinde Monguschko havde ikke forraadt
ham.

Præsident Fallières' Ankomst til Toldboden. Jul. Aagaard fot.

Grev de Beaucaire, den franske Gesandt. Mr. Jones. Mr. Claris. Mr. Hedemann.
Fra de franske Journalisters Besøg. Soupe'en hos Nimb.

Engelske Panserskibe udford Skagen. Herluf V. Jensen fot.

Englænderne paa Skagen.

Skagen, Juli 08.

The Great Britannias Aand har svævet over Skagens Kyster og Klitter. Alle Gader og Veje vrimlede af engelske Matroser i Pludderbukser og civile, glatragede Officerer. Og hvor Engelsk'en ikke slog til, hjalp Øjnenes Sprog til For-

staaelse, de danske Damer og engelske Officerer forstod udmærket hinanden. I Skibenes lune Saloner ved Five-o'clock-tea'en, i Hotellernes Sale, ved Kattegats og Skageraks maanelyse Strande, var Samværet baade festligt og fortroligt, og til Dansemusikkens glade Toner fæstnedes mange festlige Minder.

Men ikke blot i Flirtens lette Verden gjorde Flaadebesøget Epoke. Ogsaa rent materielt havde det Betydning. Alle Priser skruedes uhyre i Vejret — en Banan en Shilling, vær's'go. 200,000 Pd. Kød udleveret fra Skagen i et Par Uger — betyder jo, at adskillige Stude, Okser og Lam maa lade Livet i Vendsyssel.

Dag efter Dag kom Chalupper og Barkasser

Provianten fordeles. En stor Galease, fyldt med hele Dyrekroppe og andre Levnedsmidler, sejlede hver Dag ud til Flaaden, og de enkelte Skibe sendte saa deres Dampbarkasser efter Varerne. Herluf V. Jensen fot.

Dampbarkasserne kæmper sig frem mod Bølgerne for at lægge til ved Proviantbaaden. H. Herluf V. Jensen fot.

dampende ind for at pile fuldt lastede tilbage til de graa Molok'er ude paa Reden — ladede med al tænkelig Proviant. Men saa mange Tusinde Mand og deraf ca. 1400 Officerer, der ikke just lever spartansk, kan jo sætte adskilligt til Livs af alle Slags.

Nu er Flaaden dampet bort til Manøvrer i Nordsøen — og en Slaphedens Stemning har sænket sig over Byen. Den heftige In-

teresse for Kanoner, Torpedoer o. s. v. er pludselig udslukt, ja, ikke en Gang den stadig standende Strid mellem Admiral Scott og Beresford kan mere sætte Sindene i Sving.

Det nye, som skal komme og fylde Tomheden, er det tyske Flaadebesøg — saa bliver der jo rig Anvendelse for de indvundne Erfaringer. —e.

De danske Damer ved de olympiske Lege i London.

Det blev Damerne, der reddede Danmarks Sportsære ved de olympiske Lege i London. Medens vore Skytter og andre Sportsmænd som Regel fristede en krank Lykke, vakte vore gymnastiserende Damer almindelig Beundring. De findes i alle de store illustrerede Blade, de omtales som Legenes Sensation, som det smukkeste Sportskue, der var at se i denne regnfulde Opvisning.

Maud Allan.

Af Betty Ahlberg.

Maud Allan som Salome.

A i Konversation — alle Boghandler - Vinduer og alle Aviser er Maud Allan, den australske Danserinde, som alt én Gang var Cléo, Otéro, Edna May og Gibson-Pigen. Hun er Million-Byens sidste Sensation, og har fuldstændig forstyret Hjernen paa selv de klogeste Hoveder.

Hun har skabt, hvad der er sjældent, Enthousiasme saavel som Afsky. Hvilket straks viser, at hun ikke er en Middelmaadighed.

Der er intet at den almindelige Variété-Stjerne over Maud Allan. Lige saa lidt kan man beskylde hende for at høre med til de professionelle Teater - Skønheder, der kun skaber sig en Karriere ved Hjælp af deres Ydre, deres Ekstravagancer og Toiletter.

Maud Allan er først og fremmest original — skønt hun selv erkender at have studeret Isidora Duncan, for at følge i hendes Spor. *

For saa vidt som de begge danser med bare Fødder er der Lighed, men det er ogsaa alt.

Om hun er den store Kunstnerinde, som hendes mest enthousiastiske Beundrere vil gøre hende til, vil Tiden vise. Hun virker endnu saa mærkværdigt fremmed — saa bizart med den dæmpede Glød i de mørke Øjne og de sært udtryksfulde Bevægelser, maa-ske nok vidunderligt, men sfinksagtigt og alligevel forstyrrende ved Siden af det en Gang vedtagne, at hun er svær at bedømme.

Maud Allan optraadte for første Gang i London i dette Foraar. Det var paa Palace Variété-Teater — i Salomes Dans af „Salome“. Hun

Maud Allan danser Chopins Sørgemarsch.

dansede den foran Johannes Døbers afskaarne Hoved, med en Realisme, en vild Ynde — en tragisk Hengivelse, der, kunstnerisk set, var rigtig, — men som forekom det moralske England som et Slag i Ansigtet.

Det vakte en Storm af Opposition og en Sukces af ganske usædvanlig Betydning.

Maud Allan dansede Salome halvnøgen, som en ægte Hedninge-Prinsesse fra den Tid vilde have gjort det, med Perler i det sorte Haar, svære Smykker og Perler af Guld.

Men at Salomes Rolle har sin Værdi som Kunst, er ogsaa et Faktum til at løbe Panden imod, saavel som at Maud Allan dansede den,

skønt realistisk, uden et Stænk af Frivolitet.

Og om disse Punkter skændtes det moralske England med det andet England, — det, som holder paa den berømte Forfatter Bernard Shaw.

Imidlertid danser Salome uanfægtet sin Sejrs-Dans hver Aften over Palace Teatrets Scene.

For dem iblandt os, der har set mange Salomer, vil Maud Allan i sin realistiske Opfattelse af sit Kostume nærmest minde om den danske Operasangerinde Frk. Thyra Larsen. De udviser begge det samme kunstneriske Mod uden nogensinde at gaa over Grænsen for Virkningens Skyld.

— — — — — Som Kvinde er Maud Allan slet ikke smuk. Ansigtet er uregelmæssigt, om end interessant, med varme, talende Øjne, Munden helt uskøn i Linjerne, og hendes Legeme altfor langt i Overkroppen.

Til Gengæld er hendes Arme, Hænder og Fødder af klassisk, uforlignelig Skønhed.

Hendes Dans er forunderlig og ganske ny i Opfattelsen af Arm- og Haandbevægelser. Navnlig er hendes Hænders Stilling nu og da af særlig udtryksfuld Effekt.

Om det i Grunden er kønt — ja det er, som allerede sagt — vanskeligt at afgøre.

I „Salome“ giver hun Glimt af Kunst og Løfte om mere. Der river hun med, elektriserer, forarger og betager. Der viser hun et Menneske. I de smaa Scener, hvor hun i græsk Klædebon danser til klassisk Musik (Beethoven, Chopin og Tschaiakowsky) er hun fuldstændig fånks — Ansigtet tillukket og gaadefuldt — Bevægelserne langsommere og blødt afrundede, halvt som dansende i Drømme, men aldrig svækkende Publikums Interesse et Sekund — og alt i alt uhyre forvirrende.

Ved Siden af en Danserinde som vor Landsmandinde Adelina Genée, er Maud Allans Teknik yderst ringe — hendes Dans Barneleg. Men saa er der igen hendes sjæfulde Ynde, hendes friske Originalitet, og saaledes kunde man blive ved i det uendelige.

Hun er noget ganske for sig selv og afgiver som alle, der er naaet ud over Middelmadighed, et brillant Emne for Angreb og Forsvar.

Foreløbig rivaliserer hun med den Fransk-britiske Udstilling om at være Londons „greatest attraction“ — og mere kan vel end ikke en Maud Allan forlange.

Af en lykkelig Mands Dagbog.

Afsltarbejdere tager deres Middagshvil i Solen. Jul. Aagaard fot.

19. Juli 1908.

Jeg holder allermest af denne By i Juli Maaned, jeg synes, det er den Maaned, hvor den er smukkest. Eller smukkest er maaske ikke det rette Ord. Lad mig hellere sige den Maaned, hvor Livet er lykkeligst og lettest at leve i denne nordlige Stad.

Jeg ved godt, at jeg er saa temmelig ene om denne min Mening. Alle de, der kan komme bort fra Byen, drager væk, flytter paa Landet, tager kun ind i Forretningstimerne, rejser til Vesterhavet, eller langt bort til Udlandet. Og nødes de af en eller anden Grund til at blive, gaar de fortrydelige og længes bort. For deres Øjne staar stadig hvide Sandbredder, skyggefulde Skovstier, Bjerge, hvor Sneen endnu ligger usmeltet i Hulningerne paa Nordsiden. Og man synes jo ikke, at det er smukt, som man gaar og længes bort fra.

Men jeg er i denne By af egen fri Vilje. Jeg har selv valgt mig denne Maaned ud. Naar jeg ikke bor oppe i Nordsjælland, er det, fordi jeg ikke vil, ikke fordi jeg ikke har Raad, men fordi jeg befinder mig bedre herinde. Fordi jeg elsker denne By i Juli Maaned, jeg kunde næsten sige er forelsket i den.

Og det er, fordi der

deres usigelige Ømhed omfattede en Verden.

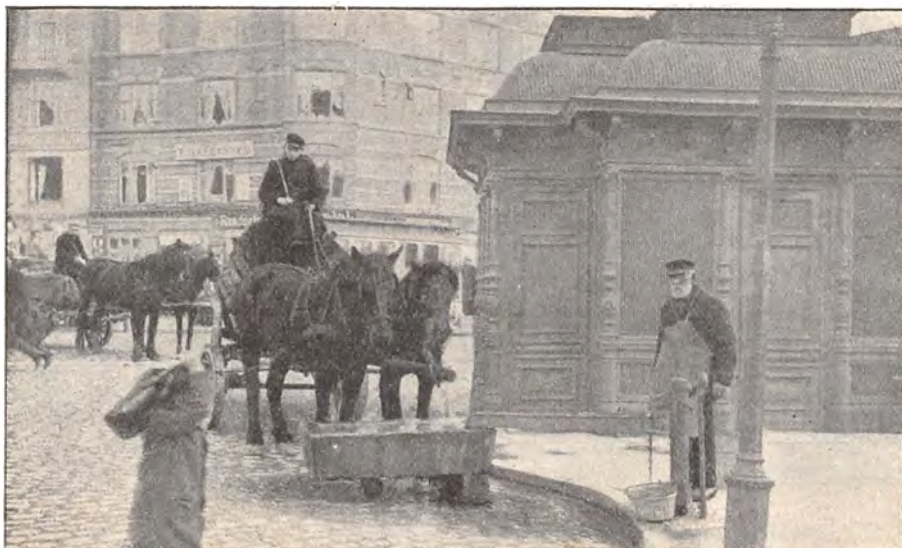
Og netop saadan er København i Juli.

Mest elsker jeg Aftenerne efter en solfyldt og en arbejdsfyldt Dag, naar Storbyen hviler ud efter godt Dagværk. Saadan en lun, ganske sydlandsk varm Aften er smukkere end i Syden, fordi den er lysere. I Maj og endnu i Juni kan Aftenerne komme saa kølige, saa fjendtlig lumskede, man har ingen Tryghed overfor dem. Men nu rinder den varme Dag trygt ud i den varme, lune Aften. Og blot det at leve er en Lykke, blot det at sidde paa en Bænk ved Søerne, eller ude paa Langelinje, eller paa Kristianshavns Vold eller ude i Frederiksberg Have, hvor det mærkner under det tætte Løv. Ellers er jo

Et Hvil paa en varm Dag. Orla Bock fot.

Fra det yderste Nørrebro. Jul. Aagaard fot.

lægger vore Ho­veder ind til sit store, rolige Bryst. Juni er Ungdom og Spæd­hed og Slankhed. Sep­tember er Fal­men. Men Juli er Livets Middags­højde, Livets sunde og stærke Aar, hvor Livets Safter stiger bredt og roligt, hvor Arbejdet glider støt og fast.

Og endnu el­sker jeg Sund­hed og Styrke, Lys og Varme.

Livet heroppe en stadig Kamp mod Kulden. Til den fuldkomne, tankeløse Lykke skal der Var­me. Man skal ikke være nødt til at bruge sit Legemes Kraft til at holde Kulden ude. Men saadan en lun Aften kan man sidde paa en Bænk og være glad ved blot det at være til, denne stille, usig­elige Glæde, som man ellers kun fornemmer fuldt og helt i de gamle Byer langs det blaa Middelhav.

Og hvor Lyset kan falde over denne By saadan en Sommeraf­ten. Det hele ligger i en gylden Lystaa­ge. Der er en Fred og en Mild­hed, som lister sig ind i Sjælen og gør Tan­kerne blide og gode.

Det er den store Grødemaaned i dansk Natur, den fulde Ud­foldelses, Modningens. Den er som en stor og god Kvinde, der

Og derfor elsker jeg Juli, den sunde, stærke, lune, trygge Maaned. Lad de andre rejse, jeg bliver i min By. Jeg nyder og jeg priser dens Dejlighed. Jeg rejser først, naar Juli er omme.

Ved Middagstid i en Sidegade. Jul. Aagaard fot.

Fra Helsingørs Børnehjælpsdag. Rud. Jørgensen fot.

Statuette, bragt i Handelen af den kgl. Porcellænsfabrik. Oprindelig udført som Bryllups gave fra Garden til Hertuginde af Cumberland; staar i Sølv paa hendes Skrivebord.

Saadan ser Fiskeren Ernst ud, snappet i et Lynskud af den allestedsnærværende Fotograf. En ubekendt, hvis Navn et Øjeblik bæres oppe af Sensationsprocessen, hvis Billede i Dag alle vil

Hovedvidnet i Eulenburg-Processen, Fiskeren Ernst fra Starnberg.

se, og som vi har glemt i Morgen, saadan som vi har glemt alle de Vidnenavne, der dukkede op i de berømte Processer, alle disse ufortjente Dagens Helte.

Automobilet.

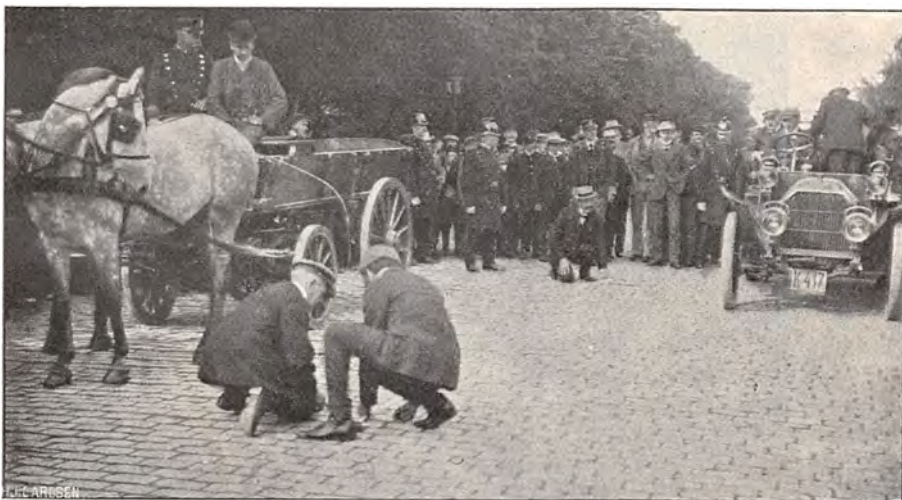
Fra det store Væddeløb ved Dieppe. Den knuste Vogn, hvor to Mennesker forulykkede.

Arets store Væddeløb er løbet nede i Frankrig ved Dieppe. I 6 T. 53 Min. kørte den hurtigste Vogn, en tysk, de 770 Kilometer. Det vil sige 111 Kil. i Timen eller godt 14 Mil. Ved det forrige Billøb var man naaet lidt højere, nemlig 113 Kil. i Timen. Det synes at tyde paa, at man nu er naaet op til den Fart, man kan naa med den nuværende Type. Men det er jo ogsaa en forsvarlig Fart. Det er jo knap en Time fra København til Korsør, hvor vort Eksprestog bruger to Timer. Intet viser maaske bedre Automobilets vanvittige Fart. Løbet kostede 2 Mennesker Livet, Vogn-

styreren Cissac og hans Chauffør Schaube. Med den Fart, som Vognene havde, var ethvert større Uheld ensbetydende med Døden. Vognen var kun en Broksamling af Jern og Gummi, og Ligene et Par ukendte og forslaaede Kødmasser. Man kan synes, at dette Offer af Menneskeliv er saa fuldstændig unyttigt. Thi den Fart, hvormed der her køres, spiller jo ingen Rolle i det praktiske, daglige Liv. Den falder nærmest ind under Sportsvanviddet. Og det gavner næppe Automobilismens Sag.

Her i Danmark har Bilen Modstandere nok. Vore Automobilister er utrættelige i deres

Forsøg paa at omvende dem. Et af de sidste Forsøg var den Prøvekørsel, der forleden Morgen blev foretaget ude i Stockholmsgade mellem almindelige Hestekøretøjer og Automobilet. Der blev kastet et Lommestørklæde, og det gjaldt da om at vise, hvilket Køretøj der kunde standse hurtigst. Automobilet klarede sig stolt.

Fra Prøvekørslen i Stockholmsgade. — Afstanden udmaales. Jul. Aagaard fot.

De Nyborger Murer- og Tømrermestre støber Fundamentet til Kongestatuens. Behncké fot.

gen paa Slaget 6 stillede elleve Mestres i Arbejdstøj og med Værktøj og gik straks i Gang med Betonstøbningen. Og saa flinkt sled de i det, at ved Middagstid var Arbejdet færdigt. Dette Stykke Arbejde, der repræsenterer en Værdi af ca. 300 Kr., er de paagældende Mestres Bidrag til Statuen, og den originale Maade, hvorpaa det er udført, vidner paa én Gang

Et „Mesterstykke“. Der skal i Nyborg rejses en Statue af Christian IX. Og forleden Mor-

om Mestrenes loyale Sindelag og det gode kollegiale Forhold imellem dem.

Sorødstillingen.

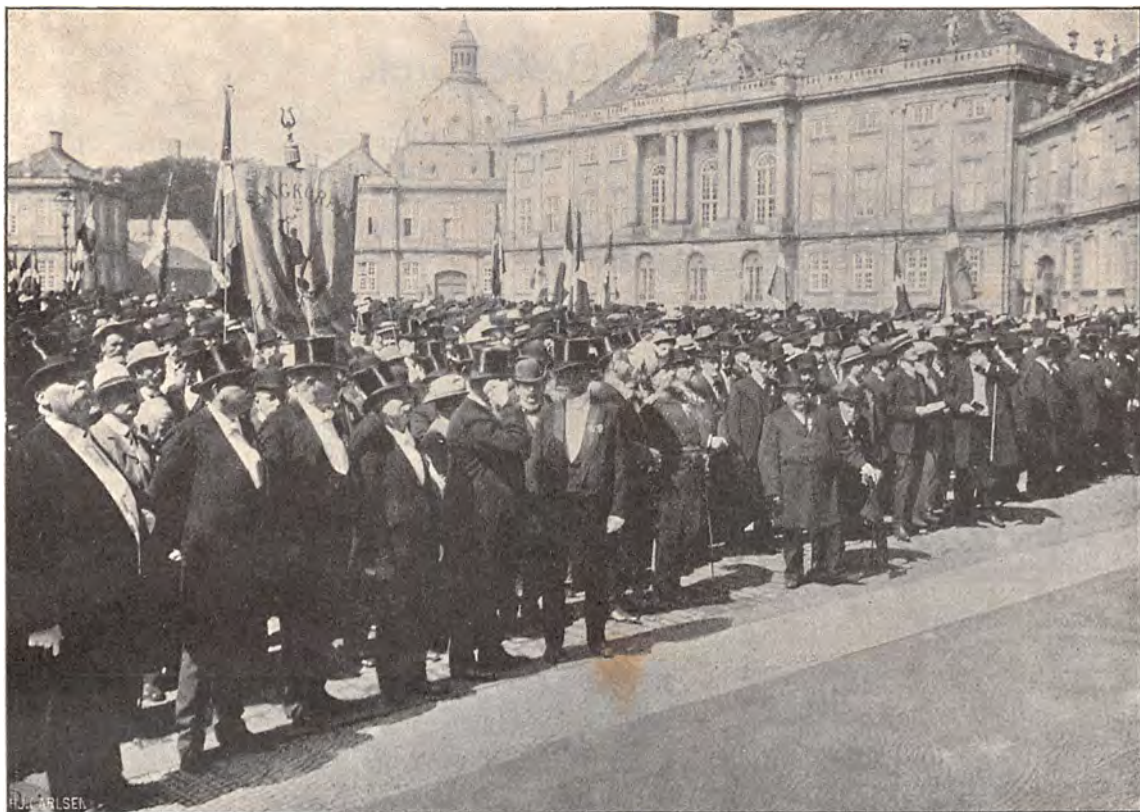
Nede i det smukke Sorø, hvortil saa mange af vore bedste Minder knyttes sig, baade fra vor historiske Guldalder, Valdemartiden, og fra vor litterære Guldalder, afholdes i disse Dage en rig holdig historisk Udstilling, omfattende ca. 3000 forskellige Numre. Noget af det, der vil interessere mest, er vel nok Ingemannsamlingen.

Hans Liv var jo paa det næjeste knyttet til Sorø. Og selv om hans Romaner ikke læses med den Tro som før, glæder dog hans Sange ethvert modtageligt Sind.

Ingemannsamlingen paa den historiske Udstilling. Anna Andersen fot.

Forsvarsbrødrene opstillede udenfor Kongens Palæ paa Amalienborg. Jul. Aagaard fot.

Grosserer *Viggo C. Møller*, Indehaveren af det bekendte Skrædder- og Herreekviperingsfirma B. C. Engel, har kunnet fejre sit Firmas 50-Aars Bestaaen. Grundlagt 1858 af Engel, overtaget af M. i 1893.

Pastor *O. I. Sadolin* er død, 87 Aar gammel, tidl. Sognepræst til Valløby og Taarnby og til Rorslev og Ruds Vedby; Medredaktør af „Dansk Kirketidende“.

Pastor, Dr. theol. *Bernh. Hansen* har holdt sit 25-Aars Jubilæum som Doktor. Nu katolsk Præst i Næstved, tidligere ved St. Ansgarkirken i Kbhvn.; deltaget meget i den katolske Bladpolemik.

Overlærer *Axel Jensen*, Slagelse, har den 13. Aug. været Lærer i 25 Aar; mangeaarig Næstformand for Danmarks Realskoleforening, gjort et betydeligt Arbejde for Skolen og dens Lærere.

Til „Hver 8. Dag“s Læsere.

Det er for et Blad af den største Betydning at være i den nøjeste Forbindelse med sit Publikum, at kende dets Ønsker og Stemninger. Det vil derfor være Redaktionen

kært, om vore Læsere i videst mulig Udstrækning vil gøre os Forslag, sende os Idéer og iøvrigt skrive os til, hvad de maatte mene, der kunde have Interesse for Bladet.

Dragør Badehotel.

Dragør Badehotel, set fra Haven.

Natur bevaret sig saa frisk og uberrørt som netop her. Og saa ejendommeligt. Denne morsomme By med de smaa sirlige Huse, med Gavlene ud mod Gaden, gør et helt hollandsk Indtryk. Og de store Flokke af Gæs, der færdes paa de græsgroede Pladser. En fortræffelig Strand, der ikke som Nord paa er købt ind af private, men hvor man overalt kan færdes frit. Og saa dette Vand, der er saa havfrisk. Man faar ikke bedre og friskere Bad ved København.

Dragør har derfor store Muligheder som Udflugtsted og Badested. Og nu har det ogsaa faaet det Hotel, der kan sørge for Legemets Behov

Hidtil er Københavnerne gaaet nordpaa. Der var jo ogsaa den lette Forbindelse. Ofte har man syntes, det var lidt kedsommeligt saadan altid at gentage det samme. Man vidste, at der f. Eks. ude paa Amager laa en morsom gammeldags By som Dragør, men at komme derud var en saare besværlig Sag.

Nu er Forholdet ganske forandret. Nu bringer en vel indrettet Bane der ovenikøbet et langt Stykke løber langs Sundet, os ud til Dragør paa en halv Times Tid. Og nu faar de Tusinder af Storbyens Beboere Syn for Sagn for, at der saa nær Byen kan være Steder, hvor man er mange Mil borte fra Storbyen. Intet Steds i Byens Omegn har den oprindelige

Table d'hôte-Salen.

Et af Restaurationslokalerne.

i den smukke Natur. Centralhotellets bekendte Vært, Hr. Poul Møller, har nemlig opført det smukt og frit beliggende Dragør Badehotel. Som vore Billeder viser, er Hotellet baade smagfuldt og hyggeligt indrettet. Fra den store overdækkede Veranda har man den fortræffeligste Udsigt over Drogden. Inde er der to store Sale, hvor der kan spise 100 Mennesker. Og er man fast Gæst der, har man lige ud for sit Værelse de „hængende Haver“, som er anlagte paa Taget ved Gavlene. Hr. Møllers Mad er jo velkendt fra Centralhotellet og dets Kafé. Og da Priserne er saare rimelige, kan man forstaa, at Dragør Badehotel alt er meget søgt. CH.

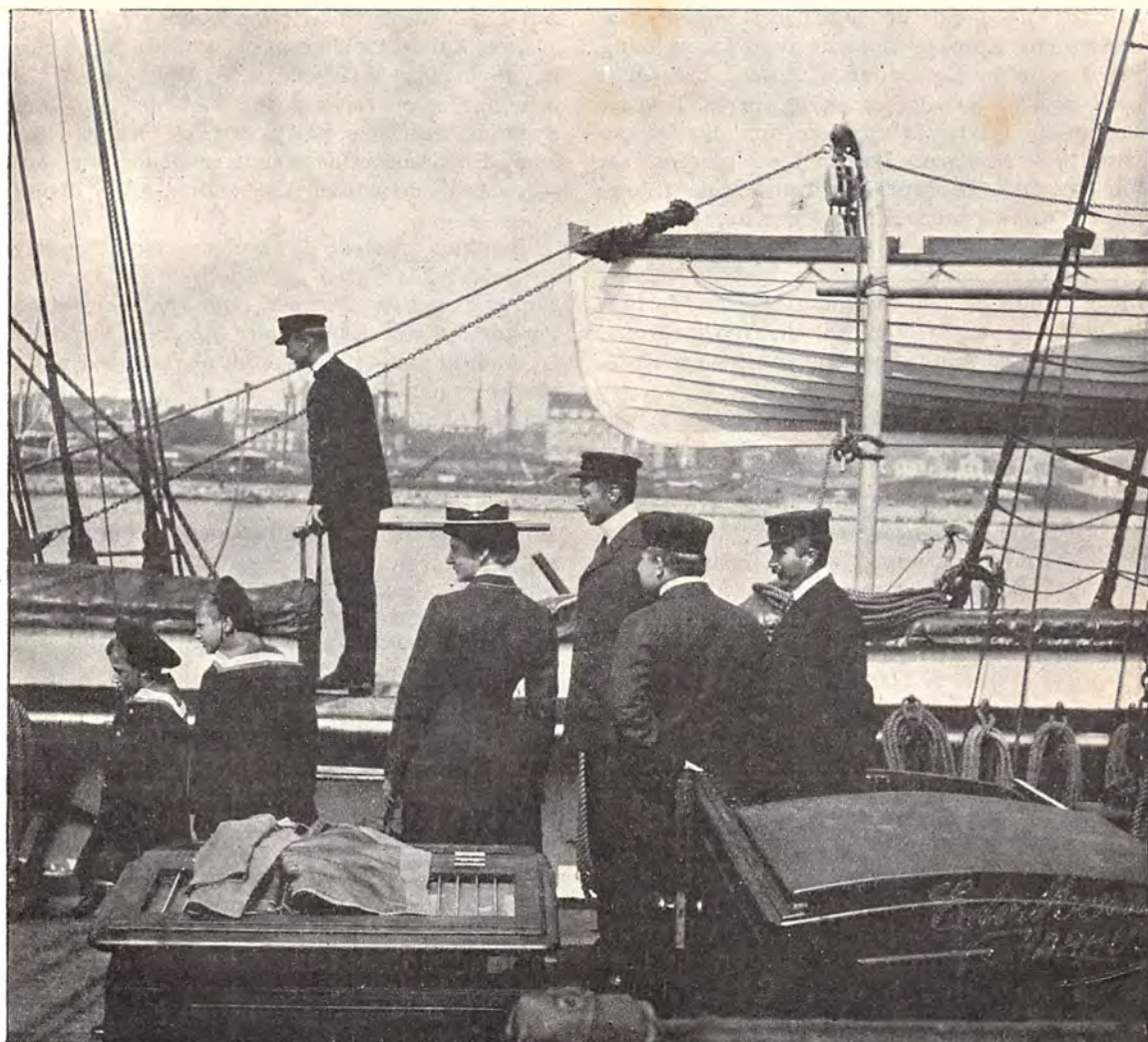

EVER 8 DAG

Nr. 44. 14. Aargang.

2. August 1908.

Kronprinsparret i Aarhus.

Kronprins Christian med Familie ombord paa „Georg Stage“ i Aarhus Havn.
(Edv. Monsrud fot.)

En Terminsdag.

Den gamle Kasserer rullede sin Serviet sammen og saa paa sit Uhr.

„Halv,“ sagde han og rejste sig hastigt. „Aah, nu er jeg igen for sent paa det . . . Hvis jeg nu ikke faar fat i den rigtige Omnibus, kommer jeg for sent . . . og Budet fra Banque de France og fra Crédit Lyonnais kom ikke i Formiddags, saa der er endnu Veksler til 50,000 Francs at betale . . .“

Han greb sin Hat og var lige naaet hen til Døren, da et skarpt Skrig fik ham til forfærfærdet at vende sig om. Hans Kone laa besvimet tilbage i Stolen med den højre Haand mod Hjertet. Han greb hende, inden hun gled ned, og fik hende anbragt paa Divanen i Værelsets ene Hjørne. Det var ikke første Gang, Fru Bazain havde saadan et Anfald, men dette kom særlig pludselig og særlig stærkt. Hun saa saa underlig udslukt ud, som hun der laa udstrakt paa Divanen. Bazain stod raadløs, saa løb han ud i Køkkenet og kom straks tilbage med et Glas Vand: „Drik, kære du, drik, det vil gøre dig godt.“

Han gned hendes Hænder, kyssede hendes blege Pande og Læber; men Læberne forblev lukkede, og en tynd Blodstribeløb ned over Hagen. Intet Aandedrag, ingen Bevægelse — kun Dødsrø.

Angsten sørede den gamle Mands Strube sammen:

„Henriette!“

Endelig bevægede Øjenlaagene sig svagt — og aabnede sig langsomt. Hun gjorde en Bevægelse med Haanden, at han bare skulde gaa bort, skynde sig, han havde jo travlt. —

„Aah nej!“ raabte han, „jeg kan ikke lade dig være alene — — Tænk ikke paa det — — Pyt med Kontoret. Jeg kan ikke gaa fra dig nu — —“

Hun fik et Par Draaber Vand ind i Munden, og ved at samle al sin Kraft fik hun presset Ordet ud: „Gaa!“ Hendes hele Ansigtstudtryk bøjfaldt ham: „Aah, gaa nu. Hører du. Skynd dig til Kontoret. Dette her betyder ikke noget. Jeg skal nok komme mig. Gaa nu blot!“

Hans Vilje smuldrede bort for denne stumme og energiske Protest. Hans Modstand vilde maaske blot være mere skæbnsvanger, end hans Omhu og Pleje var til Nytte. Og han kunde heller ikke blive fra Kontoret en af de sidste Terminsdage. Hans Fraværelse vilde bringe Forstyrrelse i hele Forretningsgangen. Budene fra Banque de France og Crédit Lyonnais stod nok allerede og ventede paa ham. Han løb ned og fik Portnerkonen til at komme op og være hos hans Kone. Saa gik han med et langt

bekymret Blik til den syge, der dog allerede var begyndt at komme sig lidt.

Kontoret var stuvende fuldt af Mennesker, og Bankbudene var der allerede.

Hele Eftermiddagen sad Bazain i én Travlhed med at betale Penge ud og tage imod — flere Hundredetusinde Francs gik gennem hans Hænder saadan en Eftermiddag. Kun nu og da fik han Tid til at sende en bekymret Tanke til den syge derhjemme. Men der laa som en Tyngde over hans Hjerne; den arbejdede rent mekanisk med alle de store Tal. Hun maatte ikke dø, han kunde ikke holde ud at tænke Livet uden hende. I saa mange, mange Aar havde de levet helt for hinanden.

Hun kunde maaske ogsaa komme sig; hun havde jo før haft saadan et Hjerteanfald — men for hver Gang rejste Visheden om den Sygdom, hun bar paa, sig mere truende for ham. En Gang vilde den tage hende fra ham — — Aah, men bare ikke endnu, ikke denne Gang — —

Der blev travlere og travlere. Seddelbunker og Guldstykker gled ustandseligt gennem den gamle Kasserers Hænder. Det var, som vilde Pengestrømmen ingen Ende tage den Dag.

Endelig var det Lukketid, den sidste Kunde var besørget. Nu skulde Kassen blot gøres op, og saa skulde han hjem — hjem at faa Visshed — — —

De lange Talrækker kædede sig sammen i svulmende Fart — blev til to lange hoverende Gelletter af Tal. — Saa blev Kassen talt op — det gav et Sæt i den gamle Mand — der manglede 10,000 Francs. 10,000 Francs. Alle Tallene blev gaaet efter, Sammentællingen revideret; men Resultatet var det samme: 10,000 Francs manglede der. Sveden stod Bazain paa Panden. Det var forfærdeligt — hvad skulde han gøre? Kunde han have udleveret et helt Bundt Sedler for meget — han havde jo været saa nervøs. — Det var omtrent et helt Aars Gage — et dybt Greb i de Penge, han havde sparet op Aar for Aar. Og saa — skulde han straks gaa ind og melde det til Chefen, han var i Stand til at afskedige ham med det samme. Og hans Kone, der laa syg, maaske døende hjemme. Nej, han maatte hjem til hende, saa maatte det andt gaa, som det kunde!

Han fik Kassen og Bøgerne paa Plads, Pengeskabet lukket og naaede i Løb en Omnibus. Tankerne hvirvlede rundt i hans Hjerne. Spændingen og Angsten for hans Kone, som Arbejdet havde døvet, vaagnede i al sin Styrke. Og bagved laa Tanken om de 10,000 Francs og martrede ham.

Trappen tog han i Spring. I Døren ventede Portnerkonen ham. „Aah, nu har Fruen det helt godt igen — der er saamæn ikke noget at være ængstelig for mere.“ Han fo'r ind i Stuen. Der laa hans Kone lidt bleg og træt, men smilende og glad.

Han kærtegnede hende ømt og følte pludselig en Befrielse og Glæde strømme ind over sig. Han aandede ud efter Angsten. Men pludselig kom Tanken om Pengene, der manglede, og formørkede hans Sind. Han skød den fra sig, hans Kone maatte ikke mærke noget nu. Men hans Tanker krydsede bestandig om Pengene — og i Erindringen gennemgik han hver Udbetaling og hver Post fra Dagen.

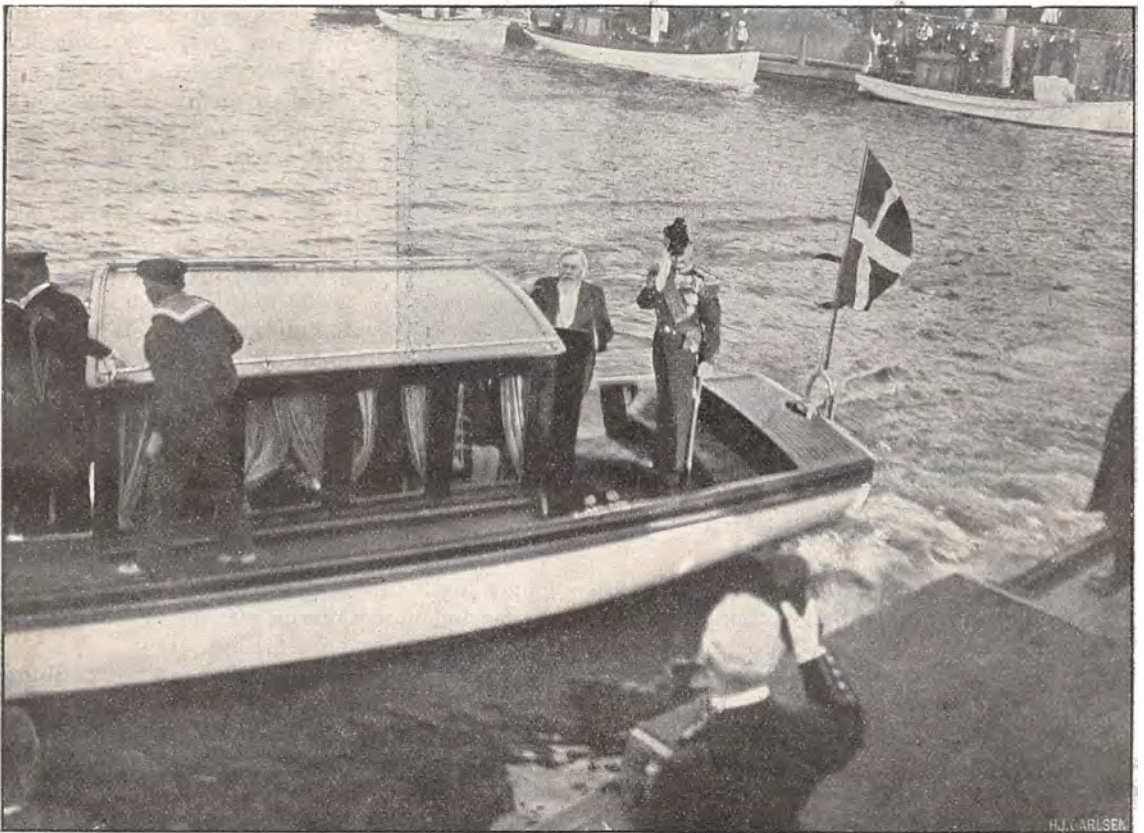
„Du ser saa medtaget og bedrøvet ud,“ sagde hans Kone blidt. „Du stakkels Mand, du har rigtignok ogsaa haft det haardt i Dag. Sid-

det der paa Kontoret i den Spænding uden at kunne faa Besked — og saa var der slet ingen Grund til al den Angst. Stakkels du!“

Hendes Haand gled blidt hen over hans Haar: „Og saa har du vel haft forfærdelig travlt. Du kom jo helt forstumlet af Sted, glemte helt din Frakke — —“

Bazain fo'r op. Hans Frakke! — Et Øjeblik efter stod han med den og rodede i Inderlommen. Saa trak han nogle Papirer op. Nu huskede han det hele. I Gaar, lige som han skulde gaa, var Chefen kommet og havde bedt ham betale et Par Anvisninger paa 10,000 Francs. Bøgerne var allerede lukkede ind, og i Skyn-
dingen puttede han Kvitteringerne i Lommen.

Og Bazain satte sig hen til sin Kones Seng, hans Ansigt lyste af Glæde. Livet og Lykken var atter komne til ham.

Præsident Fallières og Kong Frederik sejler i Kongechalupen ud til det franske Krigsskib.

Den franske Præsidents Besøg. Sjældent har et Besøg af en fremmed Magts Overhoved formet sig smukkere og mere harmonisk end denne Visit af den franske Præsident. De Baand af

Sympati, der knytter de to Lande sammen, knyttes i disse skønne Sommerdage endnu fastere. Og de Hurraraab, der fulgte Præsidenten paa Vej, havde den Klang, der kommer fra Hjertet.

Af en lykkelig Mands Dagbog.

Eleonore Duse.

Jeg standser forleden Eftermiddag rent tilfældigt udenfor en Boghandlers Udhængsskab for at kigge paa Fotografierne. Og mellem en Mængde andre ser jeg to Fotografier af Eleonore Duse og Gabriele d'Annunzio stillede sammen. Og i samme Øjeblik mindes jeg, at jeg i et eller andet Blad har set en Notits om, at nu var det godt igen mellem de to.

Og jeg husker, hvordan denne Notits havde stødt mig, samtidig med at den glædede mig. Jeg undte denne Skuespillerinde, for hvem Skuespil for en Gangs Skyld ikke var Leg, men Livet og Livets blodige Alvor, Lykken. Og jeg vidste, at fra hende stammede Notitsen ikke. Hendes Læber har altid været fast lukkede, naar det gjaldt hende selv og hendes Kærlighed. Hun

har aldrig jublet og klaget over sin Lykke og dens Forlis. Hun har været fornemmere end Manden, der indviede en Verden i sin Elskov, der fortalte om den til Interviewere, der lagde en stor Kvindesjæl blot i sine Romaner, saa Alverdens Aviser og Sladresøstre kunde snage. Maaske er jeg uretfærdig mod d'Annunzio. Han tilhører en Race, hvor Lidenskabten giver sig et stærkere ydre Udtryk, hvor Livet leves mere paa Gader og Stræder end her, hvor vi trækker os tilbage til vort Hjem med vore dybeste Glæder og Sorger. Maaske er jeg for meget Nordbo. Lad gaa, at Mandfolk i et muntert Lag kan fortælle om et hastigt Æventyr, men hvor der er Alvor, hvor der er Skæbne, hvor der er Lidenskab med, bør der være Tavshed. Der er det en Sag, der angaar to Mennesker og ikke en eneste fler. —

Nu sidder jeg ved mit Skrivebord en Sommermorgen tidlig for at skrive Tekst til de to Billeder. Da jeg købte Fotografierne inde hos Boghandleren, tænkte jeg paa at ville benytte, hvad jeg kunde huske af d'Annunzios Bøger, til at skrive en Artikel om, hvordan to betydelige skabende Aander virkede ind paa hinanden, hvilken Betydning det havde haft for hans Ro-

Juli 08.

maner og Vers og for hendes Skuespilkunst. Og jeg tog Fotografierne med hjem for at læse i Ansigterne til denne Artikel.

Nu skinner den tidlige Sol ind i min Stue; dens Lys er ærligt og redeligt. Er de mon derfor, at min Uvilje mod d'Annunzio vokser? Jeg synes paa en Gang, at der er saa uendelig meget uredeligt i hans Bøger, saa mange Steder, hvor Ordet maa være voldsommere og mere højspændt end den Stemning, det skal vække. Han bliver mig for meget Digter, der kommer for mange pragtfulde Løgne iblandt.

Men Eleonore Duse kan taale at mindes i dette skarpe og sanddru Sollys, som i den klare Morgen fylder min Stue. Og jeg skubber d'Annunzios Billed hen mellem nogle Papirer paa

Gabriele d'Annunzio.

Bordet, og tager hendes Billed op. Jeg sætter mig helt hen til Vinduet, lader Sollyset falde lige paa dette Hoved, og der stiger en varm Beundringens Bølge op i min Sjæl. Hvilket vidunderligt Hovede er det ikke?

Det, jeg holder i min Haand, er ikke andet end et almindeligt Fotografi, taget af en eller anden italiensk Fotograf. Men det virker paa mig lige saa stærkt som de store Mestres berømte Portræter ude i Europas Samlinger. Og inden jeg ret ved af det, bærer jeg mig ad, som jeg gør, naar et Portræt derude fængsler mig. Jeg tager en Blyant og skriver Billedet igennem. Jeg ridser Linjerne op, jeg følger hver Streg. Jeg søger at komme ind bag Lærredet og

Farverne til den Sjæl, der ligger bag ved. Jeg trækker al min Viden om Tidsalderen, om Mesteren og Modellen sammen. Jeg søger at skabe mig et levende Menneske ud af det.

Og maaske viser intet bedre denne Kvindesjæls Storhed end det, at hun, uden nogen Mesters skabende Mellekomst, kan give et almindelig Fotografi saa megen Sjæl, saa megen Skæbne, saa mange Hændelser, at man overfor det kan anvende en rent kunst-historisk og psykologisk Metode.

Dette Hoved er Smertens. Disse nedadrettede Øjne ser ned i Livets Dyb, ind i hele dets Sorg. Og denne Mund lukkes fast og tæt sammen, for at hindre Skriget i at slippe ud. Og Haanden, der samler Klædebonnet sammen, trykkes med samme Beyægelse ind mod det bittert hamrende Hjerte.

Og pludselig synes jeg, som sitrer Ansigtet til Graad, det er, som gaar der en Trækning ned over Næsen og Mundvigene og om den undersmukt formede Hage, det eneste egentlig smukke i dette Ansigt, hvis Skønhed ellers kun er Sjæl og Smerte. Dette Fotografi

bliver med ét levende for mig, som en Mesters Billede kan blive det. Min Fantasi er sat i Sving, og jeg føler den Lykke bæve gennem mig, som det er et se et stort Menneske og en stor Kunstnerinde genfremstille Livet redeligt og sanddru.

Og den Følelse af Livets Sørgmodighed, som først greb en ved at stirre paa dette Billede af Sorgen, fortoner sig i kunstnerisk Form og Fjernhed.

Sollyset, der et Øjeblik var graaet, skinner atter klart paa dette Hoved af en Kvinde, som selv har lidt, men lutret sin Sorg til Kunst, Tusinder til Opbyggelse og til Lykke.

Kronprinsen hilser paa de gamle Gardere. Til venstre for ham Prins Jean af Orleans og Prins Aage.

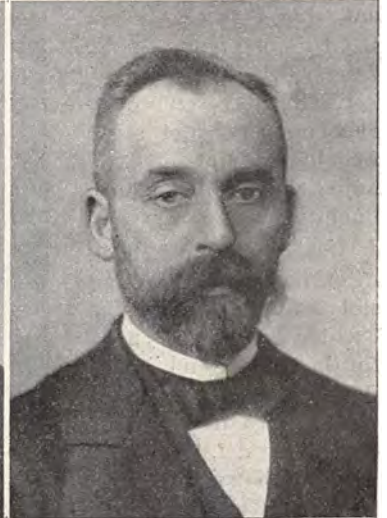

Hestgarden rykker ud fra den gamle Hestgardekaserne i Frederiksholms Kana..

Det andet
 Ministerium
J. C. Christensen
 af
 24. Juli 1908.

H. J. CARLSEN

**Indenrigsminister Sigurd Berg.
 Justitsminister Svend Høgsbro.
 Finansminister N. Neergaard.**

**Konsejlspræsident og Forsvars-
 minister J. C. Christensen.
 Landbrugsminister A. Nielsen.**

**Kultusminister Enevold Sørensen.
 Udenrigsm. Grev Raben-Leventzau.
 Min. f. off. Arb. Jensen-Sønderup.**

Istedgade.

Gadehandel i Istedgade. Jul. Aagaard fot.

Der er ikke meget Folkeliv paa Københavns Gader, og det hænger vel sammen med Klimaet, der mere henviser os til at være indendørs end drive vor Virksomhed i det fri. Maaske hænger det ogsaa sammen med Politivedtægten, der her i København er af en ret rigoristisk Karakter.

Der er egentlig kun et Sted i vor By, hvor man kan tale om et Folkeliv af lignende Art som i Udlandets større Byer, særlig de sydlige, hvor Folk lever ganske anderledes paa Gaden. Det er ude i Istedgade, den lange Gade, der strækker sig bag Vesterbro og gennemskærer det store Arbejderkvarter med de høje Kaserne og de store Baghuse.

Gaa der ud en Lørdag Aften, og man vil tro, man slet ikke er i København. Gælder her en anden og for Gadehandelen mildere Politivedtægt? Man skulde ikke tro det, men et Faktum er det, at der her er et Gadens Handelsliv, som man ikke finder det noget andet Sted i København.

Langs Fortovene holder en hel Række Træk-

vogne. Der er Fiskerkonen med Hovedet, selv de varme Sommeraftener, indsvøbt i Tørklæder og med Sjallet om Skuldrene, man bliver jo nemt hæs af al den Raaben med „Sild og Rødspætter er godt“. Alligevel gaar Passiaren livligt mellem Madammen og Kunderne, mens Rødspætten flaaes med øvet Haand. Der bliver endda Tid til at passe en lille lyshaaret Stump, som Moderen har anbragt ovenpaa Fiskevognen, mens hun gør sine andre Indkøb. De store Hænder, der er røde og ru af at tage paa den klamme Fisk

og gribe ned i Vandet, tager saa varsomt paa Purken, naar han vil échappere ned af Vognen.

Inde i Portene sidder brede og solide Grøntkoner. Hen ad Gaden triller de flagsmykkede Bananvogne og Frugtvognene. Prangerne raaber i Forbifarten en gemytlig Forsorenhed til Pigen, der holder med sin Blomstervogn, og faar et rapt og drastisk Svar stukket ud. Det specielle Københavnervid, som før holdt til inde i det gamle Kvarter om Grønnegade, er

Ved Stoppestedet. Jul. Aagaard fot.

En Barnebegravelse i Istedgadekvarteret. Jul. Aagaard fot.

nu vandret ud til Broerne og mest ud til Vesterbros lange Gader.

Klippe, klappe, klippe, klappe, det er en hel Flok Dreng, der i stormende Løb kommer ned ad Gaden hen ad Biografteatret til, et Øjeblik overdøver Træskoernes Klappren alle Gadens andre Lyde.

Saa bryder Aalesælgerens Raab igennem. Hans Røst er skurrende, hans Halsklud rød, hele sit Lager har han hængende paa en stor Krog. Det er Gadehandlen i sin mest primitive Form, det er ikke blot ikke Butik, men end ikke Trækvognen.

Efter Fyraften er Gaden ét Mylder. Arbejderne kommer langsomt drivende med Snadden i Munden. Ofte er de i Følge med Konen og venter udenfor Butikken, mens hun gør sit Indkøb.

Og ogsaa i den Retning indtager Istedgade en Særstilling, at Varerne efter Priserne i Vinduet at dømme er billigere end i nogen anden Gade. Og som man faar Tilgift. En Smørhandlers Vindue er fyldt med skinnende Emallietøj, i Kaffeforretningerne er der fuldt op af røde og blaa Vaser, japanske Kopper, hele Pletservicer faar man oven i Handelen, naar man køber nogle faa Pund Kaffe.

De fleste af Konerne gør et træt og udslidt Indtryk. Men de unge Piger ser friske og raske ud. De har allerede skiftet, de kommer strygende i fineste Puds ned ad Gaden, de nyder Mylderet og Støjen og Lysene om dem, de sammenligner Dragter og Venindernes nye Hatte, de kritiserer Butikernes Udstilling af Modevarer. De ler og skændes med høje Pigestemmer. Men kommer han dog ikke, hvor bliver han af? I Aften er det Lørdag, i Morgen kan vi sove længe, derfor skal vi muntre os i

Aften, saa længe der er aabent et Sted.

Udenfor en Beværgning staar en fattig Kone og søger at kigge ind under de røde Sirtses Gardiner. En Frelserpige kommer netop ud fra Beværgningen med sine Krigsraab under Armen, og idet Døren skydes op, ser man ind i en lavloftet, tobakstaaget Skænkestue, hvorfra der høres rustne Mandsstemmer, og Blikket fanger lige Glimtet af en gul Klukflaske paa Disken, saa lukkes der igen.

Det er Skyggesiden ved dette store Arbejderkvarter. Men alt i alt er det lysere, frejdigere, end Arbejderkvarteret er det i de store Byer. Naar man passerer engelske Arbejderkvarterer, kan man næsten faa Graad i Halsen af Medynk over, hvor skumle og usle deres Skikkelser, Boliger og Butikker er. Men fra Istedgade vender man hjem med et Hovedindtryk af djærve, fornøjede Ansigter, af jævn Tilfredshed, lun Gemytlighed og ikke mindst af stor Hjælpsomhed.

I. M.

Det ny København.

Bankportieren. Jul. Aagaard fot.

En Feriekoloni.

Morgenvasken i Kolonien. C. Jørgensen, Herning, fot.

og dermed var Betingelsen for Vækst og Grøde bragt tilveje. Det er et lykkeligt dansk Billede: de glade raske Københavnerbørn, der bor og bygger i Plantningen, som har givet Jorden Læ og Næring, og henter Sundhed i det Vand, som har gengivet Jorden dens Frødighed. Og saadan en Ferie i straalende Sommervej, kan nok batte for hele Aaret.

Vore Billeder fra Feriekolonien i Arnborg i Vestjylland har en dobbelt Interesse. Den Egn, hvor de smaa københavnske, byblege Skolebørn i en Maanedes Ferie samler sig godt Huld, kraftige Lemmer og solbrændte Kinder og Ben, var for et Par Menneskealder siden en af Landets ødeste. I 1830 boede der kun 188 Mennesker paa hver Kvadratmil, og der gik 211 Tdr. Land paa 1 Td. Hartkorn. Hvor Drengene nu bolttrer sig i tæt Naaleskov og paa frodige Enge, strakte sig den Gang den nøgne sandede Jord. Men Egnen blev et af Arbejdsfeltene for Dalgas' Livsværk. Ved et stort Kanalsystem førtes der Vand ind over de tørre Marker,

Der leves det gladeste Drengeliv ude i Soldaterteltene under to Læreres forslaaende Tilsyn.

Tanken om at lave en Koloni her skyldes Hr. Direktør Steensen Leth, og mange er Bidragydere til dens Virkeliggørelse, deriblandt Kammeranger Herold, som sang til Fordel for Kolonien.

Et Bad i Kanalen. C. Jørgensen, Herning, fot.

De danske Kvinder marscherer ind paa Stadiet i London.

Vi bragte i forrige Nummer et Billede af de danske Kvinder, visende deres Gymnastik. Vi bringer i dette Nummer atter et Billede af dem, som de marscherer ind i Stadiet. Thi dem var

det, der reddede Danmarks Sportsære ved det internationale Stævne. Og naar man ser dem gaa frem, et Billede paa Sundhed, Styrke og Glæde, forstaar man den Begejstring, der greb alle.

Skoleskibet „Georg Stage“ har været i Aarhus, hvor Kronprinsen har aflagt et Besøg ombord. Og en Fotograf har benyttet Lejligheden til at tage de to fortræffelige Billeder, som vi gengiver i dette Nummer. Hvilken ^{en} Glæde og Sundhed er der ikke over disse unge Gutter, der bærer vort gode Rugbrød ombord i Favnen. Hele Sølivets Munterhed afspejler sig i deres Ansigter. Og maaske viser intet bedre, hvilken fortræffelig Institution „Georg Stage“ er, end netop saadan et Lynskud, snuppet uden Opstilling. Det er Livets usminkede Virkelighed, og den ser sund og munter ud.

Elever paa Georg Stage bringer Brød ombord. (Edv. Monsrud fot.)

frikendte, og maatte de frikendes efter den uskrevne Lov, fordi de kun havde hævnret Uretten, der var tilføjet dem, handlet af Nødværge for at redde deres Mænd, deres Ære og Lykke.

Miss Annie Bradleys Frikendelse er et Udtryk for en anden uskreven Lov, der ogsaa respekteres i de forenede Stater. Miss Bradley skød Senator Brown, fordi han havde forført hende og fortiet, at han var gift.

—e.

Journalistglæder.

Kære Tres!
 Tak for "5 Dage i Berlin"
 hos Cafe Linden
 lige indtoget den
 af dem arriverte
 indmærkede Middag
 a Kr. 1.10 Slober
 at for lige saa meget
 Glæde af Deres
 "Dresden o. o. v."
 5 gløde Berliner-Bezende

Tres
 over 8 Dage Tooley

København

Der er for en Journalist ikke noget, der glæder og opmuntrer ham mere, end naar han faar Beviser for, at hans Artikler har „bidt“. For den, der virkelig er Journalist, er enhver Artikel en Handling, og den skulde helst føre til Handling igen. For ham er hans Blad et Middel til at paavirke Mennesker, til at gribe ind i deres Liv, til om muligt at forme det bedre og lysere. Desværre forer Journalistikens Kaar med sig, at en Journalist maa skrive mangen en Artikel, hvor ofte Handlingsmotivet er svagt, og hvor det heller ikke virker. Men har en Journalist faaet en Idé, som han tror paa, har han „sat den op“, som hans Kunst er, er det ham altid en Glæde at faa Beviser ude fra for, at han har naaet sin Hensigt. Og „Tres“ har i det sidste Aar,

siden han skrev sin første Berlinerartikel, haft den Glæde at faa mange Beviser paa, at han har naaet sin Hensigt, at faa Folk ud at rejse, som maaske ellers ikke var komne ud. Fra ham ubekendte Mennesker, fra anonyme Rejsende har han faaet mangt et Postkort og mangen en Forespørgsel. Der har aldrig været saa mange Danske i Berlin som i denne Sommer. Og nu skriver en Dansk fra Prag: „I sachsisk Schweiz sagde de, at der ikke noget Aar havde været saa mange Danske „und alle fahren sie nach Prag“. Det, „Tres“ vilde, var at aabne Udlandet for de brede Lag og mest for deres Ungdom og vise, hvor billigt og dog godt man kunde rejse. Og hver Hilsen udefra, han modtager, hvert Postkort som ovenstaaende, er ham en Spore til at fortsætte.

Nede paa Bøtø ved Marielyst-Østersøbad hvor Naturen forener Østersøens Blidhed med Vesterhavets Klitter og aabne Strand, har Dagmartheatrets talentfulde Skuespiller Henrik Malberg lejet sig et Husmandshus. Beboerne paa Eggen har døbt Huset „Malpytten“, hvilket er Navnet paa et overnaturligt Væsen, der i gamle Dage sagdes at husere paa Bøtø.

Skuespilleren Henrik Malberg ved sit Husmandshus paa Bøtø. Osc. Johansen, Nykj. F., fot.

Horsens er en af Landets smukkeste og sirligste Byer. Og den har nu bygget sig et stort og smukt Kommunehospital, der staar vel til Byen. Arkitekt Rosen har leveret Tegningen, medens Arkitekt Fussing i Horsens har ledet Arbejdet paa Stedet. I Hovedbygningen er der Plads til 52 Patienter, desuden findes der en Epidemibygning, en Bygning for

Det ny Kommunehospital i Horsens.

der staar Kommunen i 430,000 Kr., er paa Højde med alle Tidens medicinske og hygiejniske Krav.

Snedkermester *Chr. Clausen*, Nakskov, er død, 48 Aar gl. C. var en udmærket dygtig Mand i sit Fag. Siden 1900 Medl. af Nakskov Byraad. Bestyrelsesmedl. i Haandværker- og Industriforen. o.s.fr.

Guldsmed *Valdemar Sølvér*, Helsingør, er død, 66 Aar gl. S. var en kendt og anset Borger, han havde haft Sæde i Byraadet, Helsingør Industriforen., Teknisk Skole o. m. m.

Kaptajn i Ingeniørerne, *H. C. Faber*, er den 19. Juli pludselig afgaaet ved Døden, kun tre Uger efter at han havde mistet sin Hustru.

Billedskærer *P. Nils-son* fejrede forl. sit 25-Aars Mesterjubilæum. N. er en fremragende Dygtighed i sit Fag, han tæller vort eget og flere europæiske Hoffer blandt sine Kunder.

Hotelejer, Løjtnant *Joh. Heinrich Petersen*, Ærøskøbing, er død, 73 Aar gl. P. nød stor Agtelse, sad inde med flere Tillidshverv, bl. a. Forligskommissær, Medl. af Havnekom., Direktør i Sparekassen og Stifter af Ærøskøbing Sømandsforen.

Proprietær *Axel Storm*, Farum, er død, 43 Aar gl. Den unge, dygtige Landmand var en ualm. vindinge Personlighed, der havde vundet sig mange Venner.

Justitsraad, fhv. Bankdirektør *C. Nielsen*, Kolding, er død, 79 Aar gl. Drev i en lang Aarrække en bet. Forretn. i K. Byraadsmedl. fra 1879—1903, Formand for Handelsforen. i over 30 Aar. Æresmedl. af de danske Vaabenbrødre.

Kaptejn *H. F. Haurowitz* fejrede d. 23. Juli sit 25-Aars Jubil. som Stationsforst. i Ringe. H. deltog som Løjtn. i Krigen 64. Overgik sen. i Statsbanernes Tjeneste, hvor H. har arbejdet i ca. 35 Aar.

Carla Andersen, Martha Petersen, Elisabeth Christensen, Karoline Killian, Marie Jacobsen.
Scene af „Hr. Christensens Døtre“ paa „Røde Kro“.

Vi bringer her et Billede ude fra „Røde Kro“. Røde Kro ligger ude paa Amager, paa Grænsen af Bondelandet. Den hører til Kunstens yderste Pionerer i vor By og udfører med stor Bravour og meget godt Humør sin Rolle i Kunstens Tjeneste. Forleden blev dens Sommerrevy „Hr. Christensens Døtre“ eller „Amager Løjer og Langkaal“ opført for 25. Gang for fuldt Hus. Og netop i disse varme Aftener, hvor vi søger ud fra den lumre By, er der al Grund til at tage med Sporvognen ud og se, hvad der kan ydes paa en Forstadsscene.

Hvad er Sudan-Saft?

Et Bidrag til Ernæringsspørgsmaalet.

Ernæringsspørgsmaalet er vel nok vor Tids vigtigste Spørgsmaal. Der er dem, der mener, at Politik ikke er andet end et Spørgsmaal om Mad, en Strid mellem dem, der har nok af Mad, og dem, der har for lidt.

Men de sidste Aar har bragt en ny Deling blandt dem, der har Mad nok, Striden mellem Kødædere og Planteædere, for at bruge de danske Ord. Der er maaske intet, der bedre viser, hvor stærkt denne Strid optager Sindene, end den Bogsucces, som den Skanderborglæge, Dr. Hindhede, fik paa sine populære Bøger om Ernæringsvidenskaben og Kogekunsten.

Og vigtigt er ogsaa Spørgsmaalet. Selv om den Filosof jo nok har overdrevet, der hævder, at „der Mensch ist, was er isst“, er vi dog alle inderst inde afhængige af vor Mad. Vort Humør, vor Arbejdsevne, vor Søvn, alt paavirkes det og bestemmes det af Maven. Og medens de lærde — og for den Sags Skyld de ulærde med — strides om, hvorvidt det er bedst at spise Kød eller nøjes med Æbler og Bananer, uden at være kommet til noget endeligt Resultat, gaar vi alle sammen mer eller mindre rundt og trækkes med en Mave, der volder os Men. Hvor mange af os er ærlig talt, saa heldigt stillede, at vi kan sige, at vi aldrig mærker noget til vor Mave, at den fungerer, som den skal, det vil sige, i fuldstændig Ubemærkethed.

Naa, vi kan heller ikke sige os fri for nu og da at have budt vor Mave mere, end vi burde. Disse store Middage, hvor vi overfylder vort Fordøjelsessystem med seks-syv Retter Mad og lige saa mange Slags Vine, er jo, hygiejnisk set, Barbari,

hvor højt end Kogekunstens Kultur staar. Og Tobakken — alt skader, altsammen er det Ting, der har eller kan have en skadelig Indvirkning paa Maven. Det er egentlig kun at undres over, at der ikke gaar langt flere rundt med en ødelagt Mave, end der gør.

Imidlertid kan man ogsaa gøre noget for at bøde paa den daarlige Behandling, som vor Mave saa ofte er Genstand for. Og et af de bedste Midler, der i de senere Aar er kommet frem i saa Henseende, er *Sudan-Saft*.

Sudan-Saft stammer fra Sudan i Afrika, hvor den er anvendt af de indfødte som et fortrinligt Middel imod forskellige Mavesygdomme, navnlig hvor det drejer sig om *fleraarig kronisk Forstoppelse*, Madlede, Opkastninger, Kvalme, Appetitløshed o. s. fr.

Den bekendte engelske Afrikaforsker Hollinwoud har paa sine fleraarige Rejser i Sudan erhvervet Opskriften paa dette udenfor Sudan ukendte Lægemedel, og det er ved en personlig Velvilje fra den engelske Forsker lykkedes Hr. Apoteker K. B. Graae at faa overladt Recepten. Og Lægemedlet fremstilles nu af Apoteker Graae, Thyholm Apotek, Jylland, som forsender det overalt i hele Europa. Hr. Apoteker Graae har fra Sudan erhvervet de forskellige Ingredienser, hvoraf Saften, som har en ejendommelig Purpurfarve, fremstilles, og den Mængde udmærkede Anbefalinger fra fremragende Personer, som har forsøgt Sudan-Saft, vidner klart og tydeligt om, hvilket fortrinligt Lægemedel, der dermed er tilført os herhjemme. Vi henviser iøvrigt til den omstaaende Annonce.

Dr. K.

EVER8DAG

Nr. 46. 14. Aargang.

16. August 1908.

Mylius Erichsen i sin Eskimodragt efter Hjemkomsten fra sin første Grønlands-Ekspedition.

Frants Creutz' Æventyr.

Frants Creutz havde endnu ikke naaet at vinde sig Digterry, men han havde Ærgerrigheden og de lange Digterlokker. Han havde ogsaa en rigtig Kunstnerhybel: en Kvist midt paa Montmartre, Halvvejen op til Stjernerne, Nabo til Tagkattene og Skorstenene. Frants Creutz førte en meget ensom Tilværelse — i Begejstring for Digtingen og i underfuldt Samvær med Fortidens skønne. Stjernerne spillede en stor Rolle i hans fuldendt rimede Digte, og ogsaa Kattene figurerede nu og da i dem, thi Katten er et ædelt og poetisk Dyr. Men mest besang Frants Creutz Kærligheden — alle Tiders og alle Landes. Han digtede vidunderlige Epos selv til saa længst henfarne skønne som Thais og Kleopatra. Prosaiske Fakta kunde ikke bremse Frants' Aand, naar den sprængte af Sted paa Inspirationens Pegase. Fra sin Kvist i Montmartre herskede han over Verden og Aarhundrederne. Han var en lykkelig og triumferende Elsker, der levede i Selskab med de vidunderligste skønne Prinsesser, pragtfulde Kurtisaner og sarte Skønjomfruer. Han levede et broget og muntert Liv med dem — pragtfulde Hoffester i skønne Haver, under Maanens og de kulørte Lumpers Blus, æventyrlige Rejser i fremmede Lande, idylliske Hyrdetimer i Skæret fra aabne Kaminer.

Men naar Digteren fra sin Kvist kom ned paa Asfalten i nær Berøring med sine samtidige, blev han, denne Helt, der var Dus med Verdens skønneste og fornemmeste Damer, kejtet og indesluttet. Mens han oppe paa sin Kvist turde sige de mest vovede Ting til La Belle Ferronière, Madame Montesperan, ja, selv til Petrarca's Laura, blev han uendelig forlegen, naar han stod overfor en Dame af Kød og Blod. Og dog bankede hans Hjerte dem i Møde, baade de smaa drillende, fikse Forretningsdamer og de mere modne og mere bevidste Verdensdamer. Atter og atter foresatte han sig at forsøge at komme i Lag med en af disse virkelige skønne, og et Par Gange fulgte han en hel Time efter en ung Dame; men den ene skænkede ham end ikke et Blik, saa det var jo ikke videre opmuntrende; og den anden drejede sig om og saa paa ham — og saa slog Digteren Retraiten.

Paa den Maade risikerede han aldrig at lære Kærlighedens Glæder at kende. Men en Morgen tilsmilede Lykken ham. Den var det, som lod ham komme lige tidsnok til at se Toget sætte sig i Bevægelse fra Saint-Ouen, saa han maatte flyve op i det — og faldt lige ned paa Skødet af en ung Dame. Han var højrodt af Anstrengelse, Forlegenheden gjorde ham karmoisin. Og han udbredte sig i Undskyld-

ninger, som kunde han ikke i Resten af sit Liv gøre sin Forseelse god.

„Det gør slet ikke noget,“ sagde den unge Pige — og smilede.

Et henrivende Smil, som øjeblikkelig gjorde det af med Frants. Han var henrykt, men saa forlegen, at han øjeblikkelig var stukket af, havde han kunnet. Men under den tvungne tête-à-tête vaagnede efterhaanden hans Mod. Høfligheden krævede, at han sagde noget. —

Frants Creutz havde Billet til Courcelles, men først ved Vaugirard opdagede han, at han var kørt for langt. Uden at han vidste, hvordan det var gaaet til, sad han med den unge Dames Haand i sin, han vidste, at hun hed Leontine, og han var opfyldt af hendes Øjnes dejlige Blidhed og hendes Smils forlokkende Ynde.

Ved Montrouge skulde hun af Toget, meddelte hun ham.

„Hvor skal jeg se Dem igen?“ spurgte han eksalteret.

„I Morgen Eftermiddag Kl. 3 paa Terrassen foran Café Globe, nær ved Lyoner-Banegaarden.“

— Og hun forsvandt med en forjættende Hilsen.

Et Stævnemøde! Et Kærlighedsæventyr! Frants Creutz var helt overvældet.

„Og hvor det gik let,“ sagde han ved sig selv.

Bag efter kom han til at tænke paa, at den skønne kunde have bestemt et Mødested, der ikke laa saa langt af Vejen. Men hvad! Det er jo netop de uforklarlige Luner, der gør Kvinderne saa forførende. Og Frants fandt, at dette Paafund gjorde hende endnu mere fortvillende.

For denne ukendte skønne glemte Digteren alle sine berømte Veninder, ja, han plyndrede dem i Fantasien til Fordel for hende. Hun fik Thais' Haar, Kleopatras Øjne, Nino de Lenclos' Teint, Madame de Pompadours Mund, Yocondes Smil og Madame Talliens Skuldre — — — — —

Den næste Dag gik Frants Creutz i Ilmarsch ned fra Montmartres Højder for at naa til Stevnemødet i rette Tid. Han havde gjort omhyggeligt Toilette, og i sin ungdommelige Glæde følte han Kræfter i sig til at lægge hele Verden for sine Fødder.

Da han kom til Bastillepladsen, saa han paa Uret. Ti Minutter i tre. Der var knap Tid, han maatte skynde sig. Han hastede frem over Pladsen, hvor Menneskene mylrede i Solskinnet. Pludselig saa han et forfærdeligt Syn lige foran sig: Hestene foran en stor tung Omnibus væltede en lille Pige. Hun var allerede under Fødderne paa dem, og Kusken anstrengte sig forgæves for at standse den tunge Vogns Hjul,

om et Sekund vilde de have knust den lille, kønne Pige. Forfærdede Raab lød i Luften. Med et vældigt Spring kaster Digteren sig ind mod Hestene, han griber dem i Bidslet og tvinger dem tilbage.

Mængdens Bifald lønner hans Bedrift. En ligbleg Mand kommer hen til ham: „De har reddet min lille Pige, mit eneste Barn, fra en forfærdelig Død. Sig mig, hvad kan jeg til Gengæld gøre for Dem?“

Frants Creutz er udelukkende optaget af at binde sit Slips og bringe sin Dragt i Orden.

Faderens Stemme bliver mere indtrængende: „Jeg beder Dem om at sige mig, hvad jeg kan gøre for Dem. Kom blot til mig. Jeg har Formue og en indflydelsesrig Stilling. Hvad De vil bede mig om, skal blive opfyldt.“

„Ja, mange Tak,“ svarer Frants og børster sin Hat med Frakkeærmet, „men jeg har virkelig ikke Tid.“

Med et triumferende Smil tilføjer han: „Min Dame ven er mig.“

Han ser paa Uhret, at Klokkeren er lige ved tre, og han flyver af Sted fra Faderens Taksigelser og Mængdens Beundring. Han lader

Formue og Ære i Stikken for ikke at komme for sent til Mødet.

— — — — —
Paa Terrassen foran Café Globe ved Lyoner-Banegaarden sidder Frants Creutz paa Kærlighedens Vagt. Med bankende Hjerte og hamrende Tindinger venter han Mlle. Leontine. Leontine var ikke den tilbedelsesværdige Kvinde som hun er, hvis hun ikke lod haant om Præcisitet. Tanken inspirerer ham til en Sonnet. Mlle. Leontine er ikke kommen endnu, da den er færdig. — — — — —

Klokken bliver fire, halvfem, fem — — — Piccoloen betragter Digteren med et komisk Blik, der synes at sige: „Gaa Du blot, hun kommer ikke.“ Men Digteren forstaar ikke hans stumme Sprog. Først henimod seks begynder han at tvivle, at blive urolig. — — —

Klokken otte sidder han der endnu, udmattet, og trods alt uden at kunne bestemme sig til at forlade dette Sted, hvor Haabet endnu holder ham oppe. Endelig tager Piccoloen Mod til sig, nærmer sig og siger medfølelse: „De skal ikke være saa ked af, at hun ikke er kommen. Det sker saamæn saa ofte — — — — —“

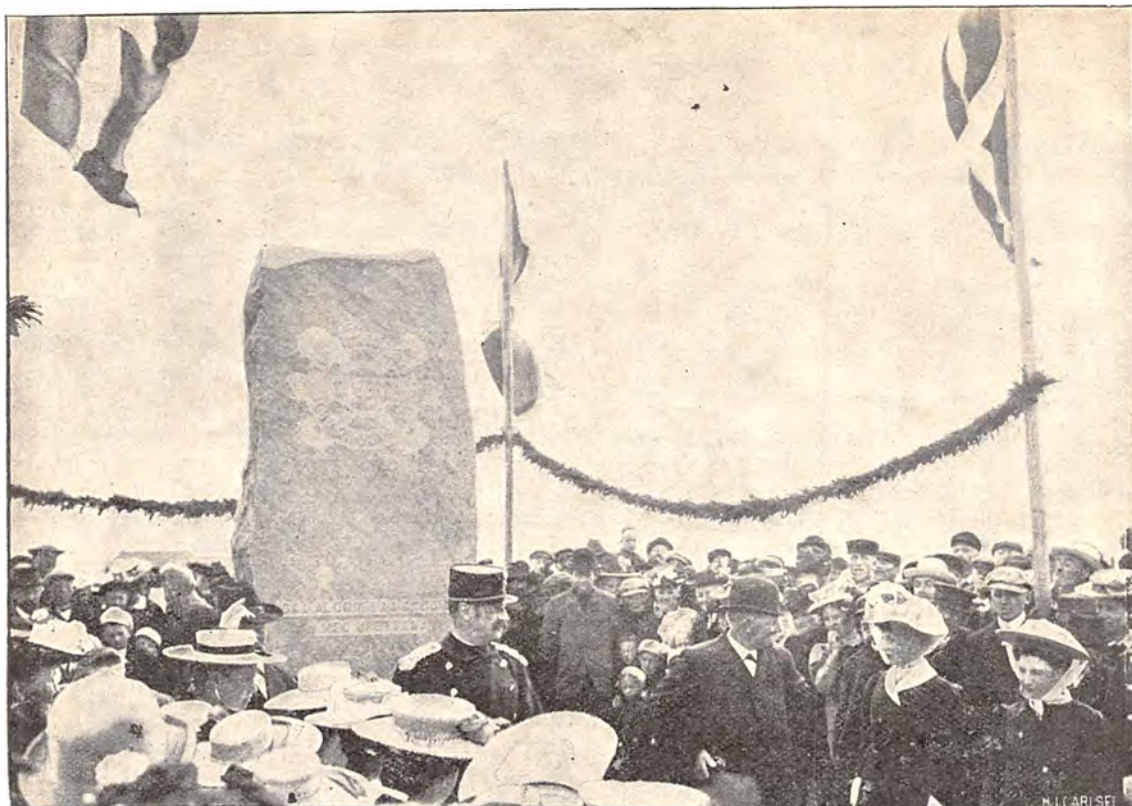

Det nye Teater.

Det nye Teater ved Vesterbros Torv holdt forleden Dag Rejsegilde. Udadtil ser Teatret ogsaa ret færdigt ud med sine to ganske ens Façader

i italiensk Renaissance mod Vesterbrogade og Gl. Kongevej. Men indeni hersker endnu temmelig Kaos, ud af hvilket der til Midten af September skal have udviklet sig en Scene, der er noget bredere end Dagmartheatrets og 100 Fod høj opefter, Paaklædningsværelser med Badeværelser, en Tilskuersplads, der kan rumme 1200 Mennesker, Foyer'er for Publikum, Skuespillere og Musikere og endelig en stor og elegant Teaterrestaurant ud mod Vesterbro. Komplekset har kostet en Million; dets Arkitekt er Ludvig Andersen. Det er indrettet med Hennebique-Konstruktion, som Ingeniør Suensson har ledet, og som er interessant derved, at Balkonen og Etager tilsyneladende svæver i Luften — uden at støttes af Søjler eller Piller. En Nyhed er ogsaa Familieløgerne — Loger paa fire Pladser med et tilhørende lille Værelse.

Teatrets Direktør, Viggo Lindstrøm, møder op med et stort og lovende Repertoire. Der er Arbejder af Dr. Mantzius, Sophus Michaëlis, Poul Levin, Emma Gad, Edgar Høyer, Albert Gnuetzmann, foruden gode udenlandske Ting af Dickens — Lille Dorrit, dramatiseret af Anton Melbye — af Oscar Wilde, Heyermann o. m. a. Forhaabentlig vil der i den nye smukke Ramme oprinde en straalende Sæson — paa begge Sider af Rampen.

Fra Kongerejsen.

Kongefamilien ved Mindestøtten for Christen Berg paa Bovbjerg. — Ferslew & Co. fot.

Lemvig Havn med Kongeskibet „Dannebrog“. — Ferslew & Co. fot.

Fra Kongefamiliens Modtagelse i Lemvig. — Ferslew & Co. fot.

Kongefamiliens Ankomst til Søndervig. — Chr. M. Pedersen, Skjern, fot.

Danserinder.

Miss Adelina Genée.

Terpsichore triumferer i denne Tid i London over alt andet.

Neppe har Maud Allan erobret Millionbyen med sin Vision af Salome, før den fejrede spanske Danserinde „Guerrero“ viser sig paa Tapetet, og den klassiske Isidora Duncan rivaliserer med dem begge paa Duke of York Teatret. Hun er nu engang uforlignelig, skønt det kan ikke nægtes, at hun er blevet noget ældre, siden man sidst saa hende her.

Og last but not least kommer Adelina Genée tilbage fra Amerika, kranset med Laurbær, mere end nogensinde London'ernes Kælebarn.

nes Karrière med en aldrig svigtende Interesse.

Det er Folket, der danner Galleriet, og det er Folket, der ved, hvor mange udenlandske Iste Rangs Danserinder, der er kaldt til London for at rivalisere med Genée, og som denne sidste slaar til Jorden blot med en Bevægelse af sin Taaspids.

Den samme Historie gentager sig hvert Aar til stor Moro for Empire-Teatret og Adelina Genée selv, der imidlertid slet ikke er triumferende, blot roligt overlegen.

Det kan hun være. Thi saa længe hendes

blændende Teknik er saa smuk og ren, saa fri for ekstravagante Overdrivelser af enhver Art, synes ogsaa alle andre Danserinder tunge ved Siden af hende.

Det er hendes vidunderlige, hartad utrolige Lethed, der er hendes største Charme. Hun er som et hvirvlende Snefnug paa Scenen, og

bun giver sig hen i sin Dans med en varm Alvor, der virker paa det store Publikum som en Straale af Hypnotisme.

Adelina Genée tager sin Kunst alvorligt.

Hun er ganske vist Kunstnerinden af Guds Naade, men til sine store, medfødte Evner har hun lagt en ærgerrig og intelligert Kvindes fulde Arbejdskraft.

Og hun har naaet sit Maal.

Som de fleste Danske vel ved, er Adelina Genée af gammel dansk Artist-Herkomst. Kun 11 Aar gammel forlod hun Danmark sammen med sin Onkel og Tante af samme Navn og rejste til Tyskland. Dér arbejdede hun i flere Aar anstrengt under sin Onkels Opsigt, arbejdede, lærte og forberedte sig til den glimrende Løbebane, der senere blev hendes.

Da hun var 17 Aar gammel, tog hendes Onkel hende med sig til London, hvor han selv

Adelina Genée.

Med al Respekt for de første, vil vi i Dag holde os udelukkende til denne sidste. Ikke alene fordi Miss Adelina er vor Landsmandinde — og en Landsmandinde, man kan være stolt af — men ogsaa fordi hun er Danserinden par excellence ved Siden af alle de andre, hvor uovertræffelige de end er, hver i sin Genre.

Thi hvad er Maud Allans bizarre Dans og plastiske Arm-Bevægelser, Guerreros spanske Ildfuldhed, ja, selv den store Duncans klassiske Gratie ved Siden af Adelina Genées sylfideagtige Lethed, hendes straalende, skælmske Mimik og levende, magnetiske Spill

Verdens „most wonderful Dancer“ kalder Empire-Plakaterne hende. Og der er noget i det.

Folkets Røst har døbt hende saaledes for længe siden. Og Folket, „det gemene Folk“, som man sagde i gamle Dage, følger en Stjer-

Adelina Genée.

fik en Ansættelse ved Empire-Teatret. Kort Tid efter debuterede Adelina Genée paa samme Teater.

Og det blev straks den store Sukces med en fuldstændig forrykt londonsk Enthousiasme.

Siden da — og det er mindst 11 Aar siden — har Genées Stjerne hele Tiden været opad-gaaende. Og det er vel faa af Scenens Børn, der er saa populære og saa tiljublede, som vor lille Landsmandinde.

Sidste Jul tog hun Atsked med London for en Tid og rejste til Amerika. Den store Triumf, hun høstede derovre, er vel bekendt. Saa stor var den, at hun har maattet love at komme tilbage.

For Øjeblikket er hun atter hos sit trofaste londonske Publikum og spiller hver Aften i „Coppelia“ paa Empire Ballet-Teater — mere yndefuld og vittig, mere tiljublede end nogensinde.

Endogsaa under sin Fraværelse i Amerika sidste Vinter fejrede Adelina Genée Triumfer i London. Og det gik saaledes til. En smart og nydelig lille Danserinde, *Sybil Arundale*, berømt for sin Evne til at karrikere, gav en Imitation af Genées Dans. Men saa tungt og klodset virkede denne ellers dygtige Danserinde i et af Genées Numre, at Publikum hyssede, og den hele Forestilling faldt fladt til Jorden.

— — — — — I det private Liv er Adelina Genée en slank, blond lille Dame med et bramfrit, elskværdigt Væsen og rolige, graablaa Øjne — rolige, indtil hun taler om sin Kunst. Saa faar de Liv, hele Ansigtet Farve og Glans — den hellige Ild brænder inde bag de Øjne.

Hun har én Passion — meget uskyldig, skønt meget overraskende — Haandarbejde, slet og ret. Hendes Hjem er prydet med et Utal af fine Broderier og smukke Haandarbejder, som hun selv har fabrikeret.

BETTY AHLBERG.

Miss Sybil Arundale, den engelske Danserinde, der gjorde Fiasco i sin Imitation af Adelina Genées Dans.

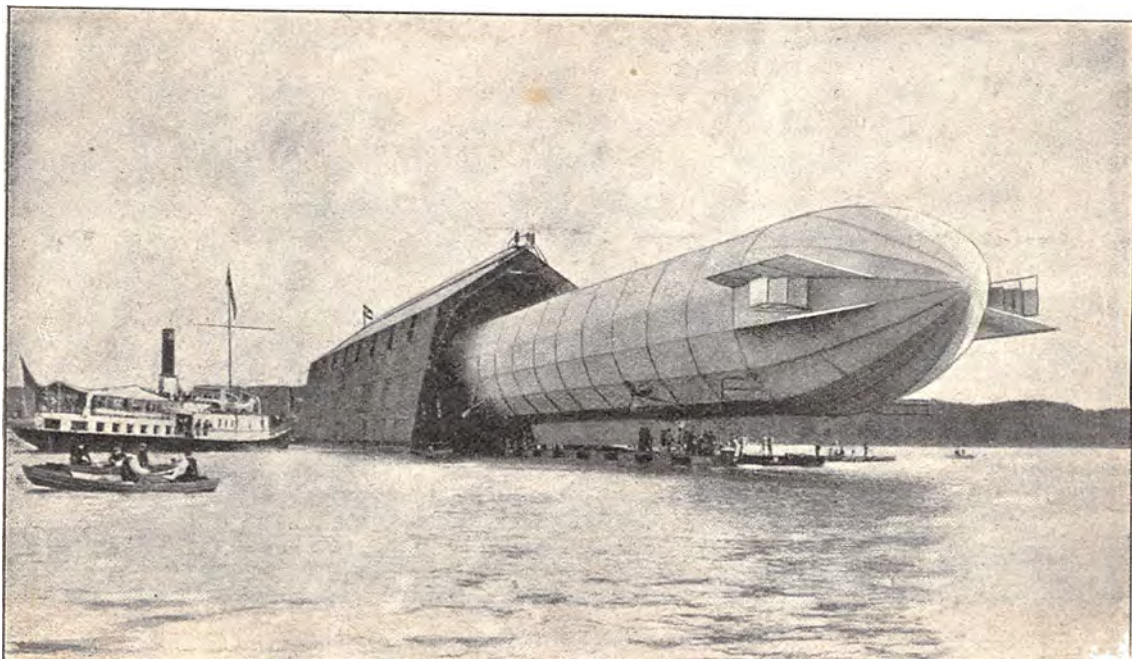
Mylius Erichsen under Forberedelsen til Danmarks-Expeditionen. Han fodrer sine grønlandske Hunde, som er med paa Togtet.

Mylius Erichsen.

MYLIUS ERICHSEN død oppe i Ismarkerne — saa hjalp det ikke, at Telegrammet videre fortalte om ypperlige Resultater og Kortlægning af store ukendte Strækninger, al Glæde og Glans var sluknet bort fra Førstemeldingen om Danmarks-Expeditionen for en dump tavst Sorg; Mylius Erichsen og to til havde maattet lade Livet deroppe i Isen. Lederen, den ærgerrige, forvovne, aldrig hvilende Mand, var bleven deroppe, havde lidt Døden — Kulden og Sultens haarde Død — oppe i den store Ensomhed. Og Mylius Erichsen var Liv; urolig, mangfoldig og kæmpende som Livet selv. Og han elskede Livet — det stærke, dristige Liv i Havets Brænding eller oppe imellem Isbjergenes truende Kæmpeformer, paa de store, stille, hvide Issletter; men ogsaa det arbejdsfyldte rolige Liv i Hytterne og det brogede, pulserende Liv mellem Mennesker —

Og dog, forvoven som han var, fristede han Døden de mange Gange, men sejrede over den og vendte første Gang hjem fra de store Ismarker, mere staalsat og maalbevidst, mere brændende i sin Kampiver. — Og trods al den megen Hovedrysten satte han sit igennem og drog op igen til de dragende Isens Ødemarker med en Skare uforfærdede, ærgerrige unge Mænd, for at faa udført det Værk, han vilde, men for saa at blive overrumplet af Døden, en lumpen, snigende, uafvendelig Død ude i Isørkenens kolde frygtelige Ensomhed. Den Ensomhed, som han havde elsket og besunget for de Impulser og den Fred, den gav hans higende Aand. En Mand, der satte Livet ind paa det, der fyldte hans Sind, er blevet stille og kold oppe i den store hvide Stilhed, hvor Livets Farver kun spiller som straalende Reflekser i de haarde Isflader. —

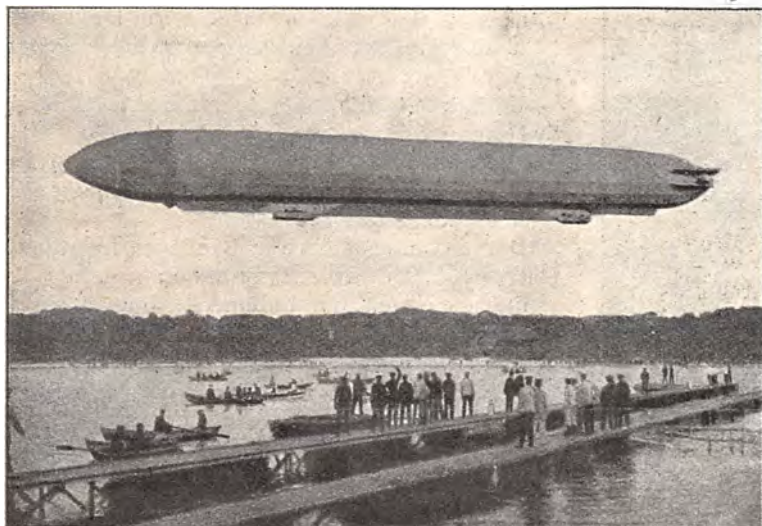

Grev Zeppelins Kæmpe-Luftskib paa Vej ud af sit Hus paa Konstanz-Søen. Skibet var 130 Meter langt.

Den store Luftskibsulykke.

Hele Verdens Øjne var i Spænding rettede mod Grev Zeppelins Forsøg paa en 24 Tim. Sejlads med sit styrbare Luftskib — ad en ganske bestemt Rute. Saa kom Ulykken — det var som Knaldet af en Ballonekspllosion. der gav Genlyd i alle Verdensdele. Sejladsen var gaaet ypperligt og nærmede sig sin Afslutning. Luftskibet havde vist sig saa sikkert og styrbart, at man forbløffedes; en Verdensrekord var sat og netop det Resultat næsten naet,

som Tyskland havde krævet for at adoptere Metoden. Sejladsen havde strakt sig over 80—90 danske Mil, hele Tiden fulgt af mange Tusinders iagttagende Øjne. Det var for Tyskerne som gjaldt det ikke blot Opfinderæren, som beroede noget af Tysklands Fremtid paa Resultatet. Og de jublede Greven i Møde, da han sikkert og flot lod Skibet gaa ned midt paa en Mark. — Dog, ikke blot Tyskland, hele Verden følte Chok'et, forstod, hvad Ulykkens Øjeblik maatte betyde for den gamle Mand, der stod med Sejren i Hænde og saa saa' sit Livsværk splintret — knust i et Øjebliks Uvejr. Et helt Livs Arbejde, hele sin Formue havde han sat ind paa Værket. Man kan kun beundre den Sjælsstyrke, hvormed den gamle Mand tog Stødet — og den ungdommelige Energi hos ham til straks igen at tage fat paa Værket, da den eneste virkelige Trøst, der kunde ydes ham, blev tilbudt af den tyske Stat: en halv Mill. Mark. Og s den er det strømmet ind med Bidrag fra alle Sider, Beviser paa den Begejstringens Ild, Grevens stolte Luftsejlsads har tændt i Sindene.

Luftskibet svævende over Bodensøen.

Viga Kanalen.

Viga Kanalen.

Mexico City's „Amager“.

Indiansk Kanofører.

Mexico's Hovedstad, Mexico City, ligger, som bekendt, oppe paa den store Højslette Anahuac, 7500 Fod over Havets Flade. Den var i Aarhundreder den store indianske Folkestammes, Aztekernes, Hovedstad.

Paa den Tid var Byen gennemskaaret af Kanaler, og Sletten omkring Byen laa under Vand. Men eftersom Spanierne byggede Hovedstaden op med Huse, Kirker og Klostre af Sten, udfyldte de Kanalerne og dannede dem om til Gader.

Kun én eneste af de mange Kanaler er endnu tilbage, og den naar endda ikke saa langt som til den indre By, men stopper op ude i en af de ydre Bydele.

Ude fra de skønne Søer Zochimilco og Chalco, Syd for Byen, kommer Vigakanalen, og paa begge Sider af dens Bredder ligger store fede Marker, hvorfra hele Hovedstaden forsynes med Køkkenurter.

Det er det frugtbare Land paa hele Sletten rundt Byen, hver Kvadratalen er udnyttet gennem Slægtled har Indianerne opøvet sig i Køkkenhavernes Dyrkning. Her gror Urterne hele Aaret rundt, hver evige Dag kan man gaa ud i sin Have og tage sine Urter op af den frugtbare Jord, kæmpestore Purrer, Rødkaal, Hvidkål, Kaastraabi, Løg, Ærter, Bønner, Artiskokker, Jordbær, ja, Alverdens Køkkenurter — og et Væld af Blomster.

VIGA KANALEN

Det er i den aarle Morgenstund, man skal tage ud og se Livet ved Vigakanalen; det Billede, som opruller sig for Beskueren, er i høj Grad livligt og ejendommeligt, et sjældent og malerisk Skue, et iltert, morgenfriskt Liv, et broget pêle mêle af knitrende Farver, af øredøvende Raaben, af knivskarp Konkurrence — et forvirrende Mylder af toplæssede Kanoer, halvnøgne brune Indianere, der stager Kanoerne frem, og langs Bredderne Æsler, Kærre, Vogne og Boder i en Uendelighed.

Og der skraales ud fra hundrede Struber, der stages omkap, der skædes ud, der hvines op, der faldbydes, pruttes, læsses paa Dyr og Vogne i feberagtig Travlhed.

Og saa med ét glider Solen rødgylden op over Popocatepetl og Ixtacihualt's sneklædte Tinder og spreder sine flammende Straaler over Højsletten, filtrer dem ind mellem de hundrede Kanoer, flimrer mod By ns Utaf af herlige Kirkekupler og Taarne, lægger et varmt Lys over de flade hvidkalkede Taggesims og gnistrer som et Fyrværkeri i alle de gyldne, røde, brune, grønne Frugtstaber og i det berusende Blomsterflor . . .

Og i samme Øjeblik som Solskæret flammer op, synes Livet at potenseres i Kraft og Ilterhed. Kanoerne tørner mod hverandre, Stagerne løftes til Slag, det syder af Vildskab i de sorte Øjne, de formelig fænger, hvor de træffer, og Ordene spyttes ud af Vrede. Der raabes og slaas, der er et eksploderende Sus af Stemmer — Livet er som en stor Boble, der springer i Millioner glansfangende Draaber.

Men midt oppe mellem Grøntsager og Blomster sidder de brune Indianerkvinder og Børnene og stirrer omkring med store sorte indolente Øjne. I et Klæde bag paa Ryggen bærer en Moder sin næstmindste, medens den mindste ligger ved Brystet og drikker sin Morgenmælk. Gamle rynkede Bedstemødre sidder slapt med de smaa tørre Hænder i Skødet. Det synes dem alt saa ligegyldigt. Unge rundkindede Piger viser deres blændende hvide Tænder. De synes, det hele er evig Sjøv. Den røde Perlekranz til ti Centavos funkler i Sollyset mod den barkbrune Hals.

Et uforglemmeligt Billede det hele, primitivt, struttende af Kraft og Frugtbarhed, født af den dirrende Muld . . .

IVAR HIORT.

Tivolis Koncertsal illumineret.

Tivoli har i Aar en Sæson mere straalende end nogen Sinde. Men i de lune, sydlandske Aftener har Tivolis Spir og Minareter og Løvgangenes Lampebuer ogsaa straalet, Aften efter Aften, op mod den lysende Sommerhimmel. Fest har afløst Fest, og Fyrværker Busch har ladet Raketterne suse med uvant Kraft. I hvert Fald Sæsonen er hidtil Etablissementets bedste, 50,000 flere besøgende end i Fjor, der dog var en god Sæson, og 300 nye Abonnenter. Men det er jo ogsaa den sidste Sommer i det gamle Tivoli; den 13. Septbr. sluttet der pragtfuldt af med Busch's allerkraftigste og mest straalende Bomber og Guldregn — og samme Nat rykker Haandværkerne ind for at jævne Bazarbygningen med Jorden. Men forinden — fejrer Tivoli sin Fødselsdag med en Illuminationsfest, hvis Mage aldrig er set i Tivoli, og saa kommer Festen for Orientalist-Kongressen og for Esperantist-Kongressen — og i September de store Blomsterfester. —

„Slum“.

Hvor mange Mennesker aner vel, hvad det mærkelige Ord „Slum“ betyder? Sikkert ikke mange. — Ordet er af engelsk Oprindelse og betegner et mørkt Stræde eller en skiden Smøge, hvor Forbrydere holder til, og Lasten flourer i alle dens forskellige Afskygninger.

Herhjemme er Ordet kendt som Betegnelse for den Gren af Frelsens Hærs Virksomhed, som har til Opgave at bekæmpe den rent materielle Elendighed: Fattigdom, Sygdom, Drikfældighed, Urenlighed etc.

Fra Redningshjemmet. Systuen, hvor de ældre reparerer Tøjet fra Vridsløse Fængsel. Jul. Aagaard fot.

Og det skal siges, at de kvindelige Slum-officerer eller „Slumsøstre“, som de ogsaa kaldes, tager fat af et godt Hjerte og med et beundringsværdigt Humør i de fattige Hjem, som de be-øgger trindt om i det mørke København.

Naar et saadant Hjem, hvor Ulykke og Sygdom holder til, har paakaldt Hærens Assistance, møder Slumsøsteren, for efter bedste Evne at hjælpe der, hvor Hjælp mest tiltrænges. Men Mod og Udholdenhed skal der til. Et Sted kommer hun til et elendigt og daarligt Hjem, hvor Manden mest tænker paa Svir og Sold uden at bryde sig synderlig om den syge Kone og de sultne Børn derhjemme. Et andet Sted er der en udpint, livstræt Kvinde, som — forladt af sit Vrag af en Mand — nu sidder tilbage med en Flok blodfattige Børn.

Men alle Vegne tager Slumsøsteren ufortrødent fat med en Gulvskruppe og Klud, Sæbe og Soda. Hun er altid parat med Raad og Daad, moralsk og materiel Hjælp — ja, viger ofte ikke tilbage for at spæde til af sin egen fattige Pung, om det gøres nødvendig.

Og nu Resultaterne? — Ja, de er i adskillige Tilfælde overraskende. Det er jo ofte saadan med os Mennesker, at det kun er et ganske lille Stød, der tiltrænges, for atter at spænde den slappe Energi; og det har tit vist sig her, at naar det overhaandtagende Snavs først er skaf-

fet bort fra et saadant ulykkeligt Hjem, og Børnene har faaet noget nyt Tøj paa Kroppen, saa har Manden ogsaa taget sig sammen og er begyndt at arbejde. Og mange forladt Hustru har fundet Arbejde, naar den værste Nød først er bleven afhjulpet.

Kort sagt: Mange Hjem er ved Slumsøstrenes ihærdige og opofrende Arbejde bleven frelste fra totalt Forlis og den Bevidst

hed, at „enhver god Gerning bærer Lønnen i sig“, er ogsaa disse Kvinders bedste Løn.

Men Slumarbejdet omfatter desuden en anden, ikke mindre betydelig Virksomhed, nemlig „Redningsarbejdet“.

For tolv Aar siden erhvervede man Villaen Mariendalsvej Nr. 4, som den Gang tilhørte afdøde Justitsraad Josephsen, og her oprettedes „Redningshjemmet for faldne Kvinder“, som i Aarenes Løb er bleven en Faktor, man maa regne med.

Ved Benævnelsen: „faldne Kvinder“ maa man nu ikke lige straks tænke, at der her udelukkende er ment saadanne Kvinder, som har været i Strid med „Sædeligheden“s Paragrafer.

Saadanne Kvinder findes her selvfølgelig; men Redningshjemmet tager sig ogsaa af Kvinder, som har været forfaldne til andre Laster, f. Eks. Spiritus og Morfin.

De paa Hjemmet optagne Kvinder beskæftiges med forskelligt Arbejde: Bogbinderi, Vask og Syning; og her vaskes og repareres alt Tøjet fra Vridsløse Fængsel. I Bogbinderiet, som er beliggende i Kælderen, oplæres Kvinder i veritabelt Bogbinderi, og denne Færdighed er senere kommen mange af dem tilgode i Praksis. Paa Systuen paa første Sal beskæftiges — ligesom i Bogbinderiet — de ældre og mere rolige Elementer, medens de yngre, urolige Hoveder arbejder i Vaskeriet. Her nede fra trænger Lyden af glade Sange op, sammen med den hvide, tætte Damp, og forkynder, at Vadskepigerne er i godt Humør. Hver Pensionær har sin egen Seng. Servante og Skab, og alt er ordnet med yderste Properhed

og Akkurate. Ialt har Hjemmet Plads for 23 Kvinder, og for Øjeblikket er her 21 Kvinder til Huse.

— Kniber det nu aldrig med at holde Justits blandt de mere urolige Gemytter? spørger vi Forstanderinden.

— Aa nej, svarer hun, naturligvis kan der, hvor saa mange er samlede, som Tilfældet er her, undertiden op-

staa nogen Uenighed og Vrøvlari; men ligefrem Spektakler har vi aldrig haft. Den Tid, de kan være her, er normalt et Aar; men vi har dog haft dem, som har opholdt sig her i to Aar og derover. Ja, en enkelt — en gammel Kvinde, som nu er over de Halvfjerds, — har vi endogsaa haft i ti Aar.

Vi har ondt ved at forstaa, hvorledes et Redningshjem kan være det passende Opholdssted for en Kvinde i den Alder.

— Jo, ser De, forklarer Forstanderinden, — med den Gamle her er det nu en egen Sag. Hun var yderst drikfældig, da Familien fik hende anbragt her; det var den eneste Maade at redde hende paa. Og nu er hun saa glad ved at være her og vil slet ikke herfra igen; der bliver forøvrigt ogsaa betalt for hendes Ophold. Hun har det vel ogsaa allerbedst her, og alle de yngre kalder hende for „Bedstemor“.

Og Forstanderinden fortæller et og andet Træk om de Kvinder, som her i Tidens Løb har søgt Ly for den larmende Verden og dens Fristelser, for hvilke de var faldne.

— Vi fik engang, fortæller hun, en Kvinde herind. Det var en gift Kone, som var frygtelig hengiven til saa godt som alle Laster, bl. a. var hun baade Drinkerske og Morfinist og havde forøvrigt tidligere endog været indlagt paa Lade-gaarden. Manden var ulykkelig og vidste ikke sine arme Raad; han havde omtrent forsøgt ethvert Middel, alt var forgæves — Gang efter Gang faldt hun tilbage til sine Laster. Ja, det var rigtignok ikke enhver Mand, der havde vist en saadan Taalmodighed; men han holdt, trods

En Frelsens Hærs Slumsøster, der gaar ud og hjælper de gamle til Rette. Jul. Aagaard fot.

alt, meget af hende og vilde ikke helt opgive Haabet om atter at bringe hende paa ret Køl. Saa fik han omsider den Idé at henvende sig til os, og vi tog imod hende og døjede i lang Tid meget med hende. Men Tid efter anden faldt hun dog til Ro, og da hun havde været her vistnok et godt Aars Tid, kunde hun gaa ud herfra som fuldstændig helbredet og frelst for sin Mand og Samfundet. Og véd De, hvad hun nu er? — Forstanderindens Øjne lyste ved Tanken. — Nu er hun i en Stilling, hvori hun har over hundrede Mennesker under sig! Se, det er et smukt Resultat. Forøvrigt maa jeg sige, at vi har haft Glæde af de allerfleste, som er gaaet ud herfra; det er jo mest som Tjenestepiger, at vi har faaet dem anbragt, og det langt overvejende Antal skikker sig, som sagt, vel. —

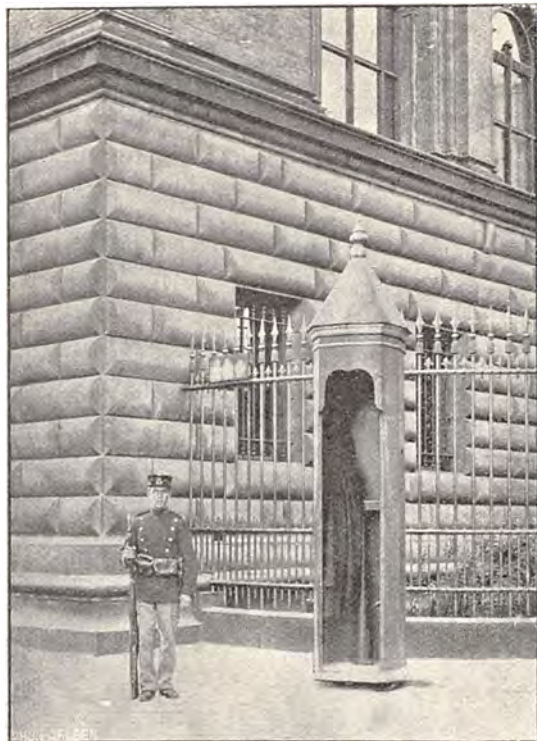
Med Hensyn til Morfin, da betror For-

standerinden os, at Pigerne vænnes til den paa Hospitalet, hvor de faar Morfin som smertestillende Middel; og dette Hang til Giften er det meget vanskeligt at helbrede dem for.

Men hun ser med Fortrøstning paa sit Ar-

bejde; thi disse Kvinder — selv de dybest sunkne — er dog ogsaa følende Mennesker og i Reglen langt bedre, end Folk i Almindelighed er tilbøjelige til at tro. —

VALDEMAR HELMER.

Den inddragne Skildvagt ved Nationalbanken

Skildvagtens sidste Dag ved Nationalbanken.

Den 1. August havde Skildvagten ved Nationalbanken sin sidste Dag — saa blev han hjempermitteret fra sin Post uden Afløsning. Herefter skal Statens og Folkets Penge altsaa ligge ubeskyttet af Krigsmagten i de dybe Kældere. Og det var dog en af Hovedstadens to vigtigste Poster skulde man tro, da den var den eneste foruden Tøjhuset, hvor Vagten gik med skarpe Patroner i Geværet! Men nu armerer Bankens Folk selv, Nattevagten er blevet udrustet med skarpladte Pistoler — og de smaa Skildvagter, der pyntede saa pænt med det røde Skilderhus, er blevne overflødig. Det gaar tilbage med Respekten for Uniformen — eller er det maaske netop for at skærpe den, at Paradevagterne med de skarpladte Geværer, som de aldrig affyrede, er blevne inddragne?

Københavnske Lazon.
Raadhuspladsen er og bliver Byens Brændpunkt, hvor Livet larmer mest storstadsagtigt. Men selve Pladsen foran Raadhuset — Muslingeskallen — bevarer altid sin stilfulde Ro, lader det smukke Raadhus ligge værdigt, hævet over al Gadens støjende og brusende Larm.

Det er da ogsaa der, opad Borgernes stolte Hus, at vor Lazon har fundet et roligt Hjørne, hvor han kan hvile sine stakkels trætte Lemmer midt paa den varme Sommerdag.

En „stille Lur“.

Journalistforbundets Sommertur.

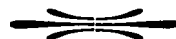
Faxe By festsmykket under Journalistforeningens Automobiltur dertil. — Orla Bock fot.

som mantré Minder om Journalistforeningens første Automobiludflugt. Første Gang det lykkedes at samle Selskabet var paa Hotellet i den flagsmykkede Faxe By. Vajende Flag, guirlandesmykkede Huse, ja, en hel Æresport viste Journalisterne, at Byen var glad for Besøget. — Næste Station var Vallø Strandhotel, hvor Stemningen kulminerede under Middagen — ved Præmieuddelingen for Kapsvømning i Køge Bugts oprørte Vande. Endelig sluttede Turen det eneste Sted, hvor en virkelig vellykket Fesdag

Under ret uheldige Auspicier fra Himlens Side — Bygevejr og Blæst — fandt Journalistforbundets aarlige Sommerudflugt Sted forrige Søndag. Turen gik til Faxe

med Tilbagetur til Vallø Strandhotel, hvor Middagen indtoges og derfra direkte til København. Til en Afvexling foregik Turen i Aar i Automobiler — og netop disse lunefulde Køretøjers Gørensigt ud-til Bens forhøjede Turens Stemning og Munterhed. Det vakte levende Jubel og Gensynsglæde, hver Gang det lykkedes at samle alle Deltagerne paa ét Sted — efter at Bilerne flere Gange havde pileet frem og tilbage paa Strækningen København — Faxe for at opsamle de „forulykkede“. Men netop disse Ophold i Landevejsgrøften vil blive staaende

kan slutte — hos Frk. *Nimb* i Tivoli — ved et Glas Champagne.

Deltagerne i Journalistforeningens Automobiltur paa Vallø Strandhotel. — Orla Bock fot.

Pakmester *C. Petersen*, Fredericia, fejrede forleden sit 25 Aars Jubilæum i Statsbanernes Tjeneste. P. har tjent sig op fra Stationskarl, i 99 udnævntes han til Pakmester.

Dr. *Aage Holstein*, en af Frederiksbergs yngre Læger, er død, 45 Aar gl. H. var en søgt og dygtig Læge, og han var meget afholdt af sine Patienter.

Politibetjent *Thomas Nielsen* ved Amager Birk er død, 67 Aar gl. I 42 Aar havde han være ansat i Politiets Tjen., først i Kbhvn., sen. i 10 Aar i Stevnshede Herreder, fra 80 paa Amager.

Landinspektør *Johs. Blom Mackeprang*, Odense, er død, 52 Aar gl. M. havde virket i over 28 Aar i O. M. var en udpræget Personlighed, som viede sin Livsgerning alle sine Kræfter.

Frk. *Dorteia Luckow*, Horsens, er død, 79 Aar gl. Skønt Frk. var blind fra sit 30te Aar, har hun udgivet en Strikkebog, der har naaet 5 Oplag. Frk's Strikkearb. præmieredes paa Udstill. 88.

Dyr læge *Høglund*, Stubbekøbing, er død, 43 Aar gl. H. var en af sin Egnns kendteste Mænd, han gjorde et stort Arb. for Folkeoplysningen ved at støtte Foredragsforen., Feriekolonier o. l.

Stationsforst. *Ernst Guldager*, fejrede fornylig sit 25 Aars Jubil. i Jernbanens Tjen. E. har gjort Tjeneste paa forsk. Stationer, i Esbjerg fra 92-1905. Overalt har han gjort sig meget afholdt.

Journalist *Chr. Heiberg* er død, 59 Aar gl. H. havde som Nyhedsreporter skabt sig et særligt Specialområde; han var en samvittighedsfuld og populær Journalist.

Bankbestyrer *A. N. Juul*, Frederiksberg, fejrede forl. sit 25 Aars Jubil. i Landmandsbankens Tjen. J. arb. i Bankens Hovedsæde til 99, sen. i Østerbro-Afd. 1905 Bestyrer af Frederiks.-Afd.

Fhv. Borgmester i Allinge, *W. Marckmann* og Hustru fejrer den 16. Aug. deres Diamantbryllup. De gamle Ægtefolk er begge raske og rørige. M. har tillige i over 40 Aar været Postmester i Allinge til 1904, da han tog sin Afsked og drog til Svaneke. Det gamle Ægtepar er almindelig afholdt i den By, hvor de har haft deres Livsgerning.

Overassistent, Kaptejn *P. Holm* fejrede d. 1. Aug. sit 25 Aars Jubil. i Statsbanernes Tjeneste. Paa Godsbanegaarden, hvor H. er ansat, er „Kaptejn“ en velkendt og afholdt Mand.

FIVER 8 DAG

Nr. 47. 14. Aargang.

23. August 1908.

Danmarks-Ekspeditionen før Afrejsen.

Hvedebrødsdage.

Det lille Badested laa og hvilede ud i Maaneskinnet efter en brændende hed Augustdag. De fleste Indbyggere sov allerede, men gennem de aabne Vinduer i et lille hvidt Hus lød der dæmpede Toner fra et Klavér. Det var Tonerne af en gammel Elskovsang. Der var ikke trukket for Vinduerne, og i den ene Vindueskarm saa's Saalerne af et Par Fødder i brune Støvler. Det var en ung Mand; han sad magelig tilbagelænet, ryggede en Cigar.

Sangen hørte op, og en ung nydelig Dame med glade Øjne kom hen til den unge Mand.

„Vor sidste Aften her“, sagde hun langsomt. „Saa skal altsaa vore Hvedebrødsdage være forbi, Felix?“

„Ja, desværre.“

„Ja, desværre. Men det har været vidunderligt, ikke?“

„Jo — paa alle Maader.“

Han trak hende ned til sig. „Du er ogsaa ked af, at vi skal rejse, ikke?“, spurgte hun ivrigt.

„Jo, naturligvis — men det bliver dog rart en Gang igen at sidde i en ordentlig Stol.“

Hun lo. „Du er dog et rigtigt Mandfolk. — Men hvor har de lange, stille Aftener, hvor vi havde det helt for os selv, været dejlige!“

„Ih ja, og endnu bedre for mig end for Dig — for jeg havde *Dit* Selskab, Du kun mit.“

„Aah, Dit Vrøvelhoved — kan Du da ikke være alvorlig?“ — Der blev en lang, lykkelig Pause. — Saa begyndte den unge Fru Alma igen med „Alvoren“. „Du, Felix, skal vi ikke være enige om, at vi ogsaa vil tilbringe vore Aftener saadan i Stilhed og Ro, naar vi nu kommer til Byen? Vi vil for det meste være alene sammen, paa den Maade vil Hvedebrødsdagene vare længe ved.“

„Ja, jeg ønsker ikke noget højere end saadant et fredeligt, muntert Liv.“

— — — — —
Fru Alma sad i sin smukke Dagligstue og stirrede ind i Kaminilden — paa hendes Skød laa en Avis opslaaet.

— — — Symfonikoncert — — — Schuberts ufuldendte. . . . For et Par Aar siden var Felix og jeg uden Betænkning gaaet derhen sammen, men nu — — — Det er saa vanskeligt at foreslaa det første Gang. Hvis Felix tager det ilde op og tror, jeg er ked af det rolige, dejlige Liv, vi fører, netop som jeg selv har ønsket at leve det — —

Hun sukkede let. — Jeg er slet ikke ked af det — og jeg holder meget mere af Felix end den Gang; men det er saa dumt, naar man har Lyst. — Og det er saa svært at begynde. Da vi kom ind fra Landet, kunde jeg overhovedet

ikke tænke mig at komme til at længes efter noget. Men Musik — — Schuberts ufuldendte Symfoni og en Ouverture af Beethoven — — Blot jeg dog kunde faa Felix med derhen!

— — Det ringede. Pigen kom med et Telegram. — Alma rev det op:

„Jeg kommer sent hjem i Aften. Uforudset Forsinkelse. Felix.“

Det var første Aften, de ikke skulde være sammen. Stakkels Felix! Hvad mon det var, der opholdt ham — det maatte vel være noget vigtigt Arbejde? Og hun havde altsaa en lang ensom Aften for sig. — Saa faldt det hende ind, at naar Felix alligevel ikke kom hjem, kunde hun jo lige saa godt gaa paa Koncert — — — Det kunde han da ikke blive ked af. — Men hvis han kom først hjem, vilde han maaske finde det underligt — —

Men Schuberts ufuldendte var for fristende. — — Hun spiste hurtigt til Aften, klædte sig om og gav Pigen Besked om, at Herren ikke kom til Aften, og at hun ogsaa selv skulde ud.

En Time efter sad Fru Alma i Koncertsalen, og hun tænkte uvilkaarligt: „Hvor har vi dog været dumme ikke at gaa herhen en Gang imellem og høre Musik, her føler man sig dog saa dejligt for sig selv mellem alle de fremmede Mennesker. Naar det bare ikke var saa vanskeligt at foreslaa det — naar han ikke vilde misforstaa det — —“

Salen fyldtes hurtigt, Musikerne indtog deres Plads, og snart efter strømmede Musiken ud over Salen. Paa Fru Alma gjorde den dejlige Musik som altid et stærkt Indtryk. Hun sad betaget og ønskede blot, at Felix havde været med og faaet Del i det. De skønne Harmonier og Melodier tonede for hendes Øren, mens hun gik til Omnibus'en, og hun maatte stadig undre sig over, at hun og Felix havde ladet den Nydelse glide ud af deres Liv. Han elskede Musik lige saa lidenskabeligt som hun, og i Forlovelssetiden havde de dyrket deret Passion ivrigt.

Pludselig blev hun nervøs for, at Felix skulde været kommen hjem og vente paa hende. — —

Og Felix var virkelig kommen hjem.

Medens hun sad i Omnibus'en, kom der en Vogn kørende op for deres Dør, og Felix sprang ud af den.

„Farvel, gamle Ven, og mange Tak. Det var en god Idé at hente mig.“

„Det glæder mig, at Du har moret Dig. Næste Gang maa Du tage Din Kone med. Men denne Gang havde jeg jo desværre kun to Billetter. God Nat!“

Vognen rullede bort, og Felix stormede op ad Trappen, hans Samvittighed var ikke rigtig ren. Han aabnede Døren, men Alma kom ham

ikke soni sædvanlig i Møde — derimod tumlede Pigen søvndrucken ud ad en Dør.

„Fruen er ude. Ønsker Herren Aftensmad?“

„Aftensmad — ja — nej, jeg vil heller vente lidt. Sagde Fruen, hvor hun gik hen?“

„Nej, Fruen spiste tidlig til Aften og gik ud.“

„Ved De, om hun har faaet mit Telegram?“

„Ja, jeg bragte Fruen det.“

Han satte sig foran Kaminen og ventede.

„Hvor hun vilde have nydt at have været med“, tænkte han. „Dette ensformede Liv er i Længden slet ikke noget for hende. Men foreslaar jeg at gaa ud og more os, tror hun, jeg er ked af Hvedebrødsdagene og vore hyggelige Aftener — — og det er jeg slet ikke.“

Han begyndte at blive utaalmodig og ærgerlig; men saa ringede det, og Alma kom ind i Stuen, munter og straalende af den friske Luft.

„Du har forhaabentlig ikke ventet ret længe paa mig, Felix?“

„Nej, jeg er nylig kommen, men jeg vidste ikke at Du vilde ud i Aften?“

„Det var vel nogle kedelige Forretninger, der opholdt Dig?“ spurgte hun uden at gaa ind paa hans Spørgsmaal. „Er Du træt?“

„Aah, lidt. Ikke videre.“ Han var glad ved ikke at behøve at svare paa det første. Han havde Lyst til at spørge hende, hvor hun havde været, men han vilde have, at hun selv skulde sige det.

De gik tavse ind i Spisestuen og satte sig til

Bords. Ingen af dem spiste ret meget — det saa ud, som de begge var opfyldt af deres Tanker eller Oplevelser.

Alma rejste sig først: „Nu gaar jeg i Seng“. Hun syntes, at Felix kunde have fortalt hende lidt om, hvad der havde opholdt ham, eller spurgt om, hvor hun havde været.

Saa gik hun nynnende ud af Døren. Felix hørte, at det var et Motiv fra Schuberts ufuldendte Symfoni, hun nynnede paa. Han tændte en Cigaret og tog et Program op af Lommen og gav sig til at studere det.

„Har jeg ikke ladet min Aftenkaabe ligge her?“ spurgte Alma; hun kom farende ind i Stuen — i lyseblaa Friserkaabe og med Haaret løst. Pludselig fik hun Øje paa Programmet i Felix Haand.

„Det er mit, Felix — jeg har glemt det her —“

Hun kom hurtigt hen til ham. —

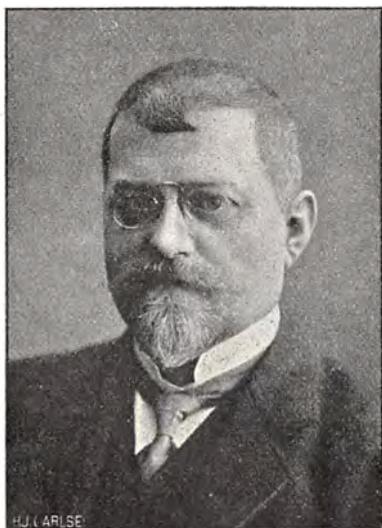
„Hvad er det, Du siger?“ spurgte han overrasket og vilde stikke Programmet i Lommen. „Hvad taler Du om?“

Hun greb om hans Haand: „Men om Programmet her — det er mit.“

I det samme saa hun, at der var tegnet noget paa Kanten af Programmet — et Par Musikanter — blot med nogle enkelte Streger.

Hun stirrede forundret paa sin Mand — saa brød hun pludselig ud i en overgiven Latter. Han begyndte at forstaa — og lo med.

„Nej, ved Du hvad, Felix, det er for komisk. Næste Gang maa vi dog heller følges ad, ikke?“

Indenrigsminister Berg, hvis energiske Mægling bragte Stridighederne mellem Arbejdere og Arbejdsgivere til Afslutning.

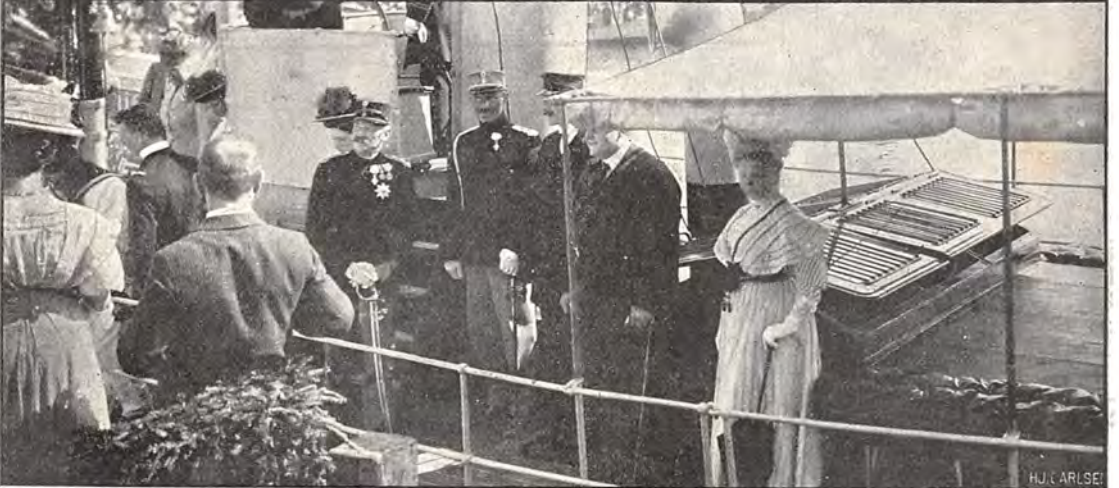
Monumentet over Etatsraad, Arkitekt Dahlerup paa Vestre Kirkegaard blev for nylig afsløret. Men længere endnu end denne smukke Mindesten vil de mange Bygninger, Dahlerup har rejst rundt i Byen, bevare hans Minde for Efterverdenen.

Fra Kongerejsen.

1. Kongen hilser paa Vetanerne i Randers. — 2. Ved Kong Chr. IX's Monument i Skive. — 3. Fra Kongebesøget paa Krabbesholm, hvor det dansk-amerikanske Møde afholdtes, Kongen fører Fru Axelsen, i Døren Forstander Dorf.

1. Kongefamiliens Indtog i Hjørring. — 2. Dronningen taler med Folk paa Pikkerbakken v. Frederikshavn. — 3. Kongefamiliens Ankomst til Thisted.

Kongeparret hilser paa Skolebørnene i Nykøbing M. —

Borgmester Bornemann byder Kongefamilien Velkommen til Aalborg. Oscar Christensen fot.

Fra M. M.'ernes Besøg i Danmark. — Efter Frokosten paa Herm. N. Petersens Villa:
„Lille Krogerup“ i Humlebæk. Reiffenst.-Hansen fot.

Amerikaneren Wilbur Wright's Opstigning med sit Flyveapparat ved Le Mans.

Wilbur Wright har med sit Aëroplan sat en Verdensrekord for Principet: Luftskebet tungere end Luften — ved sin Fart over Le Mans i Frankrig. Wright manøvrerede sit Skib med overordentlig Sikkerhed, det lystrede hans mindste Vink. Wilbur Wright er ikke ene om Æren, han deler den med sin Bro'r Omille Wright. I otte Aar har de arbejdet under den største Hemmelighedsfuldhed med Aëroplanet, og da var allerede gaaet mange Aars Studium af Problemet's Løsning forud. Det, der nu lokkede Brødrene til det første officielle Forsøg, var Frankrigs Tilbud om at betale 500,000 Francs for Aëroplanet, hvis det under Kontrol kunde tilbagelægge 50 Kilometer. De første Forsøg med Skibet ved Le Mans var imponerende, og alle var overbeviste om, at det vilde lykkes Brødrene Wright at vinde Prisen.

De smaa Misser Dare.

To opgaaende Stjerner.

Miss Phyllis Dare.

Zena og Phyllis Dare er det aller yngste, fineste og friskeste grønne paa den engelske Theater-Himmel.

Zena nærmer sig de tyve, og Phyllis er endnu ikke sytten Aar.

Zena Dare er en høj, mørk ung Pige med et klogt, karakterfuldt Ansigt, der spaar godt for Fremtiden. Hun spiller med Liv og Lyst og opfatter sine Roller intelligent — ak, hvor er det ikke sjældent hos engelske Skuespillerinder, der er paa Moden.

Phyllis' Talent — hvis der da er noget — (hun er vel ung til at kritiseres) sidder absolut i Benene. Hun stepper brillant. Andet har man heller aldrig set hende gøre.

„Men hun har jo Ydret“, som det overbærende engelske Publikum siger.

Phyllis Dare er altsaa smuk, og smuk, som en Englænderinde er det, naar hun blander sig i det Spørgsmaal.

En fin og hvid lille Maaneskinspige med vinrød Silkesløjfe i de blanke, gyldent skinnende Haarpiske og et skøntformet Race-Ansigt, hvorfra et Par store, uskyldige turkisblaa Øjne — maaske allerede vel „uskyldige“ — titter ud i Verden med et Udtryk, der — ja, hvem kan sige, om det er *forskræmt* eller *forsorent*?

Hun er raffineret nok den Lille til at kokettere med sin egen Ungdom.

Hun klæder sig saaledes ogsaa meget passende for sine 17 Aar, i halvlange Kjoler med fikse Ankelsko og store Hatte — somme Tider Baby-Kyser —, men vælger Farverne, navnlig den skære vinrøde, der staar saa pragtfuldt til hendes lyse Lød og dejlige Haar, med en gammel Verdensdames erfarne Smag.

Trods alt dette stikker der en Galfrans i Pigebarnet, og det bryder ikke saa sjældent ud i en uærbødig Lyst til at spille kaade Puds.

Har „Frøken Nitouche“ nogensinde ladet sin u dødelige Sjæl gaa i Arv, er det i de smaa Misser Dare, at den er fare.

Deres Historie kunde passende benyttes som Stof til en Gouvernante Roman.

De er af god engelsk Familje og har faaet

Misses Phyllis og Zena Dare.

samme omhyggelige Opdragelse som alle engelske Pigebørn i deres Forhold.

Da saa Tøsealderen begyndte, blev de anbragt i en højere Pensions- og Opdragelses-Anstalt. Den Mulighed, at de unge Damer var for „umulige“ i den vanskelige Alder, til at Forældrene selv kunde magte dem, er slet ikke udelukket.

I Pensionen blev de imidlertid teatergale — hvem af os er ikke blevet det i den Alder? — De gjorde ikke andet end danse, synge og spille fra Morgen til Aften.

Det passede ikke i Pensionen.

Og Pigebørnene opdagede hurtigt, at de heller ikke passede i Pensionen. Scenen var deres Maal. Dér var der Brug for deres Evner.

Og saa échapperede de vanvittigt — til Sorg og Rædsel for Familjen — for ikke at tale om Pensionen.

Og de dukkede ikke op for Offentligheden, før de debuterede og gjorde stormende Lykke, lidt paa Grund af Skandalen, de havde lavet — noget paa Grund af Zenas friske Dygtighed, men mest paa Grund af Phyllis' Skønhed. Saadan er det nu engang — uretfærdigt, om De vil — men saadan.

De spiller begge to i „musical plays“ som „Little Miss Madcap og The gay gordons“ etc., hvor Zena Dares livfulde Spil bøder paa det ferske Indhold og kækt frelser mange flade Situationer. Nu kappes de om at knuse Hjerter i London og saaledes rivalisere med deres ældre Kollegaer.

Det maa være lykkedes dem, siden Phyllis, den Galfrans, allerede har skrevet en Bog, hvis Udgivelse ventes med stor Spænding. Den

hedder nemlig „Phyllis Dares Mémoires“. Og da hun kun er 17 Aar, spørger onde Tunger, om det er fra „the nursery“, Memoirerne stammer.

BETTY AHLBERG.

Orientalistkongressen. Flere hundrede fremragende Videnskabsmænd fra alle Verdens Lande har været forsamlede her i Byen til den 15de Orientalistkongres. Det var den mest internationale Forsamling. Danmark maa ske nogen Sinde har huset paa en Gang. Hinduere, Persere, Japanere, Ægyptere, Siamesere, ja, et ceylonsk Negerpar færdedes mellem Mænd fra Europas og den nye Verdens Lande. Og usædvanligt for en Kongres — disse Videnskabsmænd arbejdede flittigt. Hver Dag holdtes en Række Foredrag og Møder; men desuden fik de fremmede Tid til at aflægge Besøg paa Glyptoteket-Raadhuset og Marienlyst.

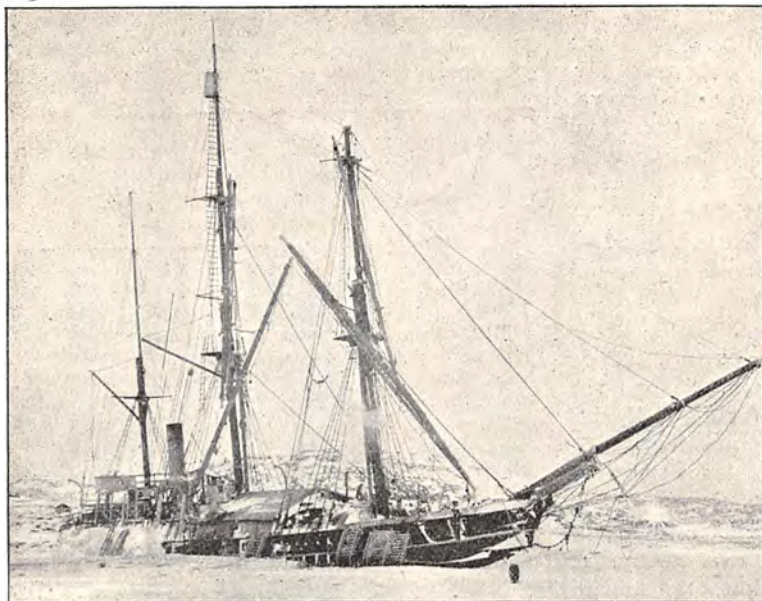

Et ceylonsk Ægtepar, Deltagere i Orientalist-Kongressen.

Orientalistkongressens Deltagere paa Marienlyst. |

„Danmark-Ekspeditionen“.

„Danmark“ under Overvintring ved Kap Bismarck.

nede Mylius Erichsen, da S/S „Danmark“, overlastet, liggende paa Næsen, og i en Forfatning, saa det aldrig vilde have faaet Tilladelse til at forlade en engelsk Havn, for to Aar siden blev slæbt ud forbi Trekroner. Og de haanede ham, da Fartøjet led Havari i Kattegat og maatte gaa ind til Frederikshavn for at omstuve al den Last, han absolut maatte have med sig, hvis han da skulde gøre sig Haab om at udrette noget. Men det faldt ikke et eneste Øjeblik de gode Københavnerne ind, at det Hele i Grunden faldt tilbage paa dem selv. Ekspeditionen var udsendt fra Danmark, og dens Skib hed „Danmark“.

Mylius Erichsen kunde sandelig ikke gøre for det. Han fægtede en fortvivlet Kamp inden sin Start for at rejse de nødvendige Penge. Gik bogstaveligt talt Canossagang og Tiggergang fra Dør til Dør, pint og jaget ustandseligt af de Tanker: „Kommer jeg afsted? — Jeg maa! — Jeg skal! — Jeg vil afsted! — Blot jeg nu ikke bliver standset i sidste Øjeblik? — Jeg vil uden at blinke sætte mit Liv til, naar bare jeg kan naa mit Maal. Men afsted maa jeg!“ — Og han kom afsted! Naaede sit Maal. Og satte Livet til. Af Mangel paa Hunde. Ved den Undsætningsekspedition med 20 Hunde, der blev afsendt fra „Danmark“s Vinterkvarter, og som førte til Fundet af Eskimoen Brøndlunds Lig og Kort-

Da den sørgelige Efterretning om de tre modige Grønlandsforskeres Død naaede hjem, er den Tanke sikkert opstaaet hos de mange Danske, der spændt ventede paa Efterretning fra Ekspeditionen: Kunde dette ikke være undgaaet? Hertil maa desværre ubetinget svares Jo! Det kunde maaske være undgaaet. Havde Mylius Erichsen haft et to Gange saa stort Fartøj som den gamle, udrangerede norske Sælfanger „Magdalene“, kunde han have medtaget tre Gange saa mange Hunde og derved efter al menneskelig Beregning berget Livet for sig og sine to Kammerater. Nu maatte de alle tre omkomme ynkeligt af Sult, efter at den sidste Hund var slagtet og opspist. De har ganske vist derved indskrevet deres Navne udødeligt i Grønlands Historie. Men hvor vilde vi ikke langt hellere have set dem staaende paa Dækket af S/S „Danmark“ og modtage den Hyldest og Begejstring af Københavnerne, som de saa ærligt havde fortjent. — Københavnerne havde noget at gøre godt igen. — De haa-

længt ikke gøre for det. Han fægtede en fortvivlet Kamp inden sin Start for at rejse de nødvendige Penge. Gik bogstaveligt talt Canossagang og Tiggergang fra Dør til Dør, pint og jaget ustandseligt af de Tanker: „Kommer jeg afsted? — Jeg maa! — Jeg skal! — Jeg vil afsted! — Blot jeg nu ikke bliver standset i sidste Øjeblik? — Jeg vil uden at blinke sætte mit Liv til, naar bare jeg kan naa mit Maal. Men afsted maa jeg!“ — Og han kom afsted! Naaede sit Maal. Og satte Livet til. Af Mangel paa Hunde. Ved den Undsætningsekspedition med 20 Hunde, der blev afsendt fra „Danmark“s Vinterkvarter, og som førte til Fundet af Eskimoen Brøndlunds Lig og Kort-

lægningsresultaterne, udtømtes jo Ekspeditionens sidste Rejsekraft.

— Mylius Erichsen havde sikkert paa den Slædeekspedition, paa hvilken han vovede sig længst mod Nord til 83 Gr. n. b. og tog den haardeste Tørn — hvad der altid er en Leders Pligt — helst taget alle Hundene med sig. Men det har han ikke turdet. Derfor kostede Færden tre Menneskeliv.

HENRY ETTE.

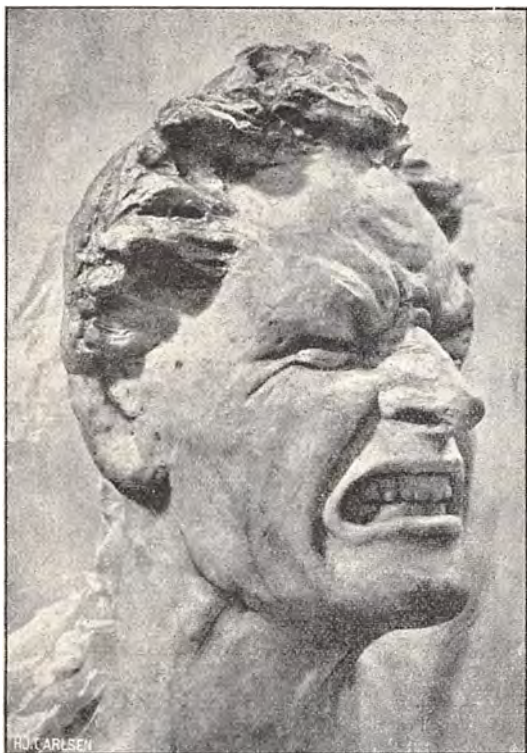
Premierløjtnant Høeg-Hagen.

Kateket Brønlund.

Sportsfysiognomier.

Hovedet af en Hurtigløber i Slutkampen.

Med nogen Undren vil Læseren sikkert se paa de Hoveder, vi i Dag har sat ind i Bladet. „Det var da nogle ræd somt fortrukne Ansigter!“ vil De sige. Men læser De, hvad der staar under Billederne, forstaar De, hvad disse Ansigter betyder. Det er fysiognomiske Studier fra Sportens Rige.

Der er næppe nogen af vore Læsere, der ikke har overværet et Cykleløb eller et almindeligt Væddeløb. Saa har De sikkert ogsaa lagt Mærke til, hvorledes de kæmpendes Træk i det Øjeblik, da de stredes om de Tommer, der er Sejren, fortrak sig til besynderlige Grimacer. Det saa ud — for at bruge en Klassikers Udtryk —, som om Dødens Smerte rasede i deres Indvolde.

Det er let at forstaa. I det Sekund, da Afgørelsen er der, koncentrerer hele det psykiske Apparat, hele Sjælen, om De vil, sig om dette ene: Fremad! Første Mand over Maalet! Det er en Slags Ekstase. Al sjælelig og legemlig Energi arbejder under et kolossalt Højtryk.

Det er ikke enhver givet at kunne sætte sig

under det Højtryk. Dertil hører en alvorlig Træning. Det er ikke bare Kroppen, der skal trænes. Ogsaa Sjælen skal øves med lige saa stor Udholdenhed og Taalmod. Og kun den, der er helt gennemtrænet, kan i den sidste hede Slutkamp give sit Yderste, sin aller sidste Draabe Kraft.

Under de olympiske Lege i Paris i Aaret 1900 vandt Englænderen Bennet Verdensmesterskabet i Løb over 1500 Meter. Hans værste Konkurrent var Franskmanden Deloge. De kæmpede haardt under Løbet. Da det var endt, faldt Bennet fuldstændig sammen. Han havde sejret, men han var aldeles udmattet. Deloge derimod var forholdsvis frisk. Ja, for han var ikke saa godt træneret som Bennet. Han var ikke i Stand til at pumpe sig helt læns. Det lyder paradoksalt, men det er rigtigt.

Vore to Billeder er Reproduktioner af Skulpturer, hvis Skaber er Dr. Tait Mc. Henzie, som er „physical director“ for Universitetet i Pennsylvania. A. D.

En Løber, der opbyder de sidste Kræfter for at sejre.

Vinen høstes,

Høstfolkene i Vinjen.

Neuchâtel, i August.

Vi lever i Vinhøstens Tegn henede, og det er Aarets glædeligste. Høstens Tid er jo ogsaa rar i Danmarks Land, vel at mærke, naar Høsten er god, men de danske Landboere tager Livets og Høstens Tilskikkelser med en ganske anden Sindets Ligevægt end Vindyrkerne. Her gaar der som en Glædens og Jubelens Rus ud over Landet.

Og man lever højt paa Druer og Druemost; de dejligste Klaser af grønne og røde, fulde Druer koster kun 5—10 Øre Pundet. — Men bedre endnu er det dog selv at plukke dem af Vinstokkene — at være midt i Høstens Travlhed. Og alle, der vil med, modtages med aabne Arme. Lønnen er de Druer, man kan overkomme, og Dagens Forplejning. —

En tidlig taageklam Efteraarsmorgen drager man da ad de smalle gule Veje, hegnede af Vinhavernes høje Mure, ud til den Vinje, man har udset til Virkefelt. Hver Høstkarl og Høstpige faar en Saks og en Balle udleveret, og saa gaar det løs paa de duggede Druerklaser, og man klipper og beundrer og spiser Druerne, saa man slet ikke mærker, hvordan al Vinstokkenes Væde forplanter sig til en, før man

er pjaskvaad. Arbejdet hidser; stadig ser man større og skønnere Druer paa Vinstokken forude. Ballerne fyldes og tømmes ustandselig. Høstkarlene har travlt med at tilfredsstille Efterterspørgslen. Thi i den store, spidse Kurv, de bærer paa Ryggen, skal Druerne bæres ud til Druemøllen. Denne bestaar af en vid, firkantet Tragt med et Par Valser i Bunden. Ved at gaa gennem den faar Druerne den første Behandling. Og naar de kommer ned i Karrene, som Druemøllen er spændt fast paa, er de pressede ud til en grødet Vædske.

Saa slaar Frokosttimen. Frokosten indtages paa Vin-

havens Mur eller i Grønsværet under den. Det er en ægte Svejts-Frokost: store Rundtenommer bart, hvidt Brød med et Stykke Pølse, og det af de haardeste haarde, en Humpel Ost eller en Kluns Kød til; Drikkevarerne bestaar i kold, sort Kaffe og Druemost taget lige op af Tønderne. Da man plukkede de første Klaser, stod man omhyggeligt og pillede de daarlige Druer fra, men man blev hurtigt stoppet i Farten af Vingaardsejeren. „Det er jo det allerbedste, De smider væk. Jeg tror, De vil, det er jo dem, der skal fremkalde Gæringen og gøre Vinen god. Jo mere af den Slags des bedre.“ Og efter Frokosten opfordrer Vinejeren ivrigt

Druerne hældes i Druemøllen, hvor de knuses og som Druemost falder ned i Karret.

Mosten transporteres i Læderbeholdere fra Druekarret hen til Vintønden, hvori den køres ind til Gaarden.

Høstfolkene hænger paa Vognen, siddende paa Tønden, eller hvor der overhovedet kan blive Plads, og under Latter og sprudlende, støjende Munterhed gaar det hjem i densolfyldte hældende Eftermiddag. Naar Vinen kommer i Hus, bliver Tønderne tømte ud i Vipersens store cementerede Beholder. Ned over den skrues en vældig Perse, der presser al Saften ud. Den løber ud i Beholdere, hvorfra den føres ned i store, mægtige Fade i Kælderen, hvor Vinen skal staa ganske urørt og lukket et Aar for at bundfælde og gære. Det, der er blevet tilbage af Druerne, er en fastpresset haard Masse. Af den

Gæsterne til at vaske Hænderne i Druesaften, og da Høstkarlene og Høstpigerne lægger for, slutter vi andre Trop. „I gamle Dage,“ motiverer han det med, „stod man op med Træsko paa og trampede Druerne i Stykker, men nu gaar al Ting jo paa Maskine, og saa kniber det med at faa alle de Gæringsstoffer med, der skal gøre Udslaget.“ Saa vasker han selv sine Hænder i Druesaften og spytter for i den — Skylden er ikke hans, om Vinen ikke bliver klar.

Saa fortsættes Høsten med ufortrøden Iver og under stadig voksende Lystighed. Solen bager over Vinhavernes yppige grønne, der, saa langt Øjet rækker, slynger sig op og ned ad Bakkerne Skrænter, gennemskaarne af de smalle, gule Veje; kun hist og her maa Vinhavene vige Pladsen for en lille, gulhvid Landsby med et højt Kirkespir eller en lille Samling Trær. Høstfolkernes Sang og melodiske Jodlen kastes tilbage fra Dalene af Ekkoets mangetonede Røst. Høstpigerne røde og blaa Tørklæder og Mændenes svedige Brunhed stråler i Solen, Smilet lyser i deres Øjne og fra deres hvide, kraftige Tænder — der er Høstglæde over Vinlandet.

Børnene trækker Druemøllen, det ene Kar er bleven fuldt efter det andet, men nu er Vinjen ogsaa snart afhøstet. Saa bliver Karrenes Indhold hældt op i en stor Vintønde paa Hjul og kørt hjem til Vipersen. Og alle

kan der endnu presses en Væske af ringere Kvalitet *Piquette*, en meget tynd Vin, der dog kan blive drikkelig ved Lagring. Men derefter bruges den afpressede Masse til Brændsel som Tørv.

Høsten er den sidste og fornøjeligste Del af det store Arbejde, der betinger en god Vinhøst. Naar man ser de frodige, velordnede Vin haver, med lige Rækker af Vinstokke, hvorefter hver enkelt er bundet op og hæget og plejet mod Sygdomme og Snyltedy, forstaar man det uhyre Arbejde, der er gaet forud. Og de Farer og Sygdomme, der truer Vinen, er mange og vanskelige at bekæmpe, naar de overhovedet kan bekæmpes; men overfor Vejrligets Plager staar man jo temmelig hjælpeløs, selv om man i sin Vinje har en gammel og rusten Forladekanon, der affyres for at skræmme Haglvejret bort.

Frokost under Høstarbejdet.

Men er Vinen kommen godt i Hus, saa slaar Glæden ogsaa ud i klare Flammer; thi Vinhøstfesterne er som en Art Karneval, hvor Fantasia og Lystigheden er eneraadende og giver sig de fornøjeligste og mest maleriske Udslag. Festen indledes gerne med et Optog; Høstfolkene drager i pragtfulde Dragter, hentede fra alle Tidsaldrer og fra alle Samfundslag, til Vogns, til Hest og til Fods igennem Byen. Hver Vogn har sin Idé: Paa en Vogn rider Kong Bacchus druesmykket og salig paa et stort Vin-

fad, omgivet af sine Bacchantinder. Saa kommer Druens Fjender, Sygdommene, fremstillede som grinende Dødnings, der brænder i Helvedes Flammer. Den næste Vogn rummer kun smukke, unge Kvinder, det er Frugtbarhedens Gudinde med sine Terner — og saadan bliver det ved. Vældige rustklædte Riddere og dejlige middelalderlige Damer veksler med friske nationalklædte Piger og Karle med Guder og Gudinder fra det høje Olympen eller med Vinhøstfolk, der perser de røde Druer. V. S.

Blad-Strejken.

Udenfor en Blad-Redaktion under Strejken.

faldt den fra hinanden i mange Stumper og Stykker — i Stedet for at virke som et organisk Hele. Bladredaktionernes Vinduer med Nyheder samlede hele Dagen en broget Skare, og „Pressen“ reves bort af Folk, før den fik Tid at blive tør. Der var en Valfart af alle Slags Mennesker til Bladredaktionerne paa den Tid, da „Pressen“ kom, for Bladkonerne var jo med i Strejken. Efterhaanden blev alt trykt værdifuldt; Trækningslisten betaltes højt, og enhver nok saa ligegyldig trykt Plakat samlede stort Publikum

Fredeligere, end nogen havde tænkt sig det, fandt Københavnerne sig i Bladstrejken. Og dog føltes den ingen Steder stærkere end her, til Trods for at et Par Blade vedblev at udkomme. I Provinsen var man bedre i Stand til at klare Skæret — en lille Avis bragte næsten overalt de nødvendige Nyheder ud til Folk. Ja, Københavnerne røjlede sig op til at prise den Fred og Ro, der var faldet over Byen med Bladens Forsvinden — men det var kun de første Dage. Hovedstaden var slet ikke sig selv — det var, som

Et nøjsomt Publikum. — Raadstue-Plakaten samler for første Gang Stimmel.

Fhv. Borgmester, Auktionsdirektør, *Emil Koch*, fejrede fornylig sin 80-Aars Fødselsdag. K. hører til de gamle fine Embedsmandsskikkelser, som vor Tid er saa fattig paa.

Fhv. Kontorchef ved Orlogsværftet, Etatsraad *Degenkolv*, er død, 66 Aar gl. Blev ansat paa Orlogsværftets Sekretariatskontor 1856, tog 1902 sin Afsked. En pligtopfyldende Embedsmand.

Frk. *Marie Rasmussen*, paa Stamhuset Benzons Godskontor, fejrede forl. sit 25 Aars Jubil. som Skriver og Kassererske. Frkn. har udfyldt sin Stilling med stor Dygtighed og er meget afholdt.

Kammerraad *C. P. Kryhlmann*, Aldersro v. Give, er død, 87 Aar gl. K. var en dygtig og ualm. driftig Mand; som Form. for Give Sogneraad indlagde han sig stor Fortjeneste.

Læge *Victor Boeck*, Ordrup, er død, 56 Aar gl. B. havde tidl. Praksis paa Roskildeegnen, men flyttede for nogle Aar siden til Ordrup, hvor han hurtigt blev meget søgt og skattet.

Blikkenslager *Dohm*, Kolding, fejrede fornylig sit 50-Aars Jubil. som Borger i Byen. D. har ved sin Dygtighed og Elskværdighed gjort sig anset og afholdt af sine Medborgere.

Grosserer *Harald Fridericia* er død, 60 Aar gl. Med ham har Handelsverdenen mistet en fin og nobel Personlighed, som i Stilhed har udrettet et stort Stykke Arbejde for unge Handelsm.

Driftsbestyrer ved Carlsberg, *Olaf Winther*, er død, 57 Aar gl. W., som i en lang Aarrække har været i Deforen. Bryggeriers og sen. Carlsbergs Tjeneste, var en dygtig og afholdt Mand.

Fisker og Byraadsmedlem *Chr. Nielsen*, Kerteminde, er død. N. var en anset og meget afholdt Borger i sin By; kort før sin Død deltog han med stort Liv i Fiskeriforeningens Generalfors.

Gaardejer *P. Andersen*, Jagtgaarden i Gandløse, er død. A. var kendt og anset i vide Kredse. I en Aarrække var A. Formand for Slagelse-Gandløse Sogneraad og beklædte mange Tillidshverv.

Sognefoged *H. C. Nielsen*, Lohalsgaard, Langeland, er død. N. var Nordlangelands største Gaardmand, og i over 35 Aar havde han som Sognefoged gjort sig elsket og æret af Egnens Befolkning.

Savværksejer *N. L. Hansen*, Køge, er død, 57 Aar gl. H. var en dygtig Mand, der nød sine Medborgeres Agtelse og Sympati. H. havde været Byraadsmedlem og beklædte flere Tillidshverv.

Sundhed og Velvære.

Møllen, set fra Vejle.

Vor rastløse Tid fordrer et spændstigt, stærkt Legeme, en nøgtern og klar Hjerne. Det er derfor intet Under, at Menneskene nu mer end nogensinde sysler med Spørgsmaalet om, hvordan man bedst kan naa dette Maal. En af Vejene, maa-ske den rigtigste, er gennem en fornuftig Ernæring, en paa en Gang sund, velsmagende og let fordøjelig Kost.

Af Dagens forskellige Maaltider er det, som bekendt, særlig Morgenmaaltidet, det kommer an paa. Og utallige Forsøg er da ogsaa gjorte for paa en rationel Maade at styrke Legemet til Dagens Kamp. Blandt de forskellige Ernæringsmidler, der i Tidernes Løb har været forsøgt ved dette Morgenmaaltid, indtager Havregrød en absolut Førsteplads som en udmærket og letfordøjelig Ret, idet den taales af saavel stærke som svage Maver. Men det er selvfølgelig ikke ligegyldigt, hvilke Havregryn dette Morgenmaaltid er tilberedte af. Det maa paa det bestemteste anbefales at købe saadanne, der yder fuld Garanti for reel og proper Behandling og for at være en fuldkommen frisk Vare, tilvirket af et virkelig 1ste Klasses Raaprodukt under betryggende Kontrol, saa at Konsumenten ikke er udsat for at faa en Havregrød, lavet af Gryn, der er farvede med Talkum eller andre for Sundheden skadelige Stoffer for at gøre dem smukke og tiltalende.

Et absolut første Klasses Produkt, betryggende i alle Henseender, faar man paa Vejle Havregryn Mølle, der ligger i Greisdalen, tæt uden for Byen. Det er et anseligt og moderne Foretagende, der driver Fremstillingen af Raastoffet til den nærende og sunde Havregrød

Møllen set fra Vejle—Give-Banen.

efter et System, som giver den størst mulige Garanti for et i enhver Henseende første Klasses Produkt. Først og fremmest anvendes naturligvis kun den sundeste og bedste Havre, der kan opdrives, og den renses med særlig

Diplom og Medailler fra Udstillingen.

Omhyggelighed. Men derfor kan Grynene i og for sig godt blive mindre gode. Deres Kvalitet er i høj Grad afhængig af Behandlingen, som her foregaar med de mest fuldkomne Maskiner og ganske automatisk, saaledes at Produktet ikke kommer i Berøring med Menneskehænder.

EVER8DAG

Nr. 48. 14. Aargang.

30. August 1908.

Dr. phil. Karl Mantzius fejrer d. 1. September sit 25-Aars Jubilæum som Skuespiller.

Ærværdighed.

Af Jean Rameau. Paa Dansk ved F. Lütken.

Abbed Pastourels gamle Pige var bleven utaalelig med Aarene; det var ikke muligt at faa hende til at lystre.

„Dominica, jeg har bedt Dem om at bringe mig min Kaffe!“ udrød den ærværdige Fader undertiden, naar hans Mave meldte sig til Tjeneste med en lille indvendig Knurren, lig en forkløet Orgelpibe.

„Ja, ja, ja,“ svarede Dominica gnaven, „nu kommer den, nu kommer den, Deres Kaffel Gør De blot Orden i Deres Papirer, der ligger og flyder paa Bordet imedens, saa bliver De vist ikke saa utaalmodig!“

„Dominica!“ sukkede Abbed Pastourel efter Middagen, naar han syntes at høre Hovedpuden kalde paa ham med et Barns klynkende Stemme, „kom dog og red min Seng.“

„Ih, du Guds Mand, Klokken er ikke engang ni! . . . Vent bare lidt endnu, saa kommer jeg . . . Det er slet ikke sundt at gaa saa tidlig i Seng.“

Saaledes var Dominica, den grove Bondeskone paa 65, som allerede havde tjent 15 Aar i Præstegaarden, og som den ærværdige Gamle beholdt i sin Tjeneste til Bod for sine Synder, ikke mindst fordi hun var hæderlig, sparsommelig og i Grunden sin skikkelige Herre meget hengiven.

Det mærkelige ved Dominica var imidlertid, at hun undertiden udførte Præstens Ordre med et Lams Lydighed. Naar han var iført sin sorte Faldkrave, Præstekjolen med de store Silkeknapper, Hatten med Fløjlskvasterne og Skoene med de blanke Sølvspænder, havde Dominica meget mere Respekt for ham, og hun turde slet ikke nøle et Øjeblik.

„Javel, Hr. Pastor! . . . Nu kommer jeg, Hr. Pastor! . . .“ udrød hun, fuldstændig betvunget af den smukke Klædnings Ærværdighed.

Men hvis han hverken havde Kappen eller Hatten paa, om Morgenen f. Eks., naar han barberede sig, eller naar han efter Frokosten vandede sine Blomkaalshoveder, kunde Sognepræsten kalde paa hende, saa meget han vilde — Dominica ikke saa meget som svarede ham. Hun havde ikke mere Respekt for ham end for en Bonde, en Aagerkarl eller en forhutlet Landstryger.

* * *

En Søndag i Januar kom Mayotte, Forpagterdatteren i Cazeblanque, til Præstegaarden med en Vidiekurv, der lugtede saa godt, saa godt, at Hundene fra Omegnen havde fulgt efter hende med hængende Tunger og smægtende Haler.

Aa, Herregud, den brave Mayotte! Hvad kom hun med denne Gang?

Hr. Pastoren lukkede selv op for hende af lutter Nysgerrighed, bød hende træde indenfor, skød en Stol hen til hende nær ved Kaminen og spurgte hende, hvordan det stod til paa Avlsgaarden. Og alt medens han talte, sitrede hans Næsebor og udvidede sig henimod den mystiske Kurv, ligesom Hundenæserne.

„Hr. Pastor,“ sagde Mayotte langt om længe, „maa det være mig tilladt at byde Dem en Leverpostej? Vi har lige faaet slagtet vore Ænder, og deres Lever var ualmindelig gode i Aar.“

Og med sine solbrændte Fingre, forsigtigt, ærbødigt, som løste hun op for et kongeligt Barn, udfoldede hun en Serviet i Bunden af Kurven. Og hvad saa Abbed Pastourel? — en vældig stor Leverpostej, en rosenrød og buttet Postej, der fik Tungen i hans Mund til at sprælle ligesom en Flue i en Flaske.

„Nej . . . Tusind Tak, Mayotte!“ udrød Pastoren med salvelsesfuld Stemme — den Stemme, han brugte ved Velsignelse i Kirken — „jeg skal spise den i Aften paa Deres Sundhed, paa Deres og hele Familjens Lykke! Tusind Tak, og hils endelig Deres Fader saa mange Gange fra mig . . .!“

Da Forpagterdatteren var gaet, tænkte Pastoren sig et Øjeblik om; saa slog han sin sorte Faldkrave op og sagde til Pigen i en undselig Tone:

„Naa, Dominica, synes De ikke ogsaa, at hun er sød, den brave Mayotte . . .?“

Og idet han samlede alt sit Mod, føjede han til, dog neppe hørligt:

„De steger den nok til i Aften? Og kom saa lidt Rosiner i, hvis vi har flere . . .“

Brat vendte Dominica sig om:

„Hvis De tror, at jeg vil stege den til Dem, saa tager De fejl!“ erklærede hun. „De har vel Lyst til at ligge syg igen, ikke? Husker De, hvad Lægen sagde: Ikke spise Leverpostej!“

Pastoren lod sit Hoved falde ned paa Brystet. Ak, det var altfor sandt! Han havde en vanskelig, en inkonsekvent Mave — en Mave, som paa Afstand gjorde Haneben til alskens lækre Sager, f. Eks. Leverpostej — „kom dog nærmere, lille Ven, kom dog nærmere. De skal ikke være bange!“ — men som ved nærmere Bekendtskab slet ikke kunde komme ud af det med disse kære Gæster: „Herut, elendige Slynge, hvad har De at bestille her!“ Desværre, saaledes gik det ham altfor ofte. Og Lægen havde maaske nok handlet klogt den Dag, han forbød ham nogensinde at spise Leverpostej;

og det var maaske ogsaa fornuftigt af Dominica at holde paa Diæten, men alligevel . . .

„Ja men, Dominica, for denne ene Gangs Skyld.“

„Nej, nej og atter nej! Jeg maa tænke paa Deres Sundhed, maa jeg . . .“

„Men, betænk dog . . .“

„Imorgen tidlig gaar jeg til Byen og sælger Postejen. Den kan jeg nok faa fire Francs for, og for disse Penge køber jeg Dem et nyt Hals-tørklæde, det fra i Fjor er fuldstændig mølædt!“

„Og med disse Ord tog Dominica den lækre Postej, svøbte den ind i en ren Serviet, lagde den ind i Skabet, og krik! krak! — det var Nøglen, der drejede to Gange rundt og satte en Stopper for alle Indvendinger.“

* * *

Denne Eftermiddag var Pastoren meget nedtrykt under Processionen. „Veni Creator . . .“ sang han under Baldakinen med Brokaderne og de hvide Fjerbuske.

Og medens hans Læber lovpriste Skaberen, var der en Stemme i hans Indre, som lovpriste helt andre Ting; det var en undseelig Stemme, der besang en mindre guddommelig Genstand og forrettede sin Andagt for noget, der var mindre højt og helligt . . . men dog saa tillok-kende.

Aa, den forbandede Pige! At nægte ham denne Nydelse!

„Godt! Hun faar sin Afsked paa graat Papir!“ sagde han ved sig selv, medens han stod der under Baldakinen med Brokaderne og Fjerbuskene.

Og for at bortfjerne disse profane Betragtninger istemte han den liturgiske Hymne med endnu større Kraft:

„Pange Lingua . . . gloriosi corporis
mysterium.“

Han var smuk at skue i dette Øjeblik, Abbed Pastourel. Han bar sit Ornat med Guldfrynserne og det hvide Silketørklæde med Guldgalon. Desuden bar han den hellige Monstrans, der lyste som en Sol. Kordrengene ved hans Side svingede Røgelseskarrene frem og tilbage, og Smaapiger, klædt i hvidt, strøede Planter omkring med deres smaa Fingre . . .

Idet han kom ud af Kirken gennem den store Port under den straalende Baldakin, saa han sit eget Billede i Apotekerens Spejl, og det forekom ham, at han ikke længere var en ydmyg Sognepræst, men en Biskop, en høj Prælat med Gudssymbolet, smuk og majestætisk at skue, midt i et Hav af ærbødige og beundrende Mennesker.

Da fødtes en genial Idé i Abbed Pastourels Hjerne!

„Emilot.“ tilhviskede han en af Kordrengene, „hent mig Dominica.“

Lidt efter kom den gamle Kone, som fulgte efter Optoget, rødmende og med Rosenkransen i Haanden. Og medens Koret sang Salmer ud over Landsbyen, sagde Sognepræsten med dæmpet Stemme:

„Dominica, gør Sløret fast med en Knappe-naal, det gaar mig op i Halsen.“

„Ja, Hr. Pastor,“ kniktede den gamle Pige ærbødigt.

Og forsigtigt gjorde hun Sløret fast, som hendes Herre havde befaleet hende.

„Er der ellers noget, Pastoren ønsker?“

„Ja,“ svarede han forsigtigt, men idet han sendte hende et bydende Blik. „Gaa hjem og sæt Postejen over Ilden! Men det skal være nu med det samme! Jeg vil have den paa mit Bord i Aften!“

Dominica mumlede:

„Ja, Hr. Pastor.“

Saa gjorde hun Korsets Tegn, lagde sin Rosenkrans i Lommen og styrede skyndsomt sine Skridt mod Præstegaarden.

„Tilgiv mig, Herre!“ mumlede Abbed Pastourel idet han lukkede Øjnene; „men det var den eneste Udvej . . .!“

* * *

Aa, hvilken mild og sød Duft! Hvilken blussende Aroma! Postejen stod og stegte!

Dominica havde altsaa adlydt de Ordre, hun havde faaet. Den var virkelig ved at steges, og hele Landsbyen fyldtes med Vellugt; det var, som havde Englene strøet Paradisets Roser ud over den.

Pastoren tog hurtigt Sløret, Kappen og Messeskjorten af og styrede mod Præstegaarden med ilsomme Skridt.

Jo, den stegte; den var allerede stegt. Blot et lille Øjeblik endnu, og den vilde staa og ryge paa Bordet som en Gud under sin Sky.

Pastoren hængte sin Hat paa en Knage, tog sine Filttøfler paa, stak en Flig af Servietten dybt ned paa Halsen for ikke at plette sig til og tog sig en Portion af Suppen, der allerede stod paa Bordet . . .

„Nej, det kan aldrig gaa an!“ udbød Dominica, da han var færdig med Suppen — og med sine strenge Øjne saa hun paa denne Mand, som sad der ved Bordet med Servietten om Halsen, dette Menneske uden mindste Ærværdighed, der lignede et hvilket som helst Mandfolk — „Deres Mave vil aldrig kunne taale den fede Postej! jeg tager den ud igen!“

Og uden at vente paa Svar tog hun den ud igen, denne lækre Andeleverpostej, der var saa delikat og saa vellugtende, at den syntes at have strøet Paradisets Roser ud over hele Præstegaarden.

og det var maaske ogsaa fornuftigt af Dominica at holde paa Diæten, men alligevel . . .

„Ja men, Dominica, for denne ene Gangs Skyld.“

„Nej, nej og atter nej! Jeg maa tænke paa Deres Sundhed, maa jeg . . .“

„Men, betænk dog . . .“

„Imorgen tidlig gaar jeg til Byen og sælger Postejen. Den kan jeg nok faa fire Francs for, og for disse Penge køber jeg Dem et nyt Hals-tørklæde, det fra i Fjor er fuldstændig mølædt!“

Og med disse Ord tog Dominica den lækre Postej, svøbte den ind i en ren Serviet, lagde den ind i Skabet, og krik! krak! — det var Nøglen, der drejede to Gange rundt og satte en Stopper for alle Indvendinger.

* * *

Denne Eftermiddag var Pastoren meget nedtrykt under Processionen. „Veni Creator . . .“ sang han under Baldakinen med Brokaderne og de hvide Fjerbuske.

Og medens hans Læber lovpriste Skaberen, var der en Stemme i hans Indre, som lovpriste helt andre Ting; det var en undseelig Stemme, der besang en mindre guddommelig Genstand og forrettede sin Andagt for noget, der var mindre højt og helligt . . . men dog saa tillokkende.

Aa, den forbandede Pige! At nægte ham denne Nydelse!

„Godt! Hun faar sin Afsked paa graat Papir!“ sagde han ved sig selv, medens han stod der under Baldakinen med Brokaderne og Fjerbuskene.

Og for at bortfjerne disse profane Betragtninger istemte han den liturgiske Hymne med endnu større Kraft:

„Pange Lingua . . . gloriosi corporis
mysterium.“

Han var smuk at skue i dette Øjeblik, Abbed Pastourel. Han bar sit Ornat med Guldfrynserne og det hvide Silketørklæde med Guldgaloner. Desuden bar han den hellige Monstrans, der lyste som en Sol. Kordrengene ved hans Side svingede Røgelseskarrerne frem og tilbage, og Smaapiger, klædt i hvidt, strøede Planter omkring med deres smaa Fingre . . .

Idet han kom ud af Kirken gennem den store Port under den straalende Baldakin, saa han sit eget Billede i Apotekerens Spejl, og det forekom ham, at han ikke længere var en ydmyg Sognepræst, men en Biskop, en høj Prælat med Gudssymbolet, smuk og majestætisk at skue, midt i et Hav af ærbødige og beundrende Mennesker.

Da fødtes en genial Idé i Abbed Pastourels Hjerne!

„Emilot,“ tilhviskede han en af Kordrengene, „hent mig Dominica.“

Lidt efter kom den gamle Kone, som fulgte efter Optoget, rødmende og med Rosenkransen i Haanden. Og medens Koret sang Salmer ud over Landsbyen, sagde Sognepræsten med dæmpet Stemme:

„Dominica, gør Sløret fast med en Knappe-naal, det gaar mig op i Halsen.“

„Ja, Hr. Pastor,“ kniktede den gamle Pige ærbødigt.

Og forsigtigt gjorde hun Sløret fast, som hendes Herre havde befalet hende.

„Er der ellers noget, Pastoren ønsker?“

„Ja,“ svarede han forsigtigt, men idet han sendte hende et bydende Blik. „Gaa hjem og sæt Postejen over Ilden! Men det skal være nu med det samme! Jeg vil have den paa mit Bord i Aften!“

Dominica mumlede:

„Ja, Hr. Pastor.“

Saa gjorde hun Korsets Tegn, lagde sin Rosenkrans i Lommen og styrede skyndsomt sine Skridt mod Præstegaarden.

„Tilgiv mig, Herre!“ mumlede Abbed Pastourel, idet han lukkede Øjnene; „men det var den eneste Udvej . . .!“

* * *

Aa, hvilken mild og sød Duft! Hvilken blussende Aroma! Postejen stod og stegte!

Dominica havde altsaa adlydt de Ordre, hun havde faaet. Den var virkelig ved at steges, og hele Landsbyen fyldtes med Vellugt; det var, som havde Englene strøet Paradisets Roser ud over den.

Pastoren tog hurtigt Sløret, Kappen og Messeskjorten af og styrede mod Præstegaarden med ilsomme Skridt.

Jo, den stegte; den var allerede stegt. Blot et lille Øjeblik endnu, og den vilde staa og ryge paa Bordet som en Gud under sin Sky.

Pastoren hængte sin Hat paa en Knage, tog sine Filttøfler paa, stak en Flig af Servietten dybt ned paa Halsen for ikke at plette sig til og tog sig en Portion af Suppen, der allerede stod paa Bordet . . .

„Nej, det kan aldrig gaa an!“ udbød Dominica, da han var færdig med Suppen — og med sine strenge Øjne saa hun paa denne Mand, som sad der ved Bordet med Servietten om Halsen, dette Menneske uden mindste Ærværdighed, der lignede et hvilket som helst Mandfolk — „Deres Mave vil aldrig kunne taale den fede Postej! jeg tager den ud igen!“

Og uden at vente paa Svar tog hun den ud igen, denne lækre Andeleverpostej, der var saa delikat og saa vellugtende, at den syntes at have strøet Paradisets Roser ud over hele Præstegaarden.

Og da den nu ikke længere kunde sælges, spiste Dominica den selv ude i Køkkenet.

„Oh Herre, du har straffet mig haardt!“ stønnede Abbed Pastourel. „Din Vilje ske!

. . . Men min Salighed, om hun ikke skal faa sin Afsked inden otte Dage! Nu skal det have en Ende!“

Den kgl. Veterinær- og Landbohøjskole.

Landbohøjskolen, der nu bor til Huse midt i den smukke Have paa Bülowvej, holder i Aar 50 Aars Jubilæum. Den blev op-

Hofjægermester Friis,
Landbohøjskolens Direktør.

rettet ved Lov af $\frac{2}{3}$ 1856, hvorved der bevilgedes 170,000 Rd. til den; men Undervisningen begyndte først den 24. August 1858. Man har det bedste Bevis paa Landbohøjskolens Betydning for Landets Udvikling i det uhyre Opsving, Landbruget har taget i det sidste halve Hundredeaar. Skolen er da ogsaa gaaet frem med Kæmpeskridt. Foruden Landbrug blev den snart udvidet til at omfatte Havebrugs- og Skovbrugsundervisning. Og siden Midten af Firserne er Antiseptiken, Mikroskopien, patologisk Anatomi, Forsøg med Serum mod Tuberkulose, hvorfor Prof. Bang har den største Ære, og Fortsættelseskursus for Veterinærer og Landbrugere samt et Forsøgs-laboratorium blevet knyttet til den. 1892—95 maatte Hovedbygningen gøres dobbelt saa stor; dertil bevilgedes 868,000 Kroner. Elevantallet er nu oppe paa de 500, og i Løbet af de 50 Aar er der udgaaet ca. 700 Landbrugs-

andidater fra Skolen. Den har 22 faste Lærere, Professorer, 10 Docenter og 10 Assistentter.

Skolen styres af en Direktør, der fører Tilsynet sammen med seks paa fire Aar valgte Tilynsnsmænd. Desuden er der et Undervisningsraad, som bestaar af Direktøren og samtlige Lærere. —

Den kgl. Landbohøjskole har haft flere Forgængere. Den første af disse oprettedes 1773 paa Christianshavn af Stadtfysikus Abildgaard. Dens Oprettelse var dikteret af Kvægpesten, der midt i det 18. Aarhundrede hærgede Landet; og Skolen var statsunderstøttet. — Landbohøjskolen ligger nu som en vældig Institution ude paa Frederiksberg med sine store Forsøgsmarker, der virker som udmærkede Lunger mellem de høje Kaserne, som stadig rykker tættere sammen om dem. Men den 10 Tdr. Land store Have, der er ideelt

drevet, og som netop nu i Efteraaret staar i sin skønneste Pragt, er maaske det, hvorved Landbohøjskolen stærkest har indprentet sig i Byens almindelige Bevidsthed.

Professor Bang.

Chalupen med Grønlandsfarerne lægger til ved Toldbodens Trappe.

Ved Danmarks-Ekspeditionens Hjemkomst,

Saa er de hjemme igen, de, som Mørket og Natten ikke tog. Og til Velkomsthilsenen tør man vel føje Haabet om, at det bliver første og sidste Gang, de frister Ishavsfarernes haarde og tunge Lod.

For, ærlig talt, er det, der vindes paa disse vovsomme Farter, vel det værd, som de koster? Jeg ved jo nok, at der ved hver Ekspeditionens Hjemkomst tales om, at den bringer store videnskabelige Resultater hjem. Og jeg ved ogsaa, at der nogle Aar efter i Reglen sættes nogle tykke Bind op paa det Kongelige Biblioteks taalmodige Hylde. Men jeg tillader mig alligevel at tro, at det, Grønland har at lære os videnskabeligt, har det for længst røbet. Hvad der nu magasineres i Bibliotekerne, er for den aller—allerstørste Del kun Gentagelser eller ligegyldige Ting.

Og i dette Tilfælde. Om dette absolut folketomme Lands Kyst slaar en Bue mod Øst eller en Krumning mod Vest, eller gaar lige ud, er det Mylius' eller Hagens eller Brøndlunds Død værd? Jeg tror: Nej.

Jeg taler slet ikke om Pengene, den halve Million eller hvor meget det nu er, Ekspedi-

tionen har kostet. Skønt det tit nok kan knibe med at skaffe Penge til fornuftige Formaal i et lille Land, hvor der ikke er ret mange Penge. Og jeg taler heller ikke om de Lidelser, Afsavn og Anstrengelser, som de har døjet, der dog vendte hjem med Livet.

Men de, der døde deroppe. Jeg har ikke kendt Hagen, heller ikke Brøndlund, der døde som en Helt med Bøssen over sit Bryst. Men jeg har kendt Mylius gennem mange Aar, og jeg ved, hvad han var værd. Og jeg ved ogsaa, at alt, hvad de maatte bringe hjem fra denne Færd, er ikke denne ene Mands Død værd.

Og gennem alle disse festlige og høje Ord om Videnskab, om Mod og Efterfølgelse, om Danmark og Ungdom hører jeg denne gode Mands hivende Dødsuk . . . unyttigt, spildt, . . . og jeg væmmes ved Ordene.

De kan bringe mig hjem, hvad de vil deroppe fra, jeg giver en halv Snes Ekspeditioners videnskabelige Udbytte, blot jeg havde Mylius gaende sund og glad over Knippelsbro til sit Hjem derovre paa Christianshavn.

C. C. CLAUSEN.

Konger — som aldrig blev Konger.

Den ihærdige Prætendent til Spaniens Trone, Don Carlos, der stadig har et stort Parti i Spanien, synes at ligge for Døden. En Artikel om tronløse europæiske Konger kan maaske i denne Forbindelse have sin Interesse.

Historien vrimler af disse tragiske Skikkelser — ulykkelige Konger uden Land og Rige; paa hvert Blad i Historiens Bog møder vi dem. Der er Stuarterne, som

saa usselig en Repræsentant. Han kunde have vundet den franske Trone, havde han blot haft Energi og Raadsnarhed.

Ludvig XVI døde ærefuldt. Den første virkelige Skamplet paa Bourbonnernes Ære var Greven af Artois og senere den forvildede Hertuginde af Berry, hvis Elskovsventyr var utallige, og alle lige taabelige og ryggesløse. Men det kulminerede dog i hendes Søn, Greven af Chambord, Henrik V. Han var et sent født Barn, som det loyale Frankrig hilste som „Underbarnet“. Det blev hans Skæbne at forøde de halvtreds Aar, hvori han næsten til enhver Tid kunde have genoprettet Monarkiet. Billedet, man faar af ham, er en ældre, svær Mand, der nøjsommelig holdte rundt — han havde som ung brækket sit venstre Laar —, tung af for megen Mad og Søvn.

Men selv med hans Død døde Kongstanken ikke i de trofaste Provinser, Bretagne, Vendée og Provence.

De fremmede Tronprætendenter, Carlos af Spanien og Bourbonnerne af Neapel, appellerede dog forgæves til de franske Royalisters Sjæl — saa der stod kun den orleanistiske Stamme tilbage.

Mange spurgte dog tvivlende sig selv, hvad

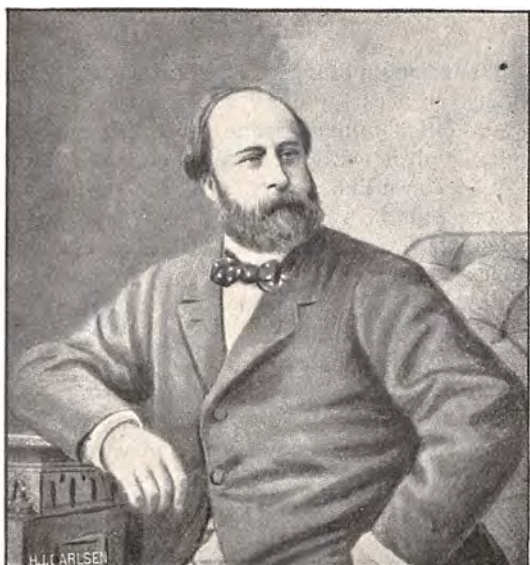

Louis XVII. af Frankrig, Frankrigs retmæssige Konge.

gaar paa Gæsteri ved alle Europas Hoffer, døende i Fattigdom i et tilfældigt Tjenerværelse. Der er Bourbonnerne og Bonaparterne, Orleanerne og mange flere.

Det varede meget længe, inden Troskaben mod Bourbonnerne uddøde i Frankrig. Sidst i Bretagne og Vendée og imellem Provences solglødende Høje. Disse Provinser sendte stadig kongeligsendede Deputerede til Parlamentet i Paris, der forgæves talte deres Sag. Og Bourbonnerne kunde let være komne til Magten igen, havde Greven af Chambord ikke været

disse Efterkommere af „Egalité“ og Louis Philippe havde at gøre paa den franske Trone. Idéen var dem dog vigtigere end Personen, og Greven af Paris blev udraabt til Konge under Navn af Philippe VII. Han var en elskværdig Mand af militært Tilsnit og gjorde sit til at faa sit Skygge-Kongedømme respekteret; men Republikken drev ham i Landflygtighed til England, hvor han henlevede Resten af sine Dage, ivrigt beskæftiget med at indpuste sin Søn Kongstanken. Hans Søn, Robert, er en sympatisk, ridderlig og smuk Mand. Han har skuddt

Henry V. af Frankrig, Greven af Chambord, den sidste Ætling af de ældste franske Bourbonner.

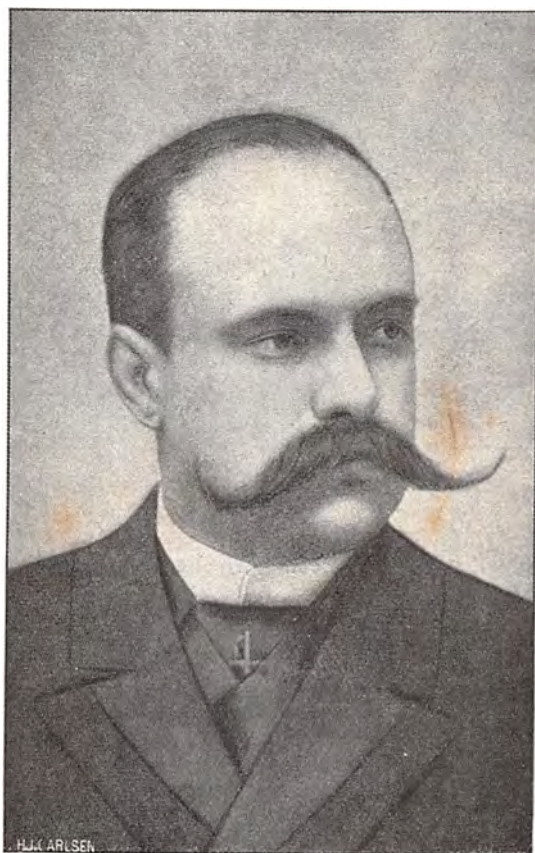
Tigere i Indien og været med at udforske Polarhavens Hemmeligheder; men endnu i sit 37te Aar er han ikke vokset fra Stoltheden over at være Konge uden Trone. Skønt han var fredløs, besøgte han flere Gange sin Hovedstad, og under Dreyfus-Processens stormfulde Dage forsøgte han at fiske i rørt Vande. Men han lærte blot, at Tiden for den Slags Kup er forbi, og maatte flygte, jaget af højst

Napoleon II., den lille Konge af Rom.

uromantiske Politispioner. Mere kongelig end de fleste Konger af sin Æt har han haft den Ulykke at komme for sent til Verden i en republikansk Tidsalder.

Da Louis XVI. og Marie Antoinette blev henrettede, blev der tilbage i Temple en lille Dreng, som var den retmæssige Konge til Frankrig, Louis XVII. Den 12. November 1794 kørte en lukket Vogn op for Temple. Et Pas blev vist ud af Vinduet, og Vagten lod Vognen køre

Prins Victor Napoleon, som gør Fordring paa Frankrigs Trone.

ind i Hovedgaarden. Der sprang en yngre Mand ud af Vognen med en lille svagelig Dreng. Manden hed Baulard og var en af Kommunens berømteste Talere. Han førte den lille sygelige Fyr ind i Bygningens højre Fløj og havde der en lang hviskende Samtale med Vagtchefen, Laurent. Saa kørte han bort, men lod Barnet blive tilbage. Ti Dage efter om Aftenen kom Borger Baulard igen. Hans Vogn holdt i Gaarden, mens han talte med Laurent. Saa kørte han bort, men i Vognen sad der ved Siden af ham en lille Dreng; det var den lille Konge, Louis XVII. eller som han da hed Borger Capet, som blev bortført lige for Næsen af Sansculotterne. Den lille svage Dreng, som havde taget hans Plads i Fængslet, døde den 8. Juni 1795 — et

Don Carlos.

sygeligt lille Væsen, Barn af en Borgerinde Leninger.

Men den lille Konge kom til Picardiet, hvor en gammel Bondekone opdrog ham. Da Napoleon fik Nys herom, gav han Politiet Ordre til at jage ham. Disse Ordre eksisterer endnu i de franske Politarkiver. Den unge Mand flygtede rædselsslagen; aldrig har der levet en mere beklagelsesværdig lille Konge. Under Navnet Naundorff førte han et usselt Liv, jaget hele Europa over. Sit Brød tjente han som Guldsmed — hans kongelige Fader var jo Laasesmed. Tilsidst døde han, forgivet, i Delft den 10. August 1845.

Saaledes er Frankrigs legitime Konge — som aldrig vil komme til at herske — hverken en Orléan eller en Bonaparte, men den gamle Naundorffs Sønnese.

„M. de Bourbon s'il vous plaît?“ siger vi til Portneren.

„Første Sal til højre i Bagbygningen.“ lyder Svaret. Man staar foran en Dør med et Skilt, der oplyser, at Firmaet importerer algerske Produkter. Prins Jean af Bourbon — hans Tilhængere kalder ham Jean III., Konge af Frankrig, — sidder ved en Pult, der flyder med Bøger, Forretningsbreve, Factura'er etc. Han er omkring de 30, høj og spinkel, ovalt Ansigt med den krumme Bourbon-Næse og Østrigernes tykke Underlæbe. Hans graablaa Øjne er elskværdige, og

det viksede Overskæg giver ham et militært Præg.

Han drejer sin Stol rundt og fortæller: „Mine Tilhængere øges for hver Dag; men jeg venter, til min Tid kommer. Endnu er der ikke andet at gøre end at vente, til Frankrig kalder. Sker det ikke i min Tid, saa vil min Søn opleve det og være rede.“

Haabet — dør aldrig i de kronløse Prætendents Hjerter; men det er det lange Haab, der ikke blot gælder dem selv, men Sønnen, Slægten.

Det er ikke alt for en Konge, at sidde paa Tronen og udøve Magten, Kongstanken lever selv uden det. Og mange af de tronløse Konger vil i Folkesangene overleve andre Regenter. „Bonnie Prins Charlie“, der forlod sine skotske Tilhængere og døde alene — i Elendighed, vil til alle Tider leve i Folkefantasiens med Romantikkens Glorie om sig, viet til Ulykken. Walter Scott gav Stuarterne deres Trone tilbage. Georg IV. byggede et Monument i Peterskirken i Rom over sin styrtede Slægt.

Og den lille Konge af Rom — maaske Historiens dunkleste Skikkelse, til Rostand gjorde ham levende —, han vil aldrig glemmes. Hans Billede hænger i mange Hjem, og hans Navn vil endnu klinge som af Minder, naar mange Herskeres Navne er glemte.

I Brüssel lever en lille undersætsig Mand med et mut Ansigt. Det er Napoleon V. Ofte kommer gamle Soldater fra det andet Kejserdømme for at hilse den store Kejsers Ætling. Men Napoleon sidder lige indolent og flegmatisk — i stadig Nyden af sin høje Byrd. I et Glasskab har han sin store Ahnes graa Kappe, hans trekantede Hat og hans Sværd — og det tørrer han omhyggeligt af hver Dag. Ellers leger han med sine Børn; han er en god Fader. Han har aldrig hersket — denne Victor Napoleon Bonaparte, og han vil aldrig komme til det — end ikke i Romanerne.

Og Don Carlos, som han selv kalder sig: retmæssig Arving til Spaniens og Frankrigs Trone, ligger syg, maaske døende, 71 Aar gammel. Han hører til Linien Bourbon Anjou, der tre Aar før hans Fødsel uretfærdig blev udelukket fra den spanske Tronfølge ved en ny Arvefølge Lov. Flere Gange har han rejst blodige Oprør mod den regerende Konge, sidst i 1876; det blev kun med stor Blodsudgydelse dæmpet af den gamle Marshal Martinez Campos. Derefter blev Don Carlos landsforvist; men endnu flokkes mange Tilhængere om ham, særlig i Nordspanien.

Mange er de Tronprætendenter, som aldrig naaede op til Kongemagten. Nogle af dem er maleriske og sympatiske Skikkelser, andre er snarere latterlige; men over dem alle kaster deres Skæbnes Tragik et fængslende Lys.

Grundstensnedlæggelsen til den nye Basarbygning i Tivoli. H. Stender fot.

i det stille Udgravninger til det nye Tivoli, der næste Aar skal modtage de trofaste Abonnenter med en ny og maaske flotere og mere straalende Basarbygning, som dog aldrig hos de ægte Tivoli-veteraner vil udviske Mindet om den gamle — hvor Familien stævnedes sammen under Uhret, og hvor mangen et festligt Bæger blev tømt over Bodegas Tønder. Men Frøkenerne Nimb, som overværede Grundstensnedlæg-

Grundstensnedlæggelsen til den nye Basarbygning i Tivoli. Mens Tivoli endnu bolttrer sig i rige Illuminationsfester, Fødselsdagsgilder, M. M. er og Afskedsfyrværkeri — foregaar der allerede

gelsen til den nye Basarbygning, vil nok vide at gøre deres Del af den saa festlig og smuk, at den for os unge vil give rig Erstatning for den, der er sunket i Grus for Storstadens Udvidelse.

Dansk Lærerkursus paa Gudbrandsdalens Folkehøjskole. Ca. 70

Lærere og Lærerinder i den danske Folkeskole har i August Maaned været samlede til et Lærermøde paa Gudbrandsdalens Højskole. Her har de hørt den norske Folkehøjskoles ypperste Mænd, samt Foredrag af fremragende Talere fra alle Kulturrens Felter, Politik, Literatur, Pædagogik etc.

Og ellers har Samlivet paa Højskolen, der ligger i en af Norges skønneste Egne, været yderst fornøjeligt og lærerigt med talrige Udflugter og Opstigninger; en af Turene strakte sig endog over halvandet Døgn med Natten tilbragt i Bjergene i en Sæter. Men ogsaa Fælles-

Dansk Lærerkursus paa Gudbrandsdalens Folkehøjskole.

middagene, hvortil alle Deltagerne hver Dag samlede sig paa Højskolen, var muntre Sammenkomster, hvor Spøg og Alvor afløste hinanden.

Kunsten, vurderet af dens Udøvere.

Violinisten
Kubeliks Hænder,
der er
250,000 Francs
værd.

Den Aften, da den franske Operas Prima-Ballerina, Carlotta Zambelli, forstuede sin Fod paa Scenen, kom hele Teatret i Oprør. Alle forlod Tilskuerpladsen og flokkedes i Gange og Foyer'er for at høre, hvad Doktoren havde sagt om deres Yndling, om det vilde vare længe, eller hun aldrig mere vilde kunne svæve fuglelet over Scenen. I tre Maaneder maatte Mlle Zambelli gennemgaa en uafbrudt Kur af Massage, Forbindinger og smertefulde Øvelser for at bevare Bevægeligheden i Benet. Men hvad var den lille smukke Danseuse med alt sit Liv, sine dejlige Øjne, sin livlige Aand, om Benene slog Klik? I hvert Fald ikke mere den Zambelli, hvis Bens yndefulde Leg faar hele Teatret til at sidde i en undren- de Henrykkelse.

Paderewskis Haand,
der er 225,000 Francs værd.

Et lille trivielt Ulykkestilfælde, som for almindelige dødelige blot betyder lidt Gêne og Udgift — kan betyde Tusinder for Benets, Haandens eller Stemmens Kunstnere. Intet Un-

der, at Kunstnerne da i det mindste økonomisk søger at gardere sig. Mlle Zambelli har da ogsaa as- sureret sine Ben for 300,000 Francs, men den smukke Otéro vurderer sine Fødder til 750,000 Francs — og hun ved jo nok, hvad hun selv er værd.

Mme Lina Cavaleri, hvis Strube er assureret for 250,000 Francs.

Hver af hendes smukke Tæer er assureret for 75,000 Francs, det bliver 375,000 for hver Fod og 750,000 Francs for hendes to Fødder.

Medens Otéro kun tænker paa sine Fødder, drager Kubelik og Paderewski kun Omsorg for deres Hænder. Kubelik betaler aarlig 7,500 Francs i Præmie for Forsikring af sin højre Haand. Og Po- lisen lyder paa, at han ved det mindste Uheld, som hindrer ham i at til- træde et Enga- gement, skal have 50,000 Francs. Hvis han mister den højre Haand

Den franske Maler Carolus Durans Øje, der er 150,000 Francs værd.

KUNSTEN, VURDERET AF DENS UDØVERE !

La Belle Otéro.

Otéros Fødder er en Formue værd : 750,000 Francs.

eller dens Førlighed, skal han have udbetalt 250,000 Francs, d. v. s. 50,000 Francs for hver Finger.

Paderewskis Hænder er assurerede til 225,000 Francs.

For de bildende Kunstnere er det baade Haanden og Øjet det gælder. Den franske Maler M. Carolus Duran assurerede sit Øje for 150,000 Francs.

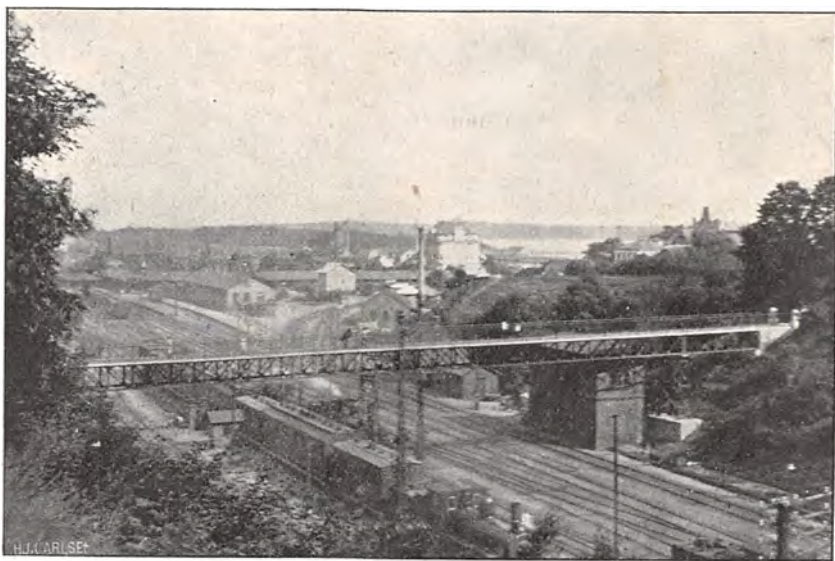
Sangere og Sangerinder assurerer derimod blot Struben. Lina Cavalieri, den bedaarende franske Sangerinde, har sin forsikret for 250,000 Francs.

Hvis man tænker sig et Menneske med Durans Øjne, Otéros Fødder, Kubeliks Hænder og La Cavalieris Strube — foruden andre eventuelle Dejligheder — vilde denne Skabning i Penge være sin 1½ Million værd.

Det er først i de senere Aar, at disse høje Forsikringer er komne frem. Og mange af Kunstnerne betaler jo heldigvis forgæves de store Præmier. Men naar de tænker paa gamle Dage, hvor en sprængt Stemme eller en knust Haand var Ruin og Fattigdom for den ulykkelige Kunstner, forstaar man, at selv Kunstens ofte letsindige Børn foretrækker at betale Præmien. Deres svimlende Gager holder dem jo ogsaa gerne skadesløse.

Fredericia har faaet sig en ny Jernbanebro. Den betyder ikke alene en stor Lettelse og større Sikkerhed for Færdslen ved at overflødiggøre det gamle Jernbaneled, hvor Folk kunde staa længe og vente, mens Togene pilede forbi, hver til sin Side, inden Passagen kunde blive fri. Nej, den er ogsaa bleven en Yndlingspromenade for Byens Indbyggere — for det skønne Udsyn, man derfra har over Landet og det solblinkende Bælt.

Den ny Bro over Skinnerne ved Fredericia.

HJ. CARLSEN

Scene af Gustav Esmanns „Alexander den Store“ med Peter Fjelstrup i Titelrollen paa Casino.

Scene af Gustav Wieds „Erotik“ paa Folketeatret.

Madame Marthe Regnier.

En berømt parisisk Kunstnerinde.

Madame Marthe Regnier.

Mme Marthe Regnier er en af de mest indtagende unge franske Kunstnerinder af „to day“ og en af de mest moderne, hvad der betyder en hel Del i en By, hvor alt og alle er saa vidunderligt moderne som i Paris. Mme Regnier — eller „la belle Marthe“, som hendes talrige Beundrere kalder hende, — spiller paa Gymnase-Teatret. Og er det nødvendigt at sige det — spiller naturligvis brillant.

Hendes Roller er gerne Ingenuens — og det

er som den lille varmhjertede, spirituelle og let-sindige franske Ingenue, at hun naar „la perfection“.

Hendes store Naturlighed er maaske nok hendes største Charmé; thi hun er nu engang saa velsignet fri for Skaberi.

Hvad enten hun græder eller ler, er skælmsk eller alvorlig, gaar eller staar, er hun altid ægte, i en fuldstændig Hengivelse i sin Rolle.

Og Pariseren er lydhør. Han skiller hurtigt de gode Metaller fra de daarlige.

Derfor har han en natur-Svagthed for Madame Regniers henrivende Typer af unge Piger og unge Koner — skabt af saa let og fin en Kunst.

Med sin Friskhed, sit Lune og sin Ynde er hun selv som en Incarnation af gnistrende Ungdom, af alle sine egne kaade og nydelige Ingenuer.

Skøndt hendes Skønhed er en moden Kvindes, har hun paa en eller anden vidunderlig Maade forstaaet at bevare noget af den pur-

unge Piges sky Nonchalance og søde, barnlige Udtryk.

Hun er alt i alt en af de mest forførende Ingenuer, der nogensinde har betraadt en parisisk Scene.

Sidste Vinter spillede hun i „Gavaults“ harmløse, men vittige og replikbehændige Lystspil: „Le Centime de Jacqueline“, hvor hun som Jacqueline bedaaede alle, endogsaa tørre, gamle Kritikere, der næsten glemte den fuldkomne Kunstnerinde for den fuldkomment dejlige Kvinde.

BETTY AHLBERG.

Karavane fra det Indre af Kongo i et tysk Faktori.

Kongo.

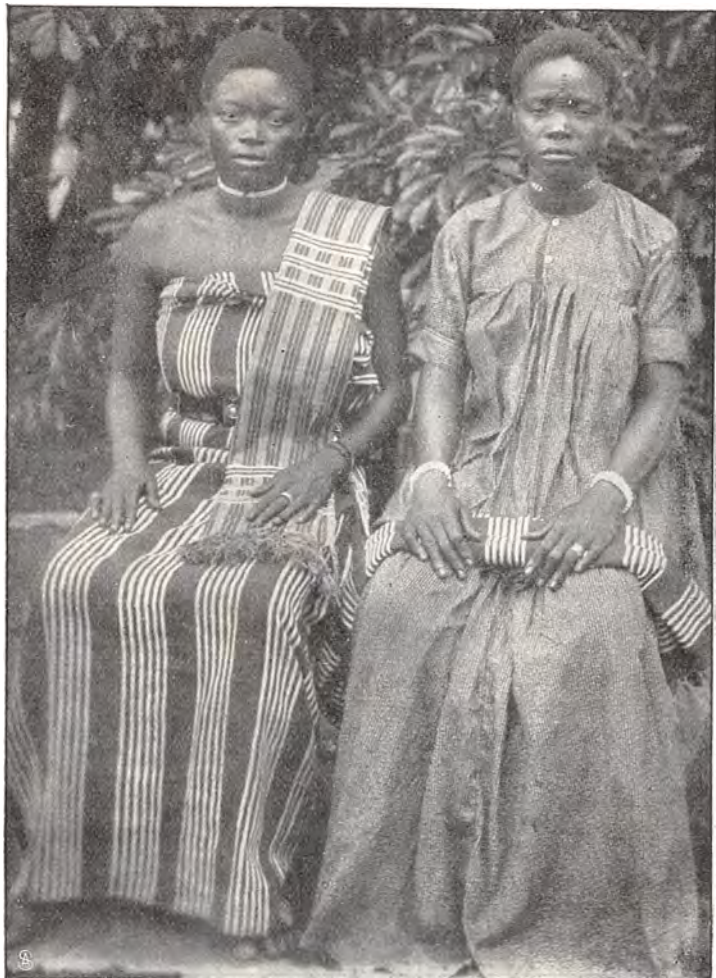
I mange Aar har der i Belgien været ført Forhandlinger om, at Staten skulde overtage Kong Leopolds Besiddelser i Kongo.

Nu er disse Underhandlinger naaede til det af Kongen ønskede Resultat. Det er dog et stort Spørgsmaal, om Belgien ikke vil faa ad-

skillig Besvær af denne ny Land-erhvervelse; thi den vil fordrer en hel Omvæltning i Administrationen og uhyre Kapitaler. Og da store Dele af Belgiens Indbyggere stadig staaer fjendske overfor denne Kolonialpolitik,

Indfødte Smede ved Arbejdet.

Typer af de menneskeædende Stammer i Øvre-Kongo.

kan Sagen være vanskelig nok at faa i Orden.

Kongo er et vældigt Land. Man kan ikke under ét tale om Befolkningen i Kongostaten; thi der findes mange forskellige Racer, som afviger stærkt fra hinanden baade i Ydre, Tankegang og Levevis. De falder særlig i to kontrasterende Hovedgrupper, efter deres Bopæl i Øvre- og Nedre-Kongo.

De sidste er hovedsagelig Handelsfolk. De staar højt i Kultur, formodentlig paa Grund af den stærkere europæiske Paavirkning, de har været udsat for.

Som Folketype er de ganske pæne, indolente, men meget snu og udspekulerede med udpræget Anlæg for Handel. Den giver de sig da ogsaa fortrinsvis af med; det rolige Haandværk er ikke noget for dem. Blandt disse Negerstammer indgaaes Ægteskabet ofte paa Europæisk, er altsaa monogamisk — eller skulde da

være det. Og Missionen og Staten sørger for at faa Negrene til at indgaa Ægteskabet for Øvrigheden. Men Skilsmisse er uhyre let. Bliver en af Parterne ked af Ægtestanden, eller finder Manden det for ensformigt med en Kone, river han blot Ægteskabskontrakten i smaa bitte Stykker. Saa er den Historie ikke længere. Men ogsaa Kvinden føler sig langt mindre bunden ved dette frivillige Ægteskab, end om Manden, som det stadig er Skik i Øvre-Kongo, har købt og betalt hende. Kommer der en anden Mand, der vil betale for at faa hende, svigter hun ofte det af Øvrigheden legitimerede Trokabsløfte.

En Kongo-Mand, som derimod én Gang har handlet sig sine Koner til, er mere sikker paa dem. Faar en af dem Lyst til at stikke af, vil hendes Familie altid søge at faa hende til at blive — de vil ikke betale Købesummen tilbage. Og de sorte har i dette Stykke en stærk Retsfølelse, som de sjældent handler imod. I al Almindelighed har en Mand flere Koner, og dette polygamiske Familieliv forløber i Reglen yderst harmonisk. Hertil bidrager sikkert ogsaa, at Konerne bor i hver sin Hytte, og at

Negrene af Naturen er meget lidt skinsyge.

I Øvre-Kongo bor der endnu mange menneskeædende Stammer. De er mere udprægede Negertyper og tatoverer sig stærkere end Nedre-Kongos Folk. De giver sig meget lidt af med Handel, men er dygtige Haandværkere. De væver mange smukke Stoffer, f. Eks. Pelücher, af Plantetrevler paa nogle yderst primitive Vævestole. Ogsaa som Smede er de rene Kunsthaandværkere; de laver Vaaben, Smykker og Kar af Jern, Kobber og Messing i skønne Former og med rige Forsiringer. Men yderst langsomt trænger Europas Kultur frem blandt dem, kan de se deres Snit, tager de gerne en Bid Europæer-Steg. Et Spørgsmaal er det maaske ogsaa, om Kulturen altid kommer til dem i den heldigste Form; men — al Optragelse er vanskelig — ogsaa Naturbørnenes.

—e.

Ruinen af Grev Zeppelins Luftskib efter Katastrofen.

dige Jernskelet og giver et stærkt Indtryk af Størrelsen af det Arbejde, den 70-aarige Greve paa ny har taget fat paa og mener at kunne fuldføre paa et Par Maaneder.

Selv om hele Skibets Plan naturligvis foreligger og store Dele af Skelettet kan bruges, det er dog et Kæmpeværk at begynde paa. Men hele Tysklands — og hele Verdens Øjne følger Luftskibets

Som Skelettet af et mægtigt Fortidens Dyr vælter Jernstativet af det stolte Luftskib, der lige havde udført sin straalende Sejlads, sig hen over Marken. Alt hvad der kunde brænde, er fortæret, tilbage ligger det væl-

Vækst med Spænding. Om det vil naa at blive færdig inden de stærke Storme, saa Opstigningen kan finde Sted endnu i Aar eller ej? Den Opstigning, hvortil den tyske Kejser har tilsagt sin Nærværelse.

Kaptejn, Købmand **J. Colding**, en af Aalborgs ældste Borgere, er død, 72 Aar gl. C. deltog som Officer i Felttoget 64. I Aalborg nød han almindelig Agtelse og Sympati.

Lærer **Joh. Skott**, Aalborg, fejrede forl. sin 70 aarige Fødselsdag. I Juni Maaned havde Hr. S. i over 50 Aar øvet sin Lærergerning, først over 20³/₄ Aar i Haderslev og senere 29¹/₄ som Lærer ved Betalingskolen i Aalborg.

Grosserer **I. C. Christiansen**, Vejle, er død, 72 Aar gl. Opr. oplært som Skræder, oparbejdede han en stor Uldforretning. I 63 flyttede han til Vejle og drev her i mange Aar en stor Forretning, Byrådsmedl. 1882—1900 og beklædte en Mængde andre Tilidshverv.

Kaptajn **I. P. Lorenzen** fejrede forl. sit 25-Aars Jubil. i Dampskibsselskabet Carls Tjeneste. Hr. L. har vundet stor Anerkendelse for sin Dygtighed og store pers. Elskværdighed. I 1901 reddede L. en norsk Skibsbesætn. og fik herfor en Sølvkikkert af Kong Oskar.

EVER8DAG

Nr. 49. 14. Aargang.

6. September 1908.

Kgl. Skuespillerinde Fru Emma Thomsen som Portia i „En Skærsommernatsdrøm“.

Saa usandsynligt det end lyder, fejrer den unge og smukke Frue i denne Maaned sit 25-Aars Jubilæum som Skuespillerinde.

Den sidste Rapport.

Efter det Engelske ved A. Morris-Lotinga.

Der er noget forfriskende ved nutildags at møde en Mand, som med Sjæl og Hjerte gaar op i sit Arbejde og er villig til at ofre hver evige Smule af sin aandelige og legemlige Energi paa Udrettelsen af de Pligter, Skæbne og Omstændigheder har tildelt ham som Livsopgave.

En saadan Mand var Richard Strachau, Journalist; og skønt han kun var Underreporter ved et Provinsblad, var der ingen, der nærrede den ringeste Tvivl om, at Skæbnen havde tiltænkt ham Redaktørværdigheden som Slut paa hans Løbebane. Det tvivlede han selv heller ikke om, og han sled sandelig haardt nok i det til at begrunde de største Forhaabninger.

Dersom en særlig akkurat Rapport ønskedes, var det Strachau, man sendte af Sted. I Tilfælde, hvor Hurtighed i Vendingen var nødvendig, var det ligeledes ham, der maatte gaa i Ilden. Skulde en Rapport affattes med særlig Takt og Behændighed — igen Strachau. Stillingen som Hovedreporter ved Bladet var ham sikker den Dag, Manden, der havde beklædt denne Stilling i tyve Aar, tog sin Afsked.

Da om Natten den 22. November den forfærdelige Eksplosion i Firmaet Kylloch's Krudtmøller fandt Sted, var Strachau den første af de lokale Journalister til at møde paa Stedet. Ja, han var der endog før Brandvæsenet, og distancerede med største Lethed Ambulancekorpset. Katastrofen skete omkring Kl. halvtolv, og Natten var mørk og taaget. Journalisten var i Færd med at gaa til Sengs, da han hørte Braget, og inden ti Minutter sad han paa sin Motorcykle og susede i Retning af Ulykkesstedet.

Medens Lægerne samlede Stumperne af de tre ulykkelige Mænd, der var blevet sprængt til Atomer, sammen i et Par Sække, bed Strachau sig fast i Bestyreren, som var helt vanvittig af Ophidselse, og fik draget saa megen Underretning ud af ham, som man kan vente sig fra en Mand, for hvem det er lige ved at „rabbe“.

Lidt efter Kl. et, da Ligene var rede til at transporteres bort med Ambulancen, sad Strachau paa en halvt ruineret Mur og nedskrev ved Skæret fra en Portlampe sin Rapport i sin sædvanlige glimrende Stil.

Enkeltheder, der var for rædselsfulde til at gengives paa Tryk, blev undgaaet eller kun behændigt antydede. Hver Stump af virkelig virkningsfuld Tragedie — og det skortede det ikke paa — blev omhyggeligt benyttet. Den sensationelle Rapport blev indledet med en gribende Skildring af den natlige Søgen efter de uhyggelige Rester af Ligene — en Skildring, der havde fortjent en mere varig Plads end et Provinsblads Spalter.

Strachau havde endnu ikke endt dette Arbejde, da den anden Eksplosion fandt Sted. Han blev slynget fra sit Sæde paa Muren, og hans Underkrop lemlæstedes saa forfærdeligt, at det ikke kan beskrives. Da han genvandt Bevidstheden, stod en Læge bøjet over ham. Et Par Sekunder stirrede han med et fortunlet, uforstaaende Blik op og ned ad sit Legeme, der var forkortet paa en besynderlig fantastisk Maade; saa vandrede hans Haand mod Brystlommen, og langsomt drog han sin Reserve-notebog frem:

„Er der andre tilskadekomne foruden mig?“ spurgte han med en lav, men klar Stemme.

„Tre andre,“ svarede Lægen kort og løftede en blodbesmurt Haand for at formane til Tavshed.

„Vilde en eller anden være saa venlig at skrive det for mig,“ sagde Strachau, idet han strakte Notebog og Blyant ud mod de nærmeststaaende. „Det skal være paa Sætteriet inden Kl. tre.“

Saa, da en af dem tog Bogen fra ham, lukkede han Øjnene og begyndte at diktere:

„Omkring halvt Tiden fandt en ny Eksplosion Sted i et af Skurene i det sydlige Hjørne af Værkerne. Heldigvis bragte denne ikke saa forfærdelige Resultater som den første — — Tre Mænd blev haardt saarede og en dræbt.“

„Der er ingen dræbt,“ afbrød Doktoren, som var travlt beskæftiget med at sammenbinde nogle Aarestumper. Strachau ignorerede Bemærkningen:

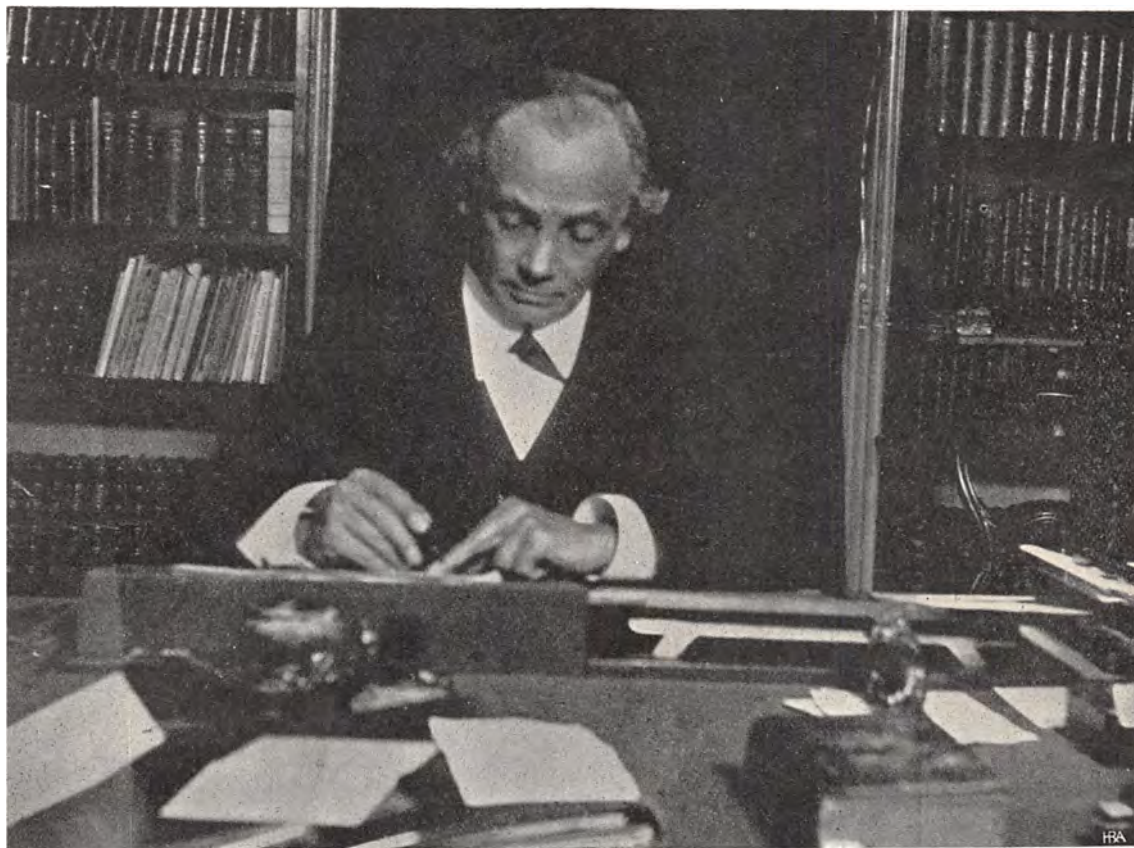
„En dræbt,“ gentog han. „En ung Journalist ved Navn Strachau.“

Saa åbnede han Øjnene.

„Saa er der ikke mere,“ sagde han.

Og hans Rapport viste sig at være nøjagtig som altid.

Professor Harald Høffding, der den 1. September havde været Professor i Filosofi i 25 Aar.

Professor Harald Høffding.

Der er en eller anden engelsk Skribent, der deler Menneskehedens Historie i den fysiske, den intellektuelle og den moralske Periode. I den første er det den stærkeste, der har Magten og Æren, Manden med de kraftigste Muskler, Krigeren, der er bedst øvet i Vaabenbrug. Ham var det, der af Kaos skabte Stater. I den intellektuelle Periode er det den Lærde, der udforsker Naturens Love og underlægger sig dem.

Den fysiske Periode er i det væsentlige en tilbagelagt Tid, selv om der endnu stikker en Del af Fortidens Barbari op. Vi er midt i den intellektuelle Periodes Arbejde og dens Erobring. Men allerede dæmper det tredje Rige, Hjærtets, hvis man tør bruge et gammelt og misbrugt Udtryk, den samfundsmæssige Periode, hvor den afgørende Dom over Menneskene fældes ud fra moralske Synspunkter, hvor „den gode“ bliver det højeste Ideal.

Selv om denne Inddeling som alle skematise Inddelinger kun ret ufuldstændigt dækker Livets Flod og Ebbe, dets bølgende Bevægelse, er der dog næppe Tvivl om, at Fremtiden

hører de samfundsmæssige til, dem, der tænker og føler alment og menneskeligt, dem, der lever deres Liv under en højere Lov end det enkelte Individts vaklende og usikre Rettesnor. Og lige saa sikkert er det, at Prof. Høffding midt i Nutiden er Fremtidens Mand, at han har levet sit Liv smukt og mandigt og harmonisk, en Type paa det, der skal komme.

Han har haft den misundelsesværdige Stilling at modtage de unge som Lærer, naar Livet første Gang virkelig aabnede sig for dem, naar de store Spørgsmaal meldte sig. Og han var dem den gode Lærer, ikke blot, maaske endda mindst, ved det, han direkte lærte dem om Filosofi og Etik, men langt mere ved, at han var den, han var, ved at han levede sit Liv virkelig til Efterfølgelse. Der var over ham den Ro og den gode Samvittighed, den Harmoni og den Mildhed, den Leven uselvvisk for andre, der gjorde, at hver den, der havde den Lykke at krydse hans Livsvej, var det end blot i et flygtigt Møde, følte, at der den Dag ligesom faldt mere Lys og varmere Lys over én selv.

C. C. CLAUSEN.

Fotografi af et Stykke af Mælkevejen.

Man har allerede talt 140 Millioner Sole i Mælkevejen ved Hjælp af Fotografier. Lyset er mindst 3000 Aar om at naa til Jorden fra disse Stjerner.

Hvor er vi, og hvor gaar vi hen?

I enhver Menneskehjerne er sikkert en Gang den Tanke dukket op: Hvor er jeg i dette dette mægtige Verdensrum? For de arbejdende Mennesker er Arbejdspladsen og Hjemmet de to Poler, hvorom Livet drejer sig, deres Verdens Brændpunkter. Men rundt i Dagliglivets Slid kan dog Tanken om det uendelige Rum med de Hundreder af Solsystemer og Kloder, hvor Jorden er en lille usselig Prik, den Jord, som synes os saa stor og vildsom at udforske — slaa ned i os og fylde os med Undren over, hvad Meningen vel kan være med hele denne Uendelighed. Tanken staar dog hurtig stille over for det, og der bliver blot en Undren tilbage eller maaske en Trang til at faa noget rigtigt at vide om disse Ting.

Sin Plads paa Jorden kan enhver snart lære nøjagtigt at udmaale. At Jorden er rund, og at den drejer sig uophørligt om sig selv, saa et Punkt paa dens Overflade kan flytte sig to—tre Hundrede Meter i Sekundet, ved de fleste.

Men man maa videre. Jorden drejer sig om

Solen og beskriver i Løbet af et Aar en mægtig Cirkel. Et simpelt Regnestykke vil belære os om, at vi Jordbeboere paa den Maade rejser 30 Kilometre i Sekundet. Det vil altsaa sige 322,000 Mil i Døgnet eller 70 Gange en almindelig Granats Fart, naar den skydes ud af Kanonen.

Med disse Iagttagelser troede forrige Aarhundredes Astronomer fyldestgørende at have bestemt Jordens Stilling, især naar de endnu tilføjede, at Jorden drejede sig 149 Millioner Kilometer fra Solen.

Men denne Stjerne, som giver vor Klode Liv med sine Straaler, og til hvilken ubrydelige Naturlove binder os, hvor befinder den sig i Verdensrummet?

Fortidens Folk troede, at Solen stod i Verdens Midtpunkt. Men Problemet viser sig mere kompliceret for os. Thi vi har opdaget, at Solen fører os af Sted i Rummet med en Fart af 16 Kilometer i Sekundet.

Hvis Solen en Gang har staaet i Verdensrummets Centrum, har dens Stilling der blot

Den store Stjernetaage Andromeda.

været kortvarig; thi med den Fart, den stadig skyder, bevæger den sig næsten 3 Millioner Kilometer i to Døgn. Det bliver derfor et forsvaret Stykke Vej i nogle Tusind Aar.

Men en overfladisk Betragtning af Himmerrummet giver os let den gale Forestilling, at vi sidder i Rummets Centrum, da der synes at være lige langt til alle de andre Stjerner.

Det var først efter Kikkertens Opdagelse, at man kom ind paa det rette Spor. Og man kom det ved Studiet af Mælkevejen. Dette hvide Bælte paa Himmelbuen er, som bekendt, en talløs Masse af Stjerner. Og hver af disse Stjerner er en Sol som vor egen, der kan oplyse Planeter, svarende til Jorden. Af saadanne Sole er det allerede lykkedes at tælle 140 Millioner.

Maaske oplyser disse Millioner af Sole hver især Planeter, der som Jorden er beboet af levende Væsener. Og alle bevæger de sig med en Hastighed, som ofte er større end den, vi har angivet for vor Sol.

Men hvor er vi da selv i dette vældige Kaos?

Ude i Universet finder vi Stjernetaager, der giver os et nøjagtigt Billede af vor egen Klodes Udviklingshistorie. De spiralformede Taageringe, der er ved at løse sig op, bærer i deres Flige glødende Kloder, som er ved at løsrive

sig og blive til Planeter. I Centrum af Taagemassen, der endnu omhyller den, er Systemets Sol begyndt at komme til Syne f. Eks. i Andromeda-Taagen.

Men der er ogsaa store, kæmpemæssige Taagedannelser, hvor selv det skarpeste Astro-nomøje ikke i Kaos'et kan opdage den Lov, der bestemmer deres Udvikling. Saaledes f. Eks. med Orion Taagen.

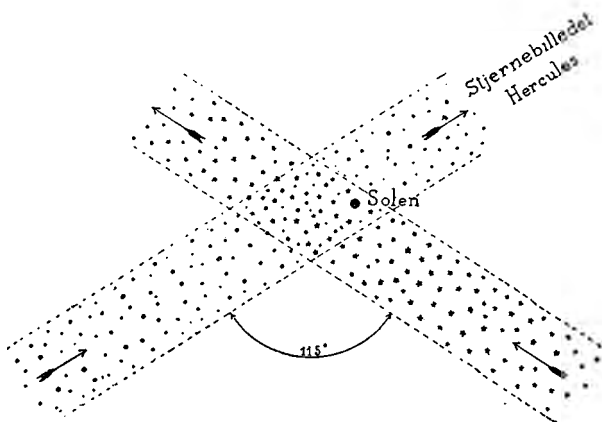
Stjernerne sidder saa tæt i Mælkevejen, at der skal de stærkeste Kikkerter til for at skelne dem ud fra hinanden. Og dog er de adskilte ved fantastiske Afstande. Lyset bruger i det mindste tre Aar om at naa fra den ene til den anden, og det gaar jo dog 300,000 Kilometer i Sekundet. Mange Stjerner er saa langt borte fra os, at deres Lys bruger flere Aarhundreder om at naa til os.

Alle disse Fakta giver os en Idé om det Verdensrums Størrelse, hvor vor Sol haster af Sted med sine Planeter. Som sine Stjernebrødre tumler den med en svimlende Hast af Sted i Rummet, hvor den dog indtager en meget beskedne Plads. Den har mange mindre Kolleger, men ogsaa Millioner, som er Tusinder Gange større.

I gamle Dage lærte man, at vi befandt os midt i et vældigt Himmerrum med faste Grænser. I dets Midte var Jorden fordømt til evigt at dreje rundt i en saa stor Bue, at den ikke mærkedes.

Men denne Cirkusforestilling, hvor Jorden drejede i en fast Manege, og overhovedet alle Forestillinger om Verdensrums faste Begrænsning, har senere Iagttagelser forlængst gjort en Ende paa.

To talløse Sværme af Sole gennemløber hver sin Bane, og disse Baner hælder mod hinanden med en Vinkel paa 115 Grader. Stjernerne i den ene Strøm bevæger sig mindst tre Gange saa hastigt som dem i den anden Strøm. Vor egen Sol befinder sig i Øjeblikket i det Rum hvor de to Stjernesværme skærer hinanden

Skema, der viser Stjernernes to Strømme. Vor Sol er i Strømmen, der bevæger sig mod Stjernebilledet Hercules.

paa Vej hver til sin Side. Vor Sol befinder sig i den Strøm, der gaar mod Stjernebilledet Herkules.

Vi ved altsaa, hvor vi er; men selv om vi ikke mere er uvidende om Retningen, vi bevæger os i, bliver det derfor ikke lettere at svare paa Spørgsmaalet om Maalet for vor

Bevægelse. Og desuden, maa vi ikke frygte for en skønne Dag at støde mod en af uendelige Masser af Stjerner, som vrimler om os, og gaa til Grunde?

Ingen ved det. For hvert Problem, der løses, møder der stadig nye frem. Arbejdet slipper aldrig op for den menneskelige Tanke.

Arkitekt Thorvald Bindesbøll.

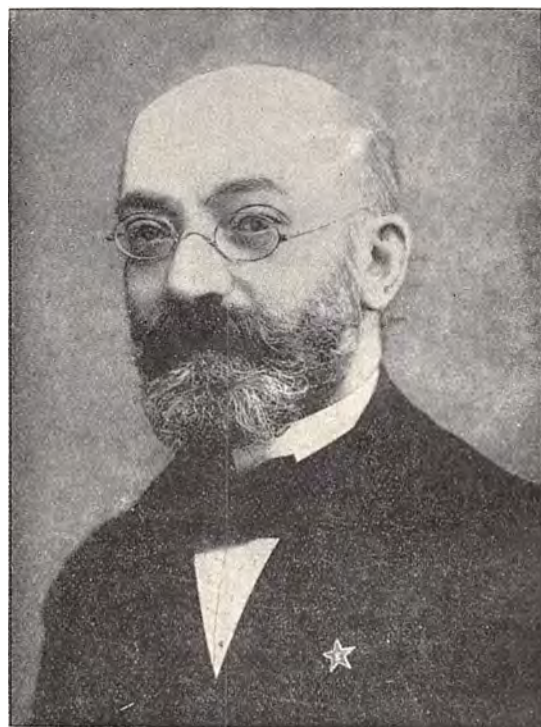
Igen er en af de Mænd, som ikke kan erstattes, gaaet bort. En ejendommelig, stort anlagt og rigt begavet Kunstner, som blot mødte Smil og Skuldertræk i sit Folks brede Lag, Forstaaelse kun i snævre Kunstnerkredse. Og dog har Bindesbøll skabt en Stil, som vil blive staaende som hans.

Thorvald Bindesbøll.

Han har givet hele vor Kunstindustri et Præg, som vil bevares. Men de store Op-gaver, som Bindesbøll netop havde Kraft og Evner til at løfte, fik han ikke. Hans Samtid lod ham gaa bort, uden at de havde givet ham Lejlighed til at udløse sine rige Muligheder. **Og hans enkelte større Værker, som er rejst i København, har Folk ikke kunnet finde Øgenavne og Skældsord nok til.** Det gik Bindesbøll

som saa mange store Kunstnere, de oplever ikke Anerkendelsen, men de føler, den vil komme én Gang, føler det, fordi de ved, de har skabt noget godt ud af deres Personligheds ejendommelige inderste Begavelse, af deres geniale Fantasi. Og han lod haant om Samtidens uforstaaende Dom, skønt den pinte ham. En sær og rig Personlighed, der kun var kendt af de faa, er gaaet bort; men hans Arbejder vil præge danske Hjem og bevare hans Navn for Eftertiden.

Dr. Zamenhof.

Esperanto-Kongressen. Esperantodagene i København formede sig nærmest som en begejstret Hyldest af Sprogets Skaber, den polske Øjenlæge Dr. Zamenhof — en Hyldest fra alle Esperantister i Danmark med deres Forkæmper Skeel-Gørling i Spidsen og fra Repræsentanter for 15 andre Nationer. Og Doktoren maa jo nok have faaet det Indtryk, at Danmark snart var helt erobret for Esperantoen. Københavns Borgmester modtog ham i Borgernes Hus paa Esperanto, Politibetjente og Kelnerne talte Esperanto, hvor Doktoren gik og stod lød der kun hans eget Sprogs ham saa kære kendte Lyde i Øret. Dr. Zamenhof har sikkert fundet, at København var en herlig By — lige fra den første stormende Modtagelse til den sidste pragtfulde Sortie i Tivoli.

Leo Tolstoj.

Ruslands gamle Apostel naar den 10de September de fire Snese Aar. Og det overrasker ingen. Snarere vilde man tro, at den gamle Patriark ovre paa Jasnaja Poljana var ældre endnu. Maaske kommer det af alle de mange Gange, man har hørt foruroligende Rygter om den gamle Greve, der laa syg til Døden. Men hver Gang rejste han sig, lige sejt og stærk i Viljen, lige glødende i Aanden for den Sag, han kæmpede for. Ikke skulde man tro, at hans Hjerte var trættet eller hans glødende Aand kølnet — efter de 80 Somre. Lige fanatisk

Leo Tolstoj.

præker den gamle Apostel den Religion, han har sat sit Liv ind paa. Som Sandhedsforkynder er det, han vil, at hans Eftertid skal nævne ham. Som en af de mægtige Apostelskikkelser, som den gamle Lære: „Elsk din Næste som Dig selv“ — al Etik Grundvold — har givet Kød og Blod. Dette Bud er det, han holder frem i sine største og mest glødende Værker — blot rent menneskeligt. Kun som det store Bud, der skal formaa efterhaanden at gribe Sjælene og omskabe hele Menneskelivet. Thi Tolstoj er jo Fanatiker og Drømmeren, der ser mægtige Fremtidssyner. —

I hele sin Levevis minder Tolstoj netop om Fortidens Apostle, om Kirkefædrene, der drog bort fra det verdslige Liv for helt at ofre sig

for deres Kald. Fattig og spartansk, klædt i sin grove Bondekofte lever han som en ægte Patriark i sin Familiekredse. Skønt og harmonisk former Livet sig paa Jasnaja Poljana, og det, skønt den gamle Greve er temmelig ene om sin Askese. Hans Hustru og Børn lever, som de altid har gjort — i rimeligt Forhold til deres Rigdom. Og Tolstoj har aldrig søgt at øve Tvang overfor dem. Men hele Familien forenes i en rørende Kærlighed og Beundring for den gamle Fader, Apostlen og Sandhedsforkynderen. Han kræver blot det samme af sine nærmeste som af alle Mennesker: Ærlighed og en alvorlig Stræben efter at leve sandt og godt.

Og hver Eftermiddag kommer Bønderne, der vil have Raad af ham, til det store Lindetræ, hvor Tolstoj trolig møder op og giver Raad og Hjælp. Aldrig gaar Bønderne uhjulpne bort fra „lille Bedstefar“.

Fælles med Kirkefædrene har Tolstoj ogsaa sin Trang til at se saa sort paa Tiden før sin „Omvendelse“; han kan ikke sværte sit Junkerliv nok. Han skriver: „Jeg kan ikke mindes disse Aar uden en smertelig Følelse af Afsky og Sorg. Jeg dræbte Folk i Krigen, jeg saarede Mænd i Dueller, jeg tabte Penge i Kortspil og ødslede med de Ting, der havde kostet Bønderne Sved, ja, straffede tit disse mine Medmennesker og færdedes med ødelagte Kvinder og blaserede Mænd. Jeg løj, røvede, drak, var en Morder, alle mulige Forbrydelser har jeg begaaet. Og dog blev jeg anset af mine ligestillede for at være et forholdsvis moralsk og beundringsværdigt Menneske.“

Men Tolstoj er ikke i den Grad Asket, at han nægter sig gode Nydelser. Han elsker Musik og dyrker den ivrigt. Ellers er de bedste Timer for Familien dem, hvor Tolstoj læser sine Arbejder højt. Thi hvor meget end han fornægter Kunsten i sine Arbejder, saa er Kunstneren i ham stærkere end hans Vilje, og hver

Præken af Tolstoj hører til Kunstens ypperste Værker.

Store Samfund har samlet sig om Tolstojs Moralbud og søgt at bringe hans ideale Krav ud i Virkeligheden. Af saadanne Tolstoj-Samfund findes der flere i Rusland, et eneste i England. Gennem dem og gennem hans Værker vil den gamle Apostels Gerning leve længe efter hans Død. Det Bud, hvori Tolstoj har fundet udtrykt Maalet for alt Liv, vil i Fremtiden gribe flere Sind og bære rigere Frugter, end han selv oplever at se, — men som han maaske har anet i sine Fremtidssyner.

„Den hvide By“.

Æresgaarden paa den fransk-britiske Udstilling. Jul. Aagaard fot.

London, Aug. 1908.

Det er af Ydre sikkert den smukkeste Udstilling, som Verden endnu har set. Saa let og yndefuldt er der aldrig før bygget i det flygtige Materiale, der staar i Sommer og falder til Vinter, med saa lykkelig en Haand er Østerlandets og Vesterlandets Arkitektur aldrig før slyngede sammen til den særegne Stil, som er ved at arbejde sig frem, og som man kan kalde Udstillingsstilen. Ja, saa smuk er denne fransk-britiske Udstillings Mure, at man ikke sjældent mindes om Venedigs Adelspaladser, om denne mærkelige By, hvor netop Østens og Vestens Bygekunst smelter sammen i harmonisk Hele. Og højere Ros kan man ikke give den Mand, der, en Trolldmand lig, skabte den hvide By, om ikke paa en Nat som Aladdins Slot, saa dog paa et Aar. Men saa er ogsaa Aladdins Bygningkun Sagn og Digterdrømme, mens man kan slaa Knoen med Imre Kiralfys Mure og føle Virkelig-

tigere, end Menneskenes Børns ellers plejer at være.

Hele denne Udstilling er atter et Bevis for, at selv i vore demokratiske Tider, hvor Fler-tallet og Mængden synes at afgøre alt, er det dog den ene Mand, det kommer an paa. Den ene, der faar Idéen og vil den med den mandige Vilje, der avler Virkeliggørelse.

Den fransk-engelske Udstilling har det officielle Apparat af ansete Navne, som en Gang synes at skulle til ved Udstillinger. De fylder hele fire Sider og har Repræsentanter for alt, hvad der rager op i Samfundet. Der er en Her-

hedens Slag mod sit Kød.

Man ved knapt, hvor han stammer fra, han siges at være en ungarsk Jøde, et af disse internationale Mennesker, der har deres Fædreland, hvor deres Arbejde er, hvor der er noget at gøre. Og som man uvilkaarligt bøjer sig for, fordi deres Vilje og deres Opfindsomhed er saa uendelig meget større og kraf-

Udstillingsterrænet, set øppe fra Flip-Flap'en.

tug som Ærespræsident, en Jarl som Præsident og ikke mindre end 14 Vicepræsidenter med meget mere. Alle sammen er de „His Grace“ eller „The Right Hon.“. Imre Kiralfy har ved sit Navn kun Esq., han er kun Hr. Kiralfy, hverken Naade eller Ekscellence eller Velærværdighed. Han er bare det ene, Manden. Det er ham, der faar Idéen, det er ham, der trænger til at bruge sine Kræfter, til at finde paa, at tjene Penge, vinde Ry. Og han bruger dem alle sammen. Den grimme, skallede Jøde piber, og alle danser de efter hans Fløjte lige op til Prins og Konger.

Melodien, som Kiralfy spiller, er forøvrigt god nok. Det er Tilmærmelsen mellem de store Vestmagter, mellem Vesteuropas gamle Kulturstater. Og sikkert har Udstillingen gjort sit til at bringe de to Folk i nærmere personlig Berøring. Den har endog bragt Franskmændene ud at rejse. At Englænderne tog de syv Timer ned til Paris blot for en Dags Skyld, at de rejste Lørdag Aften og var hjemme Mandag Morgen for at leve den døde engelske Søndag under muntre Forhold sønden for Kanalen, var jo gammel kendt. Men at Franskmændene i Tusindtal tog op til London for en Dags Ophold var det hidtil ukendte, som Kiralfys Udstilling har gjort kendt. En Lørdag, da det var Helligdag i Frankrig, kom der alene fra Paris 5000 Franskmænd op til Londen. „Strand“ var den Dag næsten som en parisisk Gade. Og nationale Fordomme og gammelt Nag svinder jo ikke bedre, end naar man kommer hinanden nær ind paa Livet, ser, at de andre dog ogsaa er ganske almindelige Mennesker ligesom én selv.

Men selv en Mand som Kiralfy kan ikke mere, end hvad han kan. Han er Idéens Mand, han er ogsaa Iscenesætteren, han rejser Udstillingens vidunderlige Ramme. Men fylde Rumene med de Genstande, som burde være der, har han ikke magtet. Maaske har ogsaa Tiden været for kort. I alle Tilfælde, rent udstillingmæssigt er Udstillingen en Skuffelse for den, der gaar der for at se og lære.

Hverken Frankrig eller England er nær saa godt repræsenterede som f. Eks. paa Verdensudstillingen i Milano for to Aar siden. Selv Landsudstillingen for et lille Land som Bajern i Nürnberg var paa mange Punkter bedre og lærerigere. Udstillingen af engelske Skoleforhold er hverken saa alsidig eller saa god som den bayerske Stats Udstilling. Ja, selv en Udstilling som Pragerudstillingen i Aar, der kun omfatter en Tredjedel af Böhmen, er ikke sjældent indholdsrigere end de to Verdensmagters Udstilling, der yderligere havde deres store Kolonier at møde op med. Kun Kanada møder med en smuk og velordnet Udstilling. Naar man tænker paa, hvad Indien kunde byde, er det nærmest en Skandale, hvad der er.

Naturligvis er der en Masse alligevel. Og for den, der forstaar at se, er der lærerige Sammenstillinger at gøre mellem engelsk og fransk Kultur.

Og alligevel, det er fuldt berettiget, at Hovedparten af de besøgende bliver ude i Terrænet; thi det er det bedste ved denne Udstilling. Særlig den forreste Gaard, Æresgaarden, er smuk som en Drøm fra Østerland. Naar dens Tusinder af elektriske Lamper springer ud ved Tusmørkets Komme, betages man saa ganske, al Erindring om og Misnøje med, hvad der mangler, uddør i denne Skønhedsaaften. Og selv om alt andet fra denne Udstilling skulde synke i det Glemselens Hav, der opsluger saa meget af vor Fortid, vil dog altid Mindet om denne hvide Gaard med dens Sø og dens Vandfald, der genspejler de tusind Blus, lyse i Mindet.

C. C.

Jens Busk i samtale med en katolsk Søster.

Uventet er Jens Busk død, endnu livligt interesseret i al Politik og dog en politisk Aftægtsmand, som havde gjort sin Gerning, og for hvem nu kun Døden var tilbage. Allerede de sidste Aar, han var inde i Politik, følte han sig som en Mand, om hvem en ny Slægt groede op, der ikke kendte Josef og Josefs Fortjenester. En ny Farao herskede og hans Mænd. De, som han havde kæmpet med og mod, var døde eller havde trukket sig tilbage. Derfor gik Jens Busk ogsaa, mens han endnu syntes at staa i sin fulde Kraft. Han følte sig fremmed, Tiden var ikke hans længere. Og nu er han død, den gamle Stridsmand, der havde givet og faaet saa mangt et Hug.

Fra Afsløringen af Kong Kristian IX.'s Statue i Nyborg. V. Frier fot.

Hagemanns Kollegium. De Mænd, der giver stort i vort Samfund, er snart talte. Og endnu færre er de, der giver til Livet, til de stærke, til Fremtiden. Mest er Giverne tilbøjelige til at give til de syge, til de fattige, de smaa og de gamle. Men hvor for-tjenstfuld end denne Gavnildhed kan være, bedre og mere frugt-givende er den Gavnildhed, der giver til dem, der gør Livets Arbejde eller dygtiggør sig til det. Derfor bør vort Samfund med dobbelt Taknemlighed tage mod den storstiledede Gave, som

Direktør Hagemann har givet Ungdommen i det smukke Kollegium ude i Kristianiagade. Hvilken besynderlig Mand er ikke Giveren, denne Lærde, der tillige er udmærket Forretningsmand, denne Opfinder, der er Kritiker om en Hals, paa en Gang et klart Hovede og et varmt Hjærte, en Mand, der synes at kunne rumme og overkomme alt, Administratoren med det klare Overblik, hvem dog ingen Detail undgaar. Og som,

Dagligstuen i Hagemanns Kollegium. Jul. Aagaard fot.

naar han bygger til Studenter, ikke bygger Kamre, men Stuer, bygger smukke og kunstneriske Hjem. Og endelig letter sin Gave ved at sige, at det slet ikke er nogen Gave, men kun et rentefrit Laan, som betaales tilbage, naar en Gang Omstændighederne er til det. Saadan har ingen tænkt eller handlet før i Danmarks Lande.

Slutningstableau af Revyen paa Sønderbros Teater.

Sønderbros Teater, der til at begynde med ligesom laa langt ude i Byens Periferi, er under Direktør Victor Wulffs dygtige og opfindsomme Ledelse, rykket stærkt ind mod Byens Centrum. Og medens et besynderligt justitsministerielt Forbud har fjernet Sommerrevyen fra dens gamle Scene i ude i Frederiksberg Allé, kan Sønderbros Teater, da det ligger paa Københavns Grund, i Følge en Lovbestemmelse fra 1889

endnu opføre Revyer. Og d'Herrer Verner Nielsen og Schönfeldt har benyttet Friheden til at lave en Revy, der vel kunde være mere aktuel, men dog indeholder en Række gode Viser og en Mængde morsomme Paafund. Teatrets Ungdom gaar paa med et godt Humør, som de gamle Scener maa misunde den. Der er ikke mindste Tvivl om, at Revyen vil opleve mange røde Lygter.

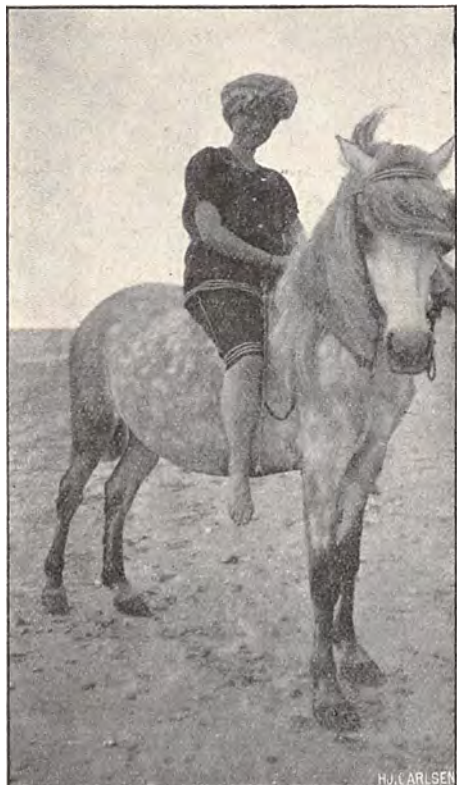
„Fluepapiret“ ved Charlottenlund.

„Fluepapiret“. Hvor er dog Københavnerne et taknemmeligt Folk efærd. Blot man aabner et Stykke aabent Strand ude ved Øresundet, hvor

man kan glæde sig ved Vandets Skjulpen mod Kysten uden at skulle betale en Restauratør Afgift derfor, straks sidder de og ligger de i Sandet saa tæt som Fluer paa et Stykke Fluepapir. Fortiden har handlet Synd og Skam med denne smukke Øresundskyst. Den er stykket ud i private Grunde, i Enkeltmands Haver. Man har ikke tænkt paa at aabne Storbyens Hundrettusinde en let og bekvem Adgang til Sø og frisk Luft. Endnu er der nogle Stykker aaben Strand tilbage, som det offentlige kan sikre sig. Blot det vilde gøre det, inden det bliver for sent.

Somren, der svandt.

Fra et Vesterhavsbad.

Der vil kun lyde gode Ord om den Sommer, der nu med klare Dage glider over i Septembers Høst. For én Gangs Skyld vil man sikkert kunne samle alle dem, der beboer det danske Ø- og Sletland, i en enstemmig Mening: Det har været en god Sommer. Ellers er det jo gerne saa, at naar Byfolk, der holder Ferie ude mellem Markerne og langs det brydende Hav, faar al den Sol, de ønsker, klager Landmanden over Tørke. Der har været Aar, hvor glade Sommergæster paa Skagen hver Dag har kunnet tage deres Solbad i Klitternes Gryder, men hvor samtidig Bonden ned over Vendsyssel har gaaet hen over afsvedne Græsmarker, hvis Jord var saa haardbrændt af Solen som Klippegrund. Og har Landmanden faaet den Regn, han skulde have, har Land-

liggerne siddet og kigget indendørs ud gennem Ruder, der drev af Regn: Mon det dog aldrig vilde høre op?

Men i Aar har det været fordelt saadan, at begge Parter har været glade. Sol og Regn er komne i det rigtige Blandingsforhold, at hver synes, at han har faaet netop det, han havde Brug for.

Og det synes efter Udtalelser af dem, der vender hjem fra Udlandet, at have været saadan det meste Europa over. Selv ovre i England, hvor Regnen kun falder altfor villigt og altfor ofte, har man i Aar to Gange haft en Periode af 15 Dage uden Regn, og det skal man meget langt tilbage i Englands meteorologiske Historie for at finde Magen til.

Og det, at Sommeren er god og solfyldt, betyder i vore Dage langt mere baade for de enkeltes og for Samfundets Sundhed end før. Thi nu er der Hundreder af Byernes Folk for hver ti eller én i gamle Dage, som drager ud til Strand og Skov og Sol. Og dog har vi endnu langt igen, før vi kommer paa Højde med den Flugt fra Byen, som gaar for sig i de angelsaksiske Lande, ikke blot i Form af længere Ferier, men snarere som Udflugter fra Lørdag til Mandag. Naar Forretninger og Butiker i de store travle Lande og Byer i stedse stigende Tal kan lukke Lørdag Middag, skulde man tro, at noget lignende ogsaa kunde gøres herhjemme, hvor vi ikke har saa forfærdelig travlt.

Men allerede nu er der dog en ganske respektabel Rykken-ud i Sommermaanederne mod det, som var Tilfældet før. En forstandig Venden-tilbage til-Naturen, bygget paa et viden-

Fra Roskilde Fjord

En Provinsjournalist og hans Kone, der paa amerikansk Vis fører „the simple life“ og slaar sig ned i deres Teit ude i Skovene og ved den aabne Strandbred.

skabeligt Grundlag og derfor ganske anderledes solidt funderet end det 18. Aarhundredes sentimentale Flugt for Kulturen. Naar vi drager ud i Naturen, er det, fordi vi gennem vore Videnskabsmænds Eksperimenter ved, hvad Solen betyder for vort Legeme, hvilken Indflydelse frisk Luft har. Rousseaus Heltinder spændte en Parasol op mod Solen, for at den ikke skulde fordærve deres sarte Teint, medens vor unge Pige sætter sin Stolthed i at vende hjem fra sin Ferie brunet som en Kafferkvinde. Og vore Kvinder er sikkert sundere helt ind til Marven af deres Muskler og deres inderste Hjerne-

Sommer ad Aare med gylden Sol og endnu mange mange flere, der faar godt af Sommerens Goder end i Aar. Thi dette med at Solen skinner ligelig over alle, over retfærdige og uretfærdige, er jo kun Sandhed med Indskrækning. Selv Solen skinner jo endnu kun paa de lykkelige, der har Raad og Tid til at købe dens Straaler og dens Sundhed, paa Solsidens Børn. Og derfor bør vort Maal være: Mere Sol for mange flere, indtil den Dag kommer, da der virkelig er Sandhed i det gamle Ord om Solen, der deler ligeligt ud til alle dem, der har Solen behov. Og det er jo hver og en af os. ANTONIO.

En af vore Læsere sender os fra den nordafrikanske Havneby Sfax dette Billede af en Neger, der med synlig Tilfredshed svaler sin Tilværelse med en iskold Carlsberg Pilsner. Af alt, hvad vi sender ud, er vort Øl sikkert det, der bærer Danmarks Navn videst om i Verden. Vort Smør maa søge sine Kunder inden for et vist, begrænset Køkken; men vort Øl har den store Internationalitet, det smager, og det læsker overalt — overalt, hvor Solen skinner. Og for Resten ogsaa, hvor den ikke skinner. En Nordpolsfarer stikker sikkert sin danske Bajer ud med samme Velvære som denne sorte Fyr i den glødende Middehavshavn.

I 38 Graders Varme! Olivarius Christensen fot.

Tronskiftet i Marokko.

Mulai Hafid, Marokkos nye Sultan.

Abd-el-Aziz, idet de slettede hans Navn af Bønnen. Man raadslog, og man enedes. Herolder raabte Resultatet ud: Mulai Abd-el-Aziz er ikke længer vor Sultan. Og næste Dag samledes de gejstlige og verdslige Stormænd og udraabte hans ældre Broder, Mulai-Hafid, Guds Slave, til Sultan.

Siden da har Borgerkrigens Vaaben talt, og

Det var den 3. Januar, at Ulemaerne i Fez, der repræsenterer den højeste religiøse Myndighed i Marokko, samledes i den hellige Moské Moulaï-Idris, for under Trykket af en opbidset Folkesværm, der omringede Moskéen, at afsætte

nu synes de at have sagt deres sidste afgørende Ord til Mulai-Hafids Gunst. Abd-el-Aziz er en hærløs Flygtning.

Og for denne Gang har Vaabnene talt til Fordel for den bedre Mand.

Mulai-Hafid blev i Faderens Tid gerne anset for hans Efterfølger. Han var paa én Gang tapper og lærd, han skrev Kommentarer til den arabiske Grammatik og smagfulde Vers. Og han vidste at skaffe Ro i det sydlige Marokko, hvor han herskede som Vicesultan i Marrakech. Men hans Faders almægtige Storzvizir Ba-Hamed ønskede ikke den mandige Mulai Hafid til Hersker. Han fik ved Sultanens Død Barnet Abd-el-Aziz udraabt til Sultan, og Mulai-Hafid bøjede sig loyalt for sin yngre Broder. Det var først, da denne havde sat al Magt og Myndighed overstyr i sin barnagtige Leg med Evropæernes Opfindelser, med Automobiler og Fotografiapparater, da Oprør løste Oprør af, da de fremmede satte sig fast i Kystbyerne, da alt svandt hen i det haabløse Kaos, at Mulai-Hafid brød op mod Nord, som Manden, der skulde redde Faderens Rige.

Og nu har Vaabnene talt de skarpe og blodige Ord til Fordel for Manden.

Mulai-Hafids Ministerraad.

Generalagent *A. Terkelsen*, Repræsentant for Canadian Pacific-Linien, fejrede d. 31. Aug. sin 60-aarige Fødselsdag, T. er udvist Sønderjyde, en uforfærdet Patriot og en god dansk Mand.

Toldforvalter *J. N. Scheel*, Køge, har efter 22 Aars Tjeneste taget sin Afsked, 74 Aar gl. S. har i sit Embede vist sig som en ualm. nidkær og samvittighedsfuld Embedsm. og en forstaaende Chef.

Fhv. Rigsdagsmand *C. C. Bønløkke* fyldte d. 26. Aug. 80 Aar. B. havde i over 40 Aar Sæde i Rigsdagen, hvor han var skattet for sin saglige Dygtighed. I over 25 Aar var B. Folketingets Sekretær.

† Stationsforstander *Ph. L. Bruhn*, Esbjerg, er død, 64 Aar gl. B. havde beklædt Stillingen som Forstander v. Esbjerg Station lige siden dennes Oprettelse i 70-erne.

Forstander *N. Sødring* fejrede d. 1. Septbr. 25-Aars Jubil. som Leder af Vesterbros Seminarium, der er sluttet sammen med Blaa-gaards Semin. I 25 Aar har S. ledet „Vesterbros Realskole“.

Lærerinde, Frk. *A. Eichmüller* fejrede d. 1. Septbr. sit 25-Aars Jubil. som Viceinspektrice v. de kbhvns. Kommuneskoler. Som Lærerinde v. Hindeg. Skole og Femmers Seminar. er Frk. E. meget afholdt.

Lærerinde, Frk. *Mathilde Eggert* fejrede d. 1. Septbr. sit 25 Aars Jubil. som Lærerinde v. Mathæusgades Skole. Frk. E. er i Besiddelse af ualm. pædagogiske Evner, der har præget hendes Undervisning.

Lærerinde Frk. *E. C. Kurtzhals* fejrede d. 1. Septbr. sit 50-Aars Jubil. som Indehaver af den Pogeskole, der bærer hendes Navn. Frk. K. har altid omfattet sin Gerning med stor Kærlighed.

Overintendant *F. C. C. Caspersohn* fejrede d. 29. Aug. 50 Aars Jubil., idet han i 1858 blev dimiteret fra den kgl. Underofficers-Elev-skole som Korporal. C. er en dygtig og elskværdig Mand.

† Bogholder *H. A. Koch* v. Aarhus Stiftstidende er død, 65 Aar gl. H. var en pligtopfyldende og skattet Mand, som vil efterlade et stort Savn.

† Bødkermester *P. W. Petersen*, Næstved, er død, 69 Aar gl. Veteran fra 64. P. var en politisk stærkt interesseret Mand. Sin Bys Historie havde han ofret et stort og grundigt Studium.

† Pastor *Peder Nielsen Eskelund*, Tørring, er død, 49 Aar gl. Siden 93 Præst i Tørring. Form. for teol. Læseforen. En frisindet og begavet Mand med levende Interesse for Sprog og Historie.

Sultanen hilses af Folket, da han den første Fredag efter Forfatningens Givelse kører til Bønnen i Hamidie-Moskéen.

REDIGERET AF: C. C. CLAUSEN.

VINGAARDSTRÆDE 25.

UDGIVET AF: ODIN DREWES.

Aarhus Oval Rammefabrik.

Ovale Rammer. Man har i mange Aar syslet med Problemet oval Drejning, uden at dette hidtil har ført til noget praktisk Resultat.

Et kendt Aarhusfirma, *Aarhus Oval Rammefabrik*, der drives af d'Herrer N. Chr. Nielsen og og Chr. Berg Haugaard, har imidlertid efter Aars Forsøg opnaaet at fremstille ovale Rammer, der ganske overgaar alt, hvad der hidtil er fremstillet paa dette Omraade. Til Fremstillingen benyttes udelukkende Maskiner, hvis Konstruktion

skyldes den ene Indehaver, Hr. N. Chr. Nielsen, som efter flere Aars praktiske Forsøg har løst denne Opgave.

Disse smagfulde Rammer vil utvivlsomt inden lang Tid vinde Indpas i de mange Hjem, hvor man forstaar at værdsætte smukke og hyggende Vægprydelser.

Rammerne føres i massive Mahogni og ægte forgyldt Træ og fremstilles i alle Størrelser, lige fra $\frac{1}{2}$ Tomme til 3 Alen. De frembyder den store Fordel, at man undgaar de Ærgrelser, som daarlige Samling af Træet ellers fremkalder, idet Rammerne drejes af et Stykke massivt Træ.

N.

Interiør fra Aarhus Oval Rammefabrik.

EVER 8 DAG

Nr. 50. 14. Aargang.

13. September 1908.

Det første Sytøj. Jul. Aagaard fot.

Fru Martha.

Efter det Franske.

Endelig finder jeg Dem igen, min lille Martha," udbød Fru Luce og kom stormende ind i Dagligstuen, før Pigen havde faaet meldt hende.

En ung Dame rejste sig og løb hende i Møde. Det blev en varm Omfavnelse.

„Aah, hvor jeg er glad for at se Dem igen,“ sagde Martha den ene Gang efter den anden. Og hendes smukke Øjne straaede af Glæde. Hun havde et henrivende, livligt og sjælfuldt ungt Ansigt, et af disse letbevægelige Ansigter, hvor alt, hvad der foregaar i det Indre, alle Stemninger, afspejler sig. Og hun smilede saa barnligt ømt til den genfundne gamle Veninde.

De to Damer satte sig ned i Kronens klare elektriske Lys.

„De ser saa bleg ud,“ begyndte straks Fru Luce med moderlig Bekymring. „Hvad er der sket med Dem i de fire Aar, hvor vi ikke har set hinanden?“ Hendes Stemme skælvede let.

Der viste sig to røde Pletter paa den unge Dames Kinder, og Munden fik et smerteligt Udtryk.

„Ja, jeg har ikke skrevet til Dem i saa lang Tid, for jeg vilde ikke bedrøve Dem midt i Deres Glæde over alt det nye og dejlige, De saa paa Deres lange Rejse. Men — nu ja, dette Ægteskab, som De havde faaet i Stand, lykkes ikke. Henry og jeg er skiltes?“

„Skilte!“ Damen søgte at lade pinlig overrasket; men hun bøjede Hovedet for ikke at røbe, at hun allerede kendte denne sørgelige Roman.

„Nej, vi er ikke skilte endnu; vi er blot blevne enige om, at gaa hver til sit. Jeg følte mig dybt fornærmet af ham og forlangte og fik Separation.“

Fru Luce sukkede dybt: „Det gør mig saa ondt, og jeg er saa fortvivlet over, at jeg har været med til at faa Jer sammen. Men jeg syntes, I passede saa godt for hinanden —“

„Gør Dem dog ingen Bebrejdelser. Det var mig selv, der vilde gifte mig med Henry, jeg elskede ham. Men det maa have været paa en gal Maade. Og bagefter forstaaer jeg ogsaa godt, at jeg var allfor forkælet og pjanket og stillede Fordringer, som Henry ikke kunde opfylde. Jeg var en lille Drivert, som kun tænkte paa Fornøjelser, og han var den fanatiske Arbejder, den fremragende Læge, som ikke havde Tid eller Sans for alt det, der morede mig. Hans evige Arbejde irriterede mig, det gjorde mig hæftig. Han blev ked af mig. Og saa begik han den Fejl, som man ikke kan tilgive, naar man elsker — —“

„Aah, tværtimod,“ mumlede den gamle Dame erfarent. „Og hvad vil De nu, lille Martha, gøre ud af det lange Liv, som ligger foran Dem?“

„Aah, jeg har fundet Arbejde,“ svarede Martha med et stolt Smil.

„Virkelig?“

„Ja, jeg arbejder, hænger rigtig i. Jeg studerer Medicin. Jeg gaar allerede paa Hospitalet, og om to Aar er jeg —“

„Doktor. Bravo. Det er udmærket, men det er nok en drøj Omgang?“

„Slet ikke. Arbejdet morer mig, og jeg har lært meget af det. For det første, hvor saadanne Luksus-Kvinder, der ikke udretter noget, er unyttige og slet ikke lykkelige. Og alt det gode, som de kunde gøre, gør de ikke. Nej, det er en bedre Bestilling at være Læge og hjælpe sine Medmennesker. Medicinen er blevet min Passion —“

„Ligesom Henrys.“

„Ja, derfor forstaaer jeg ham bedre nu. Aah! hvis jeg havde vidst det den Gang — —“

„Saa havde det hele maaske forment sig anderledes. I kunde have arbejdet sammen.“

Et lille sarkastisk Smil spillede paa Marthas Læber. „Aah, det gør vi somme Tider.“

„Hvad for noget? Ser I hinanden?“

„Ja, jeg har saamæn haft den Ære at hjælpe ham ved flere Operationer.“ Marthas Stemme var saa naturligt triumferende, at Veninden maatte smile. „Jeg har kloroformeret hans Patienter og gjort det meget godt. Men, ærligt talt, synes det at mishage min kære Hr. Gemal. Ja, saadan er Mændene. De vil have, at deres Koner skal være intelligente nok til at forstaa og interessere sig for deres Arbejde, til at beundre dem; men vil Kvinderne saa arbejde ligesom de, bliver de fleste rasende over deres Hovmod, at de tror at kunne tage det op med dem. Hvis jeg havde besluttet at sætte en uoverstigelig Hindring mellem Henry og mig, kunde jeg ikke have valgt klogere. Hans Forfængelighed er dybt krænkede ved Tanken om, at hans lille Gaas af en Kone er i Færd med at hæve sig op til ham i hans Videnskab.“

„Tror De virkelig? Man skulde jo netop tro, at hans Kærlighed til Dem, der saamæn aldrig er død, vaagnede fornyet op ved den Beundring, Deres Arbejde maa vække hos ham, som kan vurdere det.“

„Nej, alt det er kun Romanfraser; jeg kender bedre mine Pappenheimere,“ og Martha smilede med et Smil, der skulde være skadefro og hoverende, men som en Skælven af Læberne forvandlede til noget ganske andet.

FRU MARTHA

Men Martha nød sin Hævn. Hun var stolt af at bevise sin kloge Mand, at hun ikke var saa dum og tom i Hjernen, men at hendes Hoved kunde rumme og undfange al den megen Viden og Klogskab. Hun havde da ogsaa resolut taget sit Pigenavn og var begyndt fra Grunden. Efter fire Aars Forløb var Eksaminerne godt overstaaede, og Martha gjorde nu Kandidattjeneste paa Hospitalet.

En skønne Morgen kom hendes Mand ind paa Operationsstuen, hvor hun gjorde Tjeneste; det blev altsaa hende, der maatte hjælpe ham under Operationen. Siden den Dag lagde hun Mærke til, at han var særlig omhyggelig med sine Forelæsninger, naar hun var der.

„Han vil imponere mig,“ tænkte hun; men hun stak ikke op. Hun udfoldede al sin Viden og Intelligens.

Denne Kappelstrid gik ikke ubemærket af. Studenterne drillede hende med Doktorsens „faible“ for hende. Det endte nok med Ægteskab, sagde de. Men Martha protesterede og forsvarede sig; som Vaaben brugte hun Mændenes Afsky for Kvindeemancipationen. En Dag efter en Operation, da Doktoren var gaaet for at klæde sig om, og Sygeplejerskerne rensede de blodige Klæder og Instrumenter, blev hun rigtig drillet. Stærkt irriteret udslyngede hun da himmelhøjt: „Ja, jeg nægter ikke, at den Slags Ægteskaber har større Chancer for at blive lykkelige end andre, for Hjerternes Forening lader sig nu en Gang ikke realisere uden en vis Sindenes Overensstemmelse. Og den

opstaar lettere mellem to Mennesker, der har valgt sig samme Maal. Men der er endnu Fordomme, og jeg for min Part drømmer ikke —“

Henne fra det andet Operationsbord, hvor en Professor var i fuld Gang med en Operation, lød nu: „Mine Herrer, jeg var vis paa her at finde et Eksempel paa Bentuberkulose, og se nu her.“

„Kom!“ sagde en af Marthas Kammerater og puffede til hende. Men Martha blev staaende, fordybet i sine Tanker. Bag hende lød en sagte Stemme:

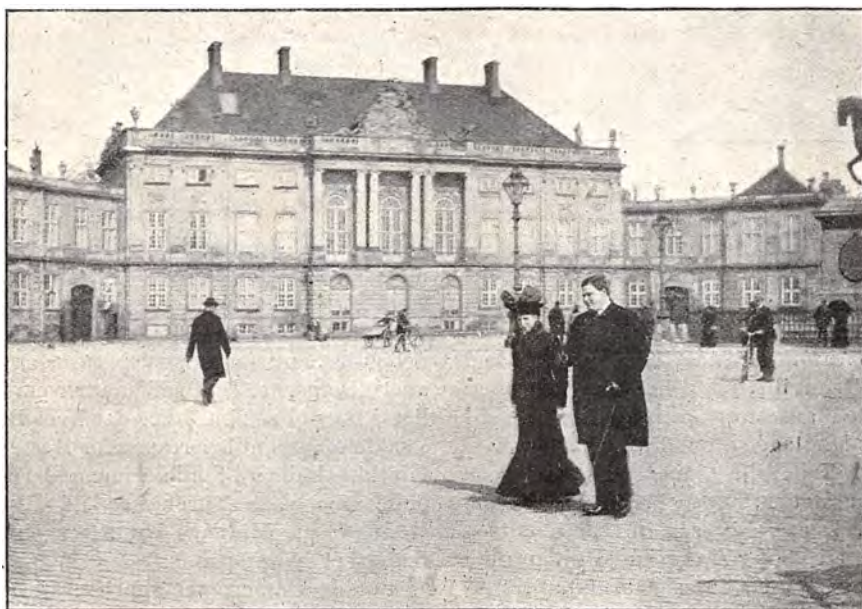
„Martha!“

Det gav et Chock i hende, og hun vendte sig hurtigt; hendes Mand stod bag hende; han sagde stille: „Jeg hørte, hvad Du sagde før. Din Drøm kan blive Virkelighed for os. Jeg elsker Dig med en hel ny Følelse, heftigere, dybere og anderledes beundrende end før. Du er ikke mere det lille barnagtige Pigebarn, som jeg giftede mig med, fordi hun var saa bedaarende morsom i sin friske Skønhed. Du er den Kvinde, jeg trænger til, en Kammerat, som kan dele Arbejdets Glæder med mig. Jeg elsker Dig af hele min Sjæl, Martha, Tror Du mig ikke?“

Martha saa op med et straalende og dog saa ømt Blik: „Jeg tror Dig, og jeg forstaar Dig.“

„Naa?“ spurgte han — Kærligheden lyste ham ud af Øjnene.

Med en lille yndefuld, kælen Bevægelse, rødmende i lykkelig Forvirring, rakte hun ham Haanden til Samtykke.

Paa Amalienborg Plads. Prins Gustav og Prinsesse Thyra. Jul. Aagaard fot.

Trouville,

Trouville — det er Storstadslivet ført ud til Strandbredden og Bølgeslaget. Ikke andet. Før betød Ordet Trouville for Pariserne et virkeligt Sommer- og Rekreationsliv, Havets stærke Luft, langt fra Hovedstaden, et frisk Pust ind i Salonernes lumre parfumerede Luft; men nu er Trouville kun en Forstad til Paris; Strandpromenadernes Luft er snart lige

sættelse af Avenue de l'Opéra eller Rue de la Paix i Paris. Det er den samme raffinerede Toilettekunst, man ser udfoldet her.

De Damer, der endnu søger at opretholde Illusionen om Rekreationen ved Badelivet, hel- liger Formiddagen til Sporten, men de rigtige Pariserinder ses først højt op paa Dagen, naar Coifføren og Massøsen har gjort deres

Badeliv ved Stranden.

saa lummer og duftende som Salonernes — Havet blander blot her sin Brusen i Samtalerne.

Eksprestogene bringer Folk til Paris paa et Par Timer. Trouville er snart ikke fjernere end Versailles. I Automobil naar man med Lethed efter Badet i Trouville ind til Frokost i Klubben paa Concorde-Pladsen og er igen der ude til Komtesse X's Modtagelse om Eftermiddagen.

Sæsonen i Trouville ligner Sæsonen i de andre store Kursteder: Baden-Baden, Interlaken, Aix-les-Bains. Der er lige saa internationalt og ikke mindre elegant. Vinduesudstillingerne i disse „Strømbyer“ med deres Overflod af Ædelstene, Silke og Kniplinger overbeviser én om, at „de kokette“ blot skifter Skueplads, men ikke Levevis. Rue de Paris i Trouville er en Fort-

bedste, og Kammerjomfruen kronet Værket med et af de franske Skrædderes Mesterværker. Og saa mødes hele det fornemme Trouville „paa Brædderne“, som er lagt over det gule Sand langs med Kasino og Hotellerne ud til Bølgerne. Og Promenaden ender ufejlbarligt i Hippodromen, hvor der hver Dag afholdes Væddeløb, saa at Interessen for Heste og Væddeløb ikke kølnes i Sommermaanederne. Fra Hippodromen gaar Turen saa ud til de mange Modtagelser, Middags- og Aftenselskaber, som Badelivet byder paa.

For de Damer, der sporter, er Badelivet aldeles opslidende. Ved Siden af Udmattelsen fra Sporten og Badet kommer alle Omklædningerne; mindre end fire Toiletter kan en Sportsdame

TROUVILLE

Mellem Strandteltene under Eftermiddagskoncerten.

af Trouvilles high-life ikke klare sig med paa en Dag. Og alt det tager paa Kræfterne. Her som altid ellers har Herrerne det lettere med tre Dragter: hvid Sommerdress, Sportsdragt og Frakke eller Smoking til Aftenbrug.

Med alle disse Adspredelser: Væddeløb, Hestekøb og Spil i Totalisator, med Five o'clock'er, Middage, Selskaber og Baller, Yachtudflugter, Regaltaer og Kapsvømminger flyver Sæsonen af Sted — omtrent som i Paris. Kun Badet betegner et afgørende Plus for Trouville. Der udfolder Damerne al deres Ynde og Elegance i kokette Badekostumer, der aldrig vilde faa en uindviet til at hitte paa, at det var *Bade-*

dragter, bestemte til Bølgerne. Tilskuerne er altid talrigere end de badende, men det hidser jo kun til større Pragtudfoldelse.

Kun Børnene nyder her som ved andre mindre overkultiverede Badesteder den friske Luft og det dejlige Bad. Og de tumler sig i Sandet og bygger Slotte med dybe Grave. Men de er ogsaa de eneste, som henter Sundhed og stærke Nerver i Trouville. Af det Paradis, som Trouville var, omskyttet af Havet, har Modedaarskaben skabt en ny Række Pariser-Saloner, hvor man pynter sig og keder sig som i andre Saloner, til Strømmen en Dag gaar til et andet Sted for ogsaa at ødelægge dets Idyl og Skønhed.

Fra-de tykke Mænds Kongres i Berlin. Sejrherreren i Omfangsmaal.

De tykke Mænds Kongres. Naa ja, hvorfor ikke! Hvorfor skal ikke ogsaa de tykke Mænd holde deres Kongres? De har jo virkelig a dskillige Fælles-Anliggender, adskillige Ting, der i alleregentligste Forstand generer og trykker dem i det daglige Liv. Det er jo ikke saa let at faa et Corpus som Sejrherrens presset ind paa et almindeligt Teatersæde. Og Fordringen om 8 paa samme Side i en Sporvogn, naar hver af de 8 fylder saa godt, er ogsaa lovlig haard. Derfor er der nok for de tykke Mænd at tale om, at klage over, at vedtage Resolutioner om.

En gammel Bekendt atter i Evropa.

Prinsesse Chira af Siam.

Prins Chira af Siam,
Øverstbefalende ved den siamesiske Hær.

Prins Chira har været her paa en flygtig Visit fra Berlin. Nogle faa Timer har han været i denne By, som for ham huser saa mange muntre Ungdomsminder, og i hvis Forlystelsesliv den gule Prins i sin Tid spillede en ikke ringe Rolle. Hvis Prins Chira den ene Aften, han var her, ikke havde været officielt optaget, kunde han ikke mange Skridt fra Amalienborg, paa Casino, have faaet sig en fornøjelig Latter, den glade Latter, hvormed Mænd mindes deres muntre Ungdom. Thi ved et af de Skæbnetræf, der en Gang imellem slumper ind, spillede man paa Kasino Esmanns gamle Stykke, Alexander den Store. Og deri optræder

der, som bekendt, en gul Højhed, der ryger mægtig lange Cigarer og ender med at fæste en eksotisk Magts pragtfulde Dekoration paa den heldige Opvarters Bryst. Der er flere end Alexander den Store, der bærer smukke Ting paa Brystet fra den Tid af.

Nu er den tidligere Løjtnant en sat Mand, Øverstbefalende i den siamesiske Hær, og ydermere en lykkelig Ægteemand, formælet med en gul Skønhed. Der er ogsaa løbet meget Vand i Stranden siden Alexander den Stores Dage. Esmann er længst gaaet bort og mange andre med ham. Tiden glider hurtigt og tager haardt i de Kredse, hvor Alexander den Store spiller.

Fru Dautran Aubert
(Fru Blad) (Hr. Fønss)

Roger Dautran
(Hr. Martinus Nielsen)

Mauricette
(Fru Anna Larssen)

„Ungdommen sejrer“ paa Dagmar-teatret. Scene af sidste Akt. Even Neuhaus fot.

Emil Helsingren. Emanuel Larsen.

„Den røde Hane“ paa Folketeatret. Reiffenstein-Hansen fot.

Maskingeværet.

En Maskingeværafdeling klatrer op ad en Skrænt.

som de smaa Graa-spurve.

Det er Amerikanerne, der her er gaaet i Spidsen. Allerede i den nordamerikanske Borgerkrig opfandt Gatling den saakaldte Revolverkanon. Den forbedredes af Opfinderen Hotchkiss, der opfandt en Kanon, hvor alle Løbene kunde affyres paa en Gang, hvorved en Salveild blev mulig. Senere har forskellige Opfindere syslet med Problemet. Størst Udbredelse har det efter Opfinderen opkaldte,

Det er den sidste Smule Romantik, der er taget fra Krigen, det sidste af den enkeltes Indsats. Saalænge den enkelte Soldat ladede sit Gevær, tog Sigte, fyrede, var der endnu ligesom nogen Personlighed i Krigen, det gjaldt om at finde sin Mand, at sigte godt og ramme ham. Der var endnu ligesom noget af de gamle Tiders Tvekamp over det. Magasingeværet er derimod Krigen industrialiseret, det er Fabrikdrift i stor Stil. Endnu

har de store Hære forholdsvis faa Maskingeværer, men det er utvivlsomt den Vej, Udviklingen gaar. Det er i Krigen som ellers i Industrien, at den store Bedrift sejrer over den smaa, Maskindriften over den enkelte fyrende Soldat. Og Krigen bliver endnu uhyggeligere derved. Foran

saadan fem-seks Maskingeværmundinger synes al Frelse umulig. Menneskene mejes ned

saakaldte Maxingevær fundet. Det har kun et Løb, men ved uafbrudt Patrontilførsel kan man ad dette ene Løb udsende opad en sekshundrede Skud i Minuttet. Allerede i Englændernes Kampe med Dervisherne i 1898 viste Maxingeværet sin Brugelighed, de Troendes Skarer sank som Markens Straa. Og ogsaa i den japansk-russiske Krig fandt Maskingeværet adskillig blodig Anvendelse, f. Eks. i Slaget ved Yalu, hvor en russisk Maskingeværafdeling dækkede Tilbage-

Maskingeværafdeling i Ilden.

MASKINGEVÆRER

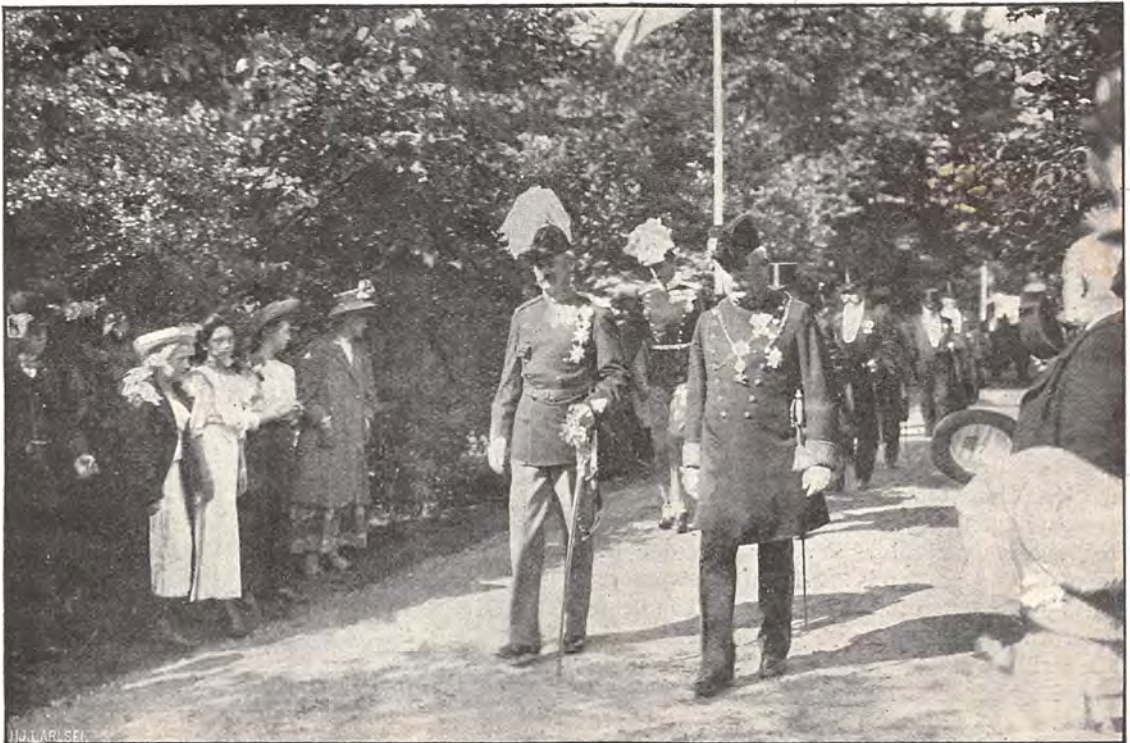
toget og opholdt de sejrige Japanere. Den satte selv Livet til, men den reddede de vigende Tropper.

I den tyske Hær har man i det sidste Aar formeret 16 Maskingeværafdelinger, hver bestaaende af 24 Mand og raadende over seks Geværer, tre Munitionsvogne, en Forraadsvogn og en Bagagevogn. Til hver Afdeling er der 87 000 Patroner. Naar man betænker, at en Infanteriafdeling paa 200 Mand kun raader over 38,400 Patroner, idet hver Mand kun kan medføre 120 Patroner og Kompagnipatronvognen kun 14,400. forstaar man, hvor overlegne de 24 Mand med deres 6 Maskingeværer er en hel Infanteriafdeling paa 200 Mand. Og Maskinskytsets Overlegenhed stiger yderligere ved, at det i det samme Tidsrum kan afgive langt flere Skud. 250 Patroner, der er samlede i et langt Bælte, kan affyres i et halvt Minut. Naturligvis ophedes Løbet stærkt derved, og det er derfor anbragt i en Beholder med koldt Vand. Naar man har fyret uafbrudt i flere Minutter, bliver dette Vand saa varmt, at Dampene, der stiger op fra det, kunde røbe Afde-

lingens Plads, og Tilførsel af nyt koldt Vand bliver derfor nødvendig. Men i disse faa Minutter har de seks Maskingeværer afgivet i alt 15,000 Skud, og de er hurtigt rede til de næste. Endelig frembyder en Maskingeværafdeling en langt mindre Front end Infanteriafdelingen og frembyder derfor et langt mindre Maal for Fjendens Ild.

Der er derfor næppe nogen Tvivl om, at Maskingeværet vil komme til at spille en betydlig Rolle i Fremtidens Krige. Det er let at bringe i Stilling. Som vort ene Billede viser, kan et Par Mand slæbe det op ad en Skraaning, og et Par andre i lange Seler hale Ammunitionen op. Det er meget brugbart til at spærre et Pas eller en anden Forsnævring i Terrænet. Det egner sig udmærket til Avantgardefægtninger, da det er saa let at transportere. Det kan, som nævnt, dække et Tilbage-tog, og det er ikke mindre egnet til, sammen med Kavalleriet, fuldstændig at knuse og opløse en vigende eller en flygtende Hær, hindre den i at samle sig paa ny.

SOLDIER.

Fra Kongefugleskydningen. „Brødrene“ begiver sig ned til Skydepladsen. Foran Kongen og Grev Raben, den ny og den afgaaende Fuglekonge. Jul. Aagaard fot.

Store-Knud.

Matrosen Knud Christiansen sidder paa „Danmark“s Overbygning og synger Peter Olden-Visen.

Mylus-Erichsens og hans to Fællers tragiske Død lagde naturligvis en Dæmper over „Danmark“-Ekspeditionens sejrige Hjemkomst. Kun ét Smil brød helt igennem: Store-Knud sejlede lige lukt ind i en Popularitet, som han aldrig vil begribe, maaske ikke engang føle, fordi det altid har været ham selvfølgelig at faa gengældt det kameratlige Haandslag, hans Latter og Smil overdaadigt byder Alverden.

Store-Knuds Christianshavner-Humør og begyftende Hjertelighed kastede utallige Lygglint gennem den lange Polarnats deprimerende Mørke. Hans uforbeholdne Sømandssprog fødte de Slagord, der blev Krydderiet i det lille Ekspeditions-Samfunds Passiaren og Disputeren. De vidunderlige Sømandsviser, han kendte fra alle Jordens Himmelstrøg, gjorde mangan død Time til en kaad Leg. Og hjalp intet andet, vilde Ensomhedens Melankoli og Bitterhed ikke spredes, saa vidste Store Knud dog Raad: da kvad han Visen om Peter Olden, til alle Mellemgulv var sprængte af Latterkrampe. Og i Tilgift fik Auditoriet en haarrejsende Skipperløgn „skruet paa“. Det herligste Jægerlatin har aldrig formet „sandfærdige Selvoplevelser“ saa vidunderlige som de Krøniker, han spandt paa staaende Fod.

Giv Store-Knud en Finger — det bliver til Haandslag for Livet. Dril ham — saa viser han en Arm som en Lossebom og tilbyder at gøre Hjerneskillen til Daasemad. Men Store-Knud bliver dog det samme store gode Barn, der kun kan være Ven og aldrig kan gøre nogen Fortræd: Store-Knud sla'r inte, Kam'rat, han bli'r inte muggen paa Forstanden, fordi han er gal i Skallen — vel Bro'r!

— Nej, Du er god nok, svarede Zoologen Manniche. Du har Levemaade!

— Det sa'e osse Apotekerfruen i Bergen, straaledede Store-Knud.

— Du gjorde vældigt Indtryk, Knud.

— Naada, lille Mann — Stadstøj for den Apoteker!

Store-Knud gør Indtryk, hvor han kommer, det er vist. Han er den braveste, den stouteste Gut, der kan træde et dansk Dæk.

C. Th.

„Molboerne“. Jac. Jensen fot.

Enhver, der har rejst ovre paa Halvøen Mols, kan bevidne, at denne smukke og bakkede Landdels Beboere aldeles uforskyldt er komne til det daarlige Navn, og endvidere, at deres Land er en af de smukkeste Egne i Danmark.

Mod Aften

Nu lakker og-saa Aaret mod sin Aften. Endnu nogle smukke Dage, endnu nogen Sol over Løv, der gulner og falder, og vi glider ind i den Aarets Nat, som Vinteren er. SeptemberMaa-
ned er vor Sommers Aften, vemodig smuk, som Aftenen er det, bævende af Minder, tungsindig bevæget ved Tanken om Mørket og Natten, der kommer. — Og hvor maa det ikke være tungt at tage Afsked med en Egn saa smuk som den, vort Billede bringer Bud fra, Egnen nede om Svendborg og Taasinge, hvor Land og Hav mødes i Bælternes og Sundes lune-fulde Snoninger, og skovklædte Kyster spejler sig i den roligt glidende Strøm.

Mod Aften. Udsigt fra Taasinge med Thurø. Arkitekt Bech fot.

Et af vor Bys mest maleriske Kvarterer er det omkring Nyhavn. Tidligere spærrede det unævnelige Hus og det hæslige Bethelskib for Udsigten. De er nu fjærnede, og Kommunen har skabt den smukke Plads op mod Kongens Nytorv. Samtidig har Husejerne taget Ideen op til at male Husfacaderne med stærke Farver, der lyser i vort Graavejr.

Nyhavn op mod Kongens Nytorv. Jul. Aagaard fot.

Folke-Hoteller.

Soveværelse i Folke-Hotellet i Berlin.

Fremfor mange andre sociale Opgaver har denne den Fordel, at den ikke kræver Penge-tilskud, men kun en Driftskapital en Gang for alle, som meget godt kan forrente sig ved en forstandig Drift. Det behagelige og det nyttige kan altsaa her forenes — de hjemløse faar et Hjem, og de, der sætter Penge i Hotellerne, faar dem igen med Renter.

Den Mand, der byggede de første Folke-hoteller, var Millionæren Mr. Mill, og Hotellerne blev oprettede i New-Yorks tættest befolkede Kvarterer. Hotellerne er vældige Bygninger, opførte efter alle Hygi-

I alle Storstæder lever der en hel Klasse af enlige Mennesker, som faar deres Arbejde saa knapt betalt, at man spørger sig selv, hvordan de overhovedet kan leve. Med Slægt eller Venner, der kan støtte dem lidt, lade dem bo billigt eller give dem en Haandsrækning, kan det nok gaa. Men for alle de mange, der staar ene, er det trangt nok, da Livet paa Restaurationer og i Pensionater ofte er meget dyrt. Det bliver en altfor uforholdsmæssig stor Del af Lønnen, der gaar til det at mættes og have Tag over Hovedet, der bliver næsten intet tilbage til alt det øvrige.

For mange unge er det jo ogsaa af stor Betydning at have et Sted, hvor de kan træffe ligestillede og finde god Beskæftigelse i Fritiden. En Løsning af det Problem, her ligger, er nu forsøgt flere Steder. Men Begyndelsen skete naturligvis i Amerika, hvor en Privatmand byggede et Folkehotel.

ejnens Forskrifter, meget enkelt, men kønt og praktisk udstyrede. Der er en hel Mængde smaa, men propre og hyggelige Soveværelser, hver med en Seng, aldrig flere. Sengene er gode og propre, og Værelserne ligger saa vidt muligt alle til Solsiden. Desuden indeholder Hotellet Badeværelser, store og lyse Spisesale

Spisesal i Folke-Hotellet i Milano.

Vaskerum i Folke-Hotellet i New-York.

og Opholdsstuer, Læsestuer med Aviser og Bøger, Spillestuer, Dagligstuer med Klaver, hvor Beboerne kan samles til al Slags Unholdning, og hvor de kan finde den Oplysning, de har Trang til. Særlig i den store, overdækkede Gaard, hvor Livet rører sig meget broget og livligt faar man et levende Indtryk af, at Beboerne virkelig føler sig hjemme og er glade.

For alt dette betales der en fabelagtig lille Pris, saadan noget som 15 Kroner for Værelse og Frokost om Maaneden, og 30—40 for Værelse og fuld Forplejning. Og det indskærpes Pensionærerne, at de aldeles ikke faar noget foræret; det hele er en Forretning, som Ejeren søger at tjene paa, saa de har Ret til at forlange alt, hvad der er lovet dem, for deres Penge. Dette er et meget sundt Princip, for der er ikke noget mere ubehageligt for et arbejdsdyg-

tigt Menneske, der slider for sit Brød; end at høre, at han halvvejs faar det foræret af ukendte Givere.

„Folkehotellet“ har ogsaa fundet Efterlignere i andre Lande. Jo travlere Livet pulserer, jo mere ensomt bliver Menneskene. Tanken om paa en Gang at skaffe de travle Arbejdere et Hjemsted og godt Kammeratskab har meget naturligt slaaget stærkt an. I Milano og i Berlin er Tanken ført ud i Virkeligheden. I Berlin ligger Bygningen imidlertid helt ude i Charlottenburg, og der kaldes den „Hjem for arbejdsløse“, og det har skadet Tilgangen; men Principet i det er i og for sig det samme.

Der skal dog nu bygges et stort nyt Folkehotel i Berlin efter det amerikanske Mønster; Prisen for Værelse og Morgenmad bliver 12—13 Kroner. I

Kælderen er der Badeanstalt, og Vask af Tøjet udføres ogsaa i Hotellet, alt uhyre billigt. Paa Taget er der Haveanlæg, hvor Beboerne kan samles i Sommertiden. Og Pensionærerne har deres absolute Frihed, der er ikke Tale om nogen Slags Tvang. Blot maa der jo stilles et vist Krav til Beboernes Opførsel.

At Tanken er sund og god og dikteret af en virkelig Trang i Tiden er der ikke Tvivl om. Og naar blot dens Virkeliggørelse lægges i dygtige Hænder, saa hele det Maskineri, der maa ligge til Grund, gaar, som det skal under en overlegen Mands eller Kvindes Ledelse, kan disse Folke-Hoteller sikkert afhjælpe mange store Savn og bidrage til at gøre Livet lettere og indholdsrigere for de mange yngre og ældre, der arbejder haardt og ikke har et Hjem, hvor de kan hvile ud og opmuntres efter Slidet.

Egne og andres Vinnever.

London 27. August.

Det sete afhænger af Øjnene, der ser. Hvad der er all right for een Nation, er forargeligt og vederstyggeligt for den anden.

Tag Tyrefægtningerne! En Spanier føler Blodet krible og krable i Aarene som Champagne af vellystig Glæde ved den blotte Tanke om denne blodige, nationale Fest. Barbar! Nej, tal ikke til ham om Barbari. Den anden Dag var han ovre paa den franske Side af Pyrenæerne. Der saa han Hanekamp. Og, Maladetta, det blev han syg af at se paa. De smaa, fordømte Franskmand er nogle rene Bødler, saa blodtørstige de er. Carambo!

Stakkels spanske Dronning! klynker de engelske Blade. Hun maa, hun skal overvære disse modbydelige Tyrefægtninger. De grusomme Spaniere fordrer, at hun skal komme. Tænk, sidste Gang besvimed hun af Modbydelighed og maatte bæres ud af Logen. Hendes blide, engelske Natur og Opdragelse kan ikke forenes med slige . . . .

Blide engelske — om et Par Uger rider Hendes Majestæt og hendes gigantnæsede Gemal som Lord Woldens Gæster efter Hare, Ræv eller Hjort. Hallo! Den vilde Jagt! Damer og Herrer og de glubske, fraadende Hunde efter en sølle forskræmt Hare, hvis Harehjerte brister af Skræk det Øjeblik, Myndens eller Poin-

Tonny Burns, Verdenschampion.

terens spidse Tænder klapper sammen om dens trætte Bagløb. Og her er der ingen blide, engelske Damer, der besvimer, med mindre en ugalant Hest tramper lidt ublidt paa dem, naar de mere hovedkuld's end reglementeret kommer over et generende Hegn. Nej, dette er *jolly good sport!*

Hvem ynder Tyrefægtninger, men alligevel, jeg foretrækker dem for denne fejge Riden Livet af et forskræmt, forsvarsløst Dyr. For Pokker, der er da nogen Sport i Tyrefægtning. Mere *fair play*, om man vil. Spillet er lige, eller

nogenlunde lige, mellem den andalusiske Kraftkarl af en Tyr og de maskaradeklædte Slagtere. Tyren har *sin* Chance — men Haren eller Hjorten eller Ræven?

En god dansk Rævejagt for mig! Ikke ryge Mikkell ud af Graven. Det er Havekarlearbejde! Nej, vente paa ham i Skovbrynet. I samme Nu den rustne Gaasetyv er ude af Skoven, har han lugtet Bøssen, og saa maa Skuddet være der, for Mikkell Ræv er hurtig som et forsinket Lyn. Det er et Skud, man godt kan prale af i dansk Selskab. Men fortæl ikke det til en Englænder. Han vil sætte nyt Betræk paa den Stol, han var letsindig nok at tilbyde En, inden man afslørede sig som en Forbryder. Skyde en Ræv! Det er ligesaa diskvalificerende i en Brittes Øjne som et overlagt Mord i vore.

Boksning! Oprigtig talt, gives der nogen Dansk, inkurable Sportsimbecile godhedsfuldt ikke medregnet, der gouterer denne brutale Form for Planering af Ansigtets fremspringende Punkter. Well, Boksning er udmærket som Selvforsvar, ligesom Jiu-Jitsu og vor over hele Verden beundrede og gaadefulde nationale „Skalle“ — men Sport?

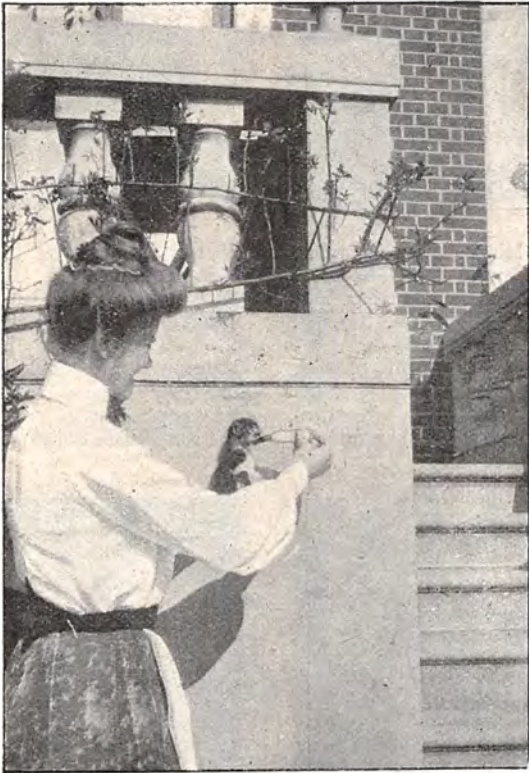
Men i England og Amerika. Naadada! Det er rigtignok fine Ting, som rigeligt er sine 100 Kroner værd pr. Billet. „Selskabet“ møder i Toiletter, naar to Tampe som han, her er Billede af, gaar „i Ringen“. Se paa Verdensmesteren, den Klump Kød og Sener i en menneskelignende Form „optræder“ kun, naar han er garanteret mindst 50,000 Kroner pr. Kamp. Selv om han kun bokser en halv Snes Gange om Aaret, saa bliver det dog til Penge! Han forstaar, om ikke andet, at køre sit Hø hjem, mens Solen skinner.

Foragtet? Nej! Det er i Grunden kilrende grinagtigt, at Nationerne har saa let ved at finde hverandres Smaasynder. Desuden er det lidt farligt at forarges over andre. Sæt, at en klarøjet Udlænding kom til Danmark — i Løbet af 14 Dage skulde han have omtrent lige saa mange typisk-danske, grusomme Træk, som vi i national Selvgilde aldrig har kunnet se. Mon ikke? For saa sløjt er det vel heller ikke med gamle Danmark, at vi ikke engang kan konkurrere med Udlandet i Fejl!

AXEL GERFALK.

Mennesker og Dyr.

Ogsaa et Pattebarn. Alice Andersen fot.

Et mærkeligt Husdyr, en tam Maar. Tønnes fot.

Det ejendommeligeste af vore tre Billeder er sikkert det af den tamme Maar. Man har ondt ved at forstaa, at den blodtørstige Fyr kan blive en fredelig Stuegæst, der sidder smukt og roligt for Fotografen. Skulde nogen af vore Læsere have et endnu ejendommeligere Husdyr, vil det være os kært at bringe dets Billede. Men foreløbig tror vi, at Damen med Maaren sidder inde med Rekorden.

En Menneskeabe. Jul. Aagaard fot.

Firmaet *H. Fritsche & Co.* fejrede d. 2. Septbr. sit 50 Aars Jubilæum. Efter Etatsraad Fritsches Død 1905 blev Forretningen delt i tre Afdelinger, og Grosserer Chr. Jensen, der i 26 Aar havde været en skattet Medarbejder, overtog Hovedforretningen med Etatsraadinde Fritsche som Kommanditist. Ved 50 Aars Jubilæet indtraadte Grosserer Harald Fritsche som medansvarlig i Hovedforretn., og Etatsraadinden trak sig tilbage.

Maskininspektør *J. A. Berg* fejrede forl. sit 25-Aars Jubil. i D. F. D. S.'s Tjeneste. Hr. B. er en dygtig og anset Mand, afholdt af sine Kolleger; han er Formand for „Maskinmestres Forening“.

Konsul, Grosserer *P. Hansen*, Søllerød, er død, 82 Aar gl. H. udmærkede sig i Krigen 48. Han oprettede medl. Krigene et Saltværk i Fredericia, grundl. sen. Kastrup Saltværk, som han arbejdede godt op.

† Provst *V. Glahn*, Frederiksberg, er død, 61 Aar gl. Provst G. har hele sin Præstetid været knyttet til F., hvor han har udrettet et stort Arb. for Kirkesagen især ved Delingen af sit Kæmpesogn.

Inspektør *A. C. Øst*, den gamle Ladegaards populære Inspektør, fyldte forl. 70 Aar. Ø. har udført et stort Arb. for Opførelsen af den nye Ladegaard paa Amager.

† Postekspedient *Viggo S. Petersen*, Chef for den ankommende Avisafdeling, er død fornødt, 52 Aar gl. Hr. P. var en samvittighedsfuld Embedsmand og en meget afholdt Kollega.

† Kancelliraad *Th. Schwartz*, Roskilde, er afgaaet ved Døden, 80 Aar gl. S. var en anset Mand i sin By, hvor han havde beklædt flere Tillids-hverv.

Forlagsbogudl. *Niels Brock Kousgaard* fejr. forl. sin 70 Aars Fødselsdag. K. er en stor Bogelsker, han ejer en Samling paa 27.000 Bind. Med Forkærligh. udg. K. Luthers Skrifter og gamle Andagtsbøger.

Bogtrykker *Chr. Nielsen*, Randers, fejrede d. 1. Septbr. sit 25 Aars Jubil. som Bogtrykker. N. overtog Bogtrykkeriet, der var etableret 1879 i 83, og han har drevet det godt frem.

Kaptein *Fr. Redsted*, Aalborg, fejrede 1. Sept. 25-Aars Jubil. som Fiskerikontrollør i Jyll. R. er Limfjordsfiskernes Ven, der staar dem bi med Raad og Daad. Selv er han en stout og gemyttlig Sømand.

† Postmester, Løjtnant *P. E. E. Rosenørn*, Assens, er død, 56 Aar gl. Indtraadte i Postvæsen. 72, Postmester i Fuglebjerg 1898, i Assens 1906. En sympatisk og afholdt Personlighed.

HELVÆR 8 DAG

Nr. 51. 14. Aargang.

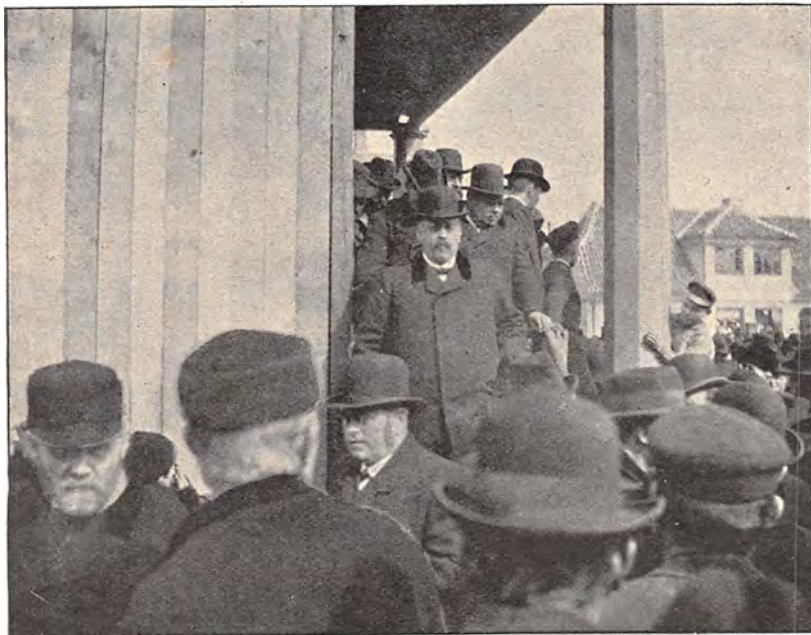
20. September 1908.

Alberti og hans Vælgere paa sidste Valgdag i Køge. Jul. Aagaard fot.

Alberti.

Alberti forlader Valgtribunen paa Køge Torv. Hude fot.

Lad os dog prøve paa, om vi dog ikke kan finde et Lyspunkt i denne saa skammelige Affæres Nat. Selv de, der tidligere forsvarede Alberti, indrømmede dog, at han ikke var en Mand med Ideer og Idealer, men han

Alberti til Møde i Borup Klosterskov. Jul. Aagaard fot.

var en praktisk Mand. Man kunde ogsaa faa dem til at indrømme, at han var en brutal Mand, der kun søgte sit Eget, men han var dog et Mandfolk, sagde de saa. Og der er vi ved det Punkt hvor vi maaske kan vende Sort til Lys. Nu er det sikkert ude med Beundringen for Kraften blot som Kraft, for det ene at være Mandfolk, med Tilgivelse af det brutale. Af alle de Ord om Alberti, der rejser sig hævnende mod dem, der udtaler dem, er der intet, der lyder saa skærende ironisk som det Ord Samfundsmenneske, hvormed en ydmyg Beundrer hilste Bedrageren ved Bonde-

standens sidste Generalforsamling. Alberti var nemlig Fornægteren af Samfundsmennesket saa stærkt, som det kan fornægtes. Og nu indser enhver, hvilken Ulykke det fører med sig. De gamle Spartanere plejede jo for at vække Ungdommens Ulyst til Drik at drikke en Helot drukken og føre den modbydelige, ravende Slave gennem Spartas By og Land. Hvis Alberti kunde blive vor „drukne Helot“, var der dog noget naaet ved denne Ulykke, der vil koste Landet saa meget, økonomisk, moralsk. Naar den næste Alberti vil prøve paa at komme op, vil man kunne rejse Fortidenimod ham skræmmende, advarende. Et Folk vil dog tage mod Lære og det vil indse, at Fremtidens Mænd er dem, der føler samfundsmæssigt, alment, de hæderlige, de gode.

C. C.

Assessor Schou, der leder Undersøgelsen mod Alberti.

Hummeren.

Oversat af Agnes Dam.

Om Dagen gik det endda, for saa var hun optaget af Huset og havde nok at gøre, og hun kunde ogsaa gaa en lille Svip i Butikker og paa Visiter. Men Aftenerne, disse uendelige Aftener i en uafbrudt Tête-à-tête med Manden, som uafbrudt fandt Lejlighed til at bebrejde hende hendes Ødselhed — de var ikke til at udholde. Fru Dupont følte, at hun tilsidst maatte gøre Oprør.

Før var han næsten aldrig hjemme. Han tog af Sted om Morgen, spiste Frokost paa Kontoret og kom ikke hjem før om Aftenen. Og somme Tider gik han ud igen om Aftenen. Fru Dupont kunde aande ud i Mellemrummene.

Men efter at han var gaaet paa Pension, levede hun ikke mere. Hun var ved at kvæles. Hun kunde ikke gøre et Skridt i Huset uden at have Manden i Hælene. Sin Pige havde hun maattet lade gaa — for nu skulde der spares; og Manden snusede altid om i Køkkenet, skruede ned for Gassen og stak Næsen i alt — for at spare.

Naturligvis, naar man hidtil havde haft 6000 Francs om Aaret og nu pludselig var sat ned paa det halve, saa maatte man indskrænke sig.

De var da ogsaa flyttede til Bois Colombes, der var billigere end at bo inde i Paris, og saa havde de en lille Køkkenhave.

Sneglene lod saamæn ikke deres Salat i Fred, eller Insekterne deres Rosentræer. Men disse Snyltere havde dog en god Side. De gav Hr. Dupont noget at bestille om Søndagene. Dem tilbragte han med at dræbe Bladlus, en efter en blev de omhyggelig spiddet paa en Strikkepind.

Ogsaa Bænkebiderne jagede han fanatisk. Dem helligede han et Par Timer af Nætterne for bedre at komme dem paa nært Hold — ved Hjælp af en Tyvelygte.

Men nu var Efteraarsregnen begyndt, og den havde gjort en Ende paa de natlige Strejftog. Og nu var han grebet af en Pudse-Mani. Han samlede alle Metalgenstande fra hele Huset paa Spisestuebordet, og medens Fru Dupont sad overfor med en af Dickens Romaner — for at nyde godt af Lyset fra den samme Lampe — pudsede han saa Sveden haglede af ham. Ogsaa Kulskovlens Haandtag og Lognetstellet fik sig en Omgang.

For Resten havde Dupont altid haft en meget beskeden Smag. Men ogsaa det blot irriterede hans Kone. Hvis han blot en Gang imellem havde skejdet lidt ud. Hvis han blot havde haft Sans for en af de smaa jordiske Glæder, som forsøder Livets Bitterhed — f. Eks. Bordets Glæder, saa havde Fruen været tilfreds. Men

aldrig andet end Livets graaeste Prosa, en evig Sparsommelighed. Hr. Dupont forlangte aldrig andet end Suppe og en Smule Kød. De gode Maaltider, han kunde trænge til, indtog han alene i Byen. —

Men en Dag kom Fru Dupont helt fornøjet og glædestraalende ud til sin Datter Bertha, som boede lige i Nærheden af dem.

„Hør nu bare nyt. — Paa Søndag tager Fa'r ud for at fiske!“

„Ud at fiske?“

„Ja, en gammel Kollega kom ud i Gaar for at se til ham, og han foreslog Fa'r at tage med paa Fiskeri til Andrésy. — Tænk dig, saa sagde han: „Nej“; men jeg sagde jo til Vennen: „Aah, jo faa ham med, han trænger saadan til lidt Motion.“ Kort og godt, han skal tage af Sted med Toget Kl. 7 Søndag Morgen og først komme hjem igen Kl. 7 om Aftenen.“

Fru Dupont sukkede:

„Aah, saa faar jeg dog en Gang en rolig Dag!“

Bertha, som følte med Moderen, mumlede:

„Stakkels Mo'r!“

Fru Dupont aandede dybt ud; saa sagde hun sagte: „Hvis du ikke er optaget, saa kom over og spis Frokost hos mig?“

„Ja, det vil jeg gerne!“

Straalende glad gav Moderen hende en ordentlig Omfavelse: „Du kommer og spiser hos din gamle Mo'r — din gamle Mo'r, som elsker dig saa højt!“

Men saa tog hun sig sammen og tilføjede alvorligt: „Men det bliver i al Tarvelighed, forstaar du. Jeg laver lidt Mayonnaise — koger et Par Æg — og maaske kan jeg faa fat i et Par Duer — og saa tager du en Flaske Vin med, ikke?“

„To, skal det være.“

„Aah, nej, nu det er køligt, drikker man ikke saa meget. — Men du kunde købe en lille Hummer — jeg skal nok betale den? Det er saa længe siden, jeg har smagt Hummer, og jeg elsker det.“

For at retfærdiggøre sin Lækkermundethed tilføjede hun: „For du ved jo, din stakkels Fa'r tvinger mig til en Spartanskhed — ja, jeg kan næsten ikke holde det ud, dette Kniberi — man maa næsten være en Helgen for at gøre det.“

Saa gik hun hjem og lige til Søndag talte hun ikke om andet end Fisketuren. Hun fandt et Par gamle Jagtbukser frem oppe paa Pulterkammeret, et Par gamle Svømmebukser fra den fjerne Tid, Dupont tog til Badesteder, og hans Sivsko. Vækkeuhret satte hun til Kl. 4, for at han ikke skulde sove over sig. Og Søndag Mor-

gen, da Uhret slog halv otte, og hun var sikker paa, at Toget til Andrésy allerede var langt borte, drog hun et Lettelsens Suk.

Hun stod hurtigt op og gik saa ud i Køkkenet, trak Hummeren og Duerne op af Vandgryden, hvor hun havde gemt dem og gav sig i Færd med Forberedelserne til Frokost.

* * *

„Naa, min lille Pige, hvad synes du om Duerne.“

„Aah, de er dejlige, Mo'r, udmærkede.“

„Og Hummeren er ogsaa god — tro'r du ikke med den dejlige Farve, den har.“

Jo vist, den var lige til at male — Hummeren — som den laa og lyste rødt paa den hvide Tallerken, midt i Salaten. Druerne, Æblerne og Mayonnaisen fik langt mere straalende Farver i dens Skær.

„Aah, hvor er det dejligt at spise sin Frokost i Ro.“

Fru Dupont var sød i sin Henrykkelse over Festen, og Vinen havde allerede givet hendes Kinder usædvanlig Farve: Hun smilede oprømt til Bertha. Men pludselig formærkede et Samvittighedsbid hendes Glæde.

„Aah, Gud! hvis Fa'r saa os her!“ — — — udbrød hun. Saa saa hun ud ad Vinduet — Regnen strømmede ned.

„Stakkels Fa'r! Han har ikke synderlig Held med sig paa sin Tur. Maaske regner det dog ikke i Andrésy?“

I det samme fik en kendt Lyd hende til at fare sammen. Hun havde hørt Laagen gaa, og nu knasede Gruset i Gangen under den kommandes Saaler.

„Det er ham“ — for hun op.

„Hummeren! — Vi maa gemme Hummeren!“

Det var Panik. Mens Bertha reddede Druerne, Mayonnaisen og Resterne af Duerne ud i Køkkenet, tog Fruen sig af Hummeren. Et Øjeblik spaserede hun raadvild rundt med den, saa gemte hun den i Kaminen. I et Sæt var hun i Køkkenet efter Suppekødet fra i Forgaars — og saa sank hun ned ved Bordet overfor Datteren.

Det var høje Tid. Vaad som en druknet Mus kom Dupont ind ude fra Haven, hvor han havde anbragt sine Fiskerødskeer.

Fru Duponts Øjne var vidt opspilede af Forundring.

„Et det dig? Men hvad er der sket.“

Han saa skarpt paa hende.

„Sket? — I det Vejr?“

„Stakkels Fa'r,“ kom det medfølelse fra Bertha. „Du er rigtignok vaad.“

Fru Dupont rejste sig hurtigt og gik op for at hente hans Slobrok og Tøfler. Imedens lod

Bertha ham sætte sig ned og hjalp ham Støvlerne af.

„Naa,“ sagde han saa lidt forundret over at se sin Datter der, „du er kommet for at spise Frokost med Mo'r.“

Fru Dupont, som netop kom tilbage, forklarede: „Ja, hun kom saamæn herover for ikke at lade mig sidde alene, og hun bragte en Flaske Vin med. — Og saa med Resterne af Oksekødet — — — men du, du har vel spist Frokost?“

— „Spi-t Frokost. Hvor mener du, jeg skulde have gjort det?“

Mens han iførte sig Slobrok og Tøfler, satte Fru Dupont en Kuvert til, og de satte sig til Bords alle tre om Resterne af Suppekødet.

Dupont erklærede, at han frøs om Fødderne. Fruen tilbød straks at fylde Varmedunken og varme en Mursten. Men det vilde han ikke høre tale om. Han blev nok varm igen, naar han spiste, og saa begyndte han at udbrede sig over Rejsens Genvordigheder. Men just som Fortællingen gik allerbedst, afbrød han pludselig sig selv, lagde Servietten fra sig og sagde til sin Kone:

„Hør, Augusta, vil du gøre mig en Tjeneste. — Hent mig lidt Brænde — saa vil jeg tænde op i Kaminen.“

Han rejste sig og gik hen mod Kaminen. Fru Dupont mærkede den kolde Sved paa sin Pande. Hun sendte Datteren et forskrækket Blik.

Dupont, som saa Blikket, spurgte: „Hvad er der?“

„Intet, min kære — det er blot, hvorfor vil du ikke have en Varmedunk? — Du ved jo, at Kaminen — — —“

„Hvad er der med Kaminen —?“

„Den er jo ikke i Stand, der har jo ikke været i den endnu i Aar —“

Og førend hans Kone eller Bertha kunde holde ham tilbage, var han henne ved Kaminen og aabnede Døren.

Han stod som forstenet ved Synet af den røde Hummer.

„Hvad for noget?“ Aarerne svulmede paa hans Pande — „en Hummer skulde I sidde her og spise? Hummer, mens jeg var borte — — Saa du vilde benytte dig af min Fraværelse, Augusta, til at — —?“

Det var for Fru Dupont, som hendes Ben blev slaaet bort under hende. Men hun var ikke tabt bag af en Vogn, og med det sødeste Uskyldssmil sagde hun bebrejdende:

„Man kan dog heller aldrig gøre dig en Overraskelse!“

Bertha var straks med:

„Nej, det er dog en Skam, Fa'r. — Den skulde være til Middagen, naar du kom sulten hjem fra Fisketuren —“

„Til Middagen — —?“

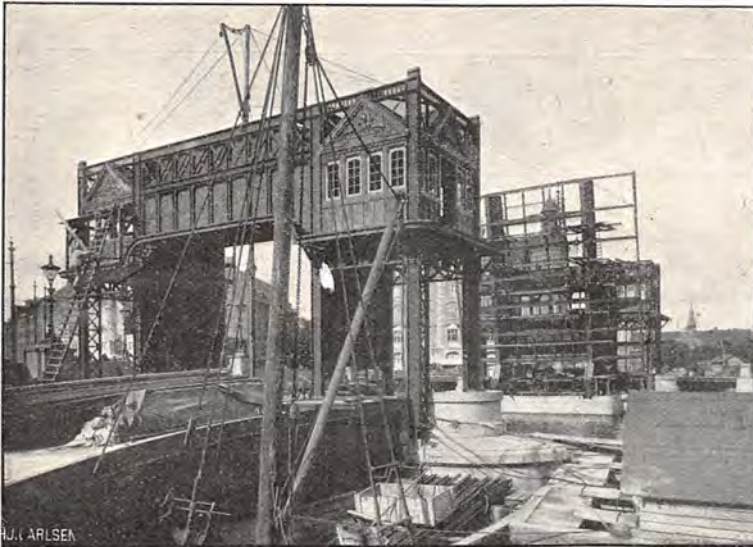
„Og vi havde skjult den for at du ikke skulde opdage den!“ —

Dupont tyggede paa sit Overskæg. Han blev næsten lige saa rød som Hummeren af Glæde. Og han skammede sig over sin Mistanke. Med

et undskyldende Smil rakte han sin Kone Haanden og sagde med en underlig Strubelyd lige som en Vrinsken: „Aah, det var pænt af dig!“

Og saa kyssede de hinanden.

Det København, der kommer.

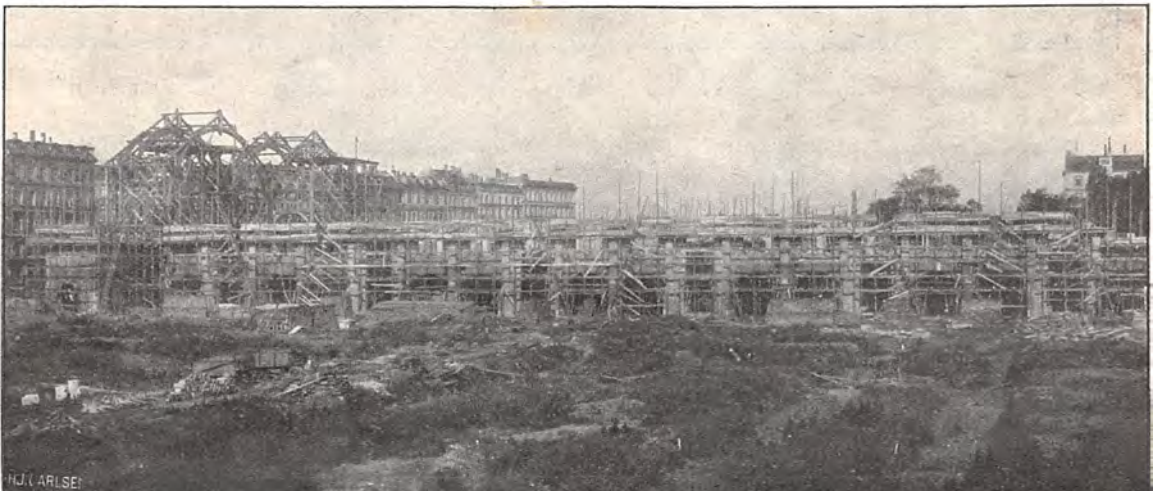
Den nye Knippelsbro, der nu har faaet Broklapperne paasat. Jul. Aagaard^d fot

af os har ikke, naar vi vendte hjem fra Udlandet haft Hjemkomstglæden parret med en skamfuld Fornemmelse, naar vi rullede ind paa denne gamle, snavsede, trange Banegaard, og naar vi gik gennem det lille uhyggelige Rum, der hedder Ankomstsidens Ventesal. Der nævntes nogle Linjer foran Byer paa tyve—tredive Tusinder, det er altfor store Tal og Byer, nej, man maa helt ned til Udlandets Landstationer for at finde Magen til Ventesal, i alt Fald til ganske ubetydelige Byer. Naa, nu er det jo heldigvis kun Spørgsmaal om nogle faa Aar, til vi faar den nye Banegaard.

Der er ingen Hovedstad i Europa, der har en saa kummerlig Banegaard som København. Ja, der er endogsaa mange tyske Byer paa blot en tyve—tredive Tusinde Indbyggere, der har en aneligere Indgangsdør til Byen. Thi saadan virker jo en Banegaard. Den er det første Indtryk, man faar. Og hvem

Samtidig bringer vi et Billede af den nye Knippelsbro under Bygning. Dens Midtertaarne er allerede forsynede med Broklapperne. Pynte i Havnen, synes vi ikke, den gør. Men lad os dog vente med vor Dom, til den staar helt færdig. Saalænge kan man jo haabe det bedste.

M. D.

Den nye Banegaard under Bygning.

„Og vi havde skjult den for at du ikke skulde opdage den!“ —

Dupont tyggede paa sit Overskæg. Han blev næsten lige saa rød som Hummeren af Glæde. Og han skammede sig over sin Mistanke. Med

et undskyldende Smil rakte han sin Kone Haanden og sagde med en underlig Strubelyd lige som en Vrinsken: „Aah, det var pønt af dig!“

Og saa kyskede de hinanden.

Det København, der kommer.

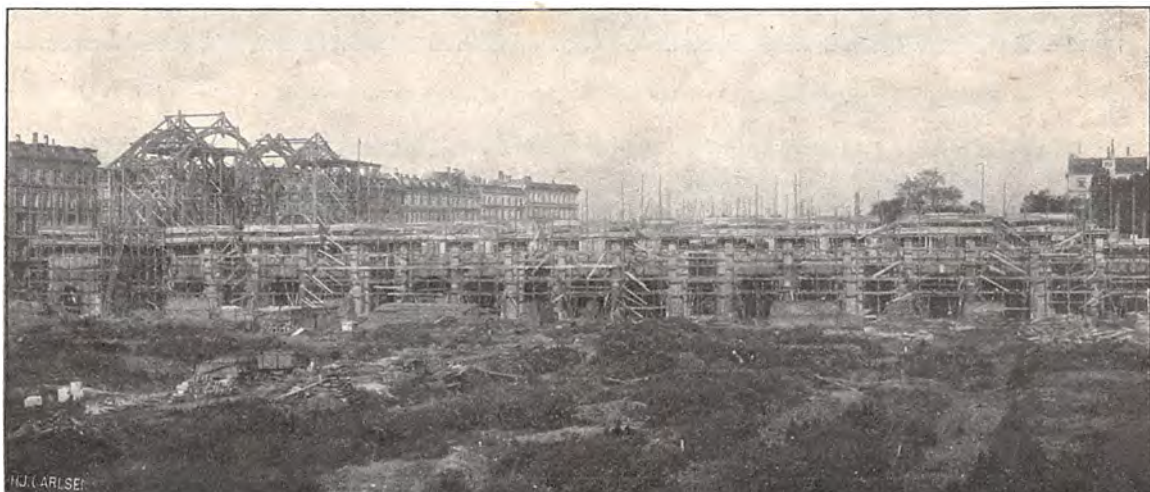
Den nye Knippelsbro, der nu har faaet Broklapperne paasat. Jul. Aagaard' fot

af os har ikke, naar vi vendte hjem fra Udlandet haft Hjemkomstglæden parret med en skamfuld Fornemmelse, naar vi rullede ind paa denne gamle, snavse, trange Banegaard, og naar vi gik gennem det lille uhyggelige Rum, der hedder Ankomstsidens Ventesal. Der nævntes nogle Linjer foran Byer paa tyve—trediv tusinder, det er altfor store Tal og Byer, nej, man maa helt ned til Udlandets Landstationer for at finde Magen til Ventesal, i alt Fald til ganske ubetydelige Byer. Naa, nu er det jo heldigvis kun Spørgsmaal om nogle faa Aar, til vi faar den nye Banegaard.

Der er ingen Hovedstad i Europa, der har en saa kummerlig Banegaard som København. Ja, der er endogsaa mange tyske Byer paa blot en tyve—trediv tusinde Indbyggere, der har en aneligere Indgangsdør til Byen. Thi saadan virker jo en Banegaard. Den er det første Indtryk, man faar. Og hvem

Samtidig bringer vi et Billede af den nye Knippelsbro under Bygning. Dens Midtertaarne er allerede forsynede med Broklapperne. Pynte i Havnen, synes vi ikke, den gør. Men lad os dog vente med vor Dom, til den staar helt færdig. Saalænge kan man jo haabe det bedste.

M. D.

Den nye Banegaard under Bygning.

Konstantinopel paa kryds og tværs.

Det Spørgsmaal, der længe har været brændende: Er Tyrkiet modent til Reformen — er nu ved at besvares. Og taler ikke alle Varsler galt, vil dets Løsning give dem Ret, der troede paa Osmannerrigets stærke Livskraft og Osmannernes sunde Kærne. Marschal Fuad Pascha, som efter lange Aars Landflygtighed nu er vendt hjem til Konstantinopel, har ud'alt de Ord: „Hvilken Livkraft le-

stilskønne Former dannede en besynderlig Mod-sætning til det malpropre og skønhedsforladte Folkeliv i dens Indre. Med Strenghed blev alle Fremskridt holdt ude fra Samfundslivet.

Konstantinopel er maaske den skønnest beliggende By i Verden. Kysten ved det nedre Bosphorus er af ren paradisisk Yppighed og Skønhed. Men Livet i den leves i al Fortidens Uvidenhed og Griseri; den smukke Ramme er

„Tolumbadji“, det irregulære Brandkorps, der redder med Heltemod ud af Ilden — til sig selv.

ver der ikke i den tyrkiske Nation? I tredive Aar har Stormagterne udefra og Regeringssy-stemet indefra gjort alt, hvad der stod i deres Magt for at ødelægge os — men vi er ikke til at knuse.“

Den ublodige „Julirevolution“ i 1908 vil med sine Reformere føre et stærkt Pust fra Kultur-livet Vester paa ind over Landet. Og intet Sted vil det føles stærkere og mere befriende end i Konstantinopel. Fordi den i langt højere Grad end de andre tyrkiske Storbyer har staaet i den aandsfortærende Stilstands Tegn. Enhver Forskønnelse eller Forfinelse af Livet er blevet holdt fjernt. Trykket og uforanderligt flød Li-vet i den skønne By, hvis yndefulde Linier og

kun som tomme Kulisser, en pragtfuld Skal uden Kærne. Imidlertid afgiver Livet i al sin Oprindelighed udmærket Stof for Maleren, Hi-storikeren og Arkæologen. Ogsaa for Digteren, der i Fantasien sysler med Fortidens Liv og Tankegang, er der Stof at hente; men for et kultiveret moderne Menneske er Livet i Kon-stantinopel en stadig Lidelse. Der er talt saa meget om det utrolige Snavs paa Gaderne, om Hundene, der strejfer rundt i Skarn, om den umulige Stenbro og den elendige Belysning — men alligevel kan ingen begribe det uden at have set det. Efter Solnedgang gaar ingen ud i Stambul uden at have en Lygte med; raade-ligst er det slet ikke at gaa ud, naar man ikke vil

En „appetitlig“ Bagerbutik. Brødet ligger midt i al Konstantinopels Snavs.

skal der erlægges 50 Øre i Bropenge.

Men det mest irriterende i det daglige Liv er den Vilkaarlighed og Mangel paa Disciplin, man mødte overalt i Statens Institutioner; i Told- og Postvæsen, i Retvæsenet og hos Politiet — under Abdul Hamids Enevælde. Et slaaende Eksempel er Brandvæsenet. Konstantinopel har et udmærket organiseret, regulært Brandmandskab; men saa snart det gjaldende Brandraab: „Yang-hin war“ lyder, stormer en Bande grotesk klædte Kurdere paa bare Ben gennem Gaderne til Ildstedet — i vild Fart, saa alt, hvad der staar i Vejen, bliver løbet ned. Fire af

udsætte sig for Sammenstød med Politiet og dets Spioner.

Hele den vældige By er kun gennemskaaret af to Sporvognslinier, begge Hestesporvogne, den ene i Stambul, den anden i Galata-Pera. Den sidste gaar op ad en meget stejl Skrænt, og de stakkels Heste har deres Mas med at trække den gamle tunge Rumlekasse op, der er af Model 1750. Tunnelbanen, der løber gennem Galatahøjen, er en Tandhjulsbane af yderst primitiv Konstruktion. Men det er utrolig dyrt at benytte dem, for en Sporvognstur paa 10 Minutter betales 25 Øre. Fra Pera og Galata er der slet ikke nogen Sporvognsforbindelse over

disse irregulære Brandfolk bærer paa Stænger en malet Attraps af en Sprøjte, der ikke er meget større end en Cigarkasse til tusind Cigarer. Disse „Tolumbadji“ naar gerne Brand-

Galatabroen indtil Stambul. — Kan man ikke gaa den meget stejle Vej, maa man tage en Vogn; den mindste Takst for den er 2 Kroner, og saa

Barber paa aaben Gade.

KONSTANTINOPEL PAA KRYDS OG TVÆRS

Det første konstitutionelle Brevkort med Sultanens Billede.

stedet før det regulære Brandmandskab, og redder med stort Heltemod og Dødsforagt alt, hvad der kan reddes. De er sande Helte — disse brune Knægte. Blot beholder de selv alt, hvad de redder. De plyndrer som Ravn, og ingen

vover at gøre dem deres Bytte stridigt.

Telefon er en ukendt Bekvemmelighed i Tyrkiet. Og en Bypost eksisterer ikke i Konstantinopel. Begge Dele forbød Sultanen af Frygt for, at det skulde lette Unglyrkernes Sammensværgelser og Anslag mod hans Liv. Men det hæmmer jo Storstadlivet stærkt. I det hele taget har denne Sultanens Angst ligget som en Mare over Landet, og den har skaffet Brødet til Hundreder af Spioner, hvis Snylleviv har betydet en Kræftskade paa Samfundslivet. Det er en selvsagt Ting, at dette Regimente har undertrykt alle Fremskridt og lagt sig hindrende i Vejen for Handelens og Industriens Udvikling, som har saa rige Muligheder i Tyrkiet. Hvad skal man stille op mod Uderlandets Konkurrence i et Land, hvor Anvendelsen af Elektricitet i Industrien er forbudt. De enkelte Elektricitetsværker i Saloniki forandrer jo ikke Situationen. Masser af nødvendige Kemikalier har det været forbudt at indføre, fordi de kunde anvendes til Attentater. Der ligger vældige Kapitaler bundne i Tyrkiet.

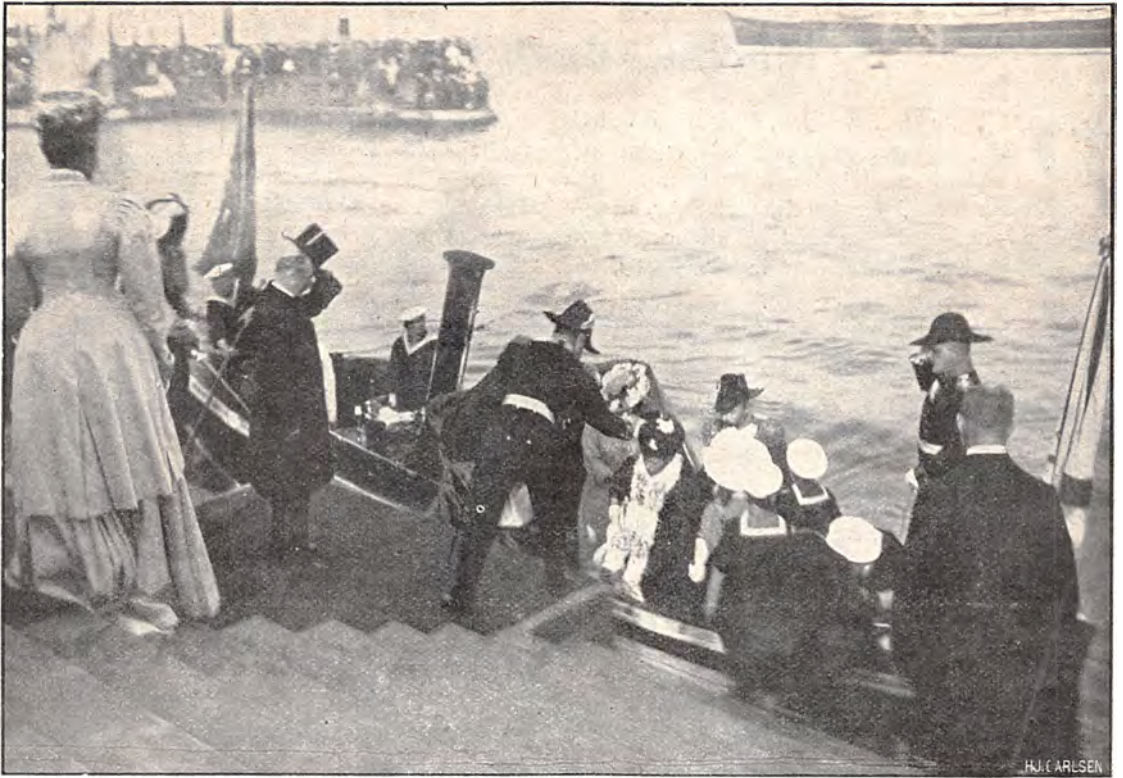
Der er da Reformere nok at tage fat paa nu under Frihedens Regime. Og de vil komme. Konstantinopel vil hurtigt kaste sin Puppdragt og udfolde sig til den straalende Sommerfugl, Naturen har udset den til. Det elektriske Lys vil straae over asfalterede Gader, hvor Sporvogne suser af Sted uden Heste. De bundne Kræfter vil blive løste, og Tyrkiet vil under den nye Æra vokse frem til en ny og blomstrende Stat — nu, da Sultanens trykkende Angstens Mare er et afkastet Aag.

NIELS BRINCMANN.

Efteraars-Skov. Jul. Aagaard fot.

Kejserindernes Ankomst til Toldbodens Trappe. Jul. Aagaard fot.

I Ventetiden foran Modtagelsespavillonen. Jul. Aagaard fot.

Hollands unge Dronning.

Det er nu ti Aar siden, Dronning Vilhelmina selv overtog Styret, 18 Aar gammel. Holland er det mærkeligste Land paa Jordkloden. Med sine evige Kanaler, Søer, Sumpe og Moser synes det mindst af alt bestemt til Menneskebolig. Hollænderne har erobret deres

Den unge Dronning har bevæget sig frit mellem sine Landsmændinder, og ingen vilde undre sig over at se hende sidde i en offentlig Park Side om Side med en jævn Kone. Hun er vokset op i Folkets Midte. Hun har faaet en ualmindelig fyldig og omhyggelig Opdragelse, spartansk og sund i hele sin ydre Form. Om Sommeren færdedes hun i Haags tætte Skove, om Vinteren tog hun Del i de glade Skøjtefester paa Amsterdams Kanaler.

Hendes Moder, Dronning Emma, forstod, at en ung Dronning ikke kan opdrages til sin Gerning blot gennem Bøgerne, hun maa lære af Livet og selv se Tingene med egne Øjne. Den unge Dronning blev derfor tidlig ført omkring i de offentlige Institutioner og satte sig ved Selvsyn ind i deres Virksomhed.

Et Princip hos Enkedronningen var ogsaa det at udvikle Datterens Aandsnærværelse og Mod. En Dag kørte hun løbsk med den lille Vilhelmina, og Hestene standsede først, da Vognen blev hængende fast ved Indkørslen til Slotsparken. Dronningen holdt den lille Pige frelst i sine Arme. Men i Stedet for at kæle for det forskrækkede Barn, befalede hun: „Spænd nye Heste for, saa kører Hendes Majestæt og jeg den samme Tur. En Dronning maa ikke være bange.“

Dronning Vilhelmina begyndte sin Løbebane med at være en fuldendt ung Pige, klog paa Mennesker og med Følelse for deres Ve og Vel. Det hollandske Folk lærte at elske hende som den „unge, søde og straalende sunde Pige med de kloge, gode Øjne“. Mens hun var Barn elskede de hende som deres egen Datter, som det gjaldt om at skærme og bevare. Og det var en Begivenhed, da hendes Haar første Gang blev sat op. Hollænderne følte det næsten med Vemod, som naar deres egne Børn holdt op at være Børn.

Dronning Vilhelmina af Holland og hendes Mand.

Land fra den store Moder Natur, og dette Erbringsarbejde har gjort Hollænderne stærke og selvfølende. Den sunde Fornuft er deres fremmeste Egenskab. De er jævne, flegmatiske, konservative, begejstrede for Friheden og trofaste mod Traditionerne. Det er derfor med Sorg, at de imødeser Faren for, at det Kongehus, der saa længe har delt Nationens Skæbne, skal uddø. Og faa Steder staar Kongefamilien Folket saa nær som her, lever saa meget med i Nationens daglige Liv.

Saa kom Kroningen. I fem Dage var hele Amsterdam og hele Holland i Fest. Fra alle Landets Dele stævnedes Hollænderne sammen i deres maleriske Dragter for at se deres lille Dronning blive kronet. Og aldrig har maaske Fædrelandets Idé været skønnere legemliggjort end i denne friske, unge Dronning.

Og fra den Dag, da Dronning Emma nedlagde sin Magt, og hendes Datter blev suveræn Dronning, har Dronning Vilhelmina været Hollands flittigste og mest optagne Kvinde.

Fra Kl. 8 om Morgenen er Dronningen ved sit Arbejde. Først besøger hun sin Post, hjulpet af to Sekretærer. I sin Egenskab baade af Hersker og Kvinde modtager hun flere Bøn-skrifter end nogen anden Regent.

Naar Posten er overstaaet, modtager hun sine Ministre eller giver Audiens.

Kl. 1 spiser Dronningen Frokost, i Almindelighed alene med sin Gemal, Prins Heinrich af Mecklenburg, som hun ægtede 1899.

Efter Frokost kører eller rider hun en Tur eller løber om Vinteren paa Skøjter. Derpaa har hun Audiens for de fremmede Gesandter. Saa gør hun gerne et Par Visiter i Haag. Hver Dag besøger hun sin Moder, der beboer en Villa der.

Det sidste Tiaar har været heldbringende for Landet, og der er da ogsaa megen Tilfredshed blandt Hollænderne med deres Dronning; kun én Ting vækker i lige Grad Sorg i Kongehuset og ude blandt Folket: Dronningen har endnu ikke skænket Landet en Tronarving, og der er Fare for, at det aldrig vil ske.

EMMA SUNDE.

Bjørnson og hans Hustru paa Køretur.

Bjørnsons Guldbryllup.

Aldrig har vi maaske misundt Norge Bjørnson stærkere end i disse Dage. Havde han levet i Danmark, var han Manden, der kunde have rejst sig og talt til alt Folket de Ord, der skal tales i denne Stund. Ja, man kan maaske endog sige, at det aldrig var kommen saa vidt, hvis han havde levet mellem os. Han vilde have rejst sig forinden, thi han er jo netop Manden, der af sit store Hjærte og sin almene Følelse repræsenterer alt det, som Alberti har traadt under Fod. Han havde, kampivrig og begejstret, rejst sig til Protest, og hans Røst vilde være bleven hørt. Hvilken Lykke er det ikke for et Folk at eje en Mand som Bjørnson, denne Urkraft, dette sikre Fremtidsinstinkt, denne Seer, der aner og kaster Fremtidens Veje ud for sit Folk. Langt over Støvets Aar er han, men endnu usvækket af Aarene, altid rede til at drage i Leding for det, der brænder i hans Sjæl.

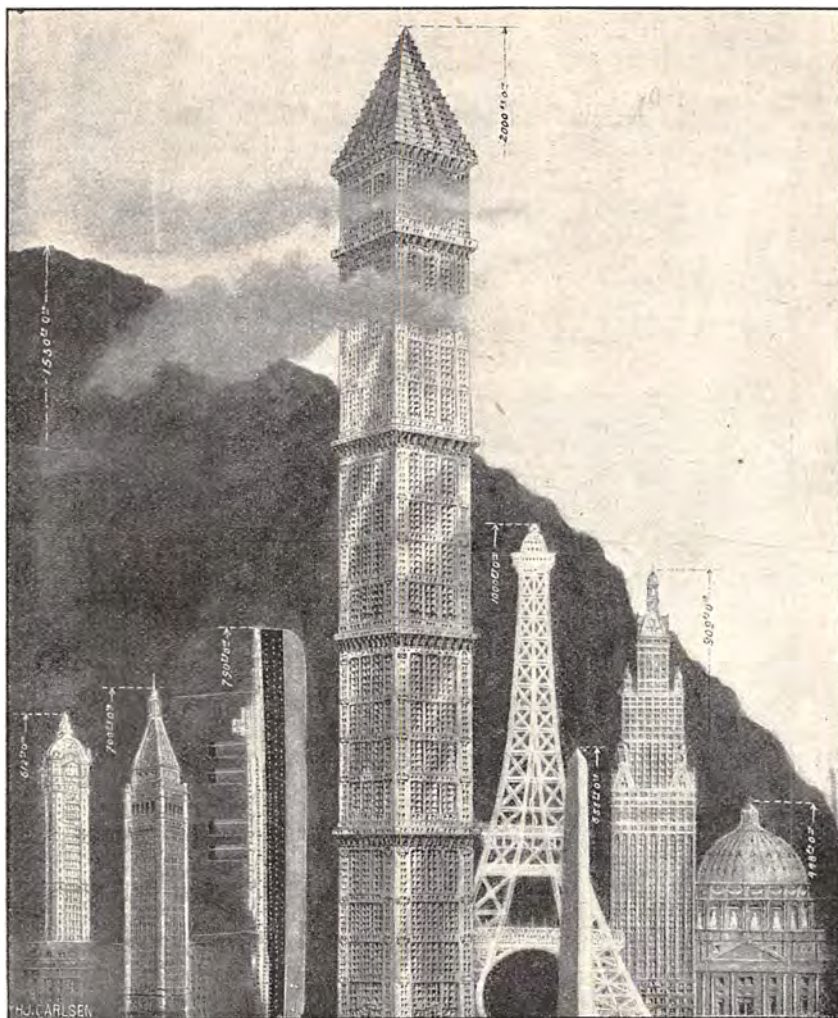

Hvor højt kan man bygge?

Skyskraberne vokser stadig højere mod Himlen, den ene springer langt forbi den anden, og man spørger: Hvor er Grænsen. Singers Bygning i New-York er 612 Fod

er det slut. Naturligvis er der ogsaa andre Sikkerhedsbestemmelser, om Skelettes Stabilitet osv.; men de kan altid opfyldes.

Men hvor høj en Bygning kan da tænkes

Singer-Bygningen. Metro-politan. Lusi-tania. Skyskraberen paa 2000 Fod. Eiffel-taarnet. Equi-table. St. Peder i Rom.

over Gaden, Metropolitan 700 Fod. Og nu paa-tænker man Opførelsen af en Bygning paa 900 Fod.

Hvor er Grænsen? Under de nuværende Forhold sættes Grænsen ved den Bestemmelse i Byggeloven, at Maksimum-Trykket ikke maa overskride 15 Tons pr. Kvadratfod.

Indtil den Grænse er naaet, kan man bygge højere og højere; først naar den overskrides,

beregnes noget til Lufttrykket og Fundamentets Vægt.

En anden Ingeniør hævder, at naar man fandt en tilstrækkelig fast Grund, saa der ikke behøvedes Fundamentering, kunde man bygge endnu højere op. Og dog er 2000 Fod over Jorden jo ellers en pæn Rekord — selv for en Skyskraber.

opført uden at overtræde Loven? En Ingeniør, Mr. Ernst Flagg, Singer - Bygningens Arkitekt, har besvaret dette Spørgsmaal: Man vil være i Stand til at opføre den Kæmpebygning, vort Billede viser, uden at krænke Bygningsloven. Denne Kolos er 2000 Fod høj og hviler paa en Grund, der er 200 Fod paa hver Side. Den kan have 150 Etager. Væggene maa være 12 Tommer tykke foroven og 12 Fod tykke forneden. Hvis man beregner to Tredjedelen af Vægfladen til Vinduer, vil Murene veje 203,000 Tons, og Vægten af den indre Konstruktion vil blive omtrent 213,500 Tons. Med Elevatorer og andre bevægelige Genstande vil hele Vægten blive 516,500 T. Fordelt paa Grundfladens 40,000 Fod bliver det 13 Tons paa hver Kvadratfod, og Loven tillader jo 15 Tons. Men der maa ogsaa

AXEL S.

„Master Link“ i Zoologisk Have.

Chimpansen „Master Link“ ved tørste Ret. Jul. Aagaard fot.

net „Master Link“ efter Darwins bekendte Slagord om „The missing link“ — det manglende Mellemlid mellem Abe og Menneske.

Den intelligente Chimpansen er virkelig et saadant Mellemlid. Det er umuligt at frakende „Master, Link“ Forstand og Tænkksomhed. Det er ikke blot ved Dressurnumre, at han brillerer. Ogsaa paa tilfældige Udslag af hans Begavelse kan der anføres Eksempler. Ved at se Gulv-

Blandt Zoologisk Haves Menneskeaber indtager Chimpansen „Master Link“ en særegen Plads. Han er nemlig til en vis Grad civiliseret. Han benytter et lille W. C. og har Sans for Properhed. Han sidder pænt til Bords og haandterer Ske og Gaffel med stor Færdighed, drikker af et Glas uden at spilde en Draabe, tørrer sig om Munden med Servietten osv.

For tre Aar siden kom han til Europa og blev underkastet Dressur. Hans Herre gav ham Nav-

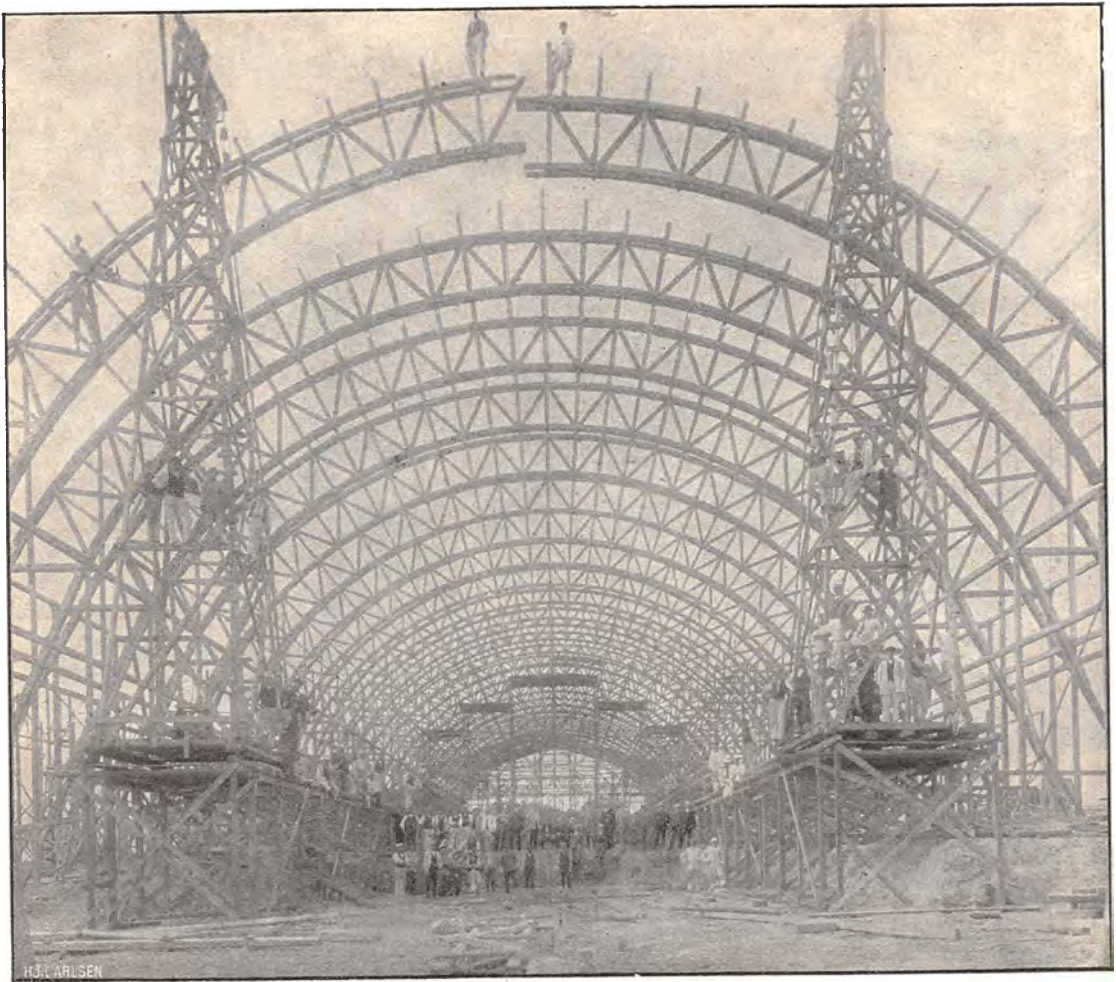
vask blive udført, har han selv fundet paa at tage Gulvkluden, dyppe den og gnide Gulvet. Ligeledes tager han en Klud, spytter paa den og pudser Ruder eller gnider Pletter af. Han lever nu et Slaraffealiv og mindes sikkert med Ubehag sit kortvarige Kunstnerliv, hvor han optraadte paa en Række Variétéscener i alskens Forklædninger, bl. a. i Kjole og Hvidt med lang Paryk som Dirigent for Orkestret, ivrigt vendende Nodebladene — særlig for at finde de imellem disse indklæbede Korinder.

Der ringes paa anden Ret.

Anden Ret.

En Slurk tilsidst

Den store Industrihal paa Aarhus Udstillingen under Bygning. Hvert af de 29 Buefag sammensættes af to Halvdele, som et Par raske Tømmersvende samler foroven.

Aarhus-Udstillingen.

Nu er allerede Industrihallen rejst i hele sin Udstrækning, bag den løfter Elektricitetsafdelingen med sit mægtige runde Taarn sig, og atter bag det strækker Bygningen for Transportmidler sig. Tilsammen danner de det store Bygningskompleks, der er Hovedaksen gennem den kommende Aarhus-Udstilling.

Hvor stort den er tænkt, siger vort Billede bedre end Ord. Dette Rum virker ved Vælde. Der er ikke mindre end 29 mægtige Buefag. Hver Fag er først tømret sammen i to Halvdele, de er hejste op ved Hjælp af bevægelige Taarne og saa føjede sammen med Bolte og Spigre. Det var et noget vovsomt, ikke helt farefrit Arbejde at føje de to Halvdele sammen, som de hang og svejede i Taljerne. Arbejderne vægrede sig ved at gaa op, det var først da Formanden, en ældre Mand belavede sig paa at gøre det, de unge ikke turde, at disse tog Mod til sig og gik op. Og saa gik det som en Leg, saa turde de alle. Man ser paa oven-

staaende Billede to Tømmersvende staa nok saa strunke deroppe i Højden.

Udstillingens Arkitekt er Hr. Rosen, blandt vore yngre Arkitekter sikkert den, der har systet mest med den særlige Form for Arkitektur, som Udstillingsarkitekturen er, og som paa tidligere Udstillinger har opnaaet saa smukke Resultater. Ligesom Nyrop i 1888 lod Træet virke som Træ i sin Udstillingsbygning, gør Hr. Rosen det samme, selv om han naturligvis gaar sine egne Veje i den Maade, han bruger og former Træet paa.

Til Maj næste Aar gør man sikkert Regning paa at blive færdig. Da vil Aarhus have sin „hvide By“. Og selv om den naturligvis ikke i Størrelse kan tage det op med Udlandets store Udstillinger, en Ting er givet og vis, ingen af disse har haft den ligefrem ideelle Beliggenhed, som Aarhus Udstillingen faar: Lige ved det aabne Hav med Udsigt til høje skovklædte Skrænter. Smukkere Ramme om en Udstilling findes overhovedet ikke. C.

Hindu-Danserinden Ruth St. Denis, der har vakt stor Opsigt i Europa.

Det er de fremmede Verdensdele, der for Øjeblikket optager Europas Interesse for Dansen. Vor gamle Ballet med de stive Skørter og de kunstfærdige, nøje indstuderede Trit synes os for Øjeblikket altfor klassisk, og klassisk minder desværre ofte om et andet Ord med „k“, det ominøse kedelig. Derfor hilser vi med Begejstring alle de Forsøg, der gøres paa at forny Dansen, selv om Begejstringen ofte flammer lige saa kort, som den luede højt. Og fra alle Verdenshjørner kommer Danserinder, der med sære Danse og besynderlige Paafund pirrer vor Nysgerrighed. Mest ejendommelig og mest fængslende er de virkelig fremmede, de virkelige Repræsentanter for en fremmed Races Dans, saaledes som Hindudanserinden, hvis skønne Hoved vi her bringer.

I sikker Varetægt. Mørket falder paa i Landsbyen, de er ene hjemme. Men ikke en Lyd rører sig, ikke et Fodtrin høres uden for Havens Tjørnehegn, uden „Bruno“ spidsrer Øre og begynder at knurre. Ve den, der gjorde mindste Forsøg paa at gaa dem for nær, der er under hans trykke Varetægt. Bruno er, saa lille han er, modig som en Løve. Lad kun Mørket falde, Aftenen blive til Nat, Børnene ved, de er sikre, saalænge Vogteren og Legekammeraten er der.

I sikker Varetægt. A. Christensen fot.

Godsejer, Etatsraad *Lemvigh* fyldte d. 5. September 70 Aar. Hr. L. er en højt anset Mand.

† Generalmajor *Raabye* er død, 56 Aar gl. R. nød stor Anseelse indenfor Hæren som en usædv. dygtig og evnerig Mand, afholdt af underordnede som af Kolleger.

† Prakt. Læge *F. Zachrisson*, Odense, er pludselig død, 53 Aar gl. Z. var en stærkt søgt Læge. Han var meget afholdt blandt sine Patienter.

Fuldmægtig *V. Christiansen* v. Carlsberg Bryggerierne er død, 59 Aar gl. I 16 Aar havde C. været knyttet til Bryggerierne. C. var meget afholdt som en god Kollega og Kammerat.

† Admiral *A. Chr. Schultz* er død, 95 Aar gl. S. blev Officer 1832 og traadte ud af Marinen 78. S. var en af Flaadens ældste Officerer.

Overretssagfører, Grev *A. R. Trampe* er død, 64 Aar gl. T. var i en Aarrække Godsinspektør paa Frederiksdal Slot, senere blev han en af Hovedstadens kendte Overretssagførere.

Kommunalærer *N. Hansen* ved Husumgades Skole fejrede d. 5. Septbr. sit 25-Aars Jubil. som Lærer. H. er ualmindelig afholdt baade af Elever og Kolleger.

Statsraadssekretær *Koefoed* fejrede forl. sit 25-Aars Jubilæum i denne Stilling. Hr. H. er en sympatisk Personlighed og en pligt-opfyldende Embedsmand.

REDIGERET AF: C. C. CLAUSEN.

VINGAARDSTRÆDE 25.

UDGIVET AF: ODIN DREWES.

Drejermester *I. Henrichsen*.

Oval Drejning.

Foranlediget ved en Notits i „Hver 8 Dag“, om Aarhus Oval Rammefabrik, skulle vi ikke undlade at bringe til Publikums Kundskab, at afdøde Drejer *I. Henrichsen*, hvis Billede findes hosstaaende, allerede for 40 a 50 Aar siden indførte oval Drejning her i Danmark, og i mange Aar drev dette med et ubestrideligt praktisk Resultat, hvorom vidner de Tusinder af ovale Rammer som findes rundt om i Hjemmene, og som til Dels alle ere udgaaede fra H.'s Værksted i Torvegade 10, hvilket iøvrigt drives endnu.

Henrichsens Efterladte.

ojen i det gamle Rom. udraaber den strenge Censor Portius Cato, hvad er det for vi lever i, hvor Kvinderne nænde paa deres Skød og Mænd Papegøjer paa Haanden! One-Alexander den Stores Feltherre,

bragte først Papegøjerne fra Italien til Grækenland og førte den senere til Rom. Plinius beskrev først denne Fugl. Dens Skønhed og Klogskab tiltalte Romerne i den Grad, at Fuglen snart blev en efterspurgt Salgsvarer. Man satte den i Bure af Sølv, Skildpadde og Elfenben og lod den oplære af særlige Lærere.

Cæsar. Prisen paa en veltalende Papegøje var ofte højere end paa en Slav. Ovid fandt først Papegøjen værdig til at besynges, og Heliogabal mente ikke at kunne finde noget mere overdrageligt digt at sætte for sine Gæster end Papegøjesteg.

Den ægte fine parfumerede af ca. 40 Løgger saab.
Kasino!
 25% overfor Sebe
 N.N. Blumensaat's Fab. Odense.

CEMENT-MURSTENS-MASKINE.
 Dansk Patent Nr. 7184.
 Enkel, original og praktisk Konstruktion. Stor Ydeevne, transportabel.
 Den af Mursten er let og lønnende og saavel for Enkeltmand som for Mejerikrøds, idet man ved at bruge en Maskine ved en Arbejdsning vil kunne fremstille Egnens Mursten.
 Udsælgelse til Patenthavende, repræsenteret af J. Raupachs Rff., Odense.

Navigationsskole.
 Forberedelse til alle Eksaminer for Søarten, saavel Styrmands- og Maskinister kunne ventede Statunderstøttelse. Program tilsendes.
I. KERSTENS.

Olsen, Gothersgade 17
 Specialitet: Lødværker.

OTTO ERIKSEN
 Høsk
 O. Erikssens
 Produktions- og Eksportfabrik
 Telf. 6078.

GRAABRØDRETORV 7.
 Artsalens Varieté, Vejle.
 Billig hver Aften fra 8—11.
 Billige Restaurationslokaler.

"Hver 8. Dag".

Hoved-Depot
N.J. CLAUSEN
 Herluf Trollesgade
 25 Tlf. 3385.
 Helseaft-Øl

Leverandører til Hs. Majestæt Kongen af Englands Hof.

LEA & PERRINS' SAUCE

giver alle
KØDRETTER, SUPPER, FISK, OST, CARRY, VILDT, FJERKRÆ OG SALATER
 forøget Velsmag og er en udmærket pikant Tilsætning.

LEA & PERRINS' SAUCE er den originale og eneste genuine WORCESTERSHIRE og er tillavet efter den originale Opskrift.
 Faaes en gros hos Fabrikkerne, Worcester, England; CROSSE & BLACKWELL, Limited, London; og 1ste Kl. Export Huse.

STORMSKADEFORENINGEN, "LY" NÆSTVED
 forsikrer Ejendomme overalt i KONGERIGET DANMARK.
 Agenter antages.

Rammer! 1. Kl. Arbejde. Rammer!
 Billigt kontant, ogsaa paa Afbetaling.
Københavns Rammefabrik, Nørre Sideallé 2.

Østerbro. I Beringsgade i den nye græs Ejendom overfor Brandstationen er store 3 Vær.s Lejligh. med og uden Pigev., W. C., elektrisk Lys, Brusebad med varmt Vand til Leje. Glimrende Udsigt over Øresund. Samme Sted 4 Butikker, Lagerkældere og Maler-Atelier til Leje til April. Anv. daglig fra Ejendommens Kontor.

Hobro Herman Bang skriver: "Stedet er et af de dejligste i Landet. Her er et Stykke Sjælland rammet ind af jyske Banker."

STANGERUP & LARSEN
 Uhrkassemager & Guldsmed. Uhrkasse-Reparationer udføres. Gamle Guld- & Sølv-Uhrkasser købes til højeste Pris. Send Bud til **Graabrødretorv 6.** Hurtig Afregning. Telf. 29640.

Café Buhl, Esbjerg eneste fashionable Restaurant,
 smukke indbydende Lokaler. — Daglige Koncerter.
 — Kongensgade 79, Esbjerg. —

Nervøse
 saavel som aandelig og legemlig overanstrengte Mennesker yder Brugen af **SOMATOSE** en uvurderlig Nyttelighed og Støtte. Faas saavel fast som flydende, sød og bitter, paa alle Apotheker og hos Materialisterne.

Tandlæge Huus
 Købmagergade 62—64 over Bladet "København"
 Telefon 19673. Træffes 10—4.
 Specialitet: Plombering og Metallikn.

F. A. Rasch
 KORT- og FARBRIK
 Bælsinder
 PATENT FOKRETNING

Graabrødretorv 5.
 Telf. 5062.

ODENSE HUSHOLDNINGSSKOLE.
 Skole og Hjem for unge Piger. Undervisning i alt Husholdningsvæsen. Kursus begynder 3. Maj og 3. Novbr. Program sendes og Indmeldelser modtages.
 Marie Henningsen.

Telegraf-Post Adresse: **GJEDSTED** Tlf. Nr. 3 Madratsfabrik Gjedsted
Tané & Madrats Fabrik

leverer smukke, holdbare og bekvemme
Tang-, Krølhaar-, Vegetabil-, Kapok- og Vadmadratter,
 saavel i sekunda som i prima, Mølle Larve- og Husmiddefri Varer.
 Forhandles over hele Landet

ODIN'S MALTEXTRAKT
 Tilvirkningen kontrolleres af medicinske Autoriteter. Kun Malt og Humle anvendes, derfor
 Bedste eksisterende Maltpræparater. Ingen Surrogater. Overgæret. Skallefri.
 Læs de røde Omslag paa Flaskerne!

ODIN'S MALTEXTRAKT

Store, moderne indrettede 7 og 8 Værelseres Lejligheder, der udstyres efter Lejerens Ønske, er tilleje i den nye Ejendom, Vesterbrogade 74-76. Henvendelse til Overretssagfører Hannibal Hansens Kontor i Ejendommen.

MUNKEMØLLES
Flormel
er
det bedste.

TAPET
bedst og billigst
Anders Dahl
Fabriks Udsal.
58
Vesterbrogade
LIGEFOR DEN NGL-SRYEDAN

Th. Thorsen's
Pianofortefabrik, Aarhus.
Magasin: Ryesgade 11. Fabrik: Rosenkrantzgade 23.
For ethvert Piano, som udgaar fra Fabrikken, garanteres til enhver Tid.

Geertsens Haartørringsapparat
for Damefrisørsaloner. Letteste at behandle, hurtigt og sikkert.
Absolut farefrit. Prospektus gratis.
Niels Geertsens elektro-mekaniske Fabriker. Aarhus.

CINGALLA THE

Bordeauxvine
af udvalgte Aargange til direkte Afskibning i 1/2 & 1/4 Oshoster fra
Jean Schalburg & Co.,
335, Boulevard de Caudenan,
Bordeaux.
Tilbud og Prøver ved Henvendelse direkte til Firmaet i Bordeaux eller til
Joh. Fr. Schalburg,
Stormgade 8. København.

Carl Bang
28
Gl. Strand
Telefon: H 851

Presenninger udlejes.
Telf. H 687.

Det originale Brød
Mallet & SCHULSTAD
LUDVIGSEN
København
København
Røghætte

Ballet- og Spartasko.
Dansesko, Herre- 2,75, Dame- 2,00,
Pige- og Dreng- fra 1,35.
Konfirmand-Fodtøj.
Elegante Drengestøvler 8 à 9 Kr., Sko 5 à 6 Kr. Hvide Skindsko 3 Kr., Chevreau-Damestøvler med Laktaa 8,50. Herre Hægte- og Spændestøvler 9 à 10, Dobbeltsaal 11,50, med Kork 14 Kr. Lager af Alt. Se Vinduerne.
„REFORM“, Teglgårdsstræde 2.

Fabrik for **Olietøj, Skindklæder, Presenninger, Hestedækkener** etc.
CHR. MØLLER,
43 Amaliegade. Kbhvn. K.
Etabl. 1853.

København
Røghætte
Mine velanbragte hætter, som oftest prøvede og findes altid på lager.
Julius E. Landsbo
Tel.

Lyrophoner & Grammofoner
Verdens bedste Talemaskiner.
Apparater fra 16 Kr.
Plader og Valser i stort Udvalg.
Harmonika. Zithere.
Syrene-Fonograf m| 10 Valser 10 Kr.
Fotografiapparater og Tilbehør for Amatører.
Mørkekammer til Disposition.
„NORDEN“ A/S, Vesterbrogade 18. Kbhvn. B.
Telefon 5715. Telegr.-Adr. „Lyrophon“.

F. CASSE,
PISKEFABRIK. LAGER AF SPADSERESTOKKE.
RAADHUSSTRÆDE 5.

Rud. Kramper & Jørgensen,
Horsens.
Motoren „GIDEON“ anbefales af alle Brugere som den bedste. Tilkendt mange UDMÆRKELSER og FØRSTE PRÆMIER.
Katalog sendes gratis paa Forlangende.

Mit Haarfjern
Middel er det eneste, der fjerner alle ubehagelige Hætte og pæn med i saa Minut. Brugen bringer saavel Haarene end nelsen til at vise sig. Iritation og Langt bedrøvet langvarigt tefulde elektrolytiske Behandling hvor Haarene hyppig kommer Pris Kroner 8.25 for Opkrævning eller i Frisør Discret Forsendelse.
Virkning og Uskadelighed garanteret.
Institut for Skønhedspleje
Frau D. Schenke, Zürich, Schweiz.
Præm.: Paris og London 1902

SENGE-UDSTYR TIL ALLE PRISER
MAGASIN DU WEST
- VESTERBROGADE 63. -

Gartnerens Frugtudsalg ved Byens billigste Frugtudsalg.
C. H. Espersen, Pilestræde 40. Stort Udvalg i alle Frugter. Ring op Telefon 19588. Varerne bringes overalt.

SALON „HEDVIG“.
Klinik for Skønhedspleje, Vibrations-massage, franske Benzinbade.
Valdemarsgade 2, 1. Sal.
Hj. af Vesterbrog. Telf. Vester 1581 x

Mindesmærker, Gravmonumenter og Kors, Granit og Marmorplader i største og smukkeste Udvalg.
Møbel- og Bygningsarbejde, billigste Priser.
S. Christensens Enke, Frederiksgade 26, 28, 30, Aarhus. Tlf. 7120.

Ferskvandsfiskeriet „Lild Mø“
TELEFON 26 O.S. NELLEMANNS TELEFON 26
DAUGAARD
Sættetisk og Yngel af Ørred og Karper til Udsættelse i Damme.
Spisefisk, Ørred, Karper og Suder leveres isfrosne som mindre Partier med Specialitet: Portionsørred

Det afrikanske Lægemiddel **SUDAN SAFT**
er Nutidens bedste Mavemiddel. Anvendes med enestaaende Held ved fleraarige kroniske Forstoppelser. Appetitløshed, Kvalme, Opkastning etc. Forsendes franco fra Generaldepotet for Danmark, THYHOLM APOTHEK,

FIVER 8 DAG

Nr. 52. 14. Aargang.

27. September 1908.

Reynolds: „Elsk mig og elsk min Hund.“ Wallace Collection, London.

Her er atter en af vore Gengivelser af de berømte Malerier i de store Samlinger. Hvem Maleren er, ved vore Læsere allerede. Wallace Samlingen er skænket af en engelsk Rigmand og Samler til den engelske Stat; dens Værdi anslaaes til 70—80 Mill. Kroner.

„Paa snarligt Gensyn.“

Af B. E. Miller. Autoriseret Oversættelse af K. Kornerup.

Transportskibet pløjede frem gennem Vandet. Alt var Liv og Bevægelse ombord, der lød Latter og Skæmt mellem Passagererne, der var fulde af Iver og Spænding, og som derfor fandt paa alskens lystige og taabelige Indfald. Krigen forestod — om den blev lang eller kort — det laa i Fremtidens Skød, men de kom i alle Tilfælde i rette Tid.

Maaske de unge Løjtnanter var de gladeste af dem alle. Selv den tungsindige Tanqueray gik omkring med en Glans i sine mørke Øjne, som ingen af hans Kammerater havde set der før.

Kun Marchmont, den ældste af Løjtnanterne og den mest afholdte i hele Regimentet, var tavs. Han og Tanqueray stod paa Dækket og stirrede ned i det grønne Vand.

Marchmont brød først Tavsheden.

„Tanqueray,“ sagde han næsten uden at dreje Hovedet. „Tror du, man i vaagen Tilstand kan opleve, at der glider et Par Timer ud af ens Liv og forsvinder, som om de aldrig havde været?“

Tanqueray hørte ikke til dem, der bruger mange Ord. Han flyttede sin Pibe en Kende og mumlede: „Hjernerystelse,“ og satte den saa paa Plads igen.

„Hjernerystelse! Ja, det lyder jo meget plausibelt, men forud for et saadant Tilfælde har der i Reglen været et Fald eller lignende, men her var intet saadant i Vejen.“

„Fuldskab?“ foreslog Tanqueray paany.

„Den Forklaring vilde ogsaa have et stort Publikum. Men lad mig nu hellere fortælle dig det hele.“

Du husker jo nok, at jeg havde Orlov, dengang Regimentet blev indkaldt.

Jeg havde tilbragt det meste af min Fritid et Sted i det sydvestlige Frankrig. Jeg ønskede at tage nogle Skitser dér. Saaledes gik det til, at jeg var borte fra mit Kvarter i ti Dage.

Da jeg kom tilbage til mit Hovedkvarter, laa den officielle Meddelelse til mig samt dit Brev og Telegram, der var ankommet for en Uge siden. Jeg kan ikke huske, jeg nogensinde er blevet saa ked af noget som af den Forsinkelse. Der gik kun to Tog til Paris — et Bumletog om Morgen og et lidt bedre om Eftermiddagen. Det sidste var naturligvis lige gaaet.

Opvarteren kom omsider med et Forslag. Jeg skulde køre til Les Eaux, en Station tre Mile borte, hvor jeg ved et sært Held maaske kunde naa Iltoget, der gik til den store Station St. Jean-le-Pont, eller hvis det var gaaet, sætte Himmel og Jord i Bevægelse for at faa Stations-

forstanderen til at lade Pariserekspressen standse for min Skyld.

Jeg besluttede mig dertil og fik Værtens egen Vogn og Hest, den bedste Befordring, jeg havde set, siden jeg forlod Paris. Jeg tog en Dreng med, der kunde bringe Køretøjet tilbage, og inden der var gaaet en Time, var jeg paa Vej.

Men da vi var en halv Fjerdingvej fra Les Eaux, saa jeg mit Tog forlade Stationen. Der var imidlertid endnu en Chance, jeg kunde komme med Eksprestoget. Jeg sendte derfor Drengen hjem med Køretøjet efter at have ladet ham sætte min Vadsæk af og henvendte mig derpaa til Stationsforstanderen.

Der maatte vist være gaaet samme Herre noget imod. Hans sure Blikke og arrige Svar bragte mig paa den Tanke, at han vist havde faaet en Overhaling af sin Kone. Paa mine Forstillingerne svarede han kun med Grovheder. Eksprestoget blev aldrig standset, jeg kunde i alle Tilfælde være vis paa, at det skulde ikke blive standset for min Skyld.

Jeg blev veltalende og slog paa, at mit Lands Velfærd afgang af hans Imødekommenhed. Han gav mig at forstaa paa en alt andet end høflig Maade, at mit Land var ham endnu ligegyldigere end jeg selv.

Jeg havde endnu en Trumf paa Haanden — op af min Lomme havde jeg listet et Tyvefrancsstykke, men to Ting afholdt mig fra at tilbyde det. For det første er man aldrig sikker paa en fransk Embedsmand. Denne her var gal i Hovedet, og det var meget muligt, han vilde foretrække den Fornøjelse at angive mig fremfor at tage Pengene. Nu havde jeg imidlertid ikke mindste Tid til at blive tiltalt. Alligevel vilde jeg have forsøgt et eller andet, havde jeg ikke opdaget, at en af de blaablusede Portører hemmeligt gjorde Tegn til mig.

Jeg kunde sikkert finde en bedre Anvendelse for Pengene.

Jeg gik henimod Udgangen, den Portør, der havde gjort Tegn til mig, tog min Rejsetaske og fulgte efter mig. Hvis det var saa vigtigt for mig at komme afsted, sagde han, var der endnu et Middel, jeg kunde forsøge. Eksprestoget standsede altid et lille Stykke fra Stationen for at tage Vand til Lokomotivet, og der var saaledes en Mulighed for at komme med det. Hvis jeg kunde komme ind i Toget, uden at hverken Lokomotivføreren eller Konduktøren saa mig, kunde jeg nok redde en Plads. Den Kurve, Linjen gjorde netop der, vilde forhindre min Fjendes skarpe Øjne fra at opdage mig. Jeg var parat til at gøre et hvilket som helst Forsøg og nikkede derfor samtykkende.

Blaablusen var villig til at vise mig det bedste Sted, hvor jeg kunde opbeeie Togets Ankomst, men selv havde han ikke Tid til at vente. Skulde der komme Vrøvl ud af Sagen, vilde han bede om at blive holdt uden for den. Det forstod jeg meget godt og gav ham til Belønning et Femfrancsstykke, idet jeg lovede ham, at der skulde ligge et Tifrancsstykke til ham under en nærmere betegnet Sten, hvis det lykkedes mig at komme med.

Efter at Portøren havde forladt mig, skjult i en lille Fordybning bag en Tornebusk, forestod der mig en Times Ventetid. Al min Ivrig-
hed var forsvundet; jeg frøs og var i en nedtrykt Sindsstemning.

Hele Tiden lyttede jeg anspændt efter enhver Støj, der kunde bebude Togets Ankomst, men da det saa endelig kom, overraskede det mig. Det maa have bremsset, thi det drejede forbausende stilfærdigt ind paa Kurven, og pludseligt laa Linjen, som jeg saa længe havde stirret paa, badet i Lys.

Jeg krøb endnu mere sammen i min Fordybning, for at Lokomotivføreren ikke skulde se mig, og over Halvdelen af Toget passerede mig, førend det endelig standsede.

Saa rejste jeg mig forsigtigt op.

Toget holdt mellem mig og Vandbeholderne, og jeg saa ikke nogen. Nu, da Øjeblikket var kommet, følte jeg mærkeligt nok ingensomhelst Lyst til at gaa ind i Toget. Jeg saa oven i Købet allerhelst, at det kørte uden mig. Grunden maa vel have været min forfrosne Tilstand og den ubekvemme Stilling, jeg havde siddet i, samt min nedtrykte Sindsstemning. Det lyder besynderligt, men det, der tilslut fik mig til at bestemme mig, var Tanken om, at der maatte være Varme i Toget. I alt Fald steg jeg op paa den nærmeste Vogns Trinbrædt. Det var et Gennemgangstog, Døren ved den ene Ende gik let op, og jeg traadte ind i en Gang, der var ganske overfyldt med Bagage.

Jeg tror, mit første Indtryk var Skuffelse. I Stedet for at der skulde strømme mig en varm Luftstrøm imøde, opdagede jeg til min Forbauselse, at Temperaturen inde var endnu køligere end udenfor. Jeg antog, at det sparsomme Jernbaneselskab fandt det for tidligt paa Aaret at lade Varmeapparaterne fungere.

De første Kupéer, jeg kiggede ind i, var anden Klasse og helt fulde. Jeg gik videre til første Klasse. Her havde ogsaa alle de rejsende arrangeret sig saa bekvemt som muligt for den lange Rejse, ikke en af dem drejede Hovedet, da jeg kiggede ind.

Jeg begyndte at blive bange for at have valgt en uheldig Vogn, da jeg endelig i den sidste Kupé saa, at der kun var tre Pladser optaget. En Herre og en Dame sad henne ved Vinduet, og paa den ene af Hjørnepladserne

ved Døren sad der en ung Pige. Jeg tog Plads lige overfor hende.

Medens jeg anbragte min Bagage, undersøgte jeg mine medrejsende. Parret henne ved Vinduet var ældre Folk. Manden var hvidhaaret og af et militært Tilsnit; han talte i en meget ophidset Tone, og det lod til, han var forbitret over et eller andet. Det var aabenbart min Skæbne den Dag at træffe sammen med vrede Mennesker.

De var øjensynligt saa optagne af dem selv, at de slet ikke lagde Mærke til mig, men den unge Pige kunde naturligvis ikke undgaa det. Hun havde flyttet forskellige af sine Smaating for at skaffe bedre Plads, og da jeg fremmummede et „Tak“, saa hun op paa mig. Hun var ganske ung og meget spinkel.

Øjnene var disse franske graa, hvori der ikke findes Afskygning af blaat. Haaret var lyst kastanjebrunt og stod smukt til den blege Ansigtssfarve. Jeg saa ved første Blik, at hun var meget træt. Saa faldt mine Øjne paa de to andre i Kupéen. Det var ikke straks faldet mig ind, at de alle tre hørte sammen, men ved nærmere Eftersyn gik det op for mig, at Manden maatte være den unge Piges Fader. Det var de samme regelmæssige, fine Ansigtstræk og de samme Øjne. selv om hans faldt noget mørkere i Skyggen. Skønt det ikke var mit Ønske at se paa ham, kunde jeg dog vanskeligt faa mine Øjne fra ham, og hvad der var det værste, jeg begyndte at forstaa Meningen af den Talestrøm, han udgød over Damen lige overfor ham.

Gud skal vide, at jeg aldeles ikke ønskede at lytte, men hans Stemme var ualmindelig høj og gennemtrængende. Det var aabenbart en eller anden Kvinde, der havde irriteret ham. Udtryk som „utaknemlig“ og „uforskammet“, kom stadig igen, og af og til tilkastede han den unge Pige lige overfor mig et skarpt Blik. En eneste Gang blev hun blussende rød i Ansigtet, og det gik da op for mig, at det var hende, de talte om.

Jeg ved ikke, om jeg gættede mig til Meningen, eller om jeg virkelig hørte Ordene, men jeg forstod ganske bestemt, at det var Datterens Giftermaal, der havde rejst Stormen.

Jeg følte, jeg ikke længere kunde holde ud at være Vidne til hendes Ydmygelse. Toget havde allerede sat sig i Gang, men da jeg paa ingen Maade vilde overvære en Familiestrid, saa gjorde jeg Mine til at rejse mig for at forsøge min Lykke i en anden Kupé.

Idet jeg rejste mig op, saa den unge Pige paa mig. Der var et bønligt Udtryk i hendes Øjne, som ikke var til at tage fejl af. Af en eller anden Grund ønskede hun min Nærværelse. Kanske mente hun, den vilde beskytte hende mod endnu grovere Behandling.

Jeg viste, at jeg forstod hende ved i Taus-
hed at sætte mig ned og tage et Nummer af
„Le Matin“ op af Lommen.

Vi havde nu passeret Stationen, og jeg bildte
mig ind, jeg saa et Glimt af min Fjende paa
Perronen, hvad der for et Øjeblik frydede mig
meget.

Jeg var dog ikke sikker endnu. Billetkon-
trolløren kom nemlig, længe før jeg ventede
ham, og bad om at faa Billetterne at se. Saa
stiltfærdig var hans Tilsynekønst, at det var
først, da han stod inde i Kupéen, at jeg opda-
gede ham. Jeg var selvfølgelig forberedt paa
værste, thi om end jeg havde Returbillet til
London, saa var dette dog ikke den rigtige
Rute. Imidlertid var det jo ikke fra mig, at
Vanskelighederne skulde komme, saa jeg lænede
mig tilbage og iagttog med tilsyneladende
Sindsro den Forbauselse, der efterhaanden
bredte sig over Kontrollørens Ansigt.

„Hvad!“ udbød han, „skal Herren saa langt
som til Colenso?“

Jeg er ganske sikker paa, jeg opfattede Nav-
net rigtigt; thi det fik mig til at huske paa en
Regnebog, jeg havde benyttet som lille Dreng,
ellers havde jeg maaske troet, han hentydede
til en Mellemstation. I alle Tilfælde stod det
klart for mig, at Talen ikke drejede sig om
mit foreløbige Bestemmelsessted.

„Undskyld!“ sagde jeg og rakte Haanden ud
efter mit Billetheft. „Som De ser, har jeg en
gennemgaaende Billet til London.“

Der bredte sig et Udtryk af Forstaaelse over
Kontrollørens noget trætte Ansigt.

„Ja, nu ser jeg det,“ sagde han og klippede
den næste Kupon, hvorpaa han rakte Heftet
tilbage og gik hen til en anden Kupé.

Hans Komme havde imidlertid haft den gode
Virkning, at Parret henne ved Vinduet holdt
op med deres Skænderi, som de heller ikke
senere genoptog.

Der herskede virkelig en forbavsende Stil-
hed overalt i Toget, trods de mange Rejsende.
Saa stille var det, at det godt kunde have været
midt om Natten. Kun sjældent hørte man en
menneskelig Stemme. En Gang hørte jeg en
svag Klang af Barnestemmer langt borte. Jeg
kunde ikke lade være med at se paa den unge
Pige lige overfor, og jeg ønskede blot, hun
vilde se op igen. Jeg syntes, det var saa tungt,
vi slet ikke kendte hinanden, og et hæftigt
Ønske om at høre hendes Stemme opfyldte
mig.

Min Hjerne arbejdede for at finde paa noget,
hvormed jeg kunde være hende til Tjeneste,
indtil hun endelig selv gav mig Lejlighed dertil.
Med en Kuldegysen trak hun nemlig Kaaben
og Pelskraven tættere om sig, og jeg gav mig
paany til at undersøge, om man ikke paa en
eller anden Maade kunde gøre det lidt mere

lunt. Saa opdagede jeg, at der længere nede i
Gangen stod et Vindu paa Klem, og jeg gik hen
for at lukke det.

Det var lidt trangt at faa i, og Natteluften,
der strømmede ind, forekom mig besynderligt
nok at være meget mildere og behageligere
end den i Toget, der nu ilede afsted i stor Hast.
Jeg har en dunkel Erindring om, at jeg grun-
dede over, hvor stor Kørehastighed, der vel
var tilladt i Frankrig, thi da jeg gik tilbage til
min Plads, rystede Toget saaledes, at jeg maatte
støtte mig til Siderne.

Da jeg kom tilbage i min Kupé, opdagede
jeg, at min Rejsetaske var rykket for langt frem
paa Hylden, og jeg standsede derfor for at
skubbe den tilbage, inden jeg tog Plads. Idet
jeg atter satte mig ned, skød jeg Hjertet op i
Livet og vendte mig om mod den unge Pige.

„Nu har jeg lukket Vinduet i,“ sagde jeg,
„saa jeg haaber, at Kulden ikke mere vil genere
Dem.“

Saa saa hun endelig op og vore Øjne mødtes.
Det hele varede vel kun et Øjeblik, men det
forekom mig, som om vi saa paa hinanden med
et langt og prøvende Blik, saaledes som to gode
Venner, der atter var mødtes efter lang Tids
Fraværelse og nu spurgte hinanden, hvad de
havde oplevet siden Adskillelsen. Et Udtryk af
Glæde lyste op i hendes Øjne og endelig lød
hendes Stemme — blød, klar og musikalsk:

„Paa snarligt Gensyn!“ sagde hun.

— — — — —

Hvad der saa paafulgte er vanskeligt at for-
klare. Pludseligt lød der et Brag, Flammer steg
op, og derpaa — fuldstændigt Mørke.

Da jeg atter kom til mig selv, laa jeg ude i
det fri. Jeg var slet ingen Skade kommet til,
men var saa forvirret, at det varede længe,
førend det gik op for mig, hvad der egentlig
var sket. Tilsidst lykkedes det mig at komme
til at sidde op, og jeg opdagede da, at jeg be-
fandt mig paa Skraaning af en Dæmning.
Det var ganske mørkt, naturligvis, men Stjer-
nerne skinnede, og ikke ret langt borte kunde
jeg se Lys i en Bygning, der vel maatte være
en Station. Nu buskede jeg det. En skrækkelig
Ulykke maatte have fundet Sted, og fordi jeg
havde staaet op, var jeg blevet slynget bort.
Men hvorledes var det gaaet de andre Rejsende?
Og idet jeg huskede paa den unge Pige, beslut-
tede jeg at yde hvad Hjælp jeg kunde.

Oppe paa Dæmningen laa Jernbanelinjen med
sine blanke lige Skinner. Jeg kunde ikke se
mindste Spor af nogen Beskadigelse paa dem.
Jeg gav mig til at løbe, men kunde ingen an-
den Støj høre end mine egne Skridt. Paa Sta-
tionen herskede fuldkommen Ro og Orden.
Dette hverdagsagtige Syn fyldte mit Hjerte
med en knugende Rædsel. Uvilkaarligt sagt-
nede jeg mine Skridt, men jeg tror alligevel.

min Stemme lød ganske forpustet, da jeg tiltalte den første Person, jeg traf paa — en ung Billetkontrollør.

„Hvor fandt Ulykken Sted?“ raabte jeg.

„Ulykken? Kan vi da aldrig blive fri for at høre om den! Selv om det var lyst, er der ingen Verdens Ting at se. Dæmningen er blevet gjort i Stand for lang Tid siden.“

„Du gode Gud, Mand!“ udbrod jeg rædsels-slagen. „Jeg var med i Toget, se, der sidder Snavs endnu paa min Frakke.“

Manden saa opmærksomt paa mig.

„Var De med i Toget? Ja, det var rigtig nok en Ulykke, saa det kunde forslaa noget.

Da Toget var naaet lige ud for Stationen svingede og svajede det, som om det var et levende Væsen og vidste, hvad der forestod, saa fløj Lokomotivet ud over Dæmningen og trak Toget med. Aa, saadanne Skrig der lød, og saadanne Flammer, der slog op!

De bragte Ligene herop. Der var smaa Børn og nydelige unge Piger imellem, som maaske aldrig før var blevet saa meget som puffet til eller havde set noget uhyggeligt Syn. Ja, Døden er saamænd en stor Demokrat.“

Endelig fik jeg min Stemme igen.

„Hvornaar skete det?“

Manden tænkte sig om.

„Det var forrige Aar,“ sagde han, „om Efter-aaret, maaske i Oktober — nej, det var tidligere, det var September. Nu De spørger mig om det, saa husker jeg forresten paa, det er netop et Aar siden inat.“

„Et Aar siden,“ fremstammede jeg, „saa skriver vi altsaa nu Aar 1900?“

Der kom et Udtryk af dyb Foragt i Kontrollørens Ansigt. „Er De beruset?“ spurgte han i en yderst uhøflig Tone. „Behøver jeg at fortælle Dem, vi nu skriver 99?“

„Jeg sværger Dem til“, stønnede jeg, „at jeg for en halv Time siden sad i det ulyksalige Tog, og at jeg var Vidne til, det faldt ned af Dæmningen. Jeg tog Pariserekspressen i Les Eaux; først for et Øjeblik siden kom jeg til mig selv paa Skraaningen derhenne.“

Manden rystede paa Hovedet.

„Det er umuligt“, erklærede han. „Pariserekspressen er først anmeldt nu. De vil maaske ogsaa bilde os ind, at De ikke ved, De befinder Dem paa St. Jean-le-Pontstationen. De maa være kommet med Iltoget fra Les Eaux; jeg tror ogsaa, jeg saa Dem komme ud af det. Hør en Gang“, sagde han og lagde sin Haand indsmigrende paa min Arm, „bliv De her til Ekspres-toget kommer, saa skal jeg nok skaffe Dem en Plads. Trænger De ikke til lidt Sodavand?“

„Det var altsammen meget ydmygende, men hvad skulde jeg gøre. Selv om mit Hoved havde været ganske klart, vilde jeg vist have fundet det vanskeligt at gøre ham Sagen forstaaelig;

jeg opgav derfor Ævret og lod ham gøre, som han vilde.“

Marchmont tav lidt.

„Og hvad saa?“ spurgte han lidt efter.

„Der er kun en Ting endnu at berette. Da Konduktøren i det andet Tog kom for at se min Billet, stirrede han længe undersøgende paa den. Nu, da jeg var kommet ind i Toget paa den rigtige Station, havde jeg god Samvittighed, og jeg spurgte derfor, om der var noget forkert ved min Billet. Konduktøren erklærede, at Billetten lod til at være god nok, men at det forbavtede ham, at den sidst var klippet med et andet Slags Apparat end det, han brugte — et Apparat, der var gaaet ud af Brug paa den Linje for ni Maaneder siden. Han viste mig Forskellen paa de to Huller, der var blevet klippet, og gik saa sin Vej, idet han mumlede noget om Sjuskeri.“

Denne gang brød ingen af de to Mænd Tavsheden, og Skibet fortsatte sin Fart ud i Natten og Mørket.

Hospitalsdirektør Gredsted.

Den første Oktober kan Hospitalsdirektør, Justitsraad Gredsted fejre sit 25 Aars Jubilæum som Hospitalsmand. Den første Oktober 1883 blev han nemlig udnævnt til Forstander for Kommunehospitalet. Senere blev han Hospitalsinspektør og i 1898 Hospitalsdirektør. Enhver ved, hvorledes Hospitalsvæsenet hører til kommunale Virksomheder, der i de senere Aar har været i den stærkeste Udvikling. Det hænger sammen med det medicinske og hygiejniske Fremskridt, og det hænger sammen med hele Tidens hu-

Hospitalsdirektør Gredsted.

mane Tendens. Og naar København i mange Henseender, hvad Hospitaler angaar, staar som en Mønsterkommune, skyldes det for en meget stor Del Hospitalsdirektør Gredsted, der hører til vore bedste og fremmeligste Embedsmænd, med et stort og frit Syn paa Tingene, med et aabent Initiativ og en ualmindelig administrativ Evne.

Arbejdet i Fængslerne.

Legetøj.

Fængselscelle, hvor Fangerne forarbejder Legetøj. („Fangen“ er en Fængselsbetjent).

d’Hr. Bøller og ligesindede i høj Grad havde Arbejdstvang.

Som Følge heraf gjaldt det om at finde et passende Arbejde til Fangerne, der alt-saa, efter Loven, skal beskæftiges i Straffetiden.

Det aandsfor-tærende og de-primerende Arbejde: at pille Værk var i sig selv et Tillæg til Straffen, og det var jo ikke Meningen med det. Inspektør Grundtvig i Ve-

ALBERTIS saakaldte Pryglelov, der traadte i Kraft den 8. September 1905 — det er et mærkeligt Tilfælde, at Alberti blev anholdt paa Tre-aarsdagen herfor, nemlig den 8. September 1908 — forandrede paa en dobbelt Maade de kortere Frihedsstraffe, dels ved i de fleste Tilfælde at erstatte Fængsel paa Vand og Brød med Fængsel paa sædvanlig Fangekost, hvorved Straffetiden bliver fire Gange saa lang som før, og dels ved til den sidst-nævnte Form for Straffen at knytte den af

stre Fængsel fandt da paa at sætte sine Fanger til at forfærdige Legetøj. Det viste sig at være et heldigt Valg. For det første interesserer

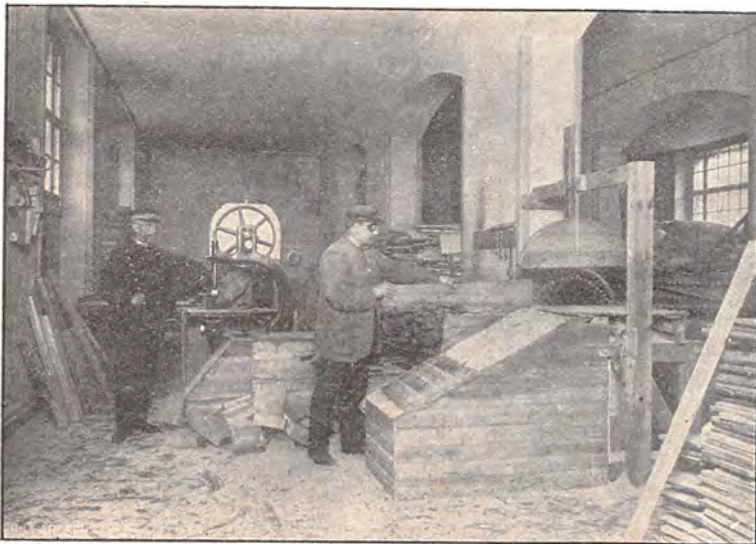

Fængslets Lager af færdigt Legetøj.

Legetøjsarbejdet gennemgaaende Fangerne, og for det andet paafører det ikke de fri Arbejdere nogen nævneværdig Konkurrence. Der er ialt ved Legetøjsindustrien her i Landet beskæftiget 25 Personer, Børn og Voksne. Som en Modsætning hertil kan nævnes, at der aarligt her i Landet indføres for ca. $\frac{1}{2}$ Million Kroner tysk Legetøj.

Nu, tre Aar efter at Hr. Grundtvig indførte Legetøjsarbejdet i Vestre Fængsel, beskæftiges endvidere Fangerne i Arresthusene i Aalborg, Aarhus, Randers, Vejle og Vestervig med at lave Legetøj. I Horsens Tugthus er Legetøjsarbejdet forsøgsvis indført. Det vilde befri Landets Tekstilarbejdere for en følelig Konkurrence,

Savskæreri i Vestre Fængsel.

hvis samtlige Fanger i Tugthuset sattes til at forfærdige Legetøj i Stedet for at betjene *Crome & Goldschmidts* Væve.

Som det nu er, sidder ca. 200 Fanger Landet over i deres Celler, deraf ca. 130 i Vestre Fængsel, og laver Legetøj. Den samlede Produktion overtages af Grosserer *Otto Larsen* her fra Byen. Han afkøber Fængslerne de færdige Varer og sælger dem igen til Legetøjsforretningerne.

Vi har aflagt Vestre Fængsel et Besøg for at studere Legetøjsfabrikationen dér.

For at begynde med Begyndelsen.

Fængslet har sit eget Savskæreri, hvor store Fyrretræsplanker udskæres til Klodser af forskellig Størrelse. Derefter tager Fangerne fat. Klodserne gaar fra Haand til Haand, tildannes, udsnittes, males og bliver tilsidst til Heste eller Soldater, eller hvad nu deres Bestemmelse er.

Hver Fange har sit bestemte Arbejde, til hvilket han faar det fornødne Værktøj udleveret. Naar man gaar forbi de mange lukkede Celler, hører man overalt Lyden af Hammer og Sav. Der er Celler, der ser ud som et helt Snedkerværksted, i andre sidder Fangeren trolig med sin Pensel og Farvebøtte og maler blaa Gardister, Dragoner, Skibe, Huse, Dukkesenge og meget andet.

Arbejdets daglige Leder er Fængselsbetjent *Billing*, der bistaas paa bedste Maade af Fængselsbetjent *Larsen*. Arbejdstiden er 8 Timer. De af Fangerne, der ønsker det, har i deres Fritid Tilladelse til at arbejde paa egen Haand. Der er i mange Tilfælde nedlagt megen Opfind-

somhed og Fantasi i disse Fritidsarbejder. Saaledes har en Fange i sin Fritid lavet en nydelig Dampsprøjte og Stigevoan med Forspænding og Mandskab, og en anden, en forhenværende Guldgraver, har udsnittet ikke mindre end Øen San Salvador, hvor Columbus landede. Til Gengæld er der Fanger, som naar de begynder at arbejde, bogstaveligt talt ikke ved, hvorledes en Hest ser ud.

Der skal megen Overbærenhed, parret med Bestemthed, til for at vænne disse Mennesker til Arbejdet. Ude i Vestre Fængsel er det hidtil gaaget godt, ja, bedre end man havde haabet. Fangerne er lærvillige og flittige, og fra ikke faa af dem kommer der, naar

de er løsladte, rørende Breve, der ytrer Taknemlighed over, at de i Fængslet har lært et nyttigt Arbejde.

* * *

Nu tilsidst nogle Tal angaaende Legetøjsfabrikationen i Vestre Fængsel.

Der forbruges aarligt for ca. 6—7000 Kroner Træ.

I Aaret 1907 var Fængslets Bruttoindtægt ved Salget af Legetøj 18,064 Kr. 42 Øre. Der blev i samme Tidsrum udbetalt i Arbejds løn til Fangerne 3895 Kr.

Alt i alt fortjener Legetøjsfabrikationen i vore Fængsler Offentlighedens Opmærksomhed, og vi tager ikke i Betænkning at give det smukke, sindrige og underholdende Legetøj, der forarbejdes i de ensomme Celler, vor bedste Anbefaling.

L.

Amerikanske Valgforberedelser.

Et amerikansk Valgvæddemaal: Den tabende maa bære et Æsel gennem New-Yorks Hovedgader.

Den 3. November vælger de forenede Stater deres Præsident. Hvert fjerde Aar ryster Amerikaneren for en Tid alle sine Forretnings- og Hverdagsbekymringer af sig for helt at samle sig om Præsidentvalget.

Et Præsidentvalg i Amerika er ikke saa enkel og ligetil en Sag som Præsidentvalget i Frankrig og Svejts. Valgkampagnen begynder derovre allerede 5 Maaneder før den egentlige Valgdag med Valg af Repræsentanter til Partiernes store „Conventions“, de Forsamlinger, der afholdes nogle Uger efter, og hvor Kandidaterne til Præsident- og Vicepræsident-Værdigheden opstilles. Naar Kandidatspørgsmaalet er i Orden, begynder den egentlige Valgkampagne, som først ophører med Valgdagen, den første Tirsdag i November.

I Aar er de to store Partier, det republikanske og det demokratiske, som alene kommer i Betragtning, blevne enige om at udpege William H. Taft og William I. Bryan til Præsidenter.

Blot denne korte Angivelse af Fremgangsmaaden ved Valget viser, at Amerikanerne i Virkeligheden lever paa en Illusion, naar de tror, at de selv vælger deres øverste Embedsmand ved almindelig lige Stemmeret. I Virkeligheden er det de store Parti Organisationer, der besørger Valget. De udvælger Kandidaterne, den fri Borger har ingen direkte Indflydelse paa, hvem der opstilles som Kandidater.

Netop nu er de forenede Stater altsaa midt i saadan en Valgkampagnes Staahej. Anderledes kan man ikke betegne det febrilske Oprør, som besjæler Sindene under Valgforberedelsen, og som giver sig de mest eksentriske Udslag.

Det er ikke alle Udslag, der er skønne at se eller høre paa, men det er en interessant Tid at være Tilskuer i, den giver et levende Indtryk af de fri amerikanske Borgeres Tankesæt og Kultur.

Valgagitatoren, der ustandselig drager rundt fra Møde til Møde for at opildne sine Partifæller, er en Type, man ogsaa træffer i andre Lande, men dog er den amerikanske noget for sig. Han har en langt mere drastisk Façon end andre Steder; han taler, gestikulerer og argumenterer

Kvæggyrdinder, der i Amerikas Vest agiterer for Bryan.

Optog af Valgagitatorer, der med hvide Hatte og Flag drager gennem Chicagos Gader for at agitere for Tafts Valg.

paa en helt anden Maade. Det at være Valgagitator er en fast og vellønnet Bestilling; en „professional“ kan tjene indtil femhundrede Dollars pr. Dag. Det er naturligvis ikke kendte, aktive Politikere, der driver Agitationen som Levevej; deres Anseelse vilde dale for hurtig derved.

Præsidentkandidaterne selv optræder dog

stadig som Talere, men naturligvis ulønnede. Og det er utrolige Rekorder, de sætter i Retning af Veltalenhed. Bryan har ved en tidligere Kampagne i Maanederne Juli til November holdt 2100 Taler for ialt 8 Millioner Mennesker. I samme Tidsrum har han rejst 18,000 engelske Mil. En Gang var Platformen paa den

bagerste Vogn i hans Ekstratog Talerstol.

Men Valg-Agitationen i de forenede Stater har ogsaa andre Midler i sin Magt end Talen. Parti-Organisationernes Ledere finder paa de utroligste Ting for at hverve nye Tilhængere. Og her udnytter de især Amerikanernes medfødte Smag for Kæmpedemonstra-

tioner, Optog og fantastiske Paafund, ja, de mest eksentriske Udskejelser.

Næsten hver Dag kan man i de store Byers Gader møde Optog af Mænd fra en politisk Korporation — med mærkelige ens Hatte paa, medførende Flag og Billedet af deres Kandidat. Eller en Kandidat holder Revy over sine Tropper, der da i Timevis defilerer forbi Tribunen, hvor Kandidaten staar og modtager deres begejstrede Hurraraab.

Ogsaa Grammofonen anvendes stærkt i Valgagitationen. En Grammofon køres rundt i de tættest befærdede Gader, og fra den lyder Præsi-

dentkandidatens Stemme, der med vældig Røst udslynger den kendte Svada, som da hilses med begejstret Bifald eller rasende Piben af Mængden. Ofte ledsages Grammofonen af fantastisk udklædte, allegoriske Optog af unge Piger eller Mænd. Og de Væddemaal, der indgaas i denne Ophidselsens Tid, er ganske barokke og ofte højkomiske.

Dog, det Liv, der udfoldes under en saadan Valgkampagne, maa egentlig ses, for at man ret kan danne sig et Indtryk deraf. Thi „Amerika er“, som den franske Forfatter, Paul Bourget, siger, „noget ganske for sig selv.“ V. S.

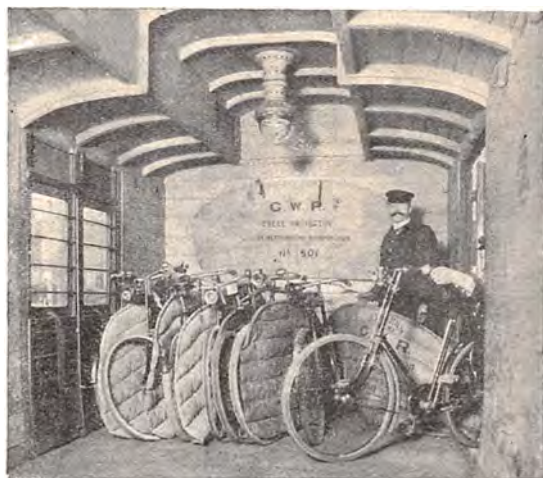
Saadan transporterer man Cykler Danmark. — Amatørfotografi fra Storebæltsfærgen.

Hvorledes Statsbanerne behandler vore Cykler. Det er mit Haab, at hosstaaende Billede, hvortil disse Linier skrives som Tekst, skal virke agitatorisk. Jeg har selv taget det paa Storebæltsfærgen i September Maaned 1908, og det forestiller det Indre af en Pakvogn. Helt godt er det ikke. Det kan jeg se selv; jeg er ikke som de fleste Amatørfotografer opfyldt af Beundring over mine egne Films. Det har faaet for meget Lys — eller ogsaa for lidt. Lys og Mørke er, som alle véd, Amatørfotografernes to værste Fjender, som hæn stadig slaas med. Jeg kunde som sagt have ønsket, at Billedet var blevet tydeligere. Jeg vil alligevel bede Læserne se lidt paa det: det er et historisk, et kulturhistorisk Dokument. Saaledes behandler Statsbanerne Rejsegodset. Saaledes behandler de navnlig Cyklerne! Slænger dem hen, som det bedst kan falde, ligegyldigt, hvordan de kommer til at ligge, filtrede ind i hverandre, ødelæggende hverandre! Jeg har sjælden set noget mere raat og hensynsløst! Og saa sætter de oven i Købet Prisen op for denne Transport, som i Grunden ikke er andet end en fortsat Ramponering. Jo

mere man tænker derover, des mere harmes man. Hvem er det, der ejer disse stakkels Cykler, for hvilke enhver saadan Transport nødvendigvis maa betyde en væsentlig Værdiforringelse? Saa godt som udelukkende unge Mennesker, det uundværlige Forbindelsesmiddel mellem dem og den friske Natur, mellem dem og Danmark!

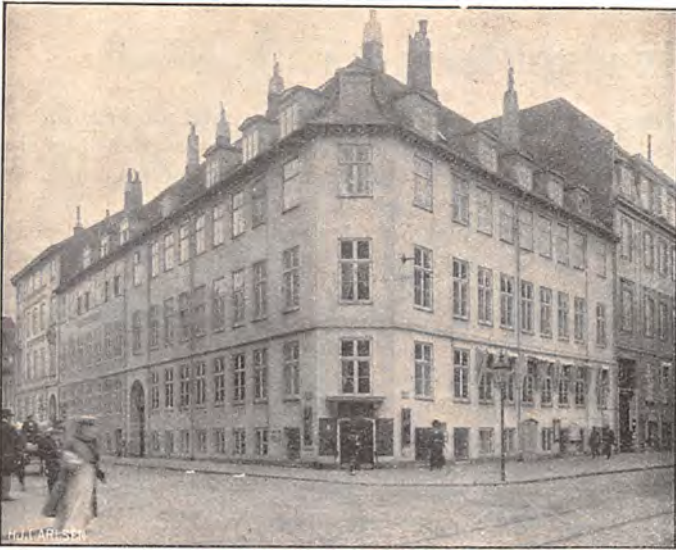
Jeg gik op og ned ad Færgen og vidste ikke, hvad jeg skulde bestille, jeg var træt af at ødsle mine Films paa skrigende Maager og Frokostforspiste Passagerer og standsede for at kigge ind i Pakvognen, der lignede et Pulterkammer. Det er egentlig for galt, sagde en ung Dame, der stod ved Siden af, De skulde fotografere det. Ja, og saa offentliggøre det, sagde en hidsig Mand, det er en Skandale. Jeg kneb Øjnene sammen og saa mod Solen, saaledes som en Amatørfotograf altid bør. Saa slog jeg Kodaken ud, lagde mig paa Knæ paa det snavsede Skibsdæk og rettede Linsen lige ind i Pakvognen. I og for sig synes jeg, naar jeg skal være ærlig, at jeg godt kan være Resultatet bekendt. Men kan Statsbanerne?

VALD. KOPPEL.

Saadan transporterer man Cykler i England.

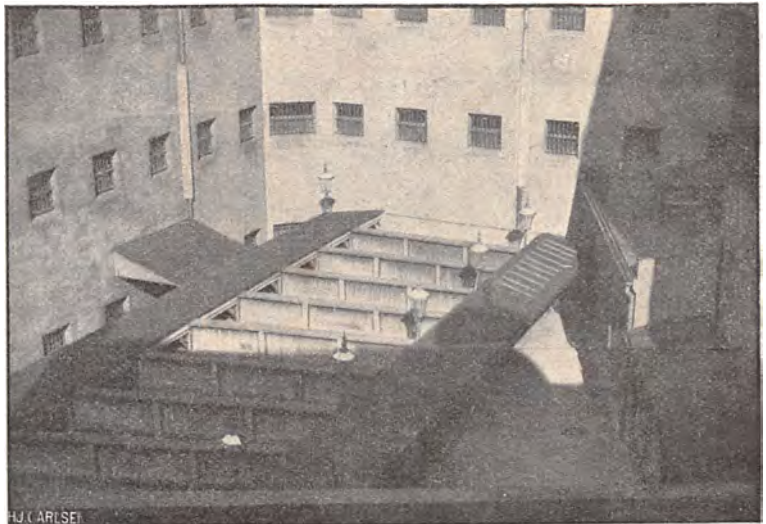

Bondestandens Sparekasses Bygning i Ny Vestergade.

Alberti-Affæren. Det er de to foreløbige Yderpunkter i Albertis Liv: Bondestandens Sparekasses graa Bygning, der laa henne ved den gamle Vold, paa Hjørnet af Ny Vestergade, i Nærheden af den gamle Vesterport, hvor de sjællandske Bønder kom kørende ind, denne Bygning, der ser saa stræng og hæderlig ud, som selve gamle Prokurator Albertis strænge Hoved, der stak op over hans hvide, pletfri Halsklæde. Og saa „Sukkenes Bro“, Overbygningen

over Gaden, der forbinder Arresten med Forhørslokalerne. Imellem ligger Fangegaarden med dens smaa Spadseregaarde, adskilte ved Træplankeværker, hvor en halv Snes Fanger ad Gangen kan foretage deres korte Frem- og Tilbage-tur i fri Luft. Fra Naboejendommens Glughuller og fra Genbohusets Vinduer paa den anden Side af Hestemøllestræde kan man se ned i Fangegaarden. Det kan være ubehageligt nok for Fangerne, men det kan ogsaa tænkes at blive ubehageligt for Justitsen, idet en Tegnforbindelse mellem Fangerne og Omverdenen ikke er udelukket.

Gaarden i Fængslet paa Nytorv, hvor Fangerne gaar Tur. Jul. Aagaard fot.

„Sukkenes Bro“, der forbinder Fængslet med Forhørslokalerne, Jul. Aagaard fot.

Smaa Skuespillerinder.

Lotte (4 Aar) og Hilda Müller (3 Aar) som Bob og Emmy i Ibsens „Et Dukkehjem“.

Langt sjældnere end „store Skuespillerinder“ træffer man smaa, bogstavelig talt, smaa Skuespillerinder, som kan „spille“ lidt ordentlig Komædie. Børn paa Scenen er gerne utaalelige; de minder mest om veloplærte Papegøjer, men al den naturlige Ynde er borte. Dette gælder dog mest, hvor de skal „sige“ noget, mindre i Balletten. Dansen bliver jo her Barnets Natur, og Mimikken dets naturlige Udtrykksmaade.

En Undtagelse herfra er dog „Müller-Børnene“, som de populært kaldes i Berlin. Det er syv Søskende „Müller“, som allesammen efter hinanden har „virket“ ved samtlige Berlins Scener i alle forefaldende Børneroller.

I Øjeblikket bestrider de to yngste Repræsentanter af de syv Søskende hele Berlins Børnerepertoire. Det er da ogsaa en broget Række Børneskikkelser, de smaa allerede har givet Liv paa Scenen.

Den allermindste, den blonde Hilda eller rettere Hildegard, var kun to Aar, da hun vandt sine første Laurbær i „Et Vinteræventyr“. Og hendes Søster Lotte gik til Scenen, før hun

endnu var tre Aar. Hun debuterede i en „Skærsommernatsdrøm“; kort efter kreerede hun sin første Talerolle „Berthla“ i „Fuhrmann Henschel“ — og gjorde stor Lykke.

Efter et Aars Sceneliv havde Lotte allerede erhvervet sig saa stor Rutine, at hun kunde spille med Eleonore Duse i „Gioconda“ — paa Italiensk. Ni temmelig lange Repliker skulde den lille aflevere — med andre Ord en Rolle, som mangan voksen „lille Skuespillerinde“ aldrig driver det til. Men Lotte udførte Rollen med Bravour og sagde det italienske med det Sproginstinkt, som kun Barnet ejer.

Den lille Hilda har gjort en ikke mindre beundringsværdig Karriære. Forrige Aar optraadte hun sammen med den berømte kgl. Operasangerinde Geraldine Farrar paa det kgl. Operahus i Puccinis „Madame Butterfly“. Det var første Gang et tre Aars Barn blev anvendt paa en Scene. Og sidste Aar fik den lille Hilda i „Lysistrate“ en Friroller! Det kan vel nok for en fireaars Stump kaldes en flot Løbebane.

Sammen med Agnes Sorma og Suzanne Després har Lotte og Hilda Müller spillet Bør-

Lotte Müller som ægyptisk Prinsesse i „Antonius og Kleopatra“.

SMAA SKUESPILLERINDER

Hilda Müller spiller med Geraldine Farrar i „Madame Butterfly“.

nene i „Et Dukkehjem“. Lotte optraadte ogsaa sidste Vinter som „Fritzl“ i „Væverne“ og som lille Elga i „Elga“, og som Wilhelm Tells kække Søn har hun Aften efter Aften ladet Æblet skyde af sit Hoved. Ja, den hører til hendes bedste Roller lige som Prins Konrad i „Kong Henrik“, og med ubetalelig Alvor og Opgaaen i Rollen giver hun den lille brune, ægyptiske Prinsesse i „Antonius og Kleopatra“.

De to smaa Scenens Børn har da ogsaa haft den Ære at optræde sammen med Evropas berømteste Skuespillerinder.

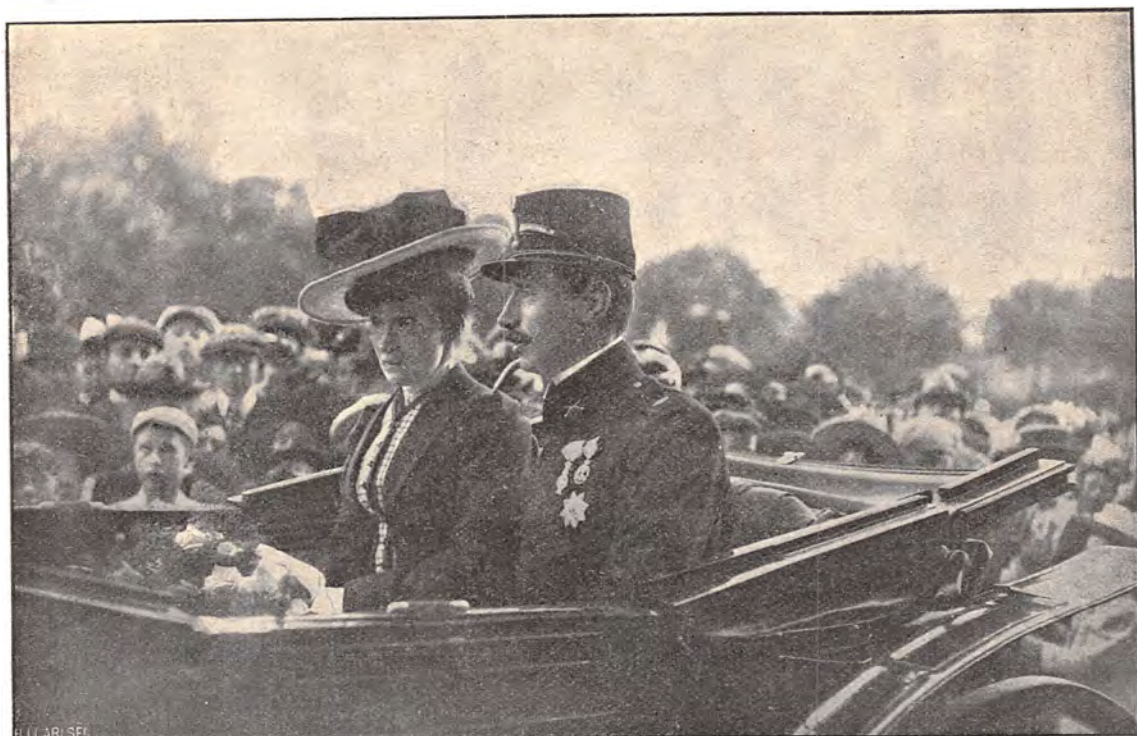
Som man ser, er ingen Kunststart de smaa fremmed; Drama, Komedie, Operette og Opera, alt gaar de lige fornøjeligt og naturligt til. Netop deres barnlige Frimodighed hjælper dem over alle Skær og lader dem gaa fra Sukces til Sukces.

Men om deres Fremtid er det vanskeligt at spaa, ingen kan forudsige, om den tidlige Rutine og Scenevanthed ikke snarere vil hæmme end fremme deres naturlige Anlæg.

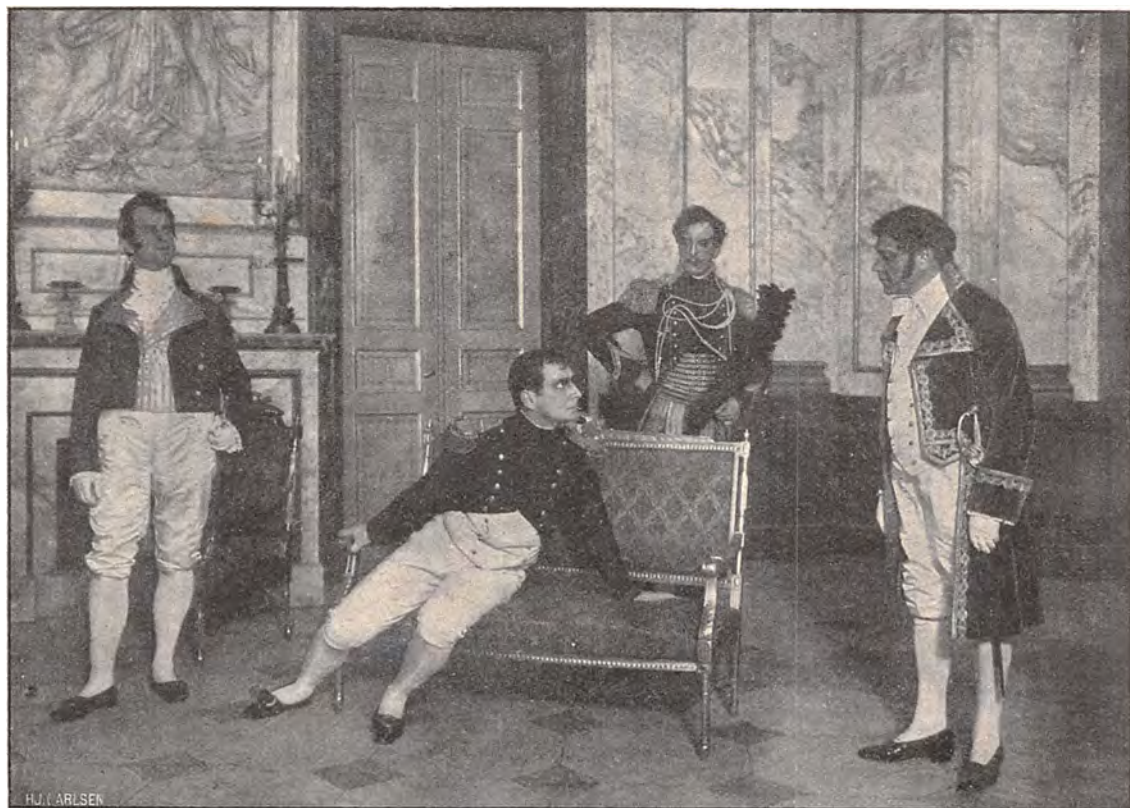
Børn er dog Børn hele Verden over, siger man ofte. Ja, men dog kun til en vis Grad; Racepræget, der skiller de store Mennesker, møder os jo allerede hos Børnene. Naar man betragter de kapløbende Børn paa Billedet, ser man straks, at de er ikke danske. Der er langt større Spænsthed og Sportsiver i disse engelske Børns Løb end hos vore. Man ser, at de er udsprungne af en Nation af Sportsmænd, som al Idræt ligger i Blodet. De løber, fordi de elsker at bruge deres Kræfter og helst vinde Sejren hjem. Kapløbet er for dem lige saa naturlig en Leg som „Skjul“ og „Fange“ er for danske Børn.

Kronprinseparret i Odense.

Fra „Det nye Teater“s Aabningsforestilling: Scene af 2. Akt af „Den skønne Marseillanerinde“.
Reiffenstein-Hansen fot.

Distriktsdyrlæge *H. Lybye*, Frederiksværk, fejrede forl. sit 25-Aars Jubil. L. har forstaaet at vinde sine Medborgeres Tillid og har derfor i Aarenes Løb beklædt en Mængde Tillidshverv.

Sukkervarefabrikant *P. C. Koch* fyldte forl. 80 Aar. K. drev i mange Aar en stor Forretning paa Nytorv, men faar nu sin velfortjente Hvile oven paa den lange Arbejdsdag.

Agent, Bankdirektør *Jens Thomsen*, Varde, fyldte forl. 80 Aar. T. er en højt anset Mand i sin By, hvor han har beklædt mange Tillidshverv, saaledes i 30 Aar Medlem af Ribe Amts Skoleraad.

Redaktør, Xylograf *Pauli* fyldte forleden 70 Aar. P. har i en Aarrække med fremragende Dygtighed og stor Energi ledet sin bekendte Kunstanstalt, paa hvis Forlag „Ill. Tid.“ er udkommet.

† Forpagter *H. la Cour*, Mellerup, er død, 71 Aar gl. 1870 forpagtede la C. Bodal ved Sorø og fra 82—07 Vedbygaard i Holbæk Amt. La Cour beklædte flere offentlige Tillidshverv.

Varemægler *A. H. Wulff*, en af vor Handelsstands kendte og højtagede Mænd, fylder den 27. Septb. 80 Aar. I sit private Liv har W. virket meget for Børnehjemssagen, specielt for „Kana“.

Justitsraad *Stockfleth*, Chef for Stadens Økonomikontor, fejrer 1. Oktober sit 25 Aars Jubil. S. der er polyt. Kand., fik i 67 Ansætt. ved Kryolithbruddene i Grønland og blev i 77 Fuldm. hos Stadskond.

Gaardejer *J. P. Dalsgaard*, Roslev, fejrede forl. sit 25 Aars Jubil. som Medlem af Rigsdagen. D. er en Mand af faa Ord, men hans Ord har Vægt, fordi de taler ud af mange Aars Erfaring.

† Snedkerm. *Joh. Fischer*, Horsens, er død, 55 Aar gl. Siden 76 levede F. i H., hvor han var Byraadsmedlem, Form. i Ligningskom., Bestyrelsesmedl. bl. a. i Haandværkerforen. og Teknisk Skole.

† Tandlæge *Adler-Lund*, Fredensborg, er død i en Alder af 57 Aar. A.-L. havde i en lang Aarrække praktiseret i København, hvor hans store Klientel satte Pris paa ham.

† Adjunkt *P. A. E. Toepfer*, Lyngby, er død, 68 Aar gl. T. var i 35 Aar Lærer ved Slagelse Latin-og-Real-skole, men hans Navn var dog særlig kendt fra hans zoologiske og botaniske Bøger.

† Lærer og Kordegn *J. H. Michelsen*, Storehedinge, er død, 62 Aar gl. Dimitt. fra Jellinge; i 1871 Lærer i Storeh. Han var Form. for Asylet, Revisor i Sparekassen og i Hjælpekassens Bestyrelse.

Vore Hofleverandører.

I. Hofglashandler C. E. Fritzsche.

Interiør fra den elektriske Afdeling.

I Udlandets gamle Storbyer kan man nu og da paa Skilte finde en Paaskrift om, at Forretningen blev grundlagt i 1700-Tallet. Og det giver ligesom de paagældende Forretninger en egen Adel. Mest, naar det er den samme Slægt, Grundlæggerens Slægt, der har siddet inde med Firmaet gennem de mange Aar. Det er, som naar en Familie, Slægtled paa Slægtled, har siddet paa den samme Herregaard.

Herhjemme er slige gamle Firmaer mere end sjældne. Og endnu sjældnere er det, at et Firma i over et Aarhundrede har været i den samme Slægts Eje. Saa godt som alle de berømte Navne fra Danmarks glimrende Handelsperiode i det 18. Aarhundrede er uddøde. De sank sammen med Engelskrigen og Bankerotten.

Et af de yderst faa Firmaer, der kan føre sin Oprindelse tilbage til det 18. Aarhundrede, er Hofglashandler C. E. Fritzsches. Det blev nemlig grundlagt i 1788 paa Kongens Nytorv af den nuværende Indehavers Oldefader, Hieronymus Fritzsche, en indvandret bøhmisk Glassliber og Glasgravør. Hans Søn flyttede Forretningen hen paa Østergade, tæt op ad Højbroplads. Der-

fra blev den igen kort før Krigen i 1848 flyttet til sine nuværende Lokaler paa Købmagergade 3, hvor den nogle Aar efter fik Prædikatet Hofleverandør.

Naar en Slægt saa længe kan holde et Firma navn oppe, er det, fordi den besidder den Forstaaelse af Tiden, der sætter den i Stand til at gribe det nye, som kommer op indenfor dens Branche, og foretage de Udvidelser, som dertil er nødvendige.

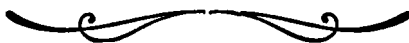
Det ny har i dette Tilfælde været det elektriske Lys' Indtrængen. Ved to Udvidelser i 1896 og 1904 har Firmaet draget hele Førstesalen i Ejendommen ind og der indrettet den største og fornemste Udstilling af elektriske Kroner, baade i Krystal og Metal. Fra 1904 har man overtaget Eneforhandlingen af Tvermoes og Abrahamsens Fabrikata. Og endelig har man indrettet sit eget Værksted for Ommonteringen af gamle Kroner til elektrisk Lys. Der er jo mange kostbare, fine gamle Kroner, særlig i Krystal, der først egentlig kommer til deres Ret i det hvide elektriske Lys.

—n.

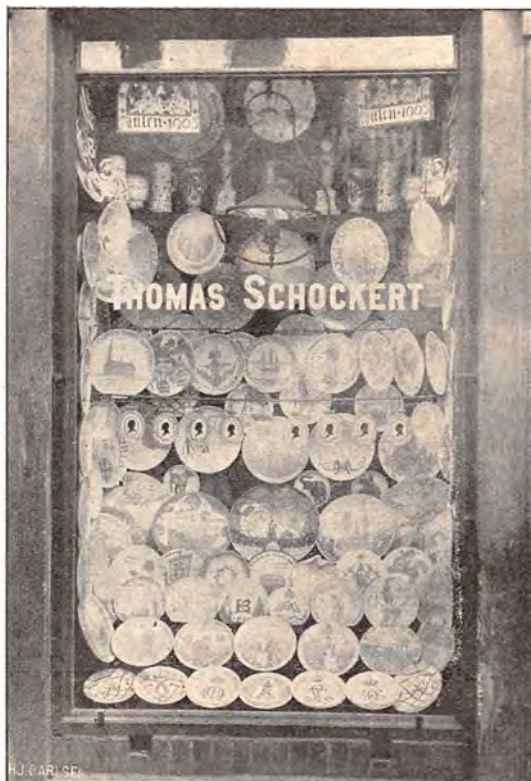
Krigens Rædsler.

Platter.

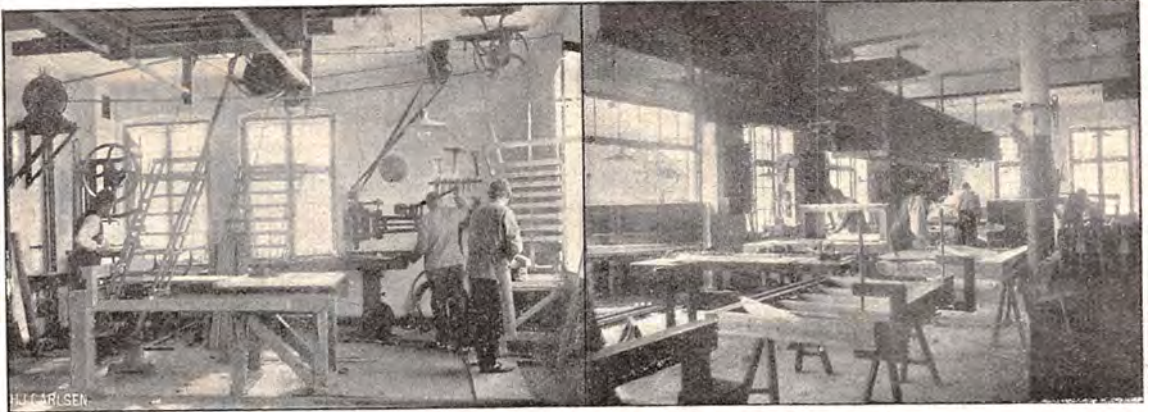
At samle paa Platter er en Form for Samlerlidenskab, der i de senere Aar har vundet større og større Indpas hos stedse videre Kredse af Befolkningen. Og det er let forstaaeligt. Thi medens det meste af det, som Samlere ellers samler paa, kun egner sig til at gemmes hen i Skuffer og Skabe, hænger Platterne fremme som en Pryd for Hjemmet. Der kan jo i Virkeligheden ikke tænkes en smukkere Vægprydelse særlig for en Spisestue end disse Platter. Og der er vi inde paa en anden Ting, som giver denne Form for Samlerlidenskab Berettigelse. Platterne er saa smukke. De er tegnede af Kunstnere, og de er oftest udførte af vort fineste danske Kunsthaandværk. Vor Porcellænsindustri er jo nu verdensberømt, og med Rette. I de store Byer betales der svære Priser for den kgl. Porcellænsfabrik og Bing & Grøndahls Varer. Selv paa den store franco-britiske Udstilling i London i Aar kan man ved Hovedindgangen se vor kgl. Porcellæns blaalige Varer, og dens Stand gør gode Forretninger. — Platterne er virkelig Kunst, og naar man sætter Penge i den, er det en god og forsvarlig Anbringelse. Platterne pynter i vort Hjem, og deres Værdi stiger med Aarene.

Det er derfor forstaaeligt, at et gammelt og anset Firma som *Thomas Schockert* i Aalborg har lagt sig efter Platterne som Specialitet og skabt det største Lager af Platter i Danmark. Som vort Billede viser, disponerer det over en saa godt som fuldstændig Samling af danske Platter. Hverken Samlere, der vil have completeret deres Samling, eller andre, der blot ønsker nogle smukke Platter til deres Stue, vil der gaa forgæves. Man vil altid være sikker paa at faa Platterne i smukke, fejlfri Eksemplarer og til Dagens billigste Pris. N.

Thomas Schockert's Plattevindue i Aalborg.

Maskinværksted.

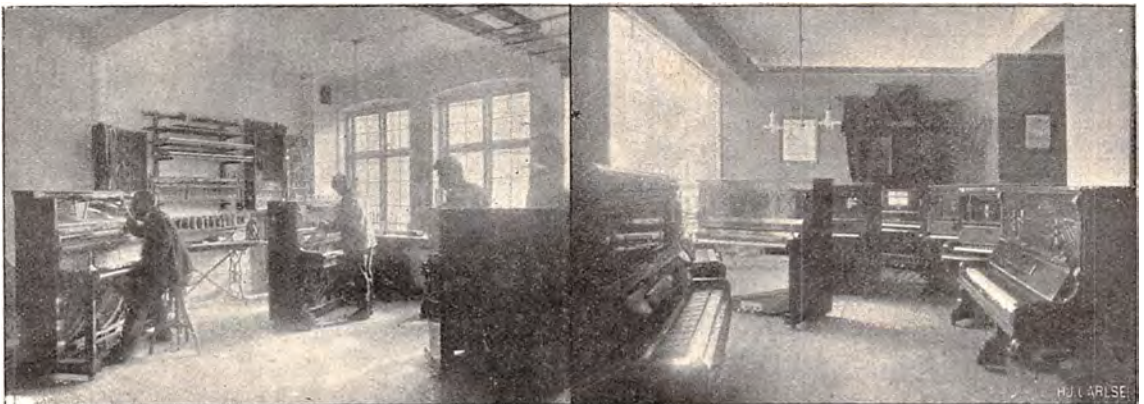
Ryg- og Kassemagerværksted.

Th. Thorsens Piano-Fabrik, Aarhus.

Blandt de Forretninger, man i det kommende Udstillingsaar i Aarhus vil lægge særlig Mærke til, er det smukke iøjnefaldende Pianomagasin i Hjørneejendommen, Ryesgade 11, som den kendte Aarhusfabrikant Hr. Th. Thorsen nu har indrettet sig for sine over hele Danmark nu saa velrenommerede Pianoer. Fabriken blev grundlagt i 1873 i ganske smaat Format som Reparationsværksted og Forhandling hovedsagelig af brugte Pianoer. Hr. Thorsen er fra sin tidligste Barndom saa at sige opdraget i Pianoindustrien, idet hans Fader i København drev en lignende Forretning, og det, man faar indprentet saa tidligt, sætter sig jo gerne godt fast. Hr. Thorsen sidder saaledes inde med megen Fagkundskab, hvad der forklarer hans Forretnings Vækst.

En Søn af Hr. Thorsen har, foruden den hjemlige Uddannelse, ved længere Ophold paa Udlandets største Fabriker, grundig sat sig ind i den moderne Pianoindustri. Hvad den unge Thorsen der saa, omsatte han paa dansk Grund; moderne Maskiner blev anskaffede, og Fabriken udvidedes, hvorved den blev i Stand til at optage Konkurrencen med den udenlandske Import.

Samtidig med Flytningen af Butikslokalerne er Værkstederne forlagte til den fuldtud moderne indrettede, med elektrisk Lys og Drivkraft forsynede Fabriksbygning i Rosenkrantzgade 23. Alle Muligheder er saaledes tilstede for en stor national Virksomhed paa et Omraade, hvor vi altfor længe har ladet Udlandet tjene vore Penge.

Færdigmagerværksted.

Interiør fra Magasinet.

HVER 8 DAG

Nr. 1. 15. Aargang.

4. Oktober 1908

Konsejlspræsidenten, J. C. Christensen, oplæser i Folketingssalen det kgl. aabne Brev, hvorved Rigsdagen erklæres for aabnet. Jul. Aagaard fot.

Dette er det første Billede, der er taget af den danske Rigsdag ved naturligt Lys. Alle tidligere Billeder er tagne ved Magniumsllys og bærer det opstilledes Præg. Men nu er den fotografiske Linse bleven saa lysstærk, at det er lykkedes „Hver 8 Dag“s udmærkede Fotograf, Hr. Jul. Aagaard, at tage dette skarpe Billede ved almindeligt Dagslys, uden at de optrædende aner, at de bliver fotograferede.

Forellen.

Efter det Franske.

Charlotte.“
— „Monsieur Sourdats.“
„Jeg anbefaler Forellen til Deres Bevaagenhed. Pas paa Suppen: hvid Vin, Persille, Timian, Laurbærblade og Løg i det rette Forhold.“

„Jeg skal gøre mit bedste, Hr. Dommer, og anvende alle de Urter, Aarstiden skænker os.“

„Men, fremfor alt, ingen Eddike, blot en Draabe Citron. Bordet skal være dækket Kl. halv elleve, og Frokosten skal være færdig Kl. elleve præcis. Ikke fem Minuter over elleve, men elleve præcis, forstaar De?“

Det var M. Sourdats, Dommer i Marville, som gav disse Ordre til sin Husholderske i en kort og myndig Tone. Lidt efter skraaede han over Torvet med sine smaa, spænstige rytmiske Skridt og begav sig hen paa Raadhuset.

Sourdats var Ungkarl, 55 Aar, livlig og rørig, kun med en let Begyndelse til Mave. Hans Skikkelse var firskaaren, Stemmen skarp og Hovedet rundt og skallet, Øjnene klare og skarpe under de buskede Øjnbryn, Munden stor med smalle, koleriske Læber, de friskrøde Kinder indrammede af hvide Whiskers. Alt i alt en af dem, man uvilkaarligt siger om: „Han er vist ikke altid god at komme nær.“

Men denne Jernmand havde dog to saarbare Punkter i sin Rustning. For det første hed han Némorin til Fornavn, og det højtidelige Navn kan ingen Franskmand sige uden at le. For det andet var han den største Gourmand, Marville nogen Sinde havde huset. Det var ham, der fandt paa at dyppe Krebs i kogende Mælk, før de blev kogte. Det gav dem en ganske ny og ejendommelig Velsmag.

Da han indviede Byens Præst i dette Raffinement, kunde denne værdige Præstemand ikke lade være at udbryde: „Nej, det er dog for galt, Monsieur Sourdats! Sandelig, det er tilladeligt med Maade at gøre sig til Gode med lækker Mad; men en raffineret og sanselig Lækermundethed, den straffer sig, den grænser til Dødssynd.“

Men Dommeren besvarede blot Præstens bekymrede Formaninger med et mefistofelisk Smil. Det var en af hans Hovedfornøjelser at lokke Præsten ind i sine kulinariske Fristelsers Net, hvor han gerne blev hængende. Og han var netop en af dem, Dommeren ventede til sin lille Frokost i Dag. Dagen før havde han faaet sendt en Forelle fra Lemois, en Forelle paa to Pund, fanget i Lemois' klare Klippevand. Han vilde nu vise, at ingen Sauce, hverken „genevoise“ eller „hollandaise“ kunde tage det op med den Fiskebouillon, som han havde „digtet“. Fisken skulde serveres kold,

blot med den krydrede Suppe, hvori den var kogt.

Det var et af de Principper, som paa det gastronomiske Omraade stod lige saa fast for Dommer Sourdats som Straffelovens Paragrafer paa det juridiske.

Han gennemtænkte hele Frokosten endnu en Gang henne paa sit offentlige Kontor, før han gav sig i Lag med Forretningerne.

For Resten verserede en stor Sag for Tiden, som satte alle Byens og Omegnens Sind i Bevægelse. Dens Gaader og Fakta forjog nu for en Stund de huslige Bekymringer fra Dommerens Hjerne.

Ugen før havde man en Morgen ved Solopgang fundet Liget af en Skovfoged; Liget viste, at Manden var skudt! Man antog naturligtvis, at Mordet var forøvet af en Krybskytte, der var grebet paa fersk Gerning. Men hidtil havde det været umuligt at faa noget Lys i Sagen, og Vidnerne forvirrede kun det hele ved deres Udsagn.

Mordet var udført nær ved en Lysning i Skoven, hvor der holdt Kulsviere til, og Sourdats havde heri set et Spor at følge. Kulsvierne paastod imidlertid alle som en og kunde bevise det, at de netop den Nat havde været borte fra deres Ildsteder. Kun Formandens Datter havde været hjemme for at passe Ilden. Ikke desto mindre havde Sourdats sendt Mænd ud for at søge efter en af Kulsvierne, en Kraftkarl paa 25 Aar, som en Gang havde haft et Udestaaende med den myrdede. Desuden havde han stævnet den unge Pige, der den Nat havde været ene hjemme, til Forhør. Men hun var ikke mødt. Hun holdt sig skjult, ingen vidste hvor. Nu havde Dommeren ogsaa sendt Folk ud at lede efter hende, og han afventede Resultatet af disse Efterforskninger.

Da Klokkeren var næsten 10, aabnedes Døren, og en Betjent traadte ind.

„Naa?“ mumlede Sourdats.

„Ja, Hr. Dommer, vi kommer tomhændede tilbage. Vi har gennemstrejft hele Skoven lige fra Solopgang; men den lille er forsvunden. Selv Kulsvierne forstaar ikke, hvor hun er blevet af.“ „Det er naturligtvis det rene Komedie-spil,“ udbød Sourdats skuffet. „De Folk tager Jer ved Næsen. Vi maa arrestere dem alle. I er nogle dumme Fyre! Farvel!“

Dommeren saa paa Uhret. Et Kvarter over ti. Sagen blev der ikke noget af i Dag, og han vilde gerne kaste et kritisk Blik paa Bordet, før Gæsterne kom. Altsaa, begav han sig hjemad.

Spisestuen saa saa indbydende og sommerlig ud med Solstraalerne, der spillede ind ad

Vinduerne gennem de lyse Gardiner paa alt det hvide Træværk, den blaa Porcellænsovn og Bordet med den blændende hvide Dug. Der var tre Kuverter med Servietterne kunstnerisk sat op, saa man skimtede Rundstykkernes lysebrune Skorpe. Den røde og hvide Vin funkled i Karaflerne. Til højre lyste det hvide Flødeskum paa Salathovedernes friske Grønne, der var pyntet med røde Nasturtie-Hoveder, til venstre laa der en hel Yngel af Krebs fra la Meuse, og dejlige lysstegte Kyllinger i en Skov af Grønt. Men midt paa Bordet laa Forellen udstrakt i hele sin Længde, omgivet af smaa Buske Persille. Den sølvskinnende Bug havde smaa rødlig Pletter, den blaalige Ryg var skaaret igennem, saa man saa det let laksefarvede Kød, og i Munden havde den en lysegul Rose. I en Sauce-skaal ved Siden af stod Bouillon'en, der næsten var stivnet til Gélé, fra den brede en vidunderlig Vellugt sig over Bordet.

Detle Syn formildede Dommerens daarlige Humør. Han rettede lidt paa Karaflernes Stilling og var netop ved at anbringe en støvet Vinflaske i Sølvkurven paa Bordet, da Døren aabnedes, og han hørte en Kvindestemme raabe: „Men jeg siger Dem jo, jeg vil tale med Dommeren, og han venter mig!“ — — —

En halvnægen Arm greb fat i Herredsfuldmægtigen, der spærrede Døren, og den underlige Gæst kom ind i Stuen.

Det var en ganske ung Pige, knap voksen, mager, solbrændt som en Tater, med bart Hoved og flagrende Haar. Hendes nøgne Fødder stak i et Par store Mandfolkesko. Et rødt laset Liv, et graat Livstykke og en Bomuldsnederdel hang fantastisk om hendes spinkle Lemmer. Varmen og Gangen havde givet hendes Kinder Farve, og Øjnene lyste gule under de mørke Tjavsers. Hendes Næsefløje og halvaabne Læber skælvede.

„Hvad betyder dog det Spektakel!“ skændte Dommeren med rynkede Øjenbryn.

„Det er den lille Kulsvierske,“ svarede Fuldmægtigen; „hun kom hen paa Politikamret, lige som De var gaaet, og hun er løbet efter mig herhen som en gal for at afgive sin Forklaring.“

„Naa!“ mumlede Dommeren, „det er forfærdeligt, saa De har faaet travlt efter at have ladet vente paa Dem i tre Dage. Hvorfor er De ikke kommen før?“

„Det havde jeg mine Grunde til.“ Hun kastede et langt Blik til det dækkede Bord.

„Ja, dem skal vi nok faa at vide og bedømme — Deres Grunde,“ sagde Dommeren rasende. Han saa paa Uhret: „Et Kvarter i elleve. Der er lige Tid — — Faguet, gaa ind paa mit Skrivebord og tag Pen og Blæk. Vi maa forhøre hende — —“

Fuldmægtigen anbragte sig paa et Hjørne af Bordet med sine Papirer. Dommeren satte sig

tilrette i en Straalænestol og betragtede skarpt den unge Pige, der stod lænet til Kakkelovnen.

„Deres Navn?“ begyndte han.

„Méline Sacaël.“

„Alder og Hjemsted?“

— „Seksten Aar — — Jeg bor hos min Far, der er Kulsvier i Fontaineskoven!“

„Vil De sværge, at De vil sige hele Sandheden?“

„Det er jo derfor, jeg er kommen!“

„Stræk Haanden i Vejret — godt, De var i Skoven Natten mellem den 2den og 3dje, da Skovfoged Seurrot blev myrdet ved jeres Hytte. Fortæl, hvad De ved derom.“

„Ja, vel — — vore Folk var taget af Sted til Stenay med Kul, og jeg vaagede ved Ovnene. Da Klokkeren var henved to, netop som Maanen gik ned, kom Manchin, Brændehuggeren forbi.

„Naa, De er rigtignok kommen tidlig paa Benene“, sagde jeg, „hvordan staar det til hos Dem?“

„Daarligt“, svarede han, „Konen har Feber, og Børnene er ved at dø af Sult, der er ikke en Bid Brød i Huset, jeg maa se at faa Skud paa en Hare og saa sælge den i Morgen i Marville.“

Saa forsvandt han, men henimod Morgen, da det var begyndt at blæse op, og jeg lagde Vidiemaatterne op for at beskytte Kullene, hørte jeg et Skud og derpaa et rasende Løb henimod vor Hytte.

Saa var der to, der skændtes. Skovfogden Seurrot raabe: „Slyngel, jeg stævner Dig for Retten.“

„Seurrot“, bad den anden — „Giv mig blot Haren, vi er ved at dø af Sult hjemme hos os.“

„Gaa Fanden i Vold!“ lød Svaret.

Saa kastede de sig over hinanden, og Slagene faldt tungt og gav Genlyd i den stille Nat. Pludselig sagde Skovfogden: „Aah!“ og styrtede til Jorden. Jeg var krøbet sammen i Angst inde i Hytten. Og Manchin tog Flugten ind i Skoven. Nu er han i Belgien. . . . Ja, det er det hele!“

— „Hm“, gryntede Dommeren. „Hvorfor kom De ikke og afgav Forklaring, saa snart De havde faaet Stævningen?“

„Nej, jeg vilde ikke angive Manchin.“

„Men nu har De bestemt Dem om?“

„Fordi jeg hørte, at Gustin var anklaget.“

„Hvem er Gustin?“

Den unge Pige blev blodrød og mumlede: „Det er en af vore Kulsviere. — En Fyr, som aldrig vilde gøre en Flue Fortræd. Men da jeg hørte, at man vilde give ham Skylden for Mordet, tog jeg Benene paa Nakken og løb helt igennem Skoven hertil. Aah, hvor jeg løb, men jeg blev ikke træt, jeg kunde have løbet til i Morgen, for det er sandt, at vor Gustin er uskyldig. Det vil jeg gerne sværge paa med min Haand i Ilden, Hr. Dommer.“

Hun saa køn ud i sin Iver, hendes naturlige

FORELLEN

Veltalenhed gav hendes Udsagn det Sandhedspræg, som man ikke kan tage fejl af. Hendes heltेमodige Forsvar for Gustin indtog da ogsaa ganske Dommeren for hende.

„Hvad er der?“ udbrod han pludseligt ved at se hende skifte Kulør og falde bag over mod Ovn.

„Jeg faar ondt“, stammede hun svagt.

Sourdat skænkede hurtig et Glas Vin op.

„Drik det.“

Den gamle Ungkarl stod ganske hjælpeløs overfor dette Pigebarn, der saa ud til at ville blive syg. Han saa raadvild paa Fuldmægtigen.

„Jeg tror, det er af Sult,“ sagde denne.

„Er De sulten?“ spurgte Dommeren.

Hun nikkede. „Ja, undskyld, men jeg har ikke smagt Mad siden i Gaar — — Det er derfor — —“

Sourdat blev helt blød om Hjærtet — for første Gang i lange Tider.

Tænke sig, at dette lille, spinkle Pigebarn havde løbet tre Mil i Solhede og endnu fastende — for at rive sin Kammerat ud af Rettens Klør. Og saa staaet en halv Time lige op ad et veldækket Bord, Han saa sig forvildet om: Salat, Krebs — det var ikke noget for en sulten Mave. Uden at betænke sig greb han

Fadet med Forellen, tog et stort Stykke op paa en Tallerken og stillede det foran den lille Kulsviærsk.

„Spis!“ sagde han.

Han behøvede ikke at gentage det. Hun spiste graadigt. Tallerkenen var snart tømt, og Sourdat fyldte den igen.

Fuldmægtigen saa med opspilede Øjne den dejlige Fisk forsvinde i store Mundfulde i Pigenes røde Mund, som havde det været Kartofler. Han havde siddet og glædet sig til den Forel, som han jo ogsaa var budt til Frokost paa. Resigneret beundrede han sin Herres Selvfornægtelse; men indvendigt tænkte han: „Det er dog en Skam — Saadan en dejlig Fisk!“

Saa gik Døren op, og den anden Frokostgæst, Præsten, traadte ind. Han standsede forbavset og saa fra den ene til den anden.

„De kommer for sent,“ sagde Sourdat jovialt, „der ikke mere Forel.“

Præsten udstødte et let Suk. Han forstod Ofrets Størrelse.

„Monsieur Sourdat, De er bedre, end jeg troede,“ sagde han saa salvelsesfuldt. „Sandelig siger jeg Dem, alt, hvad De har syndet ved Deres Lækkermundethed, er Dem forladt for dette ene Offers Skyld.“

Hr. Sophus Neumann. Fru Amanda Lund. Hr. Reenberg. Frk. Gerda Christophersen. Fru Gerda Krum. Hr. Seemann.

„Manden med de tre Koner“ paa Casino. Reiffenstein-Hansen fot.

Naar Rigsdagen møder.

Ministrene forlader Marmorkirken efter Rigsdagsgudstjenesten. — Jul. Aagaard fot.

Konsejlspræsidenten og Udenrigsministeren.

Kultusministeren.

Da Koleraen sidst var i Landet.

Det var i Aaret 1853. Den begyndte omkring ved Sankt Hansdag Tid og ebbede ud i Løbet af Efteraaret. Paa det Tidspunkt af Aaret, vi nu befinder os, havde Sygdommen allerede udraset, der forekom kun enkelte sporadiske Tilfælde. Men i Tiden fra 23. Juni til 15. Okt. havde 7,528 Mennesker været angrebne af den, og deraf var igen 4,087 døde. Og det af en Befolkning paa kun 130,000 Indbyg-

Privet „tre til fire Læs, ialt 12 til 15,000 Læs, som ikke er bortkørte i Mands Minde.“

Det er ikke noget vellugtende Emne, men man maa berøre det, naar man skal forstaa Koleraens Tag i Datidens København. Hvordan vore Fædres Næser har haft det en varm Sommerdag, kan vi daarligt forstaa. Og der var endda meget andet, der stank. Rendestene, der stod halvfulde af stinkende Vand og Dyr.d, Kloa-

Baraklejren paa Glaciet, hvor man flyttede Fattigfolk ud fra nogle af de værste Huler.

gere, altsaa hvert 32te Individ, medens Sygen i London kun havde bortrevet én af 115.

Alligevel forstaa man ikke, at der ikke blev revet langt flere bort, naar man i Enkeltstederne faar at vide, hvilken usund og svinsk By København den Gang var. Man vægrer sig ligefrem ved at tro paa de Enkeltsteder, som her skal anføres; men de fremsættes af Læger og Embedsmænd, af fuldt paalidelige Folk, ikke af skandalelystne Journalister, som man nu om Stunder vilde kalde dem.

Byen levede bogstavelig paa en Mødding. Man havde et lille nødvendigt Hus, som man kaldte Privet. Tøndesystemet kendte man ikke. Hvert Privet var en Mødding, en Grube, der indeholdt fra 5 til 10 Læs. Nu og da, naar Møddingen voksede for stærkt, kom Natførerlavet og bortkørte to—tre Læs, tilbage blev i hvert

kerne og Slamkisterne, der kun sjældent rengjordes, Kanalerne, særlig Holmens Kanal, hvis plumrede, slimede Vand løb op bag Teatret og sendte sin Odeur ind over Kongens Nytorv.

Og al denne Stank og Uhumskhed blev ligesom holdt sammen af Voldens Ring.

Dertil kom den fattige og fattigste Del af Befolkningens utrolig elendige Boligforhold. Alene Navnene paa de berygtede Kaserner og Logihuse er talende: „Helvedet, Pølen, Bolle Bandsats Hus, Slaveporten, Knaldhytten, Locumet, Krybind, Luseklubben, Rakkerens Hule o. s. v.“ I disse Huler var Beboerne sammenstuede i en Grad, vi slet ikke kan gøre os nogen Forestilling om. I „hvide Ros“ i Adelgade var der 230 Personer, i et Hus i Amagergade 70 Familjer. „Der findes endog Lejligheder under Hanebjælkerne. I Stedet for Skillerum be-

tegne Kridtstreger Grændseskellet mellem de forskellige Beboelser. I de værste af Logihusene bedækktes Gulvet om Aftenen med Straa, her indtager enhver Logerende, der kan betale fire Skilling, sin Plads, indtil hver Tomme af Rummet er optaget.“ I et Værelse, 4 Alen langt, 1½ Alen bredt og 3 Alen højt, med et Vindue ud til en snavset Gaard, boer en Snedkersvend med Kone og fire Børn. Det gyser i en ved Tanken, og saa er det dog en Lejlighed, et Hjem mod mørke Huler ind under Trappen, eller mod det, som en Læge oplevede ude paa Christianshavn. Han var kaldet til en Patient, og ved Værtens Hjælp fandt han ham omsider „selv anden paa Dueslaget over Locumet.“

At Husværterne udnyttede deres Plads kan man ikke fortænke dem i, naar de daglig havde for Øjne, hvordan det offentlige behandle sine fattige og stuede dem sammen værre end Dyr.

Den gamle Læge, Dr. L. I. Brandes, kaldte med Rette „Almindeligt Hospital“ ude i Bredgade for en af de mest menneskeopfyldte Pletter paa vor Jord. Man havde stuvet 1200 sammen, hvor der daarligt var Plads til det halve. Og derind smed man den hæderligste Mand og Kvinde, der stræbsomt havde slidt et langt Liv uden at kunne lægge sig noget op, sammen med „den fortrukne Tigger, den løsladte Forbryder, og den mest udsvævende Gadestryger-ske.“ „Stuerne er aldeles overfyldte med Senge, saa man næppe kan komme ind imellem dem; Fødemidlerne tillige med andre Sager gemmes i selve Sengen ved Fødderne; fra de tætpakkede Gange kan ingen frisk Luft komme ind, og Atmosfæren er altsaa kvælende. Det er umuligt at gaa igennem Stuerne uden at blive befængt med Utøj, og overalt møder Øjet Urenligheden i dens væmmeligste Skikkelse.“

Man tænker sig Koleraen faa fat i en saadan Hule. Og Fattigdirektionen og dens Inspektør var ogsaa klare derover. Man rustede sig til at modtage Koleraen ved straks at bestille 200 Ligkister, men det var ogsaa det eneste, man gjorde. Kun slog Beregningen ikke til, der døde 400 i Stedet for 200, af 100 angrebne døde de 90. Disse gamle og syge Mennesker saa kun Koleraen fra det Synspunkt, at saa blev Fattigdirektionen dem kvit, saa sparede den saa og saa mange Rigsdaler aarlig. De følte sig dødsdømte. At de ikke gjorde Oprør og brød ud, forstaar man ikke. „Sygevogterne, Gangkonerne og Vaagekonerne paa Almindeligt Hospital bestod for en stor Del af Ladegaardslemmer“, der var fulde og mishandlede eller dog misrygtede Patienterne. De, der skulde over paa Koleraafdelingen „toges ud af Sengen og laa paa Gulvet i halve og hele Timer, inden de blev borttransporterede. Patienterne laa med blottede Arme og Ben ude af Sengen. Ligsedler hæftedes

paa Personer, der endnu hørte til de levendes Tal. Hovedpuderne, hvorpaa de hvilede sig i Dødskampen, reves bort under dem.“ „I Værelser, der var 14 Alen lange, 12 Alen brede og 5 Alen høje, saa man 30, 40 indtil 70 Senge, i hvilke de Levende laa Side ved Side med Døende og Døde.“ Ligene laa indtil 8 Dage, inden de blev begravede. I Porten ud mod Amaliegade lavede man en Ligstue, „forrest i denne stod Ligkister med Kranse, i Midten Kister med Etiketter, men bagerst stod Ligkister, hvis Laag ikke en Gang var tilslaaet.“ Hvad Under, at Stanken og Pesten bredte sig ud over det velhavende Kvarter omkring Amalienborg Plads.

Et samtidig satirisk Blad. Hr. Sørensen vil flygte fra det kolerasmittede København til Aalborg, hvor Koleraen rasede næsten lige saa slemt.

Disse stakkels Fattiglemmer, som man lod dø som Dyr, hævnedes sig i Døden paa de velstillede. Selv om Koleraen som næsten alle andre Sygdomme er værst mod Fattigfolk, mangen en rig Mand maatte ogsaa af Sted, bøde for et Samfunds Haardhed mod dem, der led ilde. — Der er ingen Sammenligning mellem de hygiejniske Forhold da og nu. Selv om Koleraen skulde komme, vil det kun blive til sporadiske Tilfælde, ikke nogen Epidemi.

ALONSO.

Historie.

Og nu, syv Aar efter. Hørup er død, Jöhnke død, Deuntzer, Hage og Madsen sprængte ud af Ministeriet. Deuntzer en ensom Løsgænger i Folketinget, Hage tillige falden i den Valgkreds, som han havde holdt i 20 Aar med Ære. Alberti i Fængsel som Stortyv. Ole Hansen gaet af som Minister og trukket sig ud af sin Stilling i Nationalbanken. Og J. C. Christensen og Enevold Sørensen er i det Øjeblik, disse Linjer skrives, kun fungerende, efter at have indgivet deres Afskedsbegæring.

Saadan er de ottes Skæbne, der skulde indvarsle Nytid i Danmark. For det troede vi dog allesammen den Gang, eller dog næsten allesammen. Og hvor stærkt man troede, ses maaske bedst af, hvilken udmærket Forretning det da var at udgive slige Ministerblade. Der var et Firma i Odense, der solgte dem i Titusindvis. Selv Slagtere smed deres Trug for at blive Kolportører, der var jo en god Dagløn at for tjene der. Og ud over

Mindeblad om Systemskiftets Ministerium, der i 1901 blev solgt i store Mængder.

Jeg ved ikke, om det gaar andre som mig. Men jeg blev vemodigt stemt, da dette Mindeblad om Systemskiftets Ministerium forleden faldt mig i Hænde. Saa hastigt bliver altsaa noget Historie, forbigaengent, fjernt. Det er kun syv Aar siden hin varme Sommerdag, og hvor har dog ikke Tiden ryddet op i de otte Mænd, der under Jubel gik ind i det „store Ministerium“. Vi var jo den Dag alle glade, Venstre, fordi det kom til Magten, Højre, fordi det slap med den og haabede at gro i Oppositionens friske Vejr.

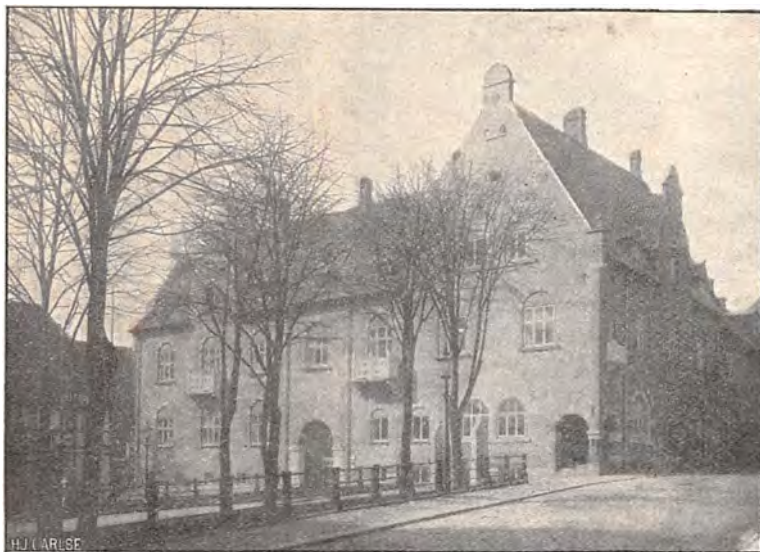
Landets Bondehjem, særlig de grundvigianske og Højskolehjemmene, finder man endnu den Dag i Dag i Glas og Ramme Billedet af det store Ministerium.

Siden har der ingen Forretninger været at gøre, siger en Mand, der tjente godt i 1901, med et Suk. Og jeg tror heller ikke, jeg kommer til at tjene paa det næste. Folk vil først se, hvad de kan udrette. Den Tillid og det Haab, man solgte paa i 1901, er ikke mere.

Og atter det er en af de Ting, som man kan blive vemodigt stemt over. C. C.

Bygningskunst i By og paa Land. V.

† Apotheke i Svendborg. | Arkitekt Magdahl-Nielsen.

slaaende med hans Apotek, der har en saa vanskelig Genbo som St. Nicolai Kirke. Disse to Bygninger befinder sig nemlig særdeles godt ved hinandens Selskab; tiltrods for, at Apotheke er helt i moderne Aand, har han formaet at skabe en Stemning i denne Bygning, der ikke rokker Ligevægten med Omgivelserne.

Naar man i vore Dage sukker over hvert gammelt Hus, der forsvinder, selv om dette ikke altid er et betydeligt Kunstværk, har dette hovedsagelig sin Grund i, at det, der kommer i Stedet, i 90 af 100 Tilfælde er langt ringere end det, der forsvandt.

Hvad nyt der er bygget i de fynske Smaakøbstæder er gennemgaaende ikke af det gode, kun én danner en Undtagelse, og det er Svendborg. Denne By har haft det Held, at der paa rette Tidspunkt kom en Arkitekt derned, som vidste, hvad Arkitektur var.

Som ung Arkitekt kom Magdahl-Nielsen til Svendborg som Professor Storcks Konduktør ved den herlige gamle romanske Kirke St. Nicolai. Under sit Ophold dernede vandt Magdahl-Nielsen — som den gedigne Mand han er — Borgernes Tillid, saa det blev ham overdraget at opføre en Række Privatbygninger, som alle er god Arkitektur, og en enkelt af dem — Apoteket — maa endog henregnes til en af de bedste Privatbygninger, der er bygget i en dansk Provinsby i det sidste halve Aarhundrede. Arkitekt Magdahl-Nielsen er en Kunstner med Sjæl; al Affektation og all maniereret ligger ham fjernt. En ærlig dansk Aand hviler over alle hans Frembringelser, derfor falder hans Bygninger altid i god Harmoni med Fortidens. Dette ser man saa

Det er derfor al Paaskønnelse værd, at Fornyelsen, som Svendborg har faaet gennem Magdahl-Nielsens Bygninger, har forøget og ikke forringet Stemningen i den, baade ved sine Bygninger og sin Beliggenhed, saa idylliske syd-fynske By.

CARL BRUMMER.

Kirkegaardsmuren i Svendborg. Arkitekt Magdahl-Nielsen.

Hvis vore Fædre havde kendt —

Den hellige Hieronymus har ringet op og venter paa Svar.

Gentagelse, . . . Gentagelse . . . siger de mistrøstige. Alt det, som nu er, har været, og det, der er, vil komme igen i evig Gentagelse, alt er Gentagelse og Kedsomhed.

Det er, som har Tegneren villet vise, at denne Sætning er ganske urigtig. Og han har ført sit Bevis paa en meget morsom Maade ved at tegne den sidste Tids Opfindelser ind i kendte Malerier af kendte Personer og kendte Situationer.

Den hellige Hieronymus — dybsindigt læsende i Cellens stille Fred, optaget af lærde og sindrige Bøger, tænkende paa Livets og Dødens hemmeligste Gaader, fjernt, fjernt fra Verdens profane Larm. Saadan tænker vi os den hellige Mand, og saadan har Kunstneren malet ham. Men nu har den drilske Tegner anbragt et Telefonapparat paa Læsepulten, og mens Hovedet, tanketungt, støtter i den Højre, holder den Venstre Bordapparatets Mikrofon op mod Øret. Han har lige ringet op, sagt Nummeret, højst sandsynligt maattet sige det en to, tre Gange, før Telefondamen forstod det, og nu sidder han og venter paa Svar, medens det flittige Øje stadig i Vente-tiden følger Bogens lærde

Linjer. Blot nu ikke Damen har givet ham forkert Nummer, tænker man uvilkaarligt. Man ser det hvide Langskæg sitre i Forbitrelse, og Haanden rive i Haandsvinget for at ringe af. Bag ham sidder det elektriske Ringeapparats lille Knap og ned over Lærdommens Bøger lyser den elektriske Glødelampe. . . . Nej, det har ikke været før, det er mere end Gentagelse.

Men er det bedre? vil den mistrøstige maaske sige. Hvor var Cellens stille Fred henne, hvis den hellige Mand kunde risikere midt i sine Meditationer at blive ringet op af en næsvis Fyr, der maaske vilde have Svar paa et eller andet teologisk

Tvivelsspørgsmaal, eller maaske blot spørge til Befindendet? Den Indvending er det maaske vanskeligere at svare paa.

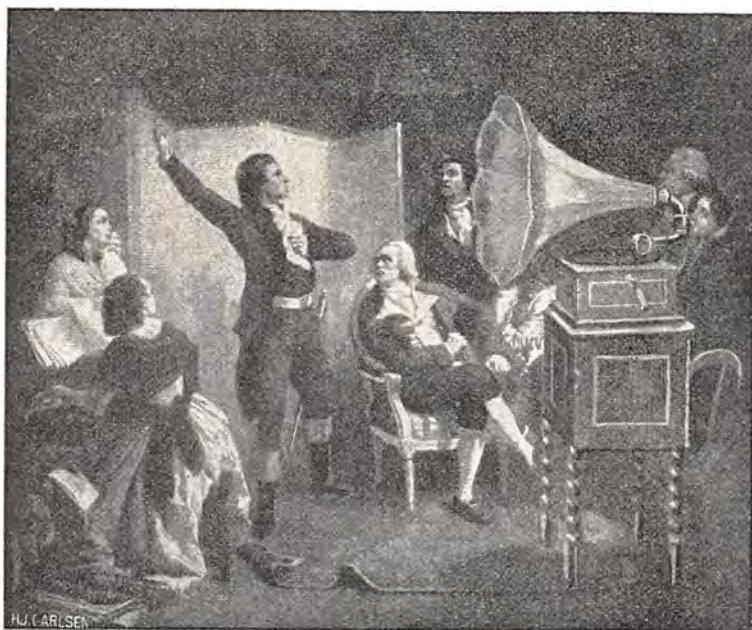
Eller vilde ikke Skrivemaskinens Klapren forstyrre den blinde Milton, naar han dikterede sin Datter det „Tabte Paradis“s ophøjede Syner. Sagte glad Fjederpennen hen over Papiret, trofast fæstnende de uødelige Ord. Men naar Maskinen larmede, vilde saa Digteren i sit Indre kunne bevare den ophøjede Ro, som ene stemmer med Emnet?

Eller hvad om Rouget de l'Isle, da han før-

Milton dikterer det „Tabte Paradis“ til — Skrivemaskinen.

Rouget de l'Isle synger for første Gang Marseillaisen for — Grammofonen.

ste Gang i glødende Begejstring sang Marseillaisens Kamphymne mod Tyrannerne, havde skullet synge den ind i en Grammofon. Det vilde have været en historisk Valse. Men mon ikke noget af Øjeblikkets Størhed var gaaet tabt derved?

Saadan løber Tankerne videre ud over Tegnerens Spøg. Men — alt i alt. Hvis Tegneren har villet slaa af Marken dem, der raaber paa Gentagelsen, har han sejret. Og vi vil heller ikke bytte vore moderne Opfindelser og Bekvemmeligheder bort mod det, som Fortiden havde.

ANTONIO.

I September.

Nu drager Solen langt af Land,
i Taage den forsvinder:
Jeg er igen en fattig Mand
— min Rigdom mine Minder.

Den ildnede mit Aandedræt,
den Armens Muskler spændte,
og aldrig var mit Sind saa let,
før jeg dens Trolddom kendte.

Den kom en Morgen i April
Med Kys og Kærtegn spæde,
men i dens skønne, lyse Smil
laa gæmt al Livets Glæde.

Mit Sommerhjem, saa frit og sundt,
var Engens grønne Tuer.
Nu skal jeg hjemløs flakke rundt
i mine snævre Stuer.

Og vi var sammen Dagen lang,
saa ofte som jeg kunde,
fra Stæren fløjted Elskovssang,
og Bøg sprang ud i Lunde.

Du glade Sol, mit Hjertes Skat,
Tak for hvert gyldent Minde
— min Ven ved Dag, min Drøm ved Nat,
min fagre Elskerinde!

P. C. V. Hansen.

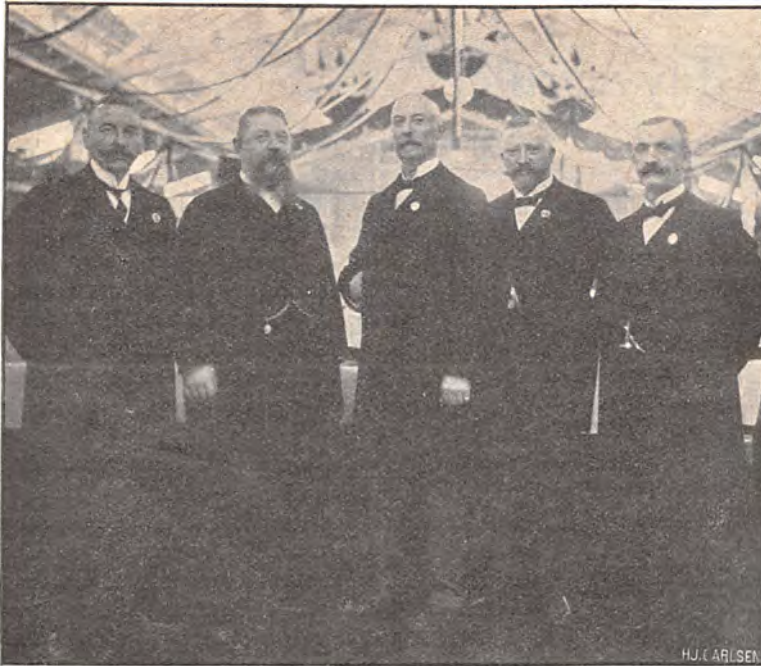
Den parisiske Telefoncentral efter Branden. Branger fot.

Den gamle Bazarbygning, der nedrives. Jul. Aagaard fot.

Det København, der forsvinder. At mødes ved Uhret er, eller maaske rettere, var to Ting: det var at mødes paa Hjørnet af Østergade og Købmagergade ved Ranchs Uhr, og inde i Tivoli foran Bazarbygningens Ur. For Fremtiden er „Uhret“ kun ét, Ranchs. Thi i dette Efteraar falder Bazarbygningen for Øksen, for den ny Gade, der fra Vesterbro skal føre ned til vor ny Banegaard. Og selvfølgelig, Aftenerne hos Neiiendam og Nætterne omkring Bodegas runde Tønder er kun Minder. For Resten var disse Nætter svært paa Retur. København gaar tidligere i Seng end før, og det drikker mindre end før.

N. P. Hansen
(Tuborg)

Neiiend:m
(Phenix)

Wivel
(Tivoli-Facade)

Poul Møller
(Central-Hot.)

Aage A. Christensen
(Skodsborg)

„Madmænd“. Jul. Aagaard fot.

„Den internationale Kogekunst- og Forplej- ningsudstilling“

er det officielle Navn paa det, som Københavnerne kort og godt kalder „Madudstillingen“. Det er en stor og god Udstilling, omfattende og alsidig, og mange af Udstillerne har sat meget ind paa at gøre deres Stand saa smuk som mulig. For blot at nævne ét: Carlsberg Bryggeriernes Søjle. Men maaske giver dog intet et saa godt Indtryk af god Mad eller sætter Fantasiaen stærkere i Bevægelse end Billedet af de fem udmærkede „Madmænd“, der danner Udstillingskomitéen, saadan som de saa ud den Dag, Udstillingen aabnedes. Alene Navnene siger, hvad de har betydet for Byens Maver. Og selv om de er graenede og hvidnede i Emmen af god Mad, vil de forhaabentlig endnu i mange Aar gøre os til Gode.

Fra den interparlament. Fredskongres i Berlin; Fredsvenernes Nestor, den 86-aarige franske Nationaløkonom Fr. Passy.

„Direktoriemoden“ i Birma.

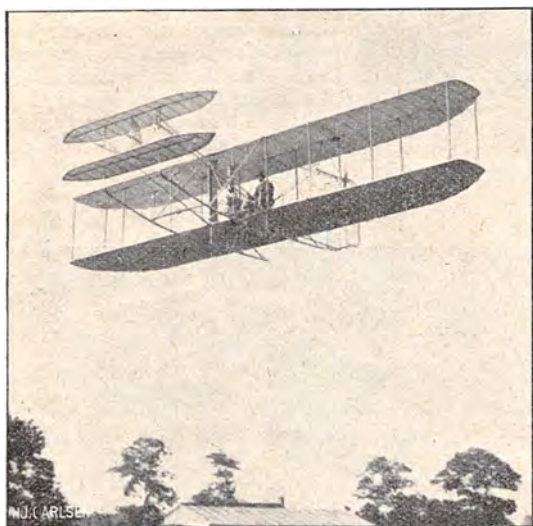
Flyvegriller.

London, i September.

Tiderne skifter. Og de skifter hurtigt. Maa-ske mærker man det bedst paa det, som Godtfolk tror paa og tvivler om.

Og ofte bliver en overdreven Skepsis afløst af endnu mere overdreven Godtroenhed. Intet er umuligt! — hvilken magelig Sløbrok.

Naa, Omslaget kan være forstaaeligt. De traadløse Mirakler og letsindige Opfindelser som styrbare Balloner og Aëroplaner kan sandelig nok slaa Benene fra Hverdagens Mennesker. For 10 Aar siden regnede de Mekanikeren, der syslede med „Luftskibet“, noget nær for en forstyrret Idiot. Pludselig er Idiotten

Wrights Aëroplan, der sidder inde med Verdensrekorden.

nu avanceret til Videnskabsmand, og en Videnskabsmand, der, selv i det lattermilde Danmark, tages bævrende alvorligt. Og nu snakker man overbevisende om Luftskibet som Fremtidens Befordring.

Det er meget muligt, at Luftskibet bliver Fremtidens Køretøj eller Flyvetøj, hvad man nu vil. Men, oprigtig talt, mon man er stort nærmere dets Realisation nu end for de 10 Aar siden, hvor de, der beskæftigede sig med Luftskibe, var regnede lige saa hjærnestormende tossede som Hønseavler Niels Nielsen i Køge eller andre *perpetuum mobile*-Opfindere?

For hverken den styrbare Ballon eller det styrbare Aëroplan kan med Føje kaldes et Luftskib. Gud bevares, de er voldsomt morsomme

og interessante, Pokkers fikst Legetøj for vovehalsede Sportsmænd. Og det er brillant, at de brave Opfindere har lært at kunne styre de uregerlige Asener. Men den Opfindelse kan da iøvrigt ikke være saa enorm igen, siden *alle*, der sysselsætter sig med Flyveproblemer, samtidig har udspekuleret, hvorledes det luftige Legetøj lader sig dirigere uden Hensyn til Vindens Luner. Og en stor Del af Æren herfor tilkommer vist vore Dages lette og handige Motorer!

Den styrbare Ballon er det rene Juks. Det siger *Sir Hiram Maxim*, og han er Verdens første Autoritet paa Luftskibs-Området, siger „*Times*“, som jeg blindt stoler paa, naar det passer i mit Kram. Denne første Autoritet o. s. v. hævder, at Balloner af den Zeppelinske Type — „lettere end Luft“-Princippet — er ligefrem forbryderisk farlige og upraktiske. Han betragter hver heldig fuldendt Sejltur med disse uhyre Blærer som Mirakler, der næppe vil gentage sig altfor ofte. *Sir Hiram* har ligesom lidt mere Tro til Aëroplanerne. Her er Princippet jo det rigtige: „tungere end Luften“. Og de er ikke saa djævleblændt farlige, fordi de er fri for den eksplosionsivrige Ballon. Men han har sine Tvivl om, at Aëroplanet skulde føre til det stolte Maal.

Behøver man forøvrigt at være statsanerkendt Autoritet for at kunne se paa et Aëroplan, at det umuligt kan blive det Luftskib, vi alle glæder os til at skulle sejle til Amerika i en skønne Søndag Formiddag. Selv det allerbedste, det Wrightske, som flyver paa hosføjede Billede, og som sidder inde med Verdensrekorden for Aëroplan-Flyvning, virker ikke synderligt overbevisende. Helledu, skal der et saa gevaldigt Apparat til at holde en eneste Mand flyvende, hvilket Uhyre skal der saa ikke stables paa Benene for at transportere blot en Char-à-banc fuld af Mennesker i Skoven. Og skulde den bringe en Oceandampers Ladning og Passagerer over „Silledammen“, vilde den overskygge hele Sjælland!

Naa, maaske opnaar vi alle sammen, trods alt, at se Luftskibs-Drømmen realiseret og under mere haandgribelige Førmer end de flabede Balloner og de skeletagtige Aëroplaner. Maaske! Vel at mærke kun de af os, der er saa forsigtige *ikke* aktivt at deltage i Forsøgene paa at erobre Luften fra Fuglene.

AXEL GERFALK.

Anagrammer De — ?

Dame, der anagrammer.

Anagrammer De? Nej, ikke endnu! Men vent bare, til De har læst denne Artikel, saa vil De anagramme af alle Kræfter.

Hvad et Anagram er? Lad os være videnskabelige. Anagram er afledet af det græske Ord *anagraphein*, der bl. a. betyder at omskrive. Et Anagram er en Omskrivning eller Omplacering af Bogstaverne i et eller flere Ord, saa at der fremkommer nye Ord. *Alle* Bogstaverne i det eller de første Ord *skal* benyttes, og det eller de nye Ord — Anagrammet — skal helst staa i et vist Forhold til det eller de oprindelige.

Her er et Par Eksempler, der mindre glimrer ved overraskende Vid end ved deres umiddelbare Forstaaelighed:

<i>Oprindelige Ord:</i>	<i>Anagrammer:</i>
Anklager	Klage —? Nar!
Underlig	Le! Grin ud!

Kan De se, at Anagrammet indeholder nøjagtigt de Bogstaver, der findes i det korrespondende oprindelige Ord? Og forhaabentligt er de valgte Anagrammer heller ikke saa daarlige igen, at De ikke kan se den Menings-Forbindelse, der eksisterer mellem de oprindelige og de omdannede Ord.

Anagram = Sporten er ikke ny. For et Hundrede Aar siden dyrkedes den med stor Lidenskab over hele Evropa. Navnlig i Frankrig. Mange berømte Anagrammer er opbevarede fra den Tid. Et af de bedste blev dannet over Navnet paa Munken Jacques Clements, ham, der myrdede Kong Henrik III. Det oprindelige Ord lød: *Frère Jacques Cléments*. Deraf skabtes Anagrammet: *C'est l'enfer qui m'a créé* (Det er Helvede, som har frembragt mig.)

Det vil sikkert glæde „Hver 8 Dag“s Læsere at høre, at vi vil genoplive denne noble Sport, denne yndefulde Leg med Ord. Den kan alle være med til. Alle — lige fra den dybsindigste Filosof til den kaadeste Skoledreng, fra den anæmiske Literatur-Anmelder til den tykblodede Gourmand. Fabrikanten saavel som hans Arbejder, Kontoristen og Købmandsfruen, Haandværkeren som Butiks-Frøkenen, alle kan de være med i Legen — hvis de har lidt Taalmodighed og en Smule Intelligens. Og hvem sidder ikke nu om Dage inde med en umaadelig Kapital af Intelligens?

Her har De Brug for den. Altsaa, ærede Damer og Herrer, tag fat. Væg et Ord, et Navn eller en Sætning i dette Nummer af „Hver 8 Dag“ og dan Anagrammer. Lav dem saa aandrige, saa vittige som muligt. Det vil more Dem! Vær sikker paa det. Det vil blive Mani at lave Anagrammer.

Læg Mærke til Damen oppe i venstre Hjørne. Hun har skrevet Bogstaverne i det Ord, hun forsøger at omdanne, paa smaa Papirstykker. Hendes Maade er den rigtigste. Den fører lettest og hurtigst til et kvikt og præmievindende Anagram.

For naturligvis er der Præmier. Vi udsætter tre Præmier:

en Første Præmie paa 100 Kr.,
en Anden Præmie paa 50 Kr. og
en Tredje Præmie paa 25 Kr.

for de tre bedste og vittigste Anagrammer, der sendes os, senest den 31. Oktober, dannede over Ord i „Hver 8 Dag“s Oktobernumre.

Send Anagrammerne under Adresse „Anagram“, „Hver 8 Dag“, Vingaardstræde 25. København K. Opgiv det valgte Ord, den Side i Bladet, hvorpaa det findes, og det Anagram, der er dannet deraf.

Og i vort Nummer for den 8. November offentliggør vi Udfaldet af denne første danske Anagram-Konkurrence.

Frokostvil paa en Grøftkant. De store Efteraarsmanøvrer, Septemberkrigen, gaar hen over Landets Stubmarker i Efteraarets klare og høje Luft. Større i Aar end ellers, fordi de blev aflyste i Fjor, og det Mandskab, som da ikke mødte, nu ogsaa møder til denne Krig i Fredstid. Maatte blot altid Krigen forme sig saa muntert, som den gør det for disse Officerer, der har slaaet sig ned paa en Grøftkants bløde Græs og gør tappert Indhug paa Smørrebrødet og Ølflaskerne. Det er jo en virkelig Idyl, og Idyllen passer ulige bedre til det danske Landskabs fredelige Linjer end den blodige Krigs Alvor.

Frokostvil paa en Grøftkant.

Varemægler *Hans Holst* fyldte forl. 80 Aar. Den kendte og afholdte gamle Mand færdes daglig rask og rørig paa Børsen. Han er Veteran fra 48. H. beklæder mange Tilidshverv.

† Arkitekt *Ludvig Steenstrup*, Aalb., er død, 68 Aar gl. St. opfandt i sin Tid en Malke-maskine; da han afslog et fransk Tilbud om Køb af Patentet, blev det aldrig siden benyttet.

† Lærer *A. C. Nyegaard* v. det kgl. Døvstummeinstitut er død, 85 Aar gl. N. blev knyttet til Døvstummeinstitutet i 53 og virkede der i 47½ Aar. N. var kendt som en dygtig Skytte.

Togfører *Edv. P. Andersen*, Helsingør, fejrer den 1. Okt. sit 25-Aars Jubil. i Statsbanernes Tjeneste. Siden 85 har A. gjort Tjeneste paa Nord- og sen. Kystbanen. Togfører 1905.

† Forlagsboghandler *Karl Schönberg* er død, 76 Aar gl. S. grundlagde 57 „Det Schönbergske Forlag“ og drev det til 1905; paa det udkom næsten al grundtvigsk Literatur.

Kunstmaler *E. Randaahl* fejrede d. 1. Okt. sit 25-Aars Jubil. som Lærer ved „Teknisk Skole“. R. er kendt som en fremragende kunstarkæologisk og kunstindustriel Tegner.

„Hver 8. Dag“s Telefoner: 6822 og 3748.

Redaktør *C. C. Clausen* træffes daglig Kl. 11½—12½. Privatbolig: Telf. 4121.

Redaktionssekretæren træffes dagl. Kl. 10—3.

Forretningsføreren for Annonceafdelingen træffes daglig Kl. 3—4.

Enerepræsentant for Provinsen: Hr. *F. Nathan*.

„Hver 8. Dag“s specielle Fotograf: Hr. *Julius Aagaard*. Telf. 32,027 x.

EVER8DAG

Nr. 2. 15. Aargang.

11. Oktober 1908

Kong Ferdinand af Bulgarien. Ungdomsportræt af Lenbach.

Det bulgariske Kongedømme.

Kong Ferdinand og hans anden Dronning,
Eleonore af Reuss.

Maaske har Lenbach forskønnet sit Billede af den unge Bulgarfyrste. Endskønt det er givet, at den unge Koburger, der i 1887 lod sig vælge til den tvivlsomme og vaklende Fyrsteværdighed, var klogere og bedre, end Prinser er flest. Han havde mange Interesser, havde rejst meget, udgivet Skildringer af sine Rejser, var endogsaa noget af en lærd Mand, særlig godt hjemme i Zoologien. Derfor har Fyrst Ferdinand sikkert ejet ikke lidt af den noget tungsindige, drømmende Klogskab, der hviler over Lenbachs Hoved, som i meget minder om Ludvig II. af Bayerns. Men hvor har ikke Aarene taget paa ham. Se dette Fotografi fra forrige Vinter af ham og hans anden Kone. Denne føre Mand med det lange Skæg og det overfedede, slappe Ansigt.

Naa, det har heller ikke været en Dans paa Roser. Han sagde til en østerrigsk Journalist, da han i 1887 satte Foden paa bulgarisk Jord: „De lykkelige, der kan vende hjem til Wien. Jeg bliver her, for som en Linedanser at bal-

lancere paa det farlige Tov, altid med Bevidstheden om, at jeg næste Øjeblik kan styrte ned.“ Hans Forgænger var jo sendt ud af Landet. Magterne havde ikke anerkendt ham, Rusland var Bulgarien, som det betragtede som en utaknemlig, dødsens fjendsk. Og Landet selv barbarisk, kaotisk, vant til Vildhed. I tyve Aar har han kæmpet, han har faaet Rusland forsonet, han har faaet Magternes Anerkendelse. Og nu føler han sig stærk nok til afryste sit Vasalforhold til Tyrkiet og lade sig udraabe til Bulgarenes Czar. Men det har kostet. Portrættet siger det noksom. Udmygelser, Brud paa givne Løfter. Stambulow, hans store Statsmand, forment endog, saaret til Døden af Snigmorderne, at endog hans Død kom over Fyrst Ferdinands Hoved. Men det er ikke blot i Shakespeares Dramaer, at man køber en Kongekrone med sit Hjerteblod og sin Salighed. Nu sidder Kronens Ring der, i dette Øjeblik, men hvorlænge? Har den kloge Diplomat biet længe nok og grebet den rette Tid, eller har han grebet fejl og er Krigen der?

Kronprins Boris og Prins Kyril.

„Anarkisten“.

Oversat fra Engelsk.

Under min Overrejse til Amerika gik jeg en stille, maaneklar Nat op og ned ad Dækket i livlig Samtale med Kaptajnen, som gav alle Slags Sømandshistorier til bedste. Det var netop kort efter, at Anarkisternes Attentat i Chicago havde fundet Sted, og vi kom derfor meget naturlig til at tale om Dynamit og deslige.

„Der falder mig en Historie ind,“ sagde Kaptajnen, „som jeg oplevede paa en af mine første Rejser, og som jeg nu skal fortælle Dem.

Vi var den Gang paa Overfarten til New-York. Jeg havde netop forladt Kommandobroen for at tage mig en lille Lur forinden min næste Vagt, da en Passager kom hen til mig og i Anledning af en paatrængende Sag bad mig om en Samtale i min egen Kahyt. Fyren saa mig noget fordægtig ud, dog det lagde jeg mindre Vægt paa, det er jo min Lod at maatte hjælpe saa mangen en tvivlsom Fyr over Oceanet. Nej, hvad der greb mig var hans nervøse Hastværk og det ængstelige Udtryk i hans Øjne. Jeg saa straks i ham den irske Amerikaner, Fenieren.

Da vi var kommet ned i min Kahyt, sagde han, efter at han havde set sig omkring, for at være sikker paa ikke at blive beluret, og omhyggelig lukket Døren:

„Ved De, at dette Skib inden tre Timers Forløb vil ligge paa Havets Bund?“

„Nej! det ved jeg ikke noget af!“ udbrød jeg. „Hvad skal det sige? Er De forrykt?“ Jeg antog virkelig Manden for at være vanvittig.

„Deres Skib vil inden tre Timer ligge paa Havets Bund,“ vedblev han, uden at agte paa min Bemærkning. „Men det staar dog i Deres Magt at forhindre dets Undergang.“

„Hvordan?“

„Naar De hører paa mig og nøjagtig følger mine Anvisninger.“

„Hvordan lyder de?“ spurgte jeg utaalmodig.

„Holdt, ikke saa hastig! Først maa De gaa ind paa mine Betingelser.“

„Ud med Sproget.“

„De maa love paa Æresord, at De intet vil forraade!“

„Ja! Og lad os nu høre? Hvorom drejer det sig?“

„Godt, saa er alt i Orden,“ begyndte han i en kold Tone. „De maa vide, at jeg er Medlem af — her nævnte han en vidtberygtet Fenierforretning — og at Deres Skib er overgivet mig til Ødelæggelse. I Havre bragte jeg, som kom fra England, en Maskine om Bord, og den er stillet saaledes, at Eksplosionen vil foregaa i Eftermiddag Kl. 2₃₀. Den ligger i en lille Læderkuffert, og jeg saa, den fik Plads i Rum Nr. 2.

Hvis De derfor vil foretage dem noget, saa maa det være snart, thi den er allerede — her viste han mig sit Uhr — et Kvarter over 12.“

„Hvad?“ raabte jeg som en rasende, „en Helvedsmaskine om Bord i mit Skib! Og det meddeler De mig kun to Timer, før Fristen er udløben! Kan De kende Kufferten igen?“

„Vist kender jeg den, dog“ — og her drog han en Revolver halvt op af Lommen — „husk deres Løfte!“

„Alt, hvad De har at gøre,“ fortsatte han, „er at tømme det andet Pakrum, til vi kommer til den omtalte Kuffert. Naar den er hejst op, vil jeg lige som tilfældig lade mit Lommetørklæde falde. De maa selv kaste den over Bord. Dog hvis De har Deres eget og Deres Passagers Liv kært, saa lad den ikke i Faldet stryge imod Skibets Side.“

Jeg styrtede som en gal op paa Dækket, og et Øjeblik efter var Kranerne i fuldt Arbejde. Pakker og Kufferter og Kasser kom frem fra Lasten, men endnu fandt min mærkværdige Ven det ikke passende at pudse sin Næse.

Tiden gik. Klokken blev halv et, et, to, men der viste sig stadig ikke Spor af den morderiske Kuffert. Jeg stirrede paa hvert Stykke Gods med stigende Dødsangst. Endelig dukkede et Stykke frem, som passede paa Beskrivelsen, og da jeg vendte mig om, saa jeg til min store Beroligelse, at min Ven tog sit Lommetørklæde op. Hurtig fik jeg mit Ur frem. Det viste præcist tretten og et halvt Minut over to. I Løbet af de næste sytten Minutter vilde vort herlige Skib som et sønderlaaet Vrag ligge paa Havets Bund med Mand og Mus.

Uden Tøven greb jeg Genstanden for mine Eftersøgelse, ilede ind i min Kahyt, og idet jeg med den yderste Anstrængelse holdt den tunge, djævelske Kasse i min Arms Længde ud af Kahytvinduet, lod jeg den forsigtig synke ned i Bølgerne.

Men nu kom Slappelsen.

Omtrent en halv Time sad jeg uden at røre mig. Følelsen af Befrielse oven paa den frygtelige Nervespænding overvældede mig ganske, og jeg var ikke i Stand til at fatte det saa nyligt oplevede.

Dog, min lange Fraværelse kunde blive paa-faldende; derfor gik jeg op paa Dækket igen, og gav mig tilsyneladende atter i Færd med at søge et eller andet Stykke Rejsegods. Men snart indstillede jeg denne Eftersøgning og lod atter den ophejsede Bagage stuve ned i Lasten.

„Er De aldeles sikker paa, at det var den rette?“ spurgte jeg min uhyggelige Medvider, idet jeg begav mig op paa Kommandobroen.

„Aldeles!“ var hans lakoniske Svar, og delte var det sidste Ord, vi vekslede under den sidste Del af Rejsen, som forløb uden at vi saa ret meget til hinanden.

Da den amerikanske Kyst var i Sigte, kom en Slæbedamper os i Møde, lagde til paa Siden af os, og to New-Yorker Politibetjente gik om Bord i vort Skib.

Straks kom jeg i Tanker om min mystiske Passager, og skønt jeg gjerne havde givet ham i deres Klør, saa var jeg dog besluttet paa at holde mit Ord og tie.

„Naa,“ spurgte jeg den ene Betjent, „hvad er der i Vejen?“

„Vil De komme med herhen?“ svarede han, idet han gik baglæns.

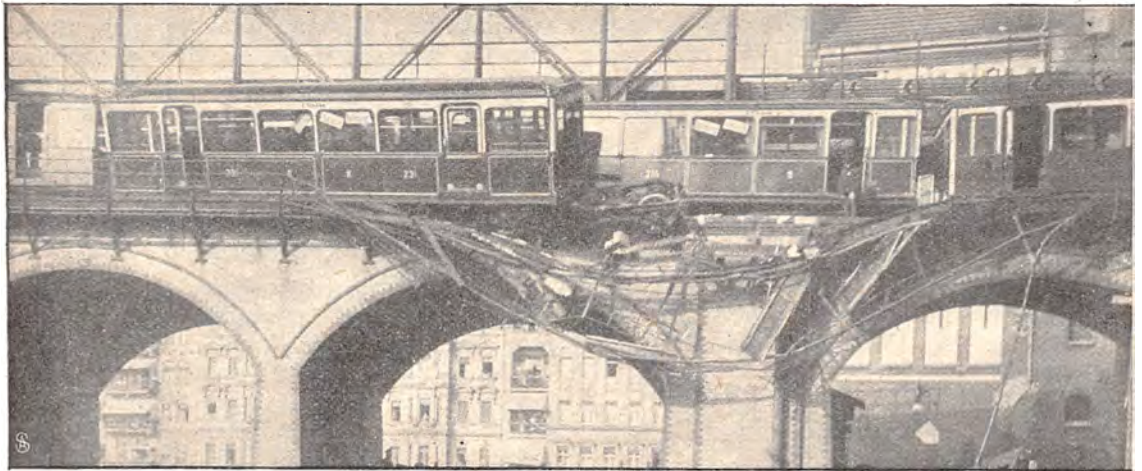
„Ser De, Kaptajn,“ forklarede Manden, „der var en Falskmøntnerbande, der saa længe fabrikerede Banknoter i England, indtil vore Kolleger gjorde dem det saa hedt derovre, at de nu har forsøgt en lille Tur til den ny Verden. Men vi ved aldeles præcis, at Metalpladerne til Tryk-

ningen befinder sig her i Deres Skib. Og derfor beder jeg Dem nu at være mig behjælpelig med at finde dem. Forstaar De, Kaptajn?“

„Fuldkomment, jeg skal gøre mit bedste!“ gav jeg til Svar.

Først i dette Øjeblik stod Sagens sande Sammenhæng som et Lysskær for mig. Var jeg ikke bleven taget ganske grundigt ved Næsen? Intet Under, at han vilde befri Skibet for sin Helvedesmaskine! Jeg saa mig om og fik Øje paa ham, der saa uskyldig som et Lam stod sammen med nogle andre Passagerer og saa over imod Vagtskibet.

Og den følgende Dag, da Politiet efter frugtesløs Søgen forlod Skibet, tilkastede han mig det mest uforskammet fortrolige Blik, som tænkes kan. Han nægtede sig ikke noget. Først gør han mig halv forrykt af Angst, dernæst volder han mig alt det Mas, al den Om-ladning af Bagagen, og endelig, hvad der var det værste, blinker han til mig som til en Medskyldig.“

De to Tog paa Højbanen i Berlin, der stødte sammen. Til venstre, den II. Kl. Vogn, der hælder ud over Banelegemet.

Højbane-Ulykken i Berlin. Maaske viser intet bedre den nøje Forbindelse, der er mellem København og Berlin, end den Opsigt, som Jernbanekatastrofen paa den berlinske Højbane vakte her i København. Den greb os naturligvis ikke saa stærkt som Gentofteulykken. Men alligevel følte vi den som noget, der kom

os ganske anderledes ved end en Jernbaneulykke f. Eks. i England eller Frankrig, ikke at tale om fjernere Steder. Tusinder og atter Tusinder af os har jo kørt med denne Højbane, har suset der højt oppe over Gaden. Denne frygtelige Ulykke er saa at sige hændet lige udenfor vor egen Dør.

Akademisk Skyttekorps Rekylafdeling.

Vor bekendte Landsmand, Ingeniør Aage Westenholz, fra Siam har skænket Akademisk Skyttekorps en større Sum, for at der ved Hjælp af denne kan oprettes en Rekylafdeling indenfor Korpset.

Ogsaa et Skridt i Retning af „Kvindens Ligestilling“.

kylafdeling. Under Kommando af en Over- og to Underførere er Afdelingen formeret paa 10 Rekylsektioner, idet hver Sektion bestaar af tre Mand: Den ene udrustet med Rekylgevær og de to andre med almindelige Fodfolksgeværer og en Hakke eller Spade.

Rekylgeværet er det af General Madsen og Rustmester Bjarnow opfundne „Dansk Rekylgevær Model 1903“, med hvilket der kan skydes ca. 300 Skud i Minuttet.

Hele Afdelingen er forsynet med Cykler, paa hvilke der er anbragt Stativer til Ammunitionstasker, og paa denne Maade

De allerfleste kender ganske sikkert, om ikke paa anden Maade saa dog af Navn, „Akademisk Skytteforening“, den eneste danske Skytteforening, der ved Siden af sine Øvelser i Skydning og Gymnastik driver militære Øvelser i Eksercits og Felttjeneste i uniformeret Korps og under Ledelse af Hærens Officerer. Og ligesom A. S. stedse har indtaget en fremskudt Stilling i Skydning og Gymnastik — ved Skyttefesten i Silkeborg i Sommer blev den Nr. 5 af 28 i Skydning; Mesterskytte blev et Medlem af A. S., og i Gymnastik staar A. S. i Konkurrence med andre Skytteforeninger endnu ubesejret — saaledes har det ogsaa som Korps adskillige Gange høstet stor Ros.

Men nu er der altsaa kommet en ny Afdeling til indenfor Korpset, idet det ved Ingeniør Westenholz' store Gave er blevet muligt at oprette en Re-

kan der medføres 1140 Skud pr. Rekylgevær. Skønt Afdelingen først er oprettet i Foraaret, har den dog allerede vundet en ganske god Færdighed i Skydning, ligesom den har haft en Del Udrykninger til Felttjeneste.

En Rekylsektion, der har gravet sig ned i en Skyttegrav.

Med Rekylgeværet over Ryggen.

Forfatteren Alfred Ipsen har i disse Dage fejret sit 25-Aars Jubilæum. I 1883 kom hans første Digtsamling: „Ad grønne Stier“. Siden har han udgivet flere Digtsamlinger og enkelte Romaner som: „Under Korsets Tegn“ og „Venus“, som har fundet et stort Publikum. Særlig har hans smukke Sonetter slaaet an. Et af hans ejendommeligste og smukkeste Digte er maaske Mindekvadet over gamle Hartmann. Og i Digtet „Kalejdoskop“ giver Ipsen selv det dybeste Bidrag til sit Syn paa sin egen Skæbne — som den, der staar mellem to Tider, uden helt at tilhøre nogen af dem.

Alfred Ipsen har ogsaa skrevet et Værk om Holland, som ved sin grundige og forstaaende Skildring af det lille, flade Land og dets sympatiske Beboere vil blive staaende som Kildeskrift endnu i lange Tider. Værket er da ogsaa to Gange blevet oversat til Hollandsk, et Bevis paa den Anerkendelse, det har vundet der.

Det Arbejde, hvorved Alfred Ipsen har gjort sit Navn kendt i de videste Kredse, er hans store Værk om Georg Brandes. Det blev langt fra det fældende Skrift for den brandesianske Aandsstrømning, som Forfatteren havde tænkt sig; men ogsaa det vil med sine mange Aftryk af Indlæg fra Kampens hede Tid faa Betydning som en Slags Kildeskrift for de unge, der selv vil danne sig en Mening om denne Kamp.

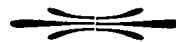
—e.

Ved Skyttefesten i Silkeborg var der ogsaa Opvisning i Rekylskydning i Overværelse af flere Tusinde Tilskuere, som stærkt interesserede fulgte Skydningen, og Afdelingen deltog fornylig sammen med det øvrige Korps i Fægtningsskydningen i Frederiksværk. Begge Steder blev Rekylafdelingen rost saavel for den gode og hurtige Betjening af Geværet som for den gode Træfningsprocent.

Naar Rekylafdelingen rykker ud paa Felttjeneste, hører der, som før nævnt, til hvert Gevær 3 Mand: Nr. 1 betjener Geværet, Nr. 2 observerer i Kikkert, og Nr. 3 paa-sætter og aftager Magasinerne. Hvis der er Tid til det, graver Sektionen sig straks, naar den er kommet i Stilling, ned i en Skyttegrav, for at den kan ligge dækket mod Fjendens Ild.

Skønt alt endnu er saa nyt, synes det dog, at A. S. har taget fat paa den rigtige Maade, og den venter sig en Del af sin Rekylafdeling.

HAMLET.

Forfatteren Alfred Ipsen. E. Krause del.

Et Harem paa Flugt.

Det er den marokkan-
ske Stormand El Meneb-
his Harem, der flygter
fra Fez til Tanger. Nu
er El Menebhi atter en
stor Mand, den nye Sul-
tans Repræsentant i Tan-
ger, hvor de europæiske
Magters Repræsentanter
søger at vinde den klo-
ge, energiske Marokka-
ner for sig. Men for ikke
saa længe siden var han
en Stjerne i Dalen. Han
havde mistet den tid-
ligere Sultan, Abd-el-
Aziz's Gunst, og maatte
forlade Fez. Han lod da
sit Harem og sine Sla-
ver føre til Mazagan,
hvorfra en Damper
skulde sejle dem til Tan-
ger. Det ejendommelige
Fotografi er da taget i
det korte Øjeblik, me-
dens de tættilslørede
Kvindes Tog gaar ud
langs Molen til den ven-
tende Damper, saa tæt
tilslørede, at end ikke
Øjnene er synlige.

Fra Septemberkrigen. Jydske Soldater, der er overførte til Kallundborg, tager sig et Hvil paa Havnepladsen. Skow fot.

Oscar Matthiesen: Leda.

Den 11. Oktober aabner Oscar Matthiesen i den fri Udstillings-Lokaler en Udstilling, paa hvilken det nye store Billede af Leda og Svanen vil vække stor Opsigt.

Oscar Matthiesen: Leda.

Det bliver en retrospektiv Udstilling. De vil paa den finde mit første Billede og mit sidste. Mit første er fra 1883; det var hentet fra Dantes Divina Comoedia og forestillede Caiphass, der ligger korsfæstet i „Hyklernes Kreds“. Det indeholder ligesom mit sidste Billede en nøgen Figur.

Det er halvandet Aar siden, jeg begyndte at male paa dette Billede af Leda. Men Ledamotivet har allerede længe beskæftiget mig. De vil paa Udstillingen finde en Leda fra 1900, tror jeg, det er, en Fresco. Jeg stod en Dag nede i Florents sammen med en Kunstnerinde her hjemme fra og saa paa Botticellis Englen og Maria. Og Englen og Maria blev paa den Tid i Reglen ret profant opfattet af disse Renæssance-Kunstnere. Englen knæler ned for Maria og bringer hende hvide Liljer. Og Maria bøjer sig ned over Englen. Jeg sagde saa til den Kunstnerinde, som jeg var sammen med: Dette her ligner egentlig meget mere Leda og Svanen, for noget religiøst er der ikke i det. Si-

den den Tid har jeg gaet og tænkt paa Leda, og i min første Leda har jeg direkte taget Bevægelsen fra Botticellis Maria.

Senere har jeg, hvad skal jeg sige, udvidet mit Syn paa Leda. Jeg har søgt at faa det til at passe med vor moderne Tid. Jeg vil nemlig gjerne være vor moderne Tids Maler. I Rytterbilledet vilde jeg saaledes skildre det mandigt beherskende. Man kunde tage disse Ryttere symbolsk: Disse Officerer, der har plejet og dygtiggjort deres Legemer, og som kan tøjle deres Heste. Jeg tror, der er et Moment der, som spiller ind i moderne Mandighed.

I Ledafiguren har jeg nu søgt at skildre det kvindelige Modstykke, den kvindelige Hengivelse. Og ikke som hos Botticellis Kvinde, der bøjer sig for det uimodstaaelige, som Maria gør det. Det er Kvinden, der selv giver sig hen til Guden, til Zeus, som forvandler sig til en Svane.“

Stenograferet ved
C. C.

Vaccination imod Koleræen paa et St. Petersborg-Hospital.

Koleræen i Rusland. For et halvt Hundrede Aar siden var Koleræ i Rusland det samme som Koleræ i det øvrige Europa, det var kun et Spørgsmaal om kortere eller længere Tid. Men som vi nu er rustede, afspærringsmæssigt og medicinsk, kan Europa egentlig være ret roligt, selv om den frygtelige Pest hænger i dets østlige, asiatiske Del. Skulde et enkelt Koleratilfælde slippe ind over vor Grænse, vil vi straks isolere det. Nu kender vi Koleræens Aarsager, dens Bacille, vi har Midler imod den, ikke

mindst i vor Hygiejne. Kun i et Par af Europas mest snavsede Havnebyer har Soten endnu en Chance. Og selv i Rusland kæmper man mod den med moderne Midler, med Indpodning, Desinfciering, Rømning af angrebne Huse m. m. Saa selv der faar man vel Bugt med den. I alle Tilfælde er det et Tidens Tegn, den Ro, hvormed det civilserede Europa ser Pesten foran sine Døre, stolende paa sin Videnskab og sin Renlighed.

Scene fra en Massebegravelse paa Preobraschenski Kirkegaarden i St. Petersborg

En typisk engelsk Skønhed.

[Miss Gabrielle Ray.

Miss Gabrielle Ray.

Slank, elegant, med Race i hver en Linje af sit svaje fine Legems klassisk rene Drag, store, blaa, uskyldige Øjne (aah, saa uskyldige), et serafisk Blik — Overlæben som en Amors Bue — og det forførende lille Pige-Ansigt, indrammet af et askeblondt, brusende Haar — det er Miss Gabrielle Ray, Londons sidste kaarede Skønheds-Dronning.

Hendes Fotografier er begyndt at konkurrere med de mer eller mindre professionelle Skønheders og Teater-Damers. — Ja, Bogladerne viser en Slags „Préférence“ for „pretty Miss Ray“!

Reportere banker paa hendes Dør — og alle Aviser er fulde af Interviews, der indeholder Meddelelser om „pretty Miss Ray“s Smag og Tilbøjeligheder — hvor hun har tilbragt sin Ferie — hvad der er hendes Yndlings-Sport, og hvem hendes Yndlings-Forfatter er o. s. v. Af den Slags, der — Himlen maa vide af hvilken Grund — altid finder et interesseret Publikum.

Men det er alt sammen Tegn paa, at Sæsonen har valgt — og Sæsonens Dronning, dens Mode-Skønhed bliver i Aar den purunge, og

for sin typisk engelske Skønhed berømte Gabrielle Ray.

Fraregnet hendes Skønhed — den, selv den argeste, jaloux Kvinde maa indrømme, er uangribelig — har Miss Ray endnu kun glimret ved sin Mangel paa Esprit og Talent.

Men, naturligvis, man kan ikke have alt, som den gamle Jomfru siger i en af La Fontaines Fabler.

Hun danser en spansk Dans i „Den glade Enke“ og en Cake-walk, der kunde gøres baade bedre og daarligere.

Som det er, ødelægger hun imidlertid intet — for hvilket man bør være hende taknemmelig. Desuden pynter hun saadan op i Landskabet med sin friske, klare Skønhed, at man kunde tilgive hende en hel Del.

Ja, det er alt, hvad jeg kan fortælle Dem om hendes Karrière som — Skuespillerinde lyder for satirisk — lad os sige „Teater-Dame“.

I det private Liv er hun en fiks Sports-Kvinde, der kan køre en Automobil og ro en Baad paa Themsen i det tætteste Virvar af „Societys“-Skibe, Canoer, Punts og Torpedoe:

Miss Gabrielle Ray.

mellem Maidenhead og Cookham — hvad ikke vil sige saa lidt.

Og hun ser lige saa godt — ja, næsten bedre ud (hvis det er muligt) i stramt hvidt Jersey med en stor Solhat paa det lokkede, lyse Haar og en Aare i Haanden, end i dybt udskaaet Evening Dress med Roser i Haaret, til Souper i Romanos bekendte Restaurant i „The Strand“.

Da der endnu er nogle faa ugifte unge Lorder tilovers — efter hendes Kollegers lykkelige Storm-Angreb paa de tolv — er det at vente, at „pretty Miss Ray“ vil gøre sit bedste for at overbevise en af de tiloversblevne om, at England venter, hver Mand gør sin Pligt — nu som før.

BETTY AHLBERG.

Goldschmidt i Folkeudgave.

M. A. Goldschmidt.

Nu kommer vor Prosas vel største Mester mellem de ældre for første Gang i en virkelig Folkeudgave, en smuk og billig Udgave, der kan trænge viden om. Og netop i vore Dage, hvor Forfatterne i en ubændig Trang til at hævde deres Personlighed og med et endnu voldsommere Overbud over Konkurrentens voldsomme Ord saa at sige er ved at sprænge den danske Prosa i deres stejle Ride paa den stakkels Pegasus, er det en Lise at læse denne klare, rolige, præcise Prosa, dette skarpe og bestemte Udtryk for en fastformet Tanke. Og Tiden, der har blegnet saa mangen anden Klassiker, har været blid mod Goldschmidt. Han synes os den Dag i Dag helt moderne. Man kan rejse oppe i Vendsyssel med hans Skildringer af Land og Folk, læse dem Dag efter Dag paa Stedet, og de synes os at passe endnu, saa skarpe har hans Iagttagelser

været, saa reel hans Fremstilling. Han kommer os ved endnu.

Folkeudgaven besørges af Raadhusbibliotekar Julius Salomon, der i mange Aar har syslet med Goldschmidt, og som har et indgaaende Kendskab særlig til det jødiske Milieu, hvori saa mange af Goldschmidts bedste Skildringer foregaar. I en Række værdifulde Noter oplyser han det, som kan volde en Nutidslæser Vanskelighed, ligesom han indleder Udgaven med en forstaaende Karakteristik af Goldschmidt.

C.

Nu flyger Løvet tæt som i et Snefog. Nu er det Slut med Sommer og Sol. Her blot et Billede som Farvel til den Sommer, der gav saa mange gode Dage.

Eksentriske Middage.

Gondol-Middagen, der blev givet af Hr. George Kessler paa Savoy Hotellet i London, og som kostede 90,000 Kr.

Der kom en Eftermiddag ved Firetiden en Herre ind paa Savoy Hotellets Kontor i London og sagde, at han næste Eftermiddag vilde give en lille Middag for nogle af sine Venner. Det skulde ikke blot være en god lille Middag, men den skulde tillige serveres under lidt ualmindelige Forhold, om han ikke kunde faa den serveret i en Ballon. Direktøren erklærede, at det var umuligt i Løbet af 28 Timer, men hvad mente Herren, sagde han efter en kort Betænkningstid om en Gondol Middag, det var noget, som London endnu ikke havde set, en Middag serveret i en virkelig Gondol, flydende paa virkeligt Vand, med Svaner svømmende om Gondolen, og rundt om et Maleri af Venedig, Gondolernes By. Alt det skulde være i Orden til næste Eftermiddag Kl. 8.

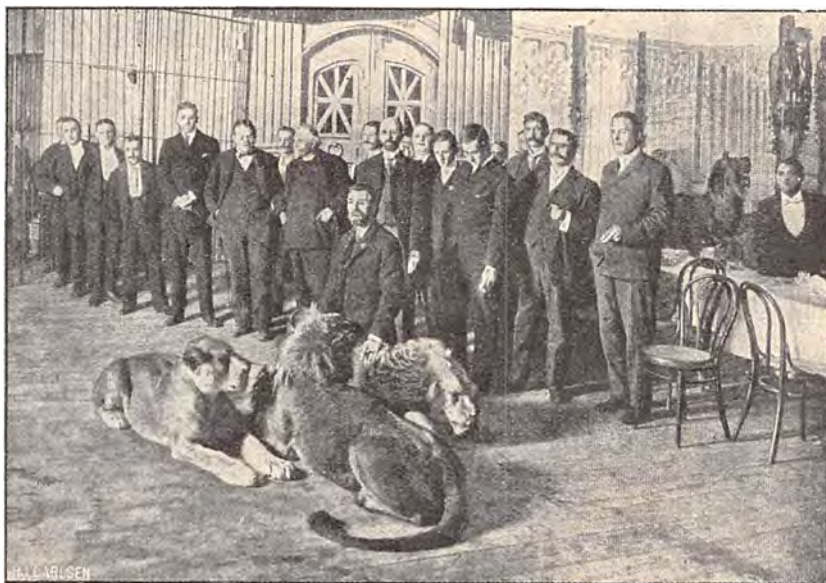
Herren slog til, og næppe var Døren falden i efter ham, før Telefonen og Telegrafnen begyndte deres Virksomhed. I mindre end to Timer var 100 Mand i Virksomhed: Ingeniører, Elektrikere, Skræddere, Malere, Tømmermænd, Dekoratorer og Gartnere.

og den gamle Toldbod frem langs Gaardens Vægge.

Saa tog Elektrikerne og Gartnerne fat. Alene til Blomster blev der givet en Snes Tusind Kroner ud.

Kl. 8 kunde Hr. George Kessler gaa i Kæmpegondolen sammen med sine Venner og spise en Middag, hvis Regning kom paa 90,000 Kr.

Det er et typisk Eksempel paa en af disse vanvittige Middage, som ørkesløse og rige Englændere og Amerikanere behager sig i, som omtales i Aviserne og skaffer deres Givere en kort-

Oberst Mundys Middag, hvor fire fuldvoksne Løver spaserede frit om i Spisesalen.

varig Berømmelse. Efterhaanden er de bleven en Epidemi, de store Hoteller i London og New York paatager sig saa at sige alt. De laver deres Sale og Gaarde om til Balloner, Undersøiske Baade, Miner, Stalde, Fængselsceller, til hvad som helst. Thi oftest er Rigmændenes og Rigkvindernes Indfald mere barokke end smagfulde.

En Mand, der har vundet en Formue i Monte Carlo ved at holde paa rødt, giver ved sin Hjemkomst en „rød Middag“. Loftet, Gulvet, Væggene er røde, Knivskafterne har samme Farve, naturligvis er ogsaa Blomsterne røde, og Opvarterne serverer i rødt. Naa, det var dog en billig Middag, hver Kuvert kostede kun en 300 Kr.

Minekongen Barnatos' Venner gav en Middag for ham i Gaiety Restauranten, hvor alt var indrettet som en Minelejr. Bordet var dækket i et Telt og oplyst af Lys, stukne i gamle Flasker. Gæsterne sad paa Træbulle med Undtagelse af Hædersgæsten, der sad paa en Køkkenstol. Opvarterne var Kaffere og Boere. Og Regningen løb op i et fem-cifret Tal.

En bekendt New-Yorker Jurist, Maurice Meyer,

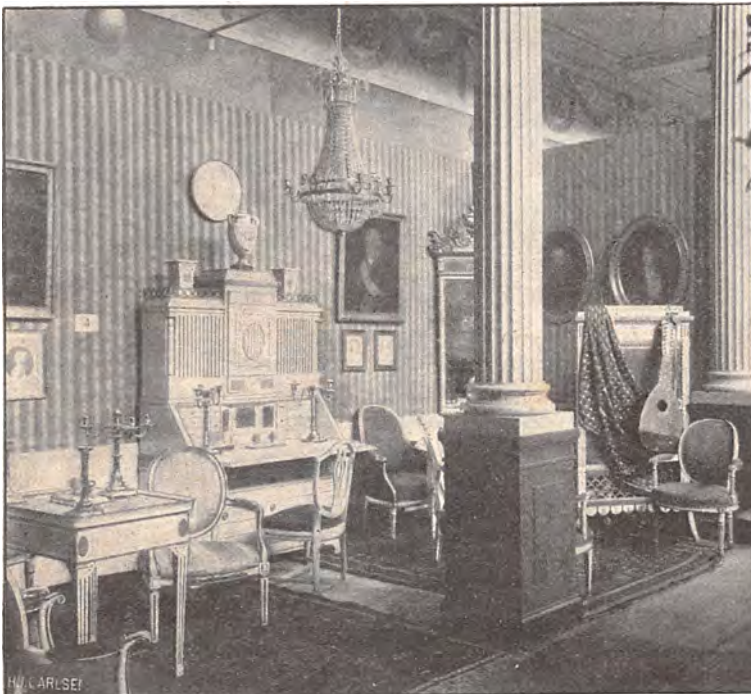
gav en Middag, der varede fra Kl. 7 om Morgenen til Kl. 4 næste Morgen. Det begyndte som en Frokost med Frugt, Brød, Café-au-lait. Ved Et-tiden gled den over i en Lunch med kolde Retter og Champagne. Derpaa Kaffe og Likører.

Ved Firetiden traadte Damerne ind, og nu blev der serveret Eftermiddagsthe, der trak ud til Kl. 9, da en prægtig Middag blev anrettet. Den varede til 12, og de sidste fire Timer gik med Kaffe og Cigarer.

Ved Mr. og Mrs. William Schalls Middag mødte alle Gæsterne klædte ud som Babyer. Særlig Mændene med deres Skæg tog sig ret komiske ud. Der blev baaret Patteflasker om, hvori Champagne erstattede Mælken. Og Gæsterne græd og klynkede som Smaabørn. Alt i alt en baade smagløs og latterlig Scene.

Saa var der dog noget mere Mening i Oberst Mundy's Middag paa Coney Island. Under Middagen gik fire fuldvoksne Løver frit omkring i Spisesalen og tog for sig af alt, hvad Gæsterne fik, endog Drikkevarerne. Og der er jo en egen Spænding forbunden med, naar man vender sig om, fordi nogen puffer en paa Albuen, da at stirre ind i Ørken-Kongens fraadende Gab.

ANTONIO.

„Fra gamle Hjem.“ Empiremøblement. Jul. Aagaard fot.

„Fra gamle Hjem.“ Den Udstilling, som i disse Dage afholdes inde i Industriforeningens store Sal, bereder den, der kender lidt til Danmarks

være dem, der har samlet det, særlig Forfatteren, Kaj Holberg, taknemlig for deres Arbejde.
N. S.

Reaktionen i Persien.

Saa dan et Billede siger mere end mange Ord. Disse Mænd, der er lænkedede som de lumpneste Forbrydere, er til Dels Persiens bedste, blandt dem er der Parlamentsmedlemmer, høje Embedsmænd, Redaktører, Studenter, endog en enkelt Prins. Hver Dag foretager den russiske General Liakhovs Kosakker deres Razzia'er i Teheran og bringer deres levende Bytte

der brød alle de Forfatningsløfter, som hans Fader havde givet, og som han selv havde besvoret, kender kun en Straf: Døden. Fangerne lænkes først sammen i en lang Kæde. og udsættes for den glødende Sols Straaler, en ganske god Begyndelse paa Døden. Deres eneste Føde er et Stykke Brød og en Agurk. Og hver Dag, naar der kommer nye Fanger til, tager

Lænkede Fanger, der venter paa Døden, i Nærheden af Shahens Palads.

med sig hjem. Næste Morgen samler Generalen sine Officerer, læser deres Rappporter og fælder Domme over de indfangede. Nogle lader han slippe, andre sender han til Shahen, der endnu bor uden for Byen i Bague-Shah, den store Park, hvorhen han flygtede i Juni Maaned, og hvor der findes et lille Palads.

Og at sendes til Shahen er det samme som Døden. Denne østerlandske Monark,

man blot lige saa mange bort af Kædens ældste Ende og henretter dem. Blandt de dødsdømte var ogsaa Rettens øverste Vogter. Man vovede ikke at henrette ham offentlig, en af Bødlerne fik saa Ordre til at komme Gift i hans Brød, og medens den ulykkelige vred sig i Dødskrampe, spottede Hofmændene ham: „Nu kan Du jo, om Du har Lyst, beskytte Folket og vaage over Retten.“

Anagrammer De — ?

Dame, der anagrammer.

Anagrammer De? Nej, ikke endnu! Men vent bare, til De har læst denne Artikel, saa vil De anagramme af alle Kræfter.

Hvad et Anagram er? Lad os være videnskabelige. Anagram er afledet af det græske Ord *anagraphein*, der bl. a. betyder at omskrive. Et Anagram er en Omskrivning eller Omplacering af Bogstaverne i et eller flere Ord, saa at der fremkommer nye Ord. *Alle* Bogstaverne i det eller de første Ord *skal* benyttes, og det eller de nye Ord — Anagrammet — skal helst staa i et vist Forhold til det eller de oprindelige.

Her er et Par Eksempler, der mindre glimrer ved overraskende Vid end ved deres umiddelbare Forstaaelighed:

<i>Oprindelige Ord:</i>	<i>Anagrammer:</i>
Anklager	Klage —? Nar!
Underlig	Lef Grin ud!

Kan De se, at Anagrammet indeholder nøjagtigt de Bogstaver, der findes i det korrespondende oprindelige Ord? Og forhaabentligt er de valgte Anagrammer heller ikke saa daarlige igen, at De ikke kan se den Menings-Forbindelse, der eksisterer mellem de oprindelige og de omdannede Ord.

Anagram-Sporten er ikke ny. For et Hun-

drede Aar siden dyrkedes den med stor Lidenskab over hele Evropa. Navnlig i Frankrig. Mange berømte Anagrammer er opbevarede fra den Tid. Et af de bedste blev dannet over Navnet paa Munken Jacques Clement, ham, der myrdede Kong Henrik III. Det oprindelige Ord lød: *Frère Jacques Clément*. Deraf skabtes Anagrammet: *C'est l'enfer qui m'a créé* (Det er Helvede, som har frembragt mig.)

Det vil sikkert glæde „Hver 8 Dag“s Læsere at høre, at vi vil genoplive denne noble Sport, denne yndefulde Leg med Ord. Den kan alle være med til. Alle — lige fra den dybsindigste Filosof til den kaadeste Skoledreng, fra den anæmiske Literatur-Anmelder til den tykblodede Gourmand. Fabrikanten saavel som hans Arbejder, Kontoristen og Købmandsfruen, Haandværkeren som Butiks-Frøkenen, alle kan de være med i Legen — hvis de har lidt Taalmodighed og en Smule Intelligens. Og hvem sidder ikke nu om Dage inde med en umaadelig Kapital af Intelligens?

Her har De Brug for den. Altsaa, ærede Damer og Herrer, tag fat. Vælg et Ord, et Navn eller en Sætning i dette Nummer af „Hver 8 Dag“ og dan Anagrammer. Lav dem saa aandrige, saa vittige som muligt. Det vil more Dem! Vær sikker paa det. Det vil blive en Mani at lave Anagrammer.

Læg Mærke til Damen oppe i venstre Hjørne. Hun har skrevet Bogstaverne i det Ord, hun forsøger at omdanne, paa smaa Papirstykker. Hendes Maade er den rigtigste. Den fører lettest og hurtigst til et kvikt og præmievindende Anagram.

For naturligvis er der Præmier. Vi udsætter tre Præmier:

- en Første Præmie paa 100 Kr.,**
- en Anden Præmie paa 50 Kr. og**
- en Tredje Præmie paa 25 Kr.**

for de tre bedste og vittigste Anagrammer, der sendes os, senest den 31. Oktober, dannede over Ord i „Hver 8 Dag“s Oktobernumre.

Benyt den paa Omslagets sidste Side anbragte Anagramkupon, og send Anagrammerne under Adresse „Anagram“, „Hver 8 Dag“, Vingaardstræde 25. København K. Opgiv det valgte Ord, den Side i Bladet, hvorpaa det findes, og det Anagram, der er dannet deraf.

Og i vort Nummer for den 8. November offentliggør vi Udfaldet af denne første danske Anagram-Konkurrence.

† Jægermester *M. Kirketerp*, Lehnsgaard, er død, 60 Aar gl. K. var en meget anset Landmand, han var Agrarforeningens Præsident og beklædte mange Tillidshverv paa Bornholm, hvor hans Gaard laa.

† Boghandler *Magnus A. Schultz*, Aalborg, er død, 68 Aar gl. S. var en af Aalborg Bys mest kendte og ansete Borgere, han sad ved sin Død inde med en Række offentlige og private Tillidshverv.

† Frk. *Marie Ahlmann*, Ejerinde af Hovedgaarden Langholt, er død, 60 Aar gl. Frk. A. var landskendt som en fremragende Dygtighed paa Landbrugets Omraade; hun ledede sin store Gaard mønsterværdigt.

Lærerinde Frk. *Sophie Helene Olsen* fejrede d. 1. Okt. 25-Aars Jubilæum som Viceinspektrice ved Nørre Allés Kommuneskole, hvor hun har virket som Lærerinde i 38 Aar og gjort sig meget afholdt.

Den internationale Kogekunst- og Forplejningsudstilling.

Carlsberg Bryggeriernes Søjle.

Skulde man med ét Ord sige, hvad der karakteriserer denne Udstilling fremfor saa godt som alle de Udstillinger, vi har haft herhjemme, maa det være det, at det saa langt overvejende Antal af dens Besøgende var Damer. Det er saa naturligt i Følge hele Udstillingens Art, Maden hører jo væsentlig ind under Kvindens Domæne. Men alligevel er det det, der har præget denne Udstilling og ligesom givet den et lysere og mere festligt Præg. I Stedet for de tunge og ensformige Mandsdragter de smukke og livligere Damekostumer, og særlig de store Hatte, som dette Efteraar har lanceret.

Den anden Ting, som har givet denne Udstilling sit Særpræg, er den Omhu, den Bekostning, den Opfindsomhed, som mange af de udstillende Firmaer har sat ind paa deres Repræsentation. Naar man kan huske en Smule tilbage, vil man der se et svimlende Fremskridt. Saadan en Søjle som Carlsbergbryggeriernes med de forgyldte Oksehoveder øverst oppe, er et Kunstværk samtidig med, at det er en Reklame.

HVER 8 DAG

Nr. 3. 15. Aargang.

18. Oktober 1908.

Greuze (1725—1805): „Skælmeri“. Wallace Collection, London.

I Severn-Tunnelen.

Efter det Engelske af Alv. Sihm.

Toget nærmede sig hurtigt Severn-Tunnelen.

Jeg satte mig mageligt tilrette i et Hjørne af Rygekupeen og stirrede op mod Lampen i Loftet, glad over at den brændte saa klart.

Det baade keder og trætter mig at rejse. Jeg er Forretningsmand og ærgres mig over den Tid, man spilder ved at tage fra et Sted til et andet. Men ved denne Lejlighed var jeg imidlertid tilfreds. Jeg havde forladt Newport i Monmountshire, hvor jeg netop havde tilbragt min aarlige Ferie og var nu paa Tilbagerejsen til mit Ungkarleghjem i Byen.

Mit Liv som Pebersvend har maaske gjort mig uselskabelig; jeg tilstaar, at jeg glædede mig ved Tanken om, at jeg havde faaet Kupeen for mig selv.

Lidt efter lidt begyndte en Følelse af Træthed at liste sig over mig. Den stadige hamrende Lyd fra Maskinen virkede søvndyssende paa mig, og et Øjeblik efter gled Avisen ud af min Haand, og jeg slumrede ind. —

Jeg vaagnede ved en skarp Fløjten fra Lokomotivet, da Toget bruste henimod Ludkørselen til Severn-Tunnelen. Jeg for op for at lukke Vinduet, og da jeg atter satte mig ned, saa jeg tilfældigt hen i den anden Ende af Kupeen. Hvad jeg der saa, fik mig til at fare sammen og gnide Øjnene.

En Mandsskikkelse sad ved Vinduet med Ryggen vendt mod mig.

Hvordan i Alverden var han kommen til at sidde der?

Jeg var fuldstændig sikker paa, at jeg havde Kupeen for mig selv, da vi forlod Newport. Toget havde ikke standset en eneste Gang. Kunde han have ligget skjult under Sædet? Efter nærmere Eftertanke blev jeg klar over, at det ikke kunde være Tilfældet. Lige da jeg var staaet ind i Kupeen, tabte jeg nemlig min Paraply og maatte lægge mig paa Knæ for at tage den op, og jeg kunde sværge paa, at der ingen var under Sæderne dengang.

Tanken om vanvittige og undslupne Forbrydere slog ned i mig. Han maatte være kommet fra en anden Kupe, være kravlet langs Fodbrættet, have aabnet min Kupedør og være gaaet ind, medens jeg sov. Men saa kom jeg i Tanker om, at Konduktøren havde lukket Døren, førend vi forlod Stationen.

Jeg holdt hele Tiden Øjnene stift fæstede paa min Medrejsendes Skikkelse. Det var vanskeligt at skelne ham, da Lampen, som jeg for kort Tid siden havde været saa tilfreds med, nu brændte elendigt, og Kupeen følgerig laa i Halvmørke.

Da jeg anstrengte mine Øjne, saa jeg, at den sælsomme Skikkelse langsom begyndte at nærme sig mig. Ord er ikke i Stand til at beskrive denne næsten umærkelige Bevægelse. Den var meget langsom og glidende, og Afstanden mellem os syntes næppe at formindskes.

Mine Øjne maa være blevet vænnede til den sparsomme Belysning, thi jeg var nu i Stand til at se min uvelkomne Rejsefælle tydeligere.

Det var en lille, mager Mand, iført en lang Frakke, øjensynlig en Regnfrakke. Han havde ingen Hat paa, og det var umuligt at sige, hvad Farve Haaret havde. Til Trods for at han saa ganske uskadelig ud, blev jeg grebet af en ubeskrivelig Angst.

Men hvad enten Manden nu var sindssyg eller en Forbryder, saa var han i hvert Fald saa meget mindre end mig, at jeg, i Tilfælde af at han vilde overfalde mig, ikke havde noget at frygte. Min Overlegenhed i Størrelse gav mig et ikke ringe Fortrin. Men hvordan jeg end ræsonnerede, kunde jeg ikke frigøre mig for den pludselige Skræk, der greb mig, medens jeg sad og stirrede paa ham.

Jeg havde Lyst til at spørge ham, hvorfor og hvorledes han var kommet herind, men min Tunge var som fastklæbet til Ganen, og det var mig ikke muligt at bryde den trykkende Tavshed. Med langsomme Bevægelser rærmede han sig, stadig med bortvendt Hoved.

Hans lange, hvide Hænder med de brede, firkantede Fingerspidser, der stak frem under Regnfrakkens vide Ærmer, tiltrak sig min Opmærksomhed. De var saa skrækkelig frastødende og i uafbrudt Bevægelse.

Jeg har set mange Mennesker, der led af Sct. Veitsdans, men dette var noget helt andet. Disse lange Fingre syntes at krybe og kravle i en bestemt Hensigt. Min Fantasi spillede mig sikkert nogle underlige Puds, men det saa ud for mig, som om disse skrækkelige Fingre lignede graadige Rovdyr, der hvileløs venter paa deres Bytte.

— — — — —
Og stadig kom Manden nærmere.

Jeg mistede min Selvbeherskelse og sad rystende af Skræk.

Han havde nu naaet det midteste Sæde, og om et Øjeblik vilde han røre ved mig. Med en vanvittig Anstrengelse greb jeg Armstødet, der adskiller Sæderne og trak det ned. Det maatte standse ham.

Men nej. Han bevægede sig langsomt videre, og da hans Frakke strejfede min Barrikade,

fløj den tilbage paa sin Plads mellem Puderne i Rygstødet, uden at han saa meget som havde rørt den med sine frygtelige Hænder.

I dette Øjeblik forlod den sidste lille Rest af Mod mig. Jeg var ude af Stand til at gøre noget som helst Forsøg paa at tilkalde Hjælp ved at trække i Nødbremsen, men sad trykket ind i Hjørnet og prøvede stadig paa at klemme mig endnu længere ind. Nærmere og nærmere kom Skikkelsen, nærmere og nærmere, medens Luften omkring mig blev kold og fugtig.

Idet han rørte ved mig, vendte han langsomt Hovedet, og jeg saa hans Ansigt. Et smalt, hvidt Ansigt med blege Øjne, hvori der var et Udtryk, som jeg ikke tør tænke paa for ikke at blive gal.

Saa strakte han pludselig sin lange Haand frem og greb mig i Struben, og under disse krybende Fingres klamme Greb krympede min Hud sig sammen. Thi det var ikke noget levende Væsens Berøring.

Trykket af Haanden blev stærkere, Ansigtet kom nærmere, og den frygtelige Taage ombølgede mig. Jeg var ved at kvæles. Der var da noget, der vaagnede i mig.

Ved Gud, det onde Væsen skulde ikke faa sin Vilje uden Modstand fra min Side. Jeg anstrengte mig af yderste Evne for at frigøre mig for hans Tag, men mine Kræfter vare som et Barns, og Grebet om min Strube slappedes ikke. Skikkelsen *bøjede* Hovedet tilbage, og Ansigtet blev fortrukket ved en aandeagtig tavs Latter.

Jeg udstødte et Skrig — samme Øjeblik slukkedes det elektriske Lys — og jeg besvimede.

— — — — —
„Hvor var jeg?“

Det var det første Spørgsmaal, jeg stillede mig selv, da jeg atter aabnede Øjnene og saa op mod Loftet i Jernbanekupeen, op paa den slukkede Lampe. Solen skinnede muntert gennem Vinduerne og gav Kupeen et lyst og hyggeligt Udseende. Pludselig huskede jeg det hele og for uvilkaarlig op med et Skrig.

Der var ikke Spor at se af min frygtelige Rejseledsager. Toget raslede med stærk Fart gennem Londons Forstæder. Min Afmagt havde været længe. Kunde det have været en Drøm eller en Hallucination.

Da faldt mit Blik paa Pudene, paa hvilken jeg havde siddet.

Da jeg faldt ned paa Gulvet, havde jeg trukket den med mig. Hvad var det for nogle mørke Pletter paa Sædet nedenunder?

Jeg vendte Pudene og saa nogle lignende Mærker der. Blodpletter øjensynlig, men hvorledes var de kommet der?

Da vi nærmede os Paddington Stationen, rejste jeg mig og begyndte at ordne min Dragt og rette paa mit Slips foran Spejlet under Karmen. Min Flip var i Stykker. Paa min Hals var der 5 blaa Mærker, ligesom af Fingre.

Et Øjeblik efter lagede vi ind paa Stationen, og jeg var nu nødsaget til at tage mig saa meget sammen, at jeg kunde faa fat i en Vogn og køre hjem.

I flere Dage var jeg ganske ødelagt af Nervøsitet. men da jeg atter var kommet nogenlunde til Kræfter, skrev jeg til min Ven, Overdirektøren for Jernbaneselskabet og fortalte ham min Hændelse og bad ham om at besøge mig. Han efterkom straks Opfordringen og bad mig da gentage mit Æventyr.

Jeg havde ventet et Udbrud af Mistro, da jeg var færdig med Fortællingen, men det kom ikke.

„Er Du sikker paa, at Du ikke tager fejl af Vognnummeret?“ spurgte han.

Jeg forsikrede ham om, at jeg vidste det med Bestemthed. Saa sagde han: „Din Fortælling er meget besynderlig, men jeg kan fortælle Dig, at der knytter sig et mærkeligt Sammentræf dertil. Husker Du, at der for nogle Maaneder siden blev begaaet et Mord i Toget? Naa ikke? Jo, det hændte i Severn Tunnelen. Det blev begaaet af en lille, bleg Mand, iført en Regnfrakke. Det forbauser mig ikke, at Du studser; Ofret var en rig, gammel Mand, som havde en uforklarlig Lyst til at bære sine Kostbarheder hos sig i en Pose. Han blev fundet myrdet, da Toget naaede Paddington. Morderen var forsvundet, men blev grebet nogle Uger efter. Han var sprunget af Toget med Posen i Haanden og havde uforsigtigt nok brugt Tyvekosterne. Mordet foregik i den selvsamme Kupe, hvori Du kørte. Men nu kommer det mærkeligste Punkt i Sagen: Den Dag, Du foretog Din Rejse, maatte Morderen bøde for sin Forbrydelse. Han blev nemlig hængt den selvsamme Morgen.“

Efter en Pause sagde min Ven: „Er der nu mere, Du har Lyst til at spørge om?“

„Nej Tak,“ sagde jeg langsomt.

Ministeriet N. Neergaard af 12. Oktober 1908.

Handelsminister
Johan Hansen.
Trafikminister
Jensen-Sønderup.
Justitsminister
Høgsbro.

Udenrigsminister
Ahlefeldt-Laurvigen.
Konsejlspræsident
og Forsvarsminister
N. Neergaard.
Indenrigsminister
Klavs Berntsen.

Finansminister
Brun.
Landbrugsminister
Anders Nielsen.
Kultusminister
Enevold Sørensen.

Kong Ferdinand og hans Stab ved de bulgarske Manøvrer. Efter Maleri af Yaroslav Vesin.

Balkankrisen.

Bliver det til Krig, det er det ængstende Spørgsmaal, der i disse Dage gaar over Europa. Endskøndt, man tror ikke rigtig paa Krigen. Den er i vore Dage bleven for dyr og lammende. Alene Tyskland vil, naar det faar mobiliseret alt, have en daglig, direkte Udgift af 16 Millioner, hvortil kommer mindst lige saa meget i Tab af Arbejdsløn og anden Forstyrrelse i Erhvervslivet. Det vil sige en Milliard om Maaneden for denne ene Stat. Og tænk saa, om det blev en almindelig europæisk Krig.

Men for Resten kan jo ingen vide, hvad det kan blive til. Det er jo ikke Fyrsterne, ikke Diplomatene, der er Herrer over Krig blandt

halvvilde Folkeslag som dem nede paa Balkanhalvøen. I det civiliserede Vest kan de høje Herrer og den sunde Fornuft maaske holde igen. Men ovre i Balkans Bjærgpasser, hvor Bøssen saa let farer til Kinden, og den lange Kniv saa let ud af det broderede Bælte, blot et Par Skud gaar af mod et Par Forposter eller paa en af de makedoniske Røverbanders Togter — saa flyder Blodet, saa stiger Folkeliden-skaben, og saa gaar Hærene mod hinanden saa at sige af sig selv. Saa meget mere som Bulgarien siges at have sine Sager i Orden, medens Tyrkiet endnu er uforberedt, hvorfor det nye Kongedømme kan antages at være interesseret i at slaa løs straks.

Det tyrkiske Artilleri holder Øvelser nær ved Konstantinopel.

Heltefondets Giver.

Mr. Andrew Carnegie har skænket 6½ Mill. Kr. til et „Heltefond“, der skal understøtte Mænd, der har sat deres Førlighed til ved at redde andre, eller Enker og Børn efter Mænd, der har mistet Livet derved.

Andrew Carnegie i sit Bibliotek.

Mest elsker jeg de Mænd, der er Fremtiden, de, der tænker de Tanker, som i Fremtiden skal blive Handling, eller endnu bedre i Nuet allerede øver den Gerning, der er Fremtiden. Jeg har ikke stort til overs for dem, der mageligt lader sig nøje med at tænke Fortidens Tanker og gøre Fortidens Gerning om igen. Hundredfold bedre er de, der er Nuets Mænd, der tappert tager Dagens Gerning op og kæmper med Tidens stridende Tanker. Men ypperst er den lille Trop, i hvem Fremtiden gror.

Andrew Carnegie er en af dem, denne 70-aarige, der tænker ungt og oprindeligt, denne Rigmand, der forstaar at give som ingen anden. Give til Fremtiden, til alle de højmodige og ædle Instinkter.

Det er slet ikke saa let at give, som Folk tror. Der hører mere Fantasi dertil, end Godtfolk aner, mere Lydhørhed, end der er beskæret Menneskenes Børn, som de er flest. Penge er snart sagt det mindste. Der er jo nu Millionærer i Skokketal, der er kun én Carnegie.

Hvem af os har ikke følt Trang til at hjælpe,

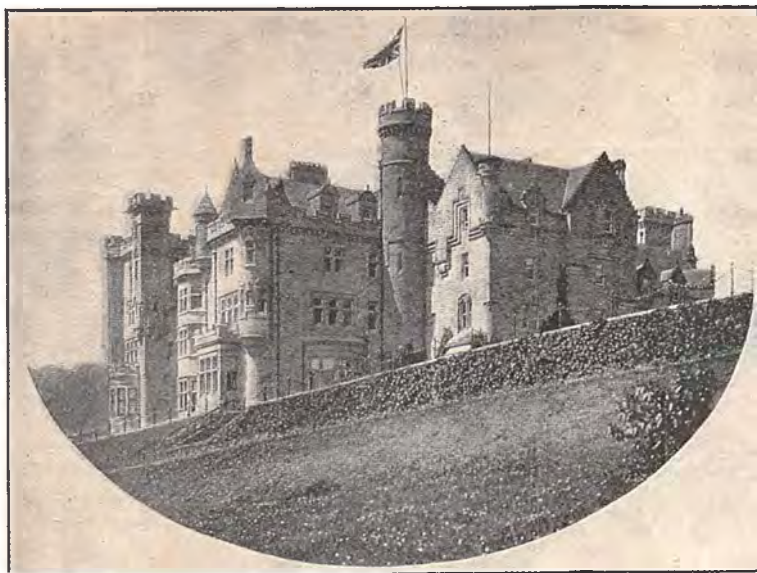
naar vi læste om en Mand, der havde sat Livet ind paa at redde et andet Liv, hjælpe hans Børn og Hustru. Der er jo saa ofte samlet ind, Staten har ogsaa hjulpet, oftest kun trægt og karligt. Men nu, efter at Carnegie har stiftet det Heltefond, kan vi slet ikke forstaa, at ingen har tænkt paa dette før. Det at give den tapre Visshed for, at selv om han skulde sætte Førlighed og Liv til, var der Raad baade for ham og hans. Hvor mangan tapper Mand er ikke bleven bleg om Kind, naar han tænkte paa Hustru og Børn i Nød, og mangan ædel Daad er bleven udført ved Tanken.

Til dem er det, Carnegie nu har givet 6½ Mill. i fire Procents Papirer, det giver 225,000 Kr.'i aarlig Rente, som skal uddeles til Helte og Heltes Efterkommere i England, Skotland og Irland. Han bruger i sit Gavebrev netop Ordet: Helte, bruger det bevidst og med Brod: „De, der sætter Livet ind paa at redde deres Medmennesker, er Civilisationens sande Helte. Barbariets falske Helte pinte og dræbte deres Medmennesker.“

Carnegie som Golfspiller.

Hans Slot, Skibo, i de skotske Højlande.

Selv da han var travlest optaget af at bygge sin Staaltrust op, fik han Tid til at læse, til at studere sociale Forhold, til at omgaaes Aandens Mænd ved Siden af Forretningsmændene, til at drive alskens sund og munter Sport.

Og ogsaa nu, da han har gjort sig fri for Forretninger, er han fra tidlig Morgen til sen Aften en travlt optaget Mand. Oppe i sit Hjemland, Skotland, har han købt et stort Gods med et gammelt forfaldent Slot, Skibo, som han har bygget om og op. Der øver han en storslaaet Gæstfrihed, der studerer han alle Nutidens Spørgsmaal, skriver selv, jager, fisker, spiller Golf og Billard, til-

bringer hele en virksom Mands virksomme Dag, delt mellem Arbejde og Udendørsglæder.

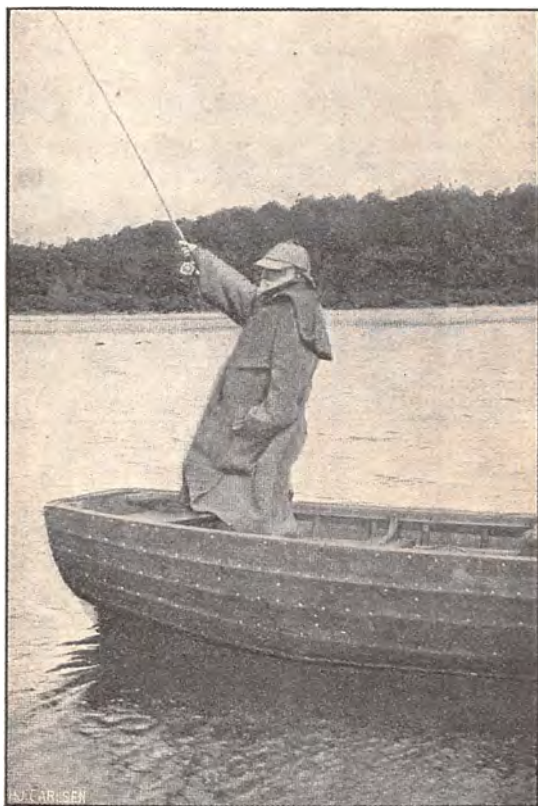
Og Aarene glider let og skaansomt henover hans hvide Hoved, som han bærer højt med Hæder.

C. C. CLAUSEN.

Det er den samme nyskabende Fantasi, der ligger bag al Carnegies Velgørenhed. Den traver aldrig ad udtraadte Stier. Han, denne store Arbejder, arbejder med sin Velgørenhed for at finde den rette Form for den. Hvor er det dog ikke let at sætte nogle Tusinder eller Hundretusinder ud til nogle syge, eller nødlidende Børn. Det er saare prisværdigt, men det er kun at følge den slagne Vej. Og at være Mæcen er ogsaa en Form for Godgørenhed, der er opkaldt efter en Mand, der levede allerede for et Par Tusind Aar siden. Men det er kun en Carnegie, der bygger et Palads i Haag for en ny Tanke som Fredssagen, der tilbyder at sætte Hundrede af Millioner ind paa Europas forenede Stater. Eller, for at tage et nærmere Maal, tilbyder de forenede Stater 75 Mill. Kr., hvis Philippinerne maa blive et selvstyrende Land. Jeg taler her slet ikke om hans Gaver til Institutet for originale Undersøgelser, til hans Hundreder af Biblioteker med mere.

Og denne Olding er selv en lykkelig Mand. Efter at have skabt en umaadelig Virksomhed, efter at have tjent Utaal af Summer, solgte han i 1901 sine Foretagender og fik 1500 Mill. for dem i fem Procents Obligationer. Men de fleste Mangemillionærers Lod er i deres Livs Aften Tomhed og Kedsomhed. De har for at bruge Carnegies egne Ord, nok „at trække sig tilbage med, men meget lidt at trække sig tilbage til. Mange Mænd, der opgiver deres Forretning, bliver meget ulykkelige. De har ikke før dyrket andre Interesser. Det er i Virkeligheden ikke dem, der ejer Millionerne, men Millionerne, der ejer dem. De er Millionernes Slaver.“

Carnegie har altid været en interesseret Mand.

Carnegie som Fisker.

Hvordan Luftballoner bliver til.

I Dagene d. 10.—12. Oktober finder den store aarlige, internationale Ballon-Kapsejls Sted ved Berlin.

Ballonerne syes sammen og ferniseres.

Tyskerne er yderst sjældent de banebrydende for de store Fremskridt i Udviklingen. Først naar andre har udkastet Tanken, uden maaske at forstaa at virkeliggøre den, tager Tyskerne fat; men saa er deres Arbejde ogsaa grundigt og deres Resultater ofte udmærkede.

Saadan gik det med Automobilerne, med Luftskeibene og nu med Luftballonerne. Som det er lykkedes dem at sejre over Franskmandene i de store Automobilløb, søger de nu at tage Tøten i Ballonsporten, hvor Frankrig ogsaa hidtil har været Nr. 1.

følge Arbejdet paa en Ballonfabrik. Først maa Fabriken selv fabrikere de Stoffer, den skal bruge til Ballonerne, da de skal være særlig solide. Af største Betydning er det jo at faa Ballondækket aldeles lufttæt og stærkt til at taale Luftrykket. Alene det fordrer en omstændelig Proces.

Men desuden gaar der en indviklet Beregning forud for Fabrikationen af hver Ballon. Alt skal afbalanceres paa det omhyggeligste: Dækket, Nettet, Kurven, Ventilene osv. Først udregnes Ballonens Rumindhold, og saa fastsættes alle de andre Størrelser efter dens Gennemsnit.

En naturlig Følge heraf er, at Tyskerne selv har taget fat paa at lave deres Balloner. Der eksisterer allerede to Ballonfabriker i Tyskland, men de kan slet ikke tilfredsstille Efterspørgslen, saa der kommer snart flere.

Den ene tyske Fabrik anvender mest Bomuldstøj til Ballonerne. Mellem to Lag

Bomuldstøj, lagt paa modsat Led af hinanden, indvales et særlig præpareret Gummilag. I Frankrig bruger man derimod kun Stoflag, især Silke, der saa præpareres med Linolie. Denne Fremgangsmaade har den anden tyske Fabrik valgt.

Det er meget morsomt at

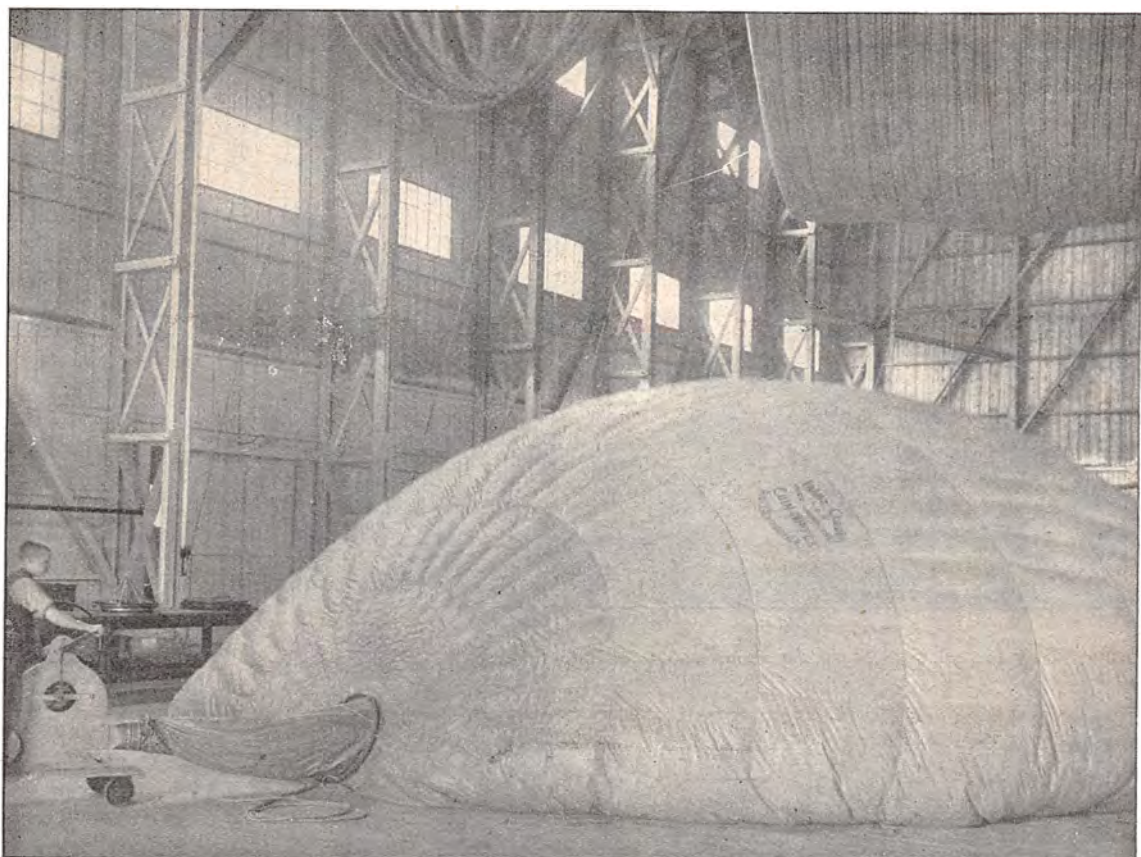

HVORDAN LUFTBALLONER BLIVER TIL

Endelig skal der ved Tilskæringen af de enkelte Stykker af Ballonen beregnes Sømmerum. Professor Finsterwalder i München har udfundet en meget sindrig Metode at sammensætte Dækket paa, hvorved Ballonen faar den mest fuldkomne Kugleform.

Ved Tilskæringen bliver da først hele Ballonen klippet ud og passet sammen i Pap-Skabloner, og efter dem skæres Stoffet saa til. Af

Naar der kun anvendes Stof til Ballonen, bliver det ferniseret tre Gange med Linoliefærlis. Dette foregaar paa vældige Borde, hvorpaa Stoffet udspændes. Her er Fernissens Sammensætning det vanskelige Punkt. Og et ferniseret Dække maa endelig tørres godt, ellers klæber det let sammen. De vældige Stykker Stof bliver da enten pumpet op med Luft, naar de skal tørre, eller hejses op under det høje Værksteds

Ballonen fyldes ved Hjælp af en Ventilator.

særlig Betydning er den praktiske Anbringelse af en Slidse, fra Ventilen til Ballonens Ækvator, hvorigennem Gassen hurtig kan slippes ud.

I et særligt Værksted laves Nettet, hvis Masker altid er anbragte saadan, at Trykket bliver ligelig fordelt paa hver af deres Hjørner. Maskerne bliver større oppe fra ned efter og gaar tilsidst over i Gaasefødderne og i Linerne, der bærer Kurven. Denne er gerne af Spanskrør eller af Vidier; Bund og Sider er flettet i ét Stykke. Indvendig udstyres den med al mulig Komfort; den er gerne polstret, for at Passagererne ikke skal slaa sig mod den ved en eventuel for hastig Nedfart eller ved Landingsstedet.

Loft, hvor de hænger som vældige, slatne Sække.

Ballonernes Størrelse er meget skiftende. En Ballon paa 250 Kubikmeter kan hæve et Menneske op i Luften. Ved Gordon Bennett Ballon-Løbet er Grænsen sat ved 2,200 Kubikmeter. Den tyske Ballon „Preussen“, som naaede op til 11,000 Meters Højde, er 8,400 Kubikmeter stor. Den Zeppelinske Ballon kan tage 15,000 Kubikmeter Gas. Paa Verdensudstillingen i Paris var der en ballon captif paa 25,000 Kubikmeter, men det er ogsaa Rekorden paa Størrelsens Omraade.

Til en fuldtudrustet Ballon hører et 100 Meter langt Slæbetov paa 3 Centimeters Tykkelse.

HVORDAN LUFTBALLONER BLIVER TIL

Dette Tov skal ved Landingen kunne dreje Ballonen saadan, at Slidsen vender opefter, saa Gassen let strømmer ud. Paa den anden Side virker det som Bremse — under Ballonens Fald mod Jorden.

Nu bliver det interessant at se, om de tyske Fabrikers Balloner kan tage det op med de franske, og om Tyskerne ogsaa her vil føre Sejren hjem i det europæiske Kapløb, eller om Frankrig stadig er et Hestehoved foran. V. E.

Kong Frederik og Kong Georg paa deres hvide Heste ved Kongerevnen. Wulff fot.

og alle Stormagters militære. Det gaar fremad for de danske Vaaben, selv Himlen har skænket dem sin Bevaagenhed. Solen har ødslet med straalende Smil over de nøgne, brogede Stubmarker og Skovenes gulnende Løv. Og Humøret har staaet højt i Kvartererne — Latteren har runget op under Efteraarshimlens fjerne, høje Hvælv.

Septemberkrigen er endt. De indkaldte Soldater er igen vendte tilbage til deres borgerlige Erhverv, og Rekrutterne er faldne til Ro paa Kasernerne — efter Kongerevyens sidste anstrengende Strabadser.

Krigen var større end ellers, Revyen mere imponerende end i Mands Minde — naadig tilsmilet af tre Stormagters fyrstelige Repræsentanter

Gardere holder Renselsfest efter Slaget ved Stenlille. R. Nielsen fot.

Frans Hals — paa Afbetaling!

Det engelske Nationalgalleri har for en halv Million købt et Familiebillede af Frans Hals.

Frans Hals: Familiebillede.

London, 30. Septbr.

Hvorfor rynker Danske, navnlig intellektuelle Danske, paa Næsen af Englænderne? Med et halvthaanende Tonefald affærdiger de Albions Sønner som et praktisk Folkefærd, der, Gud bevar's, forstaar at klæde sig og drive Sport og Politik og Forretning. Men ellers? Saadan med Hensyn til kulturel Udvikling, Literatur, Kunst o. s. v. — højst et velvilligt Smil eller beklagende Skuldertræk.

Baade Smilet og Skuldertrækket er ganske malplacerede. Englænderen er ikke mindre kultiveret eller kunstinteresset end Danskeren. Ganske vist giver hans Interesser sig andre Udslag. Danskeren er bange for at anerkende. Tænk, om nogen troede, at han ingen Kunstforstand havde! Derfor kritiserer han. Og hans Kritik er skarp og skaanselsløs mod alt, hvad der smager af Kunst. Jo mere uforstaaende, des skarpere Kritikken. Ganske vist er den ikke hans egen. Som Regel da ikke. Den er et forstærket Ekko af de professionelle Kritikers Pessimisme. Anderledes med Englænderen. Han er glad for sin Kunst. Han gaar paa Malerisamling eller i Teater for at glæde sig. Og han er ikke bange for at vise sin Glæde eller Begejstring. Han kritiserer ikke, men protser lange og store Adjektiver af, naar han ser et smukt

Landskab eller et vellignende Portræt af den Politiker eller Forfatter, som han beærer med sin Velvilje. Han er maaske naivere, men ærligere end den „kunstforstandige“ Dansker, der ned-sabler det falske Perspektiv eller den umulige „Luft“ — Ting, han som Reglen ikke har det fjerneste Forstand paa.

Trods Naiviteten, eller maaske som Følge af sin Naivitet, har Englænderen vist alligevel en forsvarlig Bunke Kunstinteresse. Vor egen Kulturhistorie fortæller os Ting derom. Hvem gav vor store *Thorvaldsen* det moralske og økonomiske Rygstød i det afgørende Øjeblik, da hans Landsmænds velvillige Kritik havde faaet ham til at tvivle paa sine kunstneriske Evner? Det var dog vist en Englænder.

Har vi i Danmark stort mere end een Rigmand, der viser sin Kunstinteresse paa den for en Rigmand naturligste Maade: ved økonomiske Ofre? Saa at sige alle engelske Rigmænd ofrer svimlende Summer paa Indkøb af Kunst til egne eller Statens Samlinger. Og det er ikke en forbigaaende Mode. Saadan var det alle Dage her i England. Alle Dage rejste den velhavende Englænder meget. Han rejste dyrt og flot, men altid blev der Raad til at købe Malerier eller Skulpturer med hjem. Og er det ikke mærkeligt, at disse saakaldte ikke-kunstforstandige

Englændere altid faldt over det bedste eller i alt Fald gode Ting af alle Landes store Kunstnere?

Londons store Samlinger er glimrende Vidnesbyrd om disse rejsende Englænderes gode Smag. Men hvad der udstilles i de offentlige Samlinger, er kun en Del af de Kunstskatte, England huser. Rundt om paa de store skotske og engelske Godser findes Masser af fremragende Kunst, der desværre er skjult for Menigmands Øje. Det samme er Tilfældet med de rige Patricierhjem i London og de store Fabriksbyer. Og hvert Aar „opdages“ der i disse gamle Hjem de mest uvurderlige Kunstskatte.

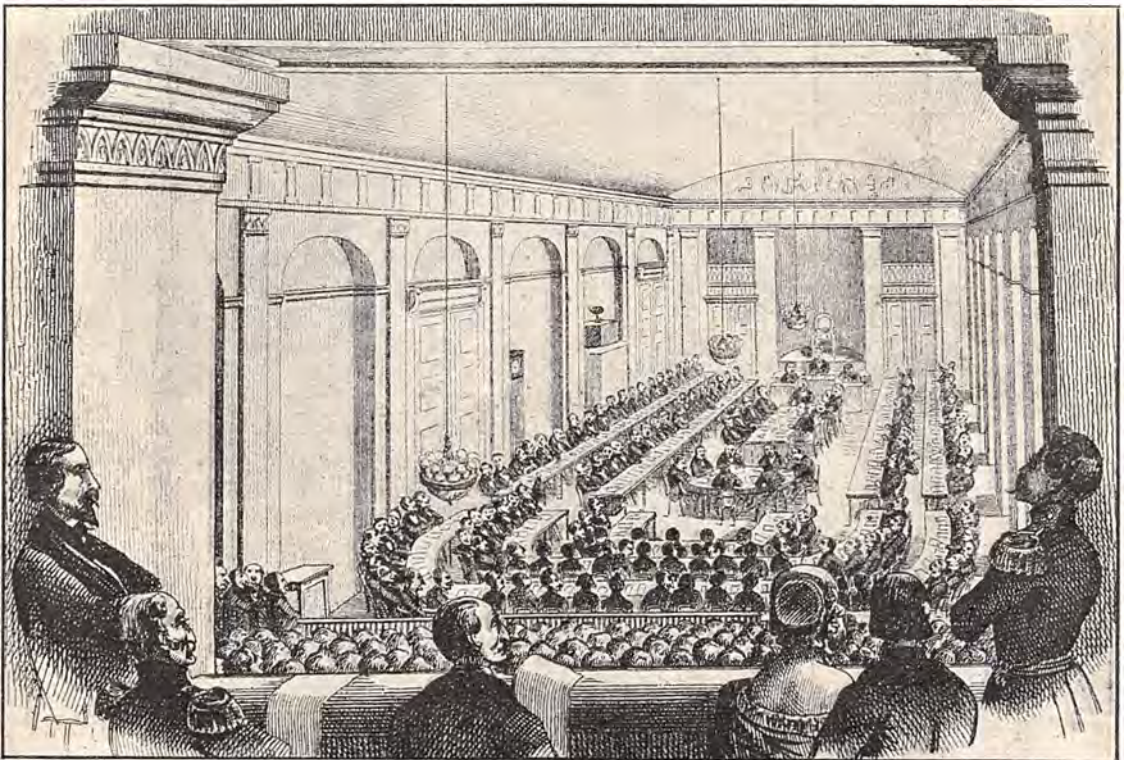
For ganske nylig døde en stor Godsejer. Han havde testamenteret alle sine Penge og Ejendomme og Værdisager til velgørende Foreninger. Som Følge heraf skulde hans Malerier sælges, og det opdagedes da, at et af dem var endda usædvanlig værdifuldt. Det var det

hollandske Familjebillede, som her gengives. Det viste sig at være en *Frans Hals*, et Billede, som en af Godsejerens Forgængere havde købt. Fra alle Lande strømmede Opkøberne til, men *The National Gallery* blev højstbydende med 470,000 Kroner.

For et Par Dage siden blev Billedet hængt op, og Englændere og Turister staar i tætte Klynger om det pragtfulde Lærred. Begejstringen er stor.

Mindst begejstrede er de moderne Malere. Købet betyder Penge, der gaar deres Lommer forbi. Mange af dem vil maaske faa det direkte at føle. For Galleriet har købt Billedet paa Afbetaling. Det faar nemlig „kun“ smaa 100,000 Kroner om Aaret til at købe Billeder for. Saa fem Aar vil gaa, inden Galleriet igen kan købe — med mindre en Rigmand paatager sig at klare de fire manglende Udbetalinger.

AXEL GERFALK.

Den grundlovgivende Rigsforsamling. Efter et samtidigt Billede.

Den grundlovgivende Rigsforsamling. Det er i disse politisk bevægede Dage 60 Aar siden den Forsamling traadte sammen, hvis Værk blev Junigrundloven af 1848. Den var naturligvis lige saa lidt fuldkommen som nogen anden politisk Forsamling, men gennemgaar man dens Med-

lemsliste, ser man, at den rummede en stor Sum af Dygtighed, Sagkundskab og Uegennytte. Den talte 152 Medlemmer, og dens Møder holdtes paa Christiansborg Slot i den senere Folketingssal. Ved det store Midterbord sad Ministrene. Ved det mindre Bureauet.

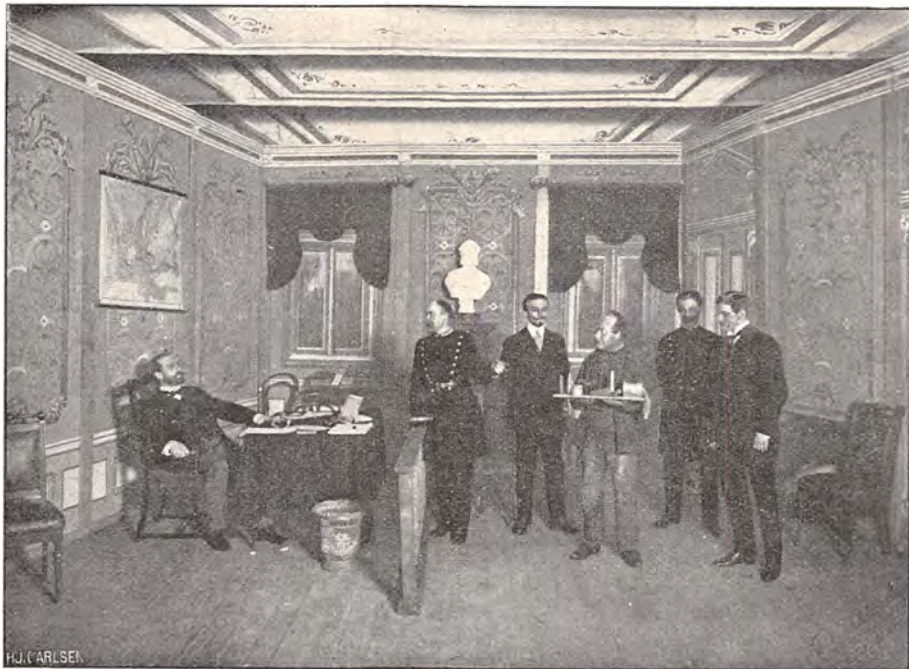

Den første af de to nye Jernbanebroer over Gudenaalen.

To nye Jernbanebroer over Gudenaalen. Over Danmarks eneste Flod, Gudenaalen, lægges der for Tiden ved Langaa to nye Jernbanebroer. Disse Brobygninger imponerer ikke stærkt i Sammenligning med de Billeder af amerikanske eller svejtsiske Jernbanebroer, som vi før har bragt. Men som Floden er, maa Broerne jo svare til den.

Forleden Dag blev den første af de to Jernbanebroer ført over til den anden Side. Overførelsen foregik ved Hjælp af Ponton'er. Den ene Ende af Broen hvilede paa Ponton'er, mens den anden gik paa Troljer. Den er 19 Meter lang, 5,7 Meter bred, 5,8 høj og vejer 125,000 Kilo-gram. Den anden Bro følger snart efter, og saa aabnes Trafiken paa dem. Den ene er for indgaaende — den anden for udgaaende Tog.

Et af Provinsens bedste Selskaber er det Schönfeldtske, det tidligere Walther-ske Selskab. Det har i Aar haft megen Fornøjelse af at opføre Pal-le Rosenkrantz' dygtige Retsko-medie. Og ude i Landet, hvor Brandkommis-sionerne har hæret, har man en personlig For-staaelse for Be-dømmelse af deres Virkemaade, som vi savner herinde i Køben-havn. Naar der-til kommer en omhyggelig In-struktion og et godt Spil, er Suk-cessen let for-klarlig.

„Den røde Hane“ i Provinserne. Scene af sidste Akt.

Anagrammer De — ?

Vælg et Ord eller nogle Ord eller en Sætning i dette Nummer, dan af *alle* Bogstaverne et andet Ord eller flere eller en ny Sætning, der staar i Forbindelse med det oprindelige. Benyt Anagram Kuponen paa Omslagets sidste

Side og send Løsningen under Adressen „Anagram“, „Hver 8 Dag“, Vingaardstræde 25, København K., senest 31. Oktober. For de tre bedste og rigtigste Anagrammer udsætter vi tre Præmier paa henholdsvis 100 Kr., 50 Kr. og 25 Kr. Udfaldet offentliggøres i vort Nummer for 8. Novbr. (Se iøvrigt Nr. 1 og 2).

En barfodet Konge. Paa Indiens Nordgrænse ligger der et lidet kendt Land Bhutan, hvis Konge vi her bringer et Billede af.

netsmidler for en Dag, en Skjorte, en let Hue og et Par Støvler, der kun vejer 300 Gram. Patronerne — hvoraf hver Soldat har 88 — er fordelt i tre smaa Poser. Ved denne Reform ned-sættes Oppakningen for hver Soldat til 40 Pund, mens den tidligere var 56—60 Pund. Hvad om man indførte en lignende Reform herhjemme ?

Et moderne Bord-dæk-dig.

Eventyrernes vidunderligste Fantasier er efterhaanden bleven Virkelighed. Syvmilestøvelne er blevne til Automobileer eller Lokomotiver, og den moderne Teknik har gjort det underfulde Bord, der dækker sig selv, til en praktisk Virkelighed. I Paris er et Bord, som det, vort Billede viser, højeste Mode. Den store, løse Runddel i Bordets Midte forsvinder, naar man trykker paa en Knap for lidt efter at dukke op igen med de ønskede Herligheder. Det er fikst og bekvemt, skaber en Slags Selvbetjening, der overflødiggør Tje-

Tornystret erstattet med en „Rücksack“ i det franske Infanteri.

Under de franske Efterskifts - Manøvrer i Aar er blevet indført den Reform, at Infanteristerne i Stedet for det tunge Tornyster har faaet udleveret en „Rücksack“, hvad der betyder en meget stor Lettelse paa de lange Marscher. Rücksack'en indeholder kun det aller-nødvendige: Lev-

nerne ved Bordet, saa Samtalen kan gaa mere frit og livligt. Endnu findes Bordet kun i Paris' Restauranter, men det vil snart bane sig Vej til Privathusene. Det synes skabt til at blive et Led i de Centralhuse, som nu efter dansk Mønster bygges rundt i Europas Storbyer. Derved spares Arbejdet med stadig at bringe Tingene og Maden fra Køkkenelevatoren hen paa Bordet. Bordet selv er Elevatoren.

Men intet er jo nyt under Solen. Allerede Frederik den Store havde paa sit Slot i Potsdam indrettet et saadant Elevatorbord i sit Statsraadværelse for at undgaa, at der kom Tjenerne ind under Forhandlingerne. Bordet var som en tyk, hul Søjle, hvori Elevatoren gik. Ved Hjælp af en Mekanisme sank den ned til Køkkenet og hentede de ønskede Forfriskninger op.

Tyttebærhøst paa den jydske Hede.

Naar den Tid kommer, da Tyttebærrene bliver modne, oprinder der en god Tid for de Smaakaarsfolk, der bor ude paa Heden; da drager saa godt som alle Familiens Medlemmer ud at sanke Tyttebær, der paa visse Steder i Heden i frugtbare Aar vokser i saa stor Mængde, at man tit paa lang Afstand kan se et rødt Skær dér, hvor Bærrene findes.

Tyttebærrenes Pris afhænger af den Mængde, der bliver plukket, og varierer i Reglen fra 10—25 Øre pr. Pund, ja, undertiden gaar Prisen endnu højere op.

Tyttebærplukkere paa den jydske Hede. Amatørfot. H. K. Hansen.

Det er saaledes ikke saa lille en Indtægt, Hedeboerne kan have ved at plukke de røde Bær. En dygtig Bærplukker kan et Aar, hvor der er mange Tyttebær, plukke 50 Pund, ja, under særlig gunstige Forhold endog indtil 70 Pund om Dagen, saa det bliver jo en ganske god Dagløn, der kan tjenes, og der er da ogsaa mange Familier, som tjener flere Hundrede Kroner hvert Efteraar ved at plukke Tyttebær.

En Kone i Herningegnen tjente saaledes i Fjor Penge til en ny Fjedervogn, og saa blev der endda Penge tilovers til Seletøj.

Det er en hel Kunst at være god til at plukke Tyttebær, idet det gælder om at indtage en saadan Stilling under Plukningen, at Ryggen

ikke ødelægges. Saafremt en uindviet vilde give sig til at plukke Tyttebær, da vilde han i Løbet af en halv Times Tid faa saa ondt i Ryggen, at han maatte holde op. De rigtige Tyttebærplukkere ved af Erfaring, hvordan Legemet skal holdes under Plukningen og kan blive ved at plukke Timer i Træk uden at føle Spor af Smerte i Ryggen.

For 5—6 Aar siden maatte der plukkes Tyttebær overalt. Det stod enhver frit for at plukke hvor som helst. Men i de senere Aar er imidlertid Hedejeerne paa flere Egne kommen i Tan-

ker om at tage en Sum af de Plukkere, der ønsker at sanke Bær. Denne Afgift er dog i Reglen ikke særlig stor, som oftest kun 1 Kr. pr. Dag for hver Plukker, der kommer langvejs fra, hvorimod de Familier, der bor i Nærheden faar Lov at plukke uden at betale noget eller ogsaa i det højeste slipper med at betale et Beløb, der er meget forsvindende i Forhold til Fortjenesten.

Naar Tyttebærtiden skrider ind, bliver der livligt derude paa de ellers saa ensomme og tyste Flader, og rundt omkring hører man Tyttebærplukkernes

Latter og Sang. Tidlig om Morgenen, saasnart Solen har tørret Duggen bort, vandrer Tyttebærplukkerne afsted ud paa Heden, hver forsynet med en Spand, og saa plukkes der, lige til Solen synker i Vesten, og Aftenrøden lægger sit gyldne Skær over de vidtstrakte brune Sletter.

Fra Sverrig blev der sidste Aar udført Tyttebær, dels i raa og dels i henkogt Tilstand, for ca. 7½ Millioner Kroner. Kunde den jydske Hede blive Sæde for en lignende Industrigren, da vilde det være meget kærkomment for de mange Smaakaarsfolk, som bor derude i vort Lands fattigste Egne.

H. K. HANSEN.

L.G. Frisenette, Indehaver af Firmaet: V. Løves Handelsgartneri, fejrede forleden sin Forretnings 50-Aars Jubilæum. F. har med stor Dygtighed ført den ansete Forretning fremad.

Direktør **H. Mordhorst**, den ansete Leder af Holstebro Aktiebryggeri, fejrede forleden sit 25-Aars Jubilæum. Hr. M. har forstaaet at vinde sig en Plads blandt Byens mest ansete Mænd.

Docent **P. Johansen** fejrede forleden sit 25-Aars Jubilæum ved Kunstakademiets Bibliotek. Som Docent i Kunsthistorie har J. i en sjælden Grad forstaaet at vække sine Tilhøreres Interesse.

Overintendant **A. J. Petersen** fyldte forl. 80 Aar. Hr. P. er Veteran fra begge Krige; i al sin Færd har P. været en dygtig Mand, der har forstaaet at gøre sig agtet og afholdt i sin Kreds.

† Dyrlæge **R. Skou** Vester-Skerninge, er død, 69 Aar gl. Skou var en dygtig og meget søgt Dyrlæge; han tog med Interesse Del i sin Egns lokale Interesser, bl. a. i den fynske Jernbanesag.

† Murmester **Niels H. Hansen** er død, 75 Aar gl. Hr. H. arbejdede i mange Aar sammen med Murm. Kruse, og han har knyttet sit Navn til mange kendte Bygn., som Dronn. Louises Børnehjem.

† Sognepræst **Knud Christensen**, Særslev, er død, 72 Aar gl. Opr. Seminarist og Lærer i sit Fødesogn, Resen. 73 teol. Kandidat, sen. Sognepræst i Snested-Nørhave, 93 Sognepr. i Særslev.

Forpagter **Schebye**, fyldte den 5. Oktbr. 70 Aar. 162 blev S. Bestyrer paa Jellinge Hovedgaard, senere Forpagter til 86, da han overtog Haugegaard, som han drev til Maj 1908.

Kommunelærerinde Frk. **Karen Ankersted** fejrede forl. sit 25 Aars Jubilæum som Lærerinde. Frk. A. har indlagt sig stor Fortjeneste i sit Arbejde for Feriebørns Landophold.

Politiassistent **Hans Andersen**, Svebølle fejrede forleden sit 25 Aars Jubilæum som Politimand i Arts og Skippinge Herreder. A. er en pligtopfyldende Embedsmand.

† Overintendant **F. F. Tillisch** døde den 2. Okt., 58 Aar gl. 71 Sekondløjtn. i Infanteriet. Intendant 78, Overintendant 97. En nidkær Embedsmand, afholdt af overordnede og undergivne.

† Fhv. Folketingsm. **C. C. Bønløkke** er død, 80 Aar gl. B. havde i over 40 Aar Sæde i Rigsdagen, hvor han var meget skattet for sin saglige Dygtighed. I over 25 Aar var B. Folket. Sekretær.

EVER8DAG

Nr. 4. 15. Aargang.

25. Oktober 1903.

Fru Neiiendam og Fru Nansen i Otto Benzons „Frie Hænder“. Reiffenstein-Hansen fot.

To Tusind.

Oversat fra Engelsk ved E. M.

Solen gik ned, netop da den store Flaadedamper passerede Havnehovedet og gled ind imod den graa By. Der var to Tusind Soldater om Bord, som vendte hjem fra Philippinerne fra Krigen. Der var sort af Soldater over alt paa Damperen, langs Rælingen, paa Dækket, paa alle Broer og Passager, ja helt op i Rigningen.

Det var længe, siden Krigen var forbi. Soldaterne her var blevet jaget øst paa helt over til Asien, derfor kom de saa sent tilhage. Da de første store Troppemasser kom hjem, havde Musikken spillet og Borgmestrene holdt Taler, og Folkene var gaaet fra Borde under Mængdens Jubelraab. Men det var længst forbi. Der var hverken Hurraer eller Musik mere.

Damperen lagde til ved Karantænestationen; det varede længe, inden Lægerne kom om Bord, og endnu længere, inden de gik igen. Saa rygtedes det fra Mand til Mand, at de havde erklæret Skibet karantænefrit. Men bagefter kom en daarlig Nyhed: det var for sent at gøre Landgang. Der sad de to Tusinde Mand og spejdede med feberhede, længselsfulde Øjne ind mod Byens Tusinder af Lys, lyttede efter Larmer fra det myldrende Liv og Sporvognenes Klemten. I tre Aar havde de længtes tilbage til Livet her, levet i Frygt for aldrig mere at se det mylrende Liv. Og nu laa de her — kun nogle Tusind Alen fra det forjættede Land — men endnu var der en hel Nats lange, lange Timer, til de skulde naa derind.

Skibet lettede dog igen og bevægede sig langsomt ud for Værftet, saa gik Ankeret ned igen.

En underlig Stilhed rugede over Skibet. Hver af de to Tusind Mand var optaget af sine Tanker — Tanker om Gensynet med Hjemmet, Mødet med dem, han holdt af, men ogsaa af Minder, der kom myldrende frem nu ved Gensynet med Hjemmet. For Landet derinde var da Hjemmet for disse Soldater, Hjemmet i videste, dybeste Betydning.

Pludselig dukkede en lille Baad op i Mørket, roet af en gammel Mand. Foruden ham saas der en anden Skikkelse i Baaden, den sad ensom bagude. Det var en ældre Kvinde, tarvelig klædt med et stort Slag og en gammel, forkrøllet Hat. I Armen holdt hun en Pakke i Avispapir krystet i Favnen. Alle de to tusind Mands Øjne fulgte den lille Baad.

Baadsmanden raabte Skibet an: „Ohøj der.“

Oppe fra Dækket hørttes en myndig Røst: „Hvad vil De?“

„Er Korporal James Brown om Bord?“ spurgte

Manden i Baaden efter at have forhandlet lidt med sin Passager.

„Korporal hvem?“ spurgte Stemmen fra Dækket.

„Korporal James Brown — fra Kompagni K.“ Tavse og interesserede fulgte alle de to Tusind Mand Forhandlingerne mellem Skibet og Baaden.

„Det er hans Mo'r!“ raabte Manden igen. „Korporal James Browns' Mo'r — fra Kompagni K.“

Det lod til, at han talte for døve Ører. Ingen svarede. Der gik nogle lange Minuter.

„Det er til ingen Nytte,“ sagde Manden i Baaden. „Det sagde jeg nok, det er spildt Ulejlighed. De kunde have sparet Deres Dollar og ventet til i Morgens.“

Men i det samme hørtes nogle korte, knappe Kommandoord, og en Rebstige blev firet ud over Rælingen, en kluntet Stige med Trætrin. Ganske langsomt løb den nedad. Manden i Baaden padlede hen til den og greb fat i den. Saa saa man et magert Ben i blaa Bukser blive stukket ud over Rælingen paa Stigen og et til — og en lang, tynd, svagelig Soldat klatrede langsomt ned ad Stigen, det var som maatte han anspænde alle Kræfter for at komme sikkert ned ad Stigen.

Men Moderen fulgte Sønnen med sine bekymrede Øjne. Saa sluttede hun ham i sine Arme og trak ham ned til sig. Endelig havde hun ham, sin Jim, sit et og alt, efter tre lange Aars Angst og Længsel. Hun trykkede ham ind til sig, som vilde hun aldrig slippe ham igen. Saa lagde hun sit Hoved ind til hans Skulder og græd — og to Tusind Mand stod Skulder ved Skulder og betragtede denne Scene; den greb alle disse modtagelige, længselsfulde Gemytter. En forsøgte en rask Spøg, men Stemmens Klang var ikke ægte.

Men de to i Baaden — som uden Ord sagde hinanden alle de varme, kærlige Tanker; der fyldte dem — fandt kun de evig gamle Trivialiteter at sige hinanden.

„Aah, Mo'r, hvor er jeg glad for at se Dig!“

„Er Du, min Dreng?“

„Og hvordan har Sally det, Mo'r?“

„Udmærket.“

„Synes Du, jeg har forandret mig meget i de tre Aar?“

„Du er bleven saa forfærdelig mager, Jim. Jeg kunde først ikke tro, det var Dig.“

„Aah, men jeg er saa sulten altid.“

„Ja, der jo et godt Tegn.“

„Aah, hvor jeg længes efter at sidde hjemme paa dit Køkkenbord igen.“

„Ja, min Dreng, og Du skal blive fodret op, kan Du tro, saa Du ikke kan kende Dig selv.“

„Mo'r, jeg har Silketøj med hjem og et spansk Officerssværd, som skal hænge i Dagligstuen.“

„Hvordan har Du haft det paa Skibet?“

„Aah, vi har frosset hele Vejen og ogsaa sultet noget; vi havde gjort Mytteri, hvis det ikke var for Kaptejn Dicksons Skyld. Drengene holder saa meget af ham. En Dag var Stewarten blevet gal paa ham og vilde slaa ham, men han vogtede sig nok, da han saa Drengenes Øjne. Aah ja, det har været frygtelig koldt. Mo'r, og vi havde over 80 Tilfælde af Skørbug.“

Det var saa forfærdelig med en af Drengene — en i mit eget Kompagni, der hed Smith. Han vidste, han maatte dø, men han vilde saa gerne se Landet, inden han døde. Til Trods for Lægernes Spaadom, holdt han ud, fordi han vilde. Han sagde, at naar han blot kunde se Guds eget Land, vilde han gerne dø. Til sidst bad han en om at løfte sit Hoved op, saa sagde han: „Derovre et Sted ser jeg Farrylione Island“ — og saa døde han ganske rolig.“

„Aah, hans stakkels Mo'r!“ sagde den gamle Kone.

„Hvordan har Boy det, jeg har aldrig set en Hund derovre, uden at jeg kom til at tænke paa Boy.“

„Aah, den har det godt, Du kan slet ikke kende den, saa stor er den blevet, saa stor.“

„Det vilde være tor komisk, hvis den kke kendte mig igen, ikke?“

„Her er lidt Mælk til dig, Jim. Du skrev en Gang, at jeg endelig maatte huske at tage Mælk ud til Dig.“

„Nej, Mo'r, at Du huskede Mælken! Jeg har drømt om Mælk — hele Vejen. Ved Du hvad, i Kina drak de Gedemælk, vi saa dem malke Dyrene ved Tient Tsin midt i den værste Kamp.“

„Aah, nej dog —“

„Men jeg kunde ikke bekvemme mig til at drikke det —“

„Hjemme er der Spande af Mælk,“ sagde hun i Moderglæde, „jeg har tænkt paa Dig hver Dag, naar jeg har tumlet med Mælken — Du holdt altid saa meget af Mælk.“

„Hør, Mo'r, jeg er bange, jeg maa gaa nu. Jeg troede slet ikke, Kaptejnen vilde lade mig komme ned. Du ved ikke, hvor de er strenge, Mo'r. Alle Drengene var meget forundrede over, at jeg fik Lov, kan Du tro. Og han sagde, kun fem Minuter.“

Hun slog igen Armene om ham og kyssede ham. Saa stak han Mælkeflasken i Lommen og begyndte at kravle op ad Stigen. Moderen stod og saa efter ham, til han forsvandt over Rælingen, saa satte hun sig ned, og Baadsmanden begyndte at ro ind mod Byens mange Lys.

Og de to Tusinde Soldater stod stadig tavse og fulgte spejdende den lille Baad, til den forsvandt i Mørket — Mørket, som skjulte Moderens Taarer og hendes gamle, bekymrede, men dog saa glade Ansigt.

En Ætling af Goethe.

Han vilde vist have set noget paa ham, Olympieren fra Weimar, hvis han havde faaet „røde Bätz“, Glaspusteren fra Stötzerbach ved Ilmenau, præsenteret som direkte Efterkommer. Og dog stammer denne zünftige Svend i lige Linje ned fra Goethe. Ganske vist ikke fra hans Ægteskab med Christiane Vulpins. Dets eneste Søn, August Goethe, havde arvet Moderens Smag for Drik og døde tidligt i Italien af Drik. Og begge hans Sønner døde ugifte og barnløse. Men i Goethes Sturm- und Drangtid, da Hjertet var ungt og hurtigt forelsket, fik han en Søn med en Pige fra Stützerbach, og denne Søn er atter Bedstefader til „røde Bätz“, der ryger sin Cigar saa frejdig, som anede han ikke, at hans store Stamfader afskyede Tobakkens Urt og dens Stank.

Forfatteren, Direktør Peter Nansen.

Stenografiske Interviews

ved C. C. CLAUSEN.

LIX. Forfatteren Peter Nansen om sin Debutbog.

Jeg blev Student i 1879, og da var paa en vis Maade allerede det, der hed Gennembrudet forbi, det vil sige, ikke forbi, men Georg Brandes og de, der først havde sluttet sig til ham, var i alt Fald i Ungdommens Bevidsthed længst fastslaaede, Drachmann, Schandorf, Erik Skram, Edv. Brandes. Og Forholdene førte slet ikke med sig, at jeg kunde faa nogen Forbindelse med den Kreds. Jeg kom ind til Byen som en ung Provinstudent med saa udprægede litterære og journalistiske Interesser, at jeg aldrig noget Øjeblik, lige fra jeg var 14 Aar, har været i Tvivl om, hvad jeg vilde være, egentlig vidste jeg det, lige fra jeg var Barn. Jeg gik naturligvis ind i Studenterforeningen, men der kom de Folk ikke paa det Tidspunkt.

Men i det Aar var netop Bang gaet op som et mærkeligt Fænomen her i København og havde vakt en uhyre Sensation ved sin Journalistik, ved hele den Façon, han formede sine Feuilletoner i. Han kom endnu nede i Studenterforeningen, og egentlig var Bang den første

litterære Mand, som jeg kom i Forbindelse med her i København, og som vel ogsaa fik den største Indflydelse paa mig i de Aar. Og Bang var jo vidunderlig den Gang, som han for Resten er vedbleven at være det; hvad der end hænder ham, springer han altid op igen med en Staaljegers Energi. Men den Gang havde han jo hele sin Ungdoms Iver og Begejstring og var saa propfuld af Ideer om, hvad han vilde gøre som Journalist, Forfatter, Teatermand og Skuespiller, for det tænkte han ogsaa paa. Og saa var han jo omgivet af denne Eksotisme, der naturligvis maatte tiltale en ung Mand, der ogsaa havde megen Lyst til at komme ind i det lidt blændende Hovedstadsliv . . .

Det var i det hele en meget bevæget Periode, jeg netop blev Student i. Jeg husker den fuldkomne Fanatisme, hvormed vi kastede os over enhver Bog, der kom, selv de ringere Bøger, der bar Bud om det ny, der var i Tiden. Vi oplevede saa at sige hver Dag noget, der var epokegørende.

Foruden Bang og den Krods, der hørte til ham, Esmann, Karl Larsen, kom jeg i mine første Studenteraar sammen med Einar Christiansen og Hans Olrik og den unge Molbech, O. C., i hvis Faders Hus jeg kom meget....

Og for Resten lod jeg, som jeg studerede. Jeg skulde af Hensyn til min Familje have et Studium, og jeg valgte det, der den Gang ansaaes for det letteste, Statsvidenskaben, som ogsaa tiltalte mig noget, fordi Nationaløkonomien, mente jeg, jeg kunde faa Brug for i min Journalistik. Jeg lærte ogsaa en Del af den hos min Manuduktør, Kiørboe, den nuværende Generalpostmester, hvorimod det aldrig lykkedes mig at lære nogetsomhelst af Juraen, da jeg aldrig kom til min Manuduktør. Og Filosofien tog jeg heller ikke videre alvorligt. Jeg tror, jeg har været paa Universitet et Par Gange. Men Filosofikum skulde jeg jo have, og jeg gik til Kroman som Manuduktør, det vil sige, jeg kom der ikke før et Par Dage før Eksamen. Og da Kroman saa stillede vort Horoskop, hvordan han mente, det vilde gaa os til Eksamen, husker jeg tydelig, at jeg, da Turen kom til mig, beskeden spurgte: „Hvordan tror De saa, det vil gaa mig?“, hvortil Kroman svarede paa sin blide og venlige Maade: „Om Dem er det mig umuligt at udtale mig, da jeg saa sjælden har haft den Glæde at høre Dem udfolde Deres Kundskaber.“

Filosofikum fik jeg dog, jeg fik en fortræffelig anden Karakter.

Men alt dette med Studierne var jo mere et Skalkeskjul for at give en Dæksmand overfor Familjen. For kort efter Filosofikum var det lykkedes mig at faa en lille Plads ved „Berlingske Tidende“ gennem min Onkel, afdøde Etatsraad Buchheister, der i sin Tid havde været Redaktør af Berlingske, ligesom min Bedstefader M. L. Nathanson ogsaa havde været det. Saa det gik meget glat at faa dette Familjemedlem ind ved Bladet.

Ved Siden deraf havde jeg ogsaa paa anden Maade begyndt med lidt litterær Virksomhed. Poul Nielsen og jeg redigerede et udmærket Teaterblad, der udkom paa Alfred Jacobsens Forlag. Til Privattheatrene gik det meget glat, der havde vi Fribilletter, med det kgl. Teater kneb det mere, og Poul Nielsen maa vist undertiden lide af Samvittighedsnag, naar han tænker paa, hvordan han vogtede sit Hverv som Anmelder uden at have set Forestillingen. Det var et meget fattigt Blad. Det endte med, at Poul Nielsen og jeg gjorde Strejke, fordi vi havde hver vist 10 Kr. tilgode, og da det ikke lykkedes os at faa disse Penge, indstillede vi vor Virksomhed.

Jeg havde ogsaa debuteret som skønlitterær Forfatter i „Familje-Journalen“. Det var et fortrinligt Blad for unge Digtere den Gang. O.

C. Molbech skrev Digte deri, og jeg blev stadig fyldt med, at det betalte saa uhyre for Digte og smaa Noveller. Jeg skrev da en lille Historie, som jeg selv syntes, var noget af det yndigste, den hed „Paa Kærlighedens Alter“. Den var uhyre bedrøvelig, og den blev vist gennem Molbech indleveret og optaget, og jeg fik 50 Kr. i Honorar. Det var min egentlige Debut, den skaffede mig Glæden ved de 50 Kr., men ogsaa nogle Ærgrelser, nede i Foreningen chikanerede man mig en Del paa Grund af dens Begrædelighed, de var ikke alle lige begejstrede for den. Jeg tror for Resten, det var en meget pæn Fortælling, og havde nok Lyst til at se den igen.

Vi er nu komne frem til 1881—82. Mit Ven-skab med Bang blev stadig mere intimt, vi kom uhyre meget sammen. Og saa var det, at disse to Mennesker dukkede op i Landskabet, Riemenschneider og Salomon. Riemenschneider var Bogtrykker, og Salomon var Søn af den gamle ansete Bogtrykker Sally B. Salomon. De vilde i Forening lave Forlag, og de havde henvendt sig til Bang som den mest omtalte unge Skribent den Gang. Bang kom saa en Dag til mig og sagde: Nu skulde der laves noget kollossalt, disse Mennesker var parate til at ofre store Ting paa Litteraturen.

Foreløbig blev der lavet et Blad, der hed „Vor Tid“, hvor vi fik rig Lejlighed til at udfolde os med Feuilletoner, Noveller, Oversættelser, Digte, alt muligt. Det Blad blev nu ikke saa helt kedeligt. Og der var det, Edv. Brandes først lagde Mærke til mig. Han skrev nemlig en Anmeldelse i „Morgenbladet“ af „Vor Tid“, og skrev deri, at i dette Blad udfoldede en Del unge sig, hvis Navn man hidtil ikke havde kendt. Nogle af dem syntes at være Pseudonymer som Iver Iversen og Andreas Albeck, mest lagde man Mærke til de Ting, der var signerede Peter Nansen, og han skrev noget lignende som, at de røbede virkelig journalistiske og litterære Evner.

Efterhaanden modnedes Planerne om, at der skulde laves et stort Forlag, der skulde knuse alle de andre Forlag, særlig havde man et godt Øje til Gyldendalske Boghandel. Det var nærvæd, at jeg havde været med til at ødelægge dette Foretagende, som jeg nu senere har faaet noget med at gøre. Det saa virkelig ogsaa farefuldt ud for de andre Forlag, for der syntes at vælde Penge op. Carl Ewald var kommen med, og gennem ham erobrede man H. F. Ewald fra Gyldendal. Ogsaa Carit Etlar fik man fat i. Men det var kun Begyndelsen, til Nytaar 1884 skulde Forlaget rigtig til at tage fat. Bang skulde overtage Redaktionen af „Vor Tid“, det skulde være et meget stort Blad, der skulde knytte alle mulige berømte Forfattere til sig ved store Honorarer. Og Carl Ewald skulde redigere et Blad, der hed „Lørdag Aften“, som skulde

slaa „Familje-Journalen“ ihjel, og hvoraf der ogsaa lige blev trykt et Nummer.

Alt det skulde ske til Nytaar, men vi er endnu i Sommeren 83. Riemenschneider med Familje boede den Sommer ude i Søllerød eller Øverød. Bang havde lejet sig ind i et lille Hus i Øverød. Det blev en meget lystig Sommer det Aar. Jeg tilbragte delvis Sommeren i Søllerød Præstegaard hos den bekendte Pastor Vedel, gift med gamle Hartmanns Datter. Det var en Præstegaard, der var berømt for sin Gæstfrihed paa Grund af Værtindens Livlighed og Munterhed og hendes Evne til at samle unge Mennesker om sig.

Der ude gik saa Bang og jeg en Dag og talte sammen. Saa sagde Bang: Det bliver ikke til noget med dine Studier, Du faar heller ikke den Eksamen. Nu synes jeg, Du snart skulde gøre Alvor af det paa en eller anden Maade og lave noget. — Ja, kære Bang, det har Du ganske Ret i, og jeg vil ogsaa i Efteraaret udgive en Bog. — Gud, vil Du udgive en Bog, Du har jo ingen Ting skrevet. Jeg har aldrig set Dig bestille noget. Hvad skal den Bog hedde? — Jeg sagde saa, ikke fordi jeg havde tænkt over det, men det faldt mig ud af Munden, fordi det egentlig formede det, som Bogen naturligvis maatte komme til at handle om: „Unge Mennesker“. Hvorpaa Bang sagde: Ja, Titlen er saamænd god nok.

Saa gik Sommeren. Jeg flyttede ind og lejede et Værelse i Jærnbanegade lige overfor Dagmar-teatrets Foyer. Det var den mærkelige Dagmar-sæson, som M. V. Bruun dirigerede. Og jeg tilbragte de første Efteraarsmaaneder med at nyde Bruuns Kunst — for det var det morsomste Teater, der nogensinde har været; efterhaanden holdt de bare Arrangementsprøve, Generalprøve og Première, alt gik nemlig i Stykker, der blev aldrig Tid til at indstudere — og samtidig var jeg virkelig flittig. Jeg skrev ustandselig hele Formiddagen, og i Løbet af en to-tre Uger lavede jeg saa disse Ting, som staar i „Unge Mennesker“, og et Par andre, som jeg kasserede. Jeg husker Esmanns Imponeret-hed, han bestilte jo aldrig noget som helst den Gang. Han kom næsten hver Dag et Løb op til mig og sagde saa: Hvad S. . . , har Du nu skrevet en ny Fortælling?

Nu maa jeg sige, vi var i det hele taget ikke forfærdelig indbildske. Det faldt mig saamænd ikke ind, at jeg skulde lave nogen Ravage med disse Fortællinger. Jeg skrev dem, fordi det var noget, der laa mig paa Sinde. Men Dagen efter, at Bogen var udkommen, vaagnede jeg ved, at én kom og sagde: Du kan tro, Du bliver tævet ordentlig af — eller saadan noget lignende — i „Dagens Nyheder“. Artiklen var flammende af Raseri.

Jeg fik altsaa en Fornemmelse af, at Bogen

ikke skulde gaa saa helt sporløs hen. Næste Dag kom der saa en Artikel i „Morgenbladet“ af Edv. Brandes, der gik i modsat Retning. Den var i højeste Grad rosende: Der var ikke i lang Tid kommen en saa lovende Bog af en ung Forfatter, indtagende, ung og frisk. Brandes gjorde mig for Resten den Ære at sige, at jeg var ikke paavirket af nogen bestemt, det kunde man ikke sige, men jeg havde gaaet i en god Skole hos en Række berømte, franske Forfattere, og saa nævnede han, meget beløst som han var, en Række franske Forfattere, hvis Navne jeg nok kan sige, at jeg der hørte første Gang i mit Liv.

Det eneste af Angrebene fra den Tid, der smertede mig noget, var Berlingske Tidendes, mit gamle Blads. Det var mig pinligt, ikke blot fordi jeg havde været ved det Blad, men fordi jeg vidste, at min gamle Fader studerede det med største Interesse som sit gamle Familjeblad. Winkel-Horn, som senere blev mig en virkelig trofast Beundrer, skrev, at naar man havde skredet til Sagsanlæg overfor Herman Bangs „Haabløse Slægter“ — det havde været en Begivenhed for alle os unge — var det meningsløst ikke at anlægge Sag mod „Unge Mennesker“, som rigtignok var ti Gange værre.

Imidlertid opnaaede Bogen ved alt dette Sensation. Den kom i andet Oplag og blev den eneste virkelige Succes paa Riemenschneiders Forlag.

Hele dette Efteraar havde man gaaet og ventet paa alt det, der skulde ske paa Forlaget. Men der var stadig noget, som vi ikke kunde forstaa. Der blev stadig sagt, man maatte vente lidt endnu. Efterhaanden formede det sig derhen, at Salomon fortalte os, at man ventede paa nogle Penge fra Amerika. Han havde en rig Slægtning eller Ven derovre, han skulde selv komme med Pengene. Det trak dog stadig ud, men til Nytaar vilde alt være i Orden. Det kunde slet ikke falde os ind, at der var nogen smalle Steder. Salomon havde forlovet sig og havde købt et rigt Udstyr.

Imidlertid tænkte jeg, at jeg kunde trænge til en Smule Rekreation og besluttede mig til at foretage en lille Rejse over til Jylland og besøge forskellige Venner og Slægtninge.

Og mens jeg opholdt mig nede ved Grænsen hos en gammel Onkel i Taps, en udmærket, frisindet gammel Præst, kom der en Dag et Telegram fra en Dame, der var ansat i Forretningen: Salomon og Riemenschneider arresterede paa Grund af falske Penge. Saa pladskede jeg jo sammen og gik ind og talte med min gamle Onkel, om jeg skulde rejse eller blive. Men mens vi overvejede det, kom der et nyt Telegram fra Andreas Albeck: Du maa øjeblikkelig komme, ellers tror man, Du er impliceret i Sagen.

Og saa rejste jeg.“

Den 16. Oktober 1908.

Det kongelige Teater.

Otto Benzon: „Frie Hænder“.

Hr. Liebmann som Forfatteren, Fabrikejeren Palle Bay i Otto Benzons „Frie Hænder“. Reiffenstein-Hansen fot.

Uden al Tvivl er Otto Benzon her hjemme den, der skriver den vittigste og mest utvungne Dialog. „Frie Hænder“ viste det endnu en Gang. Hans Ord har let ved at fænge, det mærkes paa de uafledelige Explosioner rundt paa Tilskuerpladsen, og hvor hans tekniske Færdighed svigter, har han altid Repliker til at dække over med.

Med „Frie Hænder“ har han grebet lige ind i Dagens Uro. Han havde ellers lagt Vaabnene ned, som man maaske vil erindre, at han ud-

talte det i et Interview her i Bladet for faa Aar siden. „Der maatte da“, tilføjede han, „være noget, der indignerede mig i den Grad, at Lysten til at sige nogle borgerlige Ord overvandt alle Vanskeligheder“. „Frie Hænder“ bærer da ogsaa tydelige Spor af, at denne Lyst har været til Stede. Det er Svindlen i vort offentlige Liv, der har vakt hans Vrede, men desværre er de sidste Tiders rivende Udvikling kommet ham i Forkøbet; han kan efter de Udluftninger, der har fundet Sted, ikke fortælle os stort mere, end vi allerede paa Forhaand alle ved og kender og tænker, men til des større Ære geraader det ham, naar hans Satire alligevel formaar at tænde, og det gør den, i Kraft af den Aand og det Vid, der lyser i hans Ord. Saa kan man iøvrigt nok saa meget mene, at han tager sig Resten lovlige let, og at hans Helt er for lidt heroisk til at kunne interessere os for sine mere private Anliggender.

I Bankdirektør Verrings fordringsfulde Rolle præsterede Hr. *Hoffmann* et Spil, der vil huskes. Pudsigt gav Bankmandens Nervøsitet sig Udtryk i hans stakaandede Væsen, og drog han end Figuren lavere ned end nødvendigt, hævdede han den igen ved en indtagende og troværdig Hjertelighed. Hr. *Liebmann* frisk og mandig, Fru *Nansen* naturlig yndefuld, og Fru *Neiiendam* replik-sikker og sanddru som altid, bestred de øvrige større Roller. Kun Bankraadsscenen røbede skarpt, i hvor høj Grad Teatret savner Kræfter i andet Plan. Hvilken Glans kunde der ikke tidligere være over lignende Optrin! Hr. Jerndorffs ypperlige Konferensraad stillede kun dette Forhold i endnu grellere Belysning.

Alle Indvendinger til Trods er „Frie Hænder“ den muntreste Underholdning, noget Teater længe har budt paa. Skam faa den, der ikke benytter en sjælden Lejlighed til at more sig i disse triste Tider. G. K.

Anagrammer De — ?

Vælg et Ord eller nogle Ord eller en Sætning i dette Nummer, dan af *alle* Bogstaverne et andet Ord eller flere eller en ny Sætning, der staar i Forbindelse med det oprindelige. Benyt Anagram-Kuponen paa Omslagets sidste

Side og send Løsningen under Adressen „Anagram“, „Hver 8 Dag“, Vingaardstræde 25, København K., senest 31. Oktober. For de tre bedste og vittigste Anagrammer udsætter vi tre Præmier paa henholdsvis 100 Kr., 50 Kr. og 25 Kr. Udfaldet offentliggøres i vort Nummer for 8. Novbr. (Se iøvrigt Nr. 1 og 2).

Saa røgfylt, saa grumset er den Luft, vi indaander. Fotografi, taget paa en klar Solskinsdag oppe fra Frelserens Taarn mod Sydvest ud over Kristianshavn. Jul. Aagaard fot.

København, set fra oven.

Storbyens Forbåndelse.

Jeg havde i Sinde at lade Aagaard benytte de klare Efteraarssdage, hvor Luften er tynd og høj, til at tage nogle Billeder af København, set fra oven, fra Steder, hvor Københavnerne kun sjældent kommer op. Naar vi vil se nedad paa vor By, sker det jo næsten altid fra Rundetaarn eller Raadhustaaet. Men der er en Række andre Taarne, der aabner morsomme Syn ud over Byen. Og mig i alt Fald morer det paa et saadant Fugleperspektivbillede at finde Linjer og Gader, genkendende det Hus og det Vindue.

Men saa kommer Aagaard en Dag ret nedslaaet. Han var gaet op i Frelserens Taarn ude paa Kristianshavn en klar og sigtbar Solskinsdag, og nu havde han ikke faaet andet end disse taagede og slørede Billeder. Og han viste blandt andet det, der er gengivet her oven for.

Ja, som Udsigtsfotografi er det komplet mislykket. Men, kære Aagaard, De faar trøste Dem. En saadan tilrøget Plade er interessantere end Hundrede skarpe Udsigter, den er et

Fund. Den viser os bedre end Snese af Artikler med Tusinder af Ord Storbyens Forbåndelse, viser os, hvorfor vor Hud er bleg og gusten, hvorfor Solen ikke kan trænge igennem, viser os dette tykke Lag af forpestet Luft, alt dette Smuds, som vi indaander. Det er en hygiejnisk og social Plade af høj Rang. —

Det er ikke alle Steder saa slemt i København, heldigvis, som i dette Fabriks- og Fattigkvarter ovre paa Kristianshavn. Luften er i vor By forholdsvis god af en Storbys Luft at være. Vi ligger jo ikke for intet ved aaben Sø, og ind igennem Byen strækker sig det friske Bælte af rindende Vand, Havnen, der river god Luft ind med sig.

Og alligevel, Storbyen er en Forbåndelse. Solen kan heller ikke trænge igennem hos os. Det bedste Bevis er, at den kan ikke brune vor Hud. Jeg ved ikke, om der findes lignende Eksperimenter som dem, der er foretagne i London, hvor man i de forskellige Kvarterer har undersøgt, hvor mange Procent af Solens Straaler der opsluges af den forurenede Luft,

KØBENHAVN, SET FRA OVEN

der staar over Byen. Det er for Londons Vedkommende et svimlende højt Tal. Og det er sikkert heller ikke ringe for København.

I gamle Dage, i Krigs og Ufreds Tider, var det nødvendigt at klumpe sig sammen indenfor en Bys stærke Volde. Livet er selvfølgelig mere værd end Sundheden. Og selv da Ufreden svandt og Krigen blidnedes, holdtes man sammen af daarlige og dyre Samfærdselsmidler. Og man vidste heller ikke, hvad Sol og Lys betød.

Og naar vi saa allesammen kører gratis. Det sidste vil maaske synes adskillige en Fantasi. Og dog er jeg ikke i Tvivl om, at der ikke vil gaa saa forfærdelig mange Aar, før vi kører gratis pr. Sporvogn og Jærnbane. I de Tider, da man maatte betale ved hver Bom og Bro til Landevejens og Broens Herre, syntes det ogsaa en besynderlig Tanke, at man skulde kunne færdes afgiftsfri overalt. Hvor skulde man saa betale Veje og Broer fra. Nu sørger det offentlige for det. Det bringer os ogsaa

Fra Marmorkirkens Kuppel mod Nordøst. Der er ingen Fabriksskorstene, det er et velhavende Kvarter. I Forgrunden Rigsdagen. Jul. Aagaard fot.

Men nu er den tæt sammenbyggede By ingen Nødvendighed mere. Nu er den kun forpestet Luft. Vi vil efterhaanden allesammen flytte ud.

Jeg tror ikke en Gang, at en Citykærne er nødvendig som Forretningskvarter. Ogsaa fra Forretningsfolk og Butiksdamer kan Solmangelens Forbandelse tages. Citykærnen er sikkert en Overtro, en Overlevering fra den Tid, da man ikke havde Telefon, og da Postvæsenet ikke var saa hurtigt som nu. I alt Fald vil Afstanden ingen Rolle spille mere, naar vi faar gravet vore Sporvogne ned i underjordiske Tunneller, hvor de kan rasle rask afsted, og faar Elektriciteten ind overalt i vor Toggang.

Vand ind i Huset frit, lige saa meget vi vil. Hvorfor skal det saa ikke, naar Grænsen mellem By og Land er falden, naar København strækker sig over det halve Sjælland, eller rettere, naar Sjælland er bleven een Villabebyggelse, ogsaa sørge for den Livsforbrødenhed, der hedder Udslettelse af Afstanden gennem Kørsel?

Og et Billede som dette ude fra Kristianshavn vil bane Vejen for den kommende Udflytning fra Byen. Kan et moderne; humant Samfund være bekendt at lade sine Medborgere bo i, lade sine Børn gro op i denne forpestede, røgfylde Luft, der er usigtbar ved alle de Dunster, der stiger op fra et Fattigkvarters altfor tætte Bebyggelse?

C. C. CLAUSEN.

Den gamle Gaard paa Aarhusudstillingen.

Den gamle Gaard paa Aarhus' Lille-Torv, der bliver nedrevet og flyttet ud paa Landsudstillingen.

Blandt Seværdighederne paa den kommende Aarhusudstilling vil ogsaa den gamle Bindingsværksgaard være. Enhver Aarhusfarer kender den gamle smukke Gaard paa Hjørnet af Lille-Torv og Immervad. Særlig over dens Gaardparti med Svalen hviler der en egen Fortidens Stemning.

Nu var denne Gaard truet af den moderne Byggeaand, der skaber det gamle Aarhus om. Hvor smuk saadan en Gaard end kan være, den vil ikke i Længden kunne faa Lov til at ligge i en moderne Bys Centrum.

Da var det, at Landsudstillingens historiske Sektion fik den gode Ide at flytte Gaarden fra Christian IV's Tid ud paa Landsudstillingen. Og under Opsigt af Udsendinge fra Nationalmusæet piller man nu forsigtigt den gamle Gaard ned, Fag for Fag, Planke for Planke, mærker alt med Rødkridt, for at det kan blive føjet sammen akkurat paa samme Vis igen. Og som vort andet Billede viser, vil Gaarden genopstaa ikke blot som den nu er, hæret af lange Tidens Vanrøgt, men ført tilbage til sin oprindelige Skønhed.

Og midt i den ny Tid paa Udstillingen vil den med sine røde Murstensfelter i skiftende Mønstre, sine blyindfattede Ruder og alt det kunstfærdige Tømmerværk virke som en Røst fra Fortiden, om de Dage, da vadmelsklædte Bønder kørte ind over Aarhus' toppede Brosten og hullede Gader, ind under Egetræsportens knudrede Bjælke, den gamle trange Tid, der dog langt fra var saa god, som den staar i Mindets Gyldenskær.

Og man vil ikke nøjes med at genoprejse den gamle Gaard. Man vil tillige indrette den til et historisk Museum, der belyser Aarhus' Historie gennem Tiderne. Fra mange Sider har man mod-

taget Bidrag, gamle Dragter, Vaaben, Husgeraad, Dokumenter, gamle Billeder. Og Rammen om det vil blive stilgennemførte Rum, en Renaissancestue med Flisegulv og Kamin, en Sal fra Christian V's Tid, Rokokoværelser med videre. Allerede nu anslaaer man Inventarets og Samlingernes Værdi til 300,000 Kr.

Efter Udstillingen vil den gamle Gaard blive Aarhus Musæums Eje.

Den gamle Gaard i sin foryngede og forskønnede Skikkelse.

De store Ballonkampe.

Al anden Væddeløbssport er ganske stillet i Skygge af Væddeløbet gennem Luften. Hvem interesserer sig i Virkeligheden mere for Cyklevæddeløb, for disse *professionals*, der stamper en lille Bane rundt, tildels eller maaske alle betalte af Gummihjulsfabrikanter. Og Hestevæddeløbene, de har deres gamle Nimbus over sig, de høje Samfundslag er nu en Gang interesserede i dem; de optræder med hele den hi-

en Verdens Øjne i denne Uge været rettet mod Berlin. Forrige Aar vandt en Tysker Gordon-Bennett-Løbet ovre i Amerika. Derfor var Tyskland i Aar det Land, hvor de store Ballonkampe udkæmpedes.

De faldt i tre Afsnit, først en Prøve paa, hvor nær man kunde gaa ned ved et i Forvejen afstukket Maal. Dernæst selve Gordon-Bennett Løbet, hvor det galdt om at fjærne sig

Ballonerne fyldes til Gordon Bennett-Løbet. Branger fot.

storiske Pomp. Alligevel, det er Lokalbegivenheder, og selv den moderne, internationale Automobilsport interesserer ikke som før. Nej, op i Luftens ukendte Regioner, der har Fantasien frit Spillerum. Selv en Automobil maa jo nøjes med nogle faste afstukne Veje, oftest køre i Ring. Men Ballonen, svæver hen over Grænser og Riger, ud over Verdens Lande, ud i det ubegrænsede, den lægger bag sig Hundreder og atter Hundreder af Kilometers Afstande.

Derfor er Ballonsporten den store Verdenssport. Den er det ny Problem, der skal løses, det ny Rige, der skal erobres. Og derfor har

saa langt som muligt fra Opgangsstedet, og endelig Udholdenhedsprøven, Sejren for den, der holdt sig længst oppe. Og der blev sat Rekord for langt Ophold i Luften. Ganske vist ikke af en af Deltagerne i det sidste Løb, men af „Helvetia“, der i Gordon-Bennett-Løbet havnede oppe i Havet ud for Norges Kyst efter 73 Timers Ophold i Luften. Den fjærnede sig tillige længst fra Berlin, men da det udtrykkelig hedder i Betingelserne for Langfartsløbet, at Ballonen skal gaa ned paa Land, kunde den ikke vinde Sejren der.}

M. D.

Rygekampens Begyndelse: Piberne tændes.

Belgiske Rygeklubber.

Belgien er Rygernes Eldorado. Intet andet Sted i Verden er Tobaksrygningen udviklet til Kunst som der. Eller drives med den Lidenskab. Skoledrengene ryger, før de kan læse rent, og det er ingen Sjældenhed at se en Skolepige med en Cigaret i Munden paa Gaden. I andre Lande er det de stærkeste Livsinteresser og Passioner, der tvinger Folk sammen i Foreninger og Klubber — i Belgien er det Tobakken, der samler Folk i Klubber og Foreninger.

Tobaksrygning skal læres, siger Belgieren. Det er en hel Videnskab at faa den fulde Nydelse ud af Tobakken. Men praktisk som han er, danner han Tobaksskolen om til en Klub, hvor den vanskelige Kunst læres paa den behageligste og gemytligste Maade. Særlig i det venlige, joviale Flandern skyder Rygeklubberne op som Padehatte.

En af de mest kendte Klubber er den Brugske Rygeklub. Af dens Love faar man at vide, at Foreningens Formaal er at overbevise Medlemmerne om, at Pibe er bedre og sundere at ryge end Cigarer og Cigaretter, at lære uvidende og uerfarne Rygere at faa det fulde Udbytte af deres Tobaksrygning ved at ryge efter en prøvet Metode, og for det tredie at skabe en interessant Pibekollektion til Klubbens Museum. Det sidste er i hvert Fald naaet. Fra alle Verdenshjørner har Venner og Medlemmer af Klubben

skaffet de sjældneste og mest pragtfulde Piber. Alle bliver de prøvede, og det er et helt Studium at aflure hver nye Pibe dens Særegenhed. Paa den Maade indsamles der Erfaringer til Arbejdet paa at konstruere den ideale Pibe.

Rygeklubbens aarlig tilbagevendende Hovedbegivenhed er Rygekonkurrencen, hvor det gælder om at ryge langsomst. Alle Konkurrenterne sidder om et langt Bord, hver med en Kridtpibe af nøjagtig samme Længde og Beskaffenhed. Af en Tobaksdaase vejer et Medlem af Kontrolkomiteén saa mange Gange $1\frac{1}{2}$ Gram Tobak af, som der er Deltagere. Et andet Medlem har derpaa den Opgave at fylde Piberne. Ikke en Smule af den afvejede Tobak maa gaa til Spilde. Naar alt er i Orden, begynder Kampen. Hver Ryger faar en fyldt Pibe og Tændstikker udleveret. Saa melder den fungerende Dommer: „De har to Minutter til at tænde Piberne! — Et Minut! — Et halvt Minut! — Et kvart Minut“ — saa tager han Klokken, og i samme Øjeblik, som dens Ringen lyder, farer de brændende Tændstikker op til Piberne. De tiloversblivende Tændstikker fjernes straks; er der en, som ikke har faaet Ild, maa han gaa ud af Kampen under Konkurrenternes Haanlatter.

Dommeren sidder nu og vogter paa, at de stille ulmende Piber virkelig har Ild. Ser en Pibe ham for uddød ud, forlanger han et Livs-

BELGISKE RYGEKLUBBER

tegn. En let sølvgraa Røg staar da et Øjeblik efter op fra den, ellers lyder „Døds klokken“, der forkynder, at endnu en Konkurrent er gaaet ud af Kampen. Jo længere Tiden skrider frem, des oftere høres Tilraabet: „Værsgo' og ryg!“, naar Pibens Ild synes at ligge i de sidste

den ene Pibe stiger en tynd Røgsøjle op, af den anden ryger kun nogle lette Askefnug op og en sidste Glød. Kampen er endt og Sejrherreren hyldes. Men kun et Par Minutter overlever hans Pibe Sejren, saa gør han en ufor-sigtig Bevægelse, og Piben gaar ud. „En Time

Et kvindeligt Æresmedlem optages.

Trækninger. Efter halvtreds Minutters Forløb er seks endnu med i Konkurrencen, ved Timens Udløb kun tre. Nogle Minutter efter begynder Slutkampen mellem de to sidste. Ubevægelige sidder de over for hinanden, kun nu og da stiger tynde Røgskyer op fra Piberne. Saa lyder Parolen: „Værsgo' og ryg!“ Af

og tyve Minutter,“ forkynder Dommeren. „Aah, for Pokker, det er dog dumt, jeg kunde godt have holdt Ild en halv Time endnu, naar jeg havde passet paa,“ knurrer Sejrherreren ærgerligt.

og saa tager alle Medlemmerne sig en rolig Fredspibe ovenpaa den nervepirrende Kamp.

V. E.

Sjællandske Bønder udenfor Grundtvigs Hus, hvor Generalforsamlingen i den sjæll. Bondestands Sparekasse skal holdes.

Der er i den sidste Tid talt saa mange onde Ord om de sjællandske Bønder. Naar man betragter Typerne paa vort Billede, synes de at modsige de haarde Ord. Lad være, at de sjællandske Bønder har været for godtroende og for lidt lydhøre — den Fejl har de delt med mange, som burde have været mere lydhøre, have følt Ansvaret end tungere, og de har maattet bøde haardt for det. Men hele den Maade, hvorpaa disse Tillidsmænd paa Generalforsamlingen viste sig rede til at bære Tabet og tage Læren uden at kny, blot de kunde bevare Sparekassen og derigennem Tusinder af Mennesker fra Ruin — den vidnede godt for den sjællandske Bondes Resoluthed og Solidaritet, naar det gælder. Det varsler om, at der er noget at bygge paa i de sjællandske Bønder, naar blot de fuldtud vil tage ved den Lære, Ulykken har givet dem.

Hr. Christiansen. Hr. Reumert. Fru Ellen Aggerholm.
Frk. Asta Nielsen.

Fra det ny Teater: Karl Larsen: „Inez fra Coimbra“. Scene af tredie Akt.

Fra Skønvirke Udstillingen: Dagligstuemøblement, tegnet af Arkitekt Brummer.

Skønvirke har i Løbet af et Aar arbejdet sig ind i Bevidstheden som en fast Institution. Hver Gang den aabner sine Døre for en ny Udstilling, strømmer Folk til i Hobetal, for de ved, at der altid er meget smuk og god Kunstindustri at se derinde. Der er ikke Tvivl om, at Skønvirke udfører et stort Arbejde ved at aabne Folks Øjne for smukke, gedigne Møbler, ejendommelige Smykker og Haandarbejder. En stor Kreds af fremragende Kunstnere og Haandværkere arbejder sammen her og naar de smukke Resultater. Saadanne Ting som Brummers, Leuning-Borchs Møbler, Søren Jensens Flygel med Dorphs Malerier er ypperlig Kunstindustri.

H. T. ARLESEN

Chr. Christensen. Frk. Fred. Madsen. Hans Beck.
 Frk. I. Haase (nu Fru Kapelm. Svendsen). Frk. F. Göllich. Frk. Anna Jensen f. Wiberg. (nu Fru Harboe). Frk. Johanne Petersen. Frk. E. Wiik (nu Fru Schumacher). Frk. C. Orlamundt (nu Fru Michelsen). Fru Jeannette Hansen.
 E. Büchner. Frk. Jeppesen (nu Fru Fjeldstrup). Fru Athalia Reumert f. Flammé. Frk. Henriette Mayntshusen (nu Fru Kornerup). Frk. F. Junker. Frk. E. Soyer (nu Fru Hans Beck).
 Frk. H. Huld. Frk. Charlotte Hansen (nu Fru Wiehe-Béreny). Frk. E. Monti. (nu Fru Büchner). Fru Walbom f. Egense.

Den kgl. Ballet for 25 Aar siden.

Det unge og idérige Journalistforbund har i Hein og Møller-Holsts „Telegrafbygning“ aabnet en meget seværdig Udstilling af Dansen gennem Tiderne. Ovenstaaende historisk interessante Billede er hentet derfra.

Postmester, Løjtn. A. S. Frost, Skjern, fejrede d. 14. Oktb. sit 25-Aars Jubilæum i Postvæsenets Tjeneste. F. har i Aarenes Løb gjort sit Navn kendt i vide Kredse, og han sidder inde med mange Tillidshverv.

† Brygger J. Petersen, Ebbeskov, døde forleden, 75 Aar gl. P. var en af Faxeegnens mest fremragende Mænd. I 12 Aar havde han været Medlem af Sogneraadet, i 14 Aar Sognefoged.

Pastor E. Darre fejrede d. 8. Oktober sit 25-Aars Præstetjubilæum. Kand. 83, s. A. ordineret Medhjælper v. Frederiksb. Kirke, 89 forflyttet til Viborg. Senere virket i forsk. Embeder i Jylland, 1905 Sognepræst v. Sionskirken.

† Fhv. Overintendant Alexis Johan Hasfeldt ved 4. Regim. er død i Hillerød, 65 Aar gl. Intendant 77, Overintendant 97, Afsked 07. H. var en pligtopfyldende og afholdt Embedsmand.

Vore Hofleverandører.

IV. Kgl. Hof-Vinhandler C. H. Mønster & Søn.

Saa langt tilbage som til Aaret 1757 gaar denne Forretnings Historie. Da aabnede nemlig Johan Jørgen Kop paa Hjørnet af Østergade og Kongens Nytorv en Vinstue. Fra den stammer i lige Linje, paa det samme Sted, Firmaet C. H. Mønster & Søn ned.

Under ham udvidedes Kundekredsen. Nu holdt ogsaa Kunstnere, Litterater, Skuespillere til paa Østergades Hjørne. Her kom i det kgl. Teaters Glanstid Mænd som Ryge, Nielsen, Wiehe'rne og lod Vinen glæde Hjertet og lysne i Sindet.

Men samtidig med Kundekredsen udvide-

C. H. Mønster & Søns Forretningslokaler, Kongens Nytorv 23, Hj. af Østergade.

Allerede Kop tjente godt, og Heldet har fulgt Huset og Forretningen. Det gik først over paa Kops Efterfølger, Oberst *Wegener*. Han havde Vinstuen inde i vor Handels glimrende Periode, i en Tid, hvor der var Penge til at købe Vinen og Sejlskibe til at føre den hjem langvejs fra. Og „Obersten paa Torvet“ samlede sig en fin og fintsmagende Kundekreds, særlig fra Adelsens og Militærets Kredse.

Og selv om Tiderne blev onde, da Krig og Uaar kom, vedblev Vinkældereren at være godt besøgt. Det var en god Forretning, som den unge Mønster i 1829 gik ind til.

des ogsaa Forretningen. Tyngdepunktet lagdes fra Vinstuen over i Vinhandelen. Og Salget ud af Huset, baade af Flasker og Fustager krævede mere og mere Plads. Derfor maatte Mønster, saa nødtigt han vilde, skilles fra sine Stamgæster og i Begyndelsen af 60erne lukke Vinstuen. Flaskehyldeerne krævede Pladsen.

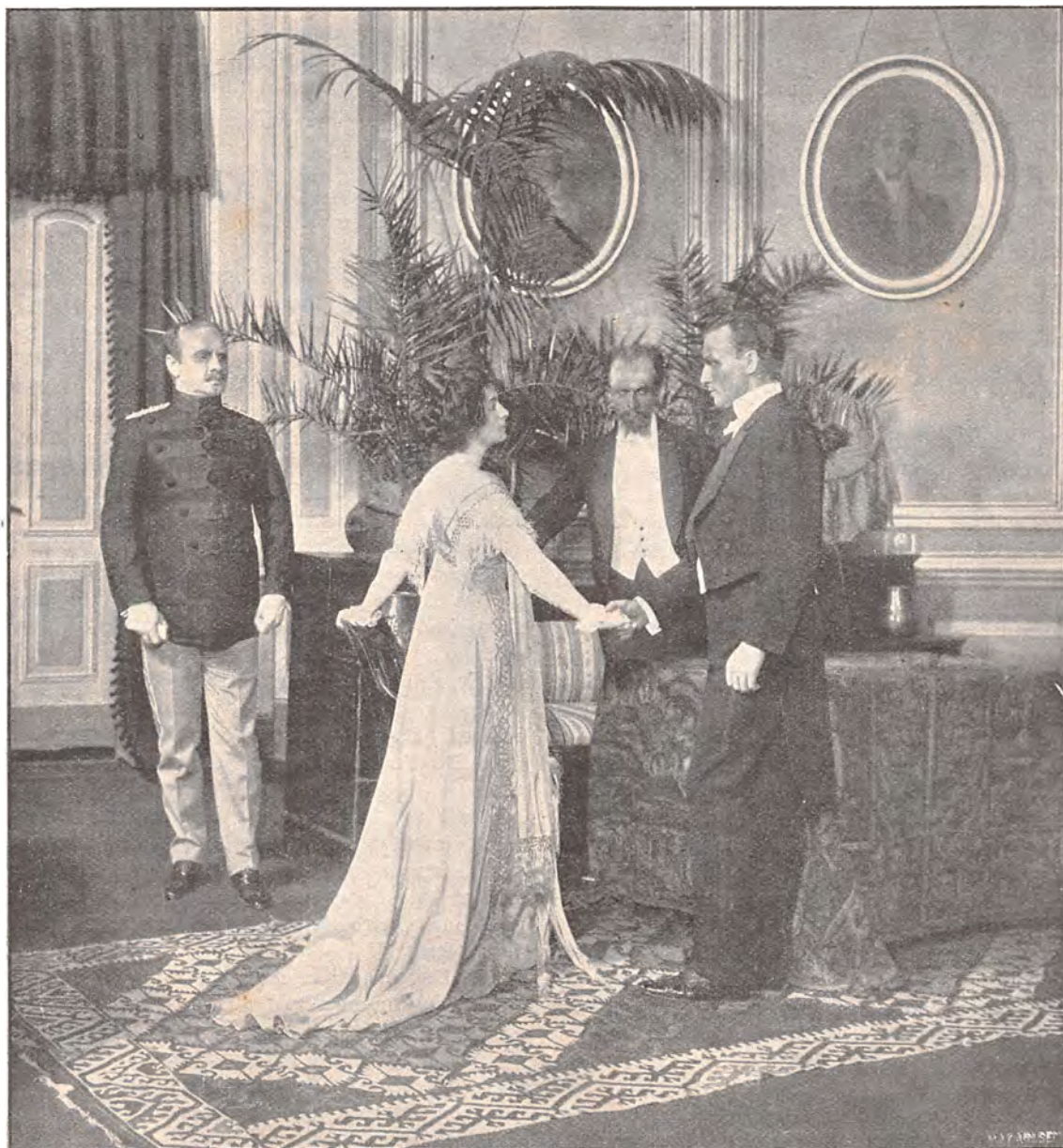
Kort efter, i 1865, blev Sønnen optaget i Firmaet, der da førte sit Navn: C. H. Mønster & Søn. Dette Firmas altid ægte, altid velbehandlede og vellagrede Vine vandt sig gennem Aarene en Kundekreds, særlig blandt dem, der bedst forstod sig paa Vin. Mandt kræse Vinkendere.

EVER 8 DAG

Nr. 5. 15 Aargang.

I. November 1908.

Hr. Martinius Nielsen.

Hr. Adam Poulsen.

Fru Anna Larssen.

Hr. Johannes Poulsen.

Scene af 3die Akt af Sverrd Langes: „Kvindelykke“ paa Dagmarteatret. Even Neuhaus fot.

Sygebesøg.

Efter det Franske ved Emma Sunde.

Professor Kuntzmüller var ulykkelig i sit Ægteskab.

Denne fredelige Elsasser, som var naaet frem til en højt anset Plads i Videnskaben ved sine taalmodige Studier og sit metodiske Arbejde, elskede frem for alt Fred og Stilhed. Han havde derfor valgt det roligste, mest tilbagetrukne Kvarter at bygge et Hus i, et Kvarter, hvor Kirkeklokkernes Klang var den eneste regelmæssig tilbagevendende Støj. Naar en Patient skreg op, mens hans behandlede ham, betragtede Fa'r Kuntz, som Studenterne kaldte ham, hadefuldt Patientten og sagde: „Se mig til den Klown, han tror, han er hos Tandlægen!“

Men Fru Kuntzmüller forenede med sit ikke just tillokkende Ydre den skarpeste og mest ubehagelige Stemme, man kan tænke sig. Oppe baade Sommér og Vinter Klokkeren seks, fyldte hun fra Gry til Kvæld Huset med sin Skratten. Man forstaar, at denne Kvinde med sin Underofficersstemme, sit vældige Korpus og sit Overskæg gjorde Livet til en evig Lidelse for den blide, lærde Mand. Fra det Øjeblik Kuntzmüller kom ind i sit Hjem, lukkede han uvilkaarlig det venstre Øje af samme Instinkt som Strudsen gemmer Hovedet i en Busk for at undgaa Fjenden. Blot Tanken om Fruens skratende Røst skaffede ham Hovedpine.

For Resten var Fruen en praktisk Dygtighed; hun holdt baade Husholdningsbogen og sin sin Mands Regnskabsbøger i en mønsterværdig Orden. Særlig Journalen over Sygebesøg interesserede hende. Det var hendes specielle Fornøjelse hvert Aar henimod Nytaar at udskrive Regningerne til Doktorens Patienter. De blev udfærdigede med en stor, kantet Haandskrift, der for en Grafolog baade røbede Stridbarhed og Gerrighed. Hendes Stemme genlød altid i Huset, den gik gennem Vægge og Døre, og hendes Trøstens Ord til Patienterne, der ventede, havde gerne en Form som: „Aah, det bliver nok til Operation, og den er meget smertefuld!“

Professor Kuntzmüller led i Tavshed, fordi han var taalmodig og af Vane næsten stum. Han aabnede kun Munden for at spise og drikke. Overfor det svage Køn havde han den samme Frygt, som nervøse Mennesker har overfor Papegøjer.

Derfor blev han ubehagelig berørt, da en smuk, blond Dame i dyb Sorg traadte ind i hans Arbejdsværelse uden for Konsultationstiden og begyndte:

„Jeg kommer ikke som Patient, Hr. Professor, men som Nabo.“

Saa kom Forklaringen; hun boede i Huset

ved Siden af og kom for at gøre Undskyldning for den Spektakel, hendes lille Hund havde gjort. Hun havde faaet Hunden foræret; men nu havde hun igen skilt sig af med den, for dens Gøen var utaalelig: „For mig, som hader Støj!“

Denne Sætning rørte Kuntzmüller. Og hele Damens harmoniske og stilfærdige Optræden tiltalte ham; hendes Stemme var saa blød og behersket og hendes Smil saa yndefuldt, at Professoren for første Gang i sit Hjem aabnede venstre Øje helt op for rigtig at betragte hende.

Hun hed Helene Lenonvillier og boede altsaa i Nabohuset.

Et Par Dage efter aflagde Professoren Fru Lenonvillier en Visit. Han var omhyggelig klædt paa, Slipsen sad lige, og Hatten var børstet.

Hendes Hjem svarede til hendes Person, udsøgt Smag, skønsomt, næsten lidt raffineret ordnet og saa stille og fredeligt. Man følte sig langt borte fra al Verdens Larm. Til The kom der ofte nogle af Fruens gamle Venner, stilfærdige og kloge, kun nu og da brødes Stilheden af deres blide Ord. Selv Tjeneren gik lydløst rundt og vartede op. Kun en Gang trængte en Støj ind i Stilheden, det var Fru Kuntzmüller, der pudse Næse inde ved Siden af.

Den stakkels Professor blev rød. Da han en Gang var alene med sin ny Veninde, betroede han hende sin Lidelse. Hun rakte ham sin hvide, bløde Haand med et trøstende Blik, og han kysede den chevaleresk som en gammel Kavalier — og var trøstet.

Fra da af blev Fru Lenonvilliers Hjem hans Fristed. Der glemte han sin Kones Larmen. Men Fru Kuntzmüller var jaloux. Kuntzmüller undrede sig over, at denne romantiske Følelse havde bevaret sig i dette Væsen, hvor ellers alt kvindeligt var forsvundet. Naar han saa hende stram med sammentrukne Bryn, følte han en Angst for, at hun en Gang skulde udtale hans kære Hemmelighed med sin skratende Røst.

En Dag brød Uvejret løs.

„Hvor kommer Du fra?“

„Fra Nabohuset.“

„Naa, jeg tænkte det nok. Jeg har set Dig gaa i Haven med dette Kvindemenneske.“

„Naa, hvorfor spørger Du saa?“

„Hvad har Du der at gøre?“

„Min Profession. Denne Dame er syg. Jeg tilser hende.“

Da Fru Kuntzmüller vidste, at hendes Mand var utilgængelig i Kapitlet sin Lægegerning, holdt hun inde; men hun pønsede paa Hævn.

SYGEBESØG

Professoren fortsatte imidlertid sit Samvær med Fru Lenonvillier og hendes gamle Venner. Han blev Favorit, havde sin egen, den bedste Stol, og ved Siden af et Bord med Tobak og Vin. Tit var han alene med Helene, og hendes blide, melodiske Stemme gled som Kærtegn henover ham. Han lavedes op, blev smilende og meddelssom som aldrig før.

Det varede lange Maaneder. Kuntzmüller vovede sig stadig til hyppigere Besøg.

„Denne Dame er stadig syg?“ spurgte hans Kone nu og da, men sagde aldrig mere.

Saa nærmede Nytaar sig. Fru Kuntzmüller sad fra Morgen til Aften og udfærdigede Regninger. De lignede i deres Ensformighed gamle Piger, klædte ens paa af en pietistisk Moder: „Professor K. har den Ære at ønske Fru X. et godt nyt Aar og præsentere nedenstaaende Regning over Sygebesøg i Aaret —“

Hun kom til Fru Lenonvilliers Konto. Hundrede og atten Gange havde Fru Kuntzmüller optalt Professorens Sygebesøg til, og hun skrev nu en Regning for 118 Sygebesøg paa 4720 Francs. Og Brevet blev rigtig afsendt.

Professoren kom som sædvanlig stille og smilende ind i sin Venindes Salon. I Haanden holdt han en henrivende Bonbonnière af saksisk Porcellæn.

„Jeg bringer her en lille Nytaarsgave — i Forskud,“ sagde han.

Men Helene rejste sig stolt op lige foran ham, hendes ellers saa blide Øjne skød Lyn.

„Deres Nytaarsgave,“ raabte hun, „Deres Nytaarsgave —“

Og Professoren hørte i de vrede Ord, der nu fulgte, nøjagtig de samme skarpe skærende Modulationer af Stemmen, som hans Kone havde — paa sine værste Dage. Han lukkede venstre Øje lige saa mekanisk som Drengen, der frygter Klø, værges for Ansigtet med Armen, skønt det er en hel anden Legemsdel, der er i Fare.

„De er en gammel Flab,“ skreg Fru Lenonvillier. „Gaa Deres Vej!“

Og Kuntzmüller flygtede uden at forstaa et Ord af det hele og uden at bryde sig om at forstaa det. Det Venskab, der bandt ham til Fru Lenonvillier, mindede om disse skønne, skøre Krystalglas, som en falsk Tone faar til at søndres. Og han vidste for Resten, at det er haabløst at diskutere med Kvinder. Han trak sig altsaa tilbage til sin ægteskabelige Arne for at fortsætte sit Liv i Migræne og Lidelse.

Men denne Regning paa fire Tusind syv hundrede og tyve Francs var den eneste, hvis Inddrivelse Fru Kuntzmüller ikke forfulgte med ubarmhjertig Strenghed.

Prins August Wilhelm af Preussen og Prinsesse Alexandra til Slesvig-Holsten-Sønderborg-Glücksborg.

Det sidste Bryllup. Kejsers Wilhelm sørger for at faa sine Sønner tidligt gifte. De bliver Ægtemænd, naar de er en Snes Aar eller saa. De behøver jo heller ikke som vi borgerlige at vente paa en Stilling for at forsørge Konen og Børnene. Kejseren er en klog Mand, han vil have sine Børn tidligt i Havn, han vil ingen Sladder og ingen Skandaler have, de rokker i vore Dage for meget ved Respekten. Og saa har han jo ogsaa selv været en lykkelig Ægtemand. Modsat det, der er Reglen i de europæiske Fyrstehuse, har hans ægteskabelige Liv altid været pletfrit. Man har aldrig hvi-sket i Krogen om ham. Og han har styrket sit Hus derved. Folkene vil ikke længere finde sig i Skandalen i Samfundets Top. Den tidligere, undersøgtlige Overbærenhed er ganske forsvundet. Den, der skal repræsentere Staten, bør have et ulasteligt Privatliv. Hvad en Christian IV, Frederik III, Christian V, Frederik IV, Frederik V, Christian VII, Frederik VI, Christian VIII med flere kunde tillade sig, er Nutidens Kejsere og Konger forment. Og med Rette.

Naar de gamle Fjender mødes.

Generalerne Nogi og Tchitchakov bøjer sig for Søjlen, der er rejst over de ved Port Arthur faldne Russere. Ved Mindesmærkets Fod venter Admiralerne Massevitch og Hashimoto paa, at Turen skal komme til dem. 5j

Denne Sommer og dette Efteraar har været Vidne til to dybtgribende og maaske vidtrækkende, højtidelige Dage. Den ene borte i det fjerne Øst, paa Port Arthurs endnu blodige Jord, den anden os nærmere, paa en af Slagmarkerne fra den tysk-franske Krig. Fælles for dem var dette, at gamle Dødsfjender mødtes for Side om Side at mindes de Døde.

Maaske har Japanerne og Russerne lettest ved at glemme. Japan har jo sejret, og den heldige tilgiver let, hans Hukommelse er kort. Og for Rusland var det jo ikke en Folkekrig, saadan som vi gerne forstaar det i Europa. Det var uden Begejstring, at de russiske Bondesøner lod sig slæbe bort de Tusinder af Mile for at kæmpe med et Folk, som de slet ikke kendte, som de ikke havde noget udestaaende med. Hvad kom det Bonden paa de store Stepper, paa det umaadelige Lavland ved, at nogle Stor-

fyrster havde Aktier i Yaluskovene, at de vilde Krig for at skaffe sig flere Procenter. For det ved vi jo nu, var Aarsagen til den sidste Krig. Derfor er der lidet eller intet Nag i Rusland. Derfor kan de gamle Fjender mødes.

Og de er mødtes der, hvor Kampen stod bedst, ovre ved Port Arthur. Hele Egneren der var egentlig en stor Kirkegaard. Man var saa optaget af Kampen og Forsvaret, at man kun havde liden Tid til at sørge for de døde. De blev gravede ned, hvor de faldt, ofte kun let dækkede med Jord. Og et simpelt Trækors eller blot en oprejst, vejrslaaet Sten viste, at her havde en Mand fundet Døden, langt borte fra dem, han havde kær.

Efter Krigen røvede og stjal de lumpne Kinesere. De gravede Ligene op, blot for en Smule Tøj, en Sølvring, et Vaaben, ofte lod de dem ligge under aaben Himmel, et Bytte for Gribben og Schakalen. Den russiske Regering kom da paa Tanken om en Fællesgrav, den henvendte sig til den japanske derom og fik det Svar, at Japanerne allerede var

gaaede i Lag med at rejse et Mindesmærke over de faldne. :

Og den Dag, da dette Mindesmærke blev afsløret, mødtes russiske og japanske Krigere i fælles Æresfrygt for den vældige Død. For Japan mødte Nogi, Sejrherreren fra Port Arthur, fra russisk Side blandt andre General Tchitchakov. Og desuden Officerer og menige, der havde kæmpet om den stenede Grund. Flere af dem bar Minder om Krigen i en manglende Arm, et kvæstet Ben, mange Ar og Skrammer.

Og to og to, en Japaner og en Russer i Følge, steg de op ad Gravmælets Trin, Russerne slaaende deres Kors foran sig, Japanerne bøgende sig til Jorden. Det mest gribende Øjeblik var sikkert det, da Parret Nogi-Tchitchakov gik op. Nogi, jævn og ligefrem, haardsør og nøjsom som den ringeste af sine Mænd, vogtende paa sit Ansigt som en Japaner. Og dog maa hans

Sjæl have bølget i Sorg; thi han havde jo købt Sejren med to tapre Sønners Død. —

Der var kun gaaet tre Aar, inden de asiatiske Modstandere mødtes. Der er gaaet 38 Aar, før det første franske Krigermindesmærke indviedes paa tysk Grund.

Det var den første Søndag i Oktober, at Han-naux's Mindesmærke blev afsløret uden for Metz, paa Noissevilles Grund, hvor Bazaine forgæves søgte at slaa sig igennem i Dagen

Lothringerne. Henvendte sig da direkte til Kejser Wilhelm, der var klog nok og højsindet nok til at give Tilladelse til at rejse det.

Og fra hele Lothringen og langt ind i Øst-Frankrig kom da Deltagerne i Mindefesten, gamle Krigere, der havde kæmpet med, Kvinder, der i mange Aar havde plejet de faldnes Grave, Udsendinge fra Ungdomsforeningerne. Efter en højtidelig Gudstjeneste afsløredes Mindesmærket, og for første Gang efter Krigen

Det franske Mindesmærke over de ved Noisseville faldne Fransk mænd indvies. For første Gang i 38 Aar vajer de franske Faner paa tysk Grund.

den 31. Aug. og 1. Sept. 1870. Mindesmærket forestiller Frankrig, der i sin højre holder Fanen og med venstre Arm holder en ung, saaret Krieger oppe, der smærteligt griber sig ind mod det dødssaarede Bryst. Og paa Mindesmærkets Sokkel sidder det sørgende Lothringen, formet over Billedhuggerens Datter som Model. Mindesmærket er rejst for franske Penge, og dets Hensigt er at give Udtryk for Frankrigs Sorg over sine faldne Søner og det tabte Land. De stedlige Øvrigheder forbød da ogsaa at rejse det paa Slagmarken. Men

fik de franske Faner Lov til at udfolde sig, og Marseillaisens Toner lød. Og Øjnene løb fulde af Taarer. Det blev et af de Øjeblikke, der Aartier efter kan faa Hjertet til at svulme i sorg-glade Minder. Og de, der havde kæmpet, franske og tyske Officerer, defilerede ved hinandens Side, tavse og bevægede, forbi Mindesmærket, rejst over Kammerater, der havde blødt og var døde!

Kejser Wilhelm havde set ret og handlet ret. Den Dag sank der mere af gammelt Fjendskab end ellers i Aar.

ALONSO.

Der digtes i dette Land hvert evige Aar Tusinder og atter Tusinder af Viser. Men Mestre i Visens Kunst er kun tre, højst fire af hele den digtende Flok. Og blandt dette Faatal er Georg Kalkar. Dette Blads Læsere har i mange Aar kendt ham som en smagfuld og opfindsom Redaktør. Desværre har han forholdt dem Prøver paa de fortræffelige Viser, som han nu og da, kun allfor sparsomt, skriver. Ved den store Nansenfest paa d'Angleterre blev nedenstaaende Vise afsunget, og den vakte hos dette, man kan vel nok sige, Danmarks mest kræsne og kritiske Publikum stor Begejstring, der gav sig Luft i Klapsalver efter hvert Vers og tilsidst formede sig som en Ovation, der fordrede Forfatteren frem. Men saa behændigt og sikkert tumler ogsaa kun Mesteren med Ord og Rim, saa legende og let og naturligt fejler kun han Rytmerne, saa hvert Ord staar netop paa sin Plads, og intet Ord er overflødig.

Af Peters Liv og Levned.

Mel.: Stakkels Hanne.

Alt fra Peter var bitte lille,
 Alt vidste altid han, hvad han vilde.
 Tit ad *Brystet* han trak paa Næsen,
 med sit Tøj var han — aa — saa kræsen.
 Blot der var en enkelt Ble, der
 sad lidt krøllet, brøled Peter,
 brøled Peter, brøled Peter:
 „Hvordan er'et de Buxer sitter!“

Han i Skolen nok var lidt træet,
 skønt, han gik vist kun stille me'et.
 Da i Stilen: „Et Ferie-Minde“
 Peter nævned *den rene Kvinde*,
 Rektor dundred i sit Katheder:
 „Hvad ved du om Kvinden, Peter?“
 Lille Peter, lille Peter,
 bare ingen Frivoliteter!“

Som Student han, naa ja, forsøger
paa om ej man ku' skrive Bøger.
Med en halv Snes Haandarbejder
gaar han op til Riemenschneider.
Han gav mange Penge Peter,
skidt, han laved jo selv Moneter —
og Moneter, og Moneter
det var lige no'et for Peter!

Peter skrev, — ak, jeg burde rødme, —
mest om Kærlighedens Sødme.
Ej som Frithjof, hans store Navne,
ønsked Peter paa Is at havne.
Fjernt han holdt sig fra de Gebeter,
ja, langt klogere var da Peter,
jeg, som Peter — jeg, som Peter
foretrækker de varme Bredder.

Avancert Peter nu imens er
til at pleje syge Jenser.
Stram var Duften, og Peter skældte,
Ess-Bouquet han paa dem hældte.
Lægen banded. — „Naa ja“, sa' Peter,
„lidt for rigeligt kom maaske der,
kom maaske der . ., kom maaske der . .,
men det frisked' skam svært!“ sa' Peter.

Paa et Forlag nu Peter ender,
hvor sin Fortid han Ryggen vender.
Han sit gode Navn forspilder,
udgi'r „Solstraaler“ og Postiller.
For at tækkes ret Asketer
selv Moustachen ofred Peter,
ofred Peter, ofred Peter,
— værre Hærværk aldrig set er!

Hvo, som krænker, hvad herligt groede,
Straffen kommer paa hans Ho'ede!
Ja, den kom, som var den kaldet,
thi en Dag var Peter skaldet.
Saa forskrækket blev derved Peter,
at et sælsomt Mirakel sket er:

Ved Sankt Peter! Ved Sankt Peter!
Haaret rejste sig lidt — og ble'_der!

Derfor, Smaapiger, stans jer Klage,
Haaret kommer nok tilbage.
Nu i Dag vi ham Laurbær rækker,
og med dem vi hans Hoved dækker.
Ja, lad Hæderen smykke Peter,
og af Hjertet til Lykke, Peter,
Lykkepeter, Lykkepeter,
Lykkepeter iblandt Poeter!

G. K.

Lorenz Frølich.

Lorenz Frølich paa Gaden.

Gamle Frølich er død. Budskabet kom saa overraskende, som var Frølich en ung, kraftig Mand — og saa var det paa sin 88-aarige Fødselsdag, den gamle Mester sov hen i en Død, der var sund og smuk, som hans Liv havde været det.

Til det sidste arbejdede han med sine Gobeliner og interesserede sig for deres Udførelse. Og netop fordi Frølich var arbejdsglad og livsfrisk til det sidste, vil hans Bortgang efterlade saa stor en Tomhed. For Lorenz Frølich var den elskeligste og ejendommeligste gamle Kunstner, Danmark har ejet. Han har gravet store Skatte frem af Danmarks ældste Sagnhistorie, og han har gennemglødet dem med sin gudbenaadede Fantasi. Fundet den dristige, klare Form at fremstille dem i, som gør dem tilgængelige for alle. Mange af vor ældste Histories mest malende Optrin dukker uvilkaarligt op i vor Fantasi i Frølichs rigt levende Fremstilling. Gefion,

der pløjer Sjælland op med sine hvide Øksne, eller Uffe hin Spage, der staar i hele sin Manddoms trygge Kraft over Fjendens Lig, mens den gamle, blinde Far iler imod ham. Frølich har her skabt Billeder, som vil have deres Værd, saa længe Danmark staar.

Lorenz Frølich var af tysk-sejtsisk Æt. Allerede som Barn vidste han, at han vilde være Kunstner. 20 Aar gammel drog han til Tyskland, senere til Italien, hvor han boede fem Aar i Rom, og hvor hans ypperlige Børnebilleder skaffede ham et Navn. Fra 1851 til 1872 var Frølich med et enkelt Aars Afbrydelse bosat i Paris, hvor han ægtede sin første Hustru. Efter hendes Død drog han hjem og blev siden her hjemme. I over 30 Aar levede han i lykkeligt Ægteskab med sin anden Hustru, Fru Benedicte, født Treschow.

Først som gammel Mand fik han de Op-gaver, der gav ham Lejlighed til helt at udfolde sine store dekorative Evner, hvor Helhedsvirkningen netop er af saa stor Skønhed og Harmoni. Men ogsaa i sine Tegninger til græske Sagn og navnlig i sine danske historiske Tegninger har Frølich skabt Værker, der vil bevare hans Navn for Eftertiden.

Frølich tilser Gobelinvævningen paa Raadhuset. Jul. Aagaard fot.

Stambordet i „Bræddehytten“.

„Bræddehytten“.

Den første November falder „Bræddehytten“, det berømte Madsted, for at give Plads for en Gade ned til den ny Jernbanestation.

Man skal være forsigtig, hvis man i disse Dage vil købe en Ko. De sjællandske Prangere og Kommissionærer føler sig forurettede af Samfundet og tørster efter Hævn. Naar en saadan appetitrig Gentleman fra Ringsted eller Roskilde i fordums Tid tog ind til København, blev han allerede paa Ankomststationens Perron budt velkommen af Madlugten fra „Bræddehytten“. Nu er der ikke en Bøf at vejre i forholdsvis vid Omkreds. Intet Under, at d'Hrr. er nidkære i Sindet og ikke gode at komme nær i Handel og Vandel. Ikke for intet har hos dem Maven og Tegnebogen Plads umiddelbart op ad hinanden.

Men ogsaa andre end de ovennævnte gæve Dannemænd er i denne Tid i trist Humør ved Tanken om „Bræddehytten“s Skæbne. Rundt i hele Landet vil den vække Deltagelse, ikke mindst hos de unge Provinsskuespillere af begge Køn, der ved Foraarstid med et beskedent Forskud paa Sommergagen i Lommen søgte til „Hytten“s Kødgryder. Og der er Vemod i mangen Københavners Bryst. I over en Menneskealder har „Hytten“ gæstfri vinket de sultne til sig. Nu er det forbi. Hvor det hyggelige Stambord stod, skal der nu rammes Sten ned til en bred, moderne Gade. Brølæggerjomfruer skal danse, hvor geskæftige Køkkenjomfruer færdedes. I Stedet for Lobeskoves skal der nu koges Asfalt.

Det var i sin Art et Stykke Idyl, der nu

lægges i Graven, og man kan saamæn godt være bekendt at føle ligesom et Stik i Hjertet derover.

Hvor kunde ikke, til Eksempel, en Vinteraften ved 7—8 Tiden i „Bræddehytten“ være af en egen Virkning. Man traadte fra Kulden som ind i en Gryde af Varme og Velvære. Tobaksrøgen laa ulmende under den fede Madtaage, gennem hvilken de elektriske Lampers Skær i Loftet var lysende Plamager. Rundt om En arbejdede ufortrødne Kæver, og brede Rygge godtede sig over Tallerkener og Sauce-skaale. Ved hvert andet Bord saas et Par trohjertede Hundeøjne og en savlende Flab. Nu og da lød et fortvivlet Hyl; der voksede ikke Græs, hvor „Bræddehytten“s Opvartere satte deres Fødder. Bag Buffet'en bevægede illsomme Skygger sig, foran denne præsiderede Værten ved Stambordet, hvis hvide Dug var overstrøet med Brødkrummer og Cigaraske. Taflet var endt, og Stavgæsterne røg mægtige Merskumsrør til. Her saas Baronens Vildmandsskæg, og over Samtalen smældede Kaptajnens kraftige: Død og Helvede!

Ak ja!

Baronen er død, han blev forskaanet for at se Stambordet jævnet med Jorden af den ubarmhjertige nye Tid, der trænger frem. Den Sorg maa Kaptajnen opleve, han er ligesom Hof-Fiskehandleren og Possementmager-Sangeren et Offer for Udviklingen, der srapper dem

alle i én Mundfuld, og det hjælper ikke, at han raaber: Død og Helvede!

Ganske vist, der er opstaaet en ny „Bræddehytte“, men den er jo ikke den gamle og bliver det aldrig, dertil er den for moderne og luftig og rummelig og elegant møbleret.

Der var Tradition i den gamle „Bræddehytte“, som nu er borte. Hr. *Frederik Nielsen*, der fra 1876 har samlet Byens og Landets, om

vi saa maa sige, mere primitive Gourmander om sig, kan i sin nye „Hytte“, der forøvrigt er et 5-Etagers Hus, byde dem ligesaa god og billig Mad som henne i Nr. 3, men Traditionen, den kan han ikke mere sætte paa Menukortet.

Til den Ret har han ingen Potte eller Pande i sit forøvrigt fortræffelige Køkken.

C. L.

Genuas Kirkegaard.

Marmorindesmærke paa Genuas Kirkegaard.

Dybt inde i en Kløft, omgivet af rolige Fjælde ligger Genuas Kirkegaard, dens campo santo. Lange, hvide Marmorbygninger indeslutter den, mørke Cypresser kaster dybe Skygger, Gangene slynger sig, snart nede, snart oppe.

Her hviler mange af Italiens rigeste og fornemste Slægter i de uendelige Buegange, hvor Tavsheden ruger inde i Nicherne og bag om Søjlerne.

Alt er skabt i Marmor, carrarisk Marmor, blaaligt Marmor, blanksort Marmor. Statuer og

Relieffer fylder Nicherne. Og det er ikke Enkeltstatuer, hele Grupper er huggede i Sten og anbragte i naturlige Stillinger.

Her løfter Moderen Barnet op mod den afdøde Fader, medens en Engel hælder en Skaal med Guldstykker — den dødes Formue — ud til de fattige. Alt i Legemsstørrelse og overordentlig realistisk udført. Moderen og Barnet klædt i rige Dragter, de fattiges Klæder forrevne og usle.

Histhenne støtter Døden selv sig til Marmorsarkofagens Kant, med korslagte Arme og det lange Skæg bølgende ned over Brystet ruger han over Menneskeskæbner, hans tænksomme Aasyn indgyder Ærefrygt.

Eller Døden fremstilles i sort Marmor som en hæslige Benrad, der griber efter Livet i en ung Kvindes Skikkelse. Fortvivlet kæmpende søger det smidige Kvindelegeme at undslippe; men Knokkelmanden fatter med Jerngreb om de myge Kvindearme. Intet fravrister Døden det engang mærkede Offer. —

Og man vandrer videre fra Gravsted til Gravsted. Arkaden udmunder i en højthvælv, søjlebaaren, marmorhvid Rotunde. Evigt brændende Lamper flakker hist og her, enkelte farverige Blomsterkranse spreder Mildhed ud over Marmorets Kulde.

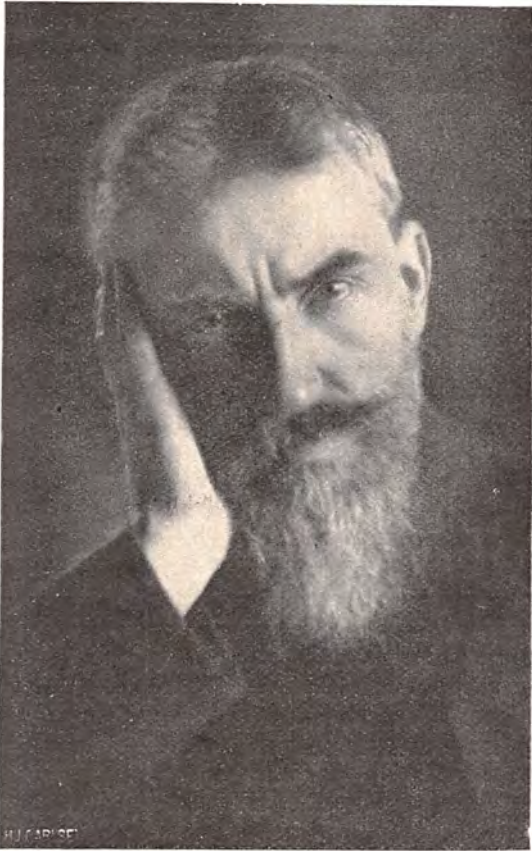
I den lange, halvyse Urnehal virker Dødsstilheden endnu mere dystert. Der er ingen Statuer og ingen Lamper og ingen Blomster — kun de talløse, ensartede Marmortavler taler deres eget tavse Sprog.

Ad brede, blændende hvide Stentrapper stiger man ned paa den aabne Kirkegaard. Atter mødes Øjet af prægtige, kostbare Mindesmærker for henfarne Adelslægter. Smaa Kapeller af sjældne Stensorter har de efterlevende bygget op, afbrudte Søjler stræber mod Himlen, gyldne Gitre hegner Gravene.

Og denne fredlyste, stemningsrige Plet ligger skærmnet af lange, hvide Marmorbygninger, omgivet af rolige Fjælde, dybt inde i Kløften.

OSCAR LINDHOLM.

Engelske Dramatikere.

Mr. Bernhard G. Shaw.

London, 20. Oktober.

Her er tre af Englands betydeligste Dramatikere!

Bernhard G. Shaw er vel igen den betydeligste af Trekløveret. Hvad der naturligvis vil sige det samme som, at han ikke er den populæreste. Han har været saa letsindig ved alle mulige Lejligheder at stille Henrik Ibsen op som dramatisk Ideal og ihærdigt anbefalet de unge Skribenter at studere den norske Sfinks fejlfri Teknik og knugende Logik. Shaw har gjort det saa ofte, at Publikum og Kritiken, der begge kender lidet eller intet til den store Nordmand, kalder ham Englands Ibsen. Og det er mere tragisk end Ibsens mest tragiske Skuespil. Thi Shaw ligner mere Gustav Wied, end han ligner den norske Sjølejonglør. Men hvad nytter det, naar Englænderne behandler ham, som vi behandler Ibsen: de nærer en dyb Respekt for ham, stikker ham ud, naar de vil prale med deres Dramatikere, men de undgaar omhyggeligt de Teatre, hvor hans Skuespil opføres.

Kun et Par af Shaws mange Skuespil er ble-

vet *engelske* Sukcesser — for paa Kontinentet er han sikker nok som Trækplaster! Den største Sukces blev hans „Helte“, som med afgjort Held omplantedes paa vort kongelige Teaters Scene. Det syntes som skrevet for vore Skuespillere. Navnlig Dr. Mantzius, Fru Bloch og Hr. Liebman tog paa de Shawske Repliker uden at berøve dem deres kaade Ynde og renlige Ironi. (Shaws Ironi er ikke saa grumset og jordslaet som den Wiedske). Vor Nationalscene burde ikke slaa sig til Ro med „Helte“. Et Skuespil som Shaws „Getting Married“ vilde utvivlsomt interessere . . .

A. W. Pinero var Skuespiller, inden han begyndte at skrive for Scenen. Men han ombyttede Sminkestubben med Fyldepenen. Han slog hurtigt igennem, og han tilskriver sin gamle Direktør, den nu afdøde, store Skuespiller, *Sir Henry Irving*, en stor Del af Æren derfor. Ved enhver Lejlighed slog Irving til Lyd for den unge Pinero, der nu er den mest yndede af Englands sceneskrivende Forfattere. Pinero er mere blodløs end Shaw, hans Vid er ikke saa kapriciøst og hans Ironi mere tam, mere i en-

Mr. A. W. Pinero.

Mr. Anthony Hope.

gelsk *drawing-room* Stil. Han overrasker ikke, lader ikke det højtærede Publikum føle sig usikkert til Mode — og derfor elskes han af Englænderne, der vil underholdes og røres og forarges, men ikke saa gerne tvinges til at tænke paa egen Haand. De har nok med at fordøje deres tunge engelske *dinner*, deres aandelige Føde maa være tygget af andre.

Danske Teatergængere vil sikkert mindes Pineros „Iris“, som Folketeatrets Personale for et Par Aar siden forløftede sig paa. I endnu friskere Erindring maa Dagmartheatrets udmærkede Udførelse af „Huset i Orden“ staa. Dets ræsonnerende Hovedrolle klædte Martinius Nielsen fortræffeligt. Han vilde sikkert ogsaa høste Lavrbær paa Opførelsen af „The Thunderbolt“, Pineros sidste Sukces.

Anthony Hope er den engelske Scenes Nyromantiker. Oprindeligt var han Sagfører, men han opgav sin Jus for at blive Journalist og Novellist senere Dramatiker. Hans Noveller sluges, og hans Skuespil gaar flere Aar i Træk, og baade som Novelle-Forfatter og Dramatiker har han stiftet Skole. Hans berømteste Novellsamling er „Dolly Dialogues“, der i yndefulde og drilske Dialoger giver Læserne et rosenrødt Billede af den behagelige og nyttige Tilværelse, som Londons *smartset* har Tid og Raad til at føre.

Hvilken dansk Læserinde vil nogensinde glemme hans „Fangen paa Zenda“? Var det ikke i denne store Casino-Sukces, at Hr. Reenberg lagde Grundstenen til sin stormende Popularitet? Saa der bliver vel ogsaa en lille Plads i de københavnske Damehjerter for Anthony Hope, der dog var Springbrædtet for den københavnske Aladdin.

Det var den store Arthur Sullivan, der i sin Tid fik Anthony Hope til at gemme de juridiske Bøger væk. „Herregud“, sagde Sir Arthur, „hvorfor vil De dog være Lovtrækker, De har jo Hjerne og Hjerte nok til at blive Journalist eller Forfatter.“

Den unge Jurist har ikke gjort den store Komponists Ord til Skamme.

AXEL GERFALK.

Folketingsmand, Red. Bransager.

Folketingsmand, Red. Bransager paa Vejleffjords Sanatorium. Hude fot.

Han er det elskværdigste Menneske under Solen og det uforsigtigste. Han kom i Fjor Sommer, lige helbredet, op paa Skagen og begyndte straks med at ligge i Vandet halve Timer, ryge Pibe og spasere i de smukke, men noget kølige Sommeraftener. Men nu, da han ikke blot har sit eget Liv at passe paa, men ogsaa en Folketingskreds, har han lovet højt og dyrt at passe paa som en Smed. Og for Resten er han ogsaa stærk som en Smed.

Fiskerlejet København.

Silden pilles ud af Garnene. Jul. Aagaard fot

samme Krumning af Vandet ind bag en Holm, eller for at bruge et for moderne Københavnerne forstaaeligere Ord, ved Gammel Strand. Der staar nu som da i de klare, disede Høstmorgener, hvor Solen kæmper en bølgende Kamp med Dampen over Jorden, hvor snart Solen rydder, og snart Taagen rykker frem—der staar i disse Høstmorgener, hvor Lyset falder evigt uforanderligt som i hine fjerne Aarhundreder, varmt paaklædte Mænd og piller taalmodigt de blanke Sild ud af Garnets brune Masker. Og Kvinder sanker dem sammen i Baadens Stævn. — I et saadant Øjeblik kan det synes en, som stod Verden stille, som var Historie, Aarhundreder, Udvikling kun tomme Ord. Ens synes det altsammen. Men det, der den Gang var det eneste, var alles,

Det lyder som en Spøg, en Vittighed, et Paradoks: Fiskerlejet København. At det en Gang var det, ved vi alle, men nu? Og saa kan enhver dog i disse Høstmorgener forvise sig med sine egne Øjne, som man alligevel stoler mest paa, om, at det er saa, København er endnu foruden Handelsstad og Fabriksby, Universitets- og Rigsdagsby, Residens og Flaadens Leje ogsaa et Fiskerleje. Hver Morgen kommer nemlig Sildebaadene ind fra Sundet og lægger til, hvor de lagde til for 600, 700, 800 Aar tilbage og sandsynligvis endnu lægger bort i den forskelsløse Oldtid. Ved den

er nu noget, som Storbyen knap kender. Saa det har vel forandret sig alligevel.

Sildebaadene kommer ind. Jul. Aagaard fot.

Konsul *Hans Larsen*, Aalborg, fejrede forl. sit 25 Aars Købmands-jubil. L. er født 1851. I 1893 etablerede han sin nuv. Forretning. Indtil Febr. var L. Formand i Handelsforen.; Medl. af Best. i 20 Aar.

Grosserer *I. C. C. Michaelsen* fejrede forl. sit 50-Aars Grosserer-jubil. M. er en af Børsens kendte Mænd, ansat som en dygtig og energ. Handelsmand. Administrator for fl. store Foretagender.

Fabrikbestyrer *Chr. Jensen* fejrede d. 21. Oktbr. sin 70-Aars Fødselsdag. Fra 1. Nov. 59 har J. været i den Holmbladske Slægts Tjen. under fire Generationer. I 1870 blev J. Leder af I. P. Holmbl. Lysfabr.

Boghandler *Andr. Dolleris*, Vejle, fejrede forleden sit 25-Aars Jubilæum. Han er en dygtig og kendt Forretningsmand, men som Digter har D. gjort sit Navn kendt og skattet i videre Kredse.

† Arkitekt *F. Th. C. Blickfeldt* er død, 59 Aargl. 71 Afgangsbevis fra Akademiet, i 76 den lille, 78 den store Guldmedalje. B. har sat sig et varigt Minde imange off. Bygn. som Store Nordiskes Bygn. o. fl.

† Togfører *C. V. Jensen*, Korsør, er død, 62 Aar gl. I 72 blev J. ansat ved Hobro St., 75 Konduktør, 82 Pakmester, 86 Togfører i Kbhvn., Aaret efter i Korsør. J. varen stille og paapasselig Mand.

† Klichéfabrikant *Heinr. Matzen* er død, 69 Aar gl. M. var i sin Tid Grundlægger af det dsk. Blad Heimdal i Aabenraa; i al sin Færd var M. en nidkær og god Patriot.

Skorstensfejermester *C. W. Liebig* fejrer den 1. Novbr. sit 25-Aars Jubil. som Skorstensfejerm. paa Vesterbro. Som Svend arbejdede L. 23 Aar paa samme Sted. L. er en kendt og afholdt Borger.

† Rigsdagskasserer *Ludvig West* er død af et Hjerteslag. Han var i mange Aar Stenograf, en ualmindelig samvittighedsfuld og pligt-opfyldende Mand.

Købmand *K. V. Brammer*, Helsingør, fejrede forl. sit 50-Aars Borgerjubil. B. deltog som frivillig i Krigen 48, nedsatte sig derefter i Vejle, men flyttede et Par Aar efter til Helsingør.

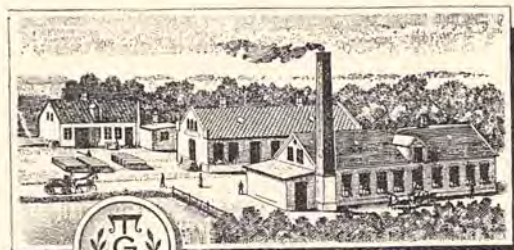
Ved en Trykfejl i Nr. 3 for 18. Oktbr. angaves Længden af den nye Jærnbanebro over Gudenaen til 19 Meter, det skulde være 49 Meter.

I Anledning af en Notits i Nr. 51 for 20. Sept. anmoder Hr. N. Chr. Nielsen, Aarhus Oval-Rammefabrik os om at oplyse, at han har drejet Oval i ca. 50 Aar paa en af ham selv opfundet og konstrueret Oval Drejebænk, hvorved han har opnaaet et meget praktisk Resultat.

„Hver 8. Dag“s Telefoner: 6822 og 3748.

Redaktør *C. C. Clausen* træffes daglig Kl. 11 $\frac{1}{2}$ —12 $\frac{1}{2}$. Privatbolig: Telf. 4121.

Redaktionssekretæren træffes dagl. Kl. 10—3.

VARE-MÆRKE

Gjedsted

Tang- og Madratts-Fabrik.

Tangen køres op til Tørring.

Interiør fra Lageret.

Der tales i vore Dage saa meget om, at der skal Kapital og atter Kapital til, naar man vil grundlægge en ny, stor Virksomhed. Og naturligvis letter det Anlægget betydeligt, naar man til at begynde med har de nødvendige Penge i Ryggen. Men at man ogsaa kan oparbejde en betydelig Virksomhed uden Kapital, uden at være Faders Søn eller have formaende Støtte, naar man blot har den fornødne Dygtighed, den sejge Energi og den faste Tro paa sin Sag, derfor er Hr. Fabri-

kant Carl Petersen i Gjedsted et smukt Bevis.

Han kom i 1881 til Gjedsted og begyndte i 1885 som Snedker. Men snart drog han ogsaa andre Virksomheder ind under sit Omraade, saaledes i 1890 Isenkramforretning. Og Gang paa Gang i Aarenes Løb er Forretningen udvidet, Gang paa Gang har den taget nyt Land ind, saaledes at den nu omfatter Isenkram, Galanteri, Udstyr, Møbelfabrik, Bygningssnedkeri og specielt Chaiselongue-Fabrik og Tang-Madratts-Fabrikation.

Værksted.

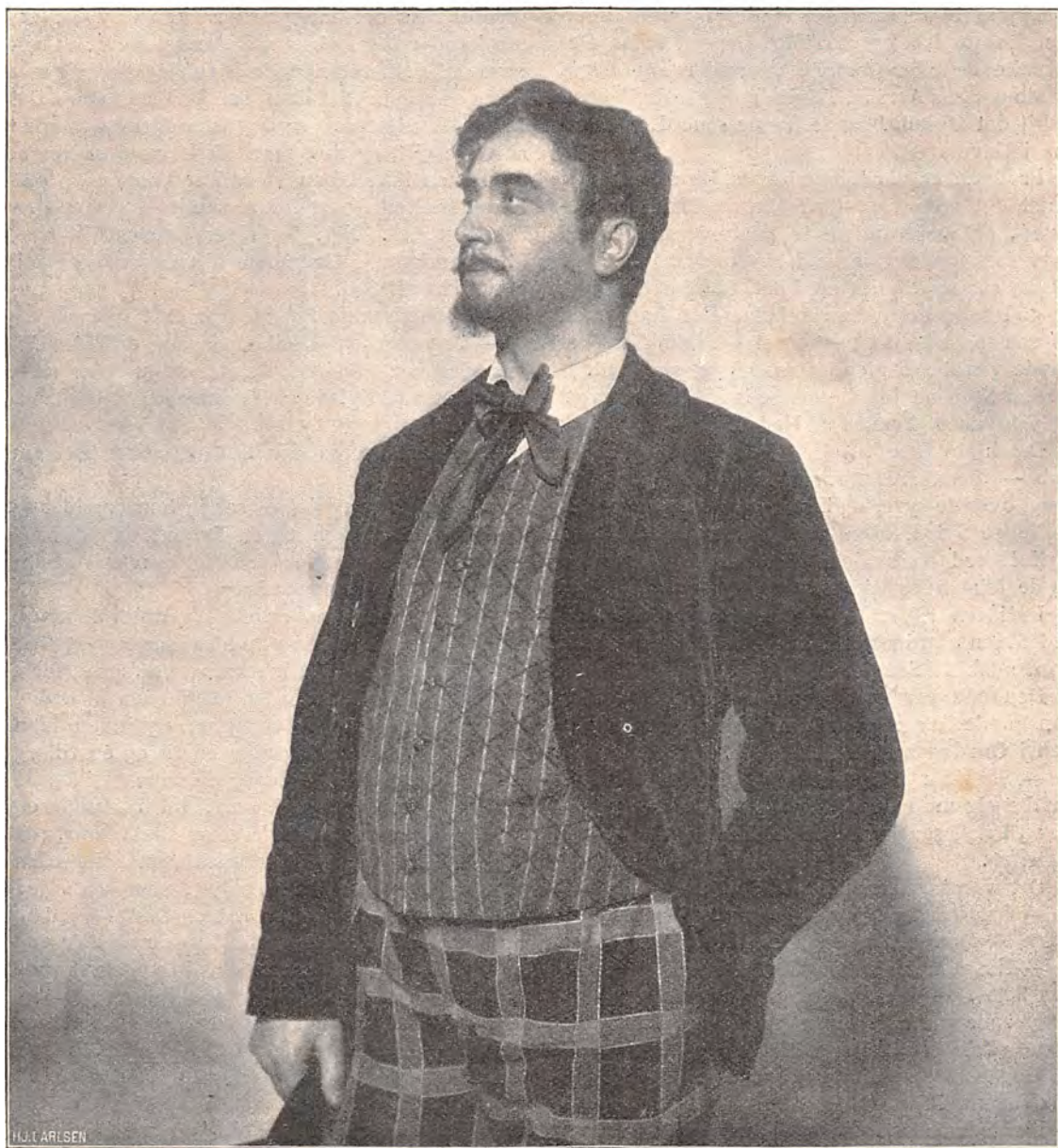
Interiør fra Chaiselongue-Lageret.

HVER 8 DAG

Nr. 6. 15. Aargang.

8. November 1903.

Herold som Rodolphe i „Bohème“ paa det kgl. Teater. Reiffenstein-Hansen fot.

Havari.

En Virkelighedsskildring.

Midsommerdagens blændende Sol laa over den store velvedligeholdte Hospitals-have.

Luften var tung, og Myggene fløj mætte omkring, søgende sig en Plads paa et eller andet intetanende Individ, men opgav det atter paa Grund af den ofte bedøvende Jodoformlugt, der var Hospitalsklædernes trofaste Følgesvend.

I Skyggen under de prægtige Kastanietræer sad Patienterne, Mænd, Kvinder og Børn imellem hverandre og drøftede Dagens smaa Begivenheder eller fortalte hinanden om deres Sygdom, dens Aarsag, Udvikling og Kulmination indtil det Øjeblik, da de havde faaet Lov til at gaa i Haven.

Professoren var bange for, at jeg ikke havde gaaet det igennem — var det bestandige Omkvæd, og mens de hørte paa hverandre, sad hver især med Overbevisningen om, at intet kunde sammenlignes med det, han havde fejlet, og at Professoren havde behandlet ham med en enestaaende Interesse, netop fordi Tilfældet havde været saa ejendommeligt og sjældent.

Paa Stuerne laa de sengeliggende Patienter og var ved at kvæles af Heden.

Det hjalp ikke, at alle Vinduer stod paa vid Gab — den tørre, støvmættede, hede Luft laa tungt over de syge, og kun naar Døren aabnedes til begge Sider, kom der ligesom et lille Pust af Kølighed og svalede de brændende Pander og de feberhede Kinder.

I Midten af en stor Stue laa to Patienter ved Siden af hinanden, saa tæt, at kun et lille Bord adskilte Sengene.

Den ene var iført Kappe af hvid, tyk Uld; han havde begge Hænder indbundne og det ene Ben i Omslag fra Hæl til Hofte:

— Skal Du ikke ned? — spurgte han og vendte sig mod sin Sidemand — Du har jo da Lov til det, saa jeg forstaar ikke, at Du bliver liggende.

Der var ingen andre paa Stuen.

— Jo, ned skal jeg — svarede Sidekammeraten — men det jager jo da ikke.

— Naar man endda kunde sove — sagde den Syge, — men det kan man heller ikke. Smerten farer igennem én, saa man kunde gerne skribe. Ja, man skulde bare have været forklog som efterklog, saa var man bleven ude paa Varmen i Stedet for at komme hjem i dette forbandede Klima.

— Forklog! ja, det siger vi alle sammen, men det er nok ikke meget bevendt med Klogskaben hverken før eller bagefter.

— Da ligger jeg her og ved lige paa en Prik, hvordan jeg vilde bære mig ad, hvis jeg kunde

gøre det hele om. Ser Du, først og fremmest vilde jeg ikke være Sømand. Ikke fordi jeg har noget imod det, i og for sig, men naar jeg ser Konen i den ene stakkels Time om Dagen, og jeg saa kommer til at tænke paa, hvor jeg har maattet snyde mig selv for alle de mange dejlige Dage og Aar, da vi var unge og gik med Længslen efter hinanden i hver sin Ende af Verden, saa kunde jeg gerne give mig til at græde, hvis det ikke var for Skams Skyld. Og saa kender jeg jo slet ikke mine Børn. Gudbevares! det er storartede Børn, jeg har, og min Kone har opdraget dem, saa hun kan være det bekendt, men det er dog ikke Meningen med at være gift, og nu, man skal være sammen, duer man ikke til andet end at komme ud paa Lammefælleden og blive skudt — saa er den ikke længere. Nej, jeg siger ogsaa til Mutter, at for mig maa Drengene blive, hvad de vil, bare ikke til Søs.

— Hvor mange Drengene har Du?

— Jeg har seks og ikke engang en Tus. Uh, som jeg ventede hver Gang, at nu kom hun, men værnsaaartig! det blev ikke andet end som Drengene.

Sidekammeraten tav lidt og stirrede frem for sig.

— Saadan gaar det — sagde han omsider — jeg fik nu fire Piger og én Dreng, og jeg ved, at det er lige meget, hvad det bliver — Sorg faar man af dem, hver især.

— Det er saa underligt — vedblev han lidt efter — for naar man holder saadan et lille varmt nyfødt Barn i sine Arme, saa synes man, at det er den letteste Sag af Verden at ordne de Paragrafer, og Tiden gaar, og inden man ved et Ord af det, har man én til og én til, og mens man glæder sig over de smaa, glider de store ganske langsomt bort, ud i Mudderet. Jeg ligger her og spekulerer og spekulerer, saa jeg er lige ved at blive tosset, men hvordan jeg tænker eller ikke tænker, saa synes jeg altid, at naar man gør Ret og Skel i Verden, og Børnene ikke ser andet hos deres Fa'r end som al Orden, saa maatte det dog ogsaa kunne gaa op for dem, at de er ude paa en gal Vej.

Aa, ja saagu', men Moderen, hvordan er hun, for det vil jeg nu alligevel sige, at man kan tumle sig i Verden, mens man er ung, hvordan Pokker man vil, men man skal sørge for, at man faar en ordentlig Mo'r til sine Børn, og ikke gifte sig med den første den bedste, fordi hun ser lidt ordentlig ud midt i Ansigtet.

— Ja — hende vil jeg ikke saa gerne tale om. Hun sejlede sin egen Sø tilsidst, og jeg har forbudt Børnene at have noget med hende

at gøre. Det har de alligevel, og det var hende, der var her i Gaar. Nu har hun faaet Samvittighedsnag og mener, at da jeg skal dø, kan hun sagtens vise mig en Smule Venlighed, men det skøtter jeg ikke om — — —

Portøren kom ind med Breve til dem begge. Den Syge rev Konvolutten op med Tænderne og læste, mens Trækkene blev bløde, og der stod Taarer i de buskede Øjenvipper.

— Det er fra lille Bro'r — sagde han, da han var færdig — men det er nok Mutter, der har holdt paa Pennen. Han vilde endelig fortælle Fa'r, at nu kender han alle Bogstaver, og saa har han faaet fine Gymnastiksko med blaa Baand, men det vigtigste var nok, at jeg skylder ham hans Søndagsskilling — — ja ham er der ingen, der kommer til at snyde — han skal nok passe paa, den lille Rad — — det er Satan til Hoved, der sidder paa den Dreng; nu kender han allerede Bogstaver — — —

Han skottede hen til Sidemanden, der laa saa stille og stirrede hen for sig.

— Naa! Du fik nok ogsaa Brev?

— Ja.

— Var det fra Familien?

— Nej.

— Naa ikke; det troede jeg — — han tog sit eget Brev og læste det igen. Lidt efter var den anden ude af Sengen.

— Naa, skal det nu være — nu kommer de andre jo op. Skal Du ikke have Dig en Middagslur først?

Jo, om lidt skal jeg sove godt, vil jeg haabe. De andre Patienter kom op og lagde sig til Hvile; men da Sygeplejersken kom ud, tog hun et Brev op, der laa paa Gulvet foran hans Seng.

— Patienten er nede endnu — sagde hun — han ved godt, at i Middagstimen skal her være Ro over det hele — — og hun gik ud for at faa Bud efter ham.

Men i Havens skjulteste Krog i Skyggen af de mægtige Trær, fandt de den ulykkelige Mands Lig. Den Draabe, som faar saa mangt et Livsbæger til at flyde over, var kommen til i et Øjeblik, hvor Modet til at dø var større end Modet til at leve.

Syg til Døden, uden Hjem, og med vanartede Børn, havde Brevet yderligere gjort ham arm ved at meddele ham, at en anden havde overtaget det Arbejde, der vel havde taget hans Sundhed, men som dog havde givet ham Brødet — — —

Og mens hans Liv trevledes op saavidt muligt fra Ende til anden, og Dommene om det skete krydsedes som skarpe blinkende Klinger, drog han frem for den sidste Domstol.

CLARA KØEFOED.

Fra den amerikanske Præsidentkampagne. En Valgtale fra Toget.

Afstandene i Amerika kræver deres egen Valgtaktik. Man kan ikke som her nøjes med, at Kandidaterne holder ét, højst to Møder om Dagen, Nej, Kandidaten og hans Ordførere maa i Uger leve og bo i Valgtoget, der kører fra Station til Station. En halv Times Ophold, en Tale fra den flag-smykkede Bagperron, og videre til den næste Station, atter en halv Time, og atter videre i mange Dages Uendelighed.

Smukke Genier — som Ægtemænd.

Milton ægtede en henrivende ung Kvinde, for hvem han dog gjorde Hjemmet saa strengt og uhyggeligt, at hun forlod ham, men senere igen vendte tilbage.
P. Krämer pinx.

Skønhed er nødvendig for en Kvinde, men overflødig, ja, besværlig for en Mand“, siger en af Fortidens kvindelige Filosofer. Kvinder holder meget af at abstrahere, men noget er der i det. Er en Mand smuk, opdager Kvinden snart, at han er alt for forførende. Hun kan ikke fængsle ham for sig alene eller faa Lov at have ham i Fred. En Mands Skønhed maa dog være Udtryk for en vis Intelligens, for at give ham et Fortrin for andre Mænd. Men naar en Mand er baade smuk og genial, er der heller ikke meget at stille op imod ham. Kvinderne falder ham til Fode og lader sig med Glæde tyrannisere; og den smukke og geniale Mand bliver i Regelen en ubehagelig Ægtemand.

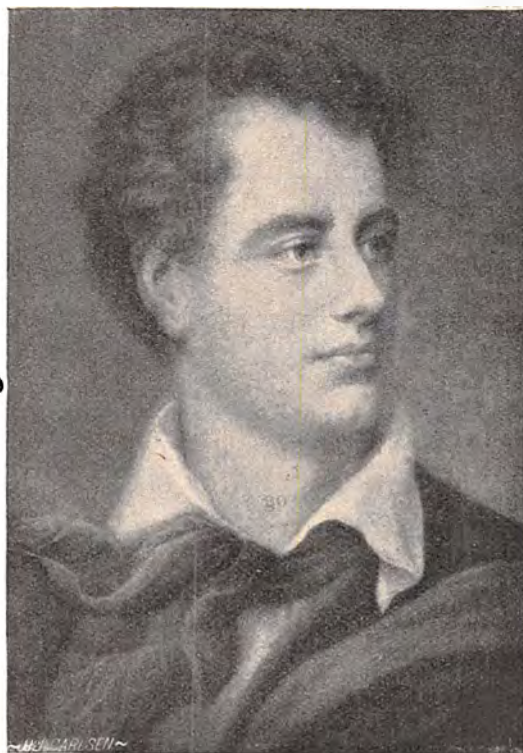
Napoleon er et interessant Eksempel paa en genial Mand, der en Tid af sit Liv langt fra var smuk, men senere blev en næsten fuldendt Type paa mandig Skønhed. Og det er værd at lægge Mærke til, at han som ung og grim var den mest opofrende Ægtemage, mens han senere blev en alt andet end ideel Ægtemand — utro og grusom.

Men navnlig indenfor den litterære Verden finder vi mange Eksempler paa, at geniale, smukke Mænd er vanskelige som Ægtemænd.

Milton var som ung saa smuk, at de kaldte ham „Damen“, skønt han var kraftig og mandig. Han ægtede en henrivende ung Pige, som han førte til et Hjem, der ikke var noget Hjem, saa asketisk og puritansk strengt flød Livet der. Milton havde ingen Respekt for Kvinden, tværtimod nærde han, som hans Biografer skriver, en tyrkisk Foragt for hende som et lavere Væsen. En Gang forlod hans Kone ham virkelig, hvorefter Milton erklærede, at Skriften gav ham Ret til at skille sig fra hende og tage en anden Hustru. Tilsidst vendte hun dog tilbage til ham igen — til en utaalelig Tilværelse med en smuk, genial, men inderlig ligegyldig Ægtemand.

Byrons ægteskabelige Ulykke er jo almen bekendt. Højsindet, lidenskabelig og lige stærkt smigret for sin Skønhed og sin Digtning, ægtede han Miss Milbanke. Men inden et Aars Forløb opgav hun Samlivet med ham, hun kunde ikke udholde hans Lunefuldhed, hans vilde Liv og de evige finansielle Vanskeligheder.

Byrons Ven og Digterfælle, Shelley, der ogsaa var en smuk og genial Mand, var heller ikke anlagt for det ægteskabelige Liv. Han ægtede en sekstenaarig Pige, Miss Harriet Westbrook, med hvem han levede i flere Aar, dra-

Lord Byron, hvis Kone forlod ham efter et Aars Forløb paa Grund af hans vanskelige, lunefulde Sind. P. Krämer pinx.

Shelley ægtede sin første Kone, da hun var sejs.en Aar og levede med hende i flere Aar. Saa løb han bort med Mary Godwin, og hans første Kone begik Selvmord.
Amelia Curron pinx.

gende rundt paa Vagabondvis i hele Irland og Skotland. Han behandlede hende imidlertid meget ukærligt og erklærede aabent, at han aldeles ikke betragtede Ægteskabet som noget bindende. Kort efter stak han da ogsaa af med Mary Godwin, og hans Kone begik saa Selvmord.

Dickens Ægteskab tog ogsaa en sørgelig Ende. Han giftede sig som ung og smuk Mand og syntes længe meget lykkelig i sit Ægteskab, hvor han dog udviklede sig til en stor Egoist. Hans Kone forstod ham ikke, sagde han stadig. Til sidst gik de fra hinanden, og Dickens gjorde Skandale ved i Aviserne at offentliggøre en lang Redegørelse for deres Forhold.

Et enkelt Eksempel paa, at det er Hustruen, der har haft Hovedskylden for Ægteskabets Ulykke er Bulwer Lyttons Ægteskab. Han var smuk og begavet, men ubehersket, og hans Kone, Rosine Wheeler, drev ham til Raseri ved sine Ekstravagancer og taabelige Indfald, saa de forfærdeligste Scener mellem dem hørte til Dagens Orden.

Goethe er ogsaa et godt Eksempel paa, at Genialitet og Skønhed ikke skaber Lykke i Ægteskabet. Overalt, hvor han kom hen, forelskede han sig, og netop gennem Forelskelsen kom Inspirationen over ham. I 1806 ægtede han Christiane Vulpius, men opgav ikke derfor sit Forhold til Frk. Bettina. En af Goethes Biografer skriver endog naivt et Sted: Bettina kunde ikke fordrage Christiane.

Schiller var ikke mere end Goethe anlagt for ægteskabelig Troskab, men det, der blev Aarsag til hans Ulykke, var dog hans Ligegyldighed i Pengesager.

Victor Hugo er et af de mest slaaende Eksempler paa utrolig Egoisme, og hans ægteskabelige Forhold var meget mærkelige.

Den skønne og geniale Mozart ægtede Constance Weber, men Ægteskabet var ulykkeligt. Dog skyldtes det ikke Mangel paa Kærlighed, men Tidens ulykkelige Kaar selv for Musikens Mestre. Mozart skrev rørende Kærlighedsbreve til Constance. Hele Sider er fyldte med glødende Adjektiver og Kæleord. I et Brev siger han: „Jeg sender Dig 1,095,060,437,082 Kys.“ Men Mozart var ikke skabt til Ægtemand, fordi han ikke med sin bedste Vilje kunde forsørge sin Familie, der tit levede i den yderste Nød.

Et af de sørgeligste Eksempler paa Geniers ulykkelige Ægteskaber var Edgar Allan Poes. Poe var smuk, varmhjertet og kærlig, men saa overfølsom, at den letteste Modgang gjorde ham hysterisk. Han ægtede sin Kusine, Virginia Clemm, som han holdt af, dog mere som en Ven end som Ægtemand. Men hans ulykkelige Sind, hans arge Stridigheder med sine Velyndere og Upraktiskhed gjorde deres Samliv graat og fattigt.

—e.

Goethe ægtede Christiane Vulpius og levede med hende ti Aar til hendes Død, deres Ægteskab var dog ikke meget lykkeligt. C. Jaeger pinx.

Saaledes ser Slutningsscenen af „Erotik“ ud paa Folketeatret i København.

Gustav Wied i Danmark og Tyskland.

De moderne danske Dramatikere trænger stærkt ind paa de tyske Scener. Ingen har dog i den Grad vundet Tyskernes

Gunst som Gustav Wied. Hans snart spidse, snart brede og saftige Humor tiltaler dem. $2 \times 2 = 5$, som „Ranke Viljer“ hed i Tyskland, har gaaet sin Sejersgang over Scenerne fra Hovedstaden ud over det ganske Land.

Og saaledes ser den ud i Berlin.

Og nu er „Erotik“ bleven omplantet paa tysk Grund. Dets Sukces var dog ikke saa straalende som „Ranke Viljer“s; men det vil dog nok ogsaa gaa Landet rundt, for Gustav Wied er nu en Gang populær der nede. —

Det er morsomt paa vore Billeder at se Forskellen mellem den danske og tyske Udførelse, skønt Stykket naturligtvis begge Steder er søgt opført i Forfatterens Aand.

Komedien er i Tyskland aabenbart ikke ført

saa langt ud i Karikaturen, rent udvendig set, som herhjemme. Damerne er et Trin højere oppe i Smag og Ydre i den tyske Iscenesættelse og ogsaa Snild er knap saa langt nede.

En komisk Modsætning er der mellem Indehaverne af Spags Rolle paa de to Scener. Den tyske Skuespillers Ydre synes næsten at slutte bedre om Rollen, men vi tvivler dog om, at han har overtruffet Helsengreen i stille Komik.

V—e.

Englændere i Ægypten.

Englændere indtager deres Lunch i Abydos-Templet.

Nu, da Kulden melder sig i Europa, staar Sommeren i fuldt Flor i Ægypten. Rige Englændere flokkes i Skarer om Pyramiderne eller Sfinx'en med det gaadefulde Smil, førte derhen paa Nildamperne med de historiske Navne Ramses den Store, Sesostris osv. Fra nu af til hen i Foraaret er det ikke Khediven eller Englands udsendte Vicekonge, der er Ægyptens virkelige Hersker. Landet regeres enevældigt af d'Hrr. Thomas Cook og Søn. Deres Regimente skyldes det, at hele Landet er blevet omdannet og udnyttet — altfor ofte vansiret og ukendeliggjort.

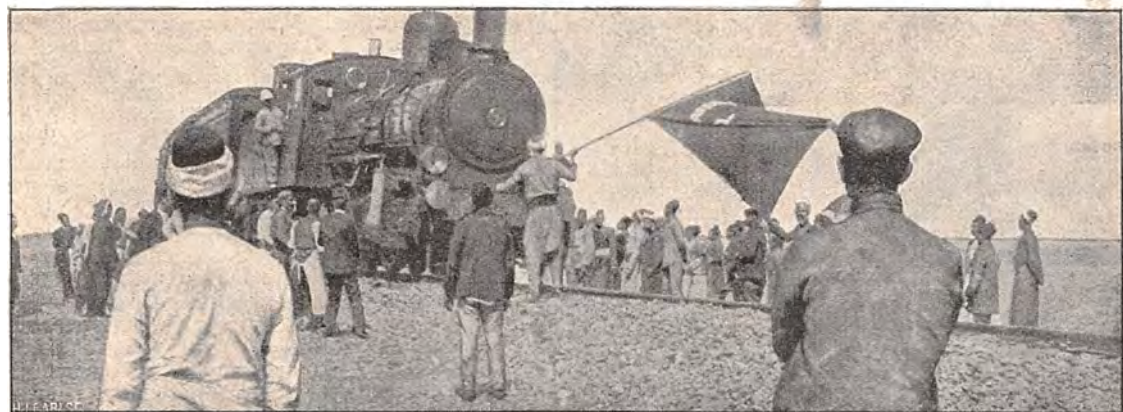
Kairo, denne By fra Tusind og én Nat, er nu i Færd med at forvandles til en banal Handelsstad, hvor Plutokratiet fra hele Verden kommer for at rivalisere i Pragtudfoldelse. End ikke Sfinxen faar Lov til at hvile i Fred. For sit gaadefulde Blik ser den udbredt en Verden af europæisk Storstadsliv. Automobile og Sporvogne fylder Luften med Trutten og Klemten, mens det tyvende Aarhundredes Luksus udfolder sig paa Ørkenens Sand. Ved Foden af Cheops Pyramide knejser et pragtfuldt Hotel. Gaar man en stille, stjerneklar Nat ud for dog en Gang i Fred at nyde Ørkenens oprindelige Stemning, straal Lyset fra dette Hotel skarpt og skærende ud i Natten til Dansemelodiernes smeldende Akkompagnement. Opgivende bøjer man af for Vandalismen. For at alt kan gøres saa fornøjeligt og bekvemt for Turister som muligt, nedtrampes Aartusinders Kultur og Minder. Men Forargelsens Højdepunkt viser dog vort Billede. I Abydos Templet, et af Verdens ældste, hvor selve Guden Osiris' Legeme hviler, sidder de profane ved Lunchen. De før saa stille Hvælvinger genlyder af støjer de Tale og Latter.

Chr. Schrøder og Gudrun Carlsen paa Silkeborg Sanatorium.

Dette Billede er sendt os fra Patienter paa Silkeborg Sanatorium, for at vi kan bringe det videre til danske Kunstnere, der gæster Jylland og kommer i det Nabolag, og derved mulig formaa dem til at gøre det samme, som Fru Hennings, Fru Oda Nielsen, Hr. Chr. Schrøder og Frk.

rødt Klæde. Og mere paaskønnende Publikum findes ikke i dette Land. Naar Schrøder synger sin Fløjtevis, ryster Huset af Bifald. Og naar „Kylle“ ler med sin vidunderlige Latter og sine straalende Øjne, glemmes alt, hvad der hedder Sygdom og Sot.

De strejkende paa Damaskus—Medinabanen stiller sig op paa Sporet og erklærer, at Toget først skal komme frem over deres Lig.

Oriente europæiseres. Med Europa's Frihed og Forfatning har Osmannernes Rige ogsaa faaet vore Strejker. Det begyndte straks i Konstantinopel med en hel Sværm af Strejker, Havnearbejderstrejke, Sporvognsstrejke, Bagerstrejke med flere. Og nu strejker de ovre paa den nylig aabnede Bane fra Damaskus til Medina, som Pilgrimene fremtidig skal køre ad til Mohamedanernes hellige Steder i Stedet for Fod for Fod at vinde frem gennem Ørkenens Sand.

Da Banebestyrelsen alligevel fik et Tog ud, ført af europæiske Overordnede, lømte de Strejkende først Vandbeholderne ved Stationerne, og da Toget dog klarede sig frem, stillede de sig med Halmaanfananen op paa Skinnerne. Vilde Toget frem, maalte det gaa over deres Lig, værsgo! Og det turde man ikke. Toget maatte standse. Efter lang Parlateren fik man Lov til at tage frisk Vand til Maskinen og køre tilbage.

Nansen i sit gamle Værelse paa „Politiken“s Kontor. Paa Væggen et legemsstort Billede af Nansen, som han saa ud, da han skrev sin første Artikel i Bladet. Newland fot.

Af de mange gode Ord, der blev sagt paa Nansens Jubilæumsdag, var der et, der blev sagt af Jubilaren selv i hans Takketale, og som vil gaa over i dansk Bevidsthed paa Grund af sin ordsproglig knappe Form, dette nemlig: *Jeg er født paa en Søndag og har aldrig været bange for Mandagen.* Der ligger en hel Livsfilosofi deri, og der er en hel Mand i det. Dette lykkeligt formede Ord kunde staa som Valgsprog under dette Dobbeltbillede af Nansen, fotograferet oppe paa „Politiken“s Kontor Jubilæumsdagens Formiddag. Den unge Tegner, Melchior, havde dækket den ene Væg i Nansens gamle Værelse med et Billede af den unge Nansen fra Firsernes Midte, Albert Millaud, Fritz Holm, Per Anden, og hvordan nu alle de muntre Mærker lød. Og under det sidder Jubilaren selv, der saa mandigt og elskværdigt har levet Manddommens Mandag efter Ungdommens Søndag.

Teatergreven død.

Grev Christian Danneskjold-Samsøe var født den 29. August 1837 som ældste Søn af Generalpostdirektør Danneskjold-Samsøe. 25 Aar gammel tog Grev Danneskjold-Samsøe statsvidenskabelig Eksamen, og 1863 udnævntes han til Hofjægermester. I 1869 blev han Hofchef ved Kronprins Frederiks Hof, men 1876 fik Greven temmelig pludselig sin Afsked. Ved Faderens Død 1894 arvede han tre Gaarde paa Møen, Nordfeld, Aalebæksgaard og Klosterkovgaard, og samme Aar blev han konstitueret som Chef for det kgl. Teater ved Kammerherre Fallesens Død. Den kunstneriske Ledelse blev dog overdraget til Hr. Peter Hansen og senere til Hr. Einar Christiansen. Om Grevens Indflydelse paa Teatrets Ledelse ved man saa godt som intet. Det hævdes dog, at han sad inde med betydelige administrative Evner, og at

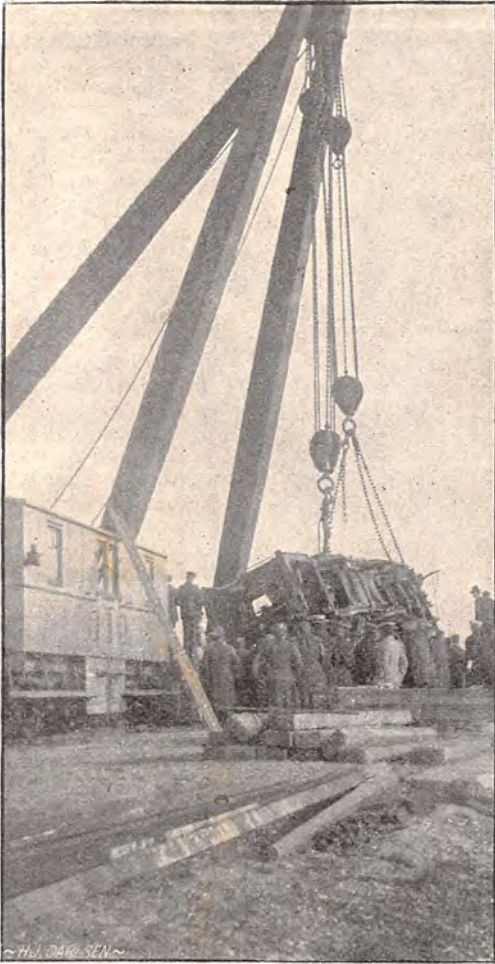
han arbejdede ivrigt paa at bringe Balance i Regnskabet. I hvert Fald var Greven den korrekte og utilgængelige Teaterchef, der maaske bør staa som Topfigur for et Lands nationale Scene.

Greven var en typisk Adelsmand, lidenskabelig Jæger og en fin Kunstkender. B. V.

Grev Danneskjold-Samsøe.

Marinens store Kran løfter Berliner-Ekspressens Lokomotiv op fra Havsens Bund ved Orehoved. Thellefsen fot.

Lokomotivet paa Havsens Bund. Forrige Vinter under Snestormen sprængte et Lokomotiv i Frederiksværk Stoppebommen og løb ud i Aæn. Det ragede dog stolt op af Vandet og blev snart uden videre Opsigt bragt paa det tørre. Anderledes med Berliner-Ekspressens Vandgang — den var grundigere. Med sin vældige Kraft sprængte det Stoppebommen, splintrede Bolværket og slog en Kuldbøtte lige ned paa Havsens Bund. Men i Anstrengelsen sprængtes Koblingen med Tenderen, saa hele Resten af Toget blev staaende uanfægtet. Lokomotivføreren blev den eneste, der gjorde Turen med, og det slap han mærkelig nok godt fra.

Men nu er ogsaa Gedserlokomotivet kommet paa ret Køl igen — det er med stort Besvær bleven hejst op fra Havbunden. Efter en grundig Oppudsning vil det forhaabentlig snart være parat til at genoptage sin saa brat afbrudte Funktion paa Landjorden.

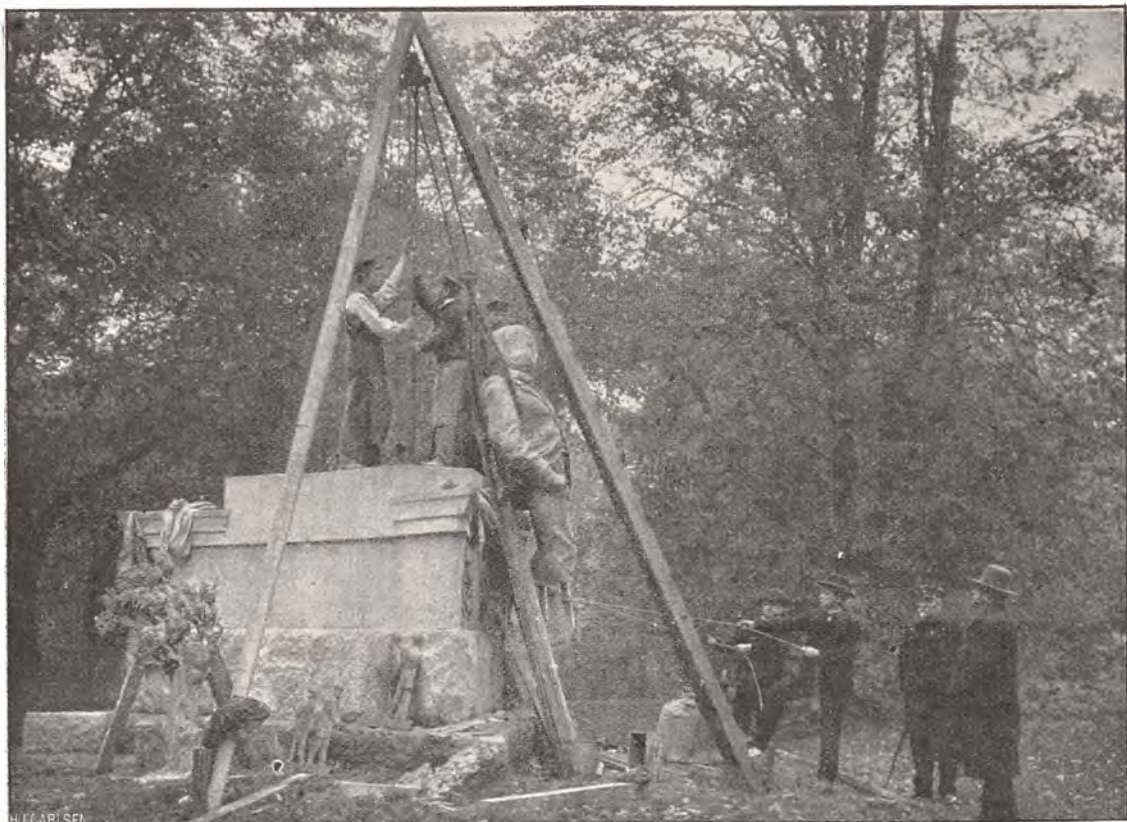

Skuespiller Carl Alstrup. Der forlyder ganske vist endnu ikke noget sikkert om, at Alstrup gaar og bliver mager af Længsel efter at spille tragiske Karakterroller i „Erik og Abel“ paa det Kongelige. Men jeg venter en Dag at se det i et Interview, for det synes jo at være alle udmærkede Komikeres Orm. Dog, skulde det ske, vil jeg sætte mig i Spidsen for en Sammensværgelse af Pibere — og vi bliver mange, et helt Parket og et Par Etager. Vi vil ikke af med Alstrup: den muntre og vittige Komediant. Vi rotter os sammen, alle vi, som denne overdaadigt frugtbare Skuespiller i denne Sommer har glædet i Hook van Holland, i Sommerrejsen, og nu sidst og ikke mindst i Julius Magnussen og Sarauws slemme Dreng, Frederiksberg Teaters sidste fornøjelige København-Komedie. Ja, nu er Alstrup altsaa advaret.

Alstrup i „En slem Dreng“ paa Frederiksberg Teater. Jul. Aagaard fot.

Hørups Statue hejses op paa Fodstykket. Tilhøjre Monumentets Skaber, Willumsen. Jul. Aagaard fot.

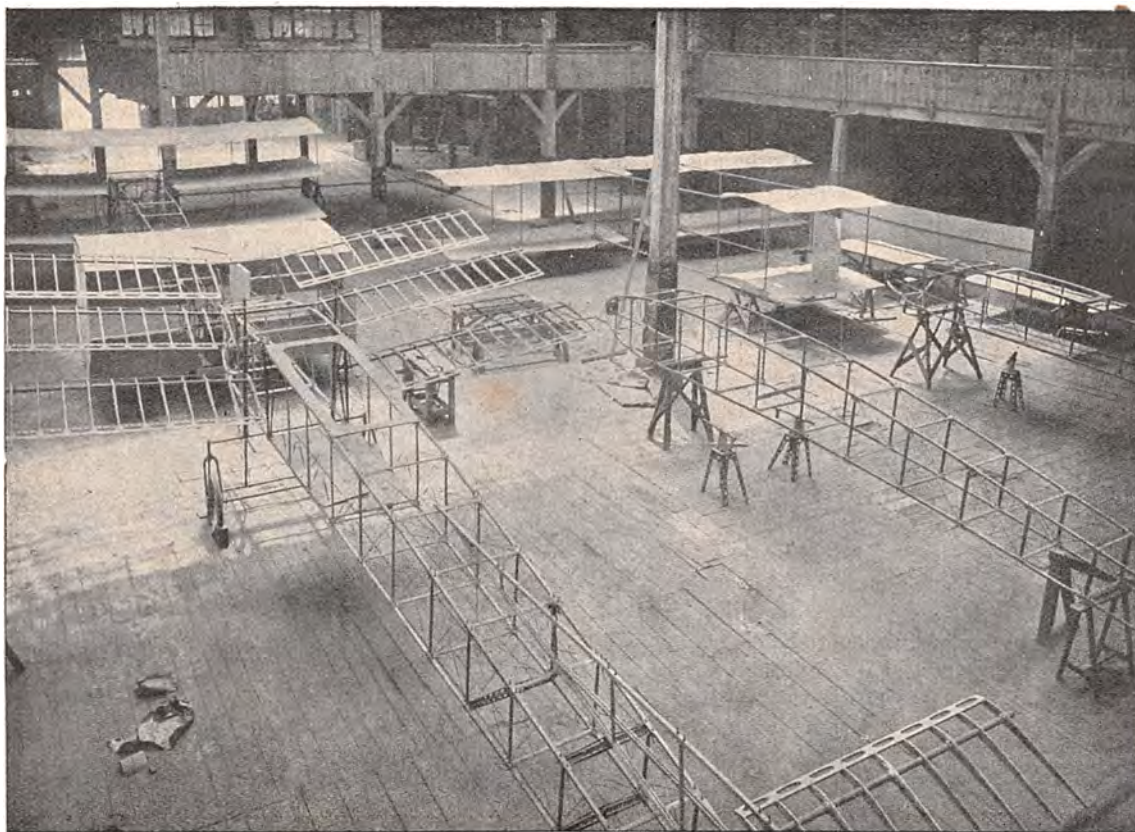
Grev Wedell-Wedellsborgs Jagtselskab paa den lille Ø Baagø. Blandt Gæsterne Kronprinsen og Kronprinsessen. Carl Brandt fot.

Ovre i Vestfyen, mellem Middelfart og Assens, ligger det store Grevskab Wedellsborg. Til det hører blandt meget andet den lille Ø Baagø, der

har indtil Dato, det indrømmer vi gerne, været fuldkommen uvidende om denne Jagtøes Eksistens.

nvert Aar er Scenen for en lystig Kløjagt. I dette Aars Jagt deltog Kronprinsen og Kronprinsessen. Og alene Kronprinsen havde paa sin Samvittighed 24 Harer og 8 Fasaner. Efter dette kan man forstaa, at Jagt frokostens to varme Retter, Bøf og Pandekager, der serveredes i et Husmandshus, smagte. Dagen vil længe erindres i Baagøes Annaler, thi det var første Gang en kongelig Fod betraadte Øen. Og forresten er det vel ogsaa første Gang, at Øenselv nævnes ud over Landet. Vi, i alt Fald,

Det Indre af Brødrene Voisins Flyvemaskinefabrik.

Paa Luftværftet.

Det første praktiske Resultat med Motorluftskibe efter Systemet „tungere end Luften“ — kunde Brødrene Wright opvise i 1905, da de den 5. Oktober tilbagelagde 38,9 Kilometer i 28 Minutter og 3 Sekunder. Aaret efter udførte Brasilianeren Santos-Dumont en Flyvetur over 50 Meter. Snart efter fulgte Farman og Delagranges Flyverekorder. Det lykkedes dem at holde sig svævende i 50 Minutter og at dreje og styre Skibet tilfredstillende.

Disse to sidste Luftsportsmænd bygger ikke selv deres Luftfartøjer, men faar dem bygget paa Brødrene Voisins Flyvemaskinefabrik, som allerede har bestaaet i nogle Aar.

Brødrene Voisin er selv store Flyvekunstnere. Det er i Amerika, de har faaet deres Uddannelse. Og mange Fartøjer er allerede uddaaet fra deres Luftværft.

For faa Aar siden grundlagde de Fabriken i Billancourt — under temmelig smaa Forhold. Den blev dog hurtig verdenskendt, og fra alle Verdens Lande kom de forskellige Flyveteknikere til Voisin med deres Bestillinger. Og Voisin forstod at imødekomme alles Ønsker. Men det krævede en stadig Udvidelse af Fa-

brikens Lokalteter. Fra de oprindelige smaa Rum voksede Fabriken til at spænde over 2200 Kvadratmeter, men det forsløg ikke. Saa erhvervede Brødrene et 7000 Kvadratmeter stort Stykke Land og opførte et vældigt Værksted, hvor Verdens største Flyvemaskiner bliver til. Et mægtig stort Rum, 23 Alen højt, der kan rumme 30 à 50 større og mindre Luftfartøjer, optager Midterrummet af Bygningen.

Taget hviler paa tykke Bjælkeafstivere. Mellem dem ligger de vældige Flyvemaskiner i de mærkeligste Former. Hovedformen i de fleste af dem er en lang Fiskeform paa hvilken Bærefladerne er anbragt i Rækker over hinandene. Netop disse Vinger, der ofte sidder i indtil 10 Rækker over hinanden, giver Luftfartøjerne et morsomt levende Fugleudseende.

Naturligvis er det kun intelligente og paa-lidelige Folk, der kan anvendes i Luftskeibstbrikerne. Og de bedste Materialier. Skelettet til et Aeroplan er af det bedste Fyrretræ. Og dets enkelte fine Dele, der er meget omhyggeligt forarbejdede, bliver sat sammen efter yderst nøjagtige Konstruktionstegninger. En Skrue for lidt eller for meget kan være afgørende. Netop

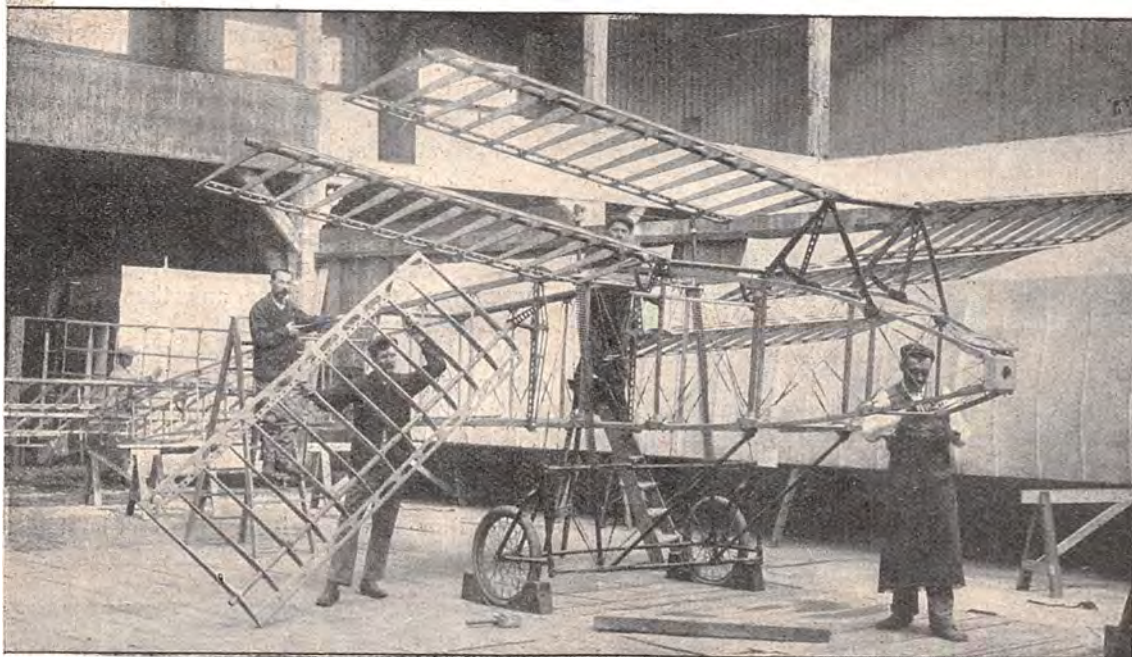

i Stallets Bygning foretager Flyvemestrene selv stadig Forbedringer, og derfor faar Flyvemaskinerne altid Ejerens og ikke Fabrikantens Navn.

Naar Stallet er tilrettet og overspændt med Metaltraade, begynder Arbejdet paa Vingerne eller Bærefladerne. Her har man fundet, at hvælvede Bæreflader yder Luften større Mod-

Forsøg med Flyveapparaterne gøres i det vældige Fabriksrum. Store, flere Meter høje og brede Ventilatorer sættes i Bevægelse, og der bliver paa en sindrig Maade lavet Træk, saa man kan prøve Vindens Indvirken paa Vingerne. Disse er ofte overtrukket med Ballonstof for at beskytte dem mod Fugtighed.

Aeroplanerne anbringes altid paa to, tre eller

Vingerne sættes paa.

stand end plane Flader. Og der er gjort endeløse Forsøg, inden man har fundet den rette Krumning. Og saadan med næsten hvert eneste lille Forandring af Luftskibets Form og Stof — bag ved den ligger en Uendelighed af Udrejninger og Forsøg. Man er nu naaet til, at Aeroplanets forreste Ende skal have en skarp Bøjning, mens det skal løbe fladt ud bagtil.

fire Hjul, der ligner Automobilhjul. Disse Hjul skal være enormt solide, da hele Maskinens Stel ved Hjælp af vældige Fjedre hviler paa dem.

Alt i alt er det et ansvarsfuldt Stykke Arbejde at bringe Luftfartøjer til Verden — men Fabriken Voisin har stadig givet Beviser paa at den magter sin Opgave. S. M.

Scenen som den bedste Vej til rige Ægteskaber.

Englands Aristokrati, det ældste, fornemste og mest utilgængelige i Europa, har i de sidste fire, fem Aar modtaget adskillige slemme Choc. Mange af dets unge Adelsmænd har giftet sig med Teaterdamer.

At samme unge Mænd tumler sig i det mest bundfordærvede Selskab, at de holder Elskerinder, øder deres Formue, drikker etc. etc., alt

det — mon Dieu — det kan der ses gennem Fingre med.

Ungdommen maa rase. Men at de gifter sig, giver deres Navn og Titel til Variété Artister, Koristinder og Danserinder, det er utilgiveligt.

Det er det Choc, der har taget Vejret fra Society.

Og Epidemien varer ved. Denne sidste Maa-

Miss Silvia Storey, der lige har foræret det engelske Selskab ved at gifte sig med den unge Jarl Paulett. Hun er 18 Aar, Brudgommen 25.

ned byder paa ikke mindre end to ægteskabelige Chocs.

Den ene er den unge og haabefulde Jarl Pauletts Bryllup med den lille fine og gratiøse „Gaiety girl“ Silvia Storey.

Situationen er virkelig ret alvorlig for Selskabet, naar man betænker, at Miss Silvia Storey er den tolvte „Gaiety girl“ (som Skuespillerinderne paa dette Teater hedder vulgært), der gifter sig ind i dets Kreds, og det altsammen i Løbet af fem Aar.

Det er saa romantisk i vor uromantiske Tids-Periode, at man næsten maa tage det humoristisk.

Aldrig har Vittigheds-Bladene heller haft taknemmeligere Stof.

— Manien, Gifte-Manien om jeg saa maa sige, begyndte med Farcen „The gay gordons“, der blev præsenteret London'erne af den populære Direktør og Skuespiller, Mr. Seymann Hicks.

Foruden at være en habil Mand i sit Fag er han en „amateur de belles femmes“, og han blændede da ogsaa Londonerne i den før nævnte Farce med en Haandfuld henrivende unge Piger, der vakte vild Opsigt, udelukkende ved deres friske Skønhed.

Aldrig har der været set en saadan Samling unge glatragede engelske Adelsmænd og ameri-

kanske Dollars-Prinser ved et Teaters Bagdør, som under „The gay gordons“ første Sæson.

Og Skønhederne, den ene efter den anden, sejlede ind i Ægteskabets Havn, medens Societys bekymrede Mødre sad og rasede ude af Stand til at anbringe deres Døttre. En ung engelsk „Lady“ af Selskabet er nu engang, som enhver ved, altid parat til at elske den Mand, der vil sætte den glatte Ring paa hendes Finger.

Alle 12, thi der var tolv Skønheder i Mr. Seymann Hicks Selskab, har saaledes efterhaanden gjort Karrière, om jeg maa udtrykke mig saa forretningsmæssigt. De er nu alle Lady et eller andet, og stort højere kan selv en ærgerrig Teater-Dames Ambition ikke gaa.

— Nok en engelsk Teater Skønhed, der har gjort et misundelsesværdigt Parti er Miss Edna May, der skabte Successen „The belle of New-York.“ Hendes Madonna-Ansigt og blide, sky Væsen fangede den unge, amerikanske Millionær Lewysohn.

Men jeg har før skrevet om Edna May, saa det er unødvendigt at gaa i Detaljer.

Som De ser, er Gifte-Manien stadig i Vækst. En slem Bacille, som „Societys“ Damer slet ikke kan forstaa og slet ikke kan faa Bugt med.

— Desto mere bliver den paaskønnet af Teater-Damerne, der vil gøre alt for at holde den i Live.

BETTY AHLBERG.

Edna May, der har giftet sig med en amerikansk Millionær.

† Fuldm.v. 5 Udskrivningskreds i Aalborg, *Einar Smith*, er død, 49 Aar gl. S. havde i 32 Aar været ansat i Udskrivningsvæsenet, hvor man satte stor Pris paa hans solide Arbejdssevne.

† Fhv. Kontorchef i Det foren. Dampskibsselskab, *Wm. Gundel*, er død, 70 Aar gl. G. var en kundskabsrig og samvittighedsf. Mand, som ved sit dygtige Arbejde havde vundet sig stor Anseelse.

† Restauratør *Emil Nesiendam* er død, 43 Aar gl. N. havde sejlet i mange Aar som Kok, siden som Hovmester. Drev i fl. Aar en Restauration i Fredensborg og senere Tivolis Basar-Restaurant.

† Fhv. Købmand *N. Langballe Boserup*, Skive, er død, 69 Aar gl. B. var født i Skive, hvor han virkede hele sit Liv. Han var en virksom og anset, men stilsfærdig Deltager i Byens offentlige Liv.

Organist *Emil Jah-nigen* fejrede d. 1. Nov. 25-Aars Jubil. som Organist ved Sorø Kirke og Sanglærer ved S. Akademi. J. var i en Aarrække en højtskattet Dirigent og Musiklærer i Slagelse.

Pens. Lærer og Organist *Christen Mikkelsen*, Sæby v. Tis Sø, fyldte for nylig 80 Aar. I 57 Aar en skattet og højagtet Skolemand, deraf 46 Aar i Sæby. Førte som Journalist og Forf. en dygtig Pen.

Kommandør *P. J. C. Hejer Holbøll* fyldte forl. 80 Aar. 47 Officer, 64 Næstkommanderende under Kaptejn-ljtn. Hammer. 68 Kapt., traadte ud af Flaaden 77, derefter Lodsinspektør i København.

† Kancelliraad *J. Dam*, Hørning, er død, 70 Aar gl. Han beklædte med stor Dygtighed en Række off. Hverv som Sogneraadform., Landvæsenskommissær o.a. En anset Mand, hvis Ord havde Vægt,

Anagrammer De — ?

Udfaldet af vor Anagram-Konkurrence har været, at

Første Præmie, 100 Kr., tilfaldt Hr. Tegner *N. J. Friis*, Gothersgade 93, København.

Anden Præmie, 50 Kr., Hr. *V. Østerberg*, Karolinelundsvej 21, Horsens og

Tredje Præmie, 25 Kr., Fru *Nyegaard*, Øster Klostergade 20, Kolding.

Vi skal i næste Nummer komme tilbage til Bedømmelsen og de præmierede Anagrammer.

Rettelse. Ved en Ombyrderfejl var i Slutningen af „Gjedsted Tang- og Madrats-Fabrik“ i forrige Nummer nogle Linjer blevne ombyttede. Det skulde hedde saaledes:

„Foruden Tangmadrats, uafstukne og afstukne, leverer Fabriken Fjedermadrats, Fjedermadrats, Vegetabiliemadrats, Krølhaarsmadrats. Og man forstaa, hvor stor Virksomheden er, naar man hører, at Bygningerne spænder over 8000 Kvadratalen. Alt i alt er det en Virksomhed, der i høj Grad taler til Gunst for Energien og Dygtigheden hos den danske Nation.“

„Hver 8. Dag“s Telefontal: 6822 og 3748.

Redaktør *C. C. Clausen* træffes daglig Kl. 11¹/₂—12¹/₂. Privatbolig: Telf. 4121.

Redaktionssekretæren træffes dagl. Kl. 10—3.

Forretningsføreren for Annonceafdelingen træffes daglig Kl. 3—4.

Vore Hofleverandører.

V. E. Rubow's Eftfl., Kgl. Hofbager.

Hovedforretningen i Vimmelskiftet 37.

sin Tid grundlagt af Bagermester Tesch. Men den, der gav Firmaet Navn og Klang i Københavnernes Bevidsthed, var dog først Hr. E. Rubow, der købte Forretningen i 1858. Der var og er flere Rubow'er her i Staden, men „at gaa til Rubow“, „at købe hos Rubow“, „Brød fra Rubow“, det sigter alt sammen kun til denne ene Forretning. Og endnu mere fik Navnet Klang, da det blev „Rubows Efterfølger“, thi først da kommer den store

Der har været Bageri i den kendte Ejendom i Vimmelskiftet i mindst to Hundrede Aar, og det nuværende Firma har bestaaet i over Hundrede Aar. Det blev i

Vækst. I 1887 købte nemlig Fru H. Benthien sammen med Hr. Grosserer Petersen Forretningen, der efter den sidstes Død i 1890 blev drevet videre af Fru Benthien.

Butiken i Filia.en i Jægersborg Allé.

FIVER 8 DAG

Nr. 7. 15. Aargang.

15. November 1903.

Kejser Wilhelm i Kostume fra Frederik den . . . es Tid.

Hans sidste Reportage.

Erindring fra Journalistlivet. Genfortalt af Adolph P. Rosenberg.

For nogle Aar siden var jeg ansat som Redaktionssekretær ved et af vore største Blade, fortalte en af mine bekendte en Aften. „Ved Bladet var der ansat en Mand, der var en virkelig Specialist, naar det gjaldt Referater af Mord. Han brød sig ikke stort om andre Forbrydelser, Indbrud, Tyveri eller lignende, men drejede det sig om et opsigtsvækkende, hemmelighedsfuldt Mord, saa var hans hele Interesse straks taget fangen. Han kunde paa sine Fingre alle mere fremragende Mordhistorier, og det var ham en virkelig Fornøjelse at faa Lejlighed til at være med til at opdage alle de hemmelighedsfulde Forbrydelser, som blev begaaede indenfor vor Bys Omraade.

I alle Tilfælde — undtagen det ene, som jeg nu skal fortælle om — lykkedes det ham at opspore Morderen, inden Opdagelsespolitiet havde opdaget det allerringeste.

Jeg er senere kommen paa den Tanke, at Hemmeligheden ved hans Held laa deri, at han selv i Aanden satte sig i Morderens Sted og saa drog sine Slutninger mere af Motiverne end af de Oplysninger, som han fik af Politiet.

— Der kan meget sjældent være Tale om nogen egentlig Metode, naar en Forbrydelse bliver begaaet, sagde han en Gang til mig i et af sine meddelsomme Øjeblikke. — De fleste handler omtrent ens, naar de befinder sig i samme Omstændigheder. Et Mord bliver først virkelig hemmelighedsfuldt, naar Morderen gaar fuldstændig systematisk til Værks.

Jeg spurgte ham en Gang, hvorfor han ikke var bleven Politimand, Opdagelsesbejant.

„Jeg er bleven opdragen til Avismand,“ svarede han, „og gammel Vane er ikke til at bryde.“

En tidlig Morgenstund fandtes midt i Byen en fint udseende Mand liggende død, dræbt i en Allé, som førte til en offentlig Bygning.

Aftenaviserne havde nogle faa Ord om Fundet, men havde ikke gjort stort ud af det, saa jeg besluttede at overlade Sagen til Johansen — Bladets Referents Navn.

Da han ikke kom op paa Redaktionskontoret til sædvanlig Tid, nærrede jeg ikke den ringeste Tvivl om, at han allerede var begyndt at anstille sine Undersøgelser og Efterforskninger, thi dette Tilfælde var jo netop en Forbrydelse efter hans Ønske.

Ofret var bleven genkendt som en Handelsrejsende, der var ankommen samme Dag, og som — saa vidt man vidste — hverken havde

Venner eller Bekendte i Byen. Noget Rovmord var det ikke, thi alle hans Penge og Værdisager var urørte. I Baghovedet fandt man et let Saar, og gennem Hjertet var der blevet stukket et smalt, spidst Vaaben. Hvad der i Særdeleshed var mærkeligt, var, at en saadan Forbrydelse kunde blive begaaet paa et saa befærdet Sted, og at man alligevel ikke var i Stand til at opdage det fjerneste Spor af Morderen.

Men da saadanne Vanskeligheder kun plejede at ægge Johansen i endnu højere Grad, saa nærrede jeg — som sagt — ingen Tvivl om, at han nok vilde finde ud af det, skaffe Lys i Sagen.

Jeg blev derfor i højeste Grad forbavset, da han kom op paa Kontoret ved Sekstiden om Eftermiddagen og ikke kendte det ringeste til hele Historien.

Han saa træt og medtaget ud, men da han forsikrede, at han ikke var syg, fortalte jeg ham, hvad der var sket. Jeg tror, jeg saa ham fare sammen, men han beherskede sig og gik uden at sige et Ord.

Jeg saa ham ikke igen den Aften.

Da det blev henimod Midnat, begyndte jeg at undre mig over, at han ikke lod høre fra sig, men jeg tænkte mig, at han var bleven endnu mere ilde tilpas og ringede derfor Politiet op for at erfare det sidste Nyt i Mordaffæren.

Jeg fik imidlertid det Svar, at der intet nyt var opdaget, og at Johansen ikke havde været der for at indhente Oplysninger. Jeg satte mig derfor til at skrive en Beretning om Mordet.

Nogen Tid efter kom Johansen. Hans Gang var usikker og hans Ansigt meget rødt. Han havde øjensynlig drukket meget — noget, han aldrig plejede at gøre — men var alligvel fuldt tilregnelig; han gjorde Indtryk af, at være i høj Grad nervøs, skønt han i det Ydre var rolig som sædvanlig.

Jeg spurgte ham, om han havde hørt noget nyt, og om hans Artikkel om Mordet var færdig. Han svarede, at han intet havde skrevet.

„Men saa skynd Dem da at skrive den!“ sagde jeg i en ret heftig Tone.

Da sagde han til min Forundring, at han intet havde at skrive; Politiet havde ikke opdaget noget nyt, og han antog, at jeg havde skrevet en Beretning efter Aftenaviserne.

„Er det nogen Sinde før hændet, at Politiet har givet Dem Oplysninger om et Mord?“ udbrød jeg fuldstændig rasende. „Og hvad Beretningen i Aftenaviserne angaar, saa maa De dog kunne smøre noget sammen, som er meget bedre end den.“

Synlig fortvivlet satte han sig ved sit Skrivebord. Jeg gjorde Forsøg paa at være venlig

imod ham, gav ham den Artikel, som jeg selv havde skrevet, og bad ham kun skrive en Spalte om selve Mordstedet.

„Jeg har ikke set det,“ svarede han.

Alligevel tog han mit Manuskript og begyndte at læse ligesom imod sin Vilje, draget af en uforklarlig Magt. Derpaa greb han sin Pen og gjorde nogle mindre Rettelser. Nogen Tid sad han fuldstændig ubevægelig, i dybe Tanker. Saa begyndte han at skrive.

Og Side fylttes efter Side. Jeg greb den ene efter den anden, læste den hurtigt og sendte den øjeblikkelig op i Sætteriet. Jeg for-tod, at han var i Færd med at udføre en Reporterdaad, — den største, han nogensinde havde udført.

Han syntes at være inspireret af Morderens inderste Tanker, og enhver Enkelthed kom frem med en Tydelighed og Klarhed, som klart viste Aarsagen til Forbrydelsen og Maaden, hvorpaa den var bleven begaaet.

Til en Begyndelse beskrev han Stedet med en Nøjagtighed, som vilde have været umulig for en, der ikke havde studeret det grundigt. Valget af Stedet forklarede han paa den Maade, at det skarpe Lys, som straaled ud af Vinduerne, gjorde det umuligt for de forbigaaende at se, hvad der foregik i Skyggen.

Medens derfor Morderen blev skjult i uigen-nemtrængeligt Mørke, kunde han med Lethed rette det dræbende Stød imod Ofret.

Desuden vilde Larmen fra Maskinerne for-trænge al anden Lyd.

Slaget i Hovedet maatte, skrev han, hidrøre fra en Stok, medens Stødet igennem Hjertet maatte være tilføjet med en smal lang Stilet eller Dolk. Den Kendsgerning, at dette ret usæd-vanlige Vaaben var bleven ført med sikker og fast Haand, efter at Ofret var blevet bedøvet ved Slaget i Hovedet, tydede paa, at Mordet havde været overlagt, ligeledes, at det intet Rovmord var, da Ligets Værdigendstande var urørte. Han sluttede deraf, at Motivet til Mor-det maatte søges i Hævn.

Kort sagt, en mere mesterlig Analyse af Mor-det og dets Motiver har jeg aldrig læst.

Med saa begyndte han paa noget, som jeg i Begyndelsen troede var rene Fantasifostre, an-gaaende den Bevæggrund, som kunde have for-ledt Morderen til at dræbe sit Offer.

I Begyndelsen var det kun løse Formodnin-ger, men efterhaanden blev de saa bestemte, at jeg forstod, at han mente noget alvorligt med det.

Han beskrev, hvorledes den myrdede en Gang som en god Ven var bleven modtaget i den andens Hjem; hvorledes han ved velbereg-net List og Forførelsesmidler havde stjaalet Hustruens Kærlighed; og hvorledes tilsidst alt var blevet opdaget og det en Gang saa lykkel-ige Hjem opløst.

Han fortalte, hvordan Uslingen siden havde forladt den unge og værgeløse Kvinde, hvor-dan Tanken paa Hævn fyldte den forurettede Mand; hvordan han i Maanedsviis havde fulgt Ofrets mindste Bevægelser, lige indtil han kom til Byen, og saa var gaaet efter ham til det Sted, hvor Mordet var begaaet; hvorledes han havde udryddet alle Spor, som kunde lede til Op-dagelse — to Breve, som laa i den myrdedes Lomme — og hvorledes han selv var flygtet, sikker paa sin Hemmelighed.

— — —

Medens jeg læste denne mærkelige Historie, følte jeg mig mere og mere overbevist om, at dette var den absolute Sandhed.

Dersom Artiklens Forfatter havde begaaet Forbrydelsen, kunde han ikke have beskrevet den med større Nøjagtighed.

Pludselig slog en Tanke mig — kunde han beskrive en Forbrydelse *saa nøjagtigt* uden selv at have begaaet den?

Vi var ene i Værelset.

Jeg saa ængstelig hen paa Johansen. Han skrev hurtigt, men med fast Haand.

Hans Øjne var stive, men han syntes at se igennem Papiret, paa noget, som fængslede ham med Tryllemagt, noget forfærdeligt.

Da han var færdig, for han sammen, som om han vaagnede af en Bedøvelse.

Jeg saa paa den sidste Side. Der saa jeg til min ubeskrivelige Skræk Bekræftelse paa min Frygt.

„Men, Menneske, er dette sandt?“ udrød jeg.

„Hvert Ord er sandt,“ svarede han med fast, men svag Stemme.

„Da har De skrevet Deres egen Arrestordre,“ sagde jeg.

Hans Hoved sank ned paa Bordpladen, men han sagde ikke et Ord.

„Johansen,“ sagde jeg endelig, „der er alle-rede kommet saa meget i Trykken, at De er dødsens; om et Par Timer kommer Avisen ud, og en Time efter vil Politiet være efter Dem. Gaa hjem og benyt den Tid, De har, paa den bedst mulige Maade.

* * *

„Det gik, som jeg havde forudsagt,“ vedblev min Ven efter en Pavse. „Næppe en Time efter, at Avisen var kommen ud, kom en Opdagelses-betjent for at faa Oplysning om, hvem der havde skrevet Artiklen.

Jeg pegede kun paa Johansens Navn, og Po-litiet gik for at søge ham.

De fandt ham paa hans Værelse — men han havde stukket en lang smal Dolk gennem Hjer-tet . . . .“

imod ham, gav ham den Artikel, som jeg selv havde skrevet, og bad ham kun skrive en Spalte om selve Mordstedet.

„Jeg har ikke set det,“ svarede han.

Alligevel tog han mit Manuskript og begyndte at læse ligesom imod sin Vilje, draget af en uforklarlig Magt. Derpaa greb han sin Pen og gjorde nogle mindre Rettelser. Nogen Tid sad han fuldstændig ubevægelig, i dybe Tanker. Saa begyndte han at skrive.

Og Side fyldtes efter Side. Jeg greb den ene efter den anden, læste den hurtigt og sendte den øjeblikkelig op i Sætteriet. Jeg forstod, at han var i Færd med at udføre en Reporterdaad, — den største, han nogensinde havde udført.

Han syntes at være inspireret af Morderens inderste Tanker, og enhver Enkelthed kom frem med en Tydelighed og Klarhed, som klart viste Aarsagen til Forbrydelsen og Maaden, hvorpaa den var bleven begaaet.

Til en Begyndelse beskrev han Stedet med en Nøjagtighed, som vilde have været umulig for en, der ikke havde studeret det grundigt. Valget af Stedet forklarede han paa den Maade, at det skarpe Lys, som straaledede ud af Vinduene, gjorde det umuligt for de forbigaaende at se, hvad der foregik i Skyggen.

Medens derfor Morderen blev skjult i uigennemtrængeligt Mørke, kunde han med Lethed rette det dræbende Stød imod Ofret.

Desuden vilde Larmen fra Maskinerne fortrænge al anden Lyd.

Slaget i Hovedet maatte, skrev han, hidrøre fra en Stok, medens Stødet igennem Hjertet maatte være tilføjet med en smal lang Stilet eller Dolk. Den Kendsgerning, at dette ret usædvanlige Vaaben var bleven ført med sikker og fast Haand, efter at Ofret var blevet bedøvet ved Slaget i Hovedet, tydede paa, at Mordet havde været overlagt, ligeledes, at det intet Rovmord var, da Ligets Værdigenstande var urørte. Han sluttede deraf, at Motivet til Mordet maatte søges i Hævn.

Kort sagt, en mere mesterlig Analyse af Mordet og dets Motiver har jeg aldrig læst.

Med saa begyndte han paa noget, som jeg i Begyndelsen troede var rene Fantasifostre, angaaende den Bevæggrund, som kunde have ført Morderen til at dræbe sit Offer.

I Begyndelsen var det kun løse Formodninger, men efterhaanden blev de saa bestemte, at jeg forstod, at han mente noget alvorligt med det.

Han beskrev, hvorledes den myrdede en Gang som en god Ven var bleven modtaget i den andens Hjem; hvorledes han ved velberegnet List og Forførelsesmidler havde stjaalet Hustruens Kærlighed; og hvorledes tilsidst alt var blevet opdaget og det en Gang saa lykkelige Hjem opløst.

Han fortalte, hvordan Uslingen siden havde forladt den unge og værgeløse Kvinde, hvordan Tanken paa Hævn fyldte den forurettede Mand; hvordan han i Maanedsviis havde fulgt Ofrets mindste Bevægelser, lige indtil han kom til Byen, og saa var gaaet efter ham til det Sted, hvor Mordet var begaaet; hvorledes han havde udryddet alle Spor, som kunde lede til Opdagelse — to Breve, som laa i den myrdedes Lomme — og hvorledes han selv var flygtet, sikker paa sin Hemmelighed.

— — —

Medens jeg læste denne mærkelige Historie, følte jeg mig mere og mere overbevist om, at dette var den absolute Sandhed.

Dersom Artiklens Forfatter havde begaaet Forbrydelsen, kunde han ikke have beskrevet den med større Nøjagtighed.

Pludselig slog en Tanke mig — kunde han beskrive en Forbrydelse *saa nøjagtigt* uden selv at have begaaet den?

Vi var ene i Værelset.

Jeg saa ængstelig hen paa Johansen. Han skrev hurtigt, men med fast Haand.

Hans Øjne var stive, men han syntes at se igennem Papiret, paa noget, som fængslede ham med Tryllemagt, noget forfærdeligt.

Da han var færdig, for han sammen, som om han vaagnede af en Bedøvelse.

Jeg saa paa den sidste Side. Der saa jeg til min ubeskrivelige Skræk Bekræftelse paa min Frygt.

„Men, Menneske, er dette sandt?“ udbød jeg.

„Hvert Ord er sandt,“ svarede han med fast, men svag Stemme.

„Da har De skrevet Deres egen Arrestordre,“ sagde jeg.

Hans Hoved sank ned paa Bordpladen, men han sagde ikke et Ord.

„Johansen,“ sagde jeg endelig, „der er allerede kommet saa meget i Trykken, at De er dødsens; om et Par Timer kommer Avisen ud, og en Time efter vil Politiet være efter Dem. Gaa hjem og benyt den Tid, De har, paa den bedst mulige Maade.“

„Det gik, som jeg havde forudsagt,“ vedblev min Ven efter en Pause. „Næppe en Time efter, at Avisen var kommen ud, kom en Opdagelsesbetjent for at faa Oplysning om, hvem der havde skrevet Artiklen.“

Jeg pegede kun paa Johansens Navn, og Politiet gik for at søge ham.

De fandt ham paa hans Værelse — men han havde stukket en lang smal Dolk gennem Hjertet . . . .“

Kejser Wilhelm.

Kejser Wilhelm er atter Dagens Mand som saa ofte før, men han har maaske næppe før som Dagens Mand været underkastet en saa almindelig og skarp Kritik.

Da Kejser Friedrichs korte Regimente var omme, og Sønnen blev Kejser over dette tyske Rige, der da kun havde en halv

Det er sagt saa tidt, at det er trivielt, men alligevel, Kejser Wilhelm er uomstridt den interessanteste Personlighed blandt Europas Su-

Kejser Wilhelm II. i den tropiske Uniform som præjsisk General, hvori han foretog sin Jorsalafart.

Menneskealder bag sig, imødesaa man med spændt Interesse, hvad der vilde ske. Kejser Friedrich havde man i den gamle Kejsers Dage drømt om som Liberalismens Kejser, og mange frygtede nu et Bismarck-Regimente af Jern og Staal, flere endnu en Krigsæra, der vilde overskylle Europa med Blod og Ulykker.

Men man ventede, skete. Den unge Kejser skittede sig, at med Bismarck og har aldrig brudt Freden.

veræner. Han er et Menneske paa Tronen. Derfor staar der altid Gny om hans Navn.

Han har gennem Fader og Moder taget Arv baade efter Hohenzollernerne og Welferne. Fra de første stammer den alvorlige Stræben, Resolutheden, Energien og de militære Intereser — fra andre, hvad der er i ham af moderne og liberale

Meninger, Lysten til Sport og især til Sæn.

Hans Bedstemoder paa mødrene Side, Dronning Victoria, satte ham meget højt. Som Barn kom han ofte til England. Da han var fire Aar, overværede han det nuværende engelske Kongepars Vielse. To af hans Onkler skulde da passe paa ham, men naar de tog et Tag i ham for at holde ham stille, bed han dem i Benene.

Han var i hele sin Barndom en uregerlig Dreng, stædig i sin Vilje som den Dag i Dag.

KEJSER WILHELM

To Venner. Sultanen af Tyrkiet og Kejser Wilhelm.

Den Mand, der øvede størst Indflydelse paa ham, var Professor Hintzpeter, der ledede hans Opdragelse i de vanskelige Aar, mens han besøgte Gymnasiet i Cassel. Han forstod og respekterede den stærke Personlighed hos Prinsen, søgte blot at afslibe de skarpeste Kanter ved at lade ham omgaas Jævnaldrende. Derpaa fik Prinsen sin militære Uddannelse til Lands og til Søs og blev en ivrig Officer.

Som han var som ung, er han som ældre. En Mand, der ikke tager i Betænkning at følge sit eget Hoved, men heller ikke, for at tage Følgerne af sine Handlinger. Han har begaaet mange overilede Skridt, men endnu oftere er han bleven misforstaaet. Og dog har han fra første Færd vist aabent Visir. Han vilde herske selv, ikke blot „regere“, saadan som det nu er konstitutionelle Monarkers Lod, derfor maatte han lade Bismarck gaa.

Man frygtede af ham Krigen. Han sagde straks, at han vilde Freden, og han har gentaget det ofte, selv naar han rustede stærkest. I alt Fald har hans Land høstet en usigelig Gavn af den Fred, han har holdt. —

Tyskland har i hans Tid været i mægtig Opkomst paa alle Kulturens Omraader. Industri, Handel, Folkeoplysning, Administration, Videnskab, alt er gaaet fremad med Kæmpeskridt. Jernbanenettet er bleven tæt og udstrakt, Kanaler er gravede, Havne anlagte, der er en Vækst og Grøde i Udviklingen, som man maa

misunde. Tilvæksten i Folketal er lig med Kanadas og Australiens Indbyggertal. Mens Udvandringen før var stigende, er den nu i stærk Tilbagegang. Man forstaaer bedst, hvor stor Tilvæksten er, naar man hører, at Tilvæksten til Tysklands numeriske Styrke i de sidste 50 Aar er lig med Prøjsens Indbyggerantal ved Krigens Slutning 1871 og større end hele Tysklands Befolkningstal ved Slutningen af Napoleons-Krigene.

Naturligvis vilde det være naivt at tilskrive Kejseren alene Fortjenesten herfor. Men han haft sin store Del deri; han har som Hersker været den stadige Stimulans for Tyskernes Fantasi, deres Ærgerrighed og Foretagsomhed.

Hans egen Ærgerrighed nøjes imidlertid ikke med at ville udvikle Landet selv til dets højeste Blomstring, nej, han vil tillige gøre det til et Kolonialrige. Og trods stærk Modstand har Folket fulgt ham. Han har bragt Tysklands Flaade op til en Verdensmagts, og han har skaffet Landet Kolonier.

Men her ligger maaske netop Kejserens overdrevne Ærgerrighed og hans Regerings Svaghed. De Kolonier, han med saa store

Kejser Wilhelm som Jæger.

Ofre har skaffet Tyskland, er ikke meget værd. Tysklands Stilling som Kolonialrige er betydningsløs. Og Flaaden, hvortil der er øst Penge ud som Vand, kan aldrig staa Maal med Englands, men dog ligger der netop en Fare for Krig i den. Det er her, Kejserens militære Ambitioner har udløst sig.

Saa lidt som i sin Kolonial- eller Flaadepolitik har Kejser Wilhelm været heldig i sin Udenrigspolitik.

Først var der Krüger-Telegrammet, som i England vakte en Modvilje, der aldrig senere er slukket, saa Pilgrimsrejsen til Jerusalem og Besøget i Marokko — og endelig nu Kejserens sidste Redegørelse for sit Forhold til England under Boererkrigen.

Det ser ud til, at han altid har næret en ulykkelig Kærlighed til Englænderne — og Ætids følt sig misforstaaet af dem. Han har atter og atter sagt, at han kun vilde Fred og Forstaaelse, men Englænderne mødte ham med Mistro og Fjendskab — og nu mere end nogensinde.

Det sidste Kejserinterview har rokket stærkt ved Kejserens Popularitet i Tyskland. Og alligevel er han maaske mere populær end nogen anden europæisk Monark. Thi trods alt er der i Folket en Stolthedsfølelse over at have ham til Chef.

Men han rager jo ogsaa op. Han ved alt, siger Tyskerne — og noget er der om det.

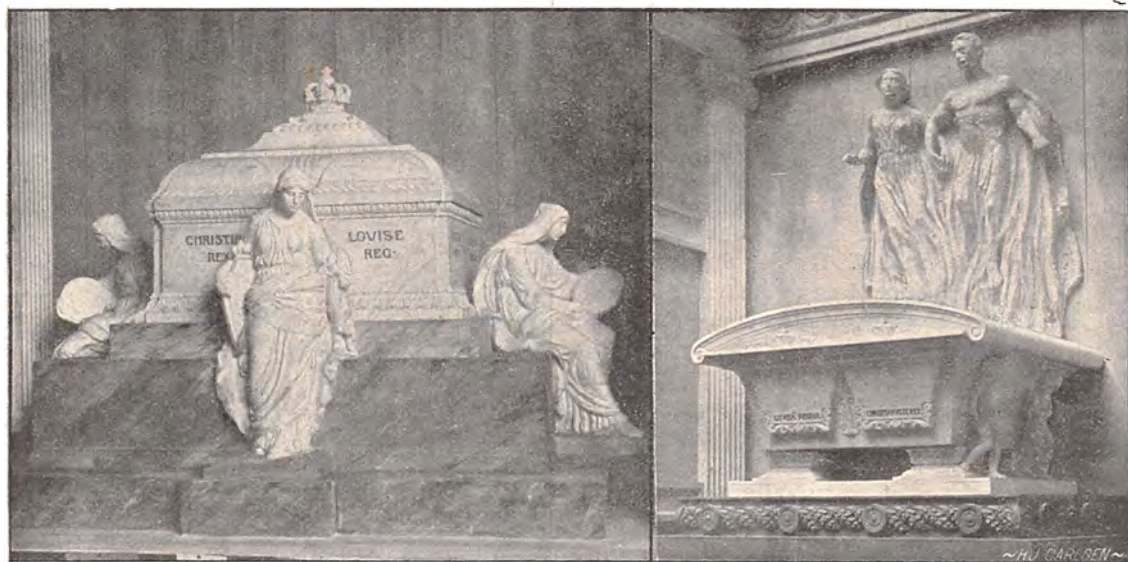
Han er Soldat og bedre end nogen anden inde i alt vedrørende Europas militære Spørgsmaal, Taler af Guds Naade, Sprogmand, Digter, Maler, Musiker, Orkesterleder, Teaterdirektør, Civilingeniør, Journalist — og ideel Familiefader.

Og dette sidste betyder ikke mindst i Tyskland. Naar Tyskerne ser deres Kejser ride Morgentur med sine fem strunke Sønner, saa er de stolte af det ogsaa. Og Kejserens Ægteskabslykke og Familieliv er hævet over enhver Tvivl — det er et Særsyn blandt Europas Kongehuse.

Kejseren sætter selvfølgelig Pris paa denne Popularitet, og netop derfor var hele Affæren med Hof-Camarillaen ham en Torn i Øjet. „Jeg lader mig ikke indpuste mine Meninger af andre,“ sagde han, „jeg danner dem selv, og jeg lader ikke mine private Venner influere paa min Politik. Jeg hader det Ord, Camarilla, og jeg kender ikke til saadannes Eksistens under min Regering. Min Uafhængighed er uangribelig.“

Kejser Wilhelm er en flittig Mand — han arbejder fra tidlig Morgen til sen Aften, og sine Adspredelser søger han altid i sin Families Kreds. Privat er Kejseren morsom, altid interesseret og meget meddelsom. Hans Øjsten er hans eneste Datter. Han siger om hende: „Hun glemmer undertiden, at jeg er Kejseren, men hun glemmer aldrig, at hun er Hans Majestæ Kejserens Datter“. Og deri ligner hun sin Far.

M. S.

To af Dobbeltarkofagerne over Christian IX. og Dronning Louise. Jul. Aagaard fot.

Vi bringer her Gengivelser af de to Sarkofager, som Bedømmelsesudvalget i Sarkofagkonkurrencen har tilkendt de to Førstepremier à 2000 Kr. Den ene er udkastet af Arkitekt Alfr. Jørgensen i Forening med Billedhugger Jens Jacob Nielsen, den anden af Maleren Willumsen.

Skomagerværksted paa Blindeinstituttet.

Blindeinstituttets 50-Aars Jubilæum. Blindeinstituttet fejrede d. 5. Novbr. sit 50-Aars Jubilæum. Det første Blindeinstitut i Danmark oprettedes i 1811 af Velgørenhedsselskabet „Kæden“. Det

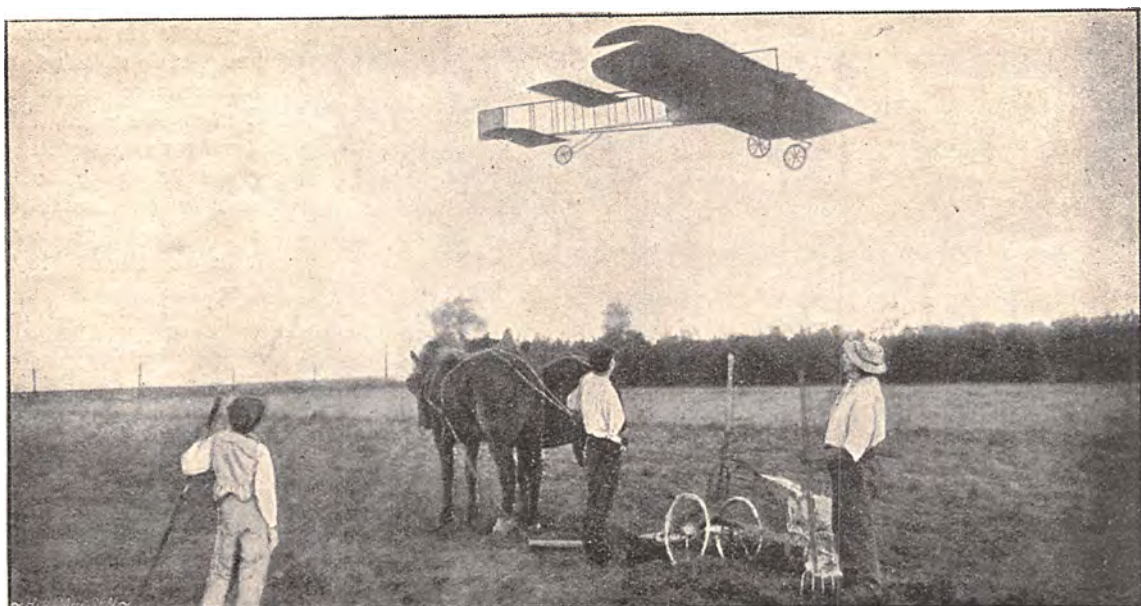
Intet Under da, at Jubilæumsfesten formede sig som en Hyldest til den store Filantrops Minde ved Afsløring af en Mindesten paa hans Grav, rejst af de blinde.

begyndte sin Virksomhed i et lejet Lokale i Aabenraa med kun 12 Elever. Men dets Tilstand var nærmest hensygnende, da det kneb med Penge, skønt Staten aarlig skød 1000 Rdlr. til. Først i 1852 blev Blindesagen taget op med Kraft. Der blev nedsat en Kommission, og i Johs. Moldenhawer fandt man den rette Mand til at virke for Sagen. I 1858 indviedes saa det nye Blindeinstitut paa Citadelsvej, hvor der er Plads til 100 Elever. Her udførtes under Moldenhawers Ledelse et stort Kærlighedsværk for de blinde.

Casino: „De fem Søstre“. Scene af anden Akt. Reiffenstein-Hansen fot.

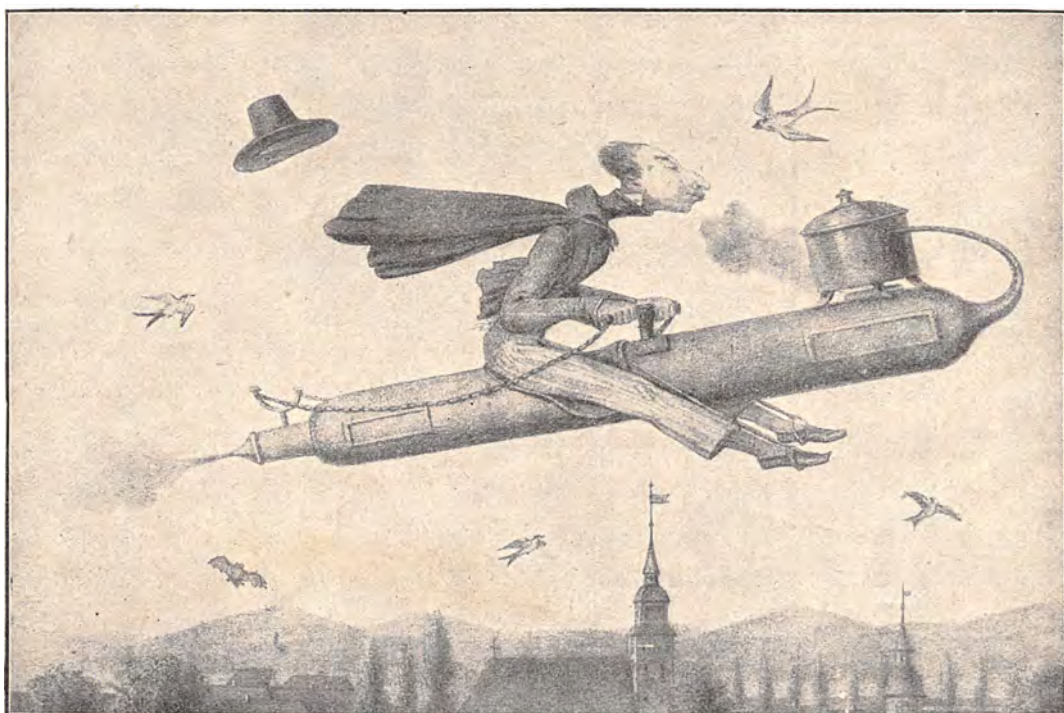
„Vidunderet drager forbi.“ Nu rejses der virkelig pr. Flyvemaskine fra By til By.

Den første virkelige Luftrejse.

De maa nok undres, disse Bønder, nok lade Ploven standse og Greben hvile. For det er Vidunderet, der virkeliggøres for deres store, runde Øjne. Luftens Erobring, den første virkelige Luftrejse fra By til By. Denne Flyvemaskine, der i en rivende Fart kommer

og i en susende Fart forsvinder, er Aarhundreders Drøm, der sejler afsted ved højlys Dag, en Oktobereftermiddag i Solens sanddru Skin. Jordens bundne Søn er bleven befriet, har faaet Vinger.

Eller for at omsætte det i præcise og nøg-

„Dampmaskinehest, hvorpaa man i en Time kan ride fra Paris til St. Petersborg“. Karikatur fra Midten af forrige Aarhundrede.

terne Detailler. Henri Farman fløj den 30te Oktober 27 Kilometer i 20 Minuter i lige Linje fra Châlons til Rheims, og næste Dag fløj en anden Franskmand, Hr. Blériot, fra Tours til Nabolaget af Artenay og tilbage igen, ialt 28 Kilometer.

Der er fløjet over længere Afstande og i længere Tid. Men de tidligere Luftrejser har været Forsøg paa en flad Øvelsesplads, en bestandig Kredsen i Ring. Her gik for første Gang en virkelig Rejse fra By til By, en Virkeliggørelse af det praktiske Formaal, at flytte os fra Sted til Sted ganske paa samme Maade, som Toget flytter os rundt i Landet.

Farman, hvis Navn i den sidste Tid var ligesom stillet noget i Skygge af Brødrene Wrights glimrende Luftfarter, gik op den nævnte Eftermiddag uden at underrette nogen om sin Plan. Og holdende sig i en Højde af ca. 75 Meter over Jordoverfladen gled han hen over Veje og Skove, Marker, Jernbaner, Bække,

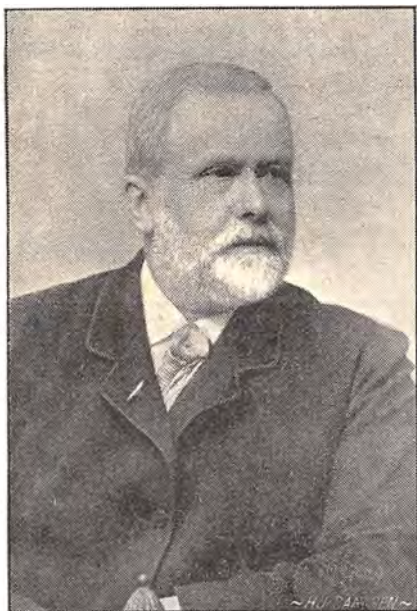
alt det, der spærrer vor Bevægelse hernede. Det maa have været med en berusende Følelse af Frihed, at han er fløjet hen over det hele, her oppe i Luften, hvor ingen Ejendomsret sætter Skæl og rejser sit: Forbudt.

Farman gjorde ikke Vejen tilbage, uagtet hans Aéroplan var fuldt flyvedygtigt; men næste Dag skulde han vinde en Højdepris, og han vilde ikke risikere noget. Blériot gjorde derimod, som sagt, Turen Tur- og Retur.

Og nu kan vi smile ad vore Fædres Overklogskab, der indgav Karikaturtegneren Ideen til hosstaaende Billede. Karikaturtegnerne har som oftest repræsenteret den spidsborgerlige Fornuft, den saakaldte sunde Fornuft, og derfor har de næsten altid været til Latter for Efterverdenen, der har set alt det, som de har spottet, virkeliggøres. Saadan kommer der Ligevægt i Tingene. Latteren slaar sammen om dem, der brugte Latteren og ofte misbrugte den mod det, der skulde komme. ALONSO.

Højskoleforstander Dr. phil. Jens Nørregaard.

Den 13. Novbr. fyldte Højskoleforstander Nørregaard, Testrup, de 70 Aar. Han er en af Højskolens ejendommeligste Skikkelser, en af dens mestomfattende, og efter

Højskoleforstander Dr. phil. Jens Nørregaard.

Ludvig Schrøders Død vel nok dens dyrebareste Navn. Han hørte til den samme Kreds som Schrøder, Ernst Trier, C. Baagø, disse unge Studerende og Kandidater, der omkring ved

Aaret 1860 sluttede sig til Grundtvigianismen. Den dybest indgribende Begivenhed i hans Liv var sikkert Krigen i 1864, hvor han gik frivillig med. Og efter Ulykken bestemte han sig som saa mange andre varmt følede Mænd til at arbejde paa Landets Oprensning. For ham formede Kampen sig nu som en Kamp mod det, han da ansaa for den farligste indre Fjende, den bjørnbakske Bevægelse i Aarhusseggen. Den formede sig for ham som en Kamp af Aand imod Uaand, af Ideerne mod Matrialismen. Og han opsøgte Fjenden i hans egen Lejr. Han lagde sin Højskole i Testrup tæt op ad gamle Bjørnbaks faste Borg i Viby. Og i mange Aar stod der Gny ud over Landet af de haarde Kampe. Men Nørregaard havde tillige en anden Interesse. Han vilde vinde den studerende Ungdom. For at erhverve Adgang til et Universitetskateder disputerede han i 1886 for Doktorgraden og holdt de følgende Aar en Del Forelæsninger. Og endelig spænder hans Interesse ud over hele Norden, det første nordiske Højskolemøde blev saaledes holdt paa Testrup. Endnu skal blot nævnes, at han har været blandt Skyttesagens ivrigste Forkæmpere. N. M.

Geografisk Selskab har havt den smukke Tanke, at give Mylius Erichsens gamle Fader den Guldmedalje, som Sønnen skulde have haft, hvis han var kommen hjem fra sin vovsomme Færd over de grønlandske Ødemarker og Bræer. Alligevel en fattig Trøst for Tabet af den Søn og den Mand, hvis Liv var mere værd end alle de Resultater, som Ekspeditionen efter Sigende skal have bragt hjem.

Hovedgaden paa „Djævløsen“. Jul. Aagaard fot.

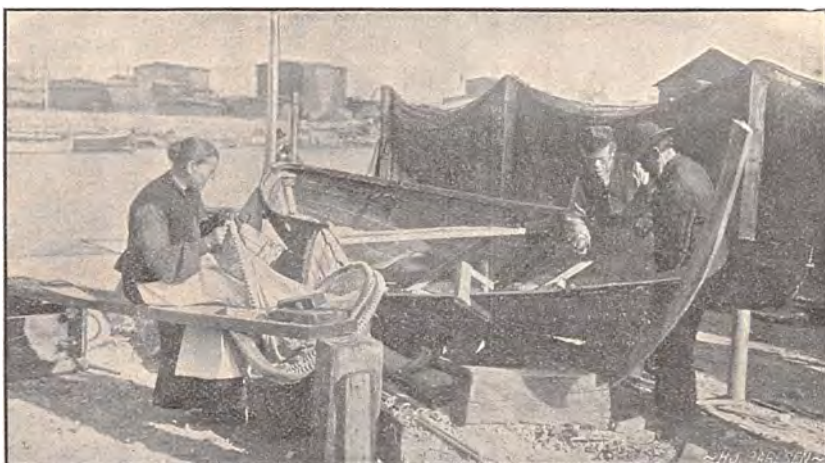
Københavns „Djævlø“.

Navnet lyder uhyggeligt. Og saa er der maaske, som vore Billeder viser, ikke mere idyllisk Plet til i København og Omegn. Og næppe heller mere ukendt Plet for Københavns halve Million Indbyggere. Der er mellem dem sikkert flere, som har været i Rom eller Amerika, end der har sat deres Ben paa den Halvø, der skærer sig ud i Københavns Havn der Sønder paa, og som et eller andet Hoved med Sans for Rædselens Mystik har givet Navn efter Dreyfus' Fangeø.

Men hvad er da Djævløsen? Det er som sagt ikke nogen Ø, men en Halvø, og den er af ret ny Dato, et Stykke opfyldt Land. Da man byggede den ny Godsbanegaard og fyldte den gamle Gasværkshavn ud, mistede de faa Fiskere, der har hjemme i København, deres gamle Stade. Og den „Tømmergrav“, der laa bag Vestre Hospital, blev ogsaa fyldt ud. For nu at skabe en ny Fiskerihavn og en ny Tømmergrav, lod man en lille Halvø fylde op ud i Havnen. Og paa den byggede Fiskerne deres Træhuse. Senere udvidede man Halvøen paa samme Vis, som man skabte Kvarteret om Islands Brygge.

Man mudrede op i Havnen, lod Vand og Mudder flyde ind over det Areal, man vilde indvinde, lod atter Vandet flyde bort, og en Dag laa der saa et Stykke nyt København. Paa den Maade har Havnevæsenet skabt en stor Oplagsplads, som det officielt benævner Enghavebrygge, og som er lejet ud til Tømmerlagre. Det var i en af Brædestablerne derude, at man fandt den forsvundne, maaske myrdede, maaske forulykkede Gardist, Proprietær Møllers Hat og Støvler. Det var dette Fund, der pludselig gav denne ukendte Plet Land Aktualitet, og som sikkert vil bevirke, at Djævlønavnet vanskelig igen viger fra den.

Det vil vel ogsaa drage en Del Københav-

Morgenidyl ved Fiskerboderne.

nerer derud. Men de vil ikke i denne for tidligt indtraadte Vinter faa det rette Indtryk af den lille, fredlyste Plet, denne hyggelige Fiskeridyl midt i en stor, travl By. Nej, gaa der ud en Sommermorgen, som da disse Billeder blev tagne, naar Arbejdet gøres udendørs, naar Mændene kalfatrer Baaden, og Konen bøder Garnet.

Naar Hønsene spankulerer rundt, og den lange Gade er fuld af legende Børn. Naar de smaa Haver er ét Blomsterflor, og Stokroserne slynger sig op ad Træskurene, der er Familjens Sommerbolig. Jeg har været der en saadan Sommermorgen, og der ligger endnu saa længe efter Solglaas over denne Morgen. ANTONIO.

Kvindelige Studenter før og nu.

Vore Dages kvindelige Student.

Saa gammel er altsaa Kvindernes akademiske Historie allerede bleven, at man kan tale om et „før og nu“, om den oprindelige Type og om den unge, kvindelige Student, som hun nu er. Man kan strides om, hvilken Type der sidder inde med den varmeste Begejstring, det største Mod, den fineste Intelligens. Et er dog givet: vore Dages kvindelige Student vil føre Palmen hjem, hvor Skønhed og kvindelig Ynde er Indsatsen.

Det var for 25 Aar siden ikke de helt unge, der tog Artium og blev Studenter. De, som

Naturen havde været naadig imod stoledede endnu for meget paa den gammel-dags Vej til Fremtid og Lykke gennem Ægteskabet til, at de skulde lægge Vejen om ad Lærdommen. Og den akademiske Kvindesags første Pionerer følte sig maaske ogsaa vel meget som Forkæmpere, de faldt maaske for ofte for Fristelsen til at markere deres alvorlige, aandelige Indre ogsaa i ydre Træk, i Klædedragt, Frisure og brydske Manerer. Den lærde var endnu saa decideret en Mandfolketype, og man søgte at nærme sig denne Type saa meget som muligt ved at skære det lange Haar af, ved at tilegne sig Mandens Vaner og hans kantede Optræden med de korte, haandfaste Bevægelser, den dybe Stemme og den ugratiøse Gang med de lange Skridt. Det var ikke blot Kvinden, men den emanciperede Kvinde, Blaastrømpen, der gik op ad Universitetets Trappe, ind under Ørnen, der spejdede op mod det himmelske Lys.

Gudskelov, det var dog kun en Overgangstype. Nu begynder Artium snart at høre med til almen højere Dannelse blandt unge Piger som mellem unge Mænd. Og gaar man nu en Eftermiddag op paa Universitet og ser paa Minervas sidste Ungdomskuld, frydes Øjet ved Synet af mangt et ungt og frisk Ansigt, af skinnende Øjenpar, af Kjoler, der sidder som de skal, Haar, der er tungt og bølgende og holdes sammen af et sølvsmedet Nakkespænde eller en Skilpaddeskam. Jeg tror, de er lige saa lærde som deres ældre, kortklippede Søstre for 25 Aar siden. Deres Eksamen vil sikkert blive lige saa fine som 80'ernes. Og de er ved Siden deraf de Moder Evas Døtre, som ene har Berettigelsen.

A. R.

Det mærkeligste Køkken i Danmark.

Fra dette „Bræddehytten“s Køkken, der kun er fem Skridt i Bredden, ni i Længden, blev daglig 2000 Maver mættede. Jul. Aagaard fot.

Naar man som det tænkende Menneske, man er, har siddet i „Bræddehytten“ og lagt Mærke til den evige Strøm af Mad, der gled ud ad den lille firkantede Lem ved Siden af Buffeten og fordelte sig i alle de sultne Maver, der, om man saa maa sige, fyldte Lokalet, vil man have forestillet sig bag denne Lem og al denne Mad et mægtigt Køkkenrum med et Utal af Komfurer, Skabe, Hylde og Daaser, en Overkok, mindst et halvt Dusin Kokke og et Dusin kolde og varme Jomfruer.

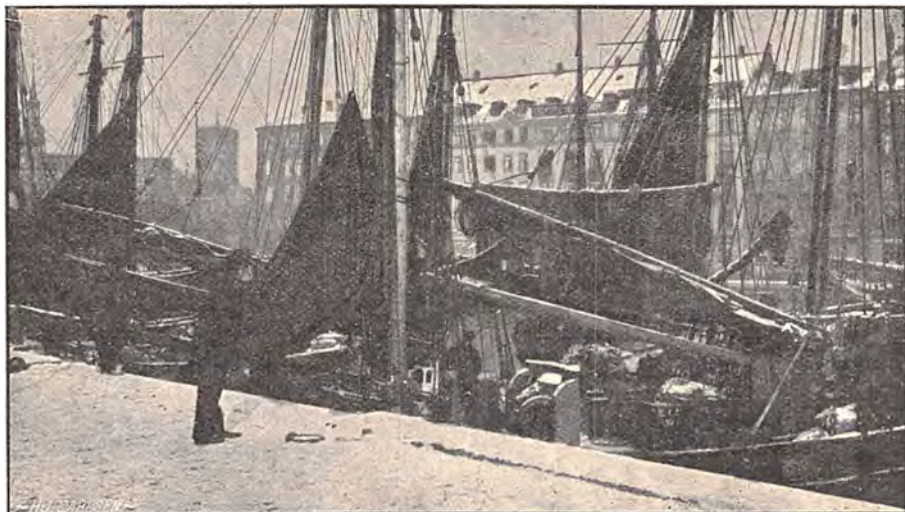
Og saa er Sandheden den, at „Bræddehytten“s Køkken, som ovenstaaende Billede viser,

ikke var større end mangt et Privatkøkken. Det er uforstaaeligt, at der paa denneindskrænkede Plads har kunnet laves Mad til at bespise op mod 2000 Munde om Dagen, ja, paa de rigtig store Dage langt flere. Eksempelvis kan nævnes, at der paa en enkelt Dag under Garderfesten blev slebet 2600 Knive. Det vil med andre Ord sige, at herved 3000 Mennesker den Dag har spist i „Bræddehytten“.

Gennem dette Hummer af et Restaurationskøkken gik der om Aaret for over 50,000 Kroner Kød og for ca. 30.000 Kroner Fisk. Der blev skrællet og kogt 7-800 Tønder Kartofler og brugt henved 32,000 Pund Smør. For en Fuldstændigheds Skyld noterer vi, at der gennemgaende blev fortæret et lille Tusinde Rundstykker om Dagen i „Bræddehytten“.

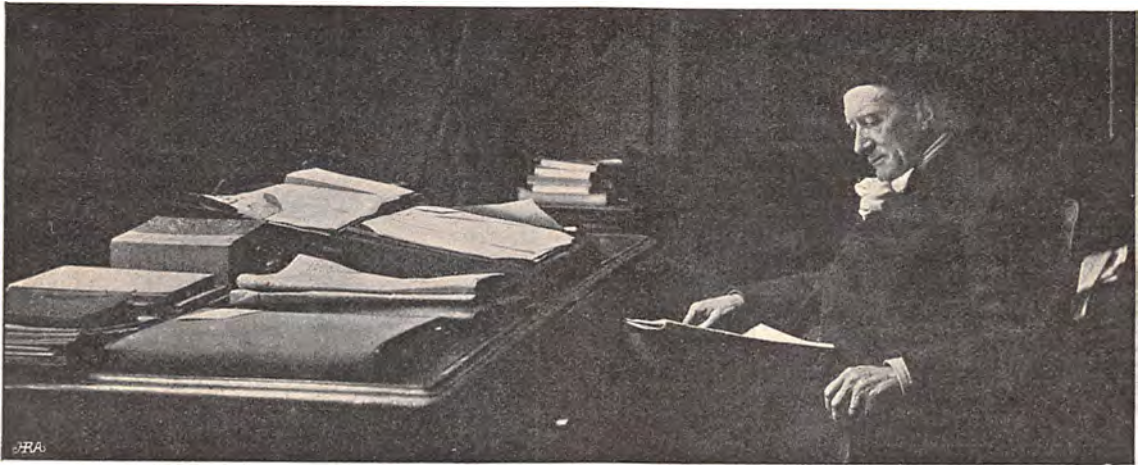
I Køkkenet foregik al Opvask, og dér blev der ogsaa lavet Kaffe. Arbejdet, der lededes af en Dame, blev besørget af 5 Kogejomfruer, 4 Piger, 2 Koner og nogle Karle. Man maa undres over, hvorledes alle disse Mennesker fik Plads til at røre sig for hverandre i saa lille et Rum, det var jo kun fem Skridt paa den ene Led og ni paa den anden.

Saa tidligt har Sneen sjældent dækket vor By, og Frostens stivnet vore Vande. Søreligger allerede med et blankt Dække. Det er en ukærkommen Gæst, der har meldt sig for tidligt. Vi har Arbejdsløshed nok i denne By paa Grund af de daarlige Tider, og nu truer ogsaa den Arbejdsløshed, som Vinteren jo altid bringer i sit triste Følge.

Den 5. November 1908. Jul. Aagaard fot.

Victorien Sardou.

Victorien Sardou, Frankrigs store Teaterfabrikant, er død, 77 Aar gammel. Om han har villet være mere, om han har villet være rigtig Digter, faar staa hen. Et opnaaede han i alt Fald: at blive den mest spillede og den mest velhavende af alle Nutidens dramatiske Forfattere. Ogsaa vore Scener beherskede han som næppe nogen anden Franskmand. Men behøver blot at minde om „Madame Sans-Gêne“. Og ufortjent var det ikke. Han havde alt sit i Orden, han kunde sine Ting. Han forstod at opfinde en

Handling, at tournere en Replik. (Og ud fra dette vidunderlige Herredømme over Midlerne paatog han sig alt til Faget henhørende: krævede Tiden Satire, Pathos, Historie, Samtid — vel, den fik Satire, Pathos, Historie, Samtid: Farcen og Tragedien var ham lige hjemlige og husvante. Og ingen samtidig Forfatter forstod som han at lægge en Rolle til Rette for en bestemt Skuespiller eller Skuespillerinde. Derfor var han elsket af dem og foragtet af alle de litterære Kolleger, der ikke tjente saa tykt som han.

Kejser Wilhelm i Reklamens Tjeneste.

En driftig Pariserkøbmand har paa en opsigtsvækkende Maade anvendt Karikaturer af Øjeblikkets Mænd paa Væggen udenfor sin Butik. Han har selv haft megen Glæde deraf. Var det mon ikke noget for en driftig københavnsk Handlende at gøre efter?

Raadhuskummen, Arbejdernes Gave til Raadhuset, som nu er anbragt foran Hovedindgangen. Jul. Aagaard fot.

Anagrammer De —?

Hver 8 Dag“ har haft megen Fornøjelse af sin Genopliven af den yndefulde Anagramsport. Ikke blot fra Danmark men fra Sverrig, Norge, Finland og Tyskland er Besvarelserne strømmede ind. Og morsomt er det at se, hvorledes Maanedens Hændelser har været bestemmende i Valget af Ord. Albertis Fald, Ministeriet Neergaard, I. C. Christensen, Bransagers Valg i Køge, Urolighederne paa Balkan har især lokket de anagram-søgende, og mest og særlig da Alberti. Oftest har Anagrammerne været angribende for de Personligheder, de behandler, det lader til, at det gaar anagram-dannende Medborgere paa samme Maade som alle andre, de har lettere til dadelende end til rosende Ord.

Vi offentliggjorde i forrige Nummer Navnene paa dem, der har vundet vore tre Præmier. Det var ikke nogen let Sag at finde „de tre bedste og vittigste Anagrammer“ ud. Men efter lange Overvejelser standsede vi som meddelt ved følgende tre:

Første Præmie paa 100 Kr. tilfaldt Hr. Tegner *N. J. Friis*, Gothersgade 93, som havde valgt Underskriften under Omslagsbilledet i Nr. 3, Alberti med Knutten, der paa en Valgbil kører gennem Københavns Gader, og af denne Underskrift:

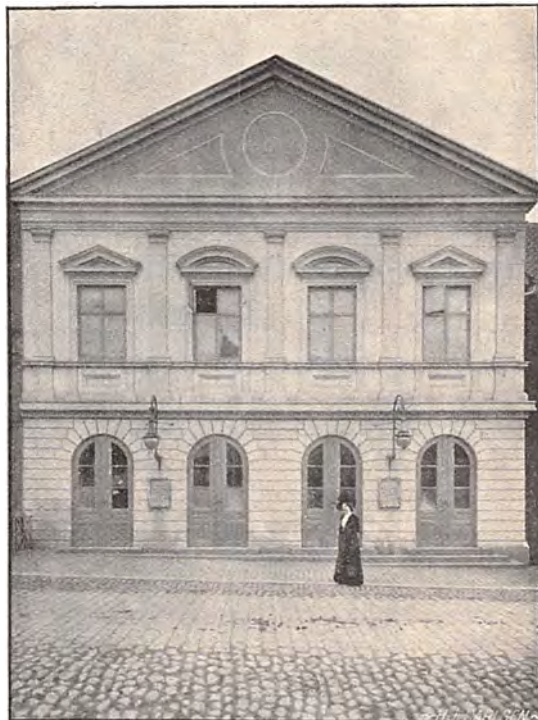
„Et gammelt Valgbillede fra et Borgerrepræsentantvalg i København i Pryglelovens Dage“ havde forment følgende Anagram:

„Ve! Ve! Den kønne Alberti trængte selv til Prygl paa Bag for alle hans temmelig grove Bedrag“.

Det er virkelig et Kunststykke at benytte alle Bogstaverne i en saa lang Ordække og faa en Mening ud deraf, der staar i saa nøje Overensstemmelse med det oprindelige.

Anden Præmie paa 50 Kr. tilfaldt Hr. *V. Østerberg*, Karolinelundsvej 21, Horsens, for den fikse Omskrivning af „Hundekirkegaarden i Anières“ til „Aah I Guder! Sikken en Narre-Ide“.

Endelig Fru *Nyegaard*, Øster Klostergade 20, Kolding. **tredje Præmie, 25 Kr.**, for følgende Anagrammering af „Ministeriet N. Neergaard“: „Se, der gaar mine ni Nitter“. Hs. Eks. Enevold Sørensen, der er valgt i Kolding, kan være glad for, at Kvinderne endnu ikke har faaet politisk Valgret. Eller er det blot Hensynet til at skulle benytte alle Bogstaverne, der har medført denne Karakteristik, som Redaktionen paa det stærkeste maa misbillige, selv om den tvinges til at belønne Anagrammet.

Fredericia Teater fejrede den 2. Novbr. sit 25-aarige Jubilæum. Allerede 1819 dannede Byens Borgere Klubben „Marie“, hvis Forsamlingslokale blev omdannet til et Teater. Senere hjalp Frederik VII. Byen til et Teater, der i 1883 blev ombygget og fik sin nuværende Skikkelse.

Yderpunkterne mødes — er en Sandhed, der atter og atter bekræfter sig i Livet og Moden.

En Mode som de store Hatte griebes med Begærighed og drives ud i det latterlige. Manser Hatte, hvis Mage i Omfang kun kendes fra Kejsertidens Modebilleder, som vi allesammen har fundet vederstyggelige. Men Kulminationen er naaet, og Reaktionen inde. Den kommer i Form af Baretten; hele den vældige Hat er lagt sammen til en lille Baret paa Hovedet.

† Sagfører *J. P. Sørensen*, Aarhus, er død, 50 Aar gl. S. var Næstformand i Sagførerforen. og nød stor Anseelse bl. sine Kolleger. Beklædte mange Tillidshverv. S. interesserede sig for Naturvidensk.

Grosserer *H. A. Møller* (Firmaet Nygaard-Møller) fejrede d. 25. Oktbr. sin 70-Aars Fødselsdag. Forretn. hører til Byens mest ansete, og Hr. M. er en meget kendt og afholdt Forretningsmand.

Frøken *Ernestine Johansen*, Skaføgaard, fejrede d. 1. Novbr. sit 50-Aars Jubil. i Eksminister Estrups Tjen. Frkn., der trods sine 70 Aar er rask og rørig, varetager en Oldfrues Gerning.

† Sparekassedirektør *H. Clausen*, Svendborg, er død, 72 Aar gl. C. har tidligere ejet og drevet Gaardene Ny Klingstrup og Mægaard og var Fmd. for Skaarup Sogneraad. 94 Sparekassedirektør.

† Past. emer. *Alex. Fr. Lassen* er død d. 25. Oktbr., 80 Aar gl. 49 Adjunkt i Slagelse til 59, derefter Kateket og Førstelærer v. Korsør Kommuneskole, 68 Sognepr. paa Loll., sen. til 97 i Sværborg.

† Stationsforst. og Landpostentreprenør *Georg J. Jessen* er død, 76 Aar gl. J. havde indlagt sig stor Fortjen. ved Ordningen af Landpostvæsenet og modtog som Anerkend. en Ærespension af Staten.

Stationsforst. *Broberg*, Jerslev, fejrede d. 1. Novbr. sit 25-Aars Jub. i Statsbanernes Tjen. B. har tidl. i en Aarrække været Inspektionsassistent paa Nord- og Holtebanegaarden, var her meget afholdt.

Bogholder og Kontorchef i Jydsk Landkreditforen. *L. Thomsen*, Viborg, fejrede d. 8. Novbr. 50-Aars Jubil. Th. er en meget anset Mand, i 18 Aar Medl. af Byraadet, 28 Aar i Skolekommissionen.

Maskinm. *Justesen* paa Dampfærg. „Christian IX“ fejrede d. 1. Nov. sit 25-Aars Jubil. J. nyder stor Tillid bl. sine Medborgere, han er Bestyrelsesmedl. i Korsør Sparekasse og i Elektricitætselsk.

Bygmester *I. J. Olsen*, Rønne, fejr. d. 5. Novbr. sit 25-Aars Jubil. Opr. drev O. Byggeforretn. sammen med Snedker Dam, senere alene. Forret. er stadig gaaet frem og er nu meget omfattende.

Kantor *V. Jähnigen*, Roskilde, fejrede forl. sit 25-Aars Jubil. Jähnigen er en af Bærene af Byens Musikliv. Han lærer Børnene at synge i Skolen, de voksne i Kirken og glæder Børnene ved sin Solosang.

Pastor Dr. phil. *H. Rørdam*, Lyngby, fejrer d. 13. Novbr. sit 25 Aars Jubil. som Sognepræst der. R. er en fremragende Kirkehistoriker, navnlig det 16-17. Aarh. har han kastet Lys over.

Vore Hofleverandører.

VI. Otto Thomsen, Kgl. Hof-Manufakturhandel.

Firmaet blev grundlagt i 1873 paa Østergade 5, i den bekendte Trydeske Ejendom, af Hr. Otto Thomsen, hvis Søn, Hr. Valdemar Thomsen, for 10 Aar siden overtog Forretningen. Da Ejendommen paa Østergade skulde ombygges, flyttede Forretningen midlertidigt op i Frederiksberggade. Nu er den atter i det gamle Nabolag omkring Kongens Nytorv, i Holmens Kanal Nr. 5. Der er nemlig det besynderlige ved Kongens Nytorv, at det ikke vil lade sig afsætte. Byen og Byens Færdsel søger ganske vist Vester paa, til Raad-

Og i den almindelige Bevidsthed staar Otto Thomsen jo væsentlig som den, der klæder vor Overklasses Dreng paa som smaa Gentlemen, som vor første Børneskræder. Det var derved, at Firmaet først vandt Navn. Men paa en saare naturlig Maade har denne Forretning i de senere Aar skiftet Karakter, eller rettere udvidet sit Omraade. Naar hører Barnealderen op? Skal Konfirmanden faa syet, hvor han hidtil har faaet sine Børnedragter, eller skal det lille, voksne Mandfolk paa de 14—15 Aar allerede søge hen til den Skræder,

hvor Fa'r faar syet? Det naturligste er at blive hos den gamle Skræder, ogsaa at faa Konfirmationsdragten syet der. Men naar man har faaet det første voksne Sæt som 15aarig dør, hvorfor saa ikke ogsaa lade det Sæt, der skal pryde de 16 Aar og de 17 Aar, sy samme Sted. Og pludselig er Barnet og Konfirmanden voksen og er blevet ved at være Kunde i den samme Forretning, hvor han har faaet syet fra Barnsben af.

Paa denne saare naturlige Maade, bogstavelig talt, voksede Otto Thomsen til ogsaa at være Herreskræder og, som man kunde tænke sig selv, en Herreskræder af første Klasse.

Og endnu en naturlig Udvidelse fik Forretningen. Naar de smaa Damer ligesom de store skulde have tailor-made Tøj, var det jo rimeligst at gaa hen, hvor deres Brødre fik syet. Og som det gik med Drengene, gik det med de unge Damer, de blev ved at faa syet deres tailor-made Dragter som voksne, hvor de fik syet som smaa, hvorfor Forretningen *nu ogsaa leverer* Dame-Kostumer.

Allerede i Hr. Otto Thomsens Tid havde Forretningen Prædikamentet af Kgl. Hofleverandør. Det bortfaldt ved hans Død. Men i 1906 har Sønnen atter opnaaet det samme Prædikament som Faderen.

Otto Thomsens Herreekviperings-Etablissement. Holmens Kanal 5.

huspladsen, der er det moderne Knudepunkt for Byens elektriske Sporvognskørsel, som Kongens Nytorv var det tidligere for den gamle Hestesporvognstrafik. Kongens Nytorv er ikke mere Byens Centrum, som det var det for det gamle København indenfor Voldene. Men det er ligesom blevet en finere og fornemmere Plads. Rundt om det har rejst sig smukkere og stilfuldere Bygninger end før. Og de velhavende Kvarterer ud om Bredgade og Amaliegade, hen over Gammelholm er stadig de gamle. Man forstaar derfor, at Forretninger, der særligt søger deres Publikum blandt Overklassen, stadig holder sig i dette Torvs Nærhed. Raadhuspladsen er bleven vor Bys moderne, demokratiske Centrum, Kongens Nytorv er ved at udvikle sig til en fornem og stilfuld, noget stilfærdig og aristokratisk Plads.

EVER8DAG

Nr. 8. 15. Aargang.

22. November 1908

Saharet, der atter gæster København og gør stor Lykke i Cirkus Variété. H. I. Sørensen fot.

Fajance-Træskoer.

Oversat af Emma Sunde.

Birkedommer Voisin havde ægtet sin Skri-
vers Datter — af Kærlighed.

Han havde første Gang set Gilberte paa et Bal hos Præfekten. I hele sin unge, straalende blonde Skønhed var hun kommen ham i Møde og havde straks vækket en ukendt Ømhed og Glæde til Live i ham. Hendes graagrønne Øjne var saa klare og unge, snart nysgerrigt spørgende, snart drømmende slørede, som af Skyer, der spejler sig i rindende Vand. En Tullskjole laa let om hendes fine slanke Skikkelse. For fattig til at bære et pragtfuldt Toilette eller kostbare Smykker, havde hun lagt en Guirlande af blodrøde Roser om Halsudskæringen og om Hofterne. Som store Bloddraaber laa de paa Halsens bløde, hvide Hud og paa Kjolens lette Stof.

Da hun traadte ind, var det, som gik der en Skælven af Glæde gennem Salen, og for Resten af Aftenen saa Herrerne kun hende. Hun var Aftenens Dronning.

For Voisin var det som al Livets Glæde og Lykke mødte ham i denne blonde Piges yndefulde Skikkelse. Han dansede saa meget med hende den Aften, som han kunde komme til, og fra den Dag søgte han hendes Selskab. Efter en diskret Kur friede han og fik Ja.

Forlovelsen satte den lille By paa den anden Ende. Dommeren var jo rig, og Skriverdatteren fattig. I denne lille Smaaborgerby var man vant til at veje Formuerne og bestemme Partierne derefter. Men Begivenheden havde ogsaa noget af det romantiske over sig, som faar Folk til at genopfriske alle gamle og mærkværdige Kærlighedsæventyr lige fra dem, hvor Kongerne ægtede Hyrdinder.

Og Snakken gik uforstyrret sin Gang.

De religiøse talte om Aldersforskel og Mangel paa Aandsslægtskab, de fredeligere Honoratiores trak smilende paa Skulderen, men de Mødre og Døtre, som havde gjort sig Haab om det rige Bytte, smilede bittert.

Voisin var lige glad — og glad, som han aldrig havde været det før. Han brød sig ikke en Smule om Sladderen. Han var saa forelsket i sin unge, henrivende Brud, at intet andet kunde gøre Indtryk paa ham. Han overvældede hende med kostbare Gaver. Og Fortællingen om dem og om hans Kærlighed løb Byen rundt og rørte op i dens ensformige Tilværelse.

Saa giftede de sig, og Bryllupsaftenen rejste de til Italien.

Adriaterhavets Bredder, hvorimod Havet skulper med en evig, harmonisk Blidhed, Vesusvs Skrænter, over hvis frodige Vinhaver og sorte, lavadækte Top Solen lige ødselt gyd

sine Straaler, Sorrents Orranetrær og Ravenas længselssygnende Fyrretrær, der skælver i Feberens og Dødens Pust — var Vidne til deres Ægteskabs første Lykke. Selv var de saa optagne af den, at Omgivelserne kun et Øjeblik ad Gangen kunde fængsle dem. I Pæstums bedøvende Rosenduit og mellem Roms hensmuldrende Oldtidsskatte oplevede Voisin Timer saa lyksalige, at han aldrig havde vovet at drømme dem saa skønne. Og stadig stod det for ham som den unge, blonde Pige i den lette hvide Balkjole med de glødende Roser var kommet til ham som Legemliggørelsen af al Livets Fryd og Lykke.

Da de kom tilbage, flyttede de ind i et lille, ensomt Hus, som Voisin havde udstyret med en Elskers hele opfindsomme Ødselhed. Og der levede de deres Liv, langt fra Verdens Paa-trængenhed, Egoister, der helt vil nyde deres Lykke.

Der gik to Aar. Voisin var lige saa forelsket som i Hvedebrødsdagene. Han fandt hos Gilberte netop det, der giver en Mand Følelsen af i en Kvinde at eje alle Kvinder paa en Gang. I den Grad var hun mangfoldig. Naar hun kom ned om Morgenen, saa let og lille i sin hvide Pergnier, og skænkede hans The, var hun den yndefuldeste lille Hustru, man kunde tænke sig. Naar hun i Selskab præsiderede som Husesets Værtinde, var der over hendes Væsen udbredt den uangribelige Ro og ungdommelige Værdighed, som ellers kun en høj Kultur giver. Og Voisin søgte da hen i en Krog, hvorfra han med Øjnene slugte dette lille vidunderlige Væsen, der var hans. Hendes mærkelige drømmefyldte Øjne gav hende denne ubestemmelige Charme af at bære i sig noget ukendt, vidunderligt, som øver en stadig Tiltrækning paa en Mand. Men allermost henrivende var hun maaske i sine lystige Stunder, naar hun fjasede med sin „gamle Mand“ og kælede for ham som en rigtig lille Backfisch, eller snarere endnu naar hun sad alvorlig og fortænkt, grebet af Tanken om dette underlige, vanskelige brogede Liv, som levedes saa stærkt og haardt derude, og hvoraf kun Genlydene naaede ind i hendes lune Lykkebo. Og med al sin Glæde og al sin Sorg og med sin varme Kærlighed søgte hun til sin Mand, gjorde hans Dage frydefulde og lykkestraalende.

Hans største Fornøjelse var at se hende, som hun første Gang var kommen ham i Møde. Og hun føjede sig med Glæde efter hans Indfald. Saa tændte han alle Lys og Lamper, og naar hun kom henimod ham i den hvide Kjole med den dejlige blottede Hals, indrammet af

de mørke Roser, sluttede han hende i sine Arme, lidenskabelig som en ung Elsker.

Men en Aften, da de tog hjem fra Bal, blev hun forkølet. Hun hostede i lang Tid. Hun tog dog ingen Notits af det, men fortsatte ubekymret med at gaa ud til Baller og Selskaber, draget ind i en Hvirvel af Fornøjelser. Da hun blev nødt til at bryde sig om det, var det for sent.

Hun tilbragte Vinteren i Nizza og kom om Foraaret tilbage med disse store, skarpt straalende Øjne, der taler saa tydelig om Sygdommens Hærgen. Kun Voisin vilde ikke tro paa den forfærdelige Sandhed, kunde ikke. Han troede paa hele denne Komædie, som Omgivelserne altid spiller for en døende. Han saa ikke, at Gilberte svandt hen og fik mørke Ringe om Øjnene, for ham saa hun ud som den første Dag, hun kom ham i Møde.

Gilberte døde uden Lidelser, som en Boble brister paa Vandfladen — i Rosernes stærke Duft under Juninattens lyse Himmel.

Slaget var knusende for Voisin. Han blev ti Aar ældre paa et Par Dage. Han blev et af disse Vrag, der viljeløst tumles om i Livshavets Brænding. Han talte ikke med nogen, gik ikke til nogen. Søvn-gængeragtig ensom færdedes han fra og til sit Kontor. Søgte nogen at rive ham ud af denne Tilstand, saa han paa dem med et Blik, der rummede en haabløs, uudslukkelig Rædsel.

Han lukkede sig inde i sit Hus. Der havde han samlet om sig alt til de mindste Smaating, der kunde minde ham om Gilberte. Og han sad og rørte ved dem og saa paa alle Billederne af hende som lille Barn, som Skolepige og som den unge, skønne Kvinde, han havde

mødt. Han saa paa dem, til Øjnene smertede, saa skjulte han Hovedet i Hænderne og søgte for det indre Øje at fremtrylle hendes Skikkelse levende og varm.

Men ogsaa Billedet svandt fra Dag til Dag.

En enkelt Gang kunde en Stemmes Lyd, en Kvindes Smil paa Gaden eller en bestemt Duft faa ham til som i en Hallucination at se Gilberte. Men Hallucinationen svandt hurtigt og efterlod blot en smerteligere Tomhed.

En Dag havde han en stor Glæde.

Hans Pige satte en lille Fajance-Træsko foran ham paa hans Skrivebord. Den havde Gilberte ofte fyldt med Roser og var kommen løbende ind til ham for at lade ham lugte til dem og beundre deres Skønhed.

Synet af denne lille Fajance-Ting med dens banale Tegninger virkede som en Tryllekraft paa hans Hjerne og fik en hel Række halvtudviskede Minder til at dukke op. Han sad og saa paa den. Og det var, som Døren gled op og Gilberte kom ind. Hun kom løbende, sund og frisk, med al Sommerens Duft hængende i sin Kjole og i sit Haar. Sin blottede Arm lagde hun om hans Hals, og hun lod ham indaande Rosernes hede Duft.

Voisin hulkede som et Barn. Men fra den Dag havde hans Længsel faaet en Genstand at knytte sig til. Han elskede den lille Træsko, som en Mo'r elsker sit døde Barns lille Sko. Han kunde sidde med den i Hænderne i Timevis, og altid var den fuld af røde Roser.

En Dag kom Pigen til at slaa den i Stykker.

Da Voisin kom hjem, saa han Stumperne ligge omhyggeligt samlede paa Skrivebordet.

Saa gik han hen og hængte sig. —

Københavnse Journalister paa Højbjerggaarden. Reiffenstein-Hansen fot.

Københavnse Journalister har ved dette sidste, frygtelige Mord gjort et forsvarligt Stykke Reportagearbejde, som viser, hvor uendelig meget bedre vor Presse nu bliver betjent end for blot en halv Snes Aar siden. Det var jo endog en københavnsk Journalist, Hr. Ervø, der fandt den første af Banden og satte Politiet paa det Spor, der førte til Ballottis Tilfangetagelse. Maaske kan journalistisk Arbejde kun ret værdsættes af andre Journalister, men saa faar man tage en Journalists Ord for, at i denne Affære har de københavnske Journalister arbejdet godt.

Gaardinteriør fra Pilestræde, hvor Polakkerne bor. A. Andreasen del.

Blandt Russere og Polakker.

Mordbrand og Rovmord har skabt en herhjemme næsten enestaaende Sensation om de polske og russiske Elementer, Landbruget hvert Aar drager her til Landet.

Velsete har disse Udlændinge aldrig været. Balotti og hans Bande har gjort dem forhadte. Nu stængte man dem helst helt ude.

For den Sags Skyld er det jo mest Trækfugle, der kommer og gaar. Men et Bundfald bliver der jo tilbage. Og det sætter sig med Forkærlighed fast i Hovedstadens mørkeste Dyb.

Der bor et Par Tusind Russere her i København. Og nogle Hundrede Polakker. Russerne er mest Jøder. Og de er de værste — ogsaa uden en Balotti. Polak-

En hyggelig Familielynge. A. Andreasen del.

kerne er i hvert Fald dummere. Gælder det ikke netop deres personlige Fordel er de som godmodige Børn baade i deres Sorg og deres Glæde, men deres Samvittighed er oftest tilfals for en Snaps. De véd vist forresten slet ikke, hvad Samvittighed er.

Naturligvis bor disse fremmede Proletarer kolonivis sammen. De bunker sig sammen i Rhabarberkvarterets usleste Rønner. I Lille Brøndstræde og Vognmagergade finder man dem. I Holmensgade ser man dem smutte ind og ud. I Pilestræde 72 er der en stor Koloni. De gemmer sig paa Kristianshavn, i Ravnsborggade og Ryesgade. Der er Steder nok, hvor de kan findes — altid bunkede sammen, en Snes Stykker eller flere i et Par usle Huller, Mænd, Kvinder og Børn mellem hverandre. Der er altid en Vrimmel af Børn og bestandig Udsigt til flere. Familieforholdene synes uransagelige. Livet leves jo ogsaa paa *Polak*.

Man kan vist ikke dømme om dem i disse Dage. De er for stærkt berørte af Situationen.

Balotti er jo blevet deres gode Aand...

Pokker til Streg han har lavet... og slipper vel godt derfra, den Himmelhund! Hvem der havde været med til at hugge de mange, mange blanke Dalere til Tobak og Brændevin — og var vel fra dette djævelske Land, hvor Herremanden vil have Arbejde for Pengene!

Lidt Ulejlighed har de jo af ham. Politiet render og snuser i alle Kroge, og lidt har en fattig Djævel vel altid paa Samvittigheden. Men hvad... der kommer mange Gæster for at se disse Huler, og der vanker Drikkeskillinger. Snapseflasken kan stadig gaa rundt. Den Tyvekvægt Ivan, han drikker altid to Slurke... vent, din Hund, til det fremmede Rak er gaaet, saa skal du faa smadret Din Krukke! Rusen er dob-

belt sød at sove ud ovenpaa en Batalje med rødt og med Kvindehvin.

Herreliv, saadanne Dage... Balotti skulde blot være med. Ha-ha-ha, ja kom han blot! Det var Tusinde blanke Daler tjent. Skjule ham? Hvem viser vel Rigdommen bort fra sin Dør?

Er det Politiet? Respekt for Polisen, hen i Krogene og den fornemste Mine paa. De Djævle, de flaaede gerne Sjælen ud af Livet paa en stakkels Polak! Det er kun et Sekund, saa er alle Lommer gennemrodet. Og han har Øjne allevegne, Betjenten. Ikke engang en Bøn til den hellige Guds Moder hjælper... aa, det Fjols, han saa ikke, hvorfor Ungen var klasket fast paa Gulvhjørnet med en lille uskyldig Tyvekost under Pjalterne!

Atter i Krogene! Der er Fremmede paa Trappen. Oh, blot Nysgerrige — saa kan Pludderen gaa. Et dybt Buk og et Kys paa Haanden, det giver vist rigeligere Snaps. Papirer, ved alle Mørkets Aander... aa, en Tegner! Kom, Tøs, Du skal paa Skødet hos Fatter. Hva', sikken et Par! Hid med Spejlstumpen, Krølterne maa s'gu i Orden.

Men hvad, Politiet igen — og Præsten. Tak, Skæbne, Forhør! Præsten forstaar dem; han forhører. Alle Øjne hænger stivnede ved den korsfæstede Frelser paa hans Bryst. Aa-aa, alle hellige Vunder... Ja, ja, jeg tilstaar, jeg tilstaar... Hi-hi-hi det er til at sprække af! Det Fæ, det Fjols, han spurgte jo forkert... jeg slaar Korsets Tegn og lover den hellige Jomfru.

Den kære, gode Balotti. Ogsaa fra ham kommer alt det gode. Bliver han hængt, skal han skrives i Almanaken. Men snød han blot altid det forbandede Politi og blev ved at spøge omkring, saa der altid kom Fremmede og ingen Ende blev paa dette Herreliv! Pp.

14. November 1908.

Heinrich Hirschsprung. Krøyer pinx.

Heinrich Hirschsprung.

1835—1908.

Han maatte dø, inden han saa sin kostelige Gave til sit Land ophængt i det Hus, som Stat og By først efter saa megen Strid og Vrangvilje havde besluttet sig til at opføre til den. Men han oplevede dog at faa Sikkerhed for, at hans Drøm vilde blive virkeliggjort og at se Begyndelsen dertil. Og det havde han fuldtud fortjent efter alle de sure Ord og den stærke Kritik, hans storstilede Tilbud mødte.

Hirschsprung var en Kunstelsker, som Danmark kun har haft faa af dem; men han var ikke en Mæcen efter Kunstnernes Hoved. Han købte for at faa Billederne, ikke egentlig for at støtte Kunsten, og det kan dog maaske ogsaa have sin Berettigelse. Hans Samling rummer mange af Tidens lødigste Værker, og den er uundværlig til Studiet af nyere dansk Kunsts Historie, et ganske nødvendigt Supplement til Statens Samlinger.

kerne er i hvert Fald dummere. Gælder det ikke netop deres personlige Fordel er de som godmodige Børn baade i deres Sorg og deres Glæde, men deres Samvittighed er oftest tilfals for en Snaps. De véd vist forresten slet ikke, hvad Samvittighed er.

Naturligvis bor disse fremmede Proletarer kolonivis sammen. De bunker sig sammen i Rhabarberkvarterets usleste Rønner. I Lille Brøndstræde og Vognmagergade finder man dem. I Holmensgade ser man dem smutte ind og ud. I Pilestræde 72 er der en stor Koloni. De gemmer sig paa Kristianshavn, i Ravnsborggade og Ryesgade. Der er Steder nok, hvor de kan findes — altid bunkede sammen, en Snes Stykker eller flere i et Par usle Huller, Mænd, Kvinder og Børn mellem hverandre. Der er altid en Vrimmel af Børn og bestandig Udsigt til flere. Familieforholdene synes uransagelige. Livet leves jo ogsaa paa *Polisk*.

Man kan vist ikke dømme om dem i disse Dage. De er for stærkt berørte af Situationenen.

Balotti er jo blevet deres gode Aand...

Pokker til Streg han har lavet... og slipper vel godt derfra, den Himmelhund! Hvem der havde været med til at hugge de mange, mange blanke Dalere til Tobak og Brændevin — og var vel fra dette djævelske Land, hvor Herremanden vil have Arbejde for Pengene!

Lidt Ulejlighed har de jo af ham. Politiet render og snuser i alle Kroge, og lidt har en fattig Djævel vel altid paa Samvittigheden. Men hvad... der kommer mange Gæster for at se disse Huler, og der vanker Drikkeskillinger. Snapseflasken kan stadig gaa rundt. Den Tyvekvalt Ivan, han drikker altid to Slurke... vent, din Hund, til det fremmede Rak er gaaet, saa skal du faa smadret Din Krukke! Rusen er dob-

belt sød at sove ud ovenpaa en Batalje med rødt og med Kvindehvin.

Herreliv, saadanne Dage... Balotti skulde blot være med. Ha-ha-ha, ja kom han blot! Det var Tusinde blanke Daler tjent. Skjule ham? Hvem viser vel Rigdommen bort fra sin Dør?

Er det Politiet? Respekt for Polisen, hen i Krogene og den fornemste Mine paa. De Djæвле, de flaaede gerne Sjælen ud af Livet paa en stakkels Polak! Det er kun et Sekund, saa er alle Lommer gennemrodet. Og han har Øjne allevegne, Betjenten. Ikke engang en Bøn til den hellige Guds Moder hjælper... aa, det Fjols, han saa ikke, hvorfor Ungen var klasket fast paa Gulvhjørnet med en lille uskyldig Tyvekvalst under Pjalterne!

Atter i Krogene! Der er Fremmede paa Trappen. Oh, blot Nysgerrige — saa kan Pludderen gaa. Et dybt Buk og et Kys paa Haanden, det giver vist rigeligere Snaps. Papirer, ved alle Mørkets Aander... aa, en Tegner! Kom, Tøs, Du skal paa Skødet hos Fatter. Hva', sikken et Par! Hid med Spejlstumpen, Krølterne maa s'gu i Orden.

Men hvad, Politiet igen — og Præsten. Tak, Skæbne, Forhør! Præsten forstaar dem; han forhører. Alle Øjne hænger stivnede ved den korsfæstede Frelser paa hans Bryst. Aa-aa, alle hellige Vunder... Ja, ja, jeg tilstaar, jeg tilstaar... Hi-hi-hi det er til at sprække af! Det Fæ, det Fjols, han spurgte jo forkert... jeg slaar Korsets Tegn og lover den hellige Jomfru.

Den kære, gode Balotti. Ogsaa fra ham kommer alt det gode. Bliver han hængt, skal han skrives i Almanaken. Men snød han blot altid det forbandede Politi og blev ved at spøge omkring, saa der altid kom Fremmede og ingen Ende blev paa dette Herreliv! Pp.

14. November 1908.

Heinrich Hirschsprung. Krøyer pinx.

Heinrich Hirschsprung.

1835—1908.

Han maatte dø, inden han saa sin kostelige Gave til sit Land ophængt i det Hus, som Stat og By først efter saa megen Strid og Vrangvilje havde besluttet sig til at opføre til den. Men han oplevede dog at faa Sikkerhed for, at hans Drøm vilde blive virkeliggjort og at se Begyndelsen dertil. Og det havde han fuldtud fortjent efter alle de sure Ord og den stærke Kritik, hans storstilede Tilbud mødte.

Hirschsprung var en Kunstelsker, som Danmark kun har haft faa af dem; men han var ikke en Mæcen efter Kunsternes Hoved. Han købte for at faa Billederne, ikke egentlig for at støtte Kunsten, og det kan dog maaske ogsaa have sin Berettigelse. Hans Samling rummer mange af Tidens lødigste Værker, og den er uundværlig til Studiet af nyere dansk Kunsts Historie, et ganske nødvendigt Supplement til Statens Samlinger.

Det kgl. danske Porcellæn.

Malerstue.

Fransk og Engelsk. Og man fik en levende Fornemmelse af, hvor kendt og skattet dette fine Porcellæn med de sarte, graa Farver var derude. Der er mange, der med Danmark kun forbinder Forestillingen om „det kgl. danske“ eller „Københavnporcellænet“, som man ogsaa hører det benævnet, særlig i Tyskland. Naar Danmark i kunstinteresserede Kredse

Jeg ved ikke, hvordan det er lykkedes det kgl. danske Porcellæn at komme med paa den franco-britiske Udstilling, som i denne Sommer afholdtes i London, og som vi gentagne Gange har bragt Billeder fra. Den skulde jo kun omfatte de to ved Ententen forbundne Nationer. Alligevel havde vor kgl. Porcellænsfabrik sin Stand omtrent paa det bedste og mest iøjnefaldende Sted, lige til højre for Hovedindgangen. Den bragte én et kærkomment Bud fra Hjemmet, og den repræsenterede det paa den værdigste Maade. Man kunde ikke lade være med at staa der og lytte til de Lovord, der lød baade paa

er ved at faa sig et Navn som et højt kultiveret Land i kunstnerisk og kunstindustriel Henseende, skyldes det først og fremmest den Smag og den Energi, hvormed vor kgl. Porcellænsfabrik, ofte med store pekuniære Ofre, har repræsenteret Landet ved de internationale Stævner

Modellérstue.

„Tøjet“ tages ud af Ovnen.

den i Hjemmet, i Skolen, paa Vejen til og fra Skole. At samtidig Fabrikens Fremstilling af Dyrelivet i alle dets forskellige Faser stadig fortsættes og udvikles er en Selvfølge. Paa Billedet fra Modellérstuen vil man se den sidste Nyhed „en Spids“ blive til. Hundemodellen sidder meget pænt og adstadigt foran Kunstneren.

Endelig bringer vi et Billede af dette

og ogsaa i det daglige Handelssamkvem i Storbyskerne.

Det er i Aar 25 Aar siden, Fabriken flyttede fra Købmagergade til sit nuværende Sted. I disse 25 Aar er Produktionen firdoblet, og Fabriken fejrer selv sit Jubilæum ved Indvielsen af den fjerde nye Ovn.

Det er navnlig den kunstneriske Afdeling, der har haft en saa rivende Udvikling, og det er ogsaa særlig til den, der er skaffet Plads gennem de senere Aars Udvidelser. Vore Billeder viser tillige, at det er under næsten poetisk hyggelige Omgivelser, de unge Damer arbejder, der maler og modellerer med saa megen kunstnerisk Smag og Forstaaelse.

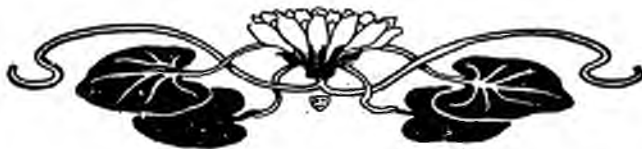
Blandt de Ting, der har gjort mest Lykke baade hjemme og ude, og som ogsaa i London tiltrak sig særlig Opmærksomhed, er de Serier af Figurer, som Fabriken nu har lagt sig efter. Der er først Serien fra det danske Landbrug, af hvilke der allerede er fremstillet ca. 20 Figurer, og som i Tidens Løb vil blive en karakteristisk Illustration af den Maade, hvorpaa vor nuværende Landbefolkning udfører sit Arbejde. En anden Serie fortæller om en Fauns Leg med Dyrene, en tredje fremstiller vore Børns Fær-

Aars Juleplatte, komponeret af en af Fabrikens Kunstnere, Hr. Chr. Thomsen, en af de smukkeste Platter, der længe er fremstillet.

C. C.

Juleplatten 1908, komponeret af Chr. Thomsen.

„Træf“ paa Spor i Søndermarken. Jul. Aagaard fot.

Sporhunde.

Det er vist i „Onkel Toms Hytte“, at de flygtende Slaver forfølges af glubske Blodhunde, som i sidste Øjeblik, Gud være lovet, faar en lang Næse. Nu gentages Romanens spændende Scener fra Amerikas Urskove en Menneskealder senere i fuld Virkelighed her paa vort fredelige Sjælland.

Dette og intet mindre er det jo nemlig, som er sket. Gennem Skove, over Marker og Moser har Flygtninge ilet med Sporhunde i Hælene. De gamle Slavebaroners Idé med at afrette Dyr til Menneskejagt er i vore Dage taget op af Retfærdighedens Haandhævere. I ca. 5 Aar har man i Tyskland jaget flygtende Forbrydere ved Hjælp af Hunde. Nu er vi ogsaa komne med. Københavns Politi har for Tiden 4 Hunde, hvis medfødte Sporsans gennem Øvelse er udviklet til en ret forbløffende Højde. De kan milevidt følge et Menneskes Spor. Det er Apporteringskunst i stor Stil, andet egentlig ikke. Disse Hunde er ikke mere end andre Hunde fødte Stifindere. Deres af Naturen fine Næse animeres kun gennem en passende Dressur. Naturligvis kan ikke enhver Køter blive Sporhund, lige saa lidt som enhver Bierfiedler driver det til Virtuositet. Der maa oprindelige Evner til, men disse udvikles og opdrages med Bestemthed og Kærlighed, som det saa smukt hedder, og Resultatet bliver da, for Hundenes Vedkommende, at man en Dag staar med et Dyr, der som Politiassistent *Hakon Jørgensens* „Træf“ er i Stand til at yde sin Herre og den

Samfundsgerning, han repræsenterer, en betydningsfuld Hjælp.

„Træf“ er en skotsk Hyrdehund, sort med hvide Pletter og af et intelligent Udseende. Desuden har man endnu tre tyske Schäferhunde: „Frigge“, „Thor“ og „Heks“. Særligt til „Frigge“ sætter man i Politietaten store Forventninger. „Thor“, den strunke Kavalier, har den Fejl, at han er lidt tilbøjelig til at underkaste sig Korpsets Disciplin. Som Følge heraf staar „Thor“ foran sin Afsked paa graat Papir som Politihund. „Heks“ er den mindste af Hundene, og en rigtig lille Heks er den til at fare i Pelsen paa sine større Kammerater, naar den ser sit Snit.

Foruden Politiassistent Jørgensen arbejder Overbetjent Læssøe og Betjentene Skamstrup, Faxe og Høegh Andersen med Hundene. De har hver en af Hundene i deres Varetægt og betaler Hundetegnene. Man maa nemlig ikke tro, at Politiets Hunde slipper for denne Afgift. De maa ligesom enhver anden Hund betale Skat til Kommunen og er, under Mulktstraf, pligtige til at bære Tegnet.

Sporhundinstitutionen befinder sig endnu her i København paa Eksperimentets Standpunkt. Men Politidirektøren interesserer sig stærkt for Sagen, og man har Grund til at formode, at det antagelig kun er et Tidsspørgsmaal, naar der bliver ansat en, om man saa maa sige, fastlønnet Sporhund ved enhver Jurisdiktion her i Landet.

En Sporhunds Virksomhed gaar altsaa, som det siger sig selv, ud paa at forfølge og paa- vise en flygtende Forbryder. Naar den har fundet ham, omkredser den ham med alle Tegn paa dyb Interesse og under en lydelig Gøen, der viser den til Hunden hørende Politimand Vej til Stedet, hvor Flygtningen opholder sig. Det er Hunden strængt forbudt at gaa angrebsvis til Værks mod Synderen. Overtrædelse heraf straffes med Tabet af flere Dages, eventuelt en hel Uges, Kødpen. Den har blot at passe paa ham, til Politibetjenten kommer. Naar denne

raaber Dækl, lægger Hunden sig ned og hviler paa sine Laurbær, medens denne Herre afgør det videre fornødne med Mester Urias.

Det er ligeledes strængt forbudt Hundene at modtage Opmærksomheder, være sig Klap, Sukker eller lignende, der kan komme ind under Begrebet Bestikkelse, af Fremmede. En Politihund er og skal være absolut utilgængelig for Omverdenen, og det er de, hvilken Erfaring jeg, under et Besøg i Valby, hvor de har deres Standkvarter, nær havde maattet betale med den ene Finger. L.

Fyens Stifts Husmandsskole.

Fyens Stifts Husmandsskole. Længst til Højre det til Skolen knyttede Husmandsbrug.

Husmændene er en Stand i Fremmarsch. Man møder dem ikke blot ude paa de fjærne Markveje; men de begynder ogsaa at gøre sig gældende i store økonomiske Foretagender og i Lovgivningen. Selv i Kunsten har de holdt deres Indtog, ikke som Baggrundsfigurer, men som Hovedpersoner. Johan Skjoldborg har bygget sine bedste Bøger over Husmændenes Liv, og andre har efter ham søgt Motiver fra Udmarkerne og Kærene.

Ikke saa underligt for Resten!

Husmændene er den unge Stand i Opdrift. Fra deres hundredtusind Hjem rykker de frem i Dagen med vaagnende Bevidsthed om deres eget Værd. De søger sammen for at lære af hinanden og for at støtte hinanden. Og i Fællesskabet vokser deres Mod og deres Selvfølelse.

Den Skole, der i Sommer har rejst sig en Kilometer nordvest for Fiens Hovedstad, er et Vidnesbyrd om denne Selvfølelse. Der har været mange Hindringer at overvinde, før den blev til Virkelighed. Men de skulde overvindes. Som Husmændenes eget Værk skulde den ligge, stor og stilfuld, præget af den Ungdom, der endnu er Standens dyre Eje.

Allerede for flere Aar siden byggedes der en Husmandsskole paa Sjælland. Men den grund-

lagdes ved Hjælp af et stort Statslaan og med Støtte af Landbrugsforeninger, i hvilke Husmændene kun havde ringe Indflydelse.

Nu er Husmændene organiserede, og nu har de villet bygge selv. Og de har gjort det. Fiens Stifts Husmandsskole ligger som en selvejende Institution, der gennem Tiderne tilhører Husmændene.

Det er nu snart halvandet Aar, siden „De samvirkende Husmandsforeninger i Fiens Stift“ vedtog at bygge denne Skole. Husmændenes Organisationer i de øvrige Landsdele gav begejstrede Planen deres Tilslutning, og der valgtes Bestyrelse for Foretagendet.

Efter at den oprindelige Plan om, at Skolen skulde ligge ved Nyborg, var strandet, fik Husmændene Tilbud fra Odense Kommune om den nødvendige Jord til Byggeplads og Landbrug. De københavnske Arkitekter, M. Nyrop og Strøm-Teisen, udarbejdede Tegninger og Planer, og tidlig paa Sommeren begyndte Arbejdet paa Skolens Opførelse.

Og nu ligger de smukke og anselige Bygninger — midt i et kønt fynsk Landskab — som et talende Vidnesbyrd om den unge Husmandsstands vaagnende Selvbevidsthed.

A. NORDAHL-PETERSEN.

Hvad koster det at klæde en Verdensdame?

Madame Cavallieri, der ejer Smykker til en Værdi af to Mill. Kr. Hendes Diamanter og Perler er uvurderlige.

Tusinder af rige Damer anvender fra 10,000—100,000 Kr. om Aaret til Tøj, og det gaar uhyre let, naar en Skindkaabe tager de 15,000, en almindelig Dragt 1500 à 1800 Kr., 4—500 Kr. gaar til en Hat og saa videre. Haandmalede Besætninger og Perlebroderier, Guld- kniplinger, Valenciennes osv. løber let op i Tusinder af Kroner. Og vil man have sine Dragter fra en af Pariser-Skrædderne med de store Navne, maa man betale i dyre Domme for det ogsaa.

En Dame af den store Verden maa have Dragter til alle Lejligheder — og stadig ny. Operaer, Baller, Middage, Spilleselskaber, Koncerter, Rejser, Køreture, Promenader, Sejl- og Rideture, Basarer, Haveselskaber, Væddeløb, alt fordrer det hver sin Dragt og ny i hurtig Rækkefølge. Vise sig flere Gange i samme Dragt sammen med de samme Mennesker — umuligt. Sommetider kan en high-life Dame i et Anfald af Økonomi bytte sine kasserede Dragter, der er saa gode som ny, til en af de fashionable Bytteforretninger, der ogsaa er dukkede op i disse Kredse og florerer stærkt, mod ny, men Differencen mellem Prisen, hun faar og giver, er dog svimlende. En Hat, der har kostet 60 Kr.

En Skilsmiseprocess, der nylig var for Retten i England, udtalte Dommeren, at en Dame af „Selskabet“ kunde klæde sig for 3600 Kr. om Aaret — og der rejste sig et Ramaskrig blandt Englands „velklædte“ Dameverden, baade den fornemme og den letlevende. Havde han endda sagt 36,000, saa kunde man tale om det.

Tusinder af rige Damer anvender

opnaar højst en Pris af 7 Kr., et Silkeskørt til 150 Kr. ca. 30 Kr. Saa Økonomien er jo tvivlsom.

En Aarsregning for en velklædt Dames Garderobe kan se saadan omtrent ud, og saa er den ikke for højt beregnet:

En Hof-Dragt.....	1450 Kr.
Fire Selskabs-Toiletter à 550 Kr.	2200 —
To Aften-Kostumer à 450 Kr.....	900 —
Tre tailor-made à 350 Kr.	1050 —
Fire Hjemmedragter à 450 Kr.	1800 —
Tre særlig elegante Dragter à 700 Kr..	2100 —
Seks Vaske- og Musselins-Kjoler à 225 Kr.	1350 —
En Visitdragt.....	550 —
	<hr/>
	12,400 Kr.

Det er saa blot lige Dragterne — dertil kommer Hatte, Handsker, Undertøj, Skørter, alle Luksusgenstande etc. Alene Hattene naar højt op, en fashionabel Dame maa nemlig have ca. 25 Hatte om Aaret. En Teaterhat koster ofte 400 Kr., en almindelig Hat 50—100 Kr., store Hatte med ægte Fjer løber ofte op til 5—700 Kr.

Saadan en Dames aarlige Hatteregning ser omtrent saaledes ud:

Otte Formiddagshatte à 60 Kr.	480 Kr.
Ti pyntede Hatte à 80 Kr.	800 —
Tre Teaterhatte og Fjerhatte à 130 Kr..	390 —
Fire Væddeløbs- og Selskabshatte à 150 Kr.	600 —
	<hr/>
	2270 Kr.

Pariser-Skuespillerinden Mlle Delysia, som ejer de største og skønneste Opaler i Verden og ikke er bange for altid at bære dem.

Andre personlige Udgifter løber heller ikke lidt op: Tolv Motor Slør til 5—6 Kr. Stk., 15 Par Hansker à 5 Kr., 12 Dusin Lommetørklæder à 30 Kr. Dusinet, ti Bælter à 10 Kr. Stk., Silkestrømper til hver Dragt à 10—15 Kr. Parret, Silke-Skørter til hver Dragt à 50—200 Kr. Stk., seks Silkebluser à 50—150 Kr. Stk., fem Korsetter til 150 Kr. Stk. — og endelig alt det kostbare Lingerie: Silkemull og Batist med Vidunderere af Broderi og Kniplinger — det løber op til adskillige Tusind Kroner om Aaret. For

Mrs. Langtry, en engelsk Skuespillerinde, som i et Stykke har Dragter til en Værdi af 60,000 Kr.

ikke at tale om Fodtøj, der alene er en anselig Post paa Regnskabet.

Endnu en stor Udgift for en Dame er Toilet- og Forskønnelsesmidlerne. Creamer og Salver, duftende Vande, Pudder og Champooing løber op til adskillige Penge. Mælkebade o. l. er heller ingen Sjældenhed. En fyrstelig Dame skal anvende over 3000 Kr. om Aaret paa den Luxus. En bekendt Skuespillerinde gav 2000 Kr. for at faa Huden fjernet fra sit Ansigt ved en smertefuld Operation, saa en ny og frisk Hud kom til Syne.

Saa er der endelig de rene Ekstravagancer som Hundeliebhaberiet, der koster mange Damer store Summer. Eller Juvelliebhaberiet. Det er Millioner, der aarligt ofres paa deres Alter;

men de har dog en Værdi, som Tid og Rust ikke forringer. Smykke-Liebhaberiet er derfor maaske ogsaa en af de mest forstaaelige af Damernes Liebhaverier.

Mange af de Diamanter og Juveler, der nu pryder Selskabets Dronninger, er historiske Smykker, som i Aarhundreder er gaaet i Arv i Slægterne. Men ogsaa Scenens og Tribunens Damer ejer store Formuer i Smykker. Madame Melba bærer i „La Traviata“ Smykker til en Værdi af en kvart Million. Og Madame Cavalieri ejer Smykker til en Værdi af to Millioner. Ogsaa Madame Patti og den sidst opdukkede Koncertstjerne, Madame Tetrassini, ejer Formuer i ædle Sten.

De største Opaler i Verden ejer Mlle Delysia, en populær Pariser-Skuespillerinde. Hun lader haant om al gammel Overtro, om at Opaler bringer Ulykke og bærer aldrig andre Smykker end sit vidunderlige Opal-Halssmykke.

De engelske Skuespillerinder staar her ikke tilbage for deres franske Kolleger. Mrs. Langtry ejer en vidunderlig Samling ægte Sten. Og hendes Dragter svarer til Smykkerne, i et Stykke, „Dronningens Halsbaand“, havde hun Dragter paa til en Værdi af 60,000 Kroner.

Og saa er der endnu en hel Række Smaaudgifter, som ikke bliver til smaa Summer for en elegant Dames Pung, Cigaretter, Drikkepenge, Amatørfotografier, Blomster, Hattepinde, smaa Tasker etc.

Det er de amerikanske Damer, der gaar foran i Ødselhed, men de europæiske følger godt Trup. En amerikansk Millionærenke bar ved en af de ekstravagante Tusind og en Nats Fester en Dragt, overbroderet med Perler, til en Værdi af 200,000 Kroner, mens Kniplingerne paa en anden Dragt var 100,000 Kroner værd.

Ofte er en stor Ekstravagance-Lyst forenet med en utrolig Smaalighed. Uden at betænke sig giver en saadan Dame Hundreder eller Tusinder af Kroner for en Dragt, men vilde med Glæde trykke sin Barnepiges Løn ned, om hun kunde.

Ekstravagante Kvinder er som forkælede Børn — de river deres Legetøj i Stykker, naar det falder dem ind. Men Tanken om den uundgaelige Regning, som en Dag maa komme, den skyder de fra sig. — Som Flaubert har skildret saadan en lille Dame i Madame Bovary, saadan lever hun den Dag i Dag.

Hr. Olaf Fønss.   Hr. Johs. Poulsen.   Hr. Adam Poulsen.   Fru Blad.

Scene af tredje Akt af „Bertran de Born“. A. W. Sandberg. fot.

Kejser Kwanghsu.

Kina. At Kejseren er død, det er for Verden den ligegyldigste Ting; han var kun en Paradefigur, en Dukke, man satte op ved de Lejligheder, hvor Ceremoniellet nu en Gang krævede en mandlig Topfigur. Han var tre Aar, da han kom paa Tronen i 1875, og da han en Gang som myndig søgte at træde ud af Barnets Rolle, blev han hurtigt skræmmet tilbage til den igen. Hende det kom an paa, er hans Adoptivmoder, den gamle Enkekejserinde. Og at hun er død, betyder saa uendelig meget. Nu er altsaa alle Muligheder aabne i dette uberegnelige Øst, omkring disse Stillehavets

Enkekejserinde Tsu-Hsi.

Kyster, hvor den virkelige Historie i disse Dage foregaar, den, der har ganske anderledes Følger end nogle Kævlerier nede paa Balkan. Vi skal i næste Nummer komme tilbage til den gamle Kejserinde, vel nok vor Tids interessanteste Kvinde.

! Det ny Teater: Far's Penge. Der siges tyve onde Ord om København for hvert et godt. Der er saa faa, der tør vedstaa, at de elsker denne By. Det er, som har alle de onde Ord taget Modet fra Københavneren. Han er lige ved at gøre Undskyldninger for sin By, for at den har vokset sig altfor stor for Landet. for at den er lysere og gladere, end Landet ellers er. Dr. Poul Levin har i sit ny Stykke gennem den gamle Doktors Mund ærligt og i kloge Ord gjort Byen sin Kærlighedserklæring. Og om ikke for andet burde Københavnerne se dette Stykke, hvis Ord alle er tænkte og talte paa deres Maal. Hr. Levin er født paa disse Brosten, der er saa uendelig meget bedre end deres Rygter, og paa hvis faste Flade Foden træder sikkert og ærligt. Han kender denne By indenfra, er groet op med den. Og saa er han tilmed en klog og en fin Mand. Og endelig en Mand, der kan bygge en Handling op og give en god Replik den halvt spidse, halvt vemodige Form, som er Kendetegnet paa det gode københavnske Vid, der er ret forskelligt fra det, som ellers smykker sig med vor Bys Navn. Derfor har man i disse Aftener i det ny Teater

Scene af Far's Penge. Fru Christensen, Hr. Cajus Brun og Hr. Reumert.
 A. W. Sandberg fot.

en Hjemlighedens trygge Følelse, som desværre ikke altfor tit bliver os til Del.

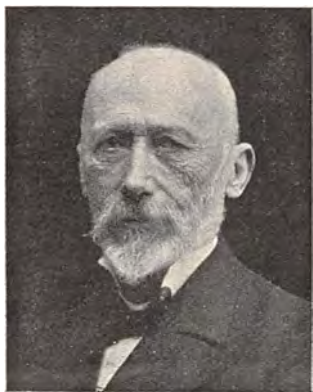

Scene af „Thyra Boløkse og Herremanden“ paa Folketeatret. Reiffenstein-Hansen fot.

Etatsraad F. Krak.

1830—1908.

Fhv. Stadskonduktør, Etatsraad F. Krak er død. Efter en kortvarig militær Karrière fra 1850—58 blev han som 28-aarig Stadskonduktør i København. Denne Stilling krævede

Etatsraad F. Krak.

netop da under Byens Stormløb mod de gamle Grænser et stort og dygtigt Arbejde. Og Krak udfyldte Stillingen paa en Maade, der vakte almindelig Anerkendelse, og først efter over 40-Aars Virksomhed som

Stadskonduktør trak han sig tilbage. Længst vil Kraks Navn dog leve, knyttet til

Vejviseren, som han udgav og i 39 Aar ofrede et stort og interesseret Arbejde, indtil han i 1902 overdrog Virksomheden til sin Søn, Dr. Ove Krak. Etatsraad K. har leveret flere Bidrag til Traps „Danmark“, og han har udgivet flere udmærkede Kort over København.

Slægtens Sidste: Saa spinkel, saa svag er den store Kanslers Barnebarn, der forleden besvime, da Bedstefaderens Statue rejstes i Valhalle.

Meunier. Man behøver blot at gaa en Tur hen om Glypteket og betragte Broncerne der, for at faa et Indtryk af Meunier. Der staar hans Grovsmed og hans Dokarbejder — og i dem kan man skelne hele Meuniers ejendommelige, stærkt personlige og realistisk villende Kunstnerprofil. Men et Besøg paa Glyptotekets Udstilling af Meuniers Broncer giver dog et fyldigere Indtryk af den udmærkede Kunstner, der er gaaet Veje, som ingen har betraadt før ham. Noget af det mest karakteristiske og det, Meunier har givet sig mest af med, er Arbejdernes haarde, hærgende Liv i Kulminerne. Han' har vist dem midt i Arbejdet med at bryde Kullet, som paa Relieffet her, men han har ogsaa vist os dem i Hvilen og Arbejds-Kvinden i Hjemmet med sit

Meunier: I Kulminen. Jul. Aagaard. fot.

Barn ved Brystet. Det er Arbejdets Helte, Meunier har taget frem; men hans Forstaaelse strækker sig ogsaa til Dyrene. Ypperlig er saaledes hans gamle, udslidte Hest.

Klavervirtuos *Carl Bernh. Philipsen* forlader om kort Tid Landet for at tage Ophold i Berlin, hvor han skal give Koncert. Ph. har studeret 5 Aar i Wien, har gjort stort Lykke her og i Berlin.

Mekaniker *Fred. Larsen* fejrede forl. sit 25-Aars Jubil. i det bek. Stempelfirma John. R. Hansens Tjen. L. er nu Leder af Yale-Laas Afdelingen; ved sin bramfri Optræden har han gjort sig meg. afh.

† Fhv. Skibsfører *W. Langberg* er død, 73 Aar gl. L. gik som ung til Søs, arb. sig hurtigt op til Kaptejn og førte i mange Aar det foren. Dampskibsselskabs Skibe. Sen. Expert hos dsk. Søassur.

† Kunstmaler *H. P. Koefoed* er død. 40 Aar gl. K. udstillede første Gang 94. Han var en dybt alvorlig, stærkt personlig Kunstner, hvis Arbejder hører til den gode yngre Kunst.

Førstelærer *P. B. Holm* fejrede forl. sit 25-Aars Jubil. som Lærer v. Vesterbro Skole ved Nakskov. H. er en dygtig Lærer, der har forstaaet at gøre sig afholdt baade af Elever og Kolleger.

† Købmand *Thomsen-Jensen*, Gjording, er forleden død, 40 Aar gl. J. var en fremragende Forretningsmand, og han havde stor Del i Stationsbyens Gjerdings Opkomst.

† Kaptejn *L. A. C. Raabye* er død, 50 Aar gl. R. blev Sekondløjtnant 79, Kaptejn 97 og ansattes ved Kommandantskabet i April 1905. Han var en pligt-opfyldende og dygtig Officer.

Garvermester *Emil Olsen* fejrede d. 18. Novbr. sit 50 Aars Jub. som Garver hos M. J. Ballins Sønner. O. er Veteran fra Krigen 64. Han er en dygtig Mand, højagtet af sine Kolleger.

REDIGERET AF: C. C. CLAUSEN.

VINGAARDSTRÆDE 25.

UDGIVET AF: ODIN DREWES.

Aarhus Lysbadeanstalt.

En elektrisk Lysbadeanstalt af tildels ny Art er oprettet i Aarhus. Den er indrettet efter de nyeste moderne Systemer og har allerede i Kraft heraf vundet stor Tilslutning. Den har Patienter, for Eks. fra Skanderborg — Hammel — Esbjerg — Holstebro m. fl. Steder, og mange er de, der her allerede har genvundet deres Helbred.

De mest anvendte Behandlinger er Buelysbade, Elektromassage og de moderne Fircellebade, som er i udstrakt Anvendelse i Tyskland. En Kur med disse Behandlinger er yderst behagelig og kan taaes selv af meget hjertesvage Mennesker. Af Sygdomme, som ovennævnte

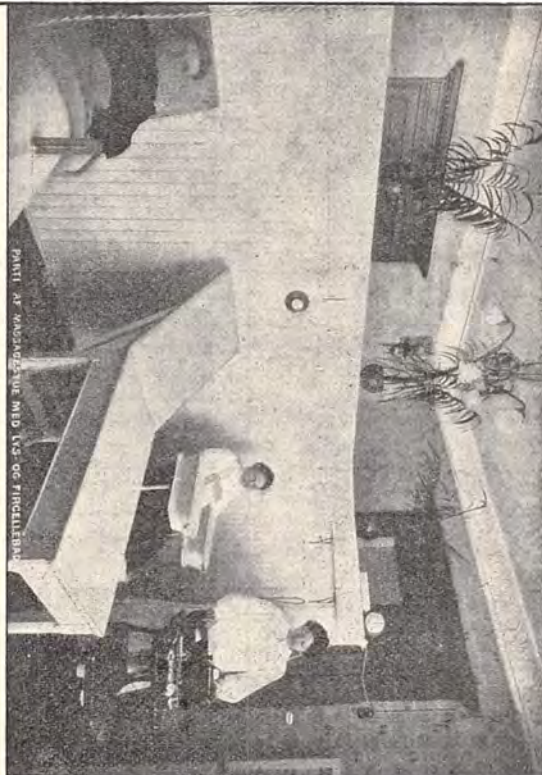
Kure kan helbrede, nævnes f. Eks. Nerve- og Hjertesygdomme, Gigt-Rheumatisme, Blodansamlinger, forårsagede ved Slag eller Ulykkestilfælde, Ischias, Mave-Tarm- og Nyrelidelser, Sukkersyge, Influenza samt Exem m. m.

Anstalten er anlagt af Elektriker Sophus Deleuran, under Samarbejde med Bademester Petersen og Anstaltens Læge, Dr. Køster, og er beliggende paa Byens Hovedstrøg, Søndergade 1 (Ankerhus). Den er udstyret til en eventuel Udvidelse til det dobbelte. Er indrettet smukt og forsynet med de Apparater, som den seneste Teknik har bevist at være de mest virkningsfulde som Helbredelsesmidler.

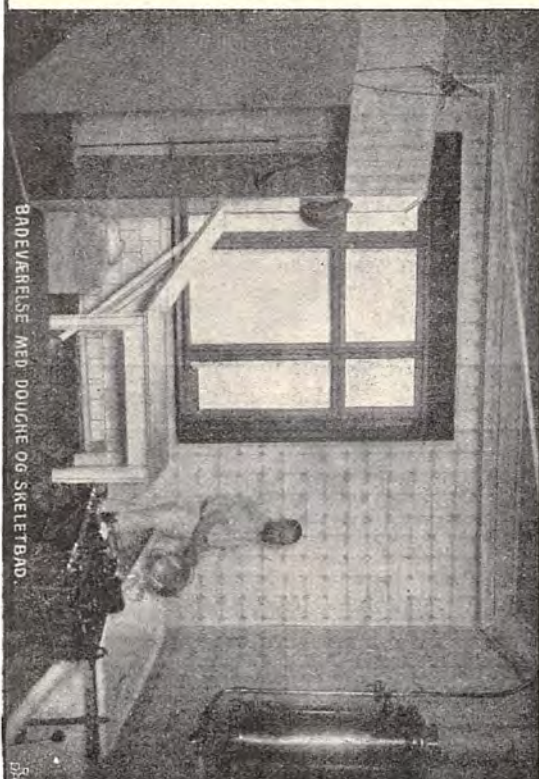
AARHUS LYSBADANSTALT

BADEVÆRELSE MED ELEKTRISK KARBAD OG DAMPPASSEBAD.

PARTI AF MASSAGEVÆRELSE MED LYS OG FINGELÆB.

BADEVÆRELSE MED DOUGHE OG SKELETBAD.

PARTI AF LYSBADDEDELINGEN MED LYSMAKTER OG FINGELÆB.

Dr. C. A. Køster, der er Anstaltens Læge, træffes daglig, ordinerer og tilser Patienterne uden ekstra Udgift for disse.

Anstalten er aaben hver Søndag for Herrer fra 8 til 12 og fra 4 til 7, for Damer fra 12 til 4.

Anstaltens Telefonnummer er 2424, og Pris-

liste over Behandlingerne sendes gratis. Anstaltens Personale modtager ikke Drikkepenge og der er ingen Ekstraudgifter til Lagen og Haandklæde.

Priserne er fastsatte yderst lavt, og på længere Kurbehandlinger gives yderligere Rabat

HVER 8 DAG

Nr. 9. 15. Aargang.

29. November 1908.

Kejser Wilhelm udnævner Grev Zeppelin til „det tyvende Aarhundredes største Tysker“.

Marseillaisen,

Oversat af Emma Sunde.

Ved hvilken Skæbnens Ironi var dette freddelige, frygtsomme Væsen dumpet ned blandt os politiske Fanger, i hvis tragiske Fortid og stoiske Resignation i Nøden hele Folkets Lidelser og Ængstelser syntes at spejle sig. Ingen har nogen Sinde faaet det at vide. Men fra den første Dag indgød han os alle en uovervindelig Antipati, en Foragt, som det ikke lykkedes nogen af os at skjule for ham.

Denne fjendtlige Holdning bevirkede dog ikke, at han trak sig tilbage fra os. Landflygtighedens Tristhed er saa forfærdelig, de forvistes Brød saa bittert, at Ensomheden vilde gøre Pinen uudholdelig. Han frygtede ogsaa frem for alt Forladtheden, den aandelige Ensomhed; men det var forgæves, han kaldte os sine Venner og sine Kammerater. Vi vendte os fra ham. —

Alt, hvad han fortalte — og han elskede at fortælle — om sine Forældre og sine Brødre og især om sin stakkels Mo'r, der sikkert var død af Angst for hans Skæbne, gjorde intet Indtryk paa os, han opirrede os kun mod sig med sine taaredrivende Fortællinger. Og tilsidst jagede vi ham fra os, hver Gang han begyndte at fortælle om sin Mor's Angst og sine Brødres Sorg, skønt der laa et Dyb af Kærlighed og Længsel i hans Ord.

Men hver Dag begyndte han forfra igen paa sine Sorger, og i hans Øjne laa en haabløs Smerte, hvis Ærlighed vi først forstod og trøede paa bag efter, da det var for sent.

Imidlertid bestemte de politiske Fanger i Fængsel X. en Sultestrejke.

Man ved, hvori denne Strejke bestaar! Naar Fangerne i de russiske Fængsler og Galajer ikke bliver hørte, naar man afviser enhver rimelig Fordring fra deres Side, saa er deres eneste Forsvar at lave Sultestrejke. De afslaa at spise, lader sig selv langsomt dø af Sult. Disse Masse-Selv mord vækker en pinlig Opsigt i hele Landet, og Øvrigheden tvinges derved til at foretage en Undersøgelse af Sagen.

Vor Syndebuk blev højst forfærdet, da han fik at vide, at vi enstemmigt havde besluttet Sulte-Strejke, som alle Fanger under Straf af at udelukkes af Kammeratskabet maatte underkaste sig. Han var lige saa stor en Gourmand, som han var en Kujon, mente vi haanende. Vore ynkkelige Maaltider var for ham Dagenes eneste Lyspunkter.

Hvad skulde han gøre, til hvilket Parti skulde han slutte sig? Og i hvert Fald, hvor mange ny og uundgaelige Prøvelser vilde han ikke møde?

Han spurgte mig i en frygtsom og fortvivlet Tone:

„Vil De lade være at spise i lang Tid?“

„Ja, meget længe —“

Han sukkede dybt.

„Og De spiser ikke noget hemmeligt, uden at nogen ved det?“

„Nej, men Deres Moder sender Dem jo nok en Pakke gode Kager til at staa imod med.“

Han blev bleg, slog Øjnene ned, men sva-rede ikke noget.

„Forresten kan De være ganske rolig,“ sagde jeg, „vi har ikke tænkt paa at forlange noget som helst Offer af Dem. — De er jo ikke en af vore.“

Han saa paa mig med et Blik saa smerteligt og bebrejdende, at det næsten gjorde ondt i mig, saa rystede han paa Hovedet og gik sin Vej uden at svare. Men den næste Dag kom „Kujonen“, som vi havde døbt ham, hen til en Gruppe af Fanger, der ivrigt diskuterede Sulte-Strejken, og sagde ydmygt: „Kammerater, jeg vil lide og dø med Jer.“

„Du? Det er der ingen, der beder Dig om, gaa blot Din Vej.“

„Nej, jeg bliver. I skal se,“ tilføjede han bønligt, „jeg skal ikke spise en Smule, selv om jeg saa skal være den første, der dør af Sult.“

Og han holdt Ord — til almindelig Over-raskelse. Men som han havde forudset, da han var den svageste af os alle, bukkede han under den syvende Dag, netop som vi besluttede at opgive den ulige Kamp og slutte Strejken, fordi vore Kræfter var udtømte. Han blev farligt syg, og man bragte ham til Sygehuset. Om Aftenen bredte det Rygte sig, at han laa i Dødskamp — —

Nogle af dem, der havde behandlet ham værst, begyndte endnu en Gang at gøre ham til Skive for deres Vittigheder. Men en af os, en stor alvorlig Mand, som aldrig lo, og som havde stor Myndighed over os, afskar deres Lystighed: „Ikke mere af den Slags. Han var en god Kammerat, og han dør for os. Lad os gaa hen og sige Farvel til ham.“

Den døende laa og talte vildt, og i denne hans Livs sidste Time, hvor hans inderste Tanker kom frem, erkendte vi med Skam, at vi havde miskendt denne stakkels lille Fyr, som Skæbnen havde været saa ond.

Han talte højt lige som til en usynlig Person. Han fortalte om alt det, han havde elsket hernede, sin stakkels gamle, forladte Mo'r, sine Brødre, der vidste, at han var uskyldig, sine Yndlingsbøger og sine Fremtidsdrømme. Og som i et Udbrud af haabløs

MARSEILLAISEN

Fortvivelse og Længsel talte han om Frankrig, hans andet Fædreland. Dette fjerne og højsindede Land, som han elskede og saa ofte havde talt til os om, og som han aldrig skulde gense.

Der var en Ømhed og en Fortvivelse i denne stakkels fortrykte Sjæls Farvel til det Liv, som havde berøvet ham alt, hvad han elskede, og til det fjerne Land, der saa længe havde staaet som hans Længsels uopnaaelige Maal.

Vi stod alle omkring hans Dødsleje. Tilsidst kom han til Bevidstheden, og hans Død var smuk og blid.

Før han lukkede sine Øjne, saa han paa os hver især med et Blik, der lyste af Fred og Tilgivelse. Og med sin halvslukte Stemme, der lød, som talte han til os fra den anden Bred, sagde han disse Ord -- de sidste:

„Kære Kammerater, ved min Begravelse vil I nok synge Marseillaisen.“

Vi skælvede alle af Samvittighedsnag og Sorg — Sorg over ikke at kunne gøre alt det onde godt igen mod denne Stakkel.

„I vil nok synge Marseillaisen!“

Hans sidste Ord blev adlydt. Jeg glemmer aldrig denne Fanges triste og skønne Begravelse. Langsomt gik Fangernes Tog bag Kisten til Fængselskirkegaarden. En uendelig Stillehed laa over Sletten, kun Følgets Trin hørtes dumpt igennem den.

Men pludselig svang Haabets, Frihedens og Oprørets flammende Sang sig op mod Himlen: „Kujonens“ Kammerater sang Marseillaisen over hans aabne Grav.

Censor Carl Levin. Jul. Aagaard fot.

Forhenværende Censor Levin.

Alle Overretssagfører Carl Levins Venner — og de fleste, der kender ham personligt, er tillige hans Venner — har med Glæde set, at han, da han stod paa Skillevejen mellem Sagførerforretning og Censuratet, valgte den første og derved friede sig ud af en uholdbar Stilling. Der er ingen Tvivl om, at han gik ind som Censor med de bedste Hensigter, og lige saa ringe Tvivl om, at disse skønne Forsætter bristede. Den psykologiske Hemmelighed var den, at Censorstillingen er i vore Dage en ganske forældet og overfor Aandslivet ganske usømmelig Stilling, som kræver, for overhovedet at blive taalt, en meget tilbageholdende og ret apatisk Mand. Men Levin var alle Dage en meget interesseret og meget aktiv Mand. Og hans Interesserethed og Energi forledte ham saa til at ville gøre noget. Han gjorde noget — og alle, fra Berlingske af, faldt over ham — og med Rette. C.

Kinas store Kejserinde.

Der kommer et Telegram fra Østen: Kejseren af Kina er død, og Folk opnoterer det ligegyldigt blot som et historisk Faktum. Men Dagen efter kommer Meddelelsen om, at Enkekejserinde Tsu-Hsi er død, og der gaar et Ryk gennem alle dem, der tænker. Saa er virkelig Kraften lammet hos denne uop-

Uvidenhed og Afhængighed af Mændene paa ægte østerlandsk Vis.

Hun var af ringe Herkomst. Hendes Fa'r var Mandarin, men beklædte et ganske underordnet Embede. Og hun tjente selv sit Brød som Tjenerinde hos fornemme Herskaber, indtil hun kom til Høffet i Peking, hvor hun gjorde

sig gældende ved Skønhed og Klogskab, ved sit stærke, intrigante Temperament og snart blev Kejser Hsien Fus tredje Medhustru. Hun havde det Held at føde Kejseren en Søn, mens Kejserinden var barnløs, og dermed var hendes Lykke gjort. Efter den Tid kaldtes hun altid efter sit Palads' Beliggenhed „Vestens Kejserinde“. Ganske vist betragtes efter gammel Skik Kejserinden som Moder til alle Kejserens Børn. Men Tsu-Hsi forstod at hævde sin Moderret. Da Kejseren ganske pludselig døde 1861 — alle Kinas Herskere dør pludselig — overtog Tsu-Hsi og en anden Medhustru Regeringen som Formyndere for den unge Kejser, Tung Chih, og i hans Navn regerede de ganske enevældigt i tolv Aar. Saa døde Kejseren pludselig. Hans Enke tog sig af Dage efter Landets Skik og Brug. De to Regentinder var dog ikke til Sinds at lade Regeringens Tøjler slippe sig ud af Hænderne. Tsu-Hsi havde det Held at slippe af med sin Medregentinde — hun døde ogsaa pludselig efter en Strid med Tsu-Hsi. Hun satte da en Nevø af

Enkekejserinde Tsu-Hsi af Kina.

slidelige gamle Kineserinde, der havde kæmpet sig frem til Tronen og derfra ført Sceptret med en Viljekraft og Klogskab, der søger sin Lige, snart et halvt Aarhundrede igennem. Hun forsmaaede intet Middel for at naa den hidsigt begærede Magt, og hun var ikke mere kræsen i Valget, naar det gjaldt at bevare den. Men netop disse Egenskaber har gjort hende til det besynderlige Fænomen paa Historiens Himmel, hvis Navn vil blive opbevaret i Historiens Bog. Og dobbelt mærkelig er hun i et Land, hvor Kvinderne ellers omhyggeligt holdes nede i

sin afdøde Mand, Kwang-Hsu, paa Tronen og blev altsaa ved med at regere enevældigt. Den unge Kejser var den Gang kun tre Aar. Da han i 1889 blev 18 Aar, overlod Enkekejserinden ham nominelt Magten. Det var da saare vanskelige Tider for Landet. De fremmede Magter tiltog sig mere og mere Myndighed i Kina, og den uheldige Krig med Japan kostede mange Penge. Da Kejseren saa oven i Købet begyndte at vise sig reformvenlig og i 1898 besluttede sig til at foretage en Modernisering af Landets Styrelse, fandt Enkekejser-

Kejserinde Tsu-Hsi som yngre.

inden, at det var paa Tide at skride alvorligt ind. Hun lod alle Kejsereens frisindede Raadgivere henrette, kun Hovedmanden for det hele, Kang-Yu-Wei, lykkedes det at flygte. Og nu fik Piben en anden Lyd.

Tsu-Hsi var imidlertid med alt sit Fremmedhed for klog og aandssmidig til at tro paa, at alt kunde blive ved det gamle, og hun fik snart Færten af, at Tiden ikke mere var gunstig for hendes uindskrænkede Enevælde. Skønt hun under Bokser-Opstanden i 1900 spillede en meget aktiv og yderst europæerfjendtlig Rolle, ser man hende ikke længe efter bøje sig for den Udvikling, hun forstod var uundgaelig. Hellere end at vige for dem vilde hun selv tage Vestens Ideer op. De Fremskridt, hun nogle Aar før havde druknet i Blod, var hun nu selv den første til at virkeliggøre. Der kom Love om, at Universitetet i Peking skulde omdannes i europæisk Aand, ligesom hele Undervisningen skulde reformeres; tekniske Skoler skulde oprettes, Petitionsfrihed indføres, kort sagt, med en klog Statsmands hele Forsigtighed søgte hun at skabe et Grundlag for en Opdragelse af Kinas Hundreder af Millioner til Selvstyre, for ad den Vej at sætte dem i Stand til at modstaa de Fremmedes „pansrede Næve“, som hun havde følt og nærede et uudslukkeligt Had til.

Og Kejseren lod uden Modstand Tsu-Hsi raade. Siden Paladsrevolutionen i 98 var alt hans Mod knækket.

Han var kun en køn og belæst, men ganske degenereret og svagelig Mands'ing, der for en Forms Skyld underskrev alle Dekreter og figurerede ved Ceremonierne, mens Enkekejsersinden med fast Haand holdt det vidtstrakte Riges Tøjler. Ved Audienser sad han da ogsaa beskeden og tavs paa sin Stol ved Foden af Dragetronen, hvor Kejsersinden residerede. Den stakkels Mand levede i en evig Dødsfrygt, allerede to Gange var hans Død bestemt, men opgaves igen. Formodentlig fandt man det ikke Umagen værd. I og for sig skulde man heller ikke synes, at Kejseren

i sin flittige og stille System med Historie og Statsøkonomi kunde staa nogen i Vejen, saa længe Enkekejsersinden dog var den egentlige Herskerinde.

Nu er de to fulgte ad i Døden. Hvordan den har været, ved vi meget lidt om. Der fortælles, at Kejsersinden døde ene, da ingen turde nærme sig hendes hellige Person. Og Sorgen over hendes Død er stor og almindelig. Som Udtryk derfor varer Landesorgen i tre Aar.

Der er ingen Tvivl om, at Enkekejsersinde Tsu-Hsi under sin nogle og fyrretyveaarige Regering har gjort sig saa populær og saa frygtet, beundret og elsket, som en Hersker overhovedet bliver det i et Millionland som Kina. Og hvad man end kan mene om hende, man maa beundre den udholdende Kraft, den Klogskab og intellektuelle Styrke, hun har udfoldet ikke blot i sin Regering, men ogsaa indenfor sit Pa-

Enkekejsersindens Marmorskib. I Peking-Paladsets Sommerhave har Kejsersinden ladet bygge et Havehus i Form af et kinesisk Skib.

KINAS STORE KEJSERINDE

lads. At det i en saa lang Aarrække har været hende muligt at trodse alle Komploter, Hofintriger og alvorlige politiske Strømninger i Folket taler højt herom. Et karakteristisk Træk om hende fortælles fra Fremmed-Urolighederne i 1900. I sit Palads i Peking lod hun haant om de fremmedes Belejring paa Gesandtkvarteret; men tilsidst maatte hun dog flygte. Hun blev da af 16 Kulier baaret ud til Byens Nordvestport; men her var der vild Forvirring, Folk flygtede i store Skarer fra Staden, og Kejsrerindens Portechaise sad fast i Masserne. Da befalede hun sin Livvagt at skyde løs paa Mængden, og over sine Undersaatters blodige Lig blev hun baaret ud af Staden. Men Kineserne tog hende ikke denne Udaad ilde op; da hun Aaret efter vendte tilbage til sin Residensstad, blev hun modtaget med stor Begejstring og store Æresbeviser.

Kejsrerindens Person øvede stor Magt over

Sindene. Hun forstod til Trods for Klanernes Fjendskab at holde dem samlede om sin Trone. Op i sin høje Alderdom bevarede hun sin klare Intelligens, først de sidste Aar gik det aandelig og legemligt stærkt tilbage for hende, og hun var nu kun en Skygge af sig selv.

Men hvad der nu vil ske i Kina, hvilken af alle de stridende og evigt gærende Strømninger, som kun Tsu-Hsis mægtige Vilje og Klogskab holdt i Tømme, der nu vil faa Overtaget, det er Spørgsmaalet, som beskæftiger hele Verden. Foreløbig er en Søn af Prins Tshun, den tre-aarige Puj-Yi, udnævnt til Tronfølger under sin Faders Formynderskab. Hvad Tiden bærer i sit Skød, faar de levende at se, men en mægtig Personlighed, en ejendommelig Herskerskikkelse er død, og længe vil det sikkert vare, før Kina igen faar en Hersker af Guds Naade som den kønne Mandarindatter Tsu-Hsi. } V. S.

Hr Tscherning.

Hr. Lund.

Hr. Rob. Dinesen.

Hr. Reumert.

Det ny Teater. „Den Dummeste“. Reiffenstein-Hansen fot.

Grubeulykken ved Hamn.

Fra Ulykken i Radbod-Gruben ved Hamn.

redde deres Kammerater, men de blev nede i den brændende Grube. Da alt Redningsarbejde syntes haabløst, besluttede man at sætte Gruben under Vand for at slukke Ilden og maaske bevare Ligene. Men denne Beslutning vakte utrolig Forbitrelse og Ophidselse hos de forulykkedes Familier, som endnu haabede, at nogle af deres Mænd og Sønner var i Live. Den blev dog udført, og dermed er altsaa Haabet om, at nogen skulde komme levende op af Gruben, opgivet. Ophidselsen blandt Arbejderne gav sig Luft i stormende Demonstrationer mod Prins Eitel Friedrich. ;

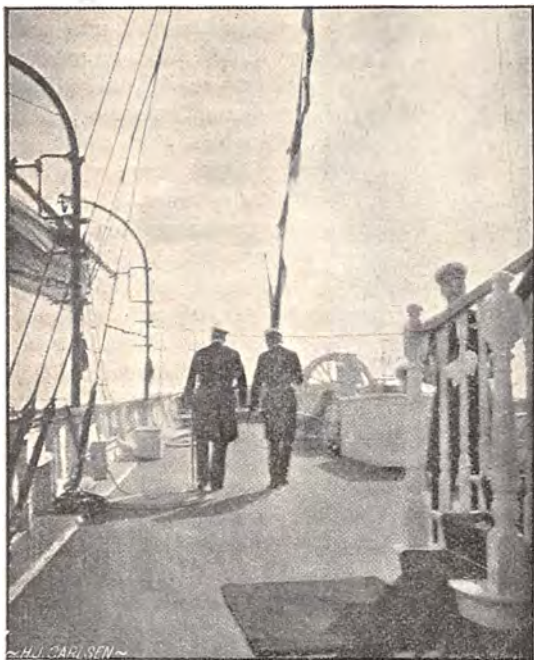
Igen genlyder Verden af Rædslerne fra en af disse forfærdelige Grubeulykker, som koster Hundreder af Mennesker Livet, og som det synes umuligt at sikre sig mod. Uden at nogen aner Ulykkens Komme eller kan forebygge den, sker der pludselig en Grubegas-Explosion, — hvoraf mange forøvrigt mellem Aar og Dag forløber ganske farefrit — ved hvilken det ophobede Kulstøv antændes. Ilden slaar ud i store Flammer, der i rasende Hast forplanter sig fra Skakt til Skakt i det brændbare Stof, og i Radbod-Bjergværket var 360 Arbejdere dermed dødsdømte. Af de ca. 400 Arbejdere, der var gaaede ned om Morgenen, bragtes kun 41 levende op, deraf 35 haardt saarede, og flere af dem er senere døde. 37 Lig bragtes op, alle de andre ligger endnu nede i Minegangene. Det, der gjorde Ulykken her særlig forfærdelig, var netop den Omstændighed, at Redningsmændenes Arbejde saa hurtig blev umuliggjort. Ilden var udbrudt i den mellemste Skakt, der ligger 2300 Fod nede, og hvor Halvdelen af Arbejderne opholdt sig. De øvrige var i den nederste, der ligger 2500 Fod dybt, og hvor Ilden hurtigt arbejdede sig ned og spærrede alle Udgange. Desuden manglede Redningsmandskabet hurtig Iltforsyning, da Giftarterne slog dem saa stærkt i Møde. Syv Mænd gik dog frivillig ned for at

Foran Ulykkesskakten.

Dronning Alexandra som Fotograf.

Dronning Alexandra har samlet en Del af sine Fotografier sammen til en Julebog, der er udsendt af „Daily Telegraph“. Bogen sælges i velgørende Øjemed, og der var straks forudbestilt en halv Million Eksemplarer af den smukke Bog. Vi har givet den til en af vore fotografiske Medarbejdere for at faa det sagkyndigste Skøn over den.

Czaren og Kong Edward ved Mødet paa Revals Red.

Der er ikke Tvivl om, at Dronning Alexandra, hvis hun vilde konkurrere med os Bladfotografer, vilde kunne blive os en farlig Konkurrent. Hun har for det første til sin Raadighed vel nok Verdens bedste fotografiske Materiale, alle de fyrstelige Personer, som det ofte koster os almindelige Fotografers Vanskelighed at faa Adgang til. Vi maa oftest nøjes med at fotografere dem i Lynskud i Forbifarten. Hun kan gribe dem i det daglige Livs intimeste Stillinger, hvor vi andre er absolut lukkede ude. Naar man betænker, hvad den illustrerede Verdenspresse Uge paa Uge forbruger af Fyrstebilleder, forstaar man, at der var en Formue at tjene for den Fotograf, der var i Dronning Alexandras misundelsesværdige Stilling. Hvad var der ikke for en Fotograf at tjene alene paa det Billede af Czarens og Kong Edwards Møde paa Revals Red, hvor alle Fotografere var lukkede ud, hvor Bladene maatte nøjes med deres Tegners Fantasier.

Jeg nævner i Forbigaaende, at Dronningen ogsaa for saa vidt er heldigt stillet, som

hun ikke behøver at tage Hensyn til, hvad det koster. Hun kan trøstigt fotografere løs. Alene fra et Kryds sendte hun 1400 Optagelser hjem til Fremkaldelse og Kopiering.

Men selv alt det fraregnet er Dronning Alexandra i Aarenes Løb bleven en udmærket Fotograf, som det vilde være os en Ære og en Fornøjelse at kalde Kollega. Hun er i Valget af Motiv, Afskæring af Billedet, Bedømmelse af Lysforhold og Eksponeringstid lige saa dreven som mangan gammel Professional. Og jeg ved, at hun er en utrættelig Eksperimentator, der søger at faa sit Apparat til at løse nye og vanskelige Opgaver. Særlig ved Søoptagelser og ved Optagelser imod Lyset har hun opnaaet smukke Resultater.

Hun begyndte at fotografere for en femten Aar siden. Det hjalp hende, at hun fra Ungdommen af havde lært at male, at hun havde et lille pænt Malertalent. Hendes Øje var derfor ikke uøvet. Og Øje skal der til, naar man skal have noget ud af Fotografering. Den fotografiske Teknik gør det ikke alene. Og Dronningen har tillige et Øje for Livets Komik, hvad der dog ikke fremgaar af de udgivne Fotografier. Thi i Bogen findes ikke alle de skælsmske Billeder, som hun har snappede af Verdens mægtigste i lidet ceremonielle Stillinger. De vises kun frem i den allersnærvreste Kreds.

Hendes første Forsøg i Marken blev gjort ved de Auktioner paa Sandringham, hvor Heste af den kongelige Stald solgtes. Først fotogra-

Hvildere. I Baggrunden: Enkekejserinden af Rusland og Storfyrst Mikael.

ferede Dronningen Hestene, for hvilke hun ligesom sin Fader, nærer stor Interesse. Derefter gik hun over til at fotografere Køberne. Og nu fotograferer hun allevegne. Hun har altid sit Kamera ved Haanden.

Maaske de bedste Billeder i Samlingen er Øjebliksbillederne fra Themsen. Men ogsaa blandt Billederne fra Danmark findes udmærkede Optagelser. Bogen vil i det hele virke som en udmærket Reklame for Danmark.

Damerne vil sikkert synes bedst om Billederne af lille Kronprins Olav. Dronning Alexandra er som alle Bedstemødre, Prins Olav er Bogens hyppigst fotograferede Person.

Af fyrstelige Personer, som staar i Familieforbindelse med det engelske Kongehus, savnes egentlig kun en, Dronningens Nevø, Kejser Wilhelm af Tyskland.

PHOTO.

Chrysantemums-Udstilling i Japan og Danmark.

Novemberblomsterskuet i Japan.

stive Bede i Industriforeningens Sal.

De fine raffinerede Blomster med de skønne Farver, der som mægtige naturlige Buketter er samlede i en Urtepotte, hører til i Bambushusets lette lyse Hal. Det hele ejer den lette Ynde, som er Blomstens og dens Hjemlands Særpræg. Og de smaa Landets Døtre med deres blege matte Hud og det sorte fine Haar ligner i deres brogede, men fint afstemte Kimonoer og med de morsomme Styltesko netop sarte, sære Blomster. Og vi forforstaar da, hvorfor Chrysantemums altid vil virke fremmed heroppe i Norden, disse ægte Børn af deres skønne Land — lige saa fremmed som en lille kimono-klaedt Japanerinde paa Københavns Gader.

Hvert Efteraar møder Chrysantemums-Udstillingen op lige saa sikkert som Efteraaret selv og Vinteren. Paa vore Torve og i Blomsterhandlernes Vinduer pranger allerede før den dejlige Blomst i de særeste Former og Farver. Den virker pragtfuldt i Efteraarets Graa og Sjaap, men alligevel underlig fremmed. Ogsaa paa Udstillingen staar Chrysantemumene som fornemme fremmede Gæster, de falder ikke ind i Rammen, saadan som man ser det paa Billedet fra en japansk Chrysantemums Udstilling. Der er de hjemme, i deres naturlige Indramning. Det hele virker paa os saa fremmed og tiltrækkende, saa let og frodigt — i Modsætning til de

Chrysantemumsudstillingen i Industriforeningen. Jul. Aagaard fot.

Den danske Miss Britta i London.

Et Interview af Ahlberg.

Miss Britta, det er det Pseudonym, hvorunder Frøken Britta Petersen optræder med Succes paa Londons *Alhambra*, et af Millionbyens største Variété- og Ballet-Teatre.

har Miss Brittass Navn været nævnet sammen med Berømtedder som Maud Allans, Adelina Genées, Isidora Duncans etc.

Og det skøndt disse sidste Damers Succes altid har haft mere Lighed med en Sejr, der lægger Publikum for deres Fod som overgivet, paa Naade og Unaade.

Miss Brittass Succes er ikke af samme Slags. Den er mindre, mere dæmpet, men Succes alligevel.

At hun har slaaet igennem, er afgjort. Selv de strængeste Kritikere, de, der har fundet Fejl ved hendes Dans i teknisk Henseende og hendes Mimik — eller rettere sagt — i en svag Mangel paa Vivacitet i samme, indrømmer hendes ubestridelige Talent, det, der lover saa meget for Fremtiden.

Og Miss Britta har en Fordel fremfor sine berømte Rivalinder — sin Ungdom — sine glade, blanke atten Aar, hvormed hun er den yngste af „kendte Danserinder“ paa Londons Scener.

Miss Britta bor „in the centre“ af London — i et Pensionat i en af Sidegaderne til Russell Square, dette Storbyens populære Fremmedkvarter. Og da Russell Square er lige i Nærheden af Grower Street, hvor jeg selv har opslaaet mit Telt, løber jeg en Aften over for at sige „How do you do?“ og faa lidt at vide om Miss Brittass Indtryk af Ting i Almindelighed herovre. — — —

Jeg venter i Pensionatets drawing-room, men ikke længe, og Miss Britta viser sig paa Scenen, lys og fin i sin lyse Silkebluse, sit lyse Haar, sine klare Øjne og de blændende danske Tænder.

„Er De tilfreds med Successen?“ spørger jeg, da de første Hilsener er overstaaede.

Miss Britta smiler med sit smukke Smil: „Jeg er mere end tilfreds. Jeg havde ikke ventet, det skulde gaa saa godt. Alt har overtruffet mine Forventninger. Jeg er mødt med en enestaaende Elskværdighed og kan kun omtale mine Overordnede og mine Kolleger paa den varmeste Maade.

Der hersker et godt Forhold mellem alle, der baade har forbavset og glædet mig. Man gaar jo hjemme med saadanne besynderligt vrangle

Miss Britta.

Harry Paetz fot.

Det er for een Gangs Skyld ikke den sædvanlige danske Succes, den, der kun berømmes i danske Blade og blot nævnes i de engelske med et Par Linjer.

Det er en virkelig Succes og en smuk Debut af en ung dansk Kunstnerinde, der er bleven bemærket overalt i London.

Ikke alene i Bladene, men i the drawing-rooms

Ideer om Forholdene paa en stor Bys Scener, navnlig Variétéerne — men det kan saamænd ikke være bedre.“

„Var De nervøs de første Gange, De optraadte?“

„Ja, lidt. Det begyndte under Prøverne — det gjorde saadan et fremmed Indtryk paa mig at se dem alle prøve i almindelige Dragter: Herterne i sportshuer og Knæbenklæder, Damerne i tailor mades eller lignende. Paa det kongelige Teater er vi altid vant til at prøve i Ballet-Dragt. Og sammen med de andre følte jeg mig løjerlig til Mode i det korte, struttende Ballet Tøj.

Min Nervøsitet steg den Aften, jeg skulde debutere i „Paquita“. Den kom over mig ved Middagen — temmelig stærkt — men forsvandt aldeles, da jeg skulde ind paa Scenen.

Og det gik jo som sagt godt.“

„Hvor længe er De engageret?“

„Fem Aar, men min Kontrakt med „Alhambra“ er saaledes indrettet, at den kan brydes, hvis der er Grund til Misfornøjelse enten paa den ene eller den anden af Siderne, hvilket jo er meget praktisk.“

„Hvad synes De om London?“

„London er vidunderlig! Alle har gjort mig forskrækket for Vinteren herovre. Men endnu

har jeg ikke mærket noget til hverken den londonke Taage eller de øvrige Viderværdigheder. Jeg finder, at her er herligt.“

„Vent, til Vinteren begynder for Alvor, og De skifter Mening. Til Gengæld kan jeg trøste Dem med, at Foraaret i London, navnlig Maj Maaned, er saa skønt, at det bøder paa en Del af Vintrens Ulæmper. Har ingen sagt Dem, at De minder om Adelina Genée, ikke alene i Ydre og Væsen, men ogsaa nu og da i Deres Dans?“

„Jo, jeg har hørt det. En Journalist, der interviewede mig for „The Royal Magazine“, sagde, at jeg lignede hende.“

„Well — De ligner hende meget“, siger jeg, idet jeg tager Afsked, thi nu gaar Gongongen for tredje Gang og kalder med formeligt Raseri til Middag.“

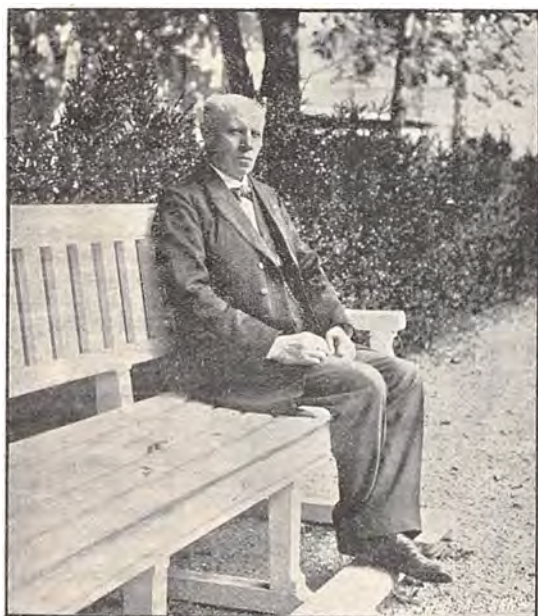
— To Timer efter danser hun som Paquita for et entusiastisk londonsk Publikum.

Bravo, Miss Britta!

Hvor meget kan der ikke opnaas i fem Aar, naar man har naaet saa meget i en Maaned!

Det gamle Ordsprog har Ret:

Hvo, som intet vover, intet vinder.

Fhv. Statsrevisor, Folketingsmand Lars Dinesen i Rigsdagshaven. Jul. Aagaard fot.

Fhv. Statsrevisor, Folketingsmand Lars Dinesen.

Der er faa Mænd i Danmark, der har et Smil saa fint, saa klogt og saa indtagende som Lars Dinesen. Og selv som fyldende de 70 Aar, hvor Mænd ellers plejer at blive enten for sure eller for trætte eller altfor overbærende, har han bevaret sit Smil skalkagtigt og ungdommeligt. Der er en beundringsværdig Livskraft i denne vor ældste Parlamentariker, der i langt over 40 Aar har haft Sæde i Rigsdagen. Her er ikke Stedet til at opridse, hvad han har været for Højre i Retning af Samling og Organisation. Kun dette, at han, der med Rette betragtes som Politikeren i Renkultur, tillige som Finansudvalgsmedlem i mange Aar har gjort et stort Arbejde og særlig ved sin store Indsigt i Byggesager har været Landet en meget nyttig Mand og sparet det mange Penge.

C. C.

Hørups Statue i Kongens Have afsløres. Red. Cavling taler. H. Damgaard fot.

Efter det afgørende Møde. Fyrst Bülow efter Hjemkomsten fra Potsdam.

For første Gang har Kejser Wilhelm virkelig været en ensom Mand, en Hersker med et helt Folk imod sig. Et mærkeligt Eksempel paa, at selv i Europas mest monarkisk sindede Land kan Monarken ikke røre ved Folkets Livsinteresser, uden at selv den mest loyale Junker kræver Garantier mod et personligt Regimente. Dette Møde mellem Kejseren og Kansleren, der folte et Folk bag sig, der stod som Repræsentant for en udelte Folkevilde, maa have været haardt for en Mand, der som Kejseren betragter sig som Guds Udsending.

Tronskiftet i Kina.

Endnu lyder Telegrammerne fra Østen ganske forvirrede. Kejseren, Barnet paa de tre Aar, spørger naturligvis ingen efter, højst kan der gaa en smertelig Trækning gennem ens Sind ved Tanken om, at han maaske faar beskaaret en lignende trist Lod som det Kejserbarn, der fornylig endte sit sørgmodige Liv. Men hvad vil hans Fader, Regenten Prins Tshun? Vi kender ham her i Europa, han var nemlig i 1900 „Bodsprinsen“, der rejste til Europa for at overbringe Kinas ydmyge Undskyldning for Mordet paa den tyske Gesandt, Kätteler. Har denne Bodsrejse forbitret hans Sind mod Europa og dets Væsen, eller har den omvendt lært ham Europas Styrke, saa han nu vil give Kina Styrke ved Europas Vaaben? Foreløbig synes han selv at ville regere og skyde den gamle Prins Tsing, Chefen for den kejserlige Familie, til Side. Men vil Mandschudynastiets Medlemmer finde sig i det? Man kan maaske forudse nye Intriger og ny Paladsrevolutioner.

Kinas Regent, Prins Tshun og hans Søn, den unge Kejser, Puj-Yi (til højre).

Den indebrændte Huleboer i Vendsyssel.

Hans Muldbjerg, der ikke vilde paa Fattiggaarden, og som sammen med sin Datter gravede sig ind i en gammel Skydevold.

Omtrent en lille halv Mil øst for Præstbro Station i det østlige Vendsyssel boede en af vore faa Huleboere, gamle Hans Muldbjerg, der forleden indebrændte i sin Hule.

Da det begyndte at kuibe for ham og hans Datter i Retning af Husly, fik de af en Gaard-

ejer Lov til at indrette sig en Bolig i et Ud-hjørne af hans Mark. Paa Fattiggaarden vilde de ikke. Dertil var de for ærekære.

Saa gravede de sig ind i en Skydevold, som en Skytteforening havde benyttet, og indrettede sig her deres Bolig.

Hytten var tækket med Rafter og Ris, Halm og Lyng. Indentor var der snævert mellem Væggene og lavt til Loftet, men der var Plads nok ogsaa til den Ged, der stod lænket til Sengestolpen. Skorstenspiiben var et Jernrør, og Ildhullet med murede Kogehuller vendte mod Nord.

Herfra skete Indfyringen til en gammel Bilægger, der hurtigt gjorde det lunt inden Døre.

— For kort Tid siden døde Datteren, og gamle Hans Muldbjerg sad nu ene tilbage. Af Kommunen fik han for 5 Kr. Varer om Maaneden. Nu sparer Kommunen da den Udgift.

Fra Københavns Whitechapel.

„Det lille Apotek“ i St. Brøndstræde. „Ida“ fot.

kommer Byggespekulationen og ødelægger det hele.

Det var nemlig virkelig efterhaanden lykkedes os at opdrætte Forbrydere i Kvarteret Vognmagergade-Brønd træerne. Ligesom der endnu gives enkelte rigtige Fiskere paa Skagen og i Hornbæk, saaledes kunde man ogsaa, naar man var heldig, ved Nattetid løbe paa en veritabel Bandit i de smalle Gyder. Disse Fyre, hos hvem et Næve-

Nu ryddes der op i Vognmagergade- og Brøndstræde-Kvarteret. Som en vældig Plov har den nye Kristian d. 9des Gade draget en bred luftig Fure gennem aarhundredgammel Smuds, Last og — naa ja, Forbrydelse.

Enhver stor By skal jo have sine Forbryderkvarterer. Det hører sig nu til. Samtidig kræver moderne Fremskridt og Foretagsomhed, at man river Forbryderkvarterer ned og anlægger Forretningsgader i deres Sted. Det er egentlig et kedeligt Dilemma. Man er lige ved at faa Stjerne i Baedeker for Forbryderhuler, som man ved mange Aars ihærdigt Arbejde har reklameret op, og saa

slag, ja, endog, naar man var usædvanlig heldig, et Knivstik sad løst, hørte ikke til de Panoptikogrupper i „Dukkehjemmet“ og „Nordpolen“, som enhver Provinssmand, der kommer til København paa Besøg, har set. De

„Nordpolen“ i Vognmagergade. „Ida“ fot.

havde det virkelig onde Hesteblik under den lave Pande med Spytkrøllen, de lod sig ikke nøje med for et Par Glas Brændevin at agere i de af en forretningsdygtig Snapsevært opstillede Tableauer, men rendte Provinsmanden over Ende, naar han, begejstret og undrende, kom op af Kælderen, og var borte med hans Ur, før end han fik Tid til at spørge, hvad Klokken var.

Det var i Begyndelsen af Firserne, da København, endnu med lidt forlegen Rødmen, antog Titlen Storstad, at fantasifulde Reportere, der jo skulde leve, gjorde Vognmagergade og Brøndstræderne til vor Bys Whitechapel. Der blev sat to Politibetjente paa Post udenfor „Nordpolen“, hvor de stod og blev fede og fik Anlæg for Apopleksi. Reporterne fortalte i deres Blade gyselige Historier fra Kvarteret. Der var en Beværtning, hvor kun Voldsmændene søgte, en anden, hvor Tyvene holdt til. Morderne var endnu for faa her hjemme til at have deres egen Beværtning. Det var paa dette Tidspunkt, at Navne som „Brædestablen“ og „den dovne Dreng“ dukkede op. Undertegnede mindes endnu med et muntert Smil, at den førstnævnte en Dag viste sig paa „Aftenbladet“s Redaktionskontor og protesterede mod at blive benævnt „Brædestablen“, som sket var ved en Fejltagelse. Han maatte beroliges med Løfte om et Dementi og en Femogtyveøre til Brændevin.

Da var der endnu ikke gaaet den rigtige Forretningsans i Kvarteret. Man havde ikke tænkt paa Fremmedbesøget. Oberst sønnen og min gamle Ven *Bentsen* døde af Delirium tremens uden at have været med til at agere Forbrydere for Provinsmænd, der var inde for at se „København ved Nat“.

Det var Bentsens Specialitet at komme med Nyheder til Bladet. Naar intet skete, arrangerede

han noget selv. Han var en smart Mand og vilde have været en Gevinst for Kvarterets „Forbryderliv“, som det senere udviklede sig, men uheldigvis drak han en halv Pot Brændevin mere om Dagen, end hans Konstitution i Længden kunde taale.

Med Fare for at fornærme de paagældende Damer og Herrer, maa jeg sige, at Brøndstrædekvarterets „Forbrydere“ af begge Køn personligt er de elskværdigste og ræreste Mennesker, der er til. De røgter hver for sig deres lille Gerning om Dagen og sidder i Tableau om Aftenen. Det forfaldne Geni, der dirigerer det vrælende Orkester, som faar Provinsmanden til at fare sammen, er en omhyggelig Fader til to pæne Smaa piger, og den drukne „Megære“, der ender med at falde i Søvn med Hovedet paa Bordet og opknappet Liv, gaar efter Forestillingens Slutning hjem til sin svagelige Mand og sine Børn, hvis Forsørger hun er.

Naa, dette er maaske lidt overdrevent, men alt i alt er Københavns Whitechapel ikke nær saa slemt, som man tror. Det er Husene, de skæve Rønner med de aabne Trappegange og Skorstenen midt inde i Værelserne, der er det værste. Menneskene er gennemgaaende medgørlige og godlidende; der er naturligvis enkelte Banditter imellem, Skøger og Tyve kan Kvarteret ikke sige sig fri for, men hvilket Kvarter i Byen kan det? De „stinkende Huler“ — og det skal villigt indrømmes, at der lugter ikke godt i adskillige af dem — var og er til dels endnu beboet af mange pæne Smaafamilier. Det er først i den sidste Snes Aar, at Kvarteret af entreprenante Værtshusholdere er taget i rationel Brug som Kulisser og Dekorationer til det store Tilløbsstykke med den i naive Øren saa interessant klingende Titel „I Lastens Dybder“ eller, som det ikke staar paa Plakaten:

„Naar Tossier kommer til Marked.“

C. L.

Storfyrst
Alexander Alexandrovitsch.

Storfyrst Alexander Alexandrovitsch er afgaaet ved Døden i Paris, 58 Aar gammel. Storfyrsten var en yngre Broder til Czar Alexander III.

Som ung Mand var Storfyrsten en statelig Marinelejtant, og han avancerede efterhaanden frem til at blive Flaadens øverste Chef. Efter den russisk-tyrkiske Krig virkede han stærkt for Udviklingen af den russiske Sortehavsflaade. Det var ham, der bevægede Czaren til Admiral Alexeieffs Udnævnelse til Vicekonge i Østen. De følgende Aars Ulykker og da særlig den ulykkelige russisk-japanske Krig bevirkede, at Storfyrsten opgav sin Stilling som Flaadens øverstbefalende, da han var bleven yderst forhadet i Rusland. Han tog derefter Ophold i Paris, hvor han nu er død af en Hjertesygdom.

I politisk Henseende kendte man meget lidt til Storfyrstens Mening; men han hørte til Storfyrsternes Parti, som betragtes med stor Mistillid af det russiske Folk. Han lignede Alexander III. meget i Ydre og Væsen, og han interesserede sig levende for Kunst og Literatur.

Emil Bähncke.

Albert Bähncke.

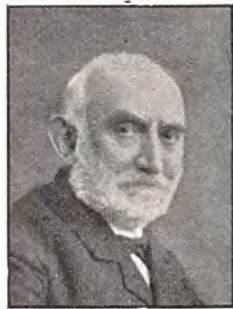
Den afdøde Seniorchef
W. Bähncke.

50 Aars Forretningsjubilæum. Det store og ansete Firma W. Bähncke & Co. fejrede forrige Fredag under alsidig Deltagelse sin 50-aarige Fødselsdag. Firmaet blev grundlagt af Hr. W. Bähncke, der kom her til København fra sin Fødeby Kiel for at aftjene sin Værnepligt. Hans Fader var Sennopsfabrikant, og da han saa, at Sennopsfabrikationen

her stod paa et ret primitivt Standpunkt, anlagde han efter et Studieophold i Udlandet sin Sennopsfabrik. I 1879 anlagdes tillige en Eddikefabrik. Og som den tredje Forretning tog han fat paa Assurancevirksomhed. Disse tre saa vidt forskellige Virksomheder groede i Aarenes Løb jævnt og støt ved Siden af hinanden, og særlig efter at andet Slægtled, de to Sønner Albert og Emil Bähncke, var traadt ind i Forretningen, tog det Fart. Hr. Emil Bähncke kom i 1883 hjem efter et langvarigt Studieophold i Udlandet, indførte nye Metoder i Sennopsfabrikationen og drev Eddikefabriken op til at være et Mønsterbryggeri, der i Aarenes Løb har været besøgt af talrige udenlandske Videnskabsmænd og Fabrikanter. Hr. Albert Bähncke valgte som sin Del Assuranceforretningen, knyttede efterhaanden Forbindelse med en 20 Selskaber, saa at Firmaet nu omfatter alle mulige Forsikringsomraader. I Aarenes Løb har det udbetalt Millioner i Forsikringssummer, og det beskæftiger som Medarbejdere, Repræsentanter og Inspektører op mod en 200 Mennesker.

Stationsforstander **Henrik Voss**, Roskilde, fejrede d. 20. Novbr. sit 25-Aars Jubil. som Øverstemand i Good-Templar Ordenen. V. har udført et stort og dygtigt Arbejde i sin Sags Tjeneste, og han har vundet stor Anerkendelse for sit Arb.

Varemægler **A. F. Siesbye** fyldte d. 24. Novbr. 70 Aar. S. er en meget kendt og anset Mand paa Børsen, da han i over 40 Aar var Varemægler, særlig i Kaffe. S. har i 25 Aar været Bogholder for det mosaiske Trossamfund.

† Forsøgsleder **H. P. Nielsen**, Tystofte ved Skelskør, er død, 42 Aar gl. N. har med Ære hævdet Tystofte Forsøgsstations Ry, hans Forsøg med Forsødling af Kornsorterne har haft stor praktisk og teoretisk Betydning for Landbruget.

Frk. **Elisabeth Bergmann** er den første kvindelige, faguddannede Kemigraf herhjemme. Frk. har i fem Aar haft en betroet Still. paa Dansk Reproduktionsanstalt, som hun har udfyldt samvittighedsfuldt og dygtigt.

„Hver 8. Dag“s Telefoner: 6822 og 3748.

Redaktør **C. C. Clausen** træffes daglig Kl. 11¹/₂—12¹/₂. Privatbolig: Telf. 4121.

Redaktionssekretæren træffes dagl. Kl. 10—3.

Forretningsføreren for Annonceafdelingen træffes daglig Kl. 3—4.

Ubenyttede Manuskripter vil saavidt muligt blive returnerede, saafremt de ledsages af en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

EVER 8 DAG

Nr. 10. 15. Aargang.

6. December 1908.

Maleren og Billedhuggeren Willumsen, der har skabt Hørupstatuen. Jul. Aagaard fot.
(Se Stenografiske Interviews).?

Stenografiske Interviews

ved C. C. CLAUSEN.

LX. Willumsen om sin Hørupstatue og sin Billedhuggerkunst i Almindelighed.

Har De kendt Hørup selv?
„Nej, jeg mener at have set ham paa Gaden, men jeg har aldrig talt med ham. Det var, som jeg sagde til Fru Hørup.

Reliefferne paa Fodstykket ogsaa Bondens politiske Udviklingshistorie. Jeg mente at have opfattet Hørups Politik saaledes, at det var for at gavne Bøndernes Sag, at han erobrede Kø-

benhavn; thi saalænge de Nationalliberale stod i Vejen for Venstrepolitikens Indførelse her inde, kunde Bønderne jo selvfølgelig ikke nogensinde komme til Magten. Derfor gik han ind i selve de Nationalliberales Rede og styrede dem. Derfor mener jeg, det er en Fejl, naar man siger, at Hørup var særlig Københavner, at han var de æstetisk-litteræres Mand, det er noget, der kom bagefter, Pointen i hans Virksomhed er Kampen for Bondens Sag. Derfor mente jeg, at det burde være et Bondemonument, der kunde jo ikke være

Kunstnerens Gravmæle over hans Forældre. Rejst paa Vestre Kirkegaard efter Moderens Død.

fordi jeg var saa optaget af mine Sager, med mit Maleri og den ny Retning, som jeg den Gang arbejdede med, at jeg aldeles ikke gav mig af med Politik. Det var først, da jeg var nede i Paris, og man ad forskellig Vej opfordrede mig til at deltage i Konkurrencen, at jeg tog fat paa at læse „Hørup i Skrift og Tale“, for at sætte mig ind i det.

Og derved dannede jeg mig mit Billede af Hørup som Bondeføreren. Det er i alt Fald et Bondemonument, jeg har rejst. Derfor gengiver

Tvivl om den Ting.

Og Monumentet maatte derfor ogsaa fremstille Hørup, saadan som Offentligheden saa ham. Det kunde ikke blive en Hørup intime. Det maatte blive Taleren, Agitatoren, Bondeføreren. Det faldt jo ogsaa ganske naturligt af, at Statuen skulde staa ude i frisk Luft. Der kunde man ikke tage Hørup som Skribent. Selvfølgelig kan man dog godt lave en Mand ved hans Skrivebord, man kan i det hele gøre, hvad det skal være, naar man blot læser det godt.

Men her skulde der nu fremstilles en aktiv, handlende Mand, en Mand, der raabte sine Fyndord ud til de mange, som man maa tænke staar nedenfor og hører efter. Og da han i sin Tid virkede saa voldsomt herinde, da hans Ord vakte en Storm, der gik over Landet, maatte han selvfølgelig fremstilles med stor Magt og virke paa Beskueren paa en lignende kraftig Maade. Man maatte kunne se paa Stillingen, Holdningen, Udtrykket i Ansigtet, hvad han egentlig betød. Det var jo ikke nogen romantisk Person som en Digter, en Kunstner, der skulde fremstilles, hvor man skulde se det lyriske, det sværmeriske, det var en Mand i Bevægelse, virksom, i Liv, i Handling.

Derfor kunde jeg heller ikke bruge Empirestilen. Der kan være en udmærket dekorativ Holdning over mange af disse Empirestilens Statuer, et vist arkitektonisk Snit, der gaar op fra Soklen i Figuren, saa Figur og Sokkel falder sammen i opadstræbende, rolige Linjer. Saadan var Thorvaldsens Figurer altid. Der var over disse Statuer en vis poetisk Ro, eller hvad man skal kalde det. Det er altid fredelige Tilstande, de udtrykker. Selv om det er Handlingens Mænd, der gengives, falder de gerne ned i en Stol og sidder roligt og behersket.

Nu er vi ved at bryde med den Stil. Og man kunde jo alene ikke lave Hørup i den Stil, fordi han netop brød med hele den Tid. Nej, man maatte finde paa en Stil specielt for Hørup.

De tidligere Billedhuggere havde en bestemt Façon. Jeg tror, at hver ny Opgave kræver sin Teknik, som man maa opfinde eller inspirere sig til.

I Dobbeltarkofagen maatte der saaledes en anden Teknik til end i Hørupstatuen, for at frembringe den Stemning, der dér skulde naaes.

Der maatte noget mere henaandet. Naar man skal skabe et Par svævende Figurer, maa ikke alene Marmorstoffet være let, gennemsigtigt, alabasteragtigt, men ogsaa Teknikken maa være overordentlig sart, henaandet, blid.

Til Hørup maatte jeg derimod bruge hele den kraftige Udformning af alle de kunstneriske Midler, der skulde det være Liv, Bevægelse, Handling, en Tale, der var Handling. Det skulde gaa igennem ikke blot i hele Figurens kraftige Bevægelse, i den noget grove Behandling af hele Materialet, men ogsaa i Soklens Form, ved at gøre den trekantet, hvorved man ligesom fornemmede, at det var noget, der slog ud til alle Sider . . . .

Jeg har egentlig altid lavet Billedhuggerarbejde. Da jeg gik paa Akademiet som Maler, lavede jeg til vore Sold smaa pudsige Figurer, og Kammeraterne spaaede allerede den Gang, at jeg vilde ende som Billedhugger og komme til at lave Statuer.

Men det var dog egentlig først i 1890, da jeg begyndte at sysle med Keramik, at det tog mere Fart. Det første større, jeg lavede, var „Gravmonumentet over mine Forældre,“ som jeg lavede ved min Moders Død. Det er egentlig en stor keramisk Ting, det er brændt af en særlig komponeret Masse.

Ja, saa er der Hørupbestillingen. Og efter Hørup Sarkofagen. Og saa har jeg konkurreret til et Springvand paa Vesterbros Torv. Og nu skal jeg til at lave Pietro Krohns Mindetavle i Kunstindustrimusæet. Det er et sammensat Arbejde af Marmor, Bronze, Emalje og Kobber. Baggrunden Marmor, Figurerne foran Bronze, Emaljen og Kobberet anvendes til de dekorative Blomstermotiver.“

Den 24. November 1908.

Badekarret, hvori Marat døde, til Salg.

Samlere af Kuriositeter har haft Lejlighed til at erhverve en virkelig Sjældenhed. Det Kobberbadekar, i hvilket Charlotte Corday slog Marat ned som den skabede Hund, han var, har, efter at være gaaet gennem mange Hænder, været til Salg i Paris. Det har ikke været brugt siden Mordet. Maaske kan en kemisk Undersøgelse endnu paavise Slyngeblod. I alt Fald bærer Karret endnu Mærker af det Svovl og de andre Kemikalier, hvormed Marat søgte at kurere sin Hudsygdom.

Liardot Nr. 2.

Efter det Franske.

Hvert Menneske har sine Særheder; min Ven Liardot havde kun én; han var Modstander af Cølibatet og — skønt selv ugift — kunde han ikke træffe en ung Dame uden straks i sin Bekendtskabskreds at finde et passende Parti til hende, og paa samme Maade forholdt han sig over for sine Venner; med andre Ord, han var en ren Kirsten Giftekniv.

I Grunden hed han slet ikke Liardot; han havde et ganske almindeligt, borgerligt Navn som alle andre; men jeg havde døbt ham saaledes paa Grund af den Særhed, han havde tilfælles med Liardot, der levede i Revolutions-tiden, og som Brødrene Goncourt har skildret i „Det franske Samfund under Direktoratet.“

Min ellers saa gode Ven ærgrede mig en Aften, da vi fulgtes hjem fra et Selskab, fordi han paa hele Hjemvejen ivrigt søgte efter en passende Ægtefælle til en ung Dame, som vi begge havde danset med samme Aften. Nu vilde jeg selv gerne kaldes den lykkelige, og derfor faldt det naturligtvis slet ikke Liardot ind at udpege mig som „passende Ægtefælle“. I min Harm hentydede jeg leende til et Parti, han havde stiftet for et Par Aar siden mellem vor Ven Henri og den smukke Lili. De havde nu for nylig forlangt Skilsmisse.

„Det beviser intet,“ svarede han roligt. „Henri blev et Offer for sin Forkærlighed for amerikanske Isdrikke, og hans Hustru kunde ikke taale at se ham i den Tilstand, som Alkoholen satte ham i; men læg Mærke til: amerikanske Isdrikke var — da Giftermaalet fandt Sted — endnu ikke indførte her i Landet.“

Der var gaaet mange Aar, og jeg havde tabt Liardot Nr. 2 af Syne. Et Foraar rejste ned til Mentona, og hver Morgen sad jeg i Jardin public og glædede mig over Solen og tænkte venligt paa mine bekendte, der nu formodentlig stod i øsende Regnvejr ved et Sporvognsstoppested og saa den syvende optaget suse forbi dem.

En Morgen sad der paa min Bænk en Herre, som efter sin Dragt at dømme maatte være min Landsmand. Jeg vilde lige til at rejse mig for at undgaa nogle høflige Bemærkninger om Paris og Champs Elysées, da han nævnede mit Navn; jeg kastede et Blik hen paa den fremmede Herre . . .

„Død og Pine — Liardot!“

Han hilste hjertelig paa mig. Han var bleven ældre, Skægget var graasprængt, og der var Rynker i Øjenkrogene. Om Munden laa et bittert Træk, der kun forsvandt, da han hørte sig tiltalt med sit tidligere Navn.

Jeg satte mig igen og maatte give en udførlig Beretning af, hvad jeg i Mellemtiden havde oplevet. Han spurgte ustandselig, som vilde han undgaa selv at blive spurgt.

„Naa, gamle Dreng,“ fik jeg tilsidst indført, „hvorfor bor du nu egentlig her?“

„Jeg bor i Hôtel des Ambassadeurs og er meget vel tilfreds, da Maden bliver tillavet paa fransk Façon — —“

„Javel. Men hvorfor bor du her! Var du syg?“

„Ikke just syg. Men jeg trængte alligevel til Hvile.“

„Ovenpaa for meget Arbejde vel?“

„Aa nej, ikke paa Grund af Arbejde.“

Han slikkede sin Overlæbe som altid, naar han var forlegen. Saa skelede han fra Siden hen til mig og sagde hurtigt: „Jeg trængte til Hvile — efter min Skilsmisse.“

„Hvad behager? Du — Liardot. Jeg vidste jo slet ikke, at du —“

„At jeg havde giftet mig? Vi kendte ikke din Adresse, ellers havde vi jo . . . Annita holder meget paa Formerne.“

„Annita, det er — undskyld — var —“

„Min Kone, ja. En yndig Kvinde, siger jeg dig. Smuk, distingveret, klog, elskelig . . .“

„Men, saa er du altsaa Skyld i —“

„Nej, det hele var en Fejltagelse, forstaar du. Jeg lærte hende at kende ved Gustavs Bryllup — han ægtede en brasiliansk Konsuls Datter, jeg fik Partiet i Stand, og de er nu meget lykkelige. Ganske vist bor Fruen den største Del af Aaret i Pernambuco med Børnene, men — naa, hendes Kusine var altsaa til Stede ved Brylluppet. Annita hed hun, var fra Rio de Janeiro. Jeg er blind, hun sort. Jeg er middelhøj og lidt korpulent, hun er meget slank og et Hoved højere end jeg. Jeg er rolig, hun er lidenskabelig og fuld af Temperament. Kort og godt: Jeg troede i hende at have fundet en passende Hustru. Det var en Fejltagelse. Allerede paa Bryllupsrejsen viste det sig — i Smaating forstaar du. Jeg holder ikke af at vække Opsigt. Hun klædte sig paa for aabent Vindue — det gør man i Brasilien — og gav Opvarteren Ørefigner. Jeg kan ikke taale Eau de Cologne. Hun parfumerede sig altid. Jeg ryger ikke. Hun røg sorte og stærke Cigarer. Jeg kunde ikke lide hendes Slægtninge. Hun indbød sin Broder, der spyttede paa mine Tæpper og lagde sin brændende Cigar fra sig paa mit Empirebords polerede Plade. Jeg var alligevel altid høflig over for hendes Slægtninge. Hun kaldte min Yndlingstante, som tre Gange har

plejet mig under alvorlige Sygdomme, en Gaas. Min Tante satte aldrig sine Ben i vort Hus. Hun havde ingen aandelige Interesser, red derimod meget, ofte hele Formiddagen, og da hun ved Hjemkomsten hængte sin Ridedragt ind i mit Skab — Nøglen til sit eget kunde hun aldrig finde, — lugtede jeg hele Dagen af Stald, hvor jeg aldrig kom. Naar hun om Natten ikke kunde sove, musicerede hun paa en gammel Negerguitar, som hun tog med sig i Sengen. Jeg kunde af den Grund ikke sove, saa det kan gerne være, at jeg om Dagen saa noget træt ud. Børn vilde hun ikke have, fordi de ødelagde Figuren. Tjenestefolk kunde vi ikke beholde, fordi hun behandlede dem — skal vi sige: paa brasiliansk Facon. Men vi fik bestandig Besøg fra Pernambuco. Familien var stor og mærkværdig rejselysten. Hun fortav over for de Ankomne, at der fandtes Hoteller i Byen. De boede alle hos os. Tilsidst kom hendes Fætter, der skulde grunde en Filial af sin Forretning. Det var en muskuløs, undersætsig, kraftig bygget Mand med Mulatteint. Han og Annita var usædvanlig gode Venner. De krigedes ved Bordet med Brødkugler og Vinpropper og drev alskens Leg til Tidsfordriv. Om Morgenens red de sammen. Og om Aftenen læste de brasilianske Aviser højt for hinanden, hvilket ikke var meget underholdende for mig, der ikke forstod et Ord deraf. Dersom jeg ikke tilfældig havde været gift med Annita, saa

havde jeg forlængst bemærket, at — naa, du forstaar vel.“

„Jeg er bange for det.“

„Nej, saa misforstod du mig. Jeg mente blot, at disse to prægtige Mennesker var som skabte for hinanden. Netop noget for den sande Liardot. Det vilde have været barbarisk at holde paa sin Ret, at beraabe sig paa Loven og at give Folk Anledning til Sladder. Derfor indvilligede jeg og erklærede mig for den skyldige Part. Det har jo i og for sig intet at sige; man bærer jo ikke Skilt omkring med sig. Og Hovedsagen er jo til syvende og sidst Bevidstheden. For otte Dage siden foregik Skilsmisseakten. Jeg lod Drosken med min Koffert holde uden for Retten og rejste saa straks hertil.“

„Der passede din Teori altsaa ikke.“

Han greb mig haardt i Armen og viste med Blikket hen paa en ung Pige, der kom gaaende under Orangetræerne med en gammel Herre.

„Det er en Professordatter, nydelig ikke? Og klog. Hun bor i samme Hotel som jeg, sidder ved Table d'hote lige over for en Assessor, en prægtig Mand. Dersom to Mennesker nogensinde har passet til hinanden, saa . . .“

„Menneske, du vil da vel ikke?“

„Han hilste paa den unge Pige, der i det samme gik forbi.“

„Det maa afgøres inden ret længe,“ hviskede han, idet han saa efter hende.

Liardot er trods alt den samme.

En ejendommelig Valgszene. Tyrkerne vælger deres første Parlament.

Rigdom og Fattigdom i Fyrstehusene.

Den afdøde Dronning Viktoria af England, der ved sin Død efterlod sig mellem 1400 og 1500 Millioner.

Mest er det vel Forestillingen om Rigdom, som man forbinder med Fyrstehusene. Især de regerende, som har deres faste Appanager og oftest tillige Indtægten af store Godser og Renten af betydelige Kapitaler, anbragte i Aktier eller Banker. Alligevel er der adskillige fyrstelige Hoveder, hvem Pengesorger holder vaagne paa Hovedpuden. Og hvad der vilde være Rigdom for mangen en borgerlig, er kun usselig Fattigdom hos dem, som Samfundet kræver saa meget af i Retning af ydre Optræden. Selv Millionappanager maa ofte regnes ud i Smaamønt for at slaa til, naar der ikke er Privatformue ved Siden. Og Privatformuer, som enkelte indiske Nabober har dem, samlede sammen ved Slægtleders Udsugelser af fattige Bønder, findes ikke i Europa. Der er end ingen enkelt Fyrste i Europa, der naar op til de to Milliarder, som Kinas gamle ukronede Kejser, Li-Hung-Schang, samlede sig sammen i sit lange og arbejdsomme Liv.

Alligevel er det dog mest Rigdom, Krøniken ved at berette om ved Fyrstehusene. Men oftest er denne Rigdom samlet, ganske som i private Familier, ved flere Slægtleders store Sparsommelighed. Der er adskillige Fyrster, som man næsten kan kalde fedtede. Og ved deres intime Viden om den politiske Konstellations Svingninger bliver mangen Fyrste i Stand til med Held at drive Børsspil.

Orleans'ernes store Formue er væsentlig samlet paa den Maade, men det kostede rigtignok ogsaa den altfor driftige Borgerkonge, Louis Philippe, den franske Trone.

Det kronede Hoved i Europa, der skal have haft den største Formue, var den afdøde engelske Dronning Viktoria. Hun levede meget sparsommeligt, saa at hun af sin Appanage kunde lægge betydeligt op hvert Aar, selv om hendes daglige Udgifter var 9000 Kr. Dertil kom Indtægter af Enge, Skove, Jagtrettigheder. Ogsaa ved Køb af Grundstykker, hvis Værdi steg meget

Czar Nikolaj, den rigeste Monark i Europa. Han ejer Godser lige saa store som Frankrig og har Hundreder af Millioner anbragte i amerikanske, engelske og franske Banker.

i Aarenes Løb, øgedes hendes Formue. Og hun fik mange Gaver; særlig ved Regeringsjubilæet strømmede der Millioner ind. Det blev ogsaa ret almindeligt, at rige Englændere testamenterede hende deres Formuer. Saaledes testamenterede en enkelt Mand hende i 1852 9 Mill. Kr. Ved hendes Død i 1901 anslog man derfor hendes Formue til mellem 1400 og 1500 Mill. I sit Testamente betænkte hun alle sine Børn, Børnebørn og Børnebørns Børn rigeligt. Alene Kejser Wilhelm skal have faaet 36 Mill.

Kong Edward, der som Kronprins havde Ord for at være flot med Penge, har som Konge

Sultanen, der er en dygtig Bestyrer af sin Formue og en klog Spekulant paa Børserne, er ligeledes meget rig. Hans Penge staar ogsaa i udenlandske Banker.

vist sig meget sparsommelig. Alle de mange overflødige Hofembeder — som f. Eks. de tre Daners, hvis eneste Hverv bestod i, at de hver Dag kogte en Kop Chokolade til Dronningen — har han afskaffet. Kun én Hoffunktionær faar en høj Gage, Køkkenchefen; han faar 36,000 Kr. eller lige saa meget som en engelsk Admiral. Ogsaa Dronning Alexandra udmærker sig ved sine sparsommelige Vaner, hendes eneste Luksus er de fine gamle Kniplinger, som hun samler paa, og som i Virkeligheden repræsenterer en meget fornuftig Kapitalanbringelse.

Den største Privatformue mellem nulevende Monarker ejer sikkert Czaren. Allerede Alexan-

der II. var sparsommelig og efterlod sig godt 100 Millioner. Og Alexander III. levede mere spartansk end mange af sine Undersaatter. Sin uhyre Formue anbragte han efter Sigende i Bank of England og den nordamerikanske Statsbank. Desuden er Czaren Verdens største Godsejer. Han har som personlig Ejendom 51 Mill. Hektarer Land eller et Landomraade lige saa stort som hele Frankrig. Han ejer 98 Slotte, af hvilke han aldrig har set de fleste. Slottene koster naturligvis, men Godserne giver saa meget mere. Desuden ejer Czaren Aktier i mange indbringende Jernbaneforetagender. General Kurapatkin har i sine i Rusland forbudte Erindringer om den japanske Krig oplyst, at Kejsersfamilien var interesseret med et Par Millioner i de Yaluskove, som var Krigens umiddelbare Aarsag. Hvor meget Czaren ejer, er der naturligvis ingen, der ved, maaske daarlig nok han selv. Fyrsternes Formue omgives gerne med et ret uigennemtrængeligt Slør. Man siger, at Czaren har anbragt umaadelige Pengesummer i Washington, London og den franske Bank. Forholdene i Rusland er jo ogsaa saa usikre, at det er forstaaeligt, at Czaren tænker paa Fremtiden og søger at sikre den.

Ogsaa Sultanen er en rig Mand. Tyrkiet er forgældet, Hæren og Embedsmændene kan ikke faa deres Løn, men Sultanen selv er en rig Mand, mest takket være hans egen Sparsommelighed og finansielle Dygtighed. Hans Civilister paa 22 Mill. gaar ganske vist til det vanvittigt store Folkehold og Haremet. Der spiser daglig ved Sultanens Borde 4000 Personer. Men sine store Indtægter har han af Godserne. Da han kom paa Tronen, var de misrøgtede og krævede endog Tilskud. Men han bragte Orden i Tingene, og nu giver de Millioner. Desuden er han en heldig Spekulant paa Børsen, han har vidst at tjene paa sydafrikanske Mineaktier, der har ruineret saa mange andre; og han har gode Aktier. Sine Penge har han væsentlig anbragt i tyske, franske og engelske Banker.

Kejseren af Østerrig maa ogsaa være uhyre rig. Habsburgerne har altid haft Penge. Og af sin Civilliste paa 20 Mill. lægger han aarligt meget hen. Han er yderst sparsommelig, Tjenerskabet er indskrænket til det mindst mulige, og alene hans Alder medfører, at Repræsentationsudgifterne er meget smaa.

Den tyske Kejser er som preussisk Konge Landets største Grundejer. Han ejer alene i Preussen 83 Godser. Men hans Udgifter er ogsaa store. Hvor meget han ejer, ved man ikke.

(Forts.)

ANTONIO.

Alpetoppen, Mont Rosa, fotograferet fra Luftballon.

Verden set fra oven.

Oprindelig er vel Mennskets Ønske om at svinge sig op i Luften udsprunget af en vis Nysgerrighed, en Trang til at se de kendte Ting og Steder fra en ny Side, at faa et større Overblik over den omgivende Verden. Ogsaa det, at man i saa lange Tider ansaa Ønsket for uopfyldeligt, hidrog kun til at gøre Lysten mere brændende. Saa fandt man paa Luftballonen, der muliggjorde Flugten fra Jorden. Dog var endnu Flyveforsøgene forbundet med saa store Farer, at kun faa satte Livet ind paa at faa deres Ønske opfyldt.

Men efterhaanden som Ballonerne er blevne forbedrede, har flere og flere prøvet at flyve hen over Landene, følt denne vidunderlige frigjorte Fornemmelse at svæve frit i Luft-havet.

En Mand, der pr. Ballon har sejlet hen over store Dele af Europa, skildrer sine Indtryk fra Flyveturene. Han dvæler først ved den første Ballonturs særlige Charme, naar man under sig ser Landet forsvinde, Havene blive til Ind-

søer og det hele efterhaanden antage et Land-korts skematiske Karakter. Men selv om det kan være meget fornøjeligt paa en Gang at se Østersøen og Vesterhavet med deres Krumninger og Bugter, er dog Luftfarten nærmere ved Jorden nok saa lærerig og underholdende. Naar Luftskebet i 100—200 Meters Højde nærmer sig en Landsby, ser Passagererne Gæssene rappende og flaksende med Vingerne ty bort fra Gadekærret og Hønsene flagre højt skrigende af Sted; Hundene begynder at gø, Køerne at brøle, hele Landsbyens Dyrebestand kommer i Oprør, før Menneskene endnu aner Aarsagerne til Opstandelsen. Endelig hører man en Barne-stemme raabe: „Luftballon“ og hurtig forplanter dette Raab sig gennem hele Landsbyen, alle Mennesker farer ud af Husene for at se Underet. Skolelæreren ringer paa Klokkerne og lader alle Skolebørnene storme ud i Skolegaarden, for at de kan se Menneskeaaandens nyeste Triumf. Og Børnene jubler, og med Hænderne som Tragt for Munden raaber de op til Luftskebet

VERDEN SET FRA OVEN;

perne: „Hvor skal I hen?“ — „Kom lidt her ned.“ — Men det er forgæves at svare dem, Lyden kan ikke naa derved. Tusinde forvirrede Raab sendes op i Luften, og inden de er døde bort, er Ballonen langt borte. Den har kastet Ballast ud og er nu oppe i en Højde af 300 Meter; nede paa Marken gaar Folk og arbejder, en Hare farer forskrækket af Sted, og nogle Raadyr ser forskræmte efter den mægtige Rovfugl, der kredser over deres Hoved.

Ballonen stiger højere, thi nu gaar Farten ind over Storbyen med de høje Kirketaarne og de

Landsbyer, Søer, Floder og Jernbaner, Skove og Marker. Det hele bliver en ensformigt kalejdoskopisk virkende Masse. Nu er Skyerne med deres mangfoldige Former den eneste Adspredelse; men selve Farten oppe i det stille Himmelrum med den rene Luft er en vidunderlig Lise for Sjæl og Legeme.

Saa gaar Ballonen ind over Alpetoppene. Vidunderlig er Synet ned over de snedækte soltindrende Istoppe, kun afbrudt af Granittens sorte, haarde Masse, og over Isgletschernes stivnede Is- og Sneflod med de fjerdingvej-

Peterskirken i Rom, set fra Luftballon.

rygende Fabrikkorstene. Larmen toner dumpt i vort Øre, det er Kirkeklokkernes Klang, Lokomotivfløjtens Piben og Sporvognenes Klemten, der smelter sammen. Ballonen er saa højt oppe, at man ikke kan skelne Enkelthederne, men Byens Plan ligger klar med dens Gader og aabne Pladser og de vældige Bygningskomplekser. En Flod trækker sin skinnende bugtede Streg, overskaaret af mange Broer, gennem Husmassernes Blokke; Kirkerne, Jernbanestationerne eller en stor offentlig Plads er Orienteringspunkter i Perspektivet.

Ballonen stiger højere og højere, Mennesker, Dyr og Huse er forlængst skrumpede sammen til sorte Masser eller forsvundne, kun Landskabets Linier skelnes endnu, men snart udviskes de ogsaa. Man er nu 3000 Meter oppe, i uendelig Stilhed sejler man henover Byer,

dybe Isspalter, der straalere i alle Spektrets Farver. Mellem Højbjergene kommer de grønne saftige Dalstrøg med Sæterhytterne og de bjælde-ringlende Køer. Og videre gaar Farten ind over Italiens Højland og Sletter hen over Milanos Spir og vidunderlige Døm, over Venedigs Laguner og over Roms Ruiner og Palæer, hvor imellem Tiberen bugter sig frem under Broernes Buer, hen over Peterskirkens vældige Bygning med den skønne Forgaard.

Men endnu gaar Farten ikke saadan i et langt Drag. Endnu maa den afbrydes og begynder igen flere Gange for at naa hen over det halve Europa. En Gang vil det ske: Mennesket vil i Dagevis flyve frit og let hen over Bjærgene og Dale, over Kirkernes Spir og Skovenes Susen.

Billedrøveri og Billedsvindel.

Den italienske Regering har som bekendt forbudt, at Kunstværker af gamle Mestre føres uden for Landets Grænser. Men til Trods derfor opvækker de amerikanske Dollarfyrsters Milliontilbud Opfindsomheden

hvoraf vi her bringer en Reproduktion, der blev smuglet ud af Italien i Bunden af et Automobil og solgt for en Million Kroner til Amerika, hvor det nu hænger i Widener-Galleriet i Elkins Park ved Philadelphia. Maleriet

var taget ud af Rammen og rullet sammen i et Jernrør, der saa meget snedigt var anbragt i Bunden af Automobilet, saa det saa ud, som det hørte med til Maskineriet. Og saadan undslap det let Toldmændenes Under-søgelse.

Der er i den sidste Tid paa Trods af alle Forbud og Forsigtighedsforanstaltninger kommet vældigt Skub baade i Billedrøveriet og i Smugleriet med de stjaalne Sager. For nylig er der stjaalet to meget kostbare Billeder fra Wertheim-Samlingen i London og en Van Dyck til en halv Million fra Kirken i Courtrai. Det forestillede Christus paa Korset, og Tyveriet foregik paa den Maade, at Tyvene skar Lærredet ud af Rammen.

Billedtyveriernes Historie opviser mange „store“ Kup. I 1876 blev Gainsboroughs, „Hertuginde af Devonshire“, stjaalet fra en Udstilling i London. Først 25 Aar efter fandt man det i Amerika, hvor det var blevet betalt med

† En Van Dyck, der smugles ud af Italien i Bunden af et Automobil.

og dysser Samvittigheden i Søvn, saa Forbudet blot afføder et udstrakt Billedsmugleri. Kun derved er det lykkedes at erhverve mange af de berømte Billeder, der nu hænger i Pierpont Morgans Malerisamling. Ja, i 1907 er der udført Malerier til Amerika for en samlet Sum af ca. 20 Mill. Kroner.

Et flot Smuglerkup af den Art udførtes for nylig med Held. Det var et Maleri af Van Dyck,

den den Gang svimlende Sum 200,000 Kr. Det blev saa ført tilbage til England, men er nu som saa mange andre Mesterværker havnet i Morgans Galleri. Morgan har da ogsaa efterhaanden faaet Navn af „den amerikanske Fare“ for alle Musæer og Samlinger.

I 1873 bortførte en Tyv i London et Billede af Sydney Cooper til 50,000 Kroner. Han stak Ild paa Bygningen og benyttede sig saa af den

almindelige Forvirring til at skære Billedet ud af Rammen. Først i 82 fangede man Tyven og fik Billedet tilbage. Et Billedrøveri, der vakte Opsigt i hele Verden, var Tyveriet af Murillos Billede i Sevillas Domkirke. Ogsaa her blev Billedet skaaret ud af Rammen og sendt til Amerika, hvorfra det senere ved en Kunsthandlers Hjælp blev givet tilbage til Kirken.

Endnu stærkere end Billed-Smugleri og Tyveri flourer dog Billedsvindelen. Det er utroligt, hvor mange falske Malerier, baade antike og moderne, der eksisterer. Menzel, Unde, Kaulbach og Leibl forfalskes rent fabrikmæssigt. Af Lenbach skal der være 400 falske Billeder i Omløb. Og dog tager de levende Kunstnere kun sjældent Falsknerne i Kraven, da det har vist sig, at Priserne paa deres Billeder falder, naar Publikum hører, at der findes saa mange falske Efterligninger. Og de

gamle Mestre er ær jo faa, der værner om. Derfor kunde ogsaa en parisisk Kunsthandler for nylig sætte en storslaaet Svindel af den Art i Gang. Han sendte en svag Efterligning af Rembrandt til en Speditør i New York og erklærede, at Billedet, der kun var en Efterligning af den store Mesters, højest var 500 Kroner værd. Men saa henvendte han sig anonymt til Toldvæsenet og gjorde det opmærksom paa, at Billedet, der var en ægte Rembrandt, havde en Værdi af 800,000 Kroner. Toldvæsenet beslaglagde det straks og lod Speditøren vide, at han kun kunde faa det mod en Udbetaling af 80,000 Kroner. Hermed var Mesterværkets Ægthed offentlig bekræftet, og Kunsthandleren solgte „den ægte Rembrandt“ for en glubende Pris til en amerikansk Millionær-Samler. Men bag efter blev Svindelen jo opdaget. V. S.

Odense Fritidshjem.

Odense Fritidshjem, det første, der har sin egen Bygning. M. Koch fot.

Et Fritidshjem!

Navnet synes paradoksalt. Er det ogsaa nødvendigt at lave særlige Hjem for Børnene i deres Fritid? Har de da ikke deres egne Hjem?

Kender man lidt til, hvorledes Livet arter sig i Nutidens Byer, saa ved man ogsaa, at der eksisterer talrige „Hjem“, hvor Børnene næsten helt maa undvære Faders og Moders Omsorg. Tilværelseskampen sluger Forældrene. Maaske er de begge to paa Fabrik, maaske er Fader paa Arbejde og Moder ude at vaske. Hjemmet er kun et Par tomme Stuer — i alt Fald om Dagen. Det opløses, naar Fløjten lyder om Morgen, og bliver først Hjem igen, naar Fyraften er inde.

Det er for at give Børnene fra saadanne Hjem en Erstatning for det, de daglig savner,

at man i en Del Byer har oprettet saakaldte Fritidshjem. Man søger her at skaffe dem en baade god og fornøjelig Tilværelse. Gennemgaar Lektier med dem, vejleder dem i Sløjd og Husflid, kalder paa deres Evner og Interesser, saa de kan lære at kende Glæden ved Frembringelsen. Selvfølgelig faar de ogsaa Lov til at synge og lege og til at høre en god Historie.

Allerede for fire Aar siden oprettedes en saadan Institution i Odense. Den er holdt oppe ved frivillige Bidrag og ved Andel i Børnehjælpsdagens Udbytte. Og under Forstander Appel og Hustrus forstandige Ledelse har Virksomheden gjort megen Gavn.

Hidtil har Odense Fritidshjem været til Huse i lejede Lokaler. Menden 1. December

flyttede Virksomheden ind i sin egen smukke, ny Bygning. Denne er opført efter Tegning af Arkitekt Hjalmar Kjær paa en Grund, som Kommunen har skænket. Den ejendommelige Bygning — halvt Villa, halvt Skole — har faaet en fri og køn Beliggenhed, tæt ved Vestre Kommuneskole og nær op mod Byens store, smukke Kirkegaard. Den har faaet en særdeles praktisk Indretning og afgiver baade rummelige Lokaler til Virksomheden og en hyggelig Lejlighed til Hjemmets Leder.

Sikkert vil mange Børn i de kommende Aar paa dette Hjem modtage en Mængde lyse og gode Minder. Og en Ære er det for Fyens Hovedstad, at den først af danske Byer har rejst en saadan Institution dens egen Bygning.

Grønlandsk Panorama, malet af Carl Lund, paa Danmarks-Ekspeditionens Udstilling i Industriforeningen. Jul. Aagaard fot.

For at give Publikum en mere haandgribelig Forestilling om den Ekspedition til Østgrønland, der kostede Mylius Erichsen og hans to flinke Fæller Livet, er der i disse Dage foranstaltet en Udstilling væsentlig af zoologisk Indhold. Det, der vil huskes længst, er de Panoramaer af grønlandsk Natur, som Carl Lund har lavet.

Frederik Jensen og Fru Magna Redøhl i „Paa gale Veje“, det muntre, tyske Stykke, som Frederik Jensen og Poul Sarauw har oversat til Nørrebro Teater. A. W. Sandberg fot.

Fredericia nye Vandtaarn. Fredericia har oppe paa sin historiske Vold faaet dette karakteriske Vandtaarn. Laursen fot.

„Aarets Julemærke“.

Saadan ser dette Aars Julemærke ud. Vi behøver ikke at bede vore Læsere gøre flittigt Brug af det. Det, der allerede er opnaaet ved de mange smaa Tører, taler jo for sig selv og er den bedste Opfordring til at fortsætte.

Fru Marguerite Steinheil.

Mysteriet i Paris. Saadan ser hun virkelig ud den skønne Marguerite, der har fortumlet Hovedet paa saa mange Mænd, og i hvis Arme Felix Faure skal være udaandet, „Løgne-Grete“, for at bruge et andet Navn, der synes at passe bedre paa dette hysteriske, halvgale Fruentimmer, der nu ved en ny Løgn hver Dag søger at sno sig fra, at hun for et halvt Aars Tid siden var med at myrde sin Mand, Maleren Adolphe Steinheil og sin Moder, for at kunne blive gift med en af sine mange Elskere. Der er skrevet saa meget om hendes frygtelige

Skønhed i de sidste Dage, og saa er hun i alt Fald i vore nordiske Øjne et halvgammelt, fedt Fruentimmer. Men den franske Nation synes som bekendt ikke, at det alene er Vinen, der bliver bedre med Aarene. Adskillige af de Kvinder, der har spillet en Rolle i Paris' politiske og kunstneriske Verden har været langt ude over de Ungdommens Aar, som vi nu finder de himmelske.

En Høflighedsudveksling.

Keiser Wilhelm: „De er, Greve, det tyvende Aarhundredes største Tysker.“
„Næst efter Deres Majestæt.“

Vi bringer her efter det tyske Vittighedsblad „Ulk“ en Karrikatur af den Situation, som vort Forsidebillede i forrige Numer gengav. Keiser Wilhelm, der allerede i Aarhundredets 8de Aar profetereede, at Grev Zeppelin er dette Aarhundredes største Tysker, en Ytring, der i Tyskland har vakt megen Misnøje som et fornyet Udslag af den kejserlige Lyst til at lade sin Veltalenhed bruse til Trods for alle Interviews og den Skade, de maatte gøre Landet.

For sidste Gang?

London, Novbr.

I gaar var det altsaa Lord Mayors Dag!

Hvert Aar den 9de November drager Londons Overborgmester gennem Londons Gader som det guldstraalende Midtpunkt i det middelalderlige Optog, der staar saa grelt imod den graa, farveløse Kæmpeby, dens sodede Bygninger og jordbundne Virkeligheds-Mennesker.

Publikums Holdning overfor dette aarlige Optog er efterhaanden undergaaet en stor Forandring. Tidligere betragtedes det som noget ganske selvfølgeligt, som en gammel og velberettiget Traditions-hævdelse af City-Borgernes ukrænkelige Selvstyre — et aarligt *Memento* til Englands Konge, at det mægtige *City* er en Stat i Staten, hvis Førstemand, den gylden-kædede Lord Mayor, ikke alene var Kongens Ligemand her, men hans Overmand. Og med Stolthed erindrede de fri, engelske Borgere de Lejligheder, hvor en Lord Mayor havde fundet det nødvendigt at minde Konger alvorligt om denne Kendsgerning.

Men nu — Tiderne er jo andre. Købmændenes stolte Stejlhed er ikke mere. Og maaske behøves den ikke? Parlamentarismen har reduceret de engelske Kongers Herskerret i saa høj Grad, at man vanskeligt finder et Punkt, hvor Kongens personlige Opfattelse kan tvinges igennem, hvis den afviger fra det folkevalgte Tings Flertals-Vilje. Saa Kongen truer ikke mere Citys Interesser. Snarere er det nu Parlamentarismens Hang til mere ligelig Fordeling af Samfundsgoderne, der bræmser City-Købmændenes ikke uegoistiske Individualisme. Og ret naturligt har det fælles Magt-Skibbrud jævnet Kongehusets og Købmændenes Stridigheder. Citys Staaen-paa-sin-Ret overfor Kongen er nu kun Anledning til at vise Kongen et sympati-mættet Galanteri, der ofte er vanskeligt at skelne fra Servillitet.

Det gør den aarlige Demonstration meningsløs. Den er ikke mere Tegn paa borgerlig Selvhævdelse, men kun en kostbar og naragtig Maskerade. Saadan ræsonnerer nu Størstedelen af Englænderne. Og de finder det ligefrem anstødeligt, at Maskeraden ikke bliver aflyst iaar, hvor et Par Millioner Arbejdsløse promenerer Londons og andre engelske Storbyers Gader som en direkte Følge af Handelens bristende Evner til at regulere Arbejdsfordelingen.

Derfor var det igaar heller ikke den gylden-kædede Lord-Mayor eller hans fløjelstoppede Hof, der demonstrerede. De demonstrerende var de Arbejdsløses forpjuskede og udtærede Skikkelser. Allevegne, hvor det straalende Tog kørte frem, var det gennem en Allé af disse

Samfundets grumt behandlede Stedbørn. Og intet Flag smældede Optoget imøde, intet Hurra modtog den maskinproppede Plumbudding af en Kusk — kun Arbejdsløshedens døde Uhygge flankerede dette Tog af det gode Selskabs Havana-Udskud. Og maaske bliver det sidste Gang, at Maskeraden vil blive set paa Londons Gader. „Jeg tror ikke, at den Slags Ting er i Kontakt med Tidens Aand“, skal den ny Lord Mayor, Sir John Truscott have sagt, da han steg ud af sin Karet i Guildhall.

Men Sir John faar andre Ting at tænke paa i den nærmeste Fremtid. Han vil hurtigt glemme sin Køretur gennem de Sultnes uendelige Rækker. Nu og da vil han maaske endda misunde dem. For fra idag af og til Jul deltager han hver Dag i en officiel Middag, og flere Gange om Ugen er han ved Siden af nødsaget til at spise sig igennem City-Korporationernes umenneskelige Kæmpefrokoster.

Saa til Tider vil han sikkert ønske sig en Arbejdsløs' Appetit og gode Fordøjelse.

AXEL GERFALK.

Tre Generationer indenfor det rumænske Kongehus, Kong Carol I., Kronprins Ferdinand og dennes ældste Søn, Prins Carol.

Kontorchef v. Carlsberg Bryggerierne, *V. Kanneworff* fejrede d. 1. Decbr. 25-Aars Jubil. Han begyndte sin Virksomhed paa Fabrikken „Aktiv“. Da Carlsberg opførte sin Aftapningsanst. blev K. Kontorchef for det forøgede Personale.

Toldassistent *C. F. W. Haase*, Kolding, fejrede forl. 25-Aars Jub. Blev 1871 ansat paa Kreditoplaget, 83 Toldassistent i Aarhus, 94 i Kolding. En dygtig og pligtopfyldende Embedsmand.

Toldkontrollør *E. H. Enevoldsen* fejrede d. 22. Novbr. sit 25-Aars Jubil. I 76 blev E. antaget som Volontør v. Toldvæsenet i Kolding, 78 Fuldm., 83 Toldmedhjælper i Odense, 88 Assistent og 05 Toldkontrollør samme Sted.

† Postmester *Wilfred Wolf*, Stubbekøbing, er død, 77 Aar gl. W. hørte til en gl. kendt Postmesterslægt. Han var en sympatisk og elskværdig Personlighed, der vil efterlade et stort Savn.

Redaktør *Aaberg* kunde den 28. Nov. fejre sit 25-Aars Bladjubilæum i Thisted. Med sikkert Blik havde Chr. Berg valgt den unge Mand, der arbejdede Thisted Amtstidende op til et stort og indflydelsesrigt Blad.

Seminarieforstander *R. J. Holm*, Vejle, fejrede forl. sin 70-Aars Fødselsdag. H. er en af Lærerstandens kendteste Skikkelser, en ansat Lærer, god Taler og dygtig Skribent, ogsaa som Skolebogsforf. Havde stor Del i Dannelsen af „Dansk Skoleforen.“

Overlærer *C. F. Madsen*, Struer, fejrede forl. sit 25-Aars Jubil. som Lærer. M. beg. som Enelærer i Struer, nu er der 13 Lærere og Lærerinder. Han er Forstander for Struers tekniske Skole. En kendt og ansat Skolemand.

Fhv. Kbmd. *Nørup Østergaard*, Hilleød, fyldte forl. 80 Aar. Ø. gjorde som Gardist Krigen 48 med. Han er en af Byens kendte Skikkelser, en ivrig Patriot, politisk interesseret, Vaabenbroder og Frimurer.

„Hver 8. Dag“s Telefontelefoner: 6822 og 3748.

Redaktør *C. C. Clausen* træffes daglig Kl. 11 $\frac{1}{2}$ —12 $\frac{1}{2}$. Privatbolig: Telf. 4121.

Redaktionssekretæren træffes dagl. Kl. 10—3.

Forretningsføreren for Annonceafdelingen træffes daglig Kl. 3—4.

Den første Juleudstilling. Goldschmidts Magasin paa Amagertorv 10 plejer at være den første paa Pletten, naar Juleudstillingernes Tid kommer. Og det er ikke blot den første, men ogsaa blandt de bedste. Man kan ikke andet end beundre den Smag og Opfindsomhed, der udfoldes. Der er saa megen Købmandskultur i denne gamle Forretning, der netop fejrer sin Fød-

seledag i Julemaaned, den 7de December.

Udstillingen omfatter baade Stuen og første Sal, og den rummer de fineste og eleganteste Ting i Galanteri, Damepynt, Legetøj, Ting fra 10 Øre til flere hundrede Kroner. — Særlig lægger man Mærke til de aldeles nydelige hvidlakerede Møbler, som egner sig saa godt til Julegaver til unge Piger.

Vore Hofleverandører.

XI. N. F. Larsen & Sønners Handskeforretning.

Hovedudsalg, Købmagergade 7.

Handskeindustrien er gammel i Danmark; men indtil omkring 1815 blev kun Vaskeskindshandsker og de saakaldte Randers Handsker lavede her i Landet. Efter den Tid kom Glacéhandsken i Brug, og særligt Skindene af de magre Hedefaar i Jylland egnede sig fortrinligt hertil. Alligevel var Forbruget ikke stort her i Landet, da N. F. Larsen i 1843 begyndte sin Forretning paa Købmagergade Nr. 7. Det var den Gang noget ukendt, at Fabrikanten selv forhandlede sin Vare fra Butik; men det slog godt an, og Forretningen gik jævnt og godt frem. I Krigsaaret 1864 var der en ringe Tilbagegang; men samme Aar indførte N. F. Larsen en Maskine, hvorved Handskerne udhugges over en Kniv, formet som Haanden, og nu tog denne Industri et stærkt Opsving, navnlig ved Eksport til England. Thi N. F. Larsen lod alle Hand-

skemagere i København faa deres Handsker udhugget paa hans Maskine, og derved vandtes, dels at Omkostningerne for dem alle og for ham selv med blev saa smaa som muligt, dels at alle Handsker fra København blev ens i Formen.

Saa længe de danske og skandinaviske Skind egnede sig for Fabrikationen, var Eksporten til England meget betydelig; men efterhaanden forædledes Faareracerne. Ulden blev bedre, men Skindet blev sværere og grovere. Nu maatte bestandigt

flere Skind indføres fra Udlandet, og henimod 1880 tog Eksporten stærkt af og er nu kun ringe. Dette berørte dog ikke N. F. Larsens Forretning; thi denne deltog aldrig meget i Eksporten, men vandt sit solide Navn ved med Omhu at dyrke det hjemlige Marked. Baade en gros til Provinskøbmændene og fra Butiken paa Købmagergade solgte's „Larsens Handsker“

Tilskærer-Værksted.

FIVER 8 DAG

Nr. 11. 15. Aargang.

13. December 1908.

Fru Anna Gnutzmann, der i denne Julemaanet synger i „Scala“ for at skaffe Mad og Klæder til fattige Bøin. (Se Artiklen om Fruens Kunst af Hr. Albert Gnutzmann),

Anna Gnudtzmann.

Jeg skal skrive om Anna Gnudtzmann — Jeg kan i hvert Fald gøre det ud fra et fleraarigt og indgaaende Kendskab.

Og jeg gør det gerne, fordi dette Kendskab har givet mig Lejlighed til at se hendes Forhold til Visen ikke blot udfolde sig, men opstaa.

I sin moderne Form er jo Visen mere end en folkelig og let fattelig Sang. Den spænder — som Middelalderens Folkeviser — over saavel Lystspil som Tragedie. Den er en Menneskeskildringens Kunst, men i overordentlig sammentrængt Form.

For Anna Gnudtzmann er den det i hvert Fald. De Viser, som først og fremmest har hendes Hjerter, er dem, i hvilke hendes dramatiske Begavelse kan opsøge Mennesket og give det Liv. Det kan, som i Visen om den dødsdømte eller i den om Proletarpigen, der sælger sig, være en enkelt Skikkelse, i hvis Indre hun er trængt ind; det kan ogsaa, som i „Et Gadeopløb“, „Paa Dyrehavsbakken“, „Musiken kommer“ osv. være et helt Galleri, der præsenteres med det Liv, der sætter de enkelte Fysiognomier skarpt og friskt op mod hinanden. Men Midlerne er altid i intim Slægt med den sceniske Fremstillings.

Resultatet deraf bliver til i vore Stuer gennem ofte lange Tidens Indleven i hver enkelt Vise.

Ikke fordi selve Foredragets ydre Støbening plejer at volde hende nogen Tvivl, men fordi den fuldkomne Frihed i Gengivelsen og den hele Beherskelse af Stoffet kun naaes ved et Arbejde, der ikke standser, før den Skikkelse, hun fremstiller, er bleven en Del af hende selv.

Allerførst maa den rent mekaniske Tilegnelse være i Orden. Hver Vise maa

læres paa det nøjeste udenad, al den Stund ingen Sufflør holder Redningsforanstaltninger rede. Og Arbejdet er ikke ringe: ved hver af sine Viseaftener har hun haft mellem 50 og 70 nye Vers at synge, og det Repertoire, hun alt i alt til enhver Tid har paa rede Haand, løber op til Hundreder af Vers.

Haand i Haand med den ydre Tilegnelse gaar saa den indre Bearbejdelse af Stoffet Et undertiden maanedlangt Arbejde, hvis Formaal er at smelte det hele ind i Kunstnerindens eget Inderste. Som det ivrige Menneske Anna Gnudtzmann er, lader hun i Grunden aldrig dette Arbejde hvile. Det er hændet hende at vække Opmærksomhed paa Gader og Stræder, fordi hun, optaget af en eller anden Vise, glemte, hvor hun var, og i et Øjeblikks Distraktion udfoldede sin stærkt dramatiske Mimik.

— Beskedenhed forbyder mig til disse Antydninger af en Karakteristik at føje Lovord. Men jeg maa dog have Lov at sige, at det ikke er nogen Tilfældighed, naar hun i denne Tid har realiseret sin Idé, hvorved hun dels giver, dels skaffer anseelige Beløb til fire af de Foreninger, der arbejder for at skaffe fattige Børn Føde og Klæder. Den utrættelige Iver for alt menneskeligt, hun her har lagt for Dagen, er ogsaa Nerven i hendes Kunst, der, aldrig hvilende, opsøger det menneskelige saavel i dets lyse som i dets mørke Øjeblikke.

Om Anna Gnudtzmann som Menneske — —? Hvis hun ikke var min Kone, vilde jeg snarest muligt se at faa hende til at blive det!

Albert Gnudtzmann.

Teknikens Vidundere.

En tre Kilometer lang Bro bygges uden noget Stillads eller anden Understøttelse.

Stadig vældigere bliver de Opgaver, den moderne Teknik sætter sig, og stadig mere fuldkomne de Hjælpemidler, den skaber sig for at løse disse Opgaver. Et Eksempel paa, til hvilken Højde, Udviklingen er naaet, er de ny Ildslukningsapparater, som Byen New-York for nylig har anskaffet sig. Det er jo ofte kolossale Værdier, der staar paa Spil i Tilfælde af Brand, f. Eks. i New Yorks Havn og i de store Magasiner

sige, at der i 24 Timer kan øses 180 Mill. Liter Vand udover Ilden. Og for en saadan Syndflod maa enhver selv nok saa hidsig Ildebrand opgive Ævret. Overfor saadanne Vandstraaler er de Dampsprøjter, der betegner Højdepunktet af vor Ildslukningsteknik, kun smaa og ynkelige Hjælpemidler.

Ogsaa paa et andet af Teknikens Omraader sætter New York for Tiden en Rekord. Det er

med deres Millionbeholdninger, og det er Menneskeliv i Hundred-, ja Tusindvis, som Ilden truer i Skyskraberne. Det er derfor ikke saa underligt, at man opbyder alt for at byde Fjenden Trods. De nye Apparater er da ogsaa i Stand til i Løbet af faa Minutter at sætte hele Bydele under Vand fra neden af, medens andre samtidig overskyller Husene ovenfra. I dette Øjemed anlægges der Stationer med stærke Trykpumper. Til disses Ledninger kan der sættes en Mængde tykke Slanger, hvis vældige Vandflom hurtig kan slynges over det brændende Sted. Tallene taler bedst: Ved Hjælp af saadanne 32 Slanger kan der i ét Minut udsendes 126,000 Liter Vand til en Højde af 80 Meter. Det vil

New-Yorks ny Ildslukningsapparater. Af 32 Slinger slynges hvert Minut 126,000 Liter Vand 80 Meter (ca. 250 Fod) i Vejret.

en Brobygning over East-River, den brede Vand-arm, der skiller Øbyen New York fra den modsatte Bred. Denne Bro er ikke blot usædvanlig lang, henved 3 Kilometer, men det er særlig den Maade, hvorpaa den bygges, der vækker alle kyndiges Beundring. Der er ikke i Vandet noget Skelet eller nogen Pille, hvorpaa Broen hviler. Den svæver oppe over Vandet, endnu kun baaret af Pillerne og Stiverne inde paa Land. Og naar den bliver færdig, vil den strække sig let og svævende mellem de to eneste Understøttelsespunkter, et paa hver Bred. Broen bygges stadig længere ud fra sig selv — ud i den tomme Luft. Ved Hjælp af en Kran hejses de nye Dele stadig op og bringes i Tilslutning til det allerede færdige. Og paa den Maade vil den stadig forlænge sig, til den naar over til Fundamentet paa den anden Bred. Dette Brobygningensarbejde, hvis Opfinder er Tyskeren, Ingeniør Wilhelm Hillenbrandt, er det dristigste og flotteste Ingeniørarbejde, Verden endnu har set.

Ogsaa en anden mærkelig Bro, Manhattan-Broen, er for Tiden under Bygning i Amerika. Det er den tungeste Hængebro, der endnu er bygget. Der anvendes 42 Mill. Kilogram Staal til den, men den skal ogsaa bære baade Jernbanetog, otte Spor, en stærk Færdsel af Vogne og Fodgængere.

Den fireaarige italienske Kronprins, Umberto, i fuld Uniform.

„Guldfuglen“ paa det kgl. Teater.

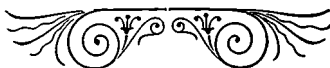
Dr. Mantzius som Baron Staffeldt Egede og Fru Bloch som „Guldfuglen“ Rosalie.

Fru Gads nye Lystspil: „Guldfuglen“, som det kgl. Teater har bragt til Opførelse, aabenbarede ingen nye Sider af sin Forfatterindes Talent. Her som i saa mange tidligere Arbejder skildrer Fru Gad

„Guldfuglen“ — rørende baade i sin Kærligheds Jubel og Nederlag. Interiør og Iscenesættelse lagde sit solide Plus til de kunstneriske Ydelser.

i en Række underholdende Situationer typiske Overflademennesker i dagligdags Færd og dagligdags Tanker, sandfærdigt og troværdigt gengivet, men ogsaa med den Fare, at det hele let bliver altfor hverdagsligt og altfor upersonligt, hvor behændigt saa end Fru Gad manøvrerer med sine Figurer, og hvor meget hun end offerer paa dem af sit elskværdige Lunes eller sit varme Hjertes Overflod.

Saadanne Lystspilfigurer, som her er Tale om, giver altid det kgl. Teaters Skuespillere Lejlighed til at brillegere uden at lægge nogen egentlig kunstnerisk Alen til deres Vækst. I første Række stod Hr. Mantzius som en pragtfuld Charmeur af en forgædet Baron og Fru Bloch —

Rigdom og Fattigdom i Fyrstehusene.

To kongelige Brødre, der begge er udmærkede Finansmænd. Kong Frederik af Danmark anslaaes i udenlandske Blade til at eje en Privatformue paa ca. 100 Millioner. Han roses som en dygtig Bestyrer af denne og en Konge med en meget borgerlig Hofførelse.

Kong Georg af Grækenland, der kun har en Civilliste paa en Mill. Kroner, er blevet en meget rig Mand ved heldige Spekulationer, særlig i Hvede.

Vi omtalte i forrige Numer de største fyrstelige Formuer, hvordan de var samlede ved Sparsommelighed og heldige Spekulationer, særlig Sultanen var en ivrig og heldig Børsspekulant. Han er dog ikke ene blandt Fyrsterne om at spekulere. Ogsaa andre Fyrster har tjent sig Formuer ad den Vej. Mest bekendte i saa Henseende er Kongen af Belgien og Kongen af Grækenland.

Den belgiske Konge har kun en Civilliste paa $3\frac{1}{2}$ Mill. Francs, men hans Handelstalent er fremragende, og han har forstaaet ved heldige Spekulationer at samle en mægtig Formue sammen. Han sparer ogsaa, hvor der kan spares, for Eksempel paa sine Døtres Underhold. Men det tilskriver man dog mere Egensind end Gerrighed. Derfor har han ogsaa saa længe sat sig mod Bortsalget af sin Dronnings Smykker, der var hendes Særeje, og hvoraf Børnene gør Krav paa deres Arvepart. Leopold II. har ikke sin Sparsommelighed efter fremmede, Begiens første Konge, Leopold I., var yderst sparsommelig, og han efterlod sine tre Børn 70 Millioner og mægtige Godser. Leopold II.

fik to Parter, sin egen og sin stakkels vanvittige Søsters, Prinsesse Charlottes, at bestyre. Er Kongen sparsommelig overfor sine Døtre af første Ægteskab, er han saa meget gavmildere overfor de to Sønner, som hans anden Kone, Portnerdatteren, har født ham.

Kong Georg af Grækenland har ogsaa kun en forholdsvis lille Civilliste, godt en Million; men han har forstaaet at mangfoldiggøre sin Kapital ved heldige Spekulationer, særlig i Hvede. Under Krigen mellem Rusland og Tyrkiet overtog han store Kornleveringer og siges at have tjent en halv Snes Millioner paa den Forretning. Senere er Formuen yderligere øget, og Sønnens Ægteskab med Spillebankdirektørens Barnebarn bragte mange Millioner.

Den afdøde Kong Oscar af Sverige forøgede sin i Forvejen store Formue ved at anbringe sine Penge i industrielle Foretagender.

Man gør sig i Udlandet store Forestillinger om Frederik VIII's Privatformue. Man ser den saaledes i tyske Blade anslaaet til en 100 Millioner. Man fortæller der, at han gennem Dronningen har arvet 60 Millioner fra hendes riges nederlandske Familje. Og man anser mindst Kong Frederik for at være en lige saa dygtig og heldig Forvalter af sin Formue som hans kongelige Broder i Grækenland. Uagtet Kongen i saa mange Aar sad med en meget lille Appanage som Kronprins — 125,000 Kr. aarlig —, og uagtet den danske Civilliste kun er paa en Million, anslaaer man ham dog nu som sagt for at raade over en 100 Millioner. Hvor meget der deraf er Rygter, og hvor meget der er Sandhed, skal vi lade være usagt. Som nævnt i forrige Artikel maa jo alle disse Opgivelser i Følge Sagens Natur være meget skønmæssige. I alt Fald er det givet, at Kongen, der har meget jævne, borgerlige Vaner, fører en meget enkel og sparsomme-

Det italienske Kongepar, der begge er yderst økonomiske. Kongen anviser kun 2 Kr. til hver Persons dagl. Underhold ved Hoffet.

Kejserinde Eugénie, der ejer 200 Mill. Francs., men dog ikke vil støtte Bonapartisterne i Frankrig.

lig Hofholdning, saaledes som det ogsaa bedst passer sig for et lille Land.

Sparsommelighed synes i det hele at være en meget udbredt Dyd hos fyrstelige Personer.

Enkekejserinden af Spanien førte som Regentinde et meget spartansk Hof og lagde sig paa den Maade Penge op. Hun skal nu eje Huse og Jord i Amerika til en Værdi af 14 Mill.

Kongen af Italien hører ogsaa til de sparsommelige. Han og hans Dronning lever meget fordringsløst ligesom det tidligere Kongepar: Umberto og Margherita. Derved er det lykkedes dem at ophjælpe Finanserne, som ved Viktor Emanuels Død var i en sørgelig Uorden, da denne Konge var meget rundhaandet og godgørende. Det forrige Kongepar var derfor ligefrem nødte til en stræng Økonomi. Men den nuværende Konge er endnu sparsommeligere. Saaledes fik Køkkenchefen hos Kong Umberto 500 Francs om Maanedens, mens den nuværende Konge kun giver 300 Francs. Da han beklagede sig til Dronning Helena, der er en montenegrinsk Prinsesse, svarede hun smilende: „De har saamænd ingen Grund til at være utilfreds, i mit Fædreland faar Krigsministeren ikke højere Løn.“ Til de 750 Hoveder, som Hoffet tæller, har Kongen bevilget 2 Kr. pr. Hoved daglig for tre Maaltider,

hvilket jo ikke kan kaldes overdaadigt efter europæisk Hofskik. Selv Enkedronning Margherita har ansat en 4 Kroner daglig pr. Hoved for sine 112 Hoffolk.

Uhyre Skatte og Kostbarheder ligger i Sultanen og Shahen af Persiens Skatkamre. Men om disse er Statsejendomme eller Fyrsternes Privatejendomme, er ikke let at afgøre. Iblandt dem er der Guldskaaale fyldte med Diamanter, Rubiner, Smaragder, Safirer og Perler af Størrelse, som man kun kender dem fra Indien og „Tusind og en Nat“s Drømmelande. Og der er Vaaben, Skjolde og Sværd, smykkede med Juveler. Ialt skal der i Shahens Skatkammer være ophobet for 60 Millioner ædle Stene.

Nu er Frankrig Republik, men i forrige Tider har det haft Herskerhuse, som samlede sig mægtige Rigdomme. Napoleoniderne benyttede i den Henseende deres Magtperiode til det yderste. Den morsommeste Spekulation gjorde Napoleons Søster Elisa, som blev Fyrstinde i Piombino. I hendes Fyrstedømme laa Marmorbruddet i Carrara, og hun fandt da paa at udvikle en hel Fabriksvirksomhed med Fremstilling af Napoleon-Medailloner, som i Vognlæs sendtes til Frankrig og solgtes der.

Napoleon III. sørgede ogsaa for at samle sig en stor Privatformue, da han nok anede, at Herligheden ikke varede saa længe. Han sørgede ogsaa for sine nærmeste; den franske Statskasse udgav under hans Regimente 70 Mill. Francs til Kejserens Slægtninge. Men dog er Napoleoni-erne nu forarmede med Undtagelse af Kejserinde Eugénie. De andre har ikke en Gang Penge til at holde Liv i Agitationen for deres Fordringer paa Frankrigs Trone, og Eugénie rykker ikke ud med noget af sine 200 Mill. Francs.

Kong Leopold, Europas muntreste Monark og uden Tvivl det største finansielle Geni blandt Fyrster.

Orleans'erne raader over en stor Privatformue paa 300 Mill. Francs.

Louis Philippe forstod som Konge at berige sig saa stærkt, at det i høj Grad vakte hans Undersaatters Mishag. Han levede meget sparsansk, men drev sine Spekulationer ved Brüsseler-Bankierers Hjælp paa den mest indbringende Vis. Naar han vilde spekulere i franske Statspapirer, holdt han en krigersk Tale eller lod den officielle Moniteur bringe en foruroligende Artikel. Saa sank Papirerne, og hans Brüsselerforbindelser købte op. Saa lod han atter det politiske Barometer stige til smukt Vejr og Fred, Papirerne steg igen, og Kongen kunde sælge med Fordel og tjene Millioner, som sved til hans Undersaatter, hvorfor disse, som bekendt, ogsaa satte ham paa Porten i det skæbnesvangre 1848.

Ogsaa den hellige Fader forstaar sig paa denne Verdens Mammon. Den sidst afdøde Pave, Leo XIII., efterlod sin Efterfølger 40 Mill. Pavens Privatformue skyldes derimod udelukkende troendes Gaver. Præsident Krüger skænkede Leo XIII. en Diamant, der var 20 Millioner værd.

I Modsætning til Fyrsterne kan Præsidenter i Republiker ikke erhverve sig nogen Privat-

formue, da deres Lønninger er forholdsvis beskedne. Den franske Præsident har $\frac{1}{2}$ Mill. Civilliste, den amerikanske godt 200,000 Kr. Og Præsidenten i Republiken Andorra, der har 5000 Indbyggere, faar kun et aarlig Tilskud paa 60 Kroner — saa der bliver jo ikke meget tilovers.

Alle disse Fyrster, vi hidtil har omtalt, er alle naaede op til at besidde store Formuer, selv om de først er naaede til det gennem stor Sparsommelighed; men der er op til vore Dage Fyrster, som sidder meget trykket i det. Kong Ludvig II. af Bayern efterlod sig en uhyre Gæld, der efterhaanden maatte dækkes af Civillisten. Kong Milan og hans Søn Alexander af Serbien kæmpede hele deres Liv med Pengesorger. Ogsaa mange af de tyske Fyrstehuse sidder meget smaat i det, og mange Prinsesser sidder ugifte hen, fordi de ikke kan bringe den nødvendige Medgift ind i Ægteskabet; thi en suveræn Prinsesse maa have mindst en Million for at blive afsat.

Alt i alt synes Nutidens Fyrster i ualmindelig Grad at være Finansmænd, der kan bygge videre paa Fædrenes Millioner eller samle, hvad disse har spredt.

V. S.

Den fjortende.

Fra det Franske ved Emma Sunde.

Tre-fire clendige Fyre sad en smuk Sommer nat under Pillerne paa en af Paris' Broer og snakkede sammen.

„Hvornaar har Du haft dit lykkeligste Øjeblik?“ spurgte Adolf de andre.

„Ærlig talt, jeg har aldrig følt saa stor en Tilfredsstillelse, som da jeg første Gang saa la Morgue,“ sagde en. „Der var baade levende og døde dér, som var saa frygtelige at se paa, at jeg pludselig følte mig smuk og glad ved at leve; blot det, at jeg stod godt paa mine to Ben, skønt det trak svært om Tærne ind ad Hullerne i Skoene, forekom mig som en vidunderlig Himlens Gave.“

„Aah, alle Dage ligner hinanden,“ sagde en anden, „den ene gaar som den anden, der er ingen af dem, der er videre bevendt. Altid spørger de efter ens Papirer, man kommer paa Stationen, slipper ud igen og søger saa til Forstæderne eller ind paa Boulevarderne. Det er altid det samme. Det er ligesom, naar man leder efter Stumper, den ene Stump er lidt længere end den anden, men finde en hel Cigar, som ingen har røget paa før, det er der s'gu ingen der gør.“

„Er det ikke ogsaa gaaet jer saadan som mig. Man har, som det kan ske for enhver, faaet i Sinde at stjæle Hunde. Man møder en, som ser medgørlig ud, man kæler for den, giver den Brød, og naar man vil have den til at følge efter sig, løber den sin Vej. Det er altid dem, der ser skikkeligst ud, som bider en, naar man mindst venter det. Men en Dag møder man en, der ser farlig ud, og man siger til sig selv: Den er der ikke noget at stille op med. Man fløjter dog ad den, og den løber efter dig, slikker dig og er endelig din.“

Saadan er Lykken ogsaa. Den løber pludselig efter en, naar man har opgivet den. Hør et Eksempel fra mit eget graa Liv, den lykkeligste Aften, jeg har haft.

Alt gik skævt for mig i den Tid. Min Bestilling var ogsaa forbandet. Jeg bar Kufferter op for rejsende, der kom kørende i Droske. Det Haandværk kræver baade Klogskab og Erfaring og saa nogle gode Haser. Man maa gaa og passe paa Vognene, hvor der er Kufferter og Bagage paa, løbe efter dem og være ved Øren i det Øjeblik, hvor den rejsende raadvild spørger sig

selv, hvordan han skal faa Kufferten op paa femte Sal. Portnerne er frygtelige Konkurrenter, men heldigvis ligger de gerne i Strid med Lejerne, saa disse ikke vil bede dem om den Tjeneste. Er man blevet antaget, faar man Lov til at slæbe haardt, og Beta'ingen varierer fra 50 Øre til 2—3 Kroner. Men der skal et fint Øje til for at se, om Manden i Drosken skal paa Rejse eller vender hjem. For der er ikke noget saa harmeligt til som pludselig efter en lang Løbetur at staa uden for en Jernbestation, hvor uniformerede Dragere tager Fortjenesten lige for Næsen af en.

Naa, den Dag gik jeg ned ad Royal-Gaden, Klokken var henad seks, og tænkte paa at skaffe mig lidt Mad for de faa Skillinger, jeg havde i Lommen, da jeg fik Øje paa en Droske med en Kuffert paa, og en stor, rund, jovial Mand inden i. Jeg efter den. Drosken drejede over Concorde-Pladsen, ned ad Champs Elysées til.

Der var ingen Tvivl, Manden var lige kommet til Byen. Heldigvis overanstrengte Hæsten sig ikke, om det var af Træthed, eller fordi den havde faaet Øje paa mig og anede en Lidelsesfælle, der var afhængig af Menneskene, skal jeg lade være usagt.

Jeg løb længe, ned ad Marbeuf-Gaden og videre, men lige idet jeg var ved at opgive Ævred standsede Vognen foran et elegant Hus i Clement-Marot-Gaden.

„Kufferten, Herre,“ sagde jeg, som var paa Pletten, forpustet til den store, gemytlige Mand. Han nikkede og gik hurtig op ad Trappen. Jeg fulgte efter. Jeg tænkte under Vejs: Den Mand kan sagtens være i godt Humør, det er hans, alt, hvad der er i Kufferten, og saa er han endda fri for at slæbe paa den. Og nu gaar han op til et veldækket Bord og virkeliggør min skønneste Drøm, at spise ved en hvid Dug, et helt Maaltid med Mellemretter og Vine og flere Desserter, saadan som man ser det gennem Restauranternes Vinduer, i Stedet for altid at spise tørt Brød og Ost paa en Bænk. Rimeligvis skulde jeg dø uden at faa mit Ønske opfyldt,

Vi standsede paa anden Sal — det var et stort Held, for en Etage fra og til siger ikke meget for Prisen, og Kufferten var tung. Han rodede i sine Lommer, men han havde ingen Smaapenge. Han gik ind, og jeg ventede i Forværelset under Tjenerens foragtelige, vaagende Blik. En vidunderlig Madlugt naaede ud til mig og gjorde mig næsten ør. Gennem Døren hørte jeg Latter og Udraab — af Overraskelse forstod jeg senere.

Efter nogle Minuters Forløb kom den store Mand ud. De kaldte ham allesammen Tonton, saa jeg tænker han var Onkel til nogle af dem. Der var fin Middag, i det hele 12 Gæster, og nu kom Tonton overraskende fra Rejse og blev den trettende. Men en gammel Dame, der havde Hjertefejl, kunde ikke udholde den Tanke, at de var 13 til Bords. En anden Dame kom derfor ud i Forværelset og satte Tonton ind i Sagernes Stilling. Man turde ikke forvolde Tante Eugénie den mindste Sindsbevægelse paa Grund af hendes Hjerter.

„Ja, hvad skal vi gøre,“ sagde den gemytlige Mand og rakte mig to Francs.

Og jeg gik med et langt Blik til den Dør, jeg antog førte til Køkkenet.

Da greb den store Mand mig pludselig i Armen og sagde:

„Her er jo den fjortende!“

Og hans Ansigt straaede af Tilfredshed ved at have fundet en Udvej og samtidig gøre en god Gerning.

Fra det Øjeblik levede jeg ikke mere i Virkeligheden. Jeg kom ind i en dejlig Spisestue, og den gemytlige Tonton vilde absolut have, at jeg skulde sidde ved Siden af ham. Og det Bord, jeg sad ved, og al den Mad, jeg spiste, overgaar alt, hvad jeg havde kunnet drømme.

Alle Gæsterne blev oprømte ved at se mig; fyldte ustandselig min Tallerken og mit Glas, og jeg syntes, min Appetit var uden Grænser.

Ved Desserten blev jeg helt fortunlet, og jeg forstod kun svagt, at hele Selskabet drak den fjortendes Skaal og klinkede med mig. Den gemytlige Mand sagde du til mig, og han tog mig under Armen og fortalte, at nu gik vi ud i Byen for at slutte Aftenen ude.

Vi fik Vogne, og vi kom ind i en stor Restaurant, hvor jeg drak endnu mere. Jeg følte mig opløftet i en højere Tilværelse og en Glædens Salighed fyldte mig.

Langt ud paa Natten sagde den gemytlige:

„Hvor bor du?“

Jeg havde Aandsnærværelse nok til at sige: „Her, lige ved, i Royal-Gaden.“

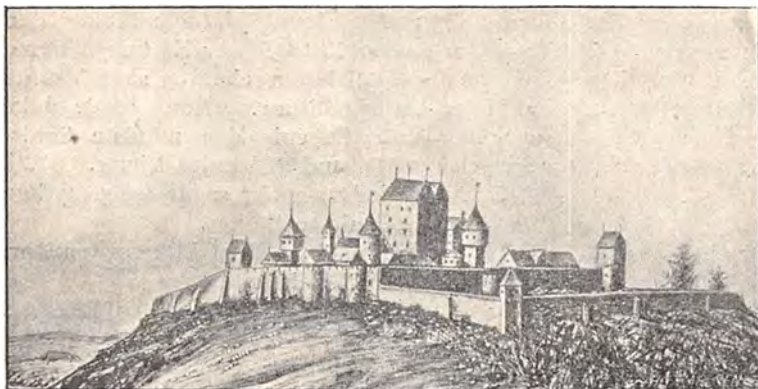
Vi omfavnede hinanden og skiltes. Aftenen var slut. Jeg var helt ene, men jeg følte mig som et nyt Menneske.“

Adolphe saa sig om. Kammeraterne var faldne i Søvn under Fortællingen.

„Man maa undskyldte dem,“ tænkte han. „De har jo aldrig som jeg faaet Del i den højere Levemaade.“

Jens Koefoeds Bedrift.

Det er i disse Dage 250 Aar, siden Bornholmerne ryddede deres Ø for Svenskerne og atter gav sig ind under den danske Krone.

„Hammershus“, der nu ligger fuldstændig i Ruiner, som det før saa ud.

Om denne eventyrlige Begivenhed melder Sagnet mange mærkelige og for største Delen grupvækkende Ting. Historiens Fortælling er derimod ganske jævn og ligefrem, selv om den baade røber Mod, Tapperhed og Fædrelandskærlighed hos de paagældende, og den kan omtrent sammenfattes som følger:

Ved Roskildefreden 1658 var Bornholm bleven afstaaet til Sverrig, og Oberst Johan Printzenskjöld, der oprindelig kun havde været menig Soldat, blev af Karl Gustav indsat som Befalingsmand paa Hammershus. Paa Kongens Foranstaltning paalagdes der nu Indbyggerne svære Skatter og lige saa tunge Udskrivninger til den svenske Hær, der den Gang krævede stærk Tilgang baade af Penge og Mandskab. Misfornøjelsen hermed bredte sig hurtigt og af fødte snart en S sammensværgelse mod Befalingsmanden, som naturligvis i særlig Grad var bleven forhaadt paa Grund af disse Byrder. Lederen af denne S sammensværgelse var Jens Koefoed, der snart fandt Lejlighed til at gæste den fremmede Oberst.

Printzenskjöld red nemlig den 8. December 1658 fra Hammershus over Hasle til Rønne, hvor han tog ind hos Borgmesteren; kort efter trængte de sammensvorne ind i Huset, tog Obersten til Fange og førte ham ud paa Storegade; da han her forsøgte at flygte, jog en Slægtning af Jens Koefoed ham en Kugle i Livet, og Befalingsmanden faldt død om paa det Sted, hvor en Sten med Aarstallet 1658 endnu ligger i Brolægningen lige uden for Latinskolen i Rønne.

Samme Nat rygtedes det Øen rundt, at den fremmede Hovedsmand var falden, og næste Dag samlede store Skarer af bevæbnede Bønder foran Hammershus, hvis faatallige svenske

Besætning hurtig blev tvunget til at kapitulere. Foruden Printzenskjöld blev der kun dræbt et Par enkelte Svenskere under hele Opstanden, der altsaa maa kaldes meget ublodig. Indbyggerne sendte straks en Deputation til den danske Konge, hvem de (den 29. December) overgav Øen til evig Arv og Eje, og som til Gengæld udstyrede sine tro Bornholmere med mange Privilegier, saasom Frihed for Skatter og Udskrivninger, og endvidere lovede at

have Øens Opkomst og Fremgang i særlig naadig Erindring, samt at denne aldrig mereskulde blive afstaaet til fremmede. — Herved lagdes Grunden til den Særstilling, som Bornholm har indtaget og for en Del endnu indtager i administrativ Henseende inden for det danske Rige.

Jens Koefoed fik af Kongen en større Bondegaard, „Maglegaard“ ved Svaneke, som Len og samtidig Titel af Kaptejn og en mindre aarlig Gage. Hans Æt lever endnu; men Gaarden er nu gaaet over i andres Besiddelse. CHR.

Lord Roberts, der forleden i det engelske Overhus holdt en opsigtsvækkende Tale, hvori han hævdede, at 200,000 Tyskere godt kunde gøre Landgang i England, hvorfor Englands Hær maatte op paa 1 Mill. Mand.

Hr. Helsingren. Fru Dinesen. Hr. Johannes Nielsen. Fru Sigrid Neiendam.

Folketeatret: „Pigernes Alfred“ af Anker Larsen og Egil Rostrup. Reiffenstein Hansen fot.

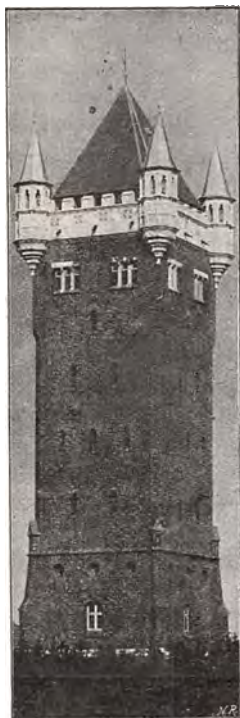

Betty Marie Ahlberg. Der var en Dag en Abonnent, der skrev til os, om vi ikke kunde bringe et Billede af Frk. Betty Marie Ahlberg, der

har skrevet om saa mange smukke Kvinder i „Hver 8. Dag“. Her er da et Billede i Anledning af, at hun nu har udgivet en ny Bog „Den lille Zarski“, en Bog omhandlende Artistliv i London, en Bog, fuld af levende, springske Træk og ofte skrevet med en ligefrem blændende Virtuositet. Medens danske Forfatterinder gerne er ganske godt hjemstavnsbundne, er Frk. Ahlberg en farende Fugl. Hun kom som purung til Udlandet for at blive opdraget der, saadan som vi undertiden sender vore unge Piger ud i en fransk Pension eller en engelsk Kostskole. Men medens de andre gerne vender hjem til Strøget, blev hun derude og skabte sig med stor Energi en Stilling som Forfatterinde og Journalist, dels i Paris, dels i London. Og mest det sidste Sted. Hun har levet sig ind i den Verden, der hedder London. Hun kender Eastends Slumkvarterer, hvor hun har virket i den jødiske Missions Tjeneste, for at studere Storbens Nød. Og hun tumler som den behændigste sin Baad oppe i Themsens fashionable Ende, omkring Richmond og Hampton Court. Der er i hende ikke saa lidt af det lille, tapre Kvindemenneske, som hun har skildret i „Den lille Zarski“. Det er let at se Manglerne ved denne Bog, Fremmedpletterne i Sproget, det altfor urolige. Men de overstraales langt af dens Fortrin, Iagttagelsernes Mangfoldighed, det sitrende Liv og det Hjerte, hvormed den er skrevet.

Esbjerg.

Der er nu forelagt Rigsdagen et Forslag til Udvidelse af Esbjerg Havn, som vil koste godt 7 Millioner. I alt vil der da være anvendt paa denne Havn en 13 Mill. Kr., men Esbjerg er for vor Landbrugsudførelse ogsaa den vigtigste Havn, overflyvende København.

Esbjerg Vartegn,
Esbjerg Vandtaarn.

Der erovre i Esbjerg rejst paa Torvet en Statue af Christian IX. Og det kan i og for sig være ret naturligt, at en By rejser den Konge til Hest, i hvis Regeringstid den er anlagt. Men det vilde dog have været meget naturligere, om Esbjerg havde rejst en Statue af Estrup. Højest sandsynligt vilde dog den, der paa et Borgermøde i Esbjerg foreslog det, faa en meget ublid Medfart. Esbjerg er jo væsentlig en By af Venstremænd og Socialdemokrater. Jeg er heller ikke nogen Beundrer af Estrups Politik som Konsejlspræsident, men alligevel vilde jeg, hvis jeg boede i Esbjerg, af al min Magt agitere for at rejse en

Statue af den gamle Ekscellence. Og jeg ved ogsaa, hvor den skulde staa. Den skulde staa paa Skrænten ned mod Havnen, saa Estrup kunde se ud over Havnen, se hvert Skib, der kom og gik. Thi naar Skibene nu gaar der, er det hans Skyld, og saa godt som ene hans Skyld. Han er denne Havns og denne Bys Fader.

Thi ham var det, der som Indenrigsminister i 60'erne gennemførte Loven om Esbjerg Havn og gennemførte den trods stærk Modstand, trods

Indsigelse fra alle de gode nationalliberale Hoveder. Disse udmærkede Mænd sagde ved denne Lovs Behandling alle de Dumheder, som kloge Hoveder nu kan sige. Og de var der alle, A. Hage, Ploug, Krieger, hele den veltalende Flok. Hvorfor vilde Jyderne udføre Kvæg, sagde Hage, lad dem udføre Korn. Det var et fortvivlet Projekt. Melchior mente, at Studene godt kunde gaa de Par Mil længer sønder paa og udskibes fra Husum eller Tønning. Tuxen spurgte, om det kunde betale sig at anlægge en Havn for de 438 Stude, der passerede over Hjerting.

Kongestatuén paa Torvet.

Men Estrup slog dem alle i Debaten, han saa videre og længere. Og det var slet ikke saaledes den Gang at se vidt og langt. Esbjerg Havn var i Virkeligheden intet mindre end en Revolte, en Venden Danmark om. Thi geografisk set peger Danmark mod Øst og Syd. Mod Vest vender det sin Ryg, en Jernkyst ud mod et voldsomt Hav. Vor Historie gaar derfor ogsaa øst og sønden paa, derfra paavirkes vi og paavirker. Vikingeepisoden i England maa nærmest betragtes som en historisk Forløbelse. Nu var det, at Estrup pludselig slog Hul paa denne Mur og lukkede op for Udsynet mod Vest.

Et Par Tal viser bedst, hvor rigtigt Estrup saa. Over fire

Udsigt over Dokhavnen.

Den ny Banegaard.

Femtedele af vor Flæskeeksport, denne saa eminent vigtige Udførsel, gaar over Esbjerg. Der gik i 1907 157 Mill. Pund den Vej. Med Hensyn til Drittelsmør overfløjede Esbjerg ifjor København. Fra 1905 til 7 steg dens Udførsel af dansk Smør fra 54 Mill. Pd. til 65 Mill., medens Københavns sank fra 60 Mill. til 57. Og dergaar 8 Mill. hver Dag over Esbjerg mod kun 5 over København.

Hvor meget den søværts Eksport er steget, viser følgende Sammenligning. Den var i 1892 49,219 Tons, og i 1907 150,916 Tons. Og Esbjerg er ikke blot bleven Handelshavn. Den er tillige Vestkystens store Fiskerihavn, ved Siden af Dampskibene er Fiskekutterne med de slanke Master dem, der karakteriserer denne Havn. Og den er bleven Fabriksby med en Industri væsentlig knyttet til Eksporten.

Længe saa det dog ud, som skulde Estrup faa Uret og de andre Ret. Endnu 10 Aar efter at Loven af 1868 om Anlæg af Havnen var udkommen kunde en national-økonomisk Professor i stærke Ord beklage den Vildmand, der havde overrumplet Rigsdagen. Og Esbjerg har gennemgaaet haarde Kriser.

Da Havnen endelig i 1878 var færdig, var der kun noget Liv i den de to Dage, da Englandsbaaden gik. Der var intet Opland til Byen, der kom ingen Bønder ind, Byens egne Folk maatte tage til Varde for at gøre deres Indkøb. Og der var ovenpaa

Champagnetiderne kun altfor mange Dage med en bedsk Smag i Munden.

Og alligevel viser den By, der ligger der i Øjeblikket, allerede nu en af vore største Provinsbyer, med et aarligt Budget paa op ad 700,000 Kr., med en Indbyggermængde, der nærmer sig de 20,000, — ligger dér, hvor der for 40 Aar siden laa to Gaarde i Lyngen, ja, den viser, at den unge Estrup, Jydernes Indenrigsminister og Jydernes Jærnbanneminister, som Øboerne kaldte ham, han, der i 60'erne var en af Jyllands mest populære Mænd, var en genial Mand, en Mand med Storsyn.

Firsernes Kampaar, hele den hæftige Forfatningskamp har næsten helt bragt denne unge Estrup i Glemme. Og dog nærer jeg ingen Tvivl om, at en kommende Historiker, naar han skal gøre Estrups Liv op, vil drage netop disse Ungdomsaar og deres Gærning stærkt frem, de Aar, da det kommunale Selvstyre blev ordnet, da Jærnbannerne blev vedtagne, da Esbjerg Havn blev Lov. Alligevel kan jeg vanskelig tænke mig nogen anden By rejse en Statue af Estrup. Men jeg synes, Esbjerg skulde. Kunde ikke en eller anden Lokalpatriot sætte sig hen og læse den gamle Aargang Rigsdags-tidende for 1867—68 igennem og blive varm over den Mand, der stod og forsvarede den ufødte By mod alle de overkloge, gode Hoveder.

Englandsbaadene ved Englands-Kajen.

Raadhuset.

Jeg er ikke fra Esbjerg, og jeg har alle Dage været en politisk Modstander af Estrup, men jeg er saa meget Jyde, at den Dag, da der udstedes et Opraab om at yde Bidrag til en Statue af Estrup, tegner jeg mig straks. Og for Resten behøver man slet ikke at være Jyde for at gøre det. Man kan tegne sig alene i Beundring for det geniale Blik, der forudsaa Fremtidens Muligheder og vendte Danmarks Aasyn om mod Vest, stik imod dets geografiske Beliggenhed og stik imod al Historie.

Tænk blot, om vi nu ikke havde staaet med Esbjerg Havn. Det Forslag paa $7\frac{1}{8}$ Million, der nu ligger paa Rigsdagens Bord, er den smukkeste Bekræftelse af Estrups Stordaad.

Jeg stiller kun en lille Betingelse for mit Bidrag: Statuen skal staa paa Skrænten ud mod Havet, den skal kunne se ud over Havnen, se Skibene komme og gaa tungtladede, hvor der før var øde.

C. C. CLAUSEN.

Johannes Torrild.

1870—1908.

Altfor meningsløst tidlig synes Døden at være kommet over denne stærke, livsglade unge Mand med de rig^e Evner. Som

Johannes Torrild.

Læge havde han skabt sig et anset Navn, og den Klinik, han havde bygget oppe uden for Aalborg, var meget søgt. Torrild var ikke blot de syges Læge, men ogsaa deres forstaaende Ven. Og hans Sjæl var fintmærkende og modtagelig, som Kunstnerens er det; han var selv en Kunstner.

Særlig Musik syslede han med, og hans jævne, smukke Melodier har gjort hans Navn kendt over det ganske Land. Naar hans Navn maaske en Gang er glemt som Lægens, vil det leve som Komponistens til Joh. Skjoldborgs „Husmandssang“, til di-se kraftige, iørefaldende Rytmer, der slutter saa tæt om Ordene, og som synges i hver Hytte og Hus Danmark over.

Varme i den elektriske. De elektriske er udmærkede, men de har dog en Mangel, der bliver følelig nu, Vinteren melder sig. De er saa kolde. Den Mangel kan dog ogsaa afhjælpes; man er allerede begyndt paa det i Wiesbaden, hvor man, som Billedet viser, har anbragt en elegant lille Kakkellovn i hver Vogn. Var det ikke noget for os heroppe, hvor vi dog lever under en adskillig nordligere Breddegrad!

† Fhv. Kaptejn *J. P. Christiansen* døde d. 28. Novbr. I 1872 indtraadte C. i D. F. D. S.'s Tjen. som Styrmand, og fra 82 førte han det isl. Postdpsk. Laura, til han overtog Chfeposten f. Islands-Afd.

† Kancelliraad Branddirekt. *M. Schjørring, Nexø*, døde d. 26. Nov. 70 Aar gl. I 45 Aar By- og Herredsfuldm. under fire Borgmestre, 12 Aar Branddir. Delt i Krigen 64. En energisk og prakt. dygtig Mand.

† Fhv. Overlærer v. Sorø Akad., Prof. *Kjel-lerup*, er død, 86 Aar gl. K. havde deltaget i „Galathea“s Jordom-sejling som Etymolog. Lærer ved Flensborg Latinsk., afsk. 66, Lærer v. Sorø Akad. t. 98.

† Cand. philol. *L. Ove Kjær*, Frederiksberg, er død. 78 Aar gl. I en Aarrække var han Inspektør v. Galsters og Hollbølls Kursus. og han har oversat flere af Oldtidens Klassikere paa Dansk.

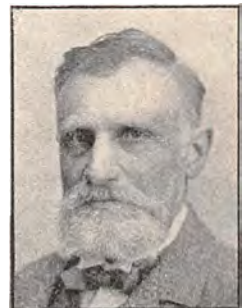
Lærer *Josefsen*, Østerlars Kirkeskole, fejr. forl. sit 25 Aars Jubil. Med utrættelig Interesse og Udholdenhed har J. genn. Aarene røgtet sin Gerning og vundet stor Paa-skønnelse derfor.

Overassistent *C. G. Sandberg* fejrede d. 3. Decbr. 25-Aars Jubil. i Statsb. Tjen. S. blev ansat v. Banerne 83, 88 Assistent, 05 Stationsf. v. Løgstrup og 07 Overassistent v. Kbhv. Ø., Frihavnen.

† Krigsraad *Fr. Wulff Paustian* døde d. 23. Novbr., 86 Aar gl. 1845 Rekrut v. Livgarden, avancerede til Stabs-sergent og deltog i Krigen 48 og 64. 80 Afsked, 92 Æresform. for Garderforeningen.

† Guldwarefabrikant *Bernh. Hertz* døde d. 2. Decbr. 74 Aar gl. H. var en fremragende Dygtighed i sit Fag og arbej. sin Forretn. op til Norden's største. Han var meget godgørende og kunstinteresseret.

Afd. lingschef *Jul. C. Brandt* i Magasin du Nord fejrede d. 1. Dec. sit 25-Aars Jubil. B har lært i Rudkøb., sen. Rejsende f. M. E. Grøn, til han 83 blev Chef f. Sengeafd. Meget anset og afholdt.

† Ritmester *F. W. C. von Irgens Bergh* er død d. 28. Novbr., 78 Aar gl. F. i Dresden. 47 Sekond-løjtn. i Schlesvig, sen. Sekljt. og Prmlt. i Itzeho, Slagelse, Aarhus m. v. Deltog i Krigen 48 og 64.

Skoleinspektør *C. L. Christensen* ved Frederiksundsvejens Skole fejrede d. 5. sit 25-Aars Jubilæum som Leder af denne Skole. C. har i sin Skolevirksomh. og i Menighedspl. udrettet meget godt.

Kgl. Agent *C. J. Bjerregaard*, Vejle, fejr. forl. sit 50-Aars Borgerjub. B. har drevet sit store Garveri op fra en beskeden Beg. Han nyder megen Anseelse bl. Kolleger, er en ualm. jovial og rar Mand.

TRADE MARK. EAS

Esbjerg Andels-Svineslagteri.

Overalt, hvor man kommer frem i Udlandet og taler med Udlændinge, er det, der interesserer mest, det, Spørgs-

ikke kunde bære den danske Konkurrence, og lukkede af for Indførelsen af levende Kvæg, da hele vort Landbrugserhverv var truet, lagde danske Bønder med beundringsværdig Foretagsomhed endnu en Gang deres Erhverv om og gik over til at udføre slagtede Varer.

Naar disse bratte Skifter, der i Reglen er foretagne under ugunstige Konjunkturer, er lykkedes, skyldes det ikke mindst Andelstanken og det, at den traf Mænd, der kunde bære den ud i Livet. Thi vel er Andelstanken Demokratiet i Erhvervslivet, men den kræver som alle andre Tanker enkelte Mænd i Spidsen for Udførelsen. Og det har da været det danske Landbrugs Held, at Mændene var der, da man havde Brug for

Façade.

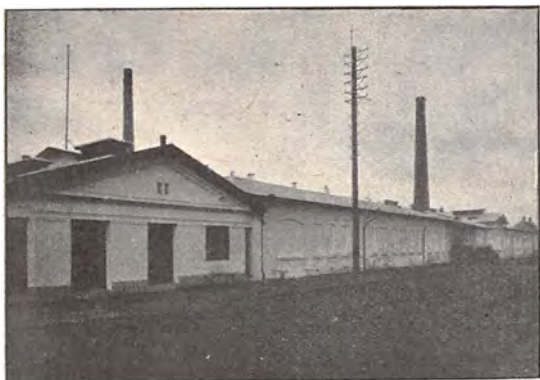
maalet til den danske drejer sig om, de danske Bønder og deres storstilede Eksport. Man beundrer overalt den Maade, hvorpaa de Gang efter Gang har lagt deres Bedrift om, den hurtige Energi, hvormed de har bødet paa Udlandets Forbud og vidst at benytte sig af Konjunkturerne. Først gjorde de Danmark, der var et kornavlende og kornudførende Land, til et Land, der producerede Dyr og dyriske Produkter, levende Kvæg og Smør. Og da saa Udlandet, Tyskland og England, gav efter for deres egne Bønders og Godsejeres Ramaskrig, da disse

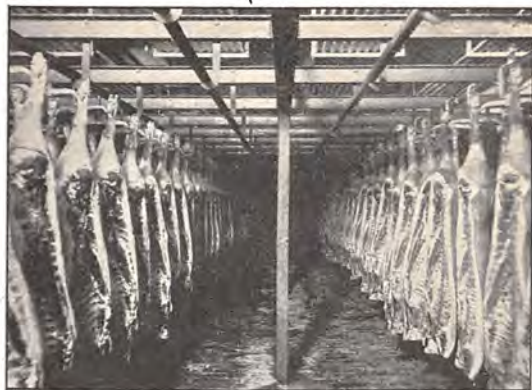
Façade mod Gaarden.

ESBJERG ANDELS-SVINESLAGTERI

Pølsemageri, Kreaturslagteri.

Kølerum.

dem. Drachmann skrev i sin Tid om „vi 50, der bærer Danmark“. Han tænkte der- ved nærmest paa Kunstnere. Man kunde

i Foreningsbestyrelser og Sogneraad, i Mejerier og Andelssammenslutninger sidder den Række vaagne og ledende Mænd, der

Slagterum.

Flæskesidernes Tilskæring.

med større Ret søge de bærende Mænd andetsteds. Og man kommer ogsaa til et højere Tal. Ud over det danske Land,

bærer vort Hovederhverv og dermed vort Land. Den Mand, der er Sjælen i Esbjerg An-

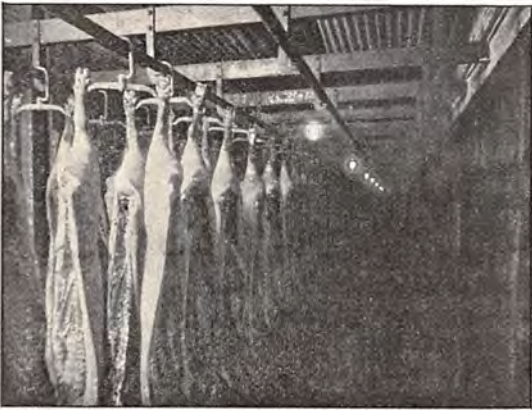

Afsvalingsrum.

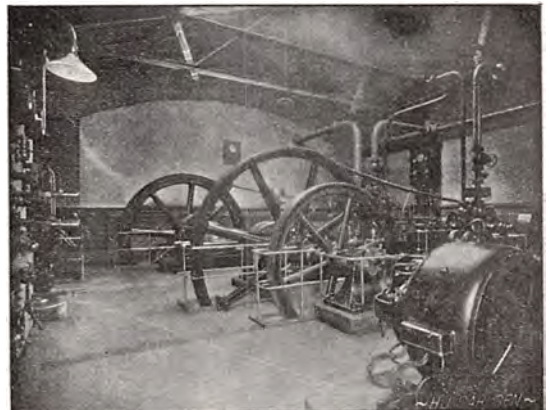

Lagerrum.

ESBJERG ANDELS-SVINESLAGTERI

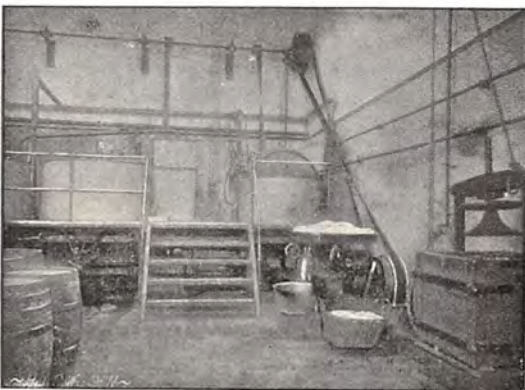
Kølerum.

Maskinrum.

delsslakteri's Drift, er Direktør Nordland, der først i 7 Aar var Bogholder, derpaa Direktør i de sidste 13 Aar. Han anerken-

største, maaske Evropas største. Tallene siger det tydeligt. I 1888, da Slagteriet begyndte under meget vanskelige Konjunkt-

Fedtsmelteri.

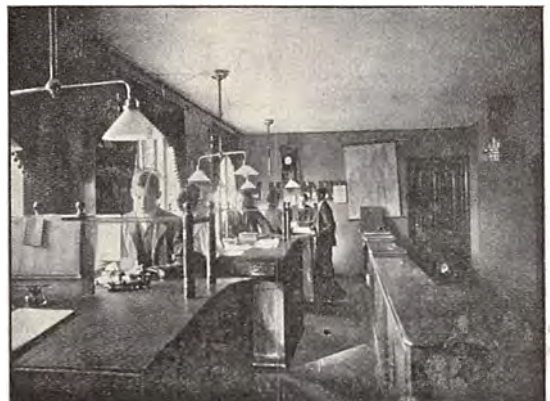
Kontor og Direktørbolig.

des af alle for at være en Kapacitet paa sit Omraade, og under hans Ledelse er dette Andelsslagteri groet op til at være Landets

tur, slagtede det 16,700 Svin. Nu i 1908 er det oppe paa 116,000 Svin, det har altsaa syvdoblet sin Virksomhed. Fire Gange

Følsesmageri.

Kontor.

om Ugen gaar dets Varer til England, og Omsætningen er steget fra 1 Million til 7 Millioner. Andelshavernes Antal var i 1888 3,700, nu er det 9,800. Slagteriet modtager Svin fra hele Vestkysten paa ialt 102 Mod-

Kontor.

tagelsesstationer. Sognerepræsentanternes Antal er steget fra 114 til 264. Bestyrelsen bestaar af 18 Medlemmer, Formand er den ansete Landmand, Hr. L. Mose, Aarre pr. Varde.

Slagteriet raader over et Areal paa 2 Td. Land, der er fuldt bebygget. Lokalernes Antal er 33, foruden Maskinbygningen, Folkestuen, Dyr lægelokaler og Kontorlokaler. Der beskæftiges i Slagteriet, som tillige omfatter Pølsemageri, Kreaturslagteri, Fedt-smelteri, Raffinaderi, ca. 70 Mand foruden 10 Mand paa Kontoret. Dets daglige Drifts-omkostninger andrager ca. 1000 Kr. Man forstaaer, hvad en saadan Virksomhed betyder for en By i økonomisk Henseende.

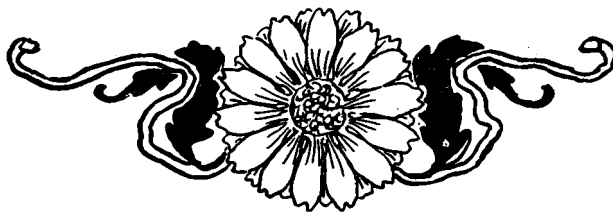
Og man forstaaer, at naar Englænderne kommer herover for at se vore store Virksomheder, viser vi dem som Eksempel paa

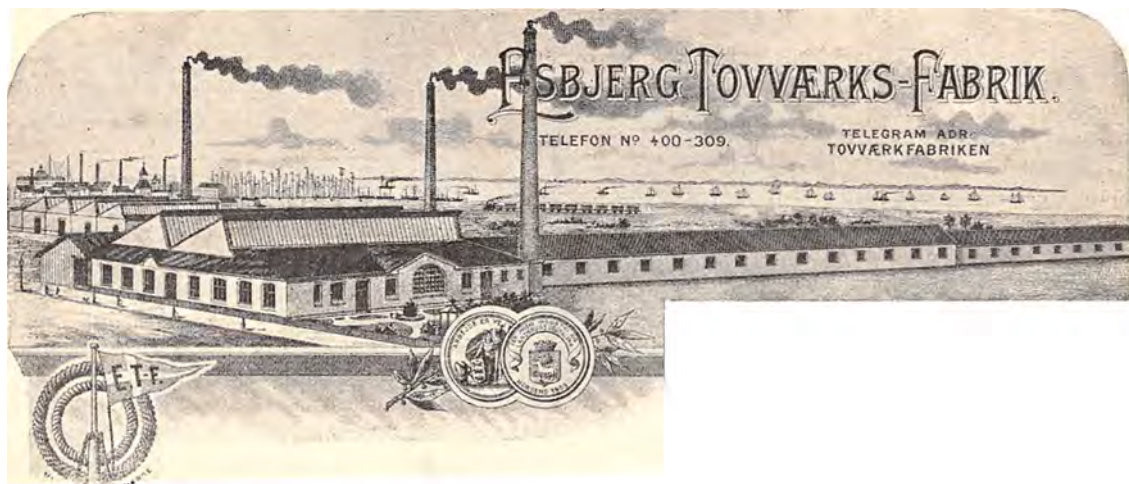
vor Smørproduktion „Trifolium“ og som Eksempel paa vort Svineslagteri „Esbjerg Andels-Svineslagteri“.

Og netop som særlig Esbjergvirksomhed er dette Slagteri typisk. Thi det repræsenterer i eminent Grad det, der er vor Hovedudførsel fra Esbjerg. Ingen anden By i Danmark kan konkurrere med Esbjerg i Udførsel af Flæsk. Det er en Vare, som skal hurtigt frem paa det engelske Marked. Og fra Esbjerg til Harwich er der kun et Døgn's Sejlads. Fra København og de jydskke Østbyer skal Skibene den lange Vej omkring Skagen. Men fra Esbjerg stikker de lige over. Den Procentdel af vor Flæskekseksport, der gaar over Esbjerg, er derfor Aar for Aar bleven større, indtil den nu omfatter over fire Femtedele af den hele Eksport. Og allerheldigst i saa Henseende er naturligvis det Slagteri stillet, der ligger i Esbjerg selv, hvor den vanskelige Vare ikke først skal gaa med Jernbane. Ogsaa det indeholder en Del af Forklaringen til, hvorfor det er lykkedes „Esbjerg Andels-Svineslagteri“ at naa frem til den ansete og fremskudte Stilling, der gør det til en national Seværdighed. N.

Direktør H. Nordland.

Esbjerg er anlagt som en Handelsstad, som Danmarks store Udførselshavn for vore Landbrugsprodukter til England. Men Esbjerg er bleven mere, den er tillige bleven en Fabriksby for de Varer, der staar i den nærmeste Forbindelse med Handelen, Skibsfarten og Fiskeriet.

Derfor er den et naturligt Sted for et Rebslageri, og et saadant har Byen da ogsaa faaet i stor Stil i Esbjerg Tøvværks-Fabrik.

Denne blev anlagt ganske smaat i Aaret 1905 af Konsul Lauritzen, mest til Forsyning

Hegling og Forberedning.

Hampelager.

af dennes egne Dampere og Fiskekuttere; men Hr. Lauritzen, der paa snart sagt alle Omraader spiller den allerstørste Rolle i det moderne Esbjergs Forretningsliv, saa som den klartskuede Forretningsmand snart, at en Udvidelse og Overgang til mekanisk Drift var nødvendig, og optog Direktør Weidemann som Medinteressent og Leder. Fabriken blev nu anlagt med de allernyeste og mest moderne Maskiner efter udenlandsk Mønster, og under Hr. Weidemanns dygtige og omsigtsfulde Ledelse blev Fabrikatet snart landskendt og vandt Indpas overalt.

Fabriken staar da nu som den største og mest fuldkomne indenfor denne specielle Bran-

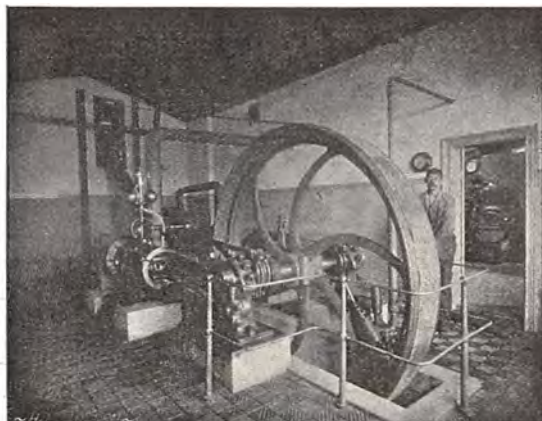
Spinderiet.

ESBJERG TOVVÆRKS-FABRIK

Haandslaaning af Reb.

Maskinhuset.

optage Konkurrencen med Udlandet, trænge det ud, saa Arbejdet og Pengene bliver her i Landet.

Fabriken, der spænder over et stort Areal, udfører alt paa Maskine med Undtagelse af en eneste Del af Arbejdet, nemlig Slaaningen eller Sæmsningen af de enkelte Parter til færdigt Reb. Paa dette Felt har mange Fabriker baade her og i Udlandet ofret store Summer til Eksperimenter, men forgæves, Haandslaaning hævder fremdeles sin Plads som det eneste virkelig gode, og Esbjerg Tovværks Fabrik har derfor paa dette Omraade høstet Fordel af de andres dyrekøbte Erfaringer, og hver en „Tamp“, der udgaar derfra, er haandslaaet efter den gamle Metode. Ved en saadan Kombination af Maskin- og Haandarbejde fremstilles et Fabrikat, der overtræffer alt, endogsaa den dygtigste Haandspinders Vare, saa Haandværket vil paa dette som saa mange Omraader, man sige hel-

digvis eller desværre, snart være „en Saga blott“. Thi netop Rebslageriet er et Felt, hvor Maskinerne simplificerer og billiggør Arbejdet i en overordentlig Grad. Polérmaskinen, der betjenes af én Mand, gør saaledes Arbejde for 24 Mand og 8 Heste, og Spindemaskinerne ud-

Snøre- og Poleremaskine.

Kontorerne.

fører ca. 60 Mands Arbejde. Alt lige fra Hampens Hegling, Spinding, Afpudsning o. s. v. udføres i selve Virksomheden, paa Fabrikens egne Maskiner. Banen har en Længde af ca. 500 Alen, og Slaaning i enhver Tykkelse kan udføres. Til Fabriken er knyttet eget Elektricitetsværk.

Alt i alt er Fabriken, hvis Drift er i rivende Udvikling, en af de Virksomheder, som giver Esbjerg Præg af den moderne Industriby.

Verdens største Ur.

Colgate & Co.s Bygning med Verdens største Ur.

I mange Aar sad England inde med Rekorden for det største Ur i Verden. Enhver Londonerjærende kender det mægtige Ur i Parlamentets nordre Taarn. Dets Skive er 22 $\frac{1}{2}$ Fod i Gennemsnit, og dets Areal er 398 Kvadratfod. Særlig ved Aften syner dets lysende Skive ud over London og Floden, og selv naar Taagen lægger sig over Byen, sørger det dog for at minde Storbyen om sin Eksistens ved Hjælp af sin mægtige Klokke, der bærer Kæle-navnet „Big Ben“.

Naturligvis kunde Amerika ikke i Længden lade Europa beholde denne Rekord. Da man i Kvækerbyen Philadelphia byggede den kolossale City Hall, besluttede man sig ogsaa til i Retning af Ur at skabe noget, der overgik alt tidligere eksisterende.

Resultatet blev Philadelphia Uret, hvis Diameter er 25 Fod, og hvis Skive maaler 490 Kvadratfod i Areal.

Men nu har et New-Yorker Firma Colgate & Co. langt overtrumpfet Philadelphia-Uret; det har villet hævede sit Navn som Amerikas fineste, ca. 100 Aar gamle Fabrik i Sæber og Parfumer, og det er lykkedes fuldt ud, idet man har faaet den vestlige Halvkugle til at tale om sig. I Blade og i Tidsskrifter, hvor Uret er afbildet og omtalt, bringes en Række Tal, der illustrerer dette Mammoth-Ur.

For at anskueliggøre, hvor stort Uret i Virkeligheden er, har man paa Billedet anbragt en Mand mellem Uret og C'et, og medens Urskiven fremtræder meget tydelig, viser Manden sig kun som en lille Prik. Skiven maaler 38 Fod i Diameter, og dens Areal er 1134 Kvadratfod, tyve Mand kan staa Side om Side foran Urets Skive.

Minutviseren er 20 Fod lang, vejer med dens Kontravægt ca. 700 Pd. og bevæger sig hvert Minut 23 Tommer eller ca. en halv Mile hver Dag. Hele Urets Vægt er 12000 Pd. og Lodderne, som trækker Værket, vejer ca. 2000 Pd.

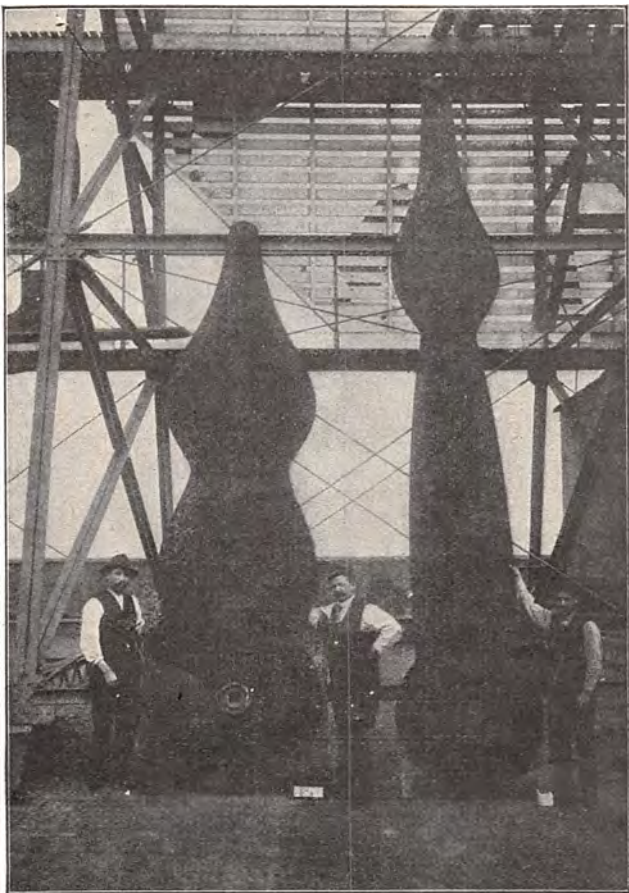
Colgate-Uret kan, anbragt som det er paa Taget af Bygningen, ses Dag og Nat fra New-Yorks Skyskrabere og flere Mile ned ad Hudson Floden. Om Natten oplyses Uret naturligvis elektrisk paa en særlig Metode, idet Viserne er forsynede med hvide, og Urskivens 12 Tal med røde Glødelamper, ikke som Taarnure ellers bliver oplyst, ved Hjælp af Lys bag Skiven.

At man kan stole paa, at Uret viser rigtigt, herfor garanterer Fabrikken, som har leveret dette, idet den garanterer, at Uregelmæssigheden ikke overstiger 5 Sekunder pr. Maaned.

Colgates Fabrikat er ogsaa godt kendt her paa Grund af dets fortrinlige Kvalitet og føres derfor af alle 1ste Klasses Forretninger.

Særlig anvendes hans Cashmere Bouquet Sæbe, Pudder & Parfume og enhver Herre, der barberer sig selv, kender sikkert hans Barbersæbe i forniklede Daaser, som er blevet kendt

ved, at man gratis faar 1 Stykke hos Parfumehandlere og i større Forretninger, der handler med Barbermaskiner.

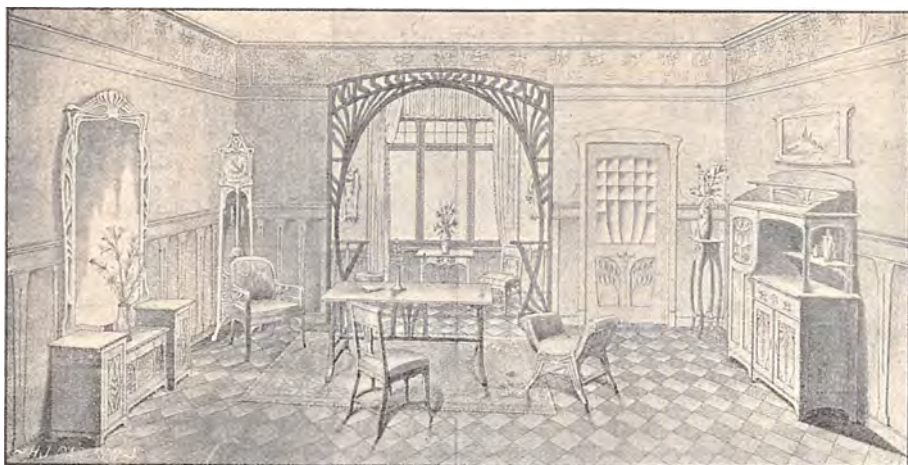

De mægtige Visere. Minutviseren er 20 Fod.

Dansk Erhvervsliv.

L. I. Laursens Møbeletablissement, Vejle.

Salonmøblement.

det bedste Divanbord, en Kanapé og fire Stole med Mekkapylds.

Man vil have noget for sig selv, der skal være Harmoni og Overensstemmelse mellem Hjemmets Beboere og Hjemmets Møbler.

Hr. Laursen har forstaaet at levere disse selvstændige, stilfulde og smagfulde Møbler

Som et Eksempel paa, hvor hurtigt en Mand kan arbejde en Forretning op, naar han blot forstaar at gribe det, der er fremme i Tiden, kan anføres *L. I. Laursens Møbeletablissement i Vejle*. Han grundlagde det for kun to Aar siden, i Oktober 1906, og saa smaa var hans Kaar og Midler, at der lige var Raad til Indkøb af lidt Værktøj og Materiale. Naturligvis var der ingen fremmed Medhjælp. Men allerede nu, efter kun to Aars Forløb, beskæftiger han til Stadighed 11 Mand, og han har i Brug de nyeste, hurtigt arbejdende Maskiner.

Det, der har givet Forretningen dette saa enestaaende og hurtige Opsving, var, at Hr. Larsen torstod, at en moderne Snedker maa imødekomme den moderne Trang til at have smagfulde, stilfulde Møbler, afpassede efter Folks personlige Smag.

Folk vil ikke mere lade sig nøje med det første

ler til billige Priser. Derved har han faaet Kunder rundt om i Landets forskellige Egne og

Soveværelse.

har allerede monteret mangt et smukt, borgerligt Hjem.

Hr. Laursen har endvidere lagt særlig Vægt paa, at alle Møbler, der udgaar fra hans Etablissement, er lavede af gennemtørret Træ. Mangt et ungt Hjem kender ellers den Malheur, naar Møblerne slaar Revner, naar Skufferne ikke vil glide. Det kommer altsammen af, at Snedkeren har brugt ikke tørret Træ. Hr. Laursen har derfor anskaffet sig fortræffelige Tørreoovne, hvor alt Materiale gennemgaar en rationel Tørningsproces.

Forretningen, der til Stadighed fører et Lager paa ca. 10 moderne Møblemøbler eller Værelser, er beliggende paa den smukke Promenade, Langelinie, der gaar fra Vejle til Skyttehuset.

N.

Spisestuemøblement.

Aalborg Vognfabrik.

En „Jumpe“ til Kronprinsessen.

Aalborg Vognfabrik med ca. 50 færdige og under Arbejde værende Gigger.

Det gaar ikke saa tit paa, at en Provins-haandværker eller -fabrikant faar en Hofbestilling. Men det er hændet den bekendte Aalborger-Vognfabrikant, Hr. Peter Petersen.

„Hver 8 Dag“s Læsere vil huske, at vi for godt et Aar siden som det første Blad bragte en illustreret Omtale af det nye Køretøj, Char-à-

det i særlig Grad egner sig, hvor der er Børn, som skal køre, f. Eks. til og fra Skole. I Løbet af kort Tid har dette Køretøj derfor vundet stor Udbredelse ikke blot her i Landet, men ogsaa viden om i Verden, paa Island, i Vestindien, ja, saa langt som til Perak (engelsk Vestindien) er Jumpen naaet.

Op nu forleden kunde Hr. Petersen præsentere for den samlede aalborgske Presse et Køretøj, som han havde lavet til Kronprinsesse Alexandrine. Hun havde i Sommer set Køretøjet i Odense og nu bestilt sig et fint Eksemplar. Og alle Aalborgbladene er enige om at betegne det færdige Arbejde som en Pryd for Byens Haandværk og Industri. Jumpen er indvendig stoppet med Krølhaar og betrukket med blaat Læder. Stængerne er lavede af amerikansk Hickorytræ, der er næsten lige saasmidigt som Spanskrør. Vognens Farve er meisnerblaa. Paa Vogndøren er malet et forgyldt „A“ med Krone over. Hjulene er belagt med Gummi. Dørhaandtag, Kapsler m. m. er Sølvplet. —

Den billigste Char-à-banc-Gig koster 110 Kr., og Fabrikationen af dem gaar strygende. Men i den senere Tid er Efterspørgslen efter de elegantere og dyrere til 200 à 250 Kr. tiltaget stærkt.

7/banc-Giggen, eller som den populært kaldes „Jumpen“, og saaledes bragte Bud om den ud til de Tusind Hjem. Det var Hr. Petersen, der havde set, at der til de mange smaa islandske og russiske Heste, der indføres her til Landet, udkrævedes en særlig Vogn-type og det en billig Type. Han kastede sig derefter over Fabrikationen af „Jumpen“, dette lille, lave, praktiske Køretøj, der er solidt og billigt, og som har den vidunderlige Egenskab, at det ikke kan vælte, hvorfor

Hr. Fabrikant Peter Petersen.

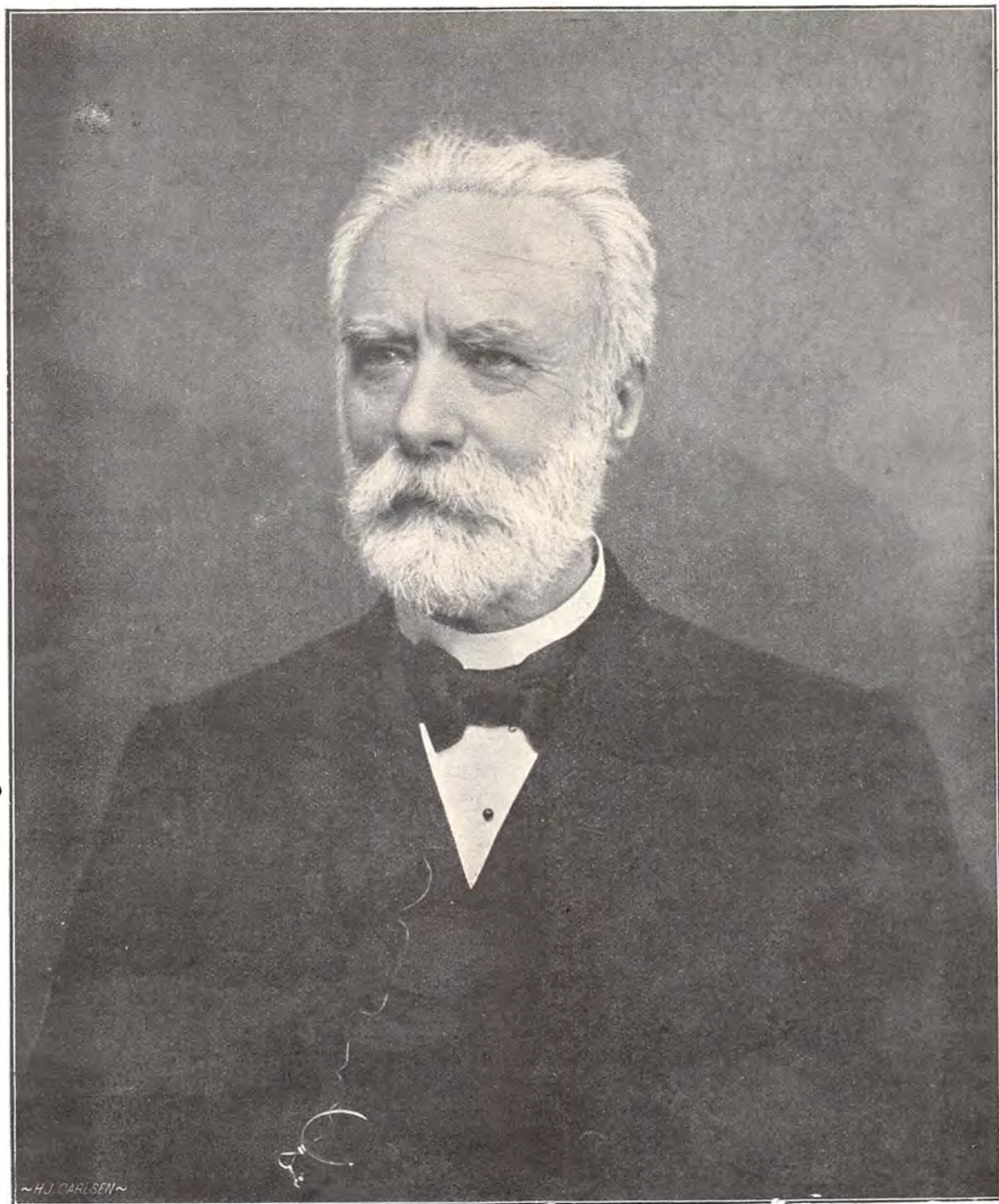
„Jumpe“, leveret til Hds. kgl. Højhed Kronprinsessen.

FIVER 8 DAG

Nr. 12. 15. Aargang.

20. December 1908

Frederik Bajer,
der i Aar har faaet den halve Nobelske Fredspris.

Frederik Bajer.

Der er allerede nu i Nobels Navn og for Nobels Penge uddelt adskillige Priser, som han vilde have spærret sine dybtliggende Øjne højt op ved. Men naar i Aar den halve Fredspræmie er tilfaldet Frederik Bajer, er den saa vist kom-

Alfred Nobel.

men i Hænderne paa en Mand, som Alfred Nobel selv kunde have valgt.

Thi han vilde jo, selv Idealist og Drømmer, belønne de Idealister og Drømmere, som Verden ikke havde lønnet. Som havde sat deres Liv ind paa en Sag og kun lidet skøttet om de Penge, der sikrer Nydelsen af de jordiske Goder. Og i en Tid, hvor man halser og jagter efter Nydelse, vilde han sige: Dyden, den uegennyttige Kamp for et højt Maal faar ogsaa sin Belønning. Han vilde have givet langt rigeligere. Hvordan det er muligt kun at faa 5 Præ-

mier à 150,000 Kr. ud af Renterne af en Formue paa 30 Millioner, maa de praktiske Mænd i Stockholm om, der har oprettet Biblioteker, Stiftelser, Embøder og Lønninger til Folk, som Nobel ikke havde skænket en Tanke, til de stræbsomme Middelmaadigheder og de hæderlige Ubetydeligheder. Naar en Mand har tænkt højsindet, skal der altid nok være nogle Eksekutorer, der tænker mere ved Jorden.

Men, hvorom alting nu er, i Aar har en Mand, der fortjente det, faaet Nobelpræmien. Thi han har i et langt og arbejdsomt Liv fortjent meget lidt til sine. Jeg ser af Aviserne, at han endnu bor ude i Korsgades øverste Ende, i en graa Arbejderkaserne i et Arbejderkvarter. Det er vel en Snes Aar siden, jeg og en anden ung Student opsøgte ham for at spørge ham til Raads om den d'Hondtske Afstemningsmetode. Vi var en munter, men i uafvendelig Minoritet værende Opposition mod de Gamle nede i Studenterforeningen. Vi var derfor interesserede i Forholdstalsvalg, og vi havde i en Avis set, at Bajer kæmpede for et nyt og endnu bedre Princip. Saa faldt vi ham en Dag med Døren ind i Huset. Og han, der havde saa meget andet at gøre, forklarede og demonstrerede for os unge Mennesker, laante os Pjecer, gav os Raad. Og saadan har han i Aarenes Løb taget sig af saa mange. Han har kæmpet for adskillige af Fremtidens Sager, mens de var i haabløs Minoritet, mens de var foragtelige og til Grin. Han har baaret sit hvide Hoved op over Grinet og Foragten.

Derfor under jeg Frederik Bajer denne sene Anerkendelse saa fuldt som nogen af mine Landsmænd. Ingen har kæmpet for Fremtidens Sag med renere Hænder end han.

C. C. CLAUSEN.

Verdens største Diamant.

Cullinan-Diamanten, den største, der endnu er bragt frem for Dagens Lys, og som Boernerne skænkede den engelske Konge, er nu indlemmet i den engelske Kronregaliesamling i Londons Tower.

Cullinan-Diamanten blev fundet i Transvaal

Stedet, hvor Arbejderformanden en Aften fandt Cullinan.

i Mine Nr. 1 nær ved Prætoria. Den blev ganske tilfældig opdaget af engelsk Arbejderformand, Fred. Wells, da han den 20de Januar om Aftenen inspicerede Arbejderne. Han saa højt oppe ad Minens Side en Refleksspil i alle Regnbuens Farver. Det var Solens sidste Straaler, der spillede i en Krystal, og han anede straks, at det var en Diamant. I en Fart klatrede han op ad Skrænten til det lysende Punkt, og med sin Lommekniv skar han Jorden bort om Diamanten. Kniven brækkede under Anstrengelsen, men til sidst fik han den kostbare Sten løs og var hurtig klar over, at hans Arbejde ikke havde været spildt.

Cullinan-Diamanten, som den oprindelig saa ud.

Diamantens Størrelse overgik hans dristigste Forventninger. Cullinan, som den blev døbt efter en fremragende Mand i Mineselskabet, fyldte helt en Mands Haand. Den var fire Tommer lang, $2\frac{1}{2}$ Tomme høj og $1\frac{1}{2}$ Tomme bred. Den vejede i raa Tilstand $3024\frac{3}{4}$ Karats eller $620\frac{1}{2}$ Gr. Og saa ser den endda ud til kun at være et Brudstykke af en større Diamant. Den var ualmindelig ren og fejlfri. Imidlertid gjorde dens flade Form det vanskeligt at slibe den i de engang vedtagne Former. I raa Tilstand ansloges dens Værdi til $2\frac{3}{4}$ Million, men i slebet Tilstand er den opad en Snes Millioner værd. Slibningen har kostet 250,000 Fres. og har omtrent berøvet Diamanten dens halve Størrelse.

I Sammenligning med Cullinan er den største hidtil kendte Diamant, Exelsior, som ogsaa er fundet i Syd-Afrika, kun en Dværg; den vejede i raa Tilstand 970 Karat. Efter den kommer

Stenen spaltes.

VERDENS STØRSTE DIAMANT

Nogle berømte Diamanter. Stormogulen, der sidder i den pavelige Tiara, Orlof, der hører til de russiske Kronjuveler, Koh-i-noor, som sidder i den engelske Krone.

Stormogulen, der vejede ca. 900 Karats og Koh-i-noor, som blev skænket Dronning Victoria og indfattet i hendes Diadem. Meget mindre, men maaske Verdens skønneste og rene er den franske Diamant „le Régent“, der blev stjaalet under Revolutionen, men nu ligger under Laas og Slaa i Louvre.

Det er Boernerne, der i Taknemmelighed over, at Kong Edward gav dem Selvstyre, har skænket ham Verdens pragtfuldeste Diamant. Det var General Botha, efter Freden Koloniens Førsteminister, der fik Idéen, som blev hilst med Begejstring og nu er virkeliggjort. Den 9de November 1907 blev Diamanten overrakt Kong Edward, som bestemte, at den store og enestaaende Diamant skulde indlemmes blandt de historiske Juveler, Kronens Regalier.

Det første, man gjorde med Cullinan-Diamanten, da den skulde forarbejdes, var at hugge den i to Dele. Efter at man havde boret et Hul paa en kvart Tommes Dybde, blev der i det anbragt en Kniv af en ganske særlig Konstruktion, og med en tung Staalhammer huggede en stærk Mand af alle Kræfter paa Kniven. Første Gang brækkede Kniven, men anden Gang sprang Stenen i to Stykker, det ene paa 1978 $\frac{1}{2}$ Karats det andet paa 1046 $\frac{1}{4}$ Karats. Derpaa blev det største Stykke igen delt. Arbejdet med at udskære og polere Diamanten

blev betroet Firmaet Joseph Asscher & Co. i Amsterdam, det mest bekendte Diamantsliberi, mens Firmaet Levy & Co. skulde inspicere Ar-

Cullinan, indlemmet i de engelske Kronregalier, der opbevares i Wakefield-Taarnet i Londons Tower. Begg. del.

bejdets Udførelse. Og det er ingen Spøg at udhugge og slibe saadan en Diamant. Den største Cullinan-Sten har 77 Facetter, den anden 66, medens det almindelige Antal er 58.

Da de to største Diamanter var færdige, blev de med stor Højtidelighed og under stærk Bevogtning ført fra Windsor til Tower, hvor de blev indlemmede blandt Kronregalierne. Disse

ligger i en Glasmontre, omgivet af et Jernbur med Net mellem Tremmerne. Det bevogtes altid af en Soldat med skarpladt Gevær. Her ligger da nu Verdens største Diamanter udstillede for Mængdens Blikke, og Folk af alle Samfundslag strømmer til i Massevis for at se Boernes pragtfulde Gave.

V. S.

„Adresse —“

Professor Sophus Bauditz.

Professor Sophus Bauditz' Bog „Omkring Ilden“ er bleven dette Efteraars største og eneste Sukces, den eneste, der er kommet i de store Oplag, som trænger vidt om. Og den fortjener det. Den bærer Navnet efter Samlingens første Novelle „Omkring Ilden“, men der ligger i denne Titel tillige noget symbolsk for hele Sophus Bauditz' Forfatterskab. Ilden, Arnen er for os Indbegrebet af Hjemmet, af Hyggen, af alle de fine og intime Ting. Og Bauditz er netop Forfatteren for Hjemmet, for Arnen, for Ilden, der kaster sit Skær og sin Varme ud i den mørknende Stue. Der er ingen Forfatter, som man saa trygt slaar op i netop en Vinteraften, naar man har sat sig lunt og godt til Rette paa sit eget. Hans Mennesker er sunde og friske, der er over dem en egen Ridderlighed, et gammeldags Galanteri. Alt eftersom man læser, har man en Fornemmelse af at være i godt Selskab. Dagen igennem, mens man passede sit Arbejde, sit Embede, sin Forretning, har man været udsat for at løbe Armen op ad mangen én, som man helst gik langt uden om, nu sidder man ved Ilden i godt og muntert Selskab. Derfor læses Bauditz nu ved de tusind Arner i vort Land. Han er bleven Hjemmets Digter som ingen anden.

Oberstlieutenant Ribolt var Enkemand og falden for Aldersgrænsen.

Sin Hustru mistede han tidligt, men tog det store Tab som en Mand, der ikke ønsker, at Fremmede skal trænge dybere ind i hans Følelsesliv eller i hans Sorger. Han ofrede sig fuldstændigt for sine militære Pligter og for Opdragelsen af sit eneste Barn, Sønnen Herman, læste med ham og levede for ham og havde den Glæde at se ham uden Betænkning vælge Slægtens traditionelle Livsvei, den militære, og i ung Alder naa til at blive Premierlieutenant, med Garnison i en jydsk By.

Saa faldt han selv for Aldersgrænsen. Han blev boende i København, men stængede sig efterhaanden mere og mere ude fra sine tidligere Kammerater og fra Omgang overhovedet; han var lige rask at se til, men han var dog noget af en brudt Mand. Og den største Ulykke var maaske, at han i Grunden slet ikke kunde beskæftige sig; han havde været Militær til Fingerspidserne, Militær og ikke andet. Han

læste og læste — Historie og Romaner, Rejsebeskrivelser og Biografier — gav sig endogsaa til paa egen Haand at lære Engelsk — Gud maa vide hvorfor — men naar man ikke fra ung af har været vant til at læse meget, trætter Læsningen forbausende hurtigt, og Oberstlieutenanten kunde ikke sjældent falde i Søvn over en Bog, som Andre fandt spændende eller interessant. En Del af Dagen fik han jo nok til at gaa, dels ved lange, regelmæssige Spadsereure, dels med at „gøre Orden“ i Skuffer og Skabe, men Aftnerne, de var lange; saa sad han i Reglen med en Pibe i Munden og lod Fortiden passere Revue — uden Sidespring, men i korrekt Parademarch — og saa sukkede han og gik tidlig i Seng for næste Dag at begynde forfra igen.

Sønnen var hans Stolthed, men egentlig savne ham gjorde han ikke; han var tilfreds med at se ham i Ny og Næ og ved hver Søndag at faa Brev fra ham. Oberstlieutenanten havde nemlig aldrig forstaaet, at en voksen

Søn foruden at være Søn tillige i visse Maader kan være en Kammerat, for hvem man udtaler sig, og med hvem man drøfter Stort og Smaat; Oberstlieutenanten var gaaet i Ilden for sin Søn og havde, om det behøvedes, gerne lidt Savn, for at *han* ikke skulde mangle Noget, men leve sit Liv sammen med ham, det forstod han ikke.

— En af Oberstlieutenantens gamle Venner sagde en Dag til ham:

„Hør Ribolt, ved Du, hvad det er, der er i Vejen med Dig? Du savner kvindelig Omgang. Ja, jeg mener ikke just, at Du skal gifte Dig — det er Du for gammel til — men Du skulde have en Datter, saadan hvad man kalder en Solstraale i Huset — naa, det har Du nu ikke, men Du kunde faa en dannet, yngre Dame til at styre dit Hus og til at være lidt for Dig — „das ewig Weibliche“ hvad? . . .“

Men det vilde Oberstlieutenanten ikke høre noget om: han skulde nok selv styre sit Hus, og kvindelig Omgang — nej, Tak! Forpligtelse til Konversation og Hensyntagen o. s. v. — uha!

Ikke desto mindre gav Oberstlieutenanten sig et Par Dage efter til at tænke over, hvad Vennen havde sagt. Det faldt ham ganske vist ikke et Øjeblik ind at tænke paa at tage en Dame i Huset, men dette med Trangen til kvindelig Omgang — „das ewig Weibliche“ — det slog ham, da han næste Gang mødte sin Værts, Grosserer Møllers, Datter paa Trappen.

Frøken Johanne var pur ung, nydelig og frydelig at se til, og særlig udstyret med et Par straalende Øjne og et Par Smilehuller,

„*qui tourneraient la tête au roi*“.

Alt dette havde Oberstlieutenanten set før, og ganske ureflekteret glædet sig, hver Gang han mødte hende paa Trappen; som Kavaleer af den gamle Skole traadte han næsten ærbødigt til Side paa Repos'en, hilste korrekt og modtog til Gjengæld et Smil, som kunde bringe ham i godt Humeur for flere Timer. Men nu, efter Samtalen med Vennen, reflekterede han over, *hvorfor* han egentlig glædede sig ved Mødet, og han kom til det Resultat, at der maaske alligevel var noget om *det* med Solstraalen og „das ewig Weibliche“, og at det maaske ikke havde været saa galt at have en Datter — hvad han jo imidlertid ikke havde og ikke kunde faa.

Oberstlieutenanten drev det endogsaa til — men uden at indrømme det for sig selv — somme Tider at gaa ud eller komme hjem netop paa den Tid, da han vidste eller dog formodede, at Frk. Johanne vilde passere Trappen, og efterhaanden blev ogsaa hendes Smil, ganske naturligt, venligere og ligesom mere bekendt. En Gang imellem kunde de vexle et Par ligegyldige Ord, men ud over dette førte

Bekendtskabet ikke; Oberstlieutenanten kom kun til sin Vært, naar han hvert Kvartal skulde betale sin Husleie, og den eneste selskabelige Forbindelse mellem Etagerne var, at Oberstlieutenantens Søn i Efteraaret, da han var en Ugestid hjemme med Orlov, havde været til Bal hos Grossererens.

— Nu var det Juleaften, og Oberstlieutenanten var ganske alene. Pigen havde han ladet gaa hjem til sine Forældre, og skøndt et Par Familier havde bedt ham tilbringe Aftenen hos dem, svarede han dog afslaaende, fordi Minderne og Savnet, mente han, vilde trænge dobbelt stærkt ind paa ham, naar han var mellem glade Mennesker i et rigtigt Hjem.

Sønnen havde skrevet til Faderen og foreslaaet at komme over til København i Julen, men Oberstlieutenanten havde svaret, at da de jo havde set hinanden saa nylig — det var kun to Maaneder siden — fandt han det urimeligt, at Sønnen for hans Skyld skulde rejse over og tilbringe en tris^t Jul i Hjemmet i Stedet for at blive i sin Garnisonsby, hvor han jo kom meget ud, og hvor der skulde være baade Klubbal og privat Selskabelighed. Og saa havde Sønnen ikke skrevet videre — han havde Slægtsdisciplinen i Blodet.

— Oberstlieutenanten kom fra Frue Kirke, hvor han som sædvanligt havde været til liturgisk Gudstjeneste. Han stampede Frostsneen af Støvlerne nede i Porten, gik sindigt op ad Trapperne og var allerede naaet til anden Sal — selv hoede han paa tredie, Værten paa fjerde — da han nede fra Stueetagen hørte lette, hurtige Trin opefter, og *saa* uddannet var hans Øre paa det Punkt blevet, at han ikke et Øjeblik var i Tvivl om, at det var Frøken Johanne.

Nu kunde han meget godt være kommen op til tredie Sal og have lukket sig ind, før hun naaede ham, men uvilkaarligt standsede han for at knipse et Par Snefnug af sit Ærme og gik derpaa saa langsomt, at Frøken Johanne og han mødtes paa Afsatsen udenfor hans Dør. Han hilste korrekt og ærbødigt som altid — og tilføjede et „Glædelig Jul“, men i Stedet for at gengælde dette med det traditionelle „Tak, i lige Maade“, stod hun et eneste Nu, som om hun betænkte sig. fløj saa hen imod ham, slog Armene om hans Hals og gav ham et Kys, et varmt, inderligt Kys paa Kinden. Saa stormede hun op ad Trappen og ringede paa deroppe.

Det varede ligefrem noget, inden Oberstlieutenanten kunde besinde sig saa meget, at han fik Døren aabnet og kom ind i sin Lejlighed — uden at tørre Fødderne af — og da han var kommen lige indenfor og havde faaet Overtøjet af, faldt han ned paa den nærmeste Stol og sad i fem Minutter og drejede hjælpeløst paa sit Overskæg.

— Hvad var dog det, der var sket! Det var

ikke et Theaterkys — nej, han kunde endnu føle Mundens friske Varme og hendes kolde, snebidte Kind — men hvad var saa Meningen! Havde han virkelig givet hende Anledning, og mente hun — Snak!

Men da Oberstlieutenanten rejste sig op, saae han sig uvilkaarligt i Spejlet, saae paa det let graanende Haar, drejede igen paa Overskægget og blev pludselig, syntes han, ti Aar yngre.

Oppe fra lød nu en af de kendte Julepsalmer, en klar, høj Stemme sang for — det var hendes — og Oberstlieutenanten fik Taarer i Øjnene.

— Hvad havde Meningen været! Hun, purung og frisk som selve Vinterdagen, og han, gammel Kavaleer — hvor kunde det falde hende ind!

Det ringede, og Oberstlieutenanten gik ud for at lukke op, men han var ikke fri for at ryste lidt paa Haanden — han var forberedt paa alt.

Det var kun Postbudet, der bragte den sidste Post, og Oberstlieutenanten følte — ja, var det en Skuffelse eller var det en Lettelse, han vidste det ikke selv.

En halv Snes Breve fik han — Brev fra Sønnen og Julehilsener fra gamle Venner.

Han var allerede ved at aabne det sidste

Brev, da hans Blik i Tide faldt paa Udskriften:

Hr. Premierlieutenant Ribolt.

Adr.: Hr. Oberstlieutenant Ribolt.

Altsaa et Brev til Sønnen fra En, som troede, at han var hjemme i Julen.

Oberstlieutenanten blev siddende med Brevet i Haanden og stirrede aandsfraværende paa Udskriften, men det var Frøken Johanne og Kysset, Kysset og ikke Andet, som han tænkte paa, — hvad var Meningen!

Saa læste han for tyvende Gang Udskriften paa Brevet, som han stadig sad med i Haanden, og pludselig kom han næsten halv højt til at gentage:

„Adresse Hr. Oberstlieutenant Ribolt“.

— „Adresse!“ Ja naturligvis! Brevet var til Sønnen og kun adresseret til ham, og Kysset var ogsaa til Herman, og han, Oberstlieutenanten, havde kun faaet det, fordi Sønnen var i Jylland og — nej, at han ikke straks havde forstaaet det!

Og saa satte Oberstlieutenanten sig ned og skrev et Telegram, som han selv bragte paa den nærmeste Station, og i Telegrammet til Sønnen stod kun:

„Kan Du faae Permission, saa kom snarest. Du ventes med Længsel. Glædelig Jul!“

SOPHUS BAUDITZ.

Frk. Bjerre Jensen og Hr. Aage Fønss i „Ambrosius“.

Fra Aarhus Teater.

Paa Aarhus Teater har Molbechs evigunge „Ambrosius“ i disse Aftener oplevet en absolut Sukces, der for en stor Del skyldes *Jacob Jacobsens* intelligente og dygtige Iscenesættelse og den fortræffelige Udførelse med Frk. *Bjerre Jensen* og Aarhusianernes Yndlingskuespiller, Hr. *Aage Fønss*, som henholdsvis Abigael og Ambrosius. De var begge i den rette Spilleplan og forlenede i et fint nuanceret Sammenspil Replikerne med den Kolorit fra den svundne Tid, uden hvilken de saa ganske falder til Jorden.

LOUIS.

Den franske Bonde.

Hvor skal man søge de Kilder, der, naar de ledes sammen, bliver til den store Flod, der hedder et Lands Rigdom? I en stor Masseindustri med Eksport og stor Import eller i Landets Tusinder af smaa Hjemms Flid, Sparsommelighed og Holden sammen paa det erhvervede?

Et fransk Bondekøretøj, som man endnu ser det mange Steder i Frankrig.

Det var dette Spørgsmaal, som den tyske Rigskansler Fyrst Bülow forleden Dag fremsatte i den tyske Rigsdag, da man var ved at tale om det tyske Riges daarlige finansielle Stilling. Det tyske Folk er med Rette meget stolt af sin opblomstrende Industri, sin Søfart og sin Handel. Den almene tyske Velstand er sikkert steget uhyre i de sidste tyve Aar. Ikke desto mindre er det et Faktum, at det tyske Folk ikke er noget rigt Folk. Aarsagen hertil er sikkert den samme som Aarsagen til, at heller ikke vi i Danmark ejer den Nationalformue, man kunde være berettiget til at antage efter Landets store Opsving siden 1880, og det er den Aarsag der hedder: *Letsindighed i Omgang med Pengene.* Fyrst Bülow gav sit Folk et eneste Raad: Se til Frankrig, og tag Eksempel af det!

Dette Eksempel er jo ikke nyt, man har adskillige Gange hørt det, men skønt den uhyre franske Nationalvelstand er Beviset for, at Eksemplet er rigtigt nok, er det dog en Gaade for mange. Hvad er det da, der betinger Franskmandens Rigdom? Danske, der kommer til Paris, kan ikke indse, at Samfundsinstitutionerne er bedre end vore hjemlige. Den franske Handelsmand og In-

dustridrivende er paa ingen Maade saa driftig og paa-gaaende som Englænderen, Tyskeren eller Danskeren. Han er snarere mere konservativ, mere ængstelig for det ny. Danske Bønder, jeg har været omkring med i Nordfrankrig, har undret sig over, hvor meget gammel-dags der er endnu, og har ikke forstaaet, hvorfor den franske Bonde er rigere end den langt mere oplyste, foretagsomme og moderne danske Bonde. Jorden i Danmark er maaske ikke saa rig som den franske, men den er dreven op til en for-

holdsvis langt større Ydeævne, og Skatterne i Danmark er ikke halvt saa store som de franske Skatter. Hvor ligger da Hemmeligheden?

Har man været mange Somre paa fransk Bondeland, begynder man at forstaa det. Den franske Rigdom øges ogsaa af Millioner af Byfolk, men det er lidet mod, hvad Bonden skraber sammen. Det er Bonden, der paa sin vældige Ryg bærer Landet. Og de Kilder, af hvilke han øser, er mange. Der er naturligvis først den Omstændighed, at han sjælden har mere end to Børn, næsten aldrig over tre. Dernæst er der Jorden, der er meget rig, og som yder ham næsten alt, hvad han bruger til sig selv.

Franske Bønderkoner paa Vej til Markedet.

Det franske Landbrug forsyner Landet med den tilstrækkelige Hvede, med Kød, Flæsk, Smør, Vin og Olie. Som Indførslen af Landbrugsprodukter til Frankrig er et rent Minimum, saaledes er det rene Bagateller, hvad den franske Bonde *køber* af Levnedsmidler. Man bruger sit eget: i Nordfrankrig drikker man Æblecider, i Syden drikker man sin hjemmehøstede Vin. Hele det uhyre Overskud: af Vin, Frugt, Olie, Ost, Smør, Trøfler, Capers og Sukker gaar til Udlandet og bliver til Penge. Den Udgiftsøst, som danske Bønder har, og som hedder Korn

Bonde fra Auvergne.

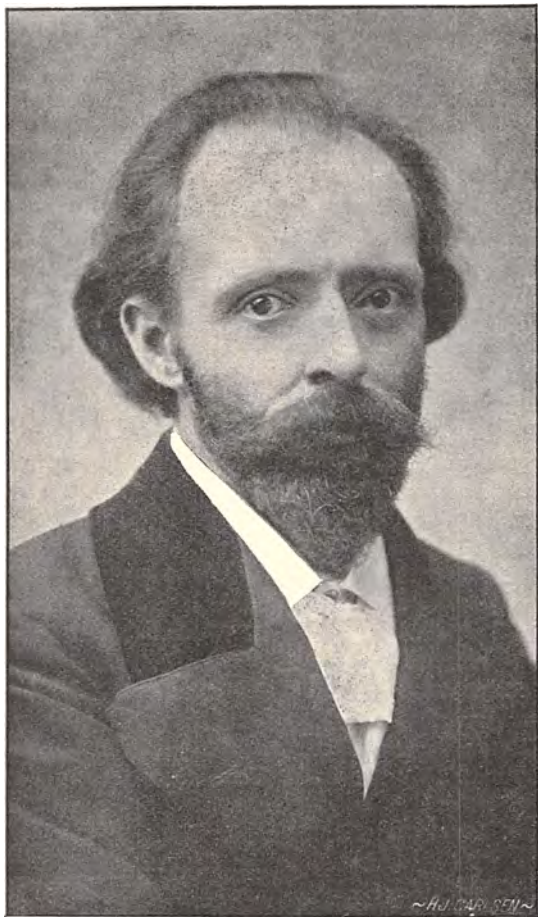
og Foderstoffer, kendes ikke her. Dernæst er der den franske Bondes daglige Liv. Han arbejder selv med; trods den delvise Mangel paa moderne Landbrugsmaskiner har han ringere Folkehold end Bonden herhjemme; han spiser sammen med sine Folk og samme Mad som de, og han er klædt som de. Den danske Bonde er klædt som Købstadsmanden og har Piano i sin Stue. Den franske Bonde gaar i Bluse, Træsko og Kasket. Husfliden er vel i Frankrig paa Retur som overalt, men dog er der endnu mangfoldige Steder, hvor Kvinderne spinder og væver, og hvor man gaar i hjemmegjorte Klæder. Til Fornøjelser ofres der saa godt som intet. Den Bonde, der vilde tage til Købstaden og gaa i Teatret, vilde miste Sognets Agtelse. Af-tægtsforholdet er ret ukendt. Bonden giver nødig slip paa sin elskede Jord, før han styrter. Og

endelig er der aet, at han gifter sig tidlig, saa hans Børn forlængst er fra Haanden, endnu mens han selv er arbejdskraftig. Det sparer Folkehold, det lader Pengene blive i Familien. Om Kærlighed ved Ægteskabets Indgaaelse er der aldrig Tale. Der er Tale om, hvor stor Medgiften, „la dot“, er, og hvordan Jorderne ligger sammen, og det er Forældrene, der afgør alt. Er der mere end en Søn, gaar den anden ofte til Byerne. Jorden maa helst ikke deles. Pigebørnene faar deres Medgift i Penge og er dermed færdige. Under alt dette kan det ikke undgaas, at Pengene *maa* finde ind til den franske Bonde. Historien om „Uldstrømpen“, som han gemmer sine Femfrancsstykker i, er forældet. Den passer nu kun i Bretagne, paa Korsika og i nogle af Auvergnens og Savoyens skumleste Bjergkroge. Bonden i Frankrig kan ofte ikke læse eller skrive, men *regne* kan han. Han har sin Notar, og han har sin Sparekasse og sin Bank. Naar han har *af-rundet* sin Jord, som han vil have den, gaar Resten til Statspapirer, til Jernbaneobligationer, til „Russere“, til „Pariserlaan“ eller til andre Værdier. Den danske Bonde har hypothekeret sin Gaard. Den franske Gaard er paa langt nær ikke saa anselig som den danske, men det er Bonden selv, der ejer den. I næppe tyve Aar har Danmark gjort en Gæld paa 600 Millioner Kroner. Den franske Nationalformue stiger aarlig med 1400 Millioner Kroner. Frankrig ejer en Sjattedel af al det Guld, der findes paa Jorden, og det er Kreditor for Udlandet for omtrent 36 Milliarder Kroner. Alene Danmark skylder til Frankrig omkring 200 Millioner Kroner. Og det er den franske Bonde, vi og de andre Stater skylder Pengene, thi det er ham, der bærer Frankrig. Det er ham, der har betalt Krigen 1870 og har betalt Panama, det er ham, der har laant Rusland 11 Milliarder, som bærer Landets uhyre Budget paa 4 Milliarder, og som er den, hvis Pengekilde synes udtømmelig, hver Gang Landet har Brug for den eller er i Fare.

Om han med alt dette er lykkeligere end den danske Bonde? Det er et Spørgsmaal, da Begrebet Lykke er relativt. Den danske Bonde er stolt over sin teglhængte Gaard, sine blanke Heste, sin Stemmeret i Andelsmejeriet og sin Højskolevisdom. Den franske Bonde er glad over sine Penge. Den danske Bonde, der har været paa Højskole, trækker paa Skuldrene ad den franske Bonde, der næppe kan skrive og kun læser Avis om Vinteren. Den franske Bonde vilde til Gengæld, om han kendte den danske, foragte ham som en fornuftig Mand foragter den letsindige. Og tænk, hvor vidt begge kunde naa ved at lære af hinanden!

VICTOR FOSS.

Engelske Forfattere og deres Honorarer.

Hall Caine.

London, December.

Man gør sig vanskeligt Begreb om, hvilke Masser af Tryksager, Englænderen sluger mellem Aar og Dag. Den meget læsende Dansker er i saa Henseende en ren Sinke. Den saakaldte literære Overproduktion i Danmark — Himlen vide forøvrigt, hvorfor vore Grædekoner er saa fortvivlede over, at den danske Boghøst er rig! — er intet i Sammenligning med den engelske Bogavl. Englands 750 Forlæggere publicerer aarlig ca. 9000 ny Bøger. Og Bøgerne kommer i Oplag, der kan faa det til at svimle for en dansk Skribent. At en Bog, der gør Lykke, bliver solgt i 100–300,000 Eksemplarer, hører ikke til Sjældenhederne.

Hall Caine er vist den Forfatter, der har den største Plads i det engelske Folks Hjærte. Og det er en Plads, som fattige Skribenter nok kan have Lov til at misunde Skribenten med det kantede Mongolfjæs og de blide Barneøjne. For de svimlende Oplag, hans Bøger gaar i, fører hans Bankkonti med ret æventyrlige

Summer. Man faar et lille Begreb derom, naar man hører, at Søndagsbladet „Referce“ forlods og ubeset købte Publikationsretten til en af hans Bøger, umiddelbart efter at den populære Kunstner havde paabegyndt den. Det betalte denne Publikationsret med — 226,000 Kroner! Der skal sælges ikke faa Eksemplarer af det Blad, førend et saadant Honorar er tjent ind. Som Scene-Forfatter tjener *Hall Caine* ligeledes mange Penge. Han dramatiserer nemlig sine Romaner nogle Aar efter deres Fremkomst, og det er sjældent, at et af hans Stykker „løber“ mindre end et Aar.

Den store *Rudyard Kipling* er naturligvis ogsaa en Favorit i sit eget Land, selv om hans Oplag eller Honorar ikke kan staa Maal med *Hall Caines*. Han tjener næppe mere end 150,000 Kroner om Aaret. Men til Gengæld er *Kipling* blevet Verdens-Sukcessen. Ligesom *H. C. Andersens* er han alle Nationers Fælleseje. Den vidunderlige Junglebogs Forfatter er vor Tids *Balzac*, skrev en stor Franskmand for nylig — vel den højeste Anerkendelse, en Galler kan

Rudyard Kipling.

tildele en skrivende Mand. Under Boererkrigen skrev Kipling et hjærterørende Digt om „Tommy Atkins“, den engelske Soldat. Dets 8 Vers har indbragt mere end noget andet Digt. Mere end en halv Million Kroner skaffede det ind til fattige Soldaterkoner og deres Børn, der sultede, medens deres Forsørgere kæmpede og blødte for de engelske Pengejødets skidne Interesser i Sydafrika. Skønnere og simplere Vers skænkede en engelsk Digter aldrig sit Land. Alene paa det vilde Kipling leve evigt.

Populære Forfattere som *Jerome K. Jerome*, *Anthony Hope*, *Zangwill*, *George Sims* lader sjældent et Aar svinde uden at have beriget Læseverdenen med en Bog og sig selv med et Honorar, der maa divideres med 20 for at være paa Niveau med populære, danske Forfattere.

De mandlige Forfattere er ikke ene om de store Sukces'er. En Forfatterinde som *Marie Corelli* faar sine 55,000 Kroner i Honorar for hver ny Bog — og der kommer mindst en om Aaret fra hendes velmenende Haand. Hun er forørigt nok den af engelske Forfattere, der

oversættes mest. Hendes sidste Bog „*Holz Orders*“ vakte stormende Opsigt ved dens knusende Angreb paa de samvittighedsløse, engelske Bryggere og dens skarpe Kritik af den engelske Konge og Kronprins.

En enestaaende Sukces har en ung Dame erhvervet sig i Løbet af faa Aar. Hun hedder *Victoria Cross*, og en af hendes Bøger er for nylig udkommen i dansk Oversættelse. Atten Aar gammel debuterede hun som Forfatterinde. „*Paula*“ hed hendes første Bog. Den blev revet væk, gik i over 170,000 Eksemplarer. *Victoria Cross* er ganske uengelsk — taget i den Betydning, at hun ikke skriver i den irriterende, docerende, moraliserende, søde Føljetonmanér som de Forfatterinder, hvis Bøger vi Danske kalder „engelske Gouvernanteromaner“. Hun behandler de dristigste Emner og ser de vanskeligste Spørgsmaal lige i Ansigtet. Som Psykolog er hun fremragende, og som Sprogkunstner er hun ubetinget det moderne Englands ypperste. Og uagtet hun nu kun er 28 Aar, har den begavede Forfatterinde, selv efter engelske, literære Forhold, tjent en smuk Formue.

AXEL GERFALK.

Elie Metchnikoff.

Mens de andre af Nobels videnskabelige Præmietagere er ret ukendte af Offentligheden og kun kendte af de lærdes snævre Kreise, er dette ikke Tilfældet med Metchnikoff. Allerede længe har hans Navn været kendt over Verden for de Undersøgelser, han har anstillet paa mange Omraader særlig Serumtherapiens.

Elie (eller Ilji) Metchnikoff er Russer og født 3. (15.) Maj 1845 ved Charkow. Han var oprindelig Zoolog og har leveret en Række Værker over Gopler, Insekter og Tusindben. Efter at have været Professor i Odessa, gik han i 1890 til Paris, hvorhen Pasteur kaldte ham, og han er nu sammen med Dr. Roux Lederen af Pasteur-Institutet i Paris. Det er her, han særlig har gjort sit Navn bekendt ved sin Fremsættelse af Immunitetslæren, det vil sige Læren om, under hvilke Forhold en Organisme er mere eller mindre uimodtagelig for Sygdomssmitte, og til hvilken knytter sig hans opsigtsvækkende Studier over den Rolle, de hvide Blodlegemer spiller i vor Organisme. I de senere Aar har Metchnikoff med Iver kastet sig over Studiet af Tuberkulose og Syfilis, og man ved, at det er lykkedes ham at faa indpodet denne sidste Sygdom paa Aber, som han har ladet hente fra Borneo. Han har da her fundet en tilladt Mark for Eksperimenter, som maaske kan lede til, at man finder den Vaccine, der kan gøre Mennesket uimodtagelig for denne Sygdom.

Elie Metchnikoff, der arbejder under lykkelige Forhold i det paa jordisk Gods saare rige Pasteur-Institut, er nu 64 Aar, men det er hans Haab, at han endnu maa have saa lang en Arbejdsdag for sig, at han vil kunne se sine Stu-

dier kronede med Held og finde de Vacciner eller Serum'er, der kan befri Menneskene for to af de værste Svøber, de piskes af.

Elie Metchnikoff.

Castro og hans Land.

Den venezuelanske Armés Elite, Præsidentens sorte Garde.

en Bataillon paa Benene, begynder at rykke mod Hovedstaden, og ud ad mod Europas Magter, som han har drillet og ladet haant om, fordi de i al deres Styrke ikke kunde gøre ham noget.

Venezuela er nemlig et vanskeligt Land at manøvrere i, et bjærgrigt og ret øde Land. Det er dobbelt saa stort som Frankrig, men har kun 2½ Million Indbyggere, tildels ret vilde og uciviliserede. Og saa er der Monroedoktrinen, som de stærke nordamerikanske Stater vaager over, Amerika for Amerikanerne, de vil ikke, at en europæisk Magt skal blande sig i amerikanske Anliggender.

Nu maa det lades Hr. Castro, at han heller ikke har undset sig ved at træde sin Beskytter, Onkel Jonathan, for nær. Nærmest maa vel den venezuelanske Præsident karakteriseres som en gal Mand eller dog en Mand med en Sindsyge i Stigen. Ellers kan man ikke forklare hans Handlinger. Han har lagt sig ud med alle de europæiske Magter, han kunde komme i Konflikt med, i utvivlsomme Retsbrud. Alle-

Den franske Regering har udvist et Regeringsoverhovede af Landet, sikkert en ganske uhørt Forholdsregel. Men den udviste er ganske vist ogsaa Hr. Cipriano Castro, Venezuelas Røverpræsident, der saa længe har spillet Europa paa Næsen, brudt sig fejl om de Voldgiftsdomme, han selv havde uderkastet sig, og endelig havde havt den Frækhed at begive sig til Europa, for under Brask og Bram at holde sit Indtog i Paris.

Han stammer som Regent fra Sept. 1899, da han ved en af disse Revolutioner, der er det daglige Forfatningsliv i adskillige af de sydamerikanske Republikker, bemægtigede sig Magten. Og siden har han bevaret den under en permanent Krigstilstand ind ad mod de andre Generaler og Doktorer, der, naar de kan stille

rede i 1902 sendte England og Tyskland en forenet Flaadederover. De bombarderede et Fort, de tog nogle Skibe paa Guayaras Red, og kunde for Resten in-

Fru Castro.

gen Ting gøre. Nordamerika og Frankrig støttede den foretagsomme Røver.

Han lønnede da sine Venner med at genere de franske og amerikanske Selskaber, der arbejdede i Landet. Amerika ramte han gennem Bermudez-Kompagniet, og det franske Telegraf-selskabs Koncession kasserede han og jog dets Funktionærer bort. Han lod den franske Gesandt vide, at han ikke vilde have noget med ham at gøre. Alligevel ventede Frankrig 4 Maaneder, inden det sendte Hr. Castros Repræsentant paa Porten.

Det var i 1904. Og nu har Hr. Castro haft Mod til at komme til Frankrig.

Samtidig krydser hollandske Skibe ud for Venezuelas Kyst, for at faa Oprejsning. Og der har ogsaa været Konflikter med Spanien og Italien. Men Castro har Lommen fuld af Penge, tildels røvede fra Europæerne, og lader som intet.

Cipriano Castro.

Gehejmelegationsraad P. A. F. S. Vedel.

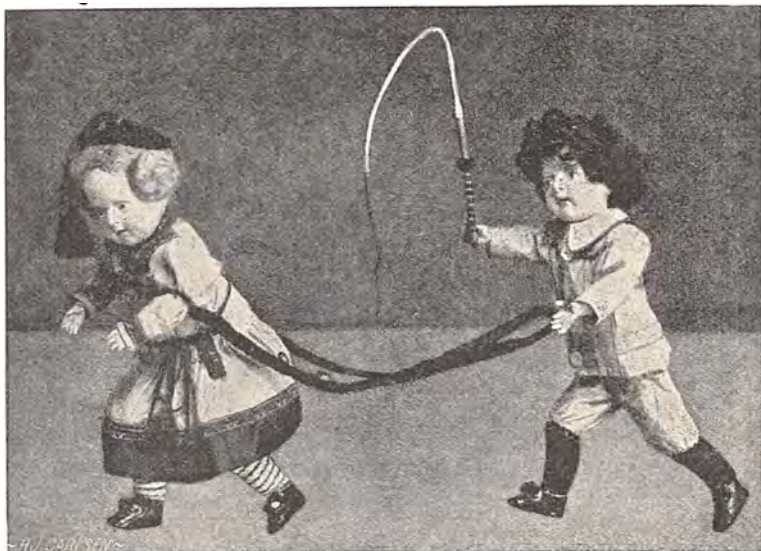
Gehejmelegationsraad

P. A. F. S. Vedel.

I Aar er det netop 88 Aar, siden Gehejmelegationsraad Vedel blev født, og 50 Aar siden han som Professor Vedel ved det juridiske Fakultet efter Opfordring traadte ind i det danske Udenrigsministeriums Tjeneste. Vedel var i Besiddelse af et ualmindeligt omfattende Fond af statsretlig og politisk Viden, og han havde et udstrakt personligt Kendskab til det internationale Diplomatis Mænd. Disse Egenskaber gjorde Vedel til Udenrigsministeriets egentlige Leder. Saa man spøgende sagde, at han var Landets egentlige Udenrigsminister. Da Posten blev tilbudt ham i det Hørringske Ministerium, vægrede han sig dog paa Grund af sin høje Alder ved at modtage Posten. I sin lange Embedstid har Vedel hævdet sig som den fine, aandskultiverede Mand, hvis Arbejde maatte vække Respekt, og hvis sympatiske Personlighed skaffede ham mange Venner. P. M.

Kunsten og Dukkerne.

I Berlin afholdes der for Tiden en kunstindustriel Udstilling, hvor man viser de Forsøg, der er gjort paa at skabe en moderne Dukke.

Moderne Dukker.
Hovederne modellerede af Kunstneren Paul Gladenbeck, München.

Ogsaa Dukkerne har deres Udviklings-historie. Og i den er der ved at foregaa en grundig Omvæltning. Fortidens evig rundkindede, storøjede og kirsebærmundede Dukkehovede, som helt forvanskede Børns Sans for naturlig Skønhed, er ved at forsvinde for uregelmæssige, naturlige Børnetyper, kunstnerisk gengivne, men tagne lige ud af Livet.

Den berømteste Dukke er „Frida“, hun er 120 Aar, født i Weimar, og hun opholder sig for Tiden paa Udstillingen i Hohenzollern - Kunstindustrimuseet i Berlin. Frida var allerede berømt paa Goethes Tid, hun betragtedes da som et Vidunder baade af Voksne og Børn, og de Børn, der ejede hende, var misundte af den ganske By, især fordi Goethe, der styrede Weimar-teatret altid lod Frida udføre de Babyroller, der forekom i Repertoiret, og saa fik Ejermændene Fribiletter. Nu er Frida efter mange Aars Glemsel vaagnet op til ny Hæder og Berømmelse, men det er dog kun Mindernes straalende Glorie, der forgylder hendes Yndigheder. Ellers staar

vrænge deres Sans og skabe Skønhedsbegreber hos dem, som slet ikke svarer til Virkeligheden. En Række Kunstnere og Kunstindustrifolk har kastet sig over Tankens Virkeliggørelse. Og de Dukkebabyer, der skabes nu om Stunder, er

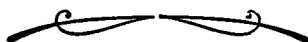
Dukker i Dragter fra vore Oldefædres Tid.

saa naturtro og henrivende, at kun Modellen selv, det levende Menneskebarn, kan hamle op med dem. Og saa har Sagen den gode Side, at disse kunstnerisk udførte Dukker, ikke behøver at blive dyrere, end de andre. Da der er Tale om en saadan Masseproduktion svinder Kunstnerens Honorar ind til en Ubetydelighed i Forhold til de andre Omkostninger.

Mange mener, at Børn kun skal have de

tarveligste, mest primitive Dukker, da det udvikler deres Fantasi; og noget kan jo tale derfor, men det forhindrer ikke, at Dukkerne, anatomisk set, er kunstnerisk udførte. Og den Vej er det utvivlsomt, vi skal med Børnenes Opdragelse, vænne dem til at danne sig sunde og rigtige Begreber om den Verden, de skal leve i — og da især om de Væsener, de selv hører til.

† Kancellir., Tobaksfabrikant *H. Nielsen*, en af Odense Bys kendte Skikkelser, er død, 67 Aar gl. N. var en self-made Mand. Han nød i høj Grad sine Medborgeres Agtelse og beklædte mange offentl. Tillidshverv

† Overretssagf. *David Jensen* er død, 64 Aar gl. J. var en Gang knyttet til „Dagens Nyheder“ og arb. samtidig som Fuldm. hos Overretssagf. Hartmann, sen. ansat i den komm. Revision. En brav og dygtig Mand.

† Adjunkt *C. H. A. Lassen*, Aalborg Katedral-skole, er død, 31 Aar gl. L. var Gymnastiklærer og interess. siglevende for Sport. Han var Drivfjeden i Sportens stærke Udvikling i Aalborg. En sympatisk og frisk ung Mand.

† Fabrikant *J. S. Wibroe*, Nibe, er død, 59 Aar gl. Overtog efter sin Fader en Kradsuldsfabrik, som han omdannede til et Bomuldsvæveri. I en lang Aarrække Medlem af Byraadet, en anset Mand paa sin Egn.

† Pastor *Jacob Møller* Ørslev, døde d. 7. Dec., 65 Aar gl. I 73 blev M. personell Kapellan i Nakskov, senere Sognepræst i Radsted til 1901, da han blev Vilh. Becks Efterfølger i Ørslev.

† Herredsfoged *Rohde*, Høng, døde d. 6. Decbr., 44 Aar gl. Han beklædte ogsaa Stillingen som Godsforvalter ved Selchausdal og har i begge Stillinger vundet stor Anerkendelse.

† Pastor *C. Chr. Thomsen*, Vejrum, er død, 49 Aar gl. Han har som Præst og Lærer været knyttet til Venø Menighed v. Struer, til han for et Par Aarsiden kom til V. En dygtig og afholdt Prædikant og Foredragsbolder.

Kancellir. *H. A. Busch* fejrede d. 10. Decbr. sit 25-Aars Jubilæum som Fuldm. v. Amager Birk. B. har ved sin Dygtighed skaffet sig et anset Navn, og han har i Tidernes Løb beklædt mange Tillidshverv.

Den Juleudstilling, der vel nok i Aar tiltrækker sig mest Opmærksomhed, er Singers paa Købmagergade. Op i Skyerne rager en Gengivelse af Firmaets New-Yorker Skyskraber, og om dets Top kredser ustandseligt et Luftskib.

Aarhus Kreditmagasin, Montanagade 15.

Kundernes Tillid. En Udvidelse blev hurtig nødvendig, og siden da er Udvidelse fulgt paa Udvidelse, ligesom Forretningen har faaet Filialer rundt om i Jylland, i Aalborg, Randers, Horsens og Fredericia. Den er derved bleven

Aarhus Kreditmagasin. Denne nu saa betydelige Forretning blev grundlagt i 1895 af Hr. C. J. Ring under meget beskedne Former i Thunøgade 8. Hele Lageret rummedes i en Kælder under en 2 Værelsens Lejlighed. Men ved en gennemført Reellitet og prompte Behandling lykkedes det hurtigt at erhverve

i Stand til at beskæftige en hel Stab af Haandværkere i alle Brancher, foruden naturligvis en Mængde Ekspedienter, Kontorfolk og Bude. Og som vort Billede udviser, er de store Lagerlokaler fyldte fra Gulv til Loft med Møbler i alle Stilarter og efter enhver Smag. Forretningen staar som et Mønster i sin Art. Naar en saadan Forretning ledes paa rette Maade, vil den som her kunne blive til Glæde og Gavn for de tusind Hjem, der gennem den, uden Kapital, straks faar sig indrettet komplet og i bedste Orden.

Interiør fra Aarhus Kreditmagasin.

EVER 8 DAG

Nr. 13. 15. Aargang.

27. December 1908.

Jan Steen: Julemandens Gaver. (Brudstykke af Maleriet i Amsterdam).

JUL I MANGE LANDE

Jul paa Sicilien.

Taormina, December 08.

Roserne staar i fuldt Flor, Grenene tynghes mod Jorden af de store gule og røde Blomster. Kæmpevioler, hvis Stilke er en halv Alen lange, fylder Haverne med den dejligste Duft, og dog, ja, der er jo ingen Tvivl mulig — Almanakken viser, at det er Jul.

Ingen hernede kan heller tvivle. Har ikke Sækkepiberen allerede i flere Dage gaaet rundt i Gaderne og blæst i sit Instrument, oftest na-

turligvis „Pastoralen“, Hyrdernes Tog til Bethlehém, et Musikstykke, der er over tusinde Aar gammelt? Og Sækkepiberen er Siciliens Julemand; han viser sig kun paa denne ene Tid af Aaret, men til Gengæld spiller han saa ogsaa fra Morgen til Aften i samfulde fjorten Dage.

Den vilde Myrte, der findes paa Bjergskraaningerne, spiller næsten samme Rolle som Grannen hos os. Alle Kirker og alle Huse smykkes med de fine lette Grene.

Juletræer kendes ikke i de sicilianske Huse. Til Gengæld laver man i Skolerne og i mange private Huse en „presèpio“ d. v. s. en billedlig Fremstilling af Barnet i Krybben. Ved Hjælp af Grene arrangeres der paa et Bord en lille Grotte, der oplyses af en diminutiv Oljelampe. Derinde er der anbragt forskellige Lersfigurer, der forestiller Jomfru Maria med Barnet, Kongerne, Hyrderne og Kvæget. Smaa brogetklædte Voksengle svæver i tynde Snore over Grottens Loft. Henrykte staar Sicilianerne i Timevis og stirrer herpaa.

Juleaften fejres ikke i de katolske Lande med saa stor Festivitas som hos os. Udvekslingen af Gaver sker først Nytaarsdag. Men Julemaaltidet spiller dog en stor Rolle. I de velhavende sicilianske Familier, der er bosiddende i Taormina, serveres der ved 7—8 Tiden en Middag, der er mindst lige saa solid som den hjemlige.

Man lægger Bund med Aal, stegt i Olie. Saa spiser man Makaroni og Blomkaal, der er kogt sammen og overhældt med Olie. Dernæst „Minestra“, vilde Urter, plukkede paa Marken; saa kommer Hovedretten: kogt Klipfisk. Desserten bestaar af Kager og Godter, lavet af Hønning og Mandler.

Der skal ogsaa noget solidt til

Siciliens Julemand: Sækkepiberen.

for at modstaa Nattens Anstrengelser!

Først skal man til Midnatsmessen i Domkirken, Kl. 2 til Klosterkirken San Domenico, hvor, efter gammel Skik, en tolvvaars Dreng prædiker. Kan man overkomme det, gaar man til endnu et Par Messer i de mindre Kirker. Ved Tretiden kommer Juleprocessionen, der udgaar fra Maria del Carmine i den højtliggende Del af Byen.

Hundreder af Kanonslag brager, idet Kirkedøren aabnes, Blaalyt flammer i Vejret og belyser hele den fantastiske Skare, der langsomt bevæger sig ned ad Trappegaden. Det er et rent middelalderligt Billede, der oprulles for ens Øjne. Allerforrest gaar Sækkepiberen, saa kommer Drengene, iført hvide Kapper og med hvide Hætter paa Hovedet, alle med tændte Vokslys i Hænderne, derefter voksne Mænd i samme Dragt, bærende Bannere og ældgamle snurrige Lygter. Saa en Engleskare, Smaaabørn i hvide, guldindvirkede Dragter med store Florvinger paa Skuldrene, dernæst de hellige tre Konger, tre Drengene med Guldkroner paa Hovedet, ja, somme Tider er der saamæn hele seks hellige tre Konger. Man tager det ikke saa nøje med Tretallet!

Sluttelig kommer Præsterne, der under en Baldakin bærer et lille Kristusbarn, en Voksdukke med forgyldt Haar og spjættende Ben. Saa følger fem seks Hornblæsere, Karabiniererne og til Slut en bølgende Strøm af brogetklædte Mennesker.

Paa Piazzaen, hvor Ætna viser sig i hele sin Skønhed, gør Processionen Holdt. Her brændes der et stort Fyrværkeri af, Snese af Raketter farer til Vejrs paa én Gang og kaster et sælsomt magisk Skær over den underliggende Dal og langt ud over Havet. Store Sjeer holder sig svævende i Rummet i flere Sekunder, og Kanonslagene dundrer. Præsterne løfter Voksduken op, for at Kristusbarnet bedre kan se Fyrværkeriet! — Saa gaar Processionen videre fra Kirke til Kirke og opløser sig først ved seks-syv Tiden om Morgenen.

Hos de Udlændinge, der er bosiddende i

Taormina — en hel stor anglo-amerikansk Koloni og et Par danske Familier — fejres Julen omtrent paa samme Maade som i Hjemlandet. Længe i Forvejen har man travlt med at koge Klejner og bage Kager, brænde Mandler, lave Marzipan og forarbejde Juletræs-pynt.

Ogsaa hvad Julemaaltidet angaar, følger man gammel Sæd og Skik. Englænderne faar Kalkun og Plumbudding. I den danske Pension spiser man Risengrød med en Mandel i, Andesteg og Æblepie.

Kl. 7—8 tændes Juletræet, der kan være et Laurbærtræ eller en Orange med gyldne Frugter, men helst dog en Pinje, der med sine Naale minder om det hjemlige Grantræ. Pinjen med

Procession Julenat i Taormina.

den brede Krone ser henrivende ud, naar den er pyntet med Appelsiner, Mandariner, Flag, Net, Hjerter og alt muligt andet broget Flitte-stads, og Sicilianernes Øjne straalere om Kap med Lysene, naar de ser al den Herlighed.

Juletræet, Risengrøden, Godterne, mest af alt naturligvis det danske Sprog, man hører om sig, gør, at man næsten fuldstændig glemmer, at man ikke er hjemme i Danmark; men naar man vaagner den næste Morgen og gennem Havens Mandeltrær ser Solen hæve sig som en høj rød Kugle af det joniske Hav, kastende sit Genskær over Ætna, hvis hvide Top i samme Nu farves lyserød, da føler man, at man er langt, langt borte fra Danmark, at man virkelig er i det straalende, farverige Syden.

H.

JUL I MANGE LANDE

København i Dagene op mod Jul. Jul. Aagaard fot.

Juletræerne ankommer til Godsbanegaarden.

Albertsprællemanden
beundres.

Gadesælgerske foran
Helligaandskirken.

Dame, der samler ind til
Nødlidende Kvinders Kontor.

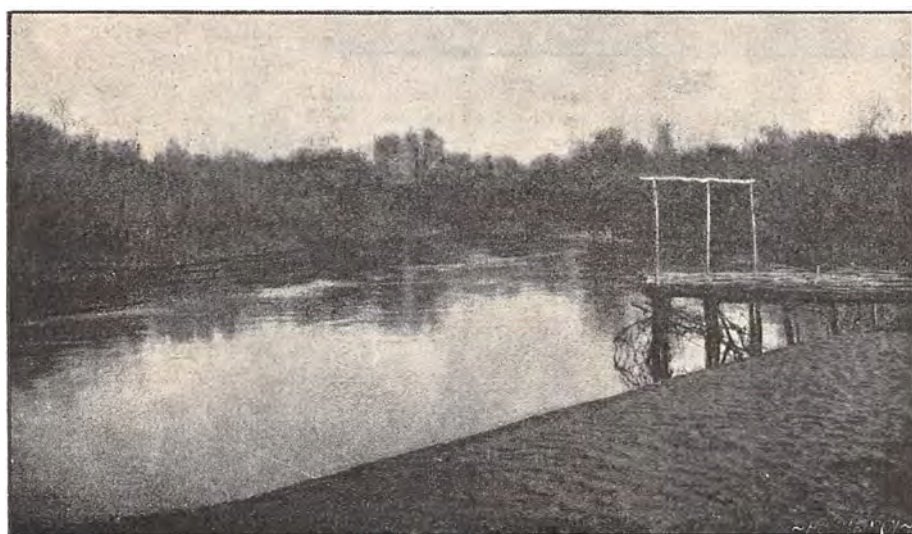
Foran Strøgts Læge'øjstorretning.

Sidegadens Børn ved Kældervinduet.

Juletræshandel ved Holmensbro. Jul. Aagaard fot.

Det hellige Land: Stedet, hvor Jesu Daab i Jordan siges at have fundet Sted.

Saa godt som alle de „historiske“ Steder, hvortil man knytter Evangeliets Beretninger, er na-
døbt af Johannes den Døber i Jordanflodens Vande.

turligvis af yderst tvivlsom historisk Værdi. Det er langt senere Tiders Tradition, der har stedfæstet Begivenhederne i Jesu Liv. Men Troen har nu en Gang villet have en fast ydre Ramme om sin Genstand. Og saaledes har man da ogsaa stedfæstet det Sted, hvor Helligaanden udgød sig over Jesus, da han blev

Jul paa den jydsk Hede.

I afsides Egne, hvor Jærnbanen endnu ikke er naaet hen, har endnu mange gamle Skikke holdt sig. Saaledes paa Heden mellem Herning og Skive. Sammenholder man denne Skildring med Troels-Lunds Fortælling om Julen i det 16. Aarhundrede, synes det ofte en, som om 300 Aar er gledne ret spørløst hen over denne Egn.

Af alle Aarets Fester er det kun Julefesten, der formaaer at sætte sit særegne Præg paa Hedeboernes Liv.

Denne Fest har fra ældgammel Tid haft sine særegne Skikke og Vedtægter for det Folk, der bor derude i Lyngens Land, hvor der er

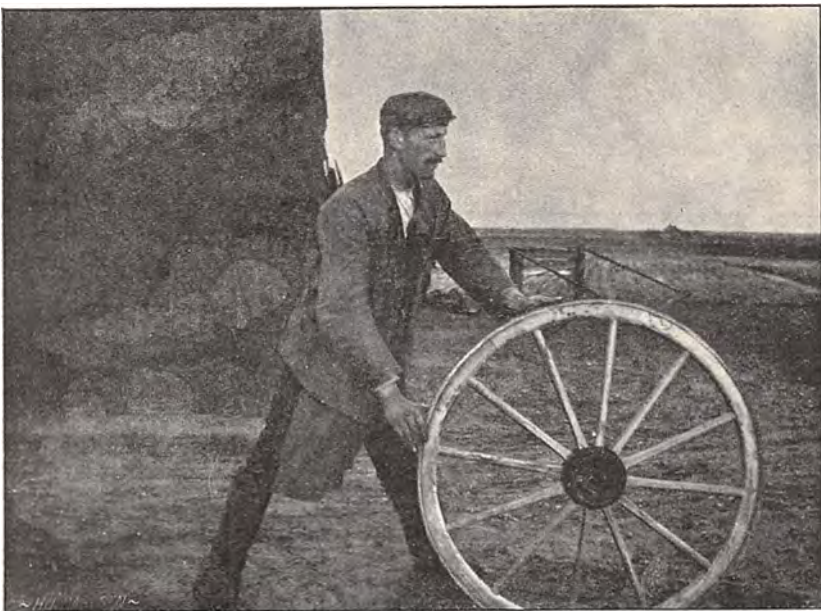
skuret, og hist og her pyntes op med Papirblomster og Gran.

Ogsaa i Udhusene skal der gøres pænt til Julen. Karlen har altid travlt med at feje Spindelvæv ned i den sidste Uge før Jul.

Man sørger for at faa Ploven hentet hjem fra Marken. Det er dog ikke for Jerusalems Skomagers Skyld. Men en gammel Overtro vil vide, at den Mand, der lader sin Plov staa paa Marken Juleaften, skal faa Prygl af sin Kone i det kommende Aar.

Lige ind til Jul, naar man overalt har faaet sin Julebagning og Slagting i Orden, kommer Juletiggerne. Nu er de snart ved at blive sjældnere, men for faa Aar siden optraadte de i hele Sværme. Det er fattige Folk, som oftest gamle Koner, der gaar rundt og beder om en „Jullerst“, hvilket betyder Julegave.

Folk er som oftest rundhaandede lige foran den højtidelige Fest, og

Julen „triles ind“. Maaske er Skikken ældgammel, stammende fra Hedeaskabet. Hjulet symboliserer da Solhjulet: Nu vender Solen atter mod Nord. H. K. Hansen fot.

langt til nærmeste Nabo, og hvor Himlen er høj og Udsigten vid.

Paa Grund af Egnenes afsides Beliggenhed og daarlige Samfærdselsveje har alt det gamle formaaet at gaa i Arv fra Slægt til Slægt.

Men helt usvækkede har de gamle Juleskikke dog heller ikke kunnet holde sig derude paa Heden. Og med den nulevende voksne Slægt vil Hedens Særpræg, ikke alene med Hensyn til Julen, men ogsaa paa andre Omraader, sikkert forsvinde. —

Allerede lang Tid forud samles Tankerne og Arbejdet om Julefesten.

I saa godt som ethvert Hjem paa Heden har man en Gris, Julegrisen, der fedes med den Hensigt, at faa den rigtig tyk og fed, indtil den nogle Dage før Juleaften bliver slagtet.

Allerede hele fjorten Dage forud bliver Huset udvendig hvidkalket og indvendig skruppet og

Tiggerne faar tidt saa meget baade i „Pose og Sæk“, at de er lige ved at segne under Byrderne.

Paa enkelte Hedeegne har man en mærkelig gammel Juleskik, som dog nu snart er helt ukendt de fleste Steder.

Den bestaar i, at en Mand Lillejuledag, saa snart Solen er gaaet ned, skal ud at „trille Julen ind“ med et Vognhjul. Det er en stor Ære at maatte trille Julen ind, og det maa ikke være én Mand to Aar i Træk.

Det er en Selvfølge, at saavel Folk som Fæ bliver godt beværtet Juleaften, ellers vil det efter gammelt Sigende blive et ufrugtbart Aar, der kommer.

Enkelte gamle Hedeboere gnider endnu deres Køer om Tænderne med Salt. Saa kan der nemlig ingen forhekse dem i det kommende Aar.

1. Juletiggerske paa Heden. H. K. Hansen fot.

Mange Steder kaster man Kornknipper ned paa Logulvet Juleaften. Efter gammel Overtro maa ingen undlade at gøre dette. Der bliver ogsaa mange Steder slaaet Kors paa Stald-dørene og ristet Kors i Korndyngerne paa Loftet.

Men naar alt er besørget i Udhusene og hos Kreaturerne, og de mange til Juleaften knyttede Smaasysler er foretagne, da begynder Beboerne selv at gøre sig rede til at fejre den store Højtid. Og faa Timer efter, at den lille Hede-landsbys Kirkeklokke har ladet sine dirrende Malmtoner lyde ud over de flade Hede-strækninger, samles Beboerne ved Bordet for at spise Julenadveren.

Men først har alle omhyggelig vasket sig

og skiftet Tøj, saa at de møder ved bordet i fineste Puds.

Naar der er spist, begynder man at underholde hverandre med de mange forskellige Julelege, hvoraf Hedeboerne har fuldt op.

Pebernødder har man altid paa Bordet Juleaften. Foruden de smaa Pebernødder findes der ogsaa nogle store, der kaldes „Konger“ eller „Ronnevædre“ og gælder for en halv Snes af de smaa. En meget yndet Leg bestaar i, at en af de tilstedeværende tager nogle Pebernødder i sin Haand strækker den hen til en anden og siger: „Effen eller ueffen“, hvilket betyder det samme som „lige eller ulige“.

Vedkommende skal nu gætte, om der findes i Haanden et lige eller ulige Antal Pebernødder. Gættes der rigtig, erholdes Pebernødderne som Gevinst, men gættes der fejl, saa at de kan lige saa mange Pebernødder, som der findes i i Haanden.

Naar Legen omsider begynder at falde kedelig, tager man et Spil Kort. Det, der mest spilles, er det saakaldte „Hundrede og Et“ eller ogsaa undertiden et Spil, der hedder „Brus“.

Mange af de ældste Hedeboere mener, at Kl. 12 Julenat rejser Kreaturerne sig og knæler, medens de samtidig faar Mæle, saa at de kan tale. Men vil et Menneske lytte til det, kan han let miste sin Forstand.

Juledag fejres i den største Stilhed. Denne Dag er „Offerdagen“. Da skal der nemlig ofres til Præst og Degn.

Allerede en Uges Tid tør Julen sender Præst og Degn nogle Sedler, „Offersedler“ ud til Folk. Juledag pakker Beboerne Penge ind i disse

En Hedeboende leger „Effen eller Ueffen“ med sin Familie Juleaften. H. K. Hansen fot.

Sedler. Naar saa Prædikenen er til Ende i Kirken, gaar Beboerne op til Præst og Degn foran Alteret og lægger Sedlerne med de indsvøbte Penge. —

Der er meget, de gamle Hedeboere tager Spaadomme af i Juledagene for at se, hvorledes det kommende Aar skal blive. „Julemørke giver Sommertørke“, siger et gammelt Ord. Naar Julen er hvid, faar man en grøn Paaske, men har man en grøn Jul, da faar man en fyldt Kirkegaard, og er Julen mørk, faar man en lys Lade, det vil altsaa sige en tom Lade.

I enkelte Hjem tegner Husfaderen paa Bjælken 12 Cirkler med Kridt. Det skal forestille de 12 Juledage og kaldes Julemærkerne. Som nu Vejret er paa disse 12 Dage, saadan skal Vejret blive i de kommende tolv Maaneder. Formiddagen gælder for Maanedens første og Eftermiddagen for dens sidste Del. Kredsene bliver ved en Diagonal delt i to lige store Dele. Er det nu godt Vejr, antydes dette i Kredsen ved enkelte Kridtstreger. Regn og Taage antydes ved tætte Kridtstreger, og man stoler mange Steder saa fuldt og fast paa disse Julemærker, at man selv i vigtige Forhold indretter sig derefter.

I Juledagene maa ingen Ting gaa rundt. Karlene maa da i den Tid ikke dreje paa Slibestenen. Man maa ikke vaske og hænge Tøjet paa Træerne, thi saa vilde man komme til at klæde Lig i Fasten. Man maa heller ikke smøre Støvler eller Seletøj i Julen, for saa skal man inden Aarets Udgang komme til at „smøre“ Øvrigheden. Nævner man Navnet paa Rotter og

Mus, da skal de yngle saa ganske vældig i det kommende Aar. Dagene mellem Jul og Nytaar kaldes halvhellige. I den Tid udføres kun det nødvendigeste Arbejde. Men Selskabeligheden er stor derude paa de brune Sletter. Naboer og Venner mødes, selv om de har over en Mil at gaa. Og ved disse Julegilder maa ingen „bære Julen ud“, det vil sige, gaa uden at have nydt noget. Tit bliver der ryddet ud i „Storstuen“, og saa danses; der lige til den lyse Morgen. Juleaften er egentlig som alt nævnt Hedeboernes eneste rigtige Festdag. Og at dette har været Tilfældet lige fra de ældste Tider, kan man forstaa af det Utal af gamle Skikke og Vedtægter der knytter sig til denne Fest, medens de øvrige Fester næsten ikke berøres af dem. I mange af Hedeboernes gamle Skikke og Overtro kan man spore den hedenske Oprindelse, hvilket jo er et godt Bevis for, at de er gaaede i Arv fra Slægt til Slægt lige fra den ældste Tid og indtil Nutiden.

Men selv om Juleskikkene og Overtroen har fæstet dybe Rødder i Hedeboernes Liv, saa er den Dag dog nu nær, da alt det gamle vil være glemt.

Og hver Gang Hedelandsbyens Kirkeklokke Fremtiden lader sine kimende Malmtoner lyde ud over de brune vestjydske Hedeegne for at melde Julens Komme, da vil de samtid g ringe en eller flere af de gamle Juleskikke til Grav

Og saa en Dag er de alle forsvundne. Hedens Særpræg er gaet tabt. —

Men dette er jo kun Kulturens og Oplysnings Gang.
H. K. HANSEN.

Berlin: Julegæssene ankommer med det særlige Tog til Friedrichsfelde.

St. Petersburg: Dukker i russiske Nationaldragter.

Kiew: Fattige Børn, der gaar rundt og synger sig Gaver ind til Jul.

Ruslands Jul kommer 12 Dage bag efter vor. De regner nemlig med den gamle Julianske Kalender, som vi forlod for et Par Hundrede Aar siden, og som ved en forkert Beregning af Aaret er kommen de 12 Dage bagud. Selve Juleaften fejres ikke som hos os. Forud for Julen gaar en tre Ugers Faste, paa Slaget 12 Julenat hører den op og afløses af et umaadeligt Æde- og Drikkegilde, der varer Natten igennem og saa meget af den næste Dag, som man kan staa paa Benene. Ud paa Eftermiddagen første Juledag kan man se Politiets Vogne køre rundt og samle de døddrukne op, der ligger paa Alfarvej. Ovenpaa den lange Faste føler man sig forpligtet til at hugge dobbelt ind paa Maden og navnlig gøre Brændevinen Besked.

Jul i Bethlehem.

Marie- eller Fødselskirken i Bethlehem.

Hjælp af Bajonetterne.

Men alle de stridende Trosfæller forenes dog i den uendelige Række af andægtige, der hver Dag i Aaret i Tusindvis valfarter til Kirken, der er bygget over Jesus Fødested.

Siden det andet Aarhundrede har Traditionen udpeget en Grotte som

Hvor skulde man tænke sig Julefesten mere stemningsfuld og højtidelig end i Bethlehem, selve Jesusbarnets Fødeby.

Uvilkaarligt forestiller man sig Sceneriet dernede, som man kender det fra Biblens Skildringer. Og i Virkeligheden har Palæstina bevaret sit Særpræg under Tidernes Omskiftelser og de mange Dynastier, som det har oplevet siden Kristi Fødsel. Der ser ud omtrent som paa Kejser Augustus Tid, blot har de herodianske Paladser maattet vige Pladsen for mindre imponerende Kirker og Klostre. Befolkningen er næsten udelukkende Kristne, men tilhører mange

forskellige Trosbekendelser, fra den græsk katolske og romersk katolske til Syrier og Nestorianere. Og Enighed er ikke deres stærke Side.

Derfor genlyder Jesu's Fødeby ofte af Stridigheder, ja, ikke sjældent flyder der Blod, naar de hellige Brødre støder sammen, og da maa det tyrkiske Militær afgøre Striden ved

Jesusbarnets Fødselssted. Meget tidligt, vistnok under Kejserinde Helena, byggedes der en Kirke over det hellige Sted. Den blev senere udvidet og ombygget af Kejser Justinian. Under Kirkens Højalter findes den hellige Grotte med sine evigt brændende Lamper. En mægtig Sølvplade med Indskriften: *Hic de virgine Maria Jesus Christus natus est.* (Her fødtes Jesus Kristus af Jomfru Maria), skal være anbragt paa selve det Sted, hvor Fødslen foregik. I en Nische lidt derfra staar en Marmorkrybbe med et Jesusbarn af Voks, som det er de valfartendes Maal at faa kysset.

Patriarken af Jerusalems Indtog i Bethlehem.

Julenat i Bethlehem. Kirke-Processionen med Jesus-Barnet paa Vej til Grotten. Tyrkiske Soldater med oplantede Bajonetter paa hvert Trin for at holde Orden.

Og disse Kys tager i Aarets Løb saa stærkt paa Barnet, at det ved Aarets Udgang er svundet ind til en Skygge af sig selv.

Julfestens store Højtidelighed er da ogsaa Henlæggelsen af et nyt Voks-Jesusbarn. Tilstrømningen af troende er ganske overordentlig, og Folkelivet er yderst broget og mangfoldigt. Byen frembyder et meget malerisk Skue. Fra Morgenstunden er alle de flade Tage fyldte med nysgerrige, som vil se Patriarken af Jerusalems pragtfulde Indtogsprocession, Præsterne, de syngende Munke i deres Ordensdragter, de brogede Kordrenge, der svinger Røgelseskarrene. Julens vigtigste Begivenhed, det vældige Optog, der i Triumf fører Voks-Barnet hen i Krybben, finder dog først Sted ved Midnatstid. Og denne overdaadige Pragtudfoldelse, hvor det lyner af Guld og Diamanter, Silke og Fløjl, staar i en underlig Modsætning til den fattige Stald, hvor Jesus blev svøbt og lagt i en Krybbe.

Hele Eftermiddagen lyder Kirkeklokkerne ud over Byen, hvor Pilgrimmene vandrer i tætte Flokke, underlig stille og tyst og de klinger ud over de tavse Vinbjerge og de frodige Markær. Men først i Julenatten begynder den rigtige Højtid. Kirken er stuvende fuld, og i Lysenes klare Skær straalere Mændenes og Kvindernes farverige Dragter. Saa kommer Processionen, forrest gaar Franciskanermunkene med brændende Vokslys i Hænderne. Bagved dem den romersk-katolske Patriark i Jerusalem med Jesusbarnet og saa de forskellige kristne Magters Repræsentanter i Jerusalem. Og efter dem Præster, Munke og Kordrenge i broget Skare. Men end ikke Julenat tør den tyrkiske Regering lade de troende ene, hele Processionen gaar gennem et Spalier af tyrkiske Soldater. Naar Højtiden er forbi, spredes Pilgrimmene ud over det fredelige Land, og deres Lovsang klinger andagtsfuld ud i den stille, hellige Nat. V. S.

Jul i Rom. Pave Pius X. paa det pavelige Sæde, Sedia Gestatoria, under Højmessen i det Sixtinske Kapel, det berømte Kapel, hvis Loft dækkes af Michelangelos evige Værk. Bag Paven et Tapet, vævet efter Raffaels Karton.

Gadehandel paa Potsdamerpladsen i Dagene før Jul.

Gadelivet rører sig i Berlin med langt større Mangfoldighed og Frihed end her i København. Mest mærker man det vel i Dagene op mod Jul. Saa tager den lille Legetøjshandler Stude paa Hjørnerne af Friedrichs-strasze, Berlins store Hoved-aare i Nord—Syd, og ned paa Asfalten sætter han sine automatiske Dukker, sin Automobil, sine Krigsskibe, og de farer omkring mellem Benene paa Folk og kommer aldrig til noget. Naar alt kommer til alt, turde Berlinerne være et mere godlidende og glad Folkefærd end Københavnerne. Selv paa Potsdamerplatz, som er en af Fastlandets meget befærdede Pladser, stiller Legetøjsmanden sine Varer op og samler et juleglad Publikum om sig.

Scene fra Thüringen. Oppe fra Bjergdalene mellem Thüringens graa bevoksede Højder kommer saa meget af vort Legetøj og vor Julestads. De vældige Skove giver Materiale til denne Hus-industri. Og hele Familien arbejder med. Fader Moder, Børnene ned til den lille 3—4 Aars Purk, der daarligt kan famle om Æsken, som han skal klis-tre Guldpapirs-baand paa. Og den gamle Bedstemor, der maler de ud-skaarne Julengle med rød og blaa og gyldne Farver. Jeg har set dig, gamle Morlille, med den rynkede, rystende Haand male disse Jule-ngle, mens Juni-solen brunede Tür-ristens Kind. Og saadan vil du sidde, Aaret igen-nem, fra Nytaar til til Jul, evigt optaget af at male Julens Engle. Katten var-mer den gamle

Mutter, Katten det nøjsomme Husdyr, der altid kan bjerge sig en Smule til Føden; for Hund er der ikke Raad til at holde for den usle Fortje-neste, som det Arbejde giver. Det er Vransen af Julens Stads, at den er forarbejdet i en Hus-industri, der oftest kan sulteføde sine Udøvere.

Den gamle Kone, der maler Julengle.

Juleindkøb i en Legetøjs-Bazar i Londons Westend. Michael del.

Engelsk Jul.

London i December.

Og Julen varer til Paaske, siger et gammelt dansk Ord. Her i England varer den ikke saa længe. Naar anden Juledag er ovre, indstiller Englænderen sin Mave paa Dag-

ligkostens Eusformigheder, og saa er det ikke Jul mere.

Til Gengæld begynder den engelske Jul tidlig. Allerede i Midten af November udsender de talrige Ugeblade og Tidsskrifter deres glinsende og straalende Julenumre. De stakkels Forfattere og Tegnere har anstrængt sig efter bedste Evne — dog som oftest forgæves — for i Ord og Tegning at variere Juleemnerne og anrette dem i den rette, stærkt sukrede Vandmelon Stil.

Omtrent samtidig begynder Juleudstillingerne. De er snart fuldkommen ens hele Verden over — ligesom selve Handelen har de i Aarens Løb mistet Nationalitet og Individualitet. Kun Gadehandlen har sit Særpræg. Den hører til de Erindringer om den engelske Jul, der bider sig fast i den Fremmedes Sind. Fortovene til alle Londons fashionable Færdselsaarer er i Juletiden flankerede af Gadehandelen, Mænd, Kvinder og Børn imellem hverandre. Hele Dagen bliver de fattige Mennesker staaende paa det samme Sted med en Træbakke om Halsen, hvorpaa det vidunderligste og sælsomste Legetøj er arrangeret paa den mest iøjnefaldende og mest tiltrækkende Maade. Luften synger af deres hæse, muntre Tilraab: „Kun en Penny, go’

Under Misteltenen. Balliol Salmon del.

Herre! Kun en ussel, skaldet Kobbermønt for denne dejlige Galliwoy!“ Lykkelige Mand, den Opfinder af en Stump nyt og morsomt Legetøj, der kan sælges for en Penny. Han er sikker paa at tjene en smuk lille Formue i Juletiden ved Hjælp af de fattige Gadesælgerre.

. . . . . Saa bliver det Juleaften. Hvilken Forskel paa en dansk og engelsk Juleaften. Den Aften føler Danskeren sig uhjælpeligt hjemløs i det England, han til daglig elsker saa højt. Maaske driver han med sine engelske Venner i en Variété eller lader sig slæbe til „Den glade Enke“ for Gud ved hvilken Gang. Men Længslen efter den hjemlige danske Juleaften i Familjens Skød fylder hans Sind. Den gør ham pirrelig og aandsfraværende. Han griber sig i at længes selv efter Risen-grøden og den ufordøjelige Gaasesteg. Sidder

anden Nat Aaret igennem, følges af Døds-spring fra Broerne ned i *Father Thames'*, glem-selvlevende Favn.

Klokken halv et plejer Londons Gader ellers at ligge døde hen. Men Julenat holder Gadelarmen sig længe. Og silner den endelig af, saa begynder Julesangen. Kønt lyder de gamle, engelske Julesange gennem den stille Nat. Det er de fattige Børn, der synger disse dæmpede *Carols*, der i saa meget minder om de bløde, russiske Folkeviser. Naar Sangen dør hen, klinger en Regn af Kobber og Sølv mod Gadens Fliser. For i Julen skal alle være glade og ingen lide Nød.

Første Juledag er den store Helligdag. Den fejres med megen Kirkegang og med megen og festlig Spisen. Alle skal have en Kalkun paa Bordet og en Flaske god Champagne i Køleren.

„Kun en Penny! go' Herre“. Londonske Gadehandlere.

han ikke der i Logen, den gamle Dreng, og har vaade Øjne og kommer maaske for første Gang i Tanke om, at han alligevel er dansk, og at han længes saa umanerligt efter det altsammen derhjemme . . . . .

Julenat maa ingen sulte. Alle skal være glade og mætte. Selv Fattighusene straalere af Lys, og Træbordene bugner under Vægten af festlig Julemad. *Dér* er alle velkomne den Aften. De er Kommunens Gæster. Men langs Themsen, paa Embankments haarde Stensæder, sidder mange, som de gæsfri Lys forgæves vinker til. De har kendt bedre Dage, de vil hellere sulte end deltage i det kommunale Kærlighedsmaaltid. De har deres Stolthed. De foretrækker at skjule Fattigdommens Skam. Tavse sidder de i deres egne dystre Tanker over forspildt Liv, Tanker, der den Nat, oftere end nogen

Har han ikke selv Raad dertil, vil hans rige Slægtning sørge for, at han ikke mangler disse nødvendige Jule-Ingredienser. Hele Huset er granpyntet og gennemsyret af Naaletræets friske Skovem. Og naar Mørket falder paa, tændes Juletræ i de allerfleste Huse.

I intet Hus er Misteltenen hjemløs. I flettede Kroner hænger den i Entreer og Stuer, og de ikke helt unge holder sig paafaldende i dens Nærhed. Under den er der jo Kyssefrihed. De unge behøver som Regel ikke Misteltenen for at finde hinandens Læber i den glade Juletid. Skulde den være nødvendig, bærer den galante og omsorgsfulde unge Englænder for en Sikkerheds Skyld en Gren af den gunstskænkende Blomst i sit Knaphul.

AXEL GERFALK.

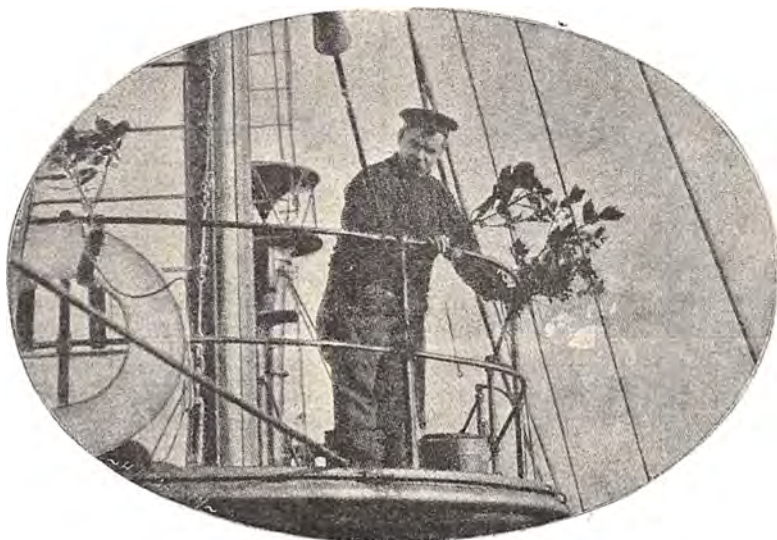

Paa Atlanterhavet. Skorstenene paa et amerikansk Krigsskib renses for Sod til Juleaften

Jul paa Søen.

Det er ikke blot paa det faste Land, at man pynter Gaard og Stuer til Jul. Ogsaa ude paa Søen gør man det propert til Helligaften. Dækket skinner allerede saa hvidt som noget Stuegulv. Og nu gør man de

sidste Forberedelser, skraber al den Sod og Kulslam, der har sat sig fast oppe om Skorstensmundingerne, væk. Som Billedet viser, er det ikke noget ringe Arbejde; der hænger i alt en halv Snes Mand deroppe, skrabende Julen ind.

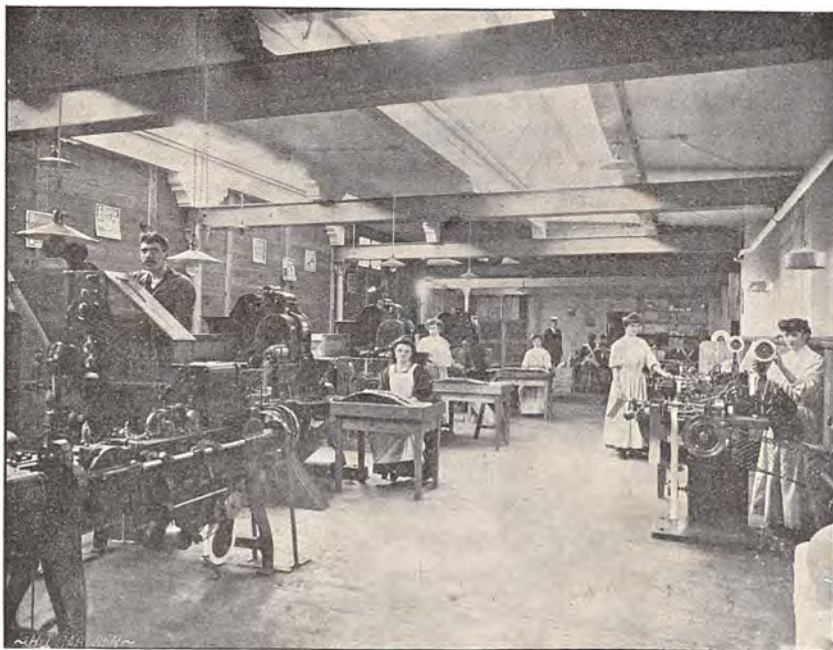
Ved den engelske Kyst. Juleforberedelser paa Fyrskibet.

Fyrskibet ligger og duver, langt ude fra Kysten. Jul er den farlige Tid, hvor hver Mand maa være ombord. For Fyrmandskabet er der intet, der hedder Ferie og Jul i Land. De lyse Sommernætter kan han tage hjem 8 eller 14 Dage, som hans Tur nu falder, men fra Vintersolhverv til Foraars Jævndøgn maa han gjerne være uafbrudt om Bord. Saa gælder det at gøre Julen saa hyggelig som muligt. Misteltenen er kommen med den sidste Proviantforsyning og de sidste Aviser. Han har pyntet op med den nede i Kåhytten, der er bleven et Par Grene tilovers, og dem pynter han nu op med oppe paa Dækket. Agter der skal der være Jul. Ingen ser det, uden han selv, Skibene gaar, varede af Fyret, for langt uden om Grunden.

Dansk Erhvervsliv.

C. W. Obels Tobaks- og Cigarfabriker optager Cigaretfabrikationen.

Interiør fra C. W. Obels Lokaler til Cigaretfabrikation, Maskinen i Forgrunden præsterer ca. 175 Cigaretter fuldt færdige i Minutet.

Det er igen et Stykke nyt Land, som dansk Erhvervsliv har lagt ind under sig, idet C. W. Obel nu har taget fat paa Cigaretfabrikationen. Som man vil vide, er C. W. Obel Landets største Cigar-, Cigarillos-, Skraa- og Røgtobaksfabrik, ja, for Røgtobakkens Vedkommende endog en af de største her i Europa, naar Regeringsfabrikerne i de tobaksmonopoliserede Lande undtages, idet den fabrikerer ca. $\frac{1}{8}$ af al den Røgtobak, der fabrikeres her i Danmark.

Naar den ikke før har taget Cigaretfabrikationen op, er Grunden, foruden den, at Cigaretforbruget hidtil her i Danmark ikke har været af større Betydning, særlig, at Maskinerne til Fremstil-

lingen først er blevne komplette i de senere Aar. Men nu er Maskinerne gode, og nu har den gamle, ansete, danske Fabrik, hvis Anlægsaar ligger saa langt tilbage som 1787, taget Konkurrencen op, stærk som den er ved sin indarbejdede Kundekreds, sin Kapital og hele sin Virkemaade. Cigaretfabrikationen falder nemlig udmærket ind i Fabrikens Rammer, og ogsaa Indkøbet af Raamaterialier falder sammen med det tidligere Indkøb. Og man kan jo sige sig selv, at en saa stor Køber som C. W. Obel paa Produktionsstederne kan opnaa Priser, som kun de allerstørste opnaar.

Der er allerede nu en hel Række Mærker i Handelen, der hver tager Sigte paa sin udenlandske Sort. „Aspasia“, „Dante“, „Beatrice“ og

Indpakkingslokale.

Arbejderske, der i Haanden holder $\frac{1}{2}$ dansk Mil Cigaretpapir.

„Signal“ tager særlig Konkurrencen op med de indførte, russiske Cigaretter med Mundstykke, medens „Centrum“ og „Plantage“ nærmest gaar i Stedet for de af den store, amerikanske Trust indførte Ting. Og endelig findes der i „Fulvia“ en udmærket Erstatning for de virkelig fine, tyrkiske Cigaretter.

Og et uhyre Fortrin har disse danske Cigaretter fremfor deres udenlandske Konkurrenter: Vi ved, at de er propert, pillent behandlede, at de er fabrikerede under saa gode hygiejniske og sanitære Forhold som vel muligt. En Cigaret er jo dog en Ting, som man skal have i nøjeste Berøring med sig selv, som man skal putte i Munden. Og tænk saa paa denne udenlandske Vare, der oftest er tilberedt i et varmt Klima af svedige Hænder, i Rum, hvis Renlighed lader ikke saa lidt tilbage at ønske.

Se paa vore Billeder, saa pyntelige og venlige som disse Fabriksrum er. Og Maskinerne gør næsten alt Arbejdet, Cigaretterne kommer saa godt som ikke i Haanden. Man sætter en saadan Cigaret mellem Læberne med en ganske anden Trykthed end en tyrkisk, ægyptisk, russisk, især hvis man har rejst i disse Lande.

Endnu skal kun tilføjes, at hele Udstyret for de danske Cigaretter i kunstnerisk Henseende staar langt over det, som Ulandet byder.

—n.

Bilens Sejrs gang.

Fabriken „Kureer“ i Silkeborg.

Hds. Majestæt Dronningen i Horch-Automobil med Fabrikant A. Friberg som Chauffeur.

stede gennem det danske Landskab med ham, er for bestandig en Tilhænger af dette Fremtidens Køretøj.

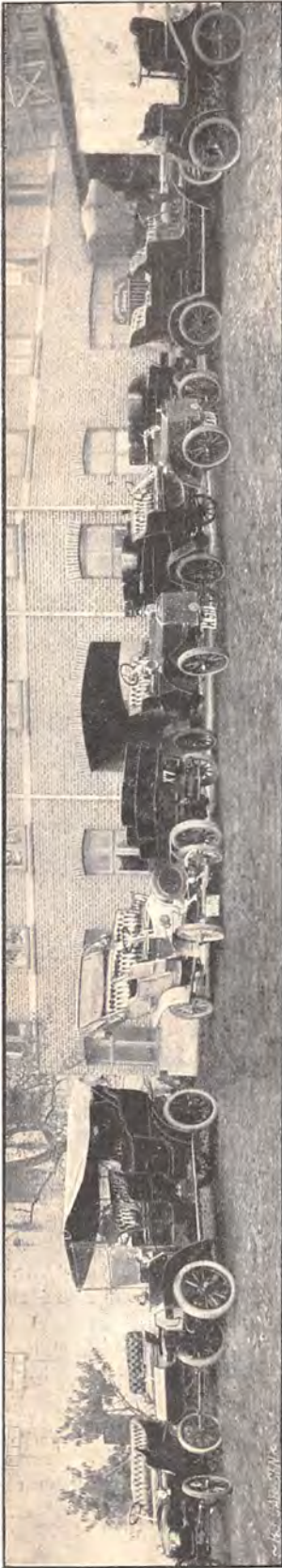
Saalænge Christian IX. var Konge, havde Bilismen ingen Chancer ved Hoffet, han elskede sine Heste for højt, den gamle Rytterofficer han var. Og ogsaa det nye Hof holdt sig til at begynde med noget tilbage. Vistnok dets første Biltur var Turen fra Thisted til Vorpør paa Kongens store Jyllandsrejse sidste

Trods al den Modstand, som Bilerne har mødt herhjemme, kører de dog sejr rigt deres Vej frem over de danske Landeveje. Og enhver, der blot en Gang har følt denne vidunderlige Følelse af Lethed og Frihed, naar Bilen blødt og vuggende ha-

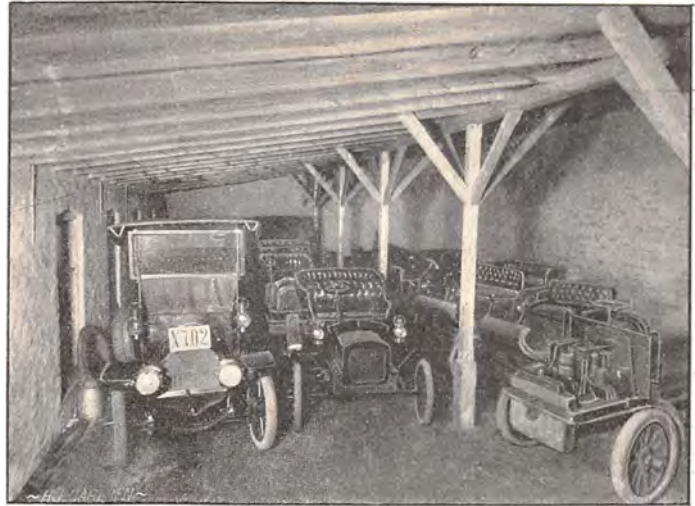
ste Sommer. Hds. Majestæt Dronningen gjorde da Turen i en Horch-Vogn, tilhørende den kendte store Jernstøber i Vejle, Fabrikant C. M. Hess. Vognen blev ført af Hr. Fabrikant Friberg, Fabriken „Kureer“, Silkeborg, der havde leveret Hr. Hess Vognen. Og efter Hjemkomsten

BILENS SEJRSGANG

Diverse Biler af A. Fribergs Lager i Silkeborg.

Interiør fra A. Fribergs Automobil-Carragie.

udtalte Hds. Majestæt sin største Beundring over og Tilfredshed med denne Horch-Vogns fortrinlige, rolige og behagelige Gang.

Hr. Friberg er en af Bilismens Foregangsmænd herhjemme. Allerede i dens Barndom indførte han en Bil fra Köln. Men det viste sig her, endnu mere end ved andre Lejligheder, at Bilhandelen kræver megen Erfaring. Og Hr. Friberg gik da paa Rejser; han besøgte og studerede de største moderne Fabriker i England, Tyskland og Frankrig og udvalgte sig efter Selvsyn de Typer, som særlig egnede sig for vore Forhold. Han har blandt andet afsluttet Kontrakter med det højt ansete „Horch Motorwagenwerke“, Zwickau, hvis Generalrepræsentant han er for Danmark, Norge og Finland. Alene sidste Sommer indgik der ca. 25 Biler med Priser fra de billigste op til 16,000 Kr. Af kendte Købere nævner vi foruden Fabrikant Hess, Fabrikant Emil Møller, Horsens, Premierløjtnant, Adjudant Lier, Aalborg, Hofjægermester Juel til Mejlgaard. Paa Lageret i Silkeborg staar altid en 12—14 Biler i alle Størrelser og til alle Priser. Silkeborg er derved, for at bruge et Udtryk fra „Jysk Morgenblad“, bleven en Art jysk Autocentral, hvor Købere fra hele Danmark søger hen. Lagrene er nu de største indenfor denne Branche; de har tilsammen en Gulvflade af ca. 10,000 $\square$ Fod. Dertil kommer Kontorerne, hvor der alene sysselsættes 6 Mand, Udstillingslokaler samt Filialer i flere af Landets Købstæder.

Det er saaledes en stor Virksomhed, som Hr. Friberg ved sin Forstaaelse af det ny og sin Handelsdygtighed har skabt. N.—n.

Lager for Cykler og Cycledele; Plads til 8000 Cykler.

C. Jespersen.

Fox-Normal-Forretning.

Spotpris. Og heldigvis er København stor nok til at rumme et Publikum, der forstaar at vurdere den gode Vare og er købedygtigt nok til at betale dens Pris, velvidende, at i Længden er det gode altid det billigste. Det var paa denne gode Vare, Hr. Jespersen havde grundlagt sin Forretning, og det var paa den, han slog igennem.

Nu er Hr. Jespersen flyttet om Hjørnet, hen i Kronprinsensgade Nr. 2 og har der indrettet sig store, flotte Lokaler. De gamle Kunder vil sikkert følge ham, og nye vil komme til. Det er jo med Aarene blevet vor største Sortimentshandel i sin Branche. Vi anfører, at alene i Herreunder-

Alle Københavnerne kendte den gamle Butik paa Købmagergade, skraas overfor Posthuset, hvor Hr. C. Jespersen solgte sin Fox-Normal Underbeklædning, sit Fox Uldgarn og Blix-Sundhedslivstykke. Den hørte saa at sige med til Købmagergades Fysiognomi. Det var den første virkelige Specialforretning i Underbeklædning, den blev grundlagt saa tidligt som i 1872. Og i Aarenes Løb havde Hr. Jespersen dér samlet sig en Kundekreds af den solideste og bedste Art. Det var ikke en af de Forretninger, der altid reklamerede med det billigste. Det var slet ikke nogen særlig billig Forretning, men det var en god Forretning. Man faar jo aldrig noget her i Livet for intet, man faar heller ikke gode Varer for

Herre-Afdelingen.

beklædning fører den 19 Kvaliteter. Og Damerne kan forsynes fra inderst til yderst. Hvert Stykke udgaar fra Systuen absolut som et Mønsterstykke, som første Klasses Arbejde.

Hr. Jespersen har i Aarenes Løb med stor Nidkærlighed bestræbt sig for at lære sine Landsmænd, hvordan de bedst skal gaa sundt klædte, saadan som vort Klima nu fordrer det. Han har været utrættelig i at fremhæve Fox-Normal Underbeklædningens gode Egenskaber. Og for Damerne Vedkommende har han kæmpet for at indføre Blix-Sundhedslivstykke som Erstatning for det skadelige Korset. Dermed har Hr. Jespersen i hygiejnisk Henseende faaet en Betydning, som ikke tilfalder enhver Handlende.

—e.

Dame- & Børne-Afdelingen.

HVER 8 DAG

